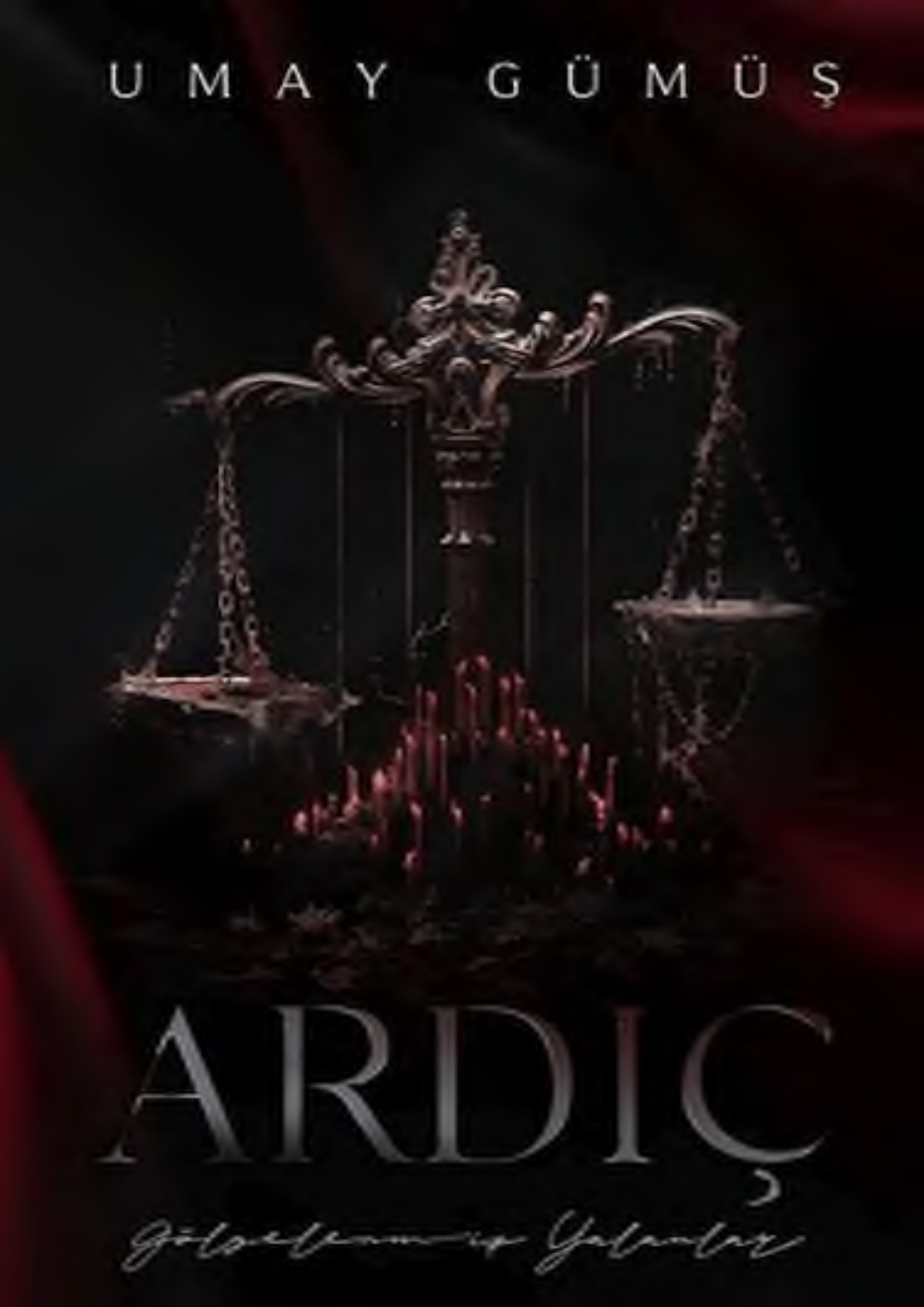
UMAY GÜMÜŞ

ARDIÇ

Gölgemiz Yalanlar

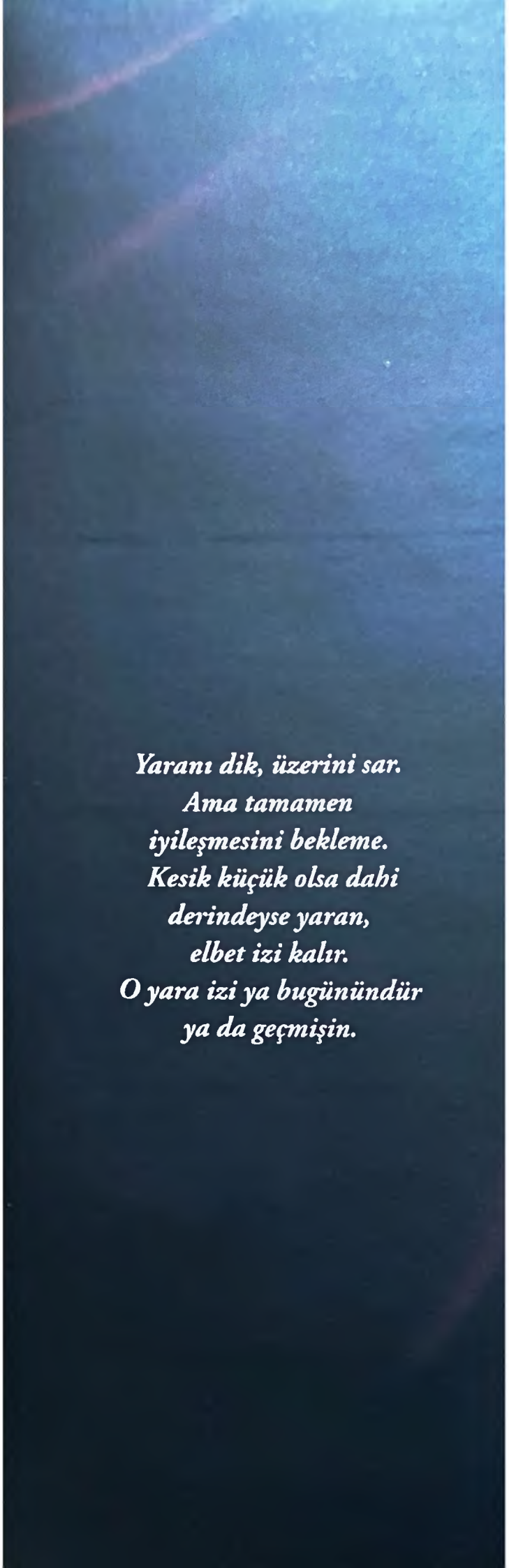
Bazen aynanın karşısına oturur, kalbime ördüğüm buzdan duvarları izlerdim. Ruhumdaki yaralara bakardım. Beni bu hale getirenin ne olduğunu sorgulardım. Yaşaması çok ağır, evet.
Ama anlatması daha ağır.

Bir sır saklıyorum göğüs kafesimin altında.
Bana cehennemi yaşatan.

Aldığı dosyada hem ailesini hem de bütün dünyanın en büyük silah ticaretini yapan meclisini bitirmeyi kabul eden Cumhuriyet Savcısı İzgi Kara'nın görevi için Meclis Lideri Keskin Ardıç Alacahan'la evlenmek zorunda kalır. Sırların, hırsın ve gücün getirdiği karanlık oyunların gölgesinde kazanan aşk mı olacaktı? İhanet mi?

Ayışığı Kitaplığı

Yaranı dik, üzerini sar.
Ama tamamen
iyileşmesini bekleme.
Kesik küçük olsa dahi
derindeyse yaran,
elbet izi kalır.
O yara izi ya bugünündür
ya da geçmişin.

UMAY GÜMÜŞ

ARDIÇ

Gölgelenmiş Yalanlar

Ayışığı Kitaplığı

LAPİS

ÇALMA LİSTESİ

Sezen Aksu= Firuze
Sezen Aksu= Bir Zamanlar Deli Gönlüm
Sezen Aksu= Kaybolan Yıllar
Sezen Aksu= İki gözüm
Sezen Aksu= Alaturka
Sezen Aksu= Sarı Odalar
Sezen Aksu= Keskin Bıçak
Mabel Matiz= Vals
Müslüm Gürses= Nilüfer
Göksel= Sen Orada Yoksun
Selda Bağcan= Ayrılık
Emre Aydın= Sen beni Unutamazsın
Semaremis Pakkan= Bana Yalan Söylediler
Emircan İğrek= Beyoğlu
Siyah Poşet= Duruldum
Fikret Kızılok= Gönül
Sena şener= Sevmemeliyiz
Sertap Erener= Yanarım
Şebnem Ferah= Yağmurlar
Şebnem Ferah= Çakıl Taşları
Şebnem Ferah= Mayın Tarlası
Şebnem Ferah= Birileri Var
Teoman= İki Yabancı
Teoman= Aşk Kırıntıları
Kalben= Sadece
Kalben= Yara
Sena Şener= Bak Bana
Sıla= Muhbir
Sıla= Oluruna Bırak
Chris Isaak= We Let Her Down
Sena Şener= Yanlızım
Harry Styles= Golden
T.I& Christina Aguilera= Castle Walls
Vangelis= La Petite fille de la mer
Isabel Larosa= Favorite
Charli xcx, Billie Eilish= Guess
Sombr= Back To Friends
Antihoney= Dove-Doll Ver
Lana del rey= Radio
Melike Şahin= Nasır
Melike Şahin= Ortak
Melike Şahin= Deli Kan
Obby= The Last Day
Nazan Öncel= Beni Hatırla

"Sevgili on yedi, bu kitap senin için."

Hep bir şeyler söylemek istedim sana. Ağzımı açtığım
her an sırtını döndün bana. Sen görmedikçe,
duymadıkça yazdım. Satırların arasına sakladım bendeki seni.

Bugün sen gittin, yine ben kaldım ardında. Hep olduğu gibi.

1. KALBİN KANLI TAŞ DUVARLARI

Öfke.

Bir kadının öfkesi cehennem ateşi gibidir. Öfkesi nasıl ki yakıp yıkıyorsa nefreti öldürür.

Bazen derisi zehirli bir yılan gibi dolanırdı boynuma. Bir yılan gibi sinsice sızardı inime. Sokacağı anı iyi bilir, sabırla beklerdi. Dost gibi görünür, bana gülümser, yoldaşım olur sanardım ama gözlerinin arkasındaki şeytanlığı göremezdim.

Aynadaki aksimde bunları görüyordum. Bir zehrin gölgesini, cehennem ateşini ve karanlığı.

Zehrini kalbine akıtırdım ben. Kalbimin kanlı taş duvarlarından sızan zehrin acısını içime akıtırdım.

Ruhumda bir korla yanar, o koru yüreğimde beslerdim.

Adım, İzgi.

İzgi Kara.

İçinde yarım bir ruhu beslediğim bedenin adı buydu.

Bu sabah aynada gördüğüm yansımamdaki gözlerim bir cumhuriyet savcısının gözlerine aitti. Cehennem ateşinde doğmuş, büyümüş ve yetiştirilmiş bir savcının gözleriydi.

Acımasız, düz ve buz gibi...

Bin bir türlü kılıfa bürünen ama asla kendi kimliğini göstermeyendim.

Kalbimin kanlı taş duvarlarına akıttığım zehir bir engereğe aitti. Maskelerimin altında sakladığım benliklerim bir yılanın sinsiliğini, kurnazlığını taşıyordu.

Hayatın ansızın bize getirdiği bazı anlar olurdu. Beklenmedik anlar... Kimi garip hissettirirdi kimi öfkeli kimi de mutlu. Ama bazı anlar vardı ki hiç beklemediğiniz anda derin bir acıyla sarsardı sizi. O dik duruşunuzun yerini alırdı çökmüş omuzlarınız.

İfadesiz bakan duygusuz harelere mıh gibi çakılırdı acının derin emareleri.

Yokuş aşağı hayatlar devrilirdi üzerinize. Mecbur bırakıldığınız her şey bir dağ gibi yıkılırdı.

Bazen ev dediğiniz, sığınak bildiğiniz ve güvende hissettiğiniz her kim varsa ilk o yere sererdi sizi. Bu yüzden kimse kimsenin evi değildi sanırım.

Yaktığım her sayfa, akıttığım her mürekkep bir ruhun yansıması oldu.

Takvimin yaprakları 28 Kasım 2022'yi gösteriyordu. Akrep yelkovanı kovalamış, saat gece yarısını çoktan geçmişti. Sabah olmak üzereydi. Kasım aynın kasvetli ve karanlık havası gökyüzünü sarıp sarmalamıştı.

Bütün acısını kusmuştu gökyüzüne, yine. Acıtacaktı yine. Belliydi gelişinden.

Kalbimde acısı hiç geçmeyecek bir yaranın derin izi vardı.

Gözlerimde, öksüz kalan bir evladın izleri vardı.

Kimsesiz kalan bir kadının acısı göğüs kafesimde kendine yer bulmuş gibiydi.

"Abla!"

Kız kardeşimin neşeli sesi kulaklarıma ulaştığında gülümsedim. Koşa koşa girdi salona içinde dolu dolu bir hevesle. Çocuk aklı işte. Anlamazdı belki ne olup bittiğini ama kursağında kalan çok şey olacaktı elbet.

Ama sevgisiz büyümeyecekti benim gibi. Eksik hissetmeyecekti. Yanında hep ben olacaktım. *Olamayacaksın, İz.*

Yanaklarına küçük öpücükler bırakırken, "Söyle, ablam," dedim. Henüz sekiz yaşındaydı. Benden on sekiz yaş küçüktü. Benim saçlarıma benzeyen saçları gece gibi parlıyor, küçük ve tatlı çehresini sarıyordu. Kocaman yeşil gözleri gözlerimle hemen hemen aynı renkteydi. Babamın ikinci eşinden olan çocuğuydu. Yıllar önce annem vefat ettiğinde babam her ne kadar istemese de Şebnem ablayla evlenmek zorunda kalmıştı.

Asya, evin en küçüğü, hepimizin gözbebeğiydi.

"Bu akşam davet var ya," dedi, kıvranarak.

Merakla, "Hı hı," dedim. Meclisin oluşturduğu davetlerden bir tanesiydi.

Meclis adı altında, yeraltı dünyasında bütün dünyaya hükmeden bir örgüt, topluluktu. Onlarca devlet adamını tehditlerle, şantajlarla kendilerine mecbur hale getiriyor, istediklere her şeye ulaşma imkânı kazanıyorlardı. Aslında her ülkeyi içten içe, yavaş yavaş fethediyorlardı ama son ana kadar kimse bunun farkında olmuyordu. Yaptıkları işlerin en önemlisi ise silah ticaretiydi. Liderin özel olarak ürettiği ve bü-

tün ülkelerin askeri kuvvetlerinin kullandığı silahlardan bile çok daha güçlü silahlar, bombalar ve nükleer silahlar sözkonusuydu. Meclise ait bir silaha sahip olmak demek, artık o kişinin dokunulmazlığı olduğu anlamına geliyordu.

Daha önce yapılan birkaç sevkiyat baskınında bulunmuştum. Yakalanan çoğu silah özel üretim olduğu için gizli bir depoda muhafaza edilmişti ama ne hikmetse her seferinde o silahlar bir şekilde elimizden uçup gitmişti. Meclis her yerdi. En önemlisi devletin içindeydi. Avuçlarında tutulan devletim ise onları yıkmak için an kolluyordu. Otuz iki kişilik üyeden oluşan bu topluluğa babam, Atıf Kara da üyeydi.

O mecliste bulunan, sayılı ve önemli bir üyenin kızıydım. Atıf Kara'nın kızı olmak bana sadece yarım bir hayat sunmuştu. Mecbur bırakıldığım bir hayat ve hiç kimseden etmediğim kadar bu hayattan nefret ediyordum.

Meclis bütün dünyada adından söz ettirirken aynı zamanda korkuyu kalplere işliyordu.

Bazen aynaya baktığımda gördüğüm kadından kendime ait bir ize rastlayamıyordum. Başarılı bir savcıyken bir bataklığın içine doğmuş, adıma o bataklığın kirli çamuru sürülmüştü. O çamuru üzerimden çekip atsam da o kirli leke ruhuma işlemişti.

Ruha işleyen hiçbir şeyin izi silinmezdi. Bunun gibi.

Ruhumda zincirlere vurduğum o kız çocuğunun yardım çığlıklarını görmezlikten geliyordum. Öksüzlüğümün üzerine her şeyi çakmak çakmış yakmıştım.

Annem, Aliye Aşan Kara.

Mahrum bırakıldığım her şeyin kapısı ona çıkıyordu.

O Şebnem'den farklıydı. Meclis üyelerinin kızından biri değildi. Varlıklı bir ailenin kızıydı ama ailesi meclise üye değildi.

Babam geçmişte mecliste bir ilki gerçekleştirmiş ve üyelerin kendi aralarında yaptığı güç evliliği algısını annemle evlenerek yıkmıştı. Bu mesele hakkında bildiğim bir diğer şeyse annem öldükten sonra meclis dışı evliliklerin ölümle sonuçlandığıydı.

Yıllardır işlerinden uzakta olduğum için babamdan, ailemden bilmediğim birçok şey vardı. Zaten meclisin kurallarına uymadığım ve daha önce de onların karşısında adaleti sağladığım için meclise girişim yasaktı.

Mesleğimi kötüye kullanmaz, bana verilen görevi namus bilirdim. Karşımdaki babam da olsa acımazdım. Aksi halde omuzlarıma geçirdiğim cüppeyi hak etmezdim.

Karşıma çıkmadıkları sürece gazabımla yüzleşmek zorunda kalmazlardı. Yaptıkları işlerden haberim yoksa üzerlerine gitmezdim ama örtmeye de çalışmazdım. Bu yüzden istenmiyordum.

Birkaç üyeyi tutukladığım ve sayılı da olsa birkaç kişiyi müebbete mahkûm ettiğim için orada sevilmezdim.

Hiç sevilmezdim.

Adalete körü körüne bağlı olan bir savcıyı kimse sevmezdi. O masada yer alan en önemli meclis üyesinin kızı bile olsam ve bana saygıda kusur edilmese bile varlığım hepsi için bir tehditti. Çünkü acımazdım, merhamet etmezdim.

Ağıma takılanın yakasını bırakmazdım.

Yokluğum onlar için bir velinimetken varlığım hepsini tedirgin ediyordu çünkü kimseye acımayacağımı çok iyi biliyorlardı.

"Abla?"

Asya'nın sesi kendime gelmeme sebep olurken gözlerim gözlerine döndü. Burada olduğum için mutluydu.

Mesleğim yüzünden sürekli şehir değiştirmek zorunda kalıyordum ve bu bazen ailemden ayrı yaşamama sebep olmuştu. Henüz savcılığımın ilk yıllarında sayılırdım ama başarılarım ve görevlerime olan hâkimiyetim kısa sürede adımdan söz ettirmişti. Mesleğim gereği, her üç yılda bir tayinim çıkıyordu. Bir şehirde uzun süre görev yapmam imkânsızdı. Şu anda ise İstanbul Büyükşehir Adliyesi'nde Cumhuriyet Savcısı olarak ilk yılımı tamamlamaya çalışıyordum. Neyse ki bu sefer görevimi ailemin yanında yapacaktım. Normalde bu bile mümkün değildi ama bu sefer şartlar her şeyi değiştirmişti. Asya'yı yıpratan da buydu. Bana fazlasıyla bağlıydı ve sürekli gidip gelmem onu yıpratıyordu.

"Melisa da gelecekmiş oraya. Ama o kendine yeni bir tane prenses elbisesi almış," dediğinde küskün bir tavır takınmıştı. "Ben de yenisini istedim ama annem *hayır*, dedi."

Annesi, yani ü,Şebnem Karadere'ydi. Şebnem, Arif Karadere'nin kızıydı. Her ne kadar artık bir Kara olsa da Şebnem de meclis üyelerinden birinin kızıydı. Babamla evlenmesi, gücüne güç katmasına sebep olmuştu. Kimsenin artık meclis dışı evlilik yapmaya hakkı yoktu. Benim bile.

"Hmm," dedim. Kucağımdaki laptopu kapatırken yanıma bıraktım ve Asya'yı kucağıma oturttum. Gülümseyerek, "Acaba henüz dolabında etiketi bile koparılmamış prenses elbiselerin olduğu için olabilir mi canımın içi?" diye sordum.

"Olsun," dedi, omuz silkerek. "Ben yenisini istiyorum," diye mızmızlandı.

Onu ikna etme çabasına girerek, "Hayatım, dolabındakiler de yeni zaten, hiç giymedin ki," dedim.

"Bana ne!" dedi öfkeyle. "Yenisini istiyorum işte. Hani bizim çok paramız vardı? Fakir mi olduk? O yüzden mi almıyorsunuz yeni elbise?" dediğinde, hayretle ona baktım. Bu kızı gerçekten çok şımartmışlardı.

"İzgi?"

Tanıdık bir ses zihnime sızdığında bakışlarımı salonun girişine çevirdim.

Ben, İzgi.

İzgi Kara.

Babasının ilk göz ağrısı, gözbebeği. Annesinin ise bir kez olsun kucağına alamadığı o kadındım. Doğum yatağında can veren, kucağına vermedikleri, bir kez olsun koklayamadığı, gözü açık giden kadının kızıydım.

Aliye Aşan Kara, benim annemdi.

O yoktu. O, yirmi sekiz yıldır yoktu.

Şimdi ben de eksik ve yarımdım.

Şebnem Kara, üzerinde ona çok yakışan, dizlerinin bir karış üzerinde biten yeşil elbisesiyle salonun girişinden bana bakarken içeriye doğru adımladı. Sarı saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülürken mavilere ev sahipliği yapan gözleri şefkatle bana bakıyordu.

Annem öldükten iki yıl sonra babam Şebnem'le evlenmişti ve bu evlilikten üç tane daha çocuğu olmuştu. Simay, Egemen ve Asya benim üvey kardeşlerimdi. Varlığından mahrum bırakıldığım annelik şefkatini Şebnem benden hiç esirgememişti.

"Ben Asya'yla ilgilenirim," dediğinde adımlarını bana doğru atmış, onu gelip kucağımdan almıştı. "Sen git, hazırlan. Akşama çok bir şey kalmadı zaten." Sesi nahif ve toktu.

Cemiyette yeri ayrıydı. Herkes bilirdi ki Şebnem Kara'nın damarına basılırsa hiç iyi şeyler olmazdı. Hele ki Kara ailesinin yeri mecliste en üstlerdeyken ve her şeye söz söyleme hakları varken kimse onunla tartışmak istemezdi.

"Ben gelmesem daha iyi olacak gibi," dedim sıkıntılı bir sesle. Kaşları çatıldı. "Sevmiyorum öyle ortamları, biliyorsun."

Bu zamana kadar katılmak istemediğim hiçbir davet için beni zorlamamıştı ama uzak kalmamı da istememişti. Onu tanıdığımdan beri

sürekli benimle ilgilenmiş, bana tıpkı bir anne şefkatiyle yaklaşmıştı. Beni ne Simay'dan ne de Asya'dan ayırmıştı.

İtiraz kabul etmeyen bir tavırla, "Olmaz, güzelim," dedi. "Normalde olsa bir şey söylemem, babanı da bir şekilde ikna ederdim, biliyorsun ama bu daveti Alacahanlar veriyor. Katılmak zorunlu."

Alacahan ailesi.

Meclisin kuruluşu ve bir devrin başlangıcı olan, yaptıkları kötü işlerle nam salmış bir aileydi. Her türlü pisliğin altından ya meclis ya da onlar çıkardı.

Bir amaç için var olmuşlardı. Bir amaç uğruna yok olacaklardı.

"Nefret ediyorum o aileden!" diye öfkeyle çıkıştım. Yaptıkları her davetin bir amacı vardı. Alacahan ailesi hiçbir zaman boş işlerle uğraşmazdı. Yaptıkları her davranışın altında bin tane şey arar, dururdum. Silik silik de olsa onlar yüzünden zihnimde yer edinen bir sürü anı vardı. Büyüdükçe herkesten uzaklaşmış, kendi kabuğuma çekilmiştim.

Şebnem düz bir sesle, "Biraz ortalıkta görünür, daha sonra gidersin," dedi. "Hadi, hazırlan, geç kalacaksın yoksa."

O, elinin altından ne zaman kaçtığını anlamadığım Asya'nın peşinden koşuştururken oturduğum yerden ayaklandım ve adımlarımı odama doğru yönlendirdim.

Sıkıcı bir gün olacaktı.

Geçmiş zamanı geri getiremezsiniz ama geçmişinizden ders çıkarabilirsiniz.

Gelecekte *keşke*, dememek için.

"İz, hadi!" Abimin bas bas bağıran sesi bütün evde yankılandı. "Ağaç oldum, kızım! Ne yapıyorsun on saattir yukarıda?"

Çantamı ve telefonumu da aldığımda odamdan çıktım. Topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses evde yankılanırken üzerinde siyah bir takım elbiseyle, elinde telefonuyla salondaki koltukta rahatça oturan abim görüş açıma girdi.

Koyu kahve saçları her zamanki gibi düzenli duruyordu. Çehresini kaplayan sakalları ona ayrı bir olgunluk katarken kahve gözleri esmer teniyle ve saçlarıyla bir bütün halindeydi. Kahveleri adım seslerimi işitmesiyle beni bulduğunda uzun bir süre beni süzdü.

Üzerimde, bütün vücudumu saran saten, kırmızı bir elbise vardı ve kıvrımlı hatlarımı oldukça belli ediyordu. Geceye ev sahipliği yapan, belime kadar uzanan saçlarımı gür dalgalar halinde bırakmıştım. Hafif bir makyajla yetinirken yeşil gözlerimi bolca rimel, siyah göz kalemi ve

farla iyice ortaya çıkarmıştım. Belirgin yüz hatlarım makyajla daha da ortaya çıktığında, son olarak dolgun dudaklarıma sürdüğüm toprak tonlarında rujumla makyajımı bitirmiştim.

"Nihayet," dediğinde oturduğu yerden ayaklandı. "Ama beklediğime değmiş. Çok güzel olmuşsun, canım." Adımlarını bana doğru atarken kısa sürede yanımda bitti. Sıcak dudakları yanağıma baskı uygularken, beni belimden iterek hafifçe ilerletmişti.

Gülümseyerek, "Sen de çok şıksın," dedim ve evden çıkıp arabaya doğru adımladık. "Sanırım bu gece bütün kadınların gözü üzerinde olacak."

"Sizi memnun edebildiysek ne mutlu bize, İz Hanım," dediğinde oyunuma ayak uydurdu. "Sonuçta bütün Kara erkeklerinin tek amacı sizin yanınıza yakışmak için çaba göstermektir," dediğinde dudaklarımın arasından şuh bir kahkaha döküldü. Sesindeki iğneleyici ton gülümeme neden olmuştu.

Abim, babamdan sonra varlığının verdiği güvenle yaşadığım tek dağdı. Canımdı. Can abimdi.

Benim onlardan başka kimsem yoktu belki ama onun her şeyi vardı. Bense kalabalığın içinde yalnızlığı tadan, tatmak zorunda bırakılan o kadındım. Böyle hissetmemem gerekiyordu ama ben bunca kalabalığın içinde yapayalnız hissediyordum.

"Seviyorum seni, ya." Omzumu omzuna vururken güldü. "Mağara adamı falansın ama iyisin. Bugünlerde medeni olasın tuttu. Bunu da Esra'ya bağlıyorum," dediğimde saçlarımı karıştırdı. "Abi, ya!" diye cırlarken aynı zamanda elinin altından kaçmış, gülüyordum.

Yüzümüzde gülümsemelerle bahçeden çıktıktan sonra kapının önünde bizi bekleyen siyah minibüse doğru ilerledik. Açık kapıdan içeri girdikten sonra karşımda babamı, Şebnem'i ve Asya'yı buldum. Pembe bir elbisenin içinde mutsuz gözüken Asya'ya göz kırptığımda gülümsedi. "Çok güzel olmuşsun, bebeğim," dediğimde gülümsemesi büyüdü. Gözlerinin içi parladı. Çocukları mutlu etmek çok kolaydı.

Araba hareket ettiğinde mâlikanenin önünden ayrıldık. Bakışlarım önüme dönerken babamın bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm. "Bu kadar güzel olman diğer kadınlara haksızlık," dediğinde gülümsedim. "Az biraz çirkin ol." Kaşlarını çattı. "Nazar değecek sonra."

Atıf Kara, meclisin yirmi sekizinci üyesiydi. O mertebeye ulaşmak için çok uğraşmıştı. Liderden sonra sözü dinlenen sayılı kişilerdendi. Koltuğunu bırakmaya ise şimdilik yanaşmıyordu. Her daim bana destek olan, koruyup kollayan, gözünden sakınandı.

Sense ona ihanet ediyorsun, İz.

Babam varsa bana hiçbir şey olmazdı, bilirdim. Babam varsa benim canım yanmazdı. Babam varsa ben eksik, yarım kalmazdım. Baba demek, sığınak demekti.

Sığındığım o dağın üzerime yıkılacağını bilmeden birçok kez beni koruması için kollarının arasına girdim. O beni ateşlerin içine attı.

"Aman!" dedi abim alayla. "Babanı dinle de az biraz çirkin ol. Mazallah, nazar falan değer. Babamın gözbebeği hasta falan olur, acısını bizden çıkarır," dedi yüzünü buruşturarak.

Babam ayağıyla abimi dürterken, "Uğraşma kızımla," dedi. Şebnem bu hareketine gülmüştü. Hiçbir zaman bize karşı art niyetle yaklaşmamıştı. Abim, annemden bahsedilmesine bile tahammül edemezken ona annelik yapan kadına saygı ve sevgi duyuyordu.

Bir çocuk, annesinden neden nefret ederdi? Anlamıyordum. Anlamayacaktım.

"Hiç laf söyletme zaten kızına!" dedi abim tersçe. Gözlerinde yer edinen kıskançlık daha çok gülmeme sebep oldu.

Az önce bana yaptığı gibi omzuna vurup, "Pişt," dedim. "Ne oldu? Kıskandın mı?"

"Neyini kıskanacağım ben senin?" dedi alayla gülerek.

"Her şeyimi," dedim kendimi göstererek. "Zekiyim, güzelim, taş gibi hatunum. "Benim gibisini nereden bulacaksın bakayım sen?"

"Şebeklik yapma," derken dudaklarında yer edinen gülümseme, gözlerinin kısılmasına sebep oldu.

Tırnağım kırılsa kıyameti koparırdı. Gözümden akan yaşın hesabını herkesten sorar, benim için herkesi karşısına alırdı. *Çok güzel de harcardı.*

İçimdeki kız çocuğu ne zaman abimi görse parlayan yeşil gözlerini kocaman açarak ona bakardı. Abisinin onu her şeyden koruyacağını ve sakıncağını bilirdi çünkü. *Ya da öyle sanıyordu.*

Geri kalan zaman sessizlik içinde geçerken Alacahan mâlikanesinin önünde duran arabayla birlikte arabanın camında patlayan flaşlar bir oldu.

Magazin de buradaydı.

Sanırım ailemin mesleğime kattığı en kötü taraf buydu. Bir savcı olarak tanınmam doğru değildi. Bu benim için tehlikeliydi. Ama cemiyetle, magazinle bir hayli haşır neşir olan ve sadece Türkiye'de değil, bütün dünyada global olan bir aileye sahip olduğum için bazen bu durum bir hayli canımı sıkıyordu.

Korumalar onları araçtan ve bizden uzaklaştırırken abimle birlikte önden indik. Şebnem ve babam, Asya'nın elinden tutarak araçtan indiklerinde flaşlar bu sefer yüzümüzde patladı. Açılan kapıdan içeriye süzülürken saçma sapan sorularla muhatap olmak istemedim. Bakışlarım uzun zamandır gelmediğim ama tanıdık olan maâlikanede gezindiğinde korumaların beni görmesiyle gerildiklerini fark ettim. Hepsi birbirine kaçamak bakışlar atarken diken üstünde gibiydi. Daha önce de aşina olduğum bir sima gözüme çarptığında, bakışlarını üzerimden çekmeden kulağında takılı olan kulaklığa doğru konuştu. Geldiğimi haber vermişti.

Belimde bir elin varlığını hissederken bakışlarım ne zaman yanıma geldiğini fark etmediğim babamı buldu. "Bu gece babana eşlik etmek ister misin?" diye sordu tok ve kalın sesiyle. Kahveleri çehremde gezindi. Gözlerinde belli belirsiz garip bir ifade vardı. Neden öyle bakıyordu? Babam bana hiç öyle bakmazdı. Bu huzursuz olmama sebep oldu.

"Çok isterdim ama Şebnem'e saygısızlık yapmak istemem," dedim samimiyetle. Yeşil gözlerime sinen anlayış onun yüzüne de yansıdı. "Eşin buradayken bu kadar insanın içinde onu yok sayarmış gibi yapman yanlış olur. Sonra aranızda bir sorun olduğunu düşünüp boş yere Şebnem'in canını sıkarlar."

Şefkati gözlerine yansıdığında sesinde de aynı duyguyu hissettim. "Haklısın," derken dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Düşüncesizlik ettim." Daha sonra yanımdan ayrıldığında içeriye Asya'yla birlikte girecek olan Şebnem'e yetişti ve yanında yer aldı.

Abim, babamın yerini doldurarak, bana kolunu uzattığında gülümseyerek koluna girdim. Yumuşacık bir sesle, "Bazen bu mütevazılığın sana daha çok hayran kalmama sebep oluyor," dedi. Birlikte mâlikaneye doğru ilerledik. "Her seferinde kendinden önce başkalarını düşünüyorsun. Özellikle Şebnem konusunda daha dikkatlisin."

"Bunca zaman bana annelik yaptı." Sesimde minnetin emaresi vardı. "Öz kızı bile değilim ama beni kendi çocuklarından ayırmadı. Hakkını asla ödeyemem. Yeri bende çok ayrıdır. Bu zamana kadar bir kötülüğünü de görmedim. Bundan sonra ne olur, bilmiyorum ama eğer ailecek bir şeyler yapıyorsak özellikle de insanlar kuyruğumuza basmak ve bizi yerden yere vurmak için an kollarken, Şebnem de bu tür konularda oldukça hassasken ve ben bunu biliyorken bile bile ona bu saygısızlığı yapamam," deyip duraksadım ve derin bir nefes aldım. "Beni yetiştiren kadına haksızlık etmiş olurum." Bakışlarında yer edinen, içimi sıcacık eden ifade çehresine yansıdığında kalabalığın içinde bizim için ayrılan büyük masaya geçtik.

Tanıdık ama sahte yüzler bakış açıma girdiğinde, üzerimde dolanan bakışları hissettim. İzgi Kara buradaydı ve ben buradayken herkes diken üstünde olmak zorundaydı. Yoksa bıçak kesilen bakışlarımın hedefi olan insanlar üzerlerine attığım görünmez ağdan kurtulamazdı.

Şebnem'i ve Asya'yı masada tek bulmuştum. Oturmadan hemen önce merakla, "Babam nereye gitti?" diye sordum.

"Rıza Alacahan'ın yanında," dediğinde bakışlarıyla işaret ettiği yere baktım. Bizden birkaç masa ileride Rıza Alacahan ve Arif Karadere'yle koyu bir sohbetin içinde olan babama baktım. Dudaklarımın arasından sıkıntılı bir nefes verirken bakışlarımı onlardan çektim ve telefonumla uğraşmaya başladım.

Bu davete gelmek benim seçimim değildi. Hiç olmamıştı.

Bana oldukça uzun gelen bir süre mesajlarımda oyalanıp, *mail* gelip gelmediğine baktım. Masamıza gelip gidenlere gelişigüzel selam vermiş, hiçbiriyle muhatap olmamıştım. Gerçi onlar da beni sevdiklerinden değil, bir Kara'ya selam vermek zorunda oldukları için geliyorlardı.

Babam o masada yer alan ikinci en önemli üyeydi. Bir diğeri ise adı gibi karanlık olan Douglas Vance'ydi. Liderin can dostu, yakın arkadaşıydı. Bu yola beraber çıktıklarını duymuştum. Bir araya geldiklerinde ne kadar acımasız olduklarını da. Düşmanlarına korku salan ve tahtlarında yerini koruyabilen tek adamlardı.

Keskin Alacahan ve Douglas Vance, ayrılmaz ikiliydi. Dostluklarına, birbirlerine olan sadakatlerine herkes imrenirdi.

Yalan.

Yalan.

Yalan.

Herkes, her şey sahteydi. Bu sahtelik midemi bulandırıyordu.

Arkamdan boynuma sarılan kollarla birlikte irkilmeden edemezken omzuma yaslanan çeneyle bakışlarım omzumun üzerinden o kişiyi buldu. Annesinden aldığı masmavi gözleriyle ve yüzünde ona yakışan bir gülümsemeyle bana bakan Egemen'i görmek, dudaklarımda bir tebessüme yol açtı.

"Ablaların en güzeli," dedi neşeli bir sesle. "Nasıl da güzel olmuşsun sen öyle. Kalbime mi indireceksin benim yoksa?"

"Senin kalbine indirenler başkaları olmasın." Yanımdaki sandalyeye kendini atmadan hemen önce yanağıma bir öpücük kondurmuştu. Gözlerimi alayla devirip, "Bahanen benim sadece," dedim.

"Aşk olsun," derken kolunu sandalyemin arkasına attı. "Ben hiç yapar mıyım öyle şey?"

Ona yine gözlerimi devirirken abimin yanına oturan kız kardeşim Simay'a gülümsemiş ve göz kırpmıştım. Ben nasıl ki babamın biriciği, gözbebeğiysem abimin de öyleydim ama abim için Simay'ın yeri ayrıydı. Dile getirmese bile hissettiriyordu. Çoğu kez Simay'a tolerans gösterdiği konularda bana karşı daha katı oluyordu. Simay'la ters düştüğüm anlarda ise abimin acımasızlığı gün yüzüne çıkıyor ve kalbimi kırıyordu.

"Neredeydiniz siz sabahtan beri?" dedi Şebnem. Kaşlarını çatarken yüzünde kızgın bir ifade belirmişti. Mavileri Egemen'le Simay arasında gidip geldi. İkizler sözkonusu olduğunda daha katı ve otoriter biri oluyordu.

"Simay'ı kuaförden aldığım için geciktik biraz. Sınavdan sonra anca yetişebildik."

Egemen annesine bakmadan bakışlarını etrafta gezdirdiğinde, gözleri çoğunlukla kadınların üzerinde gidip geliyordu. Henüz üniversiteye gidiyordu ama lisede başlamıştı çapkınlıkları. Az ev gezip yataklardan toplamamıştım.

"Daha uygun bir şey giyemez miydin Simay?" Gözlerim Şebnem'in sözleriyle beraber Simay'ı buldu. Beyaz bir elbise giymişti. Elbise kalçalarının hemen altında biterken bel kısmında çapraz bir kesik vardı. Sağ kolu ve omzu tamamen açıkken diğer tarafı kapalıydı. "Senin için gönderdiğim kıyafeti neden giymedin?"

Simay rahatça arkasına yaslanıp, omuz silkerek, "Canım bunu giymek istedi," dedi. "Ne giymemi bekliyordun? Jartiyer mi?"

"Simay!" Mavileri bana döndüğünde *ne var*, dercesine omuz silkti. "Terbiyeni takın, annenle böyle konuşamazsın," dedim sertçe. Laubaliliklerden, kendini bilmez, şuursuz insanlardan nefret ederim ve Simay tam olarak onlardan biriydi. Mecliste çoğu kadına kendini kanıtlamak için yapmadığı rezillik yoktu.

Bakışlarımın odağına masamıza doğru yaklaşan Berna Alacahan ve eşi Rıza Alacahan girdi. İstemsizce yerimde dikleştiğimde derin bir kuyuyu andıran gözlerim onların üzerinde saplı kaldı. Yanlarında yürüyen babama baktığımda dalgın hali gözümden kaçmamıştı.

"Öncelikle hoş geldiniz."

Berna Alacahan nezaketinden ödün vermeden nahif sesiyle bizi selamladığında, Şebnem'e doğru bir hamle yaptı. Onunla selamlaşıp, kısa bir sohbete girerken gözleri beni buldu ve daha sonra bana doğru hamle yaptı. Onun da sarı saçları Şebnem gibi omuzlarına dökülüyordu. Cemiyet ortamında kendisiyle sıkça karşılaşma fırsatı bulmuştum

ama kendisiyle Şebnem kadar bir yakınlığım yoktu. Birebir hiç tanışmamıştım. Oturduğum yerden ayaklanırken elini sıkmak istemiştim ama bir anda kollarını bana dolamasıyla afalladım. Gerilirken yüzümdeki ifadeyi toparlamaya çalıştım. Ellerim istemesizce sırtına dokundu. Birkaç saniye sonra ellerimi anında geri çektiğimde oda bana ayak uydurdu.

Geri çekildiğinde yüzünde garip bir gülümseme vardı. "Sen de hoş geldin, İz," dedi yumuşacık bir sesle. "Seni görmek çok iyi geldi," derken çok mutluydu. "Uzun zaman oldu."

Sadece düz bir sesle, "Hoş buldum," demekle yetindim.

"Malum, yüzüne hasret kaldık."

Neşeli sesiyle Şebnem'le konuşması garibime gitmişti. En son hatırladığımda bu kadar sıcak kanlı bir kadın değildi.

Mecliste erkeklerin sözü ne kadar geçiyorsa kadınların da sözü bir o kadar geçiyordu. Ama en önemlisi statü ve güçtü. Ne kadar yüksekte ve güçlüysen o kadar önemlisin demekti. Mecliste bazı kadınlara, kurdukları örgütün yönetim kademesinde söz sahibi hakkı tanınsa da onlardan statü ve güç olarak daha altta olanlar bu fırsattan yararlanamıyordu.

Kadınların meclisteki en önemli yerleri düşmanların inine sızarak bilgi toplamak ve onları alaşağı etmekti. Bir nevi istihbarat topluyorlardı. Bu yüzden kadınların yeri mecliste ayrı ve önemliydi çünkü meclis içinde yapılacak evliliklerle aile ve akrabalık ilişkilerini kurarak bunun üzerinden güç sağlayabilirdi. Kadınlar bir nevi meclisin içinde stratejik bir rol oynuyordu.

Şebnem bildiğim kadarıyla geçmişinde FBI'la çalışmış, Türk İstihbaratı tarafından yetiştirilmişti. Arif Karadere kızını kendi lehine kullanmak için bunu yapmıştı. Babamla evlendikten sonra mesleği bıraktığını ve bir daha bahsini geçirmediğini biliyordum.

Bakışlarım Rıza Alacahan'ı bulduğunda onun zaten bana baktığını gördüm. Uzattığı elini sıkarken düz bir sesle, "Seni görmek güzel, İz," dedi. Kahveleri toprağın soğukluğunu taşırken bakışları içimin üşümesine sebep olmuştu.

Tahtını oğluna devretmemişti ama oğlu onu devirmekten çekinmemişti.

Ruhumdan sızan huzursuzluk hissi zihnimde kalemi kırılan bir mürekkep gibi dağıldı ve bu da zihnimin bulanıklaşmasına sebep oldu.

"Sizi de öyle," derken sesime soğukluk hâkimdi.

Tekrar sandalyeme otururken onların da masamıza oturmasıyla

bakışlarım abimi buldu. Diken üstünde gibiydi ve gergin hali dikkatimi çekmişti. Gözleri tedirgin bir şekilde beni kontrol ederken kaşlarımı çattım. Başımı ne olduğunu sorar gibi salladığımda, gözlerini *bir şey yok*, dercesine kapatıp açmış, daha sonra bakışlarını üzerimden çekmişti.

Mürekkebin siyahlığı kalbime sıçradı. Kan tutmuş kalbim simsiyah, hasta ve hissizdi.

Berna Alacahan bana dönüp, "Anlat bakalım," dedi. "Neler yapıyorsun?"

Kaçak bir cevap vermeyi seçerek, "Bildiğiniz gibi," dedim. "Adliyede koşuşturup duruyorum işte." İçimi sıkıştıran histen kurtulmak adına derin bir nefes aldım ama bu, nefesimin soluk boruma tıkanmasına sebep oldu. Sağ elimin tırnakları, sol elimin tırnak etlerini çekiştirdi.

Kaşlarını kaldırarak, "Savcılığa hâlâ devam yani?" diye sordu. Neyi öğrenmek istiyordu? Ona mesleğim hakkında bilgi vereceğimi zannediyorsa yanılıyordu.

"Zor kazandım," dedim, buz gibi bir sesle. "Bırakmaya da niyetim yok." Cevabım oldukça net ve sertti. Bakışlarım telefonuma düştüğünde aydınlanmış ekranımdaki bildirime baktım.

Operasyon tamam, Savcı'm. Her şey eksiksiz ilerledi. El koyduğumuz malları teslim edeceğiz.

Bir fotoğraf gönderildi.

Gördüğüm fotoğraf gülümsememe sebep olmuştu. Memur arkadaşlarım üzerinde üniformalarıyla kameraya gülümseyerek, bakarken arkalarında eli yüzü kan içinde ve bağlı şekilde duran adamları fark ettim.

Başka bir emriniz?

Meydan sizin. Emre ne hacet? İyi iş çıkardınız. Aferin.

Sağ olun, Savcı'm. Teveccühünüz.

Telefonu kapadım ve masanın üzerine bıraktım. Bakışlarım etrafta gezinirken çoktan sıkıldığımı fark etmiştim. Hayır, bu davetin amacı neydi? Gösteri ne zaman başlayacaktı, merak ediyordum. *Davetin amacı özellikle senden her daim gizlenir, İz. Unuttun mu yoksa?* Ama ben öğrenmesini iyi bilirdim.

"Rıza Bey?" diye aramıza sızan tok ve buz gibi sesin sahibi gözlerimin odağına girdi. Masaya yaklaşan kadın korumayı tanıyordum. Rıza Alacahan'ın oğlu Keskin Alacahan'ın sağ kolu olan İdil Çaka'ydı. Üzerinde bütün vücudunu saran siyah bir elbise vardı ve dikkatli bakıldığı zaman sağ bacağındaki küçük potluk dikkat çekiyordu. *Silahı*

vardı. Kızıl saçları eğildiği için yüzüne dökülse de mavi gözlerini ve küçük çehresini buradan görebiliyordum. İdil Çaka, güçlü olduğu kadar güzel bir kadındı da.

İdil, sadece Keskin'in değil, meclisin de en sağlam adamlarından biriydi. Meclise ve Keskin'e çok sadık olduğu da su götürmez bir gerçekti. Hakkında edindiğim bilgi bir kiralık katil olmasıydı. Ya da seri katil. Henüz hangisi olduğu hakkında kesin bir bilgiye sahip olmasam da katil olduğu bilinen bir gerçekti. Kimi zaman gücü ve zekâsı da hayranlık uyandırıcıydı.

Buz mavileri kısa bir süre yeşillerimi bulduğunda ona baktığımı gördü. Bakışlarını tekrar Rıza Alacahan'a çevirirken, "Keskin sizi bekliyor, her şey hazır," dediğini duydum. Ne hazırdı? Telefonumun sesi etrafta yayılırken bakışları beni, benim bakışlarım ise ekranda yazan ismi buldu.

Başsavcı Kerim Akman.

Kaşlarım istemsizce çatılırken yanıtlayacağım arama kapandı ve telefon tekrar çalmaya başladı. Oturduğum yerden ayaklanırken, "Kusura bakmayın," dedim. "Bunu açmam gerek."

İdil'in buz mavisi gözlerinin üzerime saplandığını hissettim. Kirpiklerinin arasında yer alan mavileri, berrak bir suyun içinde her şeyden habersiz yüzen balığı ağına yakalamak için an kolluyor gibiydi. Attığı ağa dikkat etse iyi olurdu. Yoksa ava giderken avlanırdı.

Berna Alacahan nezaketle, "İçeride rahatça konuşabilirsin," dedi. Adımlarım mâlikaneyi bulduğunda aramayı yanıtladım. Merak, zihnimde kendine yer edinmişti.

"Başsavcı'm?" dedim sorgu dolu bir sesle. Neden aramıştı? "Bir sorun mu var?"

"Neredesin?" diyen sert sesi kulaklarıma ulaştı. Sürgülü camı çekip içeriye girdim.

"Bir davetteyim," dedim. Topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses dönüp durduğum için büyük salonda yankılandı.

"Bu davet Alacahan ailesine ait olan bir davet mi?" diye merakla sordu.

Bekletmeden, "Evet," dedim. *Bir, iki. Bir, iki.* Döndüm durdum. Döndüm durdum.

"Hâlâ orada olduğuna göre henüz hiçbir şeyden haberin yok," dedi sıkıntılı bir sesle. Endişeyi ilmek ilmek kalbime işlemişti.

"Neden bahsediyorsunuz?" İçimi derin bir huzursuzluk kapladı. "Açık konuşur musunuz lütfen?" Aynadaki yansımamla göz göze geldim. Çimen yeşili gözlerim bir kuyu gibi genişlemişti.

"İki gün önce, İz..." dedi tok bir sesle. "İki gün önce Douglas Vance'nin evinde yapılan meclis toplantısında Keskin Alacahan'la evlenmene karar verildi."

Adımlarım durdu. Zihnimdeki sayfalar, kara mürekkebe bulandı ve darmadağın oldu. Dudaklarım aralanmış, öylece kalakalmıştım. Kalbimin acıdığını, kafamın içindeki tilkilerin kulaklarının dikildiğini ve kurduğum oyunun artık bir enkazdan ibaret olduğunu hissettim.

Geçmişimin tecrübesi gözbebeklerimin arkasında gizliydi. İçimde biriktirdiğim ve acımı kusmaya çekindiğim çok şey vardı ama şimdi Başsavcı'nın dudaklarının arasından çıkan sözler balyoz yemişim gibi sarsılmama sebep olmuştu.

"Güç için yapılacak yeni bir velilik ve bu sefer kurbanları sensin. Her iki ailenin de daha fazla gü-"

Bir anda dizginleyemediğim öfkemle lafını kesip, "Meclis zaten Alacahan ailesine ait!" dedim. "Neyin gücünden bahsediyorsunuz? Alacahan ailesi o gücün ta kendisi! Neden bana ihtiyaç duysun?" Göğüs kafesim aldığım nefeslerle yükselip indi. Bu olmamalıydı. Böyle olmamalıydı. Her şey istediğim gibi ilerlemeliydi. "Operasyon böyle ilerlemeyecekti, Başsavcı'm! Her şey hazırdı!"

Yüzümdeki ifadenin bir cam gibi çatırdadığını ve kırıkların ayaklarımın altına dağıldığını fark ettim. Hayal kırıklığını en derinlerimde hissederken ayaklarımın altındaki cam kırıkları ayak tabanlarımı kanattı.

Keşke yansaydım.

Belki yanmış bir kalp, kan ağlayan bir kalpten daha az acıtırdı canımı.

Ruhumdaki kız çocuğu karanlık bir kuyunun dibindeyken çıkmak için çabaladığı ve yaklaştığı özgürlüğünden babası tarafından yediği tekme yüzünden bu sefer o kuyunun dibine daha sert çakıldı.

"Çünkü o masada Alacahan ailesinden sonra söz sahibi olan tek yetkili kişi baban ve Douglas," dedi düz bir sesle. "Ya bir Kara kadınıyla ya da bir Vance kadınıyla evlenecekti ki bu artık imkânsız çünkü Ariana, Venom Boris'le nişanlı." Ariana Vance, Douglas Vance'nin kuzeniydi. Geçtiğimiz aylarda bizzat nişanlarında bulunmuştum. Onların evliliği de bir güç evliliğiydi. Göğüs kafesime çöken ağırlık nefes almamı zorlaştırdı. Babam kabul etmiş olamazdı. Babam bana bunu yapmazdı. "Evleneceğiniz, günler önce belirlendi ve sen bugün o davete giderek verilen kararı kabul etmiş oldun." Nefes alamadım. "Oyununu yeniden kur çünkü baştan başlıyoruz." Hatırladıklarım güçlükle yutkunmama sebep oldu. "Sana yakışanı yap."

Çakıldığım kuyunun dibindeki küçük, sivri taşlar dizlerimi parçaladı ve ayağa kalkama izin vermedi. Ruhumda saklı kalan kız çocuğu başını yavaşça kaldırdı ve gözlerini karanlık gökyüzündeki belli belirsiz beyaz ışığa dikti.

Artık biliyordu.

O kuyudan çıkamayacaktı. Çünkü paramparça olmuş dizleri kıpırdamasına bile izin vermiyor, kıpırdadıkça can çekişmesine sebep oluyordu. Ayak bileklerine vurulan görünmez pranga ruhunun boynunu bükmesine sebep oldu.

Aramanın sonlandırıldığına dair bir ses kulaklarıma sızdı. Telefon kapandıktan sonra kaç dakika boyunca öylece salonda dikildim, bilmiyordum. Yeşil gözlerimin içindeki yaralı kız çocuğu içimden silinmeye başladı. Babasına seslense gelip saracağı dizkapaklarını, daha fazla kapamasın diye sakladı babasından. Çünkü onu o kuyunun dibine iten ve karanlığa mahkûm eden de yine babasıydı.

İçeriden gelen sesler beni kendime getirirken omuzlarımı dikleştirdim. Ayaklarımı yere sağlam bastım ve adımlarımı çıkışa yönlendirdim. Gardımı düşürmek yoktu. Kan ağlasam da içim bir korla yansa da her daim dimdik duracaktım.

Boş salonu geçip, giriş kısmındaki bahçeye çıkarken solumda kalan adama ve arkadaşlarına bakmamaya çalıştım. "Arabamı getirin," dedim buz gibi bir sesle.

"Davet bitmeden çıkamazsınız."

Hemen arkamdan gelen bu sesi tanıyordum. Bu ses, İdil Çaka'ya aitti. Ne zaman gelmişti?

Bakışlarım omzumun üzerinden ona dönerken, kelimelerin üzerine basa basa, "Sözlerimi tekrar etmeyi sevmem," dedim. Mavilerine ruhsuz bir ifade hâkimdi. "O yüzden ne söylediysem yapmanızı tavsiye ederim." İtiraz etmek için dudaklarını araladığında bana bakan diğer korumaya, "Sen mi getirirsin yoksa ben mi getireyim?" dedim. Yeşillerimin hedefi bu sefer o olduğunda ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi.

"İz?" diyen abimin sesini duydum. "Nereye, güzelim?" Az önce çıktığım kapıdan bana doğru gelirken ne olduğunu anlamaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Seni ilgilendirmez," diyerek, kestirip attım. "Şu arabamı getir artık, Allah'ın cezası herif! Kıt mısın nesin? Anlamıyor musun beni? Ne aval aval bakıyorsun suratıma?"

"Sana bir soru sordum?"

Kolumda hissettiğim baskıyla abime dönerken bileğimi ellerinin arasından öfkeyle çektim. Abimin kahvelerinin silindiğini ve yerini babamın katı bakışlarının aldığını fark ettim.

Bazen babamın maskesini yüzüne geçiriyordu. Bu maskenin onda ne kadar iğreti durduğunu bilseydi o maskeyi yüzüne asla geçirmezdi. Babama benzemesi beni sevindirse de bazen bir yabancıdan farkı kalmıyordu.

"Ben de seni ilgilendirmediğini söyledim," dedim sertçe. "Seni ilgilendirmez kısmının neyini anlayamadın acaba?"

Öfkeyle üzerime doğru yürüyerek, "Bana baksana sen!" dedi. "Ne bu afra tafra? Hayırdır?"

"Bir düşün bakalım, abi?" dedim. Gözlerimi gözlerine saplayıp en derinlerine diktim. "Salağa yatmak yerine o hiçbir halta yaramayan, herhangi bir işlevi olmayan beynini bir yor bakalım."

Kaşları çatıldı. Kahveleri, kısa bir an için etrafımızdaki korumları taradı. Zoruna giden, insan içinde ona kullandığım üsluptu ama bu umurumda bile değildi.

Dişlerinin arasından, "Her ne saçmalıyorsan eve gidince konuşacağız," dedi sertçe. "Şimdi içeri gir, davet bitmeden dışarıya çıkamayacağını biliyorsun!"

Kahretsin!

"İstediğim zaman çıkabileceğimi sen de biliyorsun," dedim sinirle. "Mesleğimden ötürü ayrıcalığım var."

"Kanıtla. Eğer gerçekten acil bir durumsa kapı orada," dediğinde eliyle dış kapıyı gösterdi.

"Sana asla bilgi vermeyeceğimi gayet iyi biliyorsun," derken sesim buz gibiydi. Abimin kahvelerine yerleşen alay dolu ifadeyi seçtim.

O ruhsatı aldığım gün, meclisin adının evimizden silindiği gündü. Benden gizli kapaklı işlerin çevirildiği gündü. Şüphe dolu gözleri üzerime çektiğim gündü. Meclise yapacağım her ziyaretin engellendiği ve meclis üyeleri tarafından suikastlara kurban gittiğim gündü.

O suikastların birinde altı ay boyunca, geçici bir süreçte olsa yürüyemediğim, eve hapsolduğum ve aylarca kimseyle konuşmadığım acı bir an vardı zihnimde. Aracımın otobanda taklalar attığı ve içinde sıkışıp kaldığım bir andı. Yanımdaysa zihnimde bir yerlerde yavaş yavaş kaybolan, kalbimdeyse derin izi olan bir kadın vardı. Kız kardeşim gibi gördüğüm bir kadın...

İdil, araya girerek, "Davet bitmeden dışarıya çıkamazsınız, İz Hanım," dedi. "Abiniz haklı."

Öfke dolu bakışlarımın hedefi kendisi olurken sakinleşmeye çalıştım. Kaşları meydan okurcasına havalandığında zaten dik olan omuzlarını daha da dikleştirdi ve çekinmeden gözlerimin içine baktı.

"Tek parça halinde kalmak istiyorsan o gözlerini üzerimden çek, Çaka!" dedim katı ve otoriter bir sesle. Soyadıyla seslenmem hoşuna gitmiş gibi kırmızı rujla süslediği dudakları belli belirsiz kıvrıldı.

Sözlerime atıfta bulunarak, "Ölmek için henüz çok gençsiniz, İz Hanım," dedi.

Bedenimi ona doğru çevirerek, "Sen de haddinden fazla yaşamış gibisin," dedim. Boylarımız birbirine yakın olsa da ondan uzun olduğum su götürmez bir gerçekti. "Dikkat et," dedim dudak bükerek. "Aldığın nefesi hiç ummadığın bir anda keserler. Bakarsın bir gün bileklerinde kelepçelerle parmaklıklar arasındasın. Hayat bu. Ne getireceği belli olmaz."

Gülümsediğinde, sözlerime nazaran içten bir gülümseme hâkimdi yüzünde. Kollarını göğüsünde birleştirdiğinde, "Uyarınızı dikkate alacağımdan emin olabilirsiniz," dedi alayla.

"Umarım farkına vardığında senin için geç olmaz." Yüzündeki gülümsemesi yerini korurken buz gibi bir sesle, "Bizi yalnız bırak," dediğimde bir süre bana bakmaya devam etmiş ama birkaç saniye sonra itiraz etmeden yanımızdan korumalarla birlikte ayrılmıştı. Bana arkasını döner dönmez yüzüne yerleşen kin dolu ifadeyi göremesemde hayal edebiliyordum.

İdil Çaka, düşmanlarının korkulu rüyasıydı.

Bir seri katilden çok daha fazlasıydı.

İdil yanımızdan ayrıldığında abim benden önce konuşup sitemle, "Öğrendiğini biliyorum," dedi. "Fark etmek zor değil ama mecbur olduğumuzu bil."

"Mecbur mu?" dedim hayret içinde. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Neyin mecburiyeti?" Bakışlarını kaçırdığında bana bakmaya çekiniyor gibiydi. Boşluğu mesken edilmiş gözlerimi üzerine sapladım. "Sırf güç için o masadaki herkesin yaptığı gibi kardeşini mi sattın sen?"

"Öyle değil," dedi kendini açıklamak istercesine.

"Öyle!" dedim hiddetle. Zaten üzerimizde olan bakışların varlığını daha çok hissettim.

"Mecliste verilen kararlara karşı çıkamayacağımızı biliyorsun. Neyin içinde olduğumuzu, kimlerle iş yaptığımızı biliyorsun. Bunları bile bile canımı acıtmak için her seferinde beni vurman ne kadar doğ-

ru, İz?" diye serzenişte bulundu. Yüzü giderek silikleştiğinde karşımda sanki bambaşka biri vardı. "Mecburduk!"

Öfkeyle öne doğru atılarak, "Senin mecburiyetini sikeyim!" dedim. Sertçe göğüsünden ittirdiğimde sendeledi. Yüzüme yerleşen ifade bir yırtıcının vahşiliğini taşırken aynı ifadenin gözlerime yansıdığına da emindim. "Güç için beni harcamışsın resmen! Ne mecburiyeti?" dedim sertçe. "*Mecburdum*, diyerek üzerini kapatabileceğini mi sanıyorsun? Senin karşında aptal mı var?"

"Bir kez olsun bencillik etme!" diye yakardı. Kahvelerine öfkenin ateşi sıçradı. "Bir kez olsun ailen için bir şeyler yap! Bir kez olsun nankörlük etme!"

Bir canavarın elleri gibi parmakları tenime gömülmüş, izini bırakmak istercesine kolumu tutuyordu. Avuçlarından akan görünmez siyahlığın bileğimden başlayarak tenime yayıldığını ve ruhuma sızdığını gördüm.

Dişlerini dudaklarına geçirdiğinde öfkeyle söylediği sözlerin beni nasıl kırdığını fark etti. Dilini ağzının içinde yuvarladı ve sanki ona küfredermişim gibi bir ifadeyle bakıyormuşum gibi gözlerini kapatıp açtı.

Hayal kırıklığı içinde gülümserken kırık bir sesle, "Hani hep bana *sen bana annemin emanetisin*, derdin ya ve beni herkesten, her şeyden koruyup kollardın ya abi..." dedim. Beni hep annemden vururdu. Yaramı sarmaya çalışırdı ama benim için istemeye istemeye ondan bahsederdi. Gözlerime *yapma*, dercesine baktı. "Sen ne annenin emanetine sahip çıkabildin ne de onu bu iğrenç dünyadan koruyup kollayabildin." Dilimi mesken edinmiş olan zehrimi kusmuştum.

"Ben korurum seni. Sana bir şey olmasına izin vermem. Duydun mu beni? Ne pahasına olursa olsun, İz. Sen beni affetmesen de ben senin abinim, sen benim kardeşimsin."

"Koruyamazsan?"

"Korurum. Abinim ben senin, nasıl korumam? Nasıl gözümün önünden ayırırım? Nasıl sakınmam gözümden?"

Hatırladıklarımla hayal kırıklığı içinde, "Koruyamadın," dedim. "*Korurum*, demiştin. *Gözümün önünden nasıl ayırırım*, demiştin, abi. Keşke bir kez olsun bana verdiğin o sözü tutsaydın."

"Haksızlık ediyorsun," dedi düz bir sesle. Söylediklerim, gözlerinde gördüğüm kadarıyla içinde bir yıkıma sebep olmuş olmalıydı.

Omuzlarımı indirip, kaldırarak, "Bu bilinen bir gerçek, abi," dedim. "Sen annenin emanetine sahip çıkamadın. Beni hiçbir zaman

koruyamadın. Ya da korumak istemedin." Ben hep gözden çıkarılan ilk kişi olurdum onun için. Tıpkı bugün olduğu gibi abim ve babam arkamdan iş çevirir, beni çoğu şeye mecbur bırakırdı. Olan hep bana olurdu. Yanan hep ben olurdum. Bu hiç şaşmazdı. "Sen bir kez olsun köşeye sıkıştığında, arada kaldığında hep gözden çıkardığın ben oldum."

Her ne hatırladıysa kahveleri alev alev titredi. Ettiğim sözlerin, içinde bir vicdan mahkemesine sebep olduğunu gördüm. "İz..." dedi *yapma*, der gibi. Canı yanıyordu. Ruhundaki esareti kahvelerinde okudum ama artık benim için bir anlam ifade etmiyordu.

Çenemi havaya dikerken güçsüzlüğümü sildim yüzümden. Gardımı düşürmedim. Henüz sırası değildi. "Bu evlilik olursa seni de babamı da asla affetmeyeceğim," dedim yemin eder gibi. "Duydun mu beni? Eğer bu evlilik olursa sakın kendini affettirmek için kapımda alma soluğu çünkü kimseye ikinci bir şans vermeyeceğimi en iyi sen bilirsin." Öfkeyle omzuna son kez vurduğumda sendeledi. Suratına tükürürcesine bakarken, yanından geçip gittiğimde onu öylece bahçenin ortasında bıraktım.

Göğüs kafesimi sıkıştıran his giderek çoğaldığında, boğazımı düğüm düğüm eden sızı sol yanımda meydana geldi. Dişlerimi dudaklarıma geçirirken dik durmaya ve gözlerimin dolmasına engel olmaya çalıştım.

Yıkılmak yok, İz. Hele ağlamak hiç yok. Yasak. Yasakları çiğnersen cezan bu sefer çok daha ağır olur.

Ruhumdaki canavarın pençeleri kalbime saplı bir halde öylece duruyordu. Bekliyordu. Kalbimi söküp alacağı o anı sükûnetle bekliyordu.

Tekrar davet alanının kurulduğu bahçeye girerken üzerimdeki bakışların ağırlığını omuzlarımda hissettim. Babamın tedirgin bakışları beni bulurken ona hayal kırıklığı içinde baktım. Suçlulukla bakışlarını kaçırırken masama geri oturdum. Gece boyunca, belki de günlerce yanıma uğramayacaktı, biliyordum. Berna Alacahan'ın tavrının da neden olduğunu anlamıştım. Davete gelmiş ve evliliği kabul etmiştim. Oğlunu evlendireceği için seviniyor olmalıydı.

Göğüs kafesimdeki ağrılık boğazımı düğüm düğüm ederken gözlerimin ardında saklı kalan yaşları geri ittim. Ağlamayacaktım. Ağlamak bana yakışmazdı.

Gecenin geri kalanında Asya'yla ilgilenmiş, onun dışında masaya gelen Aylin Alacahan'la bile sohbet etmemiştim. İdil Çaka'nın ve daha

birçok korumanın göz hapsindeyken tedirgin olduklarını biliyordum ama hiçbir şey yapmayacaktım. Bugün uslu duracaktım. *Onlar öyle sansalar bile. Çünkü uslu durmak, hamurumda yok.*

"İz..." dedi Şebnem. Asya'dan çektiğim bakışlarım onu bulurken mavilerinde yer edinen endişeyi gördüm. "İyi görünmüyorsun. Neyin var?"

"Sen de biliyor muydun?" dedim bir anda. Bilmemesini umut ettim. O bilmesin istedim en azından.

"Neyi?" dedi sorgu dolu bir sesle. Mavilerine yerleşen merak, boğazımı düğüm düğüm etti.

"Meclisin yaptığı toplantıda, Keskin Alacahan'la evlenmeme karar verilmiş." Ağzı beş karış açılırken şaşkınlıkla bana baktı. Bilmiyordu. "Bugün bu davete gelerek bu evliliği kabul ettim, Şebnem." Öylesine kırgındım ki bu kırgınlığımın asla geçmeyeceğini biliyordum.

"Şaka yapıyorsun," dediğinde dehşete düşmüş gibiydi. "Baban asla böyle bir şey yapmaz. Her kim böyle saçma sapan bir şey söylediyse inandın mı hemen? Baban da abin de kıyamaz ki sana."

Buruk bir gülümseme hâkim oldu tebessümümde. "Yanılmışsın o zaman," dedim, cansız bir ölüyü andıran sesimle. "Kıyamaz sana diyorsun ama kıyıyormuş işte, bak." Küçük bir kız çocuğu gibi omuz silktim. "Bazen en *kıyamaz, yapamaz*, dediklerimiz vurur bizi hiç beklemediğimiz yerden. Ben bunu hayatım boyunca çok kez yaşadım. Tecrübe edindim kendime ama tekrar tekrar yaşayınca ağır oluyor işte." Sesimdeki kırgınlık kalbimi mesken edinmişti.

"Yine de yapmaz," dedi başını iki yana sallayarak. Konduramıyordu. Ben de konduramamıştım. "Babanın gözleri titriyor sana bakarken. Seni görünce içi huzur doluyor, yüzünde gülücükler açıyor. Seni öylesine seviyor ki kızını böylesine seven bir baba, yakar mı onun canını bile bile?" Sıcacık elleri, buz gibi avuçlarımın üzerini örttü. "Yapmaz, İz. Ben inanmıyorum. Sen de inanma."

Dudaklarımın arasından sıkıntılı bir nefes verdiğimde, bakışlarımı yanımda oturan kız kardeşime çevirdim. Elinde telefonum vardı. İndirdiği oyunda tavuklarını beslerken kendini epey kaptırmış gibiydi.

"Anne kız ne kaynatıyorsunuz bakayım?"

Simay'ın sarı kafası ikimizin arasına sızdığında, yüzünde bir gülümseme hâkimdi. Annesine çok benziyordu. Delidolu, hayatı dalgaya alan ve anı yaşayan bir kızdı. Derdi, tasası yoktu. Dilerim hiç de olmazdı.

Gülümsemeye çalışarak, "Öyle laflıyorduk," dedim.

Zordu. İçinde kıyamet koparken hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışmak, mutlu gibi görünüp gülümseye çalışmak zordu.

Sen alışkınsın, İz.

"Bensiz mi?" diye sordu. "Kıskanıyorum ama artık." Gülümsediğimde aramızdaki sandalyeyi çekip oturdu ve yüzünü kapatan saçlarını geriye doğru itti ve güzel yüzünün ortaya çıkmasına sebep oldu. Ay gibi teni ortaya çıkarken gülümsedi. Ona gülümsemek yakışırdı.

Şebnem, yalancı bir kızgınlıkla, "Sen de otur dizimin dibinde, beraber laflayalım o zaman," dedi. "Hemen kaçıp gidiyorsun. Ablanla beni görünce de kıskanıyorsun." Şüphesiz ki Şebnem'in bana yaptığı anneliği başka biri asla yapmazdı. Merhameti ve sevgisi öylesine büyüktü ki ne beni ne de abimi kendi çocuklarından ayırmıştı. Onlara bir yapıyorsa bize on yapmıştı. Babamı da çok mutlu ediyordu.

Simay alayla, "Ablamın yüzünü gören cennetlik zaten," dedi. "Hayır, yakalayabilsem aramıza sokacağım da hep bir yerlerde. Hızına yetişemiyorum."

Sözleriyle beraber yüzümü buruşturdum. "Yakalasan da sokamazsın beni o yılanların arasına." Bahsettiklerim meclis üyelerinin kızları ve arkadaşlarıydı. "Benimle vakit geçirmek istiyorsan ararsın, ben sana zamanımı ayırırım ama beni o insanlarla muhatap etme," dedim burun kıvırarak.

"Niye ya?" dedi hızla. Suratı asılmıştı. "Hepsi seni çok seviyor. Çoğu sana hayran bile." Şebnem'le birbirimize bakıp ikimiz de gözlerimizi devirdik.

"Bazen kız kardeşimin bu kadar saf olması canımı sıkıyor," dedim sitemle. "Niye bana çekmediysen sanki?"

"Yaa!" dedi küskün bir tavırla. "Salak mıyım ben? Niye öyle diyorsun?"

"Evet," dedi Şebnem. Simay annesine şaşkınlıkla baktı. "O insanlara fazla güveniyorsun, bu da seni dolaylı yoldan salak yapıyor," dediğinde boşluğuma gelmiş, kahkaham bahçede yankılanmış ve birkaç kişinin bakışlarının masamıza dönmesine sebep olmuştu. Şebnem de bana katılırken Simay'ın suratı sirke satıyordu.

Kahkahamın yerini gülümsemem alırken biri, bahçede dolanan bakışlarımın hedefi oldu. Katran karası gözleri ifadesizliği kuşanmışken bakışları üzerimdeydi. Gözlerine eşlik eden siyah saçları, kumral teni, sakallarıyla bir bütün halindeydi. Kemikli çehresi taş gibi sabit dururken heybetli vücudunu saran lacivert takım elbise ona çok yakışmıştı.

Düşmanlarının korkulu rüyası, karanlığın gölgesini kuşanan ve karanlığıyla bir bütün haline gelen, katran karası gözlere sahip olan o adam...

Keskin Alacahan.

Meclis Lideri Keskin Alacahan, karanlığın ta kendisiydi. Korktuğum her şeydi. Ondan nefret ediyordum. Kötülüğü kuşanmış ve omuzlarına hayali bir hırka gibi geçirmiş herkesten nefret ediyordum. Ben adaletimle, onlar kötülüğüyle var olurdu. Ben yine adaletimle var olacaktım ama onlar içinde oldukları kötülükleriyle yok olacaklardı.

Bir savcıyla suçlunun evliliği akıl alır gibi değildi.

Gülümsemem yüzümde solarken bakışlarını ilk çeken ben oldum. Sanırım beyefendi buraya geldiğim için biraz sinirliydi. Gözlerimi Simay'a çevirirken annesiyle koyu bir sohbet içinde olduğunu gördüm. Masamıza yaklaşan babam, Asya'nın yanında yer alırken oturduğum yerden ayaklandım. Kendisiyle konuşmak istemiyordum. "İçecek bir şeyler alacağım," diyerek yanından kaçtım. Bakışlarının ağırlığını sırtımda hissederken adımlarımı mutfağa doğru attım. Bu eve daha önce defalarca kez geldiğim için yabancı değildim.

Etrafta koşuşturan garsonlara bakarken tanıdık bir simaya rastladım. "Ayşen Hanım," diye seslendim. Kendisi bu evin kâhyasıydı. Kahveleri beni bulduğunda gülümsedi. Yüzündeki kırışıklıklar gülümsemesiyle birlikte iyice ortaya çıktı.

"Buyurun, İz Hanım?" dedi nahif sesiyle. "Bir isteğiniz mi vardı?" Beni tanıyordu. Tanımaması imkânsızdı.

"Alkolsüz bir şeyler rica edecektim. Dışarıdakilerin çoğu alkolü ve alkollü olmayan varsa da ayırt edemem," dediğimde başını sallamış ve dolaba dönmüştü. Bu hallerime daha önce de şahit olduğu için alışıktı. Çok fazla alkol kullanmazdım. Genelde içmemeye dikkat ederdim ama arada kullandığım da olurdu.

Dolaptan çıkardığı kokteyllerden birini bana uzatırken, "Teşekkürler," demekle yetinmiştim. Kokteylden bir yudum alırken hoşuma giden aroma damağıma yayıldı.

"İz?"

Bir rahat bırakmıyorlar! İz kadar başınıza taş düşsün!

Aşina olmadığım ama tanıdık gelen bir ses kulaklarıma sızdığında, gözlerim içeriye giren Funda'yı buldu. Üzerinde bütün vücudunu saran siyah, mini, straplez bir elbise vardı. Kumral saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Saçını toplaması yüzünü gerdirmiş ve gözlerinin çekik gözükmesine sebep olmuştu. Aynı zamanda açıkta kalan boy-

nunda büyük incilere sahip kolyesi ve küpeleri ortaya çıkmıştı. Buğday teni hafif bir yanıklığı andırıyordu.

Lider'in eski nişanlısıydı.

Keskin lider olmadan önce aileler arasında bir söz takıldığını duymuştum. Henüz gençlik yıllarıydı. O zamanlar Demir ailesi mecliste çok daha iyi bir konumda olduğu için ya Vance ailesinden ya da Demir ailesinden bir evlilik yapması gerekiyordu. Nişan, Funda'yla gerçekleşmişti. Ta ki babam, Funda'nın babası Rauf Bey'in yerini alana kadar.

Bana bakarken gözlerinde yer edinen kıskançlığı ve nefreti gizleyemiyordu. Bundan çekinmiyordu da. Samimiyetten uzak, yapmacık bir sesle, "Nasılsın?" diye sordu. "Neler yapıyorsun?" diye bir soru daha sorarken konuşmama izin vermedi. Boş gözlerle kendisini izledim ve sabırla tiyatrosunu bitirmesini bekledim. "Gerçi evlilik süreci yoruyordur seni şimdi," dedi yüzünü buruşturarak. "İşler falan da yoğundur. Malum, uzun zaman oldu İstanbul'da bulunmayalı."

Yüzüme kondurduğum yapmacık bir gülümsemeyle, "Şahane, Funda," dedim. Dik duruşu sarsıldı. Bozulduğunu gizlemeye çalıştı ama başarısız oldu. "Ayrıca gayet iyiyim. Biraz yoğun ve stresli bir süreçten geçtiğim doğru ama sen biraz daha karşımda, yüzünü bukalemun gibi şekilden şekile sokacak olursan benimle konuşurken ekşiteceğin bir yüzün ve yaya yaya konuştuğun bir ağzın olmayacak," derken tatlı tatlı gülümsedim. "Bir daha beni rahatsız etmezsen sevinirim."

Yanından geçip, giderken bedenimi mutfak tezgâhına yasladım. Pencereden bahçedeki insanlara göz gezdirdim. Funda'nın varlığını yok sayarken geride kalan bedeninin hatta suratının kızardığına emindim. Gereksiz insanlara harcayacak vaktim yoktu.

Abimi ve babamı masada görürken Asya'nın elinde tuttuğu telefonumla abimin kucağında oturduğunu gördüm. Mutfaktan çıkarken bahçedeki ayaklı masalardan birinde durdum. Asya telefonumda her ne gördüyse kaşları çatıldı. Bakışları etrafta gezindi. Sanırım beni arıyordu. Abim, telefonumu Asya'nın elinden alıp her kim arıyorsa armayı yanıtladı ve telefonu kulağına götürdü. Bulunduğum yerden hızla ona doğru adımlarken çatık kaşlarının altındaki bakışları beni bulmuştu.

Asya beni fark edince, "Ablam da geldi, abi," dedi. "Versene telefonunu." Kulağına yasladığı telefonumu ondan sertçe çekip, alırken bana baktı.

"Başkalarının telefonunu izinsiz bir şekilde açmaman gerektiğini bilmiyor musun?" dedim öfkeyle.

"Fazla ısrarcıydı," dedi düz bir sesle.

"Yine de bu, açman gerektiği anlamına gelmiyor."

Asya kollarını bana doğru uzatınca onu abimin kucağından aldım. "Gel, bir tanem," dediğimde küçük kollarını boynuma sarmıştı. "Seninle biraz oyun oynayalım."

Gözleri ışıl ışıl parlarken, "Oyun mu?" diye sordu. "Gerçekten mi? Ne oyunu?"

"Gerçekten," dedim gülümseyerek. "Biraz zor bir oyun. Bana yardımcı olman gerekecek. Sonra sana sürprizim var."

Sözlerimle beraber neşeyle çığlık atıp ellerini çırptı. Heyecanla, "Ne sürprizi?" diye sordu. "Ne aldın bana?"

Bu haline gülmeden edememiştim. "Aklın hemen hediyeye gitsin zaten," dedim. "Bu öyle bir şey değil, çok daha güzel bir şey," dediğimde merakla bana baktı.

"O zaman hemen oynayalım ve ben de sürprizimi göreyim, olur mu?" dedi heyecanla.

"Olur." Bakışlarım masadakileri bulurken, "Müsaadenizle," dedim ve yanlarından ayrıldım. Tekrar az önce bulunduğum masaya giderken Asya'yı masanın üzerine oturttum ve gelen aramaya baktım.

Zeynep'ten gelen aramaya cevap olarak ona daha sonra döneceğimi belirten bir mesaj attım ve yeniden kız kardeşime döndüm. Asya'ya ne yapması gerektiğini anlatıp, dikkatli olması gerektiğini tembihlerken onu çoktan kendi haline bırakmıştım. Ben tekrar kendi masamıza geçerken Asya diğer çocuklarla oynuyordu. Masamıza gelen aile dostumuz Hilal Hanım ve oğluyla sohbet ederken gözlerim ara ara Asya'yı arıyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra Asya nefes nefese yanıma gelip Oğuz'la aramızdaki sandalyeye oturdu. "Abla, benim çok tuvaletim geldi," dedi yerinde sallanarak. "Beni lavaboya götürür müsün?"

"Olur, bebeğim." Terlediği için alnına yapışan saçlarını geri çektim. "Nasıl da terlemişsin! Bak, hasta olacaksın sonra. Niye koşuşturup duruyorsun o kadar?" diye kızmayı da ihmal etmemiştim.

Oturduğumuz masadan kalkıp yeniden mâlikaneye girdik. Asya'yı ikinci kattaki lavaboya götürüp sırtımı duvara yasladım ve çıkmasını bekledim. Bir yandan da benden haber bekleyen memurlara mesaj yazıyordum.

Ses geldi mi? Duyabiliyor musunuz?

Geldi, Savcım. İçerideyiz.

Toplantı için yukarı çıktıkları an bağlantı istiyorum. Size verdiğim kulaklıkla her şeyi duyabileceksiniz ama yine de dikkatli olun. Fark ederlerse sizin için kötü olabilir.

Asya'yı kandırıp verdiğim dinleme cihazını üçüncü kattaki odaya, mümkünse çiçeklerin içine yerleştirmesini istemiştim ve o da bana ayak uydurarak söylediklerimi harfiyen yerine getirmişti. Çocuk olduğu için kimse ondan şüphe duymazdı.

Asya lavabodan çıkınca birlikte tekrar içeriye geçmiş, masamıza oturmuştuk. Bir toplantı yapılacaktı ve benim her şeyden haberdar olmam gerekiyordu.

Gözlerim bahçedeki insanların üzerindeyken masaya gelen garsonun servis ettiği içkilere dokunmadım. Sıkıntıyla iç çekerken yanı başımda tanıdık bir ses duydum.

"Bana bu dansta eşlik eder misin İz?"

Bakışlarım Oğuz'u bulduğunda beklentiyle bana baktığını gördüm. Onu yıllardır tanıyordum ve bana olan ilgisini anlamamak için salak olmak gerekiyordu.

Şebnem *hayır*, dercesine kaşlarını kaldırdığında, bunu neden istemediğini anlamıştım. *Eğer bahsettiğin gibi bir şey sözkonusuysa ve sen de bilmediğin halde bu davete gelerek bunu kabul ettiysen bir nevi nişanlı sayılırsın ve bunu yapman hoş karşılanmaz*, diyordu. Bakışlarım yeniden Oğuz'u bulduğunda uzattığı elini ve beklentiyle bana baktığını gördüm.

Aslında amacı benimle dans ederek bu evliliği istemediğimi göstermekti çünkü herkes onun bana olan ilgisini biliyordu ve dansını kabul edersem hem ona ümit vermiş olacaktım hem de ilgisini kabul etmiş olacaktım.

"Oyununu yeniden kur çünkü baştan başlıyoruz."

Kerim Savcı'nın sesi zihnimde yankılandığında ikilemde kaldım.

Kafamın içinde durmadan dönüp duran bir çarkıfelek vardı ve okun ucunun göstereceği yer belliydi.

"Sana yakışanı yap."

Ve Oğuz'u reddederek meclisin vermiş olduğu kararı kabul ettim.

Zihnimdeki çarklar parçalara ayrılırken kuyunun dibindeki kız çocuğunun gözlerinden akan bir damla yaş o kuyunun dibine düştü ve içimde bir hezeyan meydana geldi.

Onun kara gözlerinin gazabının üzerime karabasan gibi çöktüğünü hissettim. Gür kirpikleri kısılmış, çehresi kaskatı kesilmişti ve gözünü kırpmadan beni inceliyordu. Bundan zerre kadar çekinmiyordu. Oturduğum sandalyeden öfkeyle ayaklanıp davet alanından uzakta, yanında İdil ve kardeşleriyle sohbet eden *ona* doğru attım adımlarımı. Her zamanki gibi kendinden emin ve sertti adımlarım.

Omuzlarım dikleşirken adımlarımı yavaşlattım ve dikkat çekmemek adına daha sakin adımlarla yanına ilerlediğimde, üzerime uğrayan kara gözleri midemde garip bir his bıraktı. Bütün bedenimi baştan aşağıya süzdüğünde kaşları havalandı. Tam karşısına dikildiğimde kara gözlerindeki parıltı dikkatimin dağılmasına sebep oldu. Ellerini pantolonun cebine sokarken omuzlarını rahatça gerdi ve üstten üstten bana baktı.

Nefreti mesken edinmiş sesimle, "Beni mi istiyorsun, Alacahan?" dedim. Şahadetparmağım aramızda duvar örerken gözleri kısa bir an için parmağıma kaydı ve tekrar gözlerimi buldu. Kara gözlerindeki yangın yüreğime sıçradı. Yeşil harelerimin içinde bir yangın tutuştu. Bir adım daha ona doğru attığımda, çenemi havaya diktim ve hemen yanımızda bizi izleyenleri görmezlikten geldim. Ona meydan okuyarak, "Alabiliyorsan al bakalım!" dedim.

Dudağının bir köşesi belli belirsiz kıvrıldığında kendinden emin tavrı kısa bir an afallamama sebep oldu. Kara gözlerinde baş gösteren kışkırtıcı öfke, erkeksi ve tok sesine yansıdı. Bana sertçe karşılık vererek, "Engel olabiliyorsan ol bakalım!" dedi.

Göğüs kafesim öfkeyle aldığım nefesle kabarırken onun vurdumduymaz haline tezat ben oldukça sinirliydim. "Bu hayatta her şeye sahip olabilirsin," dedim tükürürcesine. "Ama bana asla sahip olamayacaksın."

"Hep böyle boyundan büyük laflar mı edersin?" dedi alayla. Sesinde bariz bir merak vardı.

Dilimi damağıma vurarak, "Cık," dedim. "Yapım böyle."

Kara gözleri dalga geçer gibi parladı. Beni sinir etmek istercesine, "Birkaç gün sonra karım olacaksın," dedi.

Dişlerimi sinirle sıkarak, "Kâğıt üzerinde!" dedim.

"Ama karım olacaksın," dedi, sözlerinde ısrar ederek.

"Ölürüm daha iyi!"

Kaşlarını çatarak, "Bak, yine boyundan büyük laflar ediyorsun," dedi. Takıldığı tek şey gerçekten bu muydu?

"Senden nefret ediyorum!"

"Beni seveceğin günler de gelecektir elbet," dedi sükûnetle.

Şimdi sükûnetle bekliyorum ama ya gelmezse? Sence şimdi bunun sırası mı? *Tam da sırası!* Mümkünse bir süre gözüme gözükme. *Tamam.*

İşaretparmağımı ona doğrultarak, "O imza o deftere atıldığı gün..." dedim. "Soyadın adımın yanına yazıldığı gün, senin cehennemin olacağım!" Gözlerim yanımızda dikilen ve bizi izleyen üçlüye döndü. "Hepinizin sonunu getireceğim!"

Keskin'in dudağına yerleşen alay dolu belli belirsiz tebessüm, öfkeyle dolup taşmama sebep oldu. Tiye alır gibi başını iki yana doğru salladı. İdil'in yüzünde de onunkine benzer alay dolu bir gülümseme vardı.

Aylin bizi hiç umursamadan muhtemelen telefonunun kamerasından kendine bakıyordu çünkü dikkatli bir şekilde saçlarıyla uğraşıyordu.

"İşin fragman kısımında başımıza geleceklerden ötürü bizi uyardığın için sana ne kadar minnettar olsak az, müstakbel *yengeciğim*."

Keskin'in kardeşi olan Sergen'in alay dolu sesi, bıçak kesilen gözlerimin ona saplanmasına sebep olduğunda, ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı.

"Ne münasebet!" diye çıkıştım. "Nereden yengen oluyormuşum ben senin?" dediğimde kırılır gibi alayla dudak büktü. "Daha hiçbir şey belli bile değil! Bu evlilik olmayacak!"

Keskin, sözlerime karşılık, "Öyle mi?" dedi. Kaşlarım çatılırken, anlam veremeyerek ona baktım. Öne doğru bir adım attığında, eli bir anda boştaki elimi yakaladı.

Afallayıp, "Ne yapıyorsun?" dedim panikle. Bahçenin ortasına doğru adımlarını atarken elimi sıkı sıkı tuttuğundan, ben de peşinden ilerlemek zorunda kalıyordum. "Keskin, bırak elimi!" Yavaş yavaş insanların dikkatini çekerken yapacağı şeyi tahmin etmek yüreğime korku salıyordu. Sıcak eli avcumun içindeyken o kadar sıkı tutuyordu ki çeksem de faydasızdı.

Bahçenin hemen ortasında durduğumuzda, "Bayanlar ve baylar!" dedi gür ve kalın sesiyle.

Elimi elinin içinden kurtarmaya çalışırken panikle, "Saçmalıyorsun," dedim. "Keskin!"

"Hepiniz birkaç saniye buraya bakar mısınız?" dedi tam bir beyefendi gibi.

"Sakın!" dedim endişeyle.

"Yanımda gördüğünüz güzeller güzeli kadın..." derken gözlerini gözlerime sabitledi. Anladım. Ne yapacağını gözlerinde gördüm ve engel olamadım. "Benim müstakbel karım olur."

Dehşetle ona bakakaldım. Kalbim kısa bir an için atmayı kesti ve ben nefes bile alamadım. Nefret bir zehir gibi kalbime sızdı.

"Daha fazla saklamamızın bir anlamı yoktu, öyle değil mi sevgilim?" dedi alayla. Boğazıma oturan yumru göğüsümü sıkıştırırken ona içimdeki bütün nefretle baktım. "Hepiniz önümüzdeki hafta yapıla-

cak olan nikâhımıza davetlisiniz. Bu mutlu günümüzde sizleri de aramızda görmekten mutluluk duyarız."

Sergen'in ıslığı herkesin şaşkınlığını üzerinden atmasına sebep olurken etrafta bir alkış tufanı koptu. Sergen deli gibi gülerken, "Abim benim be!" diye neşeyle bağırdı. Aylin ayaklı gazete gibi her şeyi çekmişti.

Suratına doğru tükürürcesine, "Allah belanı versin!" dedim. Arsızca gülümsedi. Tırnaklarımı öfkeyle eline geçirdim. "Şerefsiz, adi herif! Neydi şimdi bu?"

"Duyduğuma göre davetiye fiyatları almış başını gidiyor. Hazır buradayken onu da aradan çıkaralım istedim," dedi alay edercesine.

Sözleri beni iyice çıldırtırken, "Bilmesem fakir sanıp acıyacağım!" dedim.

Tırnaklarımı öfkeyle eline geçirirken, "Adın gibi izini bırakır mısın hep böyle?" dedi.

"Bu daha ne ki? Cehennemin olacağım senin," dedim yemin eder gibi.

"İz!"

Abimin gıcık olduğum sesini işittiğimde sinirle arkamı döndüm ve kahveleriyle karşı karşıya geldim. Elimi onun elinden sertçe çekerken ruhuma sıçrayan kasvet onunla birlikte yok oldu.

Bir anda yükselerek, "Ne?" diye bağırdım. Sesim biraz fazla yükselmiş olacak ki zaten üzerimizde olan bakışların odağı bu sefer tamamen biz olduk.

"Abi, toplantı odasında bilgisayarın bağlantısı kesildi. Çocuklar kabloları koparmış sanırım, ne yapalım?"

Yabancı bir sesti. Kısa bir sessizlik oldu aralarında.

Abim katı bir sesle bana, "Hemen eve gidiyoruz," dedi.

"Cehenneme kadar yolun var, abi! Duydun mu? Yaş aldın tabii sen. Kulakların duymaz şimdi senin. Bir kez daha söyleyeyim." İyice ona doğru yaklaşarak bir kez daha, "Cehenneme kadar yolun var," dedim ama bu sefer nefretle.

Yabancı ses yine, "Ne yapayım, abi?" dedi.

"O kabloyla senin nefesini kesmeden defol gözümün önünden, Ufuk," diyen abimin öfke dolu sesini işittim. Abim koluma yapıştığında, tutuşu canımı yakıyordu ama farkında değildi. "Sana hemen eve gidiyoruz, dedim," dedi sinirle.

Kolumu elinden kurtarırken, canımın acısını umursamadan, "Ben de sana cehenneme kadar yolun var, dedim!" diye hiddetle bağırdım.

"Şimdi nereye gidiyorsan siktir git!" Sinirle omzuna çarparak, yanından geçip gittim.

Nefret, bir insana istemediği şeyleri yaptırabilen duygulardan bir tanesiydi. Bir diğeri ne diye soracak olursanız şüphesiz o da *çaresizlik* olurdu. Ya da *korku*. Bu üç duygu bir insanın, hele ki bir kadının bedeninde kendine yer bulduğunda neler olur, o insan neler yapar, kestirmek zor olurdu.

Bütün evi inletircesine, "Bana cevap ver!" diye bağırdım. "Onca şey söyledim sana! Onca şey! Birine bile verecek cevabın yok mu?"

Gözlerime dolan yaşları geri ittim. Ağlamadım. Göstermedim ona gözyaşlarımı. Sadece karşımda dikilen babama öfkemi kustum. O sinirle nasıl eve gelmiştim, aracı nasıl kullanmıştım, hiç hatırlamıyordum. Onun alay dolu kara gözleri ve sözleri zihnimde belirdikçe sinirlerim altüst olmuştu. İnsan içinde resmen benimle alay etmişti.

"Nasıl kabul edersin, ya? Beni pis oyunlarına nasıl alet edersin? Nasıl söylemezsin bana? Senin yüzünden gittim o davete! Üstelik sonuçlarını bilmiyordum bile!" Kahveleri bir kez olsun bana değmezken sesim bütün mâlikanede yankılanıyordu. "Sadece bir davetti!" dedim bağırışlarımın arasından. "Sadece bir davetti. En fazla ne olabilirdi ki? Alt tarafı bir davetti ama ben bugün o davete giderek kendi ölüm fermanımı imzaladım!"

Kahveleri gözlerime değdiğinde gözlerine ifadesizlik hâkimdi. "Böyle olması gerekiyordu," dedi. Vurgun yemiş gibi ona bakakaldım. Dudaklarımın arasında asılı kalan kelimeler soluğuma tıkandı.

İşte şimdi ruhumdaki o canavar artık kalbimi avuçlarının arasında tutuyordu. Kalbi olmayan bir kız çocuğu kalmıştı geriye. Yaralı, eksik ve yarım bir kadın olmuştu büyüdükçe. Ne yarasını saranı vardı ne yarasına merhem olanı.

Dehşetle, "Olması gereken, güç için kızını mal gibi satman mıydı?" diye sordum. "Olması gereken bu muydu baba? Söylesene! Eğer olması gereken buysa ben de yapmam gerekeni yapacağım."

Kahveleri belki de ilk kez beni bulurken gözlerinin akına yerleşen kırmızılığı fark ettim. Bir bıçağı andıran gözleri gözlerime saplandı. Tıpkı avuçları arasında tuttuğu kalbime pençelerini acımadan geçirmesi gibi. "Sakın!" dedi hiddetle. "Sakın beni kendinle tehdit etmeye kalkma! Sakın!"

Acı göğsümü kamçıladı ama göğüs kafesimin altında yaşayan bir kalbim yoktu. Lime lime edilmiş, can çekişen, hasta bir kalbim vardı.

Diklenerek, "Ne yaparsın?" diye sordum. "Daha önce seni tehdit eden diğer insanlar gibi beni de mi öldürürsün?

"Odana çık," dedi sert bir sesle. Hâlâ durduğumu fark edince, "Sana odana çık dedim, İzgi!" diye gürledi.

Öfkeyle bir soluk alıp, yeri göğü inletircesine, "Ben ölürüm de o adamla evlenmem!" diye bağırdım. "O kadar insanın içinde ne hale düştüğümü gördün! Hiçbir şey yapmadın, baba! Sadece izledin!" Gür kaşları çatıldığında suratına katı bir ifade yerleşti. "Ölürüm de evlenmem!" dedim avaz avaz bağırarak.

"Sana odana çık dedim!" dedi hiddetle. "İstemediğim şeyler yaptırmak zorunda bırakma beni, İzgi!"

Hayal kırıklığı en derinlerimde yer edinirken, "Senden nefret ediyorum," dedim, dilimden zehir akıtırcasına. "Senden hayatım boyunca nefret edeceğim ve buna sebep olan kim varsa onu da asla affetmeyeceğim." Sol gözümden akan bir damla yaş şakaklarımdan süzüldü. Öfkesi dalga dalga dağıldı. Sözlerim kör bir bıçak gibi yüreğini deşti. "Keşke annem yerine sen ölseydin, baba," dedim yüreğini yakarak. Dudakları aralandı ama konuşamadı. Nefesi kesildi sanki. "Belki annem beni korurdu. Sen karının emanetine bile sahip çıkamadın ama o senin emanetine sahip çıkardı!" dediğimde kaskatı kesildi.

Abim öfkeyle, "İzgi, yeter!" diye bağırdı.

"Yetmez!" Tekrar babama dönüp, "Her şeye gücü yeten sen, kızın için hiçbir şey yapamadın mı?" diye sorduğumda gözlerini kaçırdı. "Her şeye bir çaresi, bir yolu, bir umudu, bir planı olan sen, benim için hiçbir şey yapmadın mı baba?" Çaresiz hissediyor, hâlâ umut ediyordum. *Tıpkı bir aptal gibi.* "*Olmaz*, diyemedin mi? Sesini bile çıkaramadın mı?" Cevap vermedi. Sessizliği ruhumun ezilmesine sebep oldu.

Kendi içimde küçüldükçe küçüldüm. Dizindeki yara için ağlayan sekiz yaşındaki kız çocuğuna dönüştüm. Keşke hiç büyümeseydim. Keşke hep dizimdeki yaraya ağlasaydım. Büyümek berbat hissettiriyormuş, şimdi anlamıştım.

"Anlamıyorum! Anlayamıyorum! Niye, ya? Neden? Bana bir açıklama yap, bir cevap ver, bir sebep söyle!" Sessiz kaldıkça çıldırdım. Avazım çıktığı kadar, "Ya, bir şey söyle artık, susma!" diye haykırdım.

Bana arkasını dönüp ilerledi ve çalışma masasındaki koltuğuna oturdu. Bakışlarını açık bilgisayar ekranına çevirdi. Beni yok sayması, bir açıklama yapma gereği bile duymaması kalbimi paramparça ederken daha fazla duramadım yanında. Kapının önünde bekleyenlere

aldırmadan, adımlarımı odama doğru yönlendirirken Asya'nın ağlamaları kulağıma ulaştı. Bağırışlarım onu korkutmuş olmalıydı.

Titreyen ellerim ve çenemle birlikte dişlerim sertçe birbirine çarptı. Öfke kanıma bir zehir gibi işledi. Odama girip, kapıyı arkamdan kapatarak kilitledim. Bakışlarım etrafta gezinirken genzime dolan hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Odada ne varsa hepsini dağıttım. Camı çerçeveyi indirdim. Bağırışlarım odayı inletirken dışarıdan gelen seslere aldırmadım.

Avuçlarımın arasındaki vazoyu duvara fırlatırken bibloları da peşi sıra attım. Her bir cam parçası ayaklarımın altına serildi. Masanın üzerinde babamla fotoğrafımın bulunduğu çerçeveyi yere fırlattım ve parçalara ayrılmasına sebep oldum.

Ensemde canavarın nefesini hissettim. Avuçlarımı boydan boya cam olan aynaya geçirdiğimde çığlığım bütün mâlikanede yankılandı. Zihnimdeki kapalı odaların kapılarının, beni çıldırmanın eşiğine getirecek kadar şiddetle kapanıp açılma sesleri kafamın içinde yankılandı.

Başımı öne doğru eğerken dizlerimin üzerine düştüm. Avuçlarım sertçe parkeye yaslandığında kesilen avuçlarımdan akan kanlar mürekkep gibi zemine dağıldı. Hıçkırıklarım boğazımdan yükseldiğinde odanın köşesinde, kucağında tuttuğu beyaz ayıcığıyla dolu gözlerle bana bakan ve yerine sinen kız çocuğunun yeşilleriyle karşı karşıya geldim. Bir hıçkırık daha kaçtı dudaklarımdan.

Yeşil gözleri ıslaktı ve gözlerinin akı kıpkırmızıydı. Babaannesinden yediği tokat yüzünden odasına kapanmış ve herkesten gizli saatlerce ağlamıştı. Sesi çıkmasın diye küçük avuçlarını dudaklarının üzerime örtmüş, yanağındaki acıya rağmen bağıramamıştı.

Bir sanrıya doğru, "Acıyor mu?" diye fısıldadım.

"Çok." Sesi zihnimde yankılandı. "Annem gelsin. Annem gelsin," dedi kelimeleri tekrar ederek. Etrafımda dönerken gülümsüyordu. "Annem gelsin. Annem gelsin."

"Annen hiçbir zaman gelmeyecek, kız çocuğu," dedim acımasızca. "Annen hiçbir zaman üzerini örtmeyecek, gözyaşlarını silmeyecek. Dışarıda senin için endişelenen ve ortalığı ayağa kaldıran o kadın gibi karşında dikilmeyecek." Duraksadı. Gözlerimin içine baktı ve gerçekleri gördü. Küçük dudakları titredi ve gözlerinden birkaç damla yaş aktı.

"Yedek anahtarı getirin!" diye bağırıyordu Şebnem. Çünkü bir krizin eşiğindeydim. Avuçlarım kan içindeydi. "İz!" diyen endişeli çığlığı yüreğimi yaktı. "Aç kapıyı!"

"Çünkü kelebeğin kanatları kırılırsa kelebek ölür," diye fısıldadım boşluğa doğru. "Bir günlük ömrüne inat, yaşamaktan vazgeçmeyen o kelebek gibi ol her daim." Sesim, kendini yitirmişti. Bana yabancıydı. Bana çok yabancıydı. "İçimde saklı kal." Yaşlar durmaksızın aktı gözlerimden. "Ama sakın ölme, tamam mı? İçimde can çekişip canımı yitirme artık. Lütfen," diye fısıldadım, karşımda yavaş yavaş silinen çocukluğuma doğru. "Lütfen, içimi yakma artık."

Kapı gürültüyle açıldığında güçsüzce zemine çöktüm. Saniyeler sonra bedenim biri tarafından sarıp sarmalandığında kurtulmak için çabalasam da bir fayda etmedi. "Bırak!" diye bağırdım çığlık çığlığa. "Bırak, Şebnem!" İçimdeki yarıklar volkan gibi doldu. Taşmama ramak kalmıştı.

"Şşt." Şebnem'in anne şefkatini hissettiren parmakları saçlarımda gezindi. "Tamam, yok bir şey. Geçti, tamam mı? Geçti," dedi yatıştırıcı sesiyle. "Ben buradayım, İz. Ben buradayım, güzel kızım."

"Keşke o gün o kazada geberip gitseydim." Beni kollarının arasına çekti. "Keşke o gün ölseydim, Şebnem," diye acıyla fısıldadım.

"Deme öyle." Yaşlar önümü görmemi zorlaştırırken Şebnem'in beni saran kolları sıkılaştı. "Denir mi hiç öyle şey? Bak, baban çok üzülür sonra," dedi ağlamaklı sesiyle.

"Üzülsün," dedim omuz silkerek. "O beni çok üzdü, biraz da o üzülsün." Sesimde annesiz kalmış bir kadının isyanı vardı.

"Ellerini paramparça etmişsin, canın yanıyordur şimdi." *Ruhum daha yaralı*, diyemedim. *Kalbim daha paramparça, asıl canımı yakan onlar, avuçlarımı hissetmiyorum bile*, diyemedim. "Ağlama," dediğinde beni öyle bir sarıp sarmaladı ki burnumun direği sızladı. "Hırpaladın kendini, mahvettin, bak. Kalbin tutacak sonra yine. Hadi, ağlama artık."

Hıçkırıklarımın arasından, "Şebnem..." diye adını yakardım. "Şebnem, nasıl olacak? Nasıl yapacağım?"

Hıçkırıklarımın ardı arkası kesilmezken, belki de hayatımda ilk kez canım çıkacakmışçasına ağladım. Gözyaşlarımı serbest bırakırken ellerim dizlerimin üzerine düştü ve Şebnem'in kollarında karanlığa çekildim. Kendimi uykunun tatlı esintisine bıraktım.

Gözlerimin ardından sızan yakıcı güneş, kirpiklerimi sızlattı. Ağır ağır açılan gözkapaklarım aydınlık odada gezinirken dilim damağım kurumuştu. Boğazımda yakıcı bir ağrı vardı. Bakışlarım yanı başımda, yerde oturur halde ama başı yatağa yaslı halde uyuyan Şebnem'de durdu. Bütün gece başımdan ayrılmamıştı.

Elimin üstüne takılı olan serumun çıkarıldığını fark ettiğimde sargılarım gözüme çarptı. Bir süre ellerimi düzgün kullanamayacaktım.

Yattığım yerde doğrulurken, Şebnem irkilerek gözlerini açtı ve masmavi gözleri endişeyle beni bulurken yeşillerimi görmesiyle rahat bir nefes verdi.

"Uyanmışsın," dediğinde cevap vermedim. "Susamışsındır şimdi. Genelde uyanır uyanmaz su içiyorsun." Beni benden iyi biliyordu. Komodinin üzerinde duran sürahiden bir bardak su doldurup içmeme yardım etti. "Kahvaltını odana getireceğim, muhtemelen aşağı inmek istemezsin. İlaçlarını içtikten sonra biraz dinlenirsin. Kimse rahatsız etmez seni."

"Aç değilim," demekle yetindim sadece.

"Ama ilaçlarını içmen gerek," dedi. "Bir şeyler atıştır en azından."

"Sadece uyumak istiyorum," deyip ısrar etmemesi için ona baktım. "Lütfen, tek istediğim uyku."

"Peki," dedi istemeye istemeye.

Daha fazla ısrar etmeden yanımdan ayrıldığında kapanmak için hazırda bekleyen gözlerimi yumdum ve kendimi uykunun derin kollarına bıraktım.

"Abla, bak," dedi Asya. "Bu çok komik bir video." Uyandığımdan beri beni güldürmek için uğraşıyordu ve bu yaklaşık bir haftadır bu şekildeydi. Ne abimle ne de babamla konuşuyordum. Eve geldikleri zaman odama çıkıyor, gittikleri zaman aşağıya iniyordum. Yemeklerimi odamda yiyor, bütün günümü tek başıma geçiriyordum. Bugün sargılarım çıkmıştı ve ellerim berbat bir haldeydi. Avuçlarım kabuklarla ve kan tutmuş çiziklerle doluydu.

Asya'nın videosuna bakma gereği duymadan yanından ayrıldığımda bugün işe gideceğim için mutluydum. Bir haftadır eve hapsolmuştum sanki. Odama çıkmış, üzerimi değiştirmiş, daha sonra da aşağıya inmiştim.

"İz Hanım?" İşittiğim ses, adımlarımın durmasına sebep olurken elinde lotuslarla, karşımda güler yüzüyle dikilen Hatice ablaya baktım. Kucağındaki çiçekleri bana uzatırken, "Bu çiçekler size gelmiş," dedi.

"Bana mı? Kim göndermiş?" diye merakla sordum.

"Keskin Bey göndermiş, efendim," dediğinde başımdan aşağıya kaynar sular döküldü.

Sinir dalga dalga bedenime yayılırken, "Allah'ım, sen sabır ver, ya

Rabbi'm!" dedim öfkeyle. Hatice ablanın yanından geçip, giderken, "At çöpe gitsin, abla," dedim. "Gözüm görmesin. Bir daha da kabul etmeyin sakın!"

Evden çıktıktan sonra adliyeye giden yolda bana korumam Şahin eşlik etmişti. Adliyeye ayak bastığımda beni görenler selam verirken ben de aynı şekilde karşılık verdim.

İki gün önce, gece yarısı yağmaya başlayan kar, durmak bilmemişti. Yağmur gökyüzünde yükselmese de yağan kar, içimdeki zemheriye ayna olmuştu.

X-ray'ın önünden geçerken güvenliğe hafif bir baş selamı verdim ve aynı şekilde karşılık aldım. Üzerimde siyah, sıfır kollu bir elbise vardı. Elbisenin üzerine *blazer* bir ceket almıştım. Elbiseye siyah bir kemer bağlamış, vücuduma tam oturmasını sağlamıştım. Yine aynı renkte, dizkapağıma kadar uzanan deri çizmelerim vardı. Siyah bir çanta ve birkaç takıyla da kıyafetimi tamamlamıştım. Geceye ev sahipliği yapan saçlarım, dalgalar halinde belime dökülüyordu. Büyük yeşil gözlere, dolgun dudaklara, güzel bir burna, keskin ama Şebnem'e göre gülümseyince tatlı olan bir yüze sahiptim.

Avuçlarımın arasında tuttuğum siyah küçük ajandama yazdığım notlara kısa bir göz gezdirdim ve tekrar çantama attım. Başsavcı'nın odasının önünde durduğumda kapıyı tıklattım. *Gel*, diyen komutundan sonra kapıyı açtım ve içeri girdim. Aşina olduğum kahveler yeşillerimi bulduğunda gülümsedim.

"Hoş geldin, İz kızım," dedi içimi ısıtan sesiyle. "Geç, otur." Eliyle karşısındaki sandalyeleri gösterdi. Ben sandalyeye otururken bakışlarını üzerimden çekmedi.

"Beni çağırmışsınız," dedim sorgu dolu bir sesle.

"Olanları duydum," dedi. "Nasılsın?" Gözlerindeki endişe samimiydi.

"Nasıl gözüküyorum?" diye merakla sordum.

"Her zamanki gibi harika," dediğinde dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı. "Peki, bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

"*Oyunu baştan kur*, dediniz ve ben de kurdum." Merakla bana baktı. "Keskin Alacahan'la evleneceğim," dediğimde kahvelerindeki şaşkınlık, çehresine dağıldı. Yüzüne çarpılan tokat gibi sarsıldı ifadesi. Kabul etmemi beklemediği kesindi.

"Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedi konuşabildiğinde. Tedirgin bakışları görevi tamamlayamayacağımı düşündüğün-

dendi. "Eğer *ben yapamam*, dersen seni anlarım. O yüzden şimdi son kez soruyorum sana." Tırnaklarım yaralı avuçlarıma baskı uyguladı. Kalbimde bir yangın başladı. "Bu dosyayı kabul ediyor musun?"

Tereddüt bile etmedim. Her daim net ve kendimi bilen bir kadın olmuştum. Cevabım da netti. "Kabul ediyorum," dedim. Kalbimde kendine yer bulan o yangın hiçbir zaman sönmeyecekti.

Öldüğümde bile.

Ayışığı Kitaplığı

düzenleme:
avesta

2. İHANETİN GÖLGESİ

Kasım ayının buz gibi soğuğu, bahçede oturan kadına zemherinin soğuk ayazını hissettiriyordu. Ruhundaki kız çocuğu ondan kilometrelerce uzağa savrulurken belki de artık hiçbir zaman onu kurtaramayacağının farkındaydı. Karanlık bir kuyuda hapsolmuş kız çocuğunu istese de kurtaramazdı çünkü karanlık, yaşı kaç olursa olsun onu hep korkutmuştu.

İzgi Kara, yeşillere ev sahipliği yapan gözlerini bahçedeki görüntüden bir türlü alamadı. Ruhunun yarasını bir kez daha deşti kendi içinde. Yazarının kalemini kırdı acısı. Babası, annesinin ölümünden sonra ikinci bir evlilik yapmıştı ve bu kadın, meclis üyelerinden biri olan Arif Karadere'nin kızıydı. Şebnem'le yaptığı evlilikten iki kızı, bir oğlu olmuştu Atıf Kara'nın.

Simay, Egemen ve *Asya.*

İzgi'nin gözlerinin beyazını dolduran damarlara kırmızılıklar yerleşmişti. Yeşilleri hiç olmadığı kadar cansız ve soluktu. Onu uzaktan izleyen babası içten içe kahroluyordu. Kızının günden güne bir çiçek gibi solduğunu görmek elden ayaktan düşmesine sebep oluyordu.

İzgi, onun her şeyiydi. Babalığı onunla tatmıştı. Koca adamken bile oğluyla kızına çocuk olmuştu. Hele ki İzgi'nin hasta kalbi onu her gün korkuturken üzerine titremesi, gözünden sakınması ve herkesten koruması en çok ona kıymet verdiğindendi. Kalbinin stresten ve üzüntüden uzak durması gerekiyordu ama bu durumda bu oldukça zordu.

Atıf Kara'nın en büyük endişesi, kızının atlatamayacağı yeni bir krizin eşiğine gelmesiydi. Yüreği ağzında, gözü telefondaydı. Her gün korkuyla açıyordu Şebnem'in telefonlarını. Canı, canından gidiyordu ama hiçbir şey yapamıyordu. Şebnem Hanım kızıyla bahçede gülüşüp, oyunlar oynarken İzgi Kara hayatın adaletsizliğine sövüyordu.

Şebnem'in çocuklarının üzerine titreyişine, onları sarıp sarmalasına imrenerek bakardı hep. Her ne kadar kendisine de annelik yapmış olsa da içindeki o boşluğu dolduramamıştı. Kimse dolduramazdı. Annesiz büyüyen her kız çocuğu eksik büyürdü. Onu koruyacak bir annesi olmadığını bildiğinden, küçüklüğünden beri eğitirdi kendini. Kelime-

leri bıçak görevi görür, herkesin ondan kendini sakınmasını sağlardı. Annesi hiç onunla oyunlar oynamamıştı. Saçlarını örmemiş, kulağına ninniler fısıldamamıştı. Kucağına alıp kokusunu bile soluyamamıştı. İzgi Kara, annesinin katiliydi. Aliye Kara nasıl bir can getirmişse bu dünyaya, hayat verdiği o can kesmişti soluğunu.

Çok istemişti. Annesinin her anında onunla olmasını, onun tarafından büyütülmeyi çok istemişti. Onunla gurur duymasını canı gönülden dilemişti. Fakülteyi birincilikle bitirdiğinde ona gururla bakan annesini aramıştı gözleri. *Hiç yoksa babam var*, demişti ama Atıf Kara o gün kızının yanında olamamıştı.

Her ne kadar İzgi gözbebeği olsa da sözkonusu meclis olduğunda kızını hep ertelemişti. Ona en ihtiyacı olduğu zamanlarda babası hiç yanında yoktu. Umudunu kestiği anda abisini görmüştü. Ona kucak açan güvenli kollarına sığınmış, gururla bakan gözlerini görmüştü. Çocuk gibi diplomasını abisine göstermişti.

Seninle gurur duyuyorum, İzgi'm, diyen sözleri yüreğine bahar getirmişti. Bu sözleri annesinden duymayı ne çok isterdi! Yirmi sekiz yıllık hayatı boyunca gözleri hep annesinin varlığını aramıştı. Mezuniyetinde, ilkokula başladığında, korktuğunda, sevindiğinde, âşık olduğunda hepsini annesiyle paylaşmak, her anını onunla yaşamak istemişti. Gıptayla bakardı her anne kıza.

İstemsizce iç çekti. Lakin bu iç çekiş aldığı nefesin boğazını düğüm düğüm etmesine, gözlerinin yaşlarla dolmasına sebep olmuştu. İçimdeki acının, eksikliğin tarifi yoktu.

"Ne yapıyorsun?"

İzgi, daldığı yerden çektiği bakışlarını yanına çöken 'ya, abisine çevirdi. Babasından sonra sırtını yasladığı tek dağdı abisi. Bilmiyordu ama bir gün abisinin namlusu onun kalbine yaslanacaktı. *Bana kıyamaz*, dediği herkes ona kıyacaktı.

Ona hep bir omuz olan, onu her şeyden koruyan abisi de babası da sırtını yasladığı o dağ da yıkılmıştı. İzgi Kara, o dağın altında kalmıştı. Kalbi hayal kırıklıklarıyla doluydu.

Altında kaldığı enkazdan sağ çıkabileceğini düşünmüyordu. Paramparça bir kalbi, yaralı bir ruhu vardı. Hasta kalbi, onu bir uçuruma sürüklüyordu. Ölüm bir varlığa ne kadar yakın olmaması gerekiyorsa İzgi Kara'ya o kadar yakındı.

Mert Kara, haftalardır onunla konuşmayan kız kardeşinin solgun yüzüne baktı. Siyah saçları dalgalar halinde beline dökülürken yeşil-

leri hiç olmadığı kadar cansız bakıyordu. Bu halde olmasının sebebi kendisiydi.

Mecliste bir karar verilmişti. *Ya İzgi ya da Simay*, denilmişti. Atıf Kara, İzgi için karşı çıkarken Simay için sesini çıkarmamıştı. Herkesten, her şeyden önce önceliği her daim İzgi olurdu. Gözünden akan tek damla yaş için taş üstünde taş bırakmazdı. Şimdi gözyaşlarının sebebi kendisiydi çünkü oğlu göz göre göre kızını meclise kurban ederken hiçbir şey yapamamıştı.

Simay daha küçük, demişti Mert, babasına. *O yapamaz. Kaldıramaz bu yükü. İz güçlüdür, her şeyin altından kalkar o.*

Boğazını kavrayan görünmez ellerden kurtulmak için gömleğinin ilk iki düğmesini açtı Atıf Kara. *Simay küçük diye İz'i mi harcayacağım yani*, dedi. *Onu istemediği bir evliliğe mecbur bırakacağıma ölürüm daha iyi.* Bakışları meclis üyelerinde gezinirken *benim kimseye kurban edecek kızım yok*, demişti.

Biz de senden kurbanlık koyun istemiyoruz zaten, Atıf, demişti Rıza Alacahan. Tavrı da ifadesi kadar sertti. *Kabul edersen kızın gelinimiz olsun diyoruz*, derken bile oğluna ve ailesine yakışacak tek kadının İzgi Kara olduğundan adı kadar emindi. Oğlunun sırf İzgi için Funda'yla olan nişanı attığını da İzgi'ye senelerdir kör kütük âşık olduğunu da biliyordu. Gerçi o zaten hiçbir zaman Funda'yla nişanlanmak istememişti. Eninde sonunda atacaktı ama bu da bahanesi olmuştu.

İzgi'nin annesine olan benzerliği yüreklere korku salsa da kendinden ödün vermeyen tavrı, sivri dili ve her daim dik duruşu, hafife alınamayacak kadar tehlikeli zekâsı içten içe herkesin ona hayranlık beslemesine sebep oluyordu.

Meclisteki herkes Atıf Kara'nın kızı İzgi Kara'yı hafife almaması gerektiğini çok iyi bilirdi. Öfkesi gözünü kararttı mı içindeki ateş hepsini yakıp kül ederdi. İşte bu yüzden Rıza Alacahan özellikle Vance kadınlarının hepsinin evlenmesini beklemişti. Gelini olarak istediği tek kadın İzgi Kara'ydı. Ve İzgi onu buna pişman edecekti.

Bu evliliğe mecliste karar verilse de Atıf Kara'nın, İzgi henüz küçükken Rıza Alacahan'a verdiği bir söz vardı. İzgi elbet bir gün Keskin'le evlenecek ve yolları kesişecekti. Bu yüzden İzgi'nin geçmişte yapmak istediği evliliğe sert ve katı bir tepki vermişti Atıf Kara.

Baba, demişti Mert Kara. Yalvaran bakışları babasındaydı. *Simay canına kıyar.*

Atıf Kara'nın elini kolunu bağladı kelimeleri, ne yapacağını bilemez bir haldeyken vereceği cevap netti. *Evliliği kabul etmiyorum.*

Kızım da kabul etmeyecektir. Kızlarımın hiçbiri bir Alacahan'la evlenmeyecek, dedikten sonra daha fazla o masada oturmadı. Verdiği sözü tutmadı. Kızının yüzündeki gülümsemeyi soldurmak istemedi. Ona sevgiyle bakan yeşillerine düşen gölgelere sebep olmak istemedi. Söylenenleri de duymak istemedi ve evine gitti. Kızına sarıldı ve kokusunu doya doya içine çektiğinde ona gülümseyerek bakan gözlerini izledi. Daha sonra gittiğine, Mert'i arkasında bıraktığına bin pişman oldu. Oğlu yine her zaman yaptığı gibi bir kardeşini kurtarırken öbürünü harcamıştı. Ve harcanan yine ve yine İzgi olmuştu.

Canım, dediği kızı şimdi canından olmuştu. Bilmediği şeyse kızının onu ve herkesi canından edeceğiydi.

Kız kardeşinin gözlerinin içine bakmaya utandı Mert Kara. Kırgınlığını görebiliyordu. Kendini affettirmek gibi bir çabaya da girmiyordu çünkü İzgi affetmezdi. Keskin çizgileri, kuraları vardı. Karşısındakine acımazdı, merhamet etmezdi. Rıza Alacahan bunu onda gördüğü için özellikle onu istemişti.

Konuşmak istedi. Özür dilemek istedi ama hiçbirini yapamadı. Çünkü biliyordu. Tek bir kelime etseydi kardeşi ağzına tıkardı lafını.

"Bazen düşünmeden edemiyorum." Kardeşinin nahif sesi aralarındaki sessizliği böldü. Merakla bekledi söyleyeceklerini. "Acaba annem yaşasaydı ne olurdu? Nasıl olurdu?" Nefret ettiği kadını hatırlatması öfkeyle ona bakmasına sebep oldu ama İzgi bunu görmedi. Mert, annesini hiç sevmiyordu. "Ben bu evliliğe mecbur edilmezdim belki. Yanımda dağ gibi dururdu annem. Kimselere ezdirmezdi beni. Ne sana ne babama. Sizin pis oyunlarınız için feda etmezdi beni. Beni kırmaktan, üzmekten çekinirdi. İstemediğim bir evliliğe zorlamazdı." Titreyen sesi Mert'in yüreğini yaktı. "Hayatım boyunca..." Titrek bir nefes kaçtı dudaklarından. Omuzları sarsıldı. Yeşillerine yaşlar doldu. "Hayatım boyunca eksik kalacağım. Öksüz kalacağım. Hayatım boyunca sırf size yaranabilmek, sırf sizi kırmamak için yapmak istemediğim her şeye mecbur bırakılacağım, değil mi abi?" Mert, sorusuna cevap vermedi. *Öyle bir şey olmayacak, izin vermem*, diyemedi. Olacak olanı saklamadı. "Peki, siz bütün yükünüzü benim omuzlarıma yüklerken ne kadar dayanabileceğimi sanıyorsunuz?" Aklından geçeni dile getirmemesini ümit etti. "Ölüm bir nefes kadar yakınımdayken hasta kalbim ne kadar dayanır, bilmiyorum. Daha ne kadar içim kan ağlarken hiçbir şey olmamış gibi insanlara gülümser, güçlü görünmeye çalışırım, bilmiyorum ama bildiğim bir şey var, abi." Derin bir nefes aldı. Sol gözünden bir damla yaş aktı. "Bir gün öleceğim, abi. Bir gün

atacaksın o kara toprağı üzerime. Umarım o gün geldiğinde, kardeşine geç kalmamış olursun. Yoksa mezarımın başında af dilerken bulursun kendini ama beni bilirsin. Bu hayatta oluru yoksa bazı şeylerin, toprağın altında da olmayacaktır." Oturduğu yerden ayaklanırken son kez abisine baktı. "Senden önce gidecek olursam annemin yanına, seni ona söyleceğim," dedi çocuk gibi. Yaşlar yanaklarına hücum etti. "Kızsın sana. Ben kızamadım, kıyamadım, yok sayamadım ama o yapsın. Anneler evlatlarını korur. Ben sana annemin emanetiydim, sen annenin emanetini niye koruyamadın, abi?" Belki de annesinden sonra ilk kez bir gözyaşı aktı kahvelerinden Mert Kara'nın. "Benim belki annem yoktu ama sen vardın."

"Artık..." Sesi güçlükle çıkıyordu Mert'in. "Artık yok muyum?" diye sorarken sesinin titrememesi için gayret gösterdi ve başarılı da oldu.

Kırık bir tebessüm yerleşti İzgi'nin dudaklarına. Ona bakmayan abisi görmedi tebessümünü. "Yoksun," dedi acımasızca. Canını yakmak istercesine söyledi kelimelerini ve yaktı da. Ardına dahi bakmadan, kamelyadan ayrılırken pare pare ettiği abisinin yüreğini ezip geçti. Omuzları sarsıla sarsıla ağlayan koca adamı görmedi gözleri. Mert Kara, yaptığı şeyin pişmanlığına ağlarken kalbi acıyla yandı.

"Memleket gözlüm..." Adımlarının duraksamasına, yüreğinin kırgınlığına sebep olan babasının sesi kulaklarına sızdı. Ona her daim Karadeniz'i, memleketini çağrıştıran yeşillikler kahveleriyle buluşmadı bu kez. Ona seslenen adama dönmedi. Dönemedi. Dönerse olacağı biliyordu. Babasına dayanamıyordu. "Ben..." dediğini duydu. "Ben istemedim." İnanmadı İzgi. "Yemin ederim ki istemedim, kızım. Karşı çıktım. *Olmaz*, dedim."

Alayla kıvrıldı dudakları. "Ama öyle olması gerekiyordu, değil mi baba?" Başını hayal kırıklığıyla iki yana doğru salladı ama babasından bir cevap alamamıştı. "Öyle gerekiyordu ve Atıf Kara her zamanki gibi gerekeni yaptı!" diyerek öfkeyle soludu.

"Engellemeye çalıştım!" diye yakardı babası.

"İki gün sonra nikâhım var!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Öfke dolu bakışları, ok gibi babasına saplandı ama sanki onu görmüyor gibiydi. "Sevmediğim, istemediğim, nefret ettiğim bir adamın karısı olacağım! Senin yüzünden! Sizin yüzünüzden!" Hangi kadın istemezdi sevdiğiyle evlenmeyi? Sözünü, nişanını, düğününü yetiştirmeye çalışırken o tatlı telaşa sevdiğinin de katılmasını hangi kadın istemezdi? Her gece sevdiğiyle uyuyup uyanmayı, mutlu bir yuva kurmayı hangi

kadın istemezdi? İzgi Kara da istiyordu. Sevdiği adam için hazırlanmayı, onun için gelinlik giymeyi istiyordu ama olmamıştı. Gerçekleşmemişti hayali. Bunun da burukluğu vardı içinde. Sade, kuru bir nikâhla evlenecekti. Üstelik sevmediği bir adamla.

"Zamanında birini sevdim, biliyorsun!" dedi hiddetle. Geçmiş, babasının yüzüne bir tokat gibi çarptı. "Engel olmak için elinden gelen her şeyi yaptın, baba! Ben seni sırf bunun için karşıma aldım zamanında! Sen yine de direttin!" diye haykırdı. "O gün o masada da diretseydin ya!"

"İz..." dedi, başka ne diyeceğini bilemez gibi.

"Bak bana!" dedi öfkeyle. "Böyle yaşanır mı sanıyorsun sen? Seni sevmeyen, istemeyen, sevmediğin ve istemediğin biriyle yaşanır mı baba?" Fısıltısı dudaklarından zar zor çıktı. Takati kalmamıştı artık laf anlatmaya. "Söyle bana, böyle yaşanır mı? Ben böyle yaşayabilir miyim?" dedi güçsüzce. "Benim namlumun hedefinde o adamın ailesi var. Benim namlumun hedefinde sen varsın. Benim adaletim sizi bozar. Yapmayacaktın. Engel olacaktın."

İzgi'nin göğsü öfkeyle yükseldi ama öfkesi içindeki kırgınlığıyla birleştiğinde hisleri parçalara ayrıldı ve etrafa dağıldı.

Hiçbir cevap vermedi babası. Başını kaldırmadı eğdiği yerden. Bakamadı kızının gözlerine. Çekip alamadı onu düştüğü o kör kuyudan. Yardım için çırpınan halini görmek istemedi. Uzattığı elini tutmadı. Kızını yüreğinin yangınıyla baş başa bıraktı ve yanından kaçtı.

İzgi'nin aldığı her soluk, yorgun ve hissizdi. Atıf Kara, şüphesiz ki her şeyden, herkesten çok güzel kaçardı ve İzgi bunun gayet farkındaydı. Bazen farkında olmak, canımızı hiç olmadığı kadar çok yakıyordu.

Yapma, demişti karısı ona. Yalvarmıştı. Kanından değildi, o doğurmamıştı belki ama Şebnem Kara, canından çok seviyordu manevi kızını. *O senin kızın, ona bu kötülüğü yapma, Atıf.* Karısının merhametiyle bir kez daha yüzleşti o gece Atıf Kara. Onun çocuğu olmamasına rağmen kendini nasıl harap ettiğine şahit oldu. *O bizim kızımız*, demişti kesin bir dille kadın. *O benim kızım. Sen benim kızımın yüreğini nasıl yakarsın? Sen onu yakarken yüreğin hiç mi sızlamadı? Hiç mi duymadın sesini? Hiç mi görmedin çaresizliğini? Bir şey yap, Atıf*, demişti gözyaşları içinde. *Yalvarıyorum sana bir şey yap. İz yapamaz. Nasıl yapsın? Nasıl kaldırsın? Allah aşkına, bir şey yap. Onun için bile çok fazla bu. Zaten yıllarca eksik büyüdü. Şimdi de sen eksik bırakma onu. Ben her ne kadar annesinin yarattığı boşluğu doldurmaya çalışsam da bir yere kadar. O zaten annesiz, bir de babasız mı bırakacaksın?*

Karısının sözlerine karşılık tek bir kelime edemedi. Yüreğini yakan sözleri, sol göğüsünde derin bir sızıya sebep olurken kızını mecbur bıraktığı şey yüzünden kendisini asla affetmeyecekti.

Odadan çıkamadan önce karısı *yapma*, demişti. *Pişman olacaksın. Lütfen, yapma.* Yanından ayrılmadan önce son sözleri bu olmuştu.

Belki şu anda kimse farkında değildi ama bu evliliğe sebep olan herkes bin pişman olacaktı. İzgi Kara, oyunun altına saatli bir bomba yerleştirmişti. Pimini elinde tutuyordu. Çektiği anda etrafındaki herkes darmadağın olacaktı.

İZGİ KARA

Nefreti benimsemiş, zekâyı silah bilmiş her çocuk, günün birinde nefretini kustuğu gibi silahını da doğrulturdu en sevdiğine. O namluyu yaslardı bir kalbin üzerine. Tereddüt ederdi ama çekerdi o tetiği. Namluya yaslanan parmağının izi bir ömür ruhunda asılı kalırdı. Benim namlumun hedefinde olanların kirli izleri ruhumda asılı kalmayacaktı. Çünkü tereddüt etmeyecektim.

Ayaklarımın altında koca bir şehir. Yıkık dökük ve paramparça. Dağılmış. Tıpkı benim gibi. Pencereden odamın içine sızan ay ışığı, artık çıkmam gerektiğini söylüyordu.

Adliyedeydim. Bakmam gereken dosyalara bakmış, ifadeler almış ve iddianame yazmıştım. Katılmam gereken bir dava vardı. Mahkemenin savcısı ben olduğum için orada bulunmak zorundaydım.

On altı yaşında bir kız çocuğu. Babası, gözlerinin önünde annesini öldürmüş. Söylediklerine göre kadın sürekli şiddet görüyormuş ve boşanmak istemiş. Başarmış da ama canavarından kurtulamamış. Adam, kızını görme bahanesiyle eve hazırlıklı gelmiş.

Yaşım kadar, demişti boş bir sesle. Cansız bakan kahveleri içimi yakmıştı. *Yaşım kadar, Savcı abla. On altı kez. On altı kez bıçakladı. Saydım. Otopsi istediler ama gerek yok, dedim. Ben saydım. Ben biliyorum. On altı kez bıçakladı annemi. Yaşım kadar.* Karşımda öyle donuk, öyle buz gibiydi ki sakin kalabilmesine hayret etmiştim. *Yalvarıyorum sana, yardım et. Beni ona vermesinler. Lütfen Savcı abla, en ağır şekilde yargılanmasını sağla. Benim tek umudum sensin.*

Sağlayacaktım. En ağır iddianameyi yazmıştım babası hakkında. Onu müebbete kadar götürecekti. Ama bu iddianameyi yazarken duygularımla hareket etmemiştim. Deliller ve sunulan ifadeler doğrultusunda bir yazmıştım. Kayırmadan.

Devletin ona atayacağı avukatın çok iyi bir performans göstermeyeceğinden emin olduğum için kardeşim gibi gördüğüm Zeynep'ten

özellikle bu dosyayı almasını rica etmiştim. Kızın tutacak bir avukatı yoktu. Avukata verecek parası da yoktu.

Parmaklarım şakaklarıma baskı yaparken oturduğum yerden ayaklandım. Telefonumu masanın üzerinde bırakırken cüppemi ve birkaç evrakı alıp odamdan çıktım.

Yüksek bel, kalçalarımı tamamen saran ama aşağıya doğru uzadıkça bollaşan siyah bir pantolon giymiştim. Üzerime de pantolonla takım olarak aldığım siyah yeleği geçirmiştim. Belime siyah bir kemer, gold bir saat ve ince, zarif bir bileklik takmıştım. Siyah saçlarım sırtıma dökülürken sol elimde, koluma astığım cüppem vardı.

Koridorda mahkeme salonuna doğru ilerlerken Zeynep'i ve Işıl'ı gördüm. Işıl koltukta otururken Zeynep hemen yanında dikiliyordu. Hemen çaprazında da babası ve avukatı Leyla Yaman vardı.

Sinan'ın tercih ettiği kadınla, sahip olduğu kadın arasında bir uçurum vardı. Hepsinin, beni fark ettiklerinde değişen vücutlarını ve gerginliklerini gördüm.

"Savcı abla!" Işıl beni fark eder etmez, yerinden fırlayıp koştuğunda, adımlarım yavaşladı. Güneşten bir parça almış olduğu saçları yüzüne dökülürken beyaz teni aydınlıktı. Ölü kahvelerine canlılık gelmişti. Zeynep'in yerinden kıpırdamadığını, sadece bizi izlediğini görürken Leyla'nın da dikkatle bize baktığını fark ettim. "Hapse girecek, değil mi?" dedi umutla. "Beni ona vermeyeceksiniz, değil mi?"

Hafifçe tebessüm ettim. "Ben elimden geleni yaptım. İçeride çok daha fazlasını yapacağımdan emin olabilirsin," dediğimde kocaman gülümsedi.

"Biliyorum," dedi heyecanla. "Avukat abla söyledi. *O iddianame onu müebbete kadar götürür, sen merak etme*, dedi." Zarif elleri boşta kalan elimi yakaladı. "Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. Boğazım düğüm düğüm oldu. "Çok teşekkür ederim."

Rabbi'mden, kimseye böyle bir şeyi yaşatmamasını diledim. Elimin üzerine sarılan elini sıkı sıkı tuttuğumda yumuşacık bir sesle, "Teşekkür etmeni gerektirecek hiçbir şey yapmadım," dedim. "Bu benim görevim, Işıl," dediğimde bana minnetle baktı. "Ben artık içeri geçeyim. Mahkemede görüşürüz," derken geriye doğru bir adım attım ve asansöre doğru ilerledim.

Asansörün hemen önünde durduğumda tuşa bastım ve beklemeye başladım. İçimde garip bir huzursuzluk ve gerginlik vardı. Asansör katta durup kapıları açıldığında, inecek olanların inmesini bekledim

ve boşalan asansöre attım adımımı. Mahkeme salonlarının bulunduğu kata tuşlarken asansör hareket etti ve iki kat yukarı çıktı.

Birkaç dakika sonra asansörden indiğimde koridorun bir hayli kalabalık olduğunu fark ettim. Gözlerim saatime düşerken duruşmaya on dakika kaldığını fark ettim.

"Sayın Savcı'm?"

Gözlerim koridorda dolanırken yanıma gelen kalemim Hasan'a bakmadım. "Ne oluyor burada?" diye sordum merakla. "Ne bu kalabalık?"

"Kan davası, Savcı'm," dediğinde sıkıntıyla ofladım. "Birbirine düşman iki ailenin çocukları birbirini sevmiş, kaçmış."

Hikâyenin devamı belliydi: Kız öldü, oğlan ortada yok.

"Kız ölmüş. Çocuk ortada yok. Karşı taraf yurtdışına kaçtığını söylüyor. Birbirlerine girmişler meydanda. Ailenin erkekleri de namus davası yüzünden karşı tarafa saldırmış. Üç kişi ölmüş, Savcı'm," dediğinde sıkıntıyla iç çektim.

"Hep aynı şey," dedim tükürürcesine. "Bir bitmedi Allah'ın cezaları. Sokak sokak, kapı kapı gezeceksin. Suç kaydı olan, suç işleme potansiyelli kim varsa hepsini içeri tıkacaksın ama nerede!" dedim nefretle. "Oturduğum koltukta oturan o kadar satılık insan var ki bazen onlarla aynı mesleği yapmaktan utanıyorum. Şu cüppenin hakkını vererek oturmayacaksan orada ver istifanı. En azından adalet, kanı bozuklarla kirlenmesin."

Çaprazımdaki iki asansörün kapısı açıldığında birinden Zeynep ve Işıl, diğerinden ise Leyla ve müvekkili indi.

Zor bir gün olacaktı.

Kalan dakikaların geçmesini sabırla beklerken altıncı salondan mübaşir çıktı. "Davalı, Mehmet Kaya. Davacı, Işıl Kaya," diye seslenip kapıyı sonuna kadar açtı.

Onlar mahkeme kapısından giriş yaparken ben diğer kapıdan giriş yaptım ve Hâkime Hanım'ın yanında, kürsüde yerimi aldım.

Herkes yerine oturduktan sonra kapı kapandı. Omuzlarımı dikleştirirken yeminim gözümün önünde belirdi ve o cüppenin ağırlığını omuzlarımda hissettim.

Hâkime Hanım, "Sanırım herkes burada," dedi. Etrafa göz gezdirirken gözleri bende durdu. "Buyurun, Savcı'm. Başlayalım."

"Sanık Mehmet Kaya'nın, 18.10.2022 tarihinde eski eşi Melek Şahin'i on altı kez, 210 mm uzunluğunda, 32 mm genişliğinde, 2 mm kalınlığında ve 21 cm olan ekmek bıçağıyla bıçaklayarak kasten

öldürdüğü adli tıp raporuyla tespit edilmiştir. Eski eşi Melek Şahin'e evlilikleri süresince birçok kez şiddet uyguladığı, öz kızı Işıl Kaya'ya basit cinsel istismarda bulunduğu, boşandıktan sonra ölüm tehditlerinde bulunduğu, hakkında çıkarılan uzaklaştırma kararına uymadığı ve maktul Melek Şahin'i kasten öldürdüğüne dair tanık beyanları ve kanıtlar dava dosyasına sunulmuştur," derken gözlerim Işıl'a döndü. "TCK 82/1-d maddesiyle kasten adam öldürme suçu nitelikli şekilde kabul edilmiştir. TCK madde 47 gereğince maktul eski eş Melek Şahin'i nitelikli kasten öldürme suçundan Sanık Mehmet Kaya'nın müebbet hapis cezasına mahkûm olmasını mahkemeden talep ediyoruz."

Hâkime Hanım'ın gözleri Leyla'ya döndüğünde sözü ona vererek, "Buyurun, Avukat Hanım," dedi.

Leyla oturduğu yerden ayaklandı. "Sayın Savcı'mın da belirttiği üzere, müvekkilimin kendi öz kızına tacizde bulunmuş olması sözkonusu dahi olamaz. Olay günü eşinin evinde bulunduğu doğrudur ama eşiyle yaptığı görüşme kayıtlarında kendisinin kızını görmek istediği belirtilmiştir. Cinayetin müvekkilim tarafından işlenmediği, bunun kendisine yapılmış bir komplo olduğunu ve asılsız iddialara aldırmamanızı, hakkındaki suçlamaların düşürülmesini ve tutuksuz yargılanmasını talep ediyorum," dediğinde gözleri Zeynep'e dokundu.

Hâkime Hanım eliyle Zeynep'e söz verdiğinde, Zeynep oturduğu yerden ayaklandı. "Davalının o gün kızını görmek için eve gittiği doğrudur ama kendisi bu amaçla oraya gitmemiştir. Kızını görmek istediğini bahane ederek eve hazırlıklı bir şekilde gitmiş ve sanık eski eş Melek Şahin'i, henüz reşit bile olmayan kızının önünde katletmiştir. Ayrıca devamlı olarak Melek Şahin'i rahatsız ettiğini, ondan boşandığı için onu öldüreceğini söylediğine dair şahitlerimiz mevcut. Dosyada da sunduğum üzere, Davalı Mehmet Kaya'nın yaklaşık iki hafta öncesinde sokak ortasında Melek Şahin'i öldüresiye dövdüğü, vatandaşlar tarafından duruma engel olunduğu ve Melek Şahin'in bu olay üzerine darp raporu alıp şikaâyette bulunduğu ancak gereğinin yapılmadığını da belirtmek isterim," dediğinde derin bir nefes aldı.

Leyla anında yerinden kalkıp, "Bunların hepsi asılsız suçlamalar," dedi. "Hiçbir suçlamayı kabul etmiyoruz. Alenen, kızı tarafından babasına atılan bir iftiradır. Üstelik cinayeti ondan başka gören yok. Eve girip çıktığını gören yok. Elimizde sadece birkaç konuşma ve Davacı'nın yaptığı asılsız suçlama yüzünden biz neyi tartışıyoruz? Bir iddiayı mı? Neye dayanarak?" dedi öfkeyle.

"Hâkime Hanım, müsaadenizle Avukat Hanım'a sormak istediğim birkaç soru var," diye söz almak için ricada bulundum.

"Buyurun, Sayın Savcı'm."

Leyla'ya bakıp, "Müvekkilinizin, kendi öz kızını taciz ettiği husunda ne söyleyeceksiniz, Avukat Hanım?" dedim. "Alenen şahit var. Cinayet aletinin üzerinde, müvekkilinizin parmak izi bulundu. Eski eşinin defalarca kez aldığı tehditleri zaten saymıyorum bile. Hepsi, Avukat Zeynep Yılmaz'ın da dediği gibi delilleriyle dosyada mevcut. Üstelik bunlar sözde de kalmamışken nasıl olur da kendinizden bu kadar emin bir şekilde müvekkilinizin daha önce teşebbüs ettiği bir suça tekrar karışmayacağını savunuyorsunuz?"

"Sayın Savc-"

"Sözümü bitirmedim," dedim sertçe. "Haddini bil, Avukat Hanım." Avuçlarımın arasında çevirdiğim kalemi kavradı parmaklarım.

"Kusura bakmayın," demekle yetindi. Gözleri yeniden Zeynep'i buldu. "Ama on altı yaşında, annesinin gözünün önünde katledildiğini iddia eden müvekkilinizin neden babasına engel olmadığını sorabilir miyim acaba?" dediğinde Işıl'ın gözleri dehşetle ona saplandı.

Zeynep öfkeyle, "Siz benim yerimde olsanız acaba ne yapardınız, Avukat Hanım?" dedi. "Bir cani gözünüzün önünde hiç acımadan, eli bile titremeden on altı kez annenizi bıçaklasaydı ne yapardınız? Babanızı mı savunurdunuz?" dedi hiddetle. Işıl'ın babasına döndü. "Peki, ya siz? Giydiğiniz takım elbisenin, taktığınız kravatın sizi kurtaracağını mı sanıyorsunuz?" dedi alayla. "Öyleyse yanılıyorsunuz çünkü 28 Ekim 2021 tarihinde kızınıza neler yaptığınızdan bahsedelim isterseniz, ha? Evinizin bodrum katında, eğer annesi gelmeseydi kızınıza tecavüz edeceğinizden bahsedelim mi? Olaydan sonra eşinizi cezalandırmak için kadının ellerini sobaya bastığınızı konuşalım mı?" dediğinde gözleri Leyla'ya döndü. "Kanıtlarıyla," dediğinde onu kışkırtıp asıl itirafı alacağını biliyordum.

Leyla öfkeyle ona bakarken boş bulundu. "İspat edemezsiniz," dediğinde Zeynep'in yüzünde oluşan gülümsemenin bir benzeri bende de vardı. Kendi bacağına sıkmıştı. Asıl itirafı kendi ağzıyla vermişti.

Leyla ne yaptığını anladığında, Zeynep gülümseyerek, "Ettim bile," dedi.

Hâkime Hanım'ın gözleri bana döndüğünde, vermesi gereken kararı biliyordu.

Işıl'ın gözleri ne olduğunu anlamak istercesine bana baktığında gülümsedim ve ona göz kırptım. O hep gülsün diye, onun gibi birçok

kadın ve kız çocuğu hep gülsün ve güvende olsun diye burada oturuyorsam adaleti sağlamak zorundaydım. Bana güvenerek, inanarak gelen hiç kimseyi yüzüstü bırakamazdım.

Karar verildikten sonra babasının küfürleri ve tehditleri bütün salonda yankılandı ama kimse onu umursamadı. Herkes ona arkasını döndü. Leyla Yaman'sa benim gözümde kirli bir avukattan ibaretti artık.

Mahkeme salonundan ayrılıp koridora çıktığımda, Zeynep'in Işıl'la konuştuğunu ve daha sonra başka bir yere gittiğini gördüm. Leyla ortalarda yoktu.

Işıl'ın ve teyzesinin yanında durup, "Merhaba," dedim.

"Her şey için tekrardan teşekkür ederiz," dedi teyzesi minnetle. "Size çok şey borçluyuz. Başından beri bizimle ilgilendiniz, güvenliğimizden emin oldunuz. Kalacak yer ayarladınız. Avukat bile tuttunuz. Ne kadar teşekkür etsek az."

"Ben sadece görevimi yaptım," dedim yumuşak bir sesle. "Umarım siz de üzerinize düşeni yapar, kardeşinizin emanetine sahip çıkarsınız."

"Elbette," dedi hızla. Kolunun altına aldığı Işıl'a sıkı sıkı sarıldı. "Aklınız kalmasın."

Çantamı karıştırmaya başlamadan hemen önce, "Yine de..." dedim. Kartımı çıkarırken Işıl'a uzattım. "Ne zaman istersen, Işıl. Ne olursa olsun, bir şeye ihtiyacın varsa beni ara. Sakın çekinme, olur mu?"

Elimdeki kartı aldığında teyzesinden ayrıldı. Bir anda bana sarılmasıyla kalakalırken beklemediğim şey kaskatı kesilmeme sebep oldu.

"Teşekkür ederim," dedi cılız sesiyle. "Çok teşekkür ederim, Savcı abla."

Sarılışına karşılık verirken, gülümseyerek, "Rica ederim, canım," dedim. Onu, teyzesiyle birlikte yolcu ettikten sonra bir süre koridorda oyalandım. Zeynep'i aradım ama bir türlü bulamadım.

Adımlarımı, az önce girdiğini gördüğüm koridora doğru atarken bir polis memuruyla tartıştığını gördüm. "Dalga mı geçiyorsunuz benimle, Memur Bey?" diyordu öfkeyle. "Çekilin, içeriye gireceğim."

"Avukat Hanım, Savcı'nın kesin emri var. Giriş yasak."

Kaşlarım çatılırken öne doğru bir adım atmıştım ki mahkeme salonundan arkasında Leyla'yla çıkan Sinan'ı fark ettiğimde adımlarım duraksadı. Yılan, kesin bilerek yanına gitmişti.

Sinan, Zeynep'e ve tartıştığı polis memuruna bakarak, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Memur anında ona dönerek, "Sayın Savcı'm," dedi. "Yabancıları

içeriye almamamız gerektiğini söylemiştiniz," dediğinde gözleri tekrar Zeynep'e döndü. "Avukat Hanım girmekte ısrar edince aramızda ufak bir tartışma çıktı."

Sinan, Zeynep'in yanında yerini alırken, "O yabancı değil," dedi sertçe. Zeynep'i belinden kavrayarak kendine doğru çekti. "Karım." Leyla'nın rengi on ton açılıp, yeşile çalarken gülümsememi gizleyemedim.

Sinan'ın, Zeynep'e değer verdiğini gördükçe çıldırıyordu. Zeynep'in gözleri ona dönerken kaşları havalandı.

Bir anda yanımda biten Hasan, "Sayın Savcı'm?" dedi. Olur olmadık zamanlarda birden karşıma çıkıyordu. "Başsavcı'm, sizinle görüşmek istediğini söyledi. Önemliymiş."

Hatırladığım şeyler zihnime yeniden düştüğünde, yarın yapılacak olan nikâh, yüzümdeki gülümsemenin dudaklarımda asılı kalmasına sebep oldu.

Hayat, mutlu olmamı hiç istemiyordu sanırım.

Pencereye vuran yağmurun dingin sesi içimdeki hissizliğe karıştı. Tırnaklarım, avuçlarımdaki kabukları soymakla uğraşırken kaldırdığım ve kanattığım etlerimin acısını hissetmiyordum bile. Avuçlarıma yine kan dolmuştu. O kan lekeleri hiçbir zaman silinmemişti. Silinmeyecekti. Zaman karanlığın içinde bölünse bile avuçlarıma her baktığımda o kirli kanla yüzleşecektim.

Üzerimde saten, bembeyaz bir elbise vardı. İnce askılı, bütün vücudumu saran ve kıvrımlı hatlarımı ortaya çıkaran bir elbiseydi. Sırt kısmı tamamen açıktı ve bittiği yer belimin tam hizasıydı.

Annenin, demişti Şebnem. Onu bana verirken elleri titremiş, içi gitmişti. *Bir daha böyle bir şansın olmayabilir, İz.*

Annemin nikâhında giydiği bu elbiseyi o nikâhta giyerek kirletmek istemiyorum, demiştim katı bir sesle.

Başka hayallerim vardı önceden. Böyle giyinmeyecektim. Böyle olmayacaktı. İçim içime sığmayacaktı. Geceleri ağlamaktan yorgun düştüğüm için değil, heyecandan uyuyamayacaktım.

Annen giymeni isterdi, diyen Şebnem, beni zorla ikna etmişti. Dümdüz, etekleri yere kadar uzanan zarif ve şık bir gelinlikli. Göğüs kısmındaki hafif dantel işlemeleri elbiseyi çok daha güzel göstermişti. Aynı dantel işlemeler kollarında da bulunuyordu. Göğüs kısmı hafif kalp şeklinde gelirken belden ve kalçalardan tam oturmuştu. Bir gelinlikten farkı yoktu üzerimdeki elbisenin. Ben bunu böyle giymek istemezdim.

"Bir gün döneceğim. Beni beklediğini bilerek döneceğim."

"Seni beklemeyeceğim. Dönme sakın. Çünkü döndüğünde, geride bıraktığın, seni seven bir kadın olmayacak artık."

"İz?" Lilly Vance'nin korku dolu sesi kulaklarıma sızdığında cansız bakışlarım ağır ağır onu buldu. Douglas Vance'nin kız kardeşiydi. Gelin ve damat için hazırlanan masanın üzerinde duran, yemek tabaklarının yanındaki bordo örtüyü aldı ve hızla yanıma gelerek kanattığım avuçlarıma bastırdı. Bu hareketi dişlerimi birbirine bastırmama sebep oldu. Kuyunun dibine çakıldığımda yaşadığım acıyı yeniden tattım sanki.

"Ne yapıyorsun? Yaralarının kabuklarını kaldırıp neden kanatıyorsun?" diye hayretle sordu. "Üstelik iyileşmeye başlamışken..."

Aynısını ruhuma yapıyorlar, Lilly ama hiçbiriniz görmüyorsunuz. Hiçbiriniz oluk oluk kanayan yarama bir bez bile bastırmıyorsunuz.

Kanamayan yara, kabuk tutmaz ki hem.

"Her görünen yara can yakmaz," dedim, kısık bir sesle. "Her görünenin sarılmaya ihtiyacı yoktur belki. Her görünen öldürmez belki ama görünmeyen yaralar zihnindeki boşluğa düşüp kendini hatırlattığında aklını kaçırırsın, Lilly."

Bugün, o gündü. Bugün, hayatımın en berbat günüydü. Bugün, hayatımın rayından çıktığı gündü. Sanki bunu bilir gibi gökyüzü karanlık ve kasvetliydi. Dün gece yağmaya başlayan yağmur dinmek bilmemişti. Üzerimde sade, beyaz bir gelinlik vardı. Yanımda yegâne dostum olan Lilly Vance'yle gelin odasında birlikteydim. Birazdan hiç istemediğim, sevmediğim bir adamın karısı olacaktım.

Nefes alamıyordum. O davetten beri nefes alamıyordum. Soluklarım kesik kesikti. Aldığım nefesler, solduğum hava zehirdi. Her şey o kadar aceleye gelmişti ki kendimi ne ara nikâh masasında bulmuştum, anlayamıyordum.

Ben bu operasyonu böyle yürütmeyecektim.

Gök gürlediğinde çakan şimşekle beraber içerisi aydınlandı ve geri söndü. Bir anlık bir hevesle çakan şimşeğin ışığı da bir ömür sönük kalmaya ve kendini yer yer belli etmeye mecburdu.Yağmurun gölgesinde yaşayan ve sadece ortaya çıktığı anlarda yüreklere korku salan ışık, bir kez daha düştü odanın içine.

Karanlığın içinde bir anlık bir ışık yandığında aydınlığa kavuştuğunuzu sanardınız ama o ışık söndüğünde artık karanlığa mahkûm kalırdınız.

O karanlık, Keskin'di.

Mahkûm olduğum karanlığın adı sadece iki kelimeydi.

Benim bile zor duyabileceğim bir sesle, "*Keskin Alacahan,*" diye fısıldadım ve o an gök bir kez daha gürledi, odanın içi bir kez daha aydınlandı ve yeniden söndü. "Kendi gibi kara gözlere sahip olan adam..."

Yağmur bastırdı. İnce yağmur taneleri iri damlalar haline geldi. Garip ama huzur veren bir ezginin notaları gibi içinde bulunduğum odanın camına vurdu. Dışarıda bıraktığım ruhumu sırılsıklam etti.

Yağmur bu sefer gözyaşlarımı saklayamadı. Gök gürlediğinde de çığlıklarımı bastıramamıştı.

Ruhumda bir vaveyla yankılandı.

Bırak, İz, demişti Kerim Başsavcı. *Bırak, kızım. Mahvolacaksın, görüyorum.* Ama çok geçti. İş işten geçtikten sonra söylenen sözlerin de vazgeçilen şeylerin de pek bir anlamı kalmıyordu. Vicdanını rahatlatmak için öyle söylediğini biliyordum. Çünkü o da oynayacağım oyunun benim için hiç iyi sonuçlar doğurmayacağını biliyordu. Tek derdi, görevi layığıyla tamamlamamdı.

Mahvolacaksın, demişti. Bilmediği şey ise zaten mahvolmuş olduğumdu. Daha ne kadar dibe batabilirdim ki? O kör kuyuda daha ne kadar karanlıkta kalabilirdim? Ne kadar dayanabilirdim? Sesimi duyurabilir miydim ya da? *Sanmıyorum.*

İçim kan ağlarken hayata inat kahkahalarla gülerdim. Beni nereden vurursa vursun, ne kadar yaralarsa yaralasın her şeye ve herkese inat başım dik dururdum. Yılmazdım. İnat eder, yara bere içinde kalkardım ayağa. Bana başka türlüsü yakışmazdı çünkü.

Ben, İzgi Kara.

Bir devrin başlangıcı ve sonu olacaktım.

Hangisi olacağım şu an için muammaydı belki ama emin olduğum tek şey Keskin Alacahan'ın başında durduğu o meclisin sonu olacağımdı. Tek temennim en az hasarla kurtulmaktı ki o da pek mümkün değildi.

Dikbaşlı, söz dinlemez, lafımı esirgemez, fevri ve düşünmeden hareket ederdim. Dikenlerimi çıkarmaktan çekinmez, bir gül goncası gibi açar, hiç beklemedikleri anlarda saplardım zehrimi.

Acımasızdım. Sözkonusu adaletim, fikirlerim, savunduğum düşüncelerimse karşımda kim dururdursa dursun tanımazdım. Beni harcamaya kalkan herkesi bozuk para gibi önce ben harcardım.

Ben sadece meclis üyelerinden olan Atıf Kara'nın kızı değildim. Sadece makamımdan da ibaret değildim. Beni ben yapan bunların hiçbiri değildi. Adaletim, merhametim, gözü kara oluşum, vicdanımdı beni ben yapan. Başıma her ne gelirse gelsin içimden söküp alamayacaklarıydı beni ben yapan.

İçim yara. İçim kabuk tutmayan yaralarla dolu. Ruhumsa bir katliama kurban gitti.

Bakışlarım, daldığım yerden kopunca ellerini karnında birleştirmiş ve sıkıntıyla iç geçiren Lilly'yi buldu. Douglas Vance'nin kız kardeşi Lilly, henüz altı haftalık hamileydi. Al al olan yanakları güzelliğine güzellik katmış, aldığı kilolar onu daha da sevimli bir hale getirmişti. Şüphesiz ki çok şanslıydı çünkü sevdiği adamla evliydi ve mutlu bir evliliği vardı. Bozulmamasını diliyordum.

Odanın kapısı tıklatıldığında Lilly'nin tedirgin bakışları, gergin olan gözlerimi buldu. "Müsait misiniz?" diyen karanlık ses *ona* aitti. Lilly kapıya çevirdiği bakışlarını tekrar yeşillerime çevirdiğinde sessizce onayladım.

Göğüs kafesim maraton koşmuş gibi çarpıp, dururken bana hiç yardımcı olmuyordu. "Gelebilirsin, Keskin," dediğinde kapı ağır bir yavaşlıkla açıldı. Koca bedeni görüş açıma girdi. Katran karası gözleri yeşillerimle buluştuğunda, zihnimde bir şimşek çaktı. Öylesine soğuk bakıyordu ki içimdeki yangınıma rağmen üşüdüğümü hissettim. Üzerinde kalıplı ve uzun vücudunu saran siyah bir takım elbise vardı. Simsiyah saçları düzenliydi ve tıraş olmuştu. Kirpiklerinin gürlüğü, kara gözlerini çerçeveliyordu. Adı gibi keskin ve kavisli kaşları çatıktı. Belirgin elmacıkkemikleri, hokka burnuyla bir bütün halindeydi. Kumral teni ay gibi parlarken sanki gözlerinin karanlığıyla bütünleşmiş gibiydi. Yüzünün ayrıntıları öylesine kusursuzdu ki bir ressam onu çizmeye kalksa bu, yıllarını alırdı ve muhtemelen tamamıyla onun güzelliğini tuvale çizemezdi.

"Sana boyundan büyük laflar etme demiştim," dedi tok ve kalın sesiyle.

İçimi kaplayan öfke gittikçe arttığında boğazıma takılan yumru kalbime oturdu. Nefes alamadım. Davet alanında yaptığı şov gözümün önünde belirdiğinde, tırnaklarım yeniden avuçlarımda hilal izleri bıraktı. Gözleri çekince duymadan, bütün bedenimi süzerken, hareket eden adem elmasından yutkunduğunu gördüm.

"Beyaz giyeceğini sanmıyordum," derken şaşırdığı belliydi.

"Hak etmiyorsun ama neyse," dedim sinirle. Stresten bacağımı sallayıp, dururken ellerim elbisenin eteğini sıkı sıkı kavradı.

Arkasından tanıdık birkaç yüz daha belirdiğinde rahatladım. Aylin Alacahan yüzünde şirin bir gülümsemeyle kapıdan kafasını uzattığında sarı saçları omuzlarından sallanıyordu. Masmavi gözleri beni süzerken kafasının üzerine yaslanan çenenin sahibine, koca kafa Sergen'e baktım.

"Hayırdır? Bir tane de benim kafamın üsütüne mi konsun diye bekliyorsun, abi? Açsana kapıyı. Sıkıştık burada!" diye isyan etti.

"Üzerimden çekilirsen ben gayet rahat bir şekilde o boşluktan geçebileceğim," derken gözlerini devirdi Aylin. "Bir öküz çöktü de şu an üzerime. Yalan söyleyip abime yakalandığımda bile bu kadar büyük bir yükü omuzlarımda taşımamıştım." Sözlerine sadece Lilly kıkırdadı. Bense sadece düz düz bakmakla yetindim. "Ha gayret, koçum. Biraz daha yüklen de birlikte böcek gibi yere yapışalım. Sonra da abim ezip geçsin bizi." Alayla güldü. "Nasıl olsa yapmadığı şey değil," dedi imayla.

İkisi de bir anda öne doğru yalpalayarak içeri girdiğinde kapı sertçe duvara çarpmıştı. Keskin, kardeşlerine kızgın bir bakış atarken, gözlerini kapatıp açmış, tahminimce sabır dilemişti. Daha çok dileyecekti.

Bakışlarının hedefi tekrar ben olduğumda kaşlarım havaya kalktı. Söyleceklerini bekledim.

"Nikâh memuru geldi," dedi düz bir sesle.

"Ee?" dedim. *Gerçekten mi İz?*

"Ne ee?" dedi sertçe. Kaşları çatıldı. "Ne dememi bekliyorsun?" *Bir an önce bitsin bu işkence de defolup gideyim*, der gibi bir hali vardı.

Dudaklarım aralandığında, "Önce hazırlattığım evlilik sözleşmesini imzalayacaksın," dedim. Konuşurken parmaklarım yanı başımda bulunan dosyayı ve kalemi kavramış, ona doğru uzatmıştı.

Çatık kaşlarının altındaki gözlerinde bir mezar kazılıydı. Gür kirpikleri kısıldığında, "Okumadığım hiçbir şeyi imzalamam," dedi.

"Oku o zaman," dedim, omuz silerek.

Dik dik bana bakıp, "Vaktimiz yok," dedi. "Nikâhtan sonra hallederiz."

"Yeterince vaktin olduğunu ve nikâh memurunu biraz da olsa bekletebileceğini biliyorum çünkü tam yarım saattir ben de dahil hepimiz seni bekliyoruz." Bakışları kısıldı. "Ayrıca nikâh memuru yeni gelmedi. Sen geç geldiğin için haliyle ondan da haberin yok," dedim alayla.

Aynı şekilde, dik dik ona baktığımda kaşları havalandı. "Nikâhtan sonra okur, imzalarım dedim," dedi kelimelerin üzerine basa basa.

"Ben de şimdi dedim," dedim sertçe. Katran karası bakışları yeşillerimi delip, geçerken çehresine yerleşen ifadeyi çözemedim. Ama korkutucu gözüktüğü kesindi.

"Nikâhtan sonra," diye tekrar etti. *Bu son söyleyişim*, der gibi.

"Şimdi," dedim inatla.

Dudakları cevap vermek için aralandığında İdil'in bedeni kapıda göründü. "Nikaâh memuru daha fazla beklemeyeceğini söylüyor." Ba-

kışları üzerimizde gidip geldi ama ikimiz de ona bakmadık. "Acele edin."

Kaşlarım uyarırcasına havaya kalktığında dilini ağzının içinde yuvarladı. Damağını şıklattığında ortaya çıkan âdemelması boğazımı temizlememe sebep oldu. Uzattığım dosyayı sertçe çekip, alırken on dakika boyunca maddeleri okudu ve her okuduğu maddede kaşları daha çok çatıldı.

"Üç ay deneme süresi derken?" diye sordu çatık kaşlarıyla. "Bu ne demek?"

"Evliliğimiz!" diye şakıdım. "Baktık olmuyor, hiç uğraşmadan anlaşmalı bir şekilde boşanırız. Sonra sen yoluna, ben yoluma."

Gittikçe sinirlenirken bakışları tekrar önündeki kâğıtlara döndü. "Unutun boşanmayı, bu sözleşmeyi ayık kafayla hazırladığından bile şüpheliyim," dedi öfkeyle.

"*Unut boşanmayı*, derken?" dedim sorgu dolu bir sesle. "Yürümüyorsa tabii ki boşanacağız."

"Sikseler boşanmam senden," dedi sertçe. Sözleri karşısında şaşkınlıkla ona bakakaldım. Vücudum buz keserken, odada üzerimizde gidip gelen bakışlar gerilmeme sebep oldu. "Mecliste boşanma yok."

Her ne kadar onaylamasa da gelişigüzel imzalamış kâğıtları resmen suratıma fırlatmıştı. Gözlerimi yumup, sakinleşmeye beklerken derin derin nefesler aldım.

Sakinim, sakinim, sakinim.

Çok sakinim.

Her şeyi görmezlikten gelerek, oturduğum yerden öfkeyle ayaklanıp odadan çıktım. Peşimden ilerlerken, nikâh solununa girmeden önce elimi tutmuştu, ne kadar çekmeye çalışsam da başarılı olamamıştım. Eli elime sarıldığında buz gibi avuçlarım, ateş gibi yanmaya başlamıştı. Bedenimdeki etkisi beni korkutuyordu.

Alkışlar eşliğinde, yüzümüzde sahte gülümsemelerle nikâh masasına ilerlediğimizde benim sandalyemi çekti ve kendi yerine oturdu.

İyi bari, otururken altımdan çekmek gibi bir salaklık yapmadı.

Her ikimizin de yüzünden düşen bin parçayken Kerim Başsavcı'nın huzursuz hali gözüme çarptı. Yanında oturan meslektaşlarım garip bir ifadeyle bize bakarken gerginlikleri buradan okunuyordu. Meclisle aynı salonda bulunuyorlardı. Her iki taraf da yeterince gerginken bir an önce bu nikâhın bitmesini umdum.

Nikâh memuru deftere bir şeyler yazarken bakışları bana döndü ve yüzünde sıcak bir tebessüm oluştu. "Gelin Hanım, adınız soyadınız?" diye sordu. Önündeki defterde yazanı bana sorması da ayrı bir şeydi.

"İzgi Kara," dedim buz gibi bir sesle.

"Damat Bey, adınız soyadınız?"

Bakışlarım yanı başımda oturan adamı bulduğunda bu merasimi ne kadar gereksiz bulduğu suratından anlaşılıyordu. Ben de meraklısı değildim.

"Keskin Ardıç Alacahan," dediğinde şaşırmadan edemedim. İkinci bir ismi mi vardı? Gözlerim ona döndü merakla.

Nikâh memuru tekrar bana döndüğünde, "Sayın İzgi Kara, kendi rızanızla..." dedi ama gerisini duymadım. Sorusu içimde bir karmaşaya sebep olduğunda bakışlarım koltuklarda oturan Kerim Başsavcı'yı buldu. Yüzünde babacan bir gülümsemeyle bana bakarken buradan dönüşümün olmadığının farkındaydı. Aileme bakmadım. Bakamadım.

Uzun bir süre sessiz kaldığım için herkes tedirginlikle birbirine baktı. Kaçamayacağımı anlayınca önümdeki mikrofona doğru eğildim. Nefeslerin tutulduğunu hissettim. "Evet," diyen sesim salonda yankılandığında çoğu kişi rahat bir nefes almıştı.

Nikâh memuru ona dönerek, "Siz, Sayın Keskin Ardıç Alacahan," dedi. "Hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan, kendi rızanızla Sayın İzgi Kara'yı eş olarak kabul ediyor musunuz?" Benim aksime o bir an bile tereddüt etmedi.

"Evet."

Gür ve tok sesi salonda yankılandığında arkadaşlarının ıslık ve alkış sesleri bir hayli uzun sürdü. Bir iki kişinin omuzlarını birbirine vurarak hin bir şekilde güldüğünü ve diğerlerinin sırıttığını gördüm. *Hepsi geri zekâlıydı.*

Alkışlar devam ederken, nikâh şahitlerinin de onaylamasıyla imzalar atıldı. Kulaklarımdaki uğultu yerli yerindeyken ruhumu karabulutlar esir almıştı.

"Ben de Belediye Başkanı'nın bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum!" Sandalyelerimizden ayaklandığımızda nikâh memuru aile aüzdanını bana uzattı. "Gelini öpebilirsiniz."

Ne?

Soluğumun genzime tıkandığını hissederken, belimde hissettiğim elin varlığı bakakaldığım yerden çekip çıkardı beni. Karşımdaki adamın gözlerini bile göremeden, sıcak dudaklarının baskısını anlımda hissederken beni iyice kendine doğru çekmişti.

Bu kışın soğuğunda cayır cayır yandığımı hissettim.

Görmesem de işittim. Dudakları alnımı bulduğu anda gökyüzü

sanki bunu kutlamak istercesine yağmurun şiddettini arttırdı ve gök bu sefer daha gür bir şekilde gürledi.

Dudakları uzun süre çekilmedi alnımdan. Oyalandıkça oyalandı. Evliliğimizi dudaklarıyla mühürledi. Yaşananların bir sanrıdan ibaret olmasını canı gönülden isterken yeşillerime kilitlenen bir çift kara göz, acı gerçeği bir kez daha yüzüme çarptı. Acının derin emareleri harelerimde yer bulduğunda mecbur bırakıldığım şey yüzünden öylesine ağlamak istedim ki... İçim çıkana kadar, bağıra çağıra ağlamak istedim ama yapamadım. Genzime dolan hıçkırıkları yok saydım. Kirpiklerim daima ağlamak için sızlayacaktı ama ben ağlamayacaktım.

"İz..." Şebnem'in şefkat dolu sesi aramıza sızdığında belimdeki eller geri çekildi ve ona arkamı döndüm. Masmavi gözleri dolu doluyken kollarını boynuma doladığında kalbim acıyla kasıldı. Aşina olduğum kokusu genzime dolduğunda burnumun direği sızladı.

Her anımda vardın, Şebnem. Her anımda bana anneydin.

"Özür dilerim," dediğinde, elleri saçlarımda geziniyordu. Annemi istiyordum. Çok mu şey istiyordum sanki? Tamam, yine evlenirim o adamla ama bana sarılan annem olsaydı ne oldurdu sanki? Herkesin annesi vardı. Benim annem niye yoktu? "Çok özür dilerim. Engel olamadım. Hiçbir şey gelmedi elimden."

Şebnem bile mecbur bırakıldığım şey yüzünden kendini sorumlu tutuyordu. Hem de hiçbir suçu olmamasına rağmen.

Keşke sen de biraz olsun pişmanlık duysaydın, baba.

Kollarımı ona dolarken çoğu kişinin gözlerinin üzerimizde olduğunu biliyordum. "Şebnem," dedim. Ona hiçbir zaman *anne*, dememiştim. Diyememiştim belki ama o da annemdi. Bu gerçeği kimse değiştiremezdi. "İyiki varsın." Omuzlarımda hissettiğim ıslaklık onun gözyaşlarıydı. "Hep ol, olur mu? Kimse olmasa bile yanımda hep sen ol."

Yıllarca elini üzerimden hiç çekmemişti. Hastalandığımda, yardıma ihtiyacım olduğunda, kendimi yalnız hissettiğim her an Şebnem'i bulmuştum yanımda.

Ben de senin annenim, deyip durmuştu hep. Mavi gözlerindeki onu bildim bileli var olan suçluluk neyden kaynaklıydı, hiçbir zaman çözememiştim. Bana bir farklı bakar, bazen dalıp giderdi. Sanki karşısında çok önceden tanıdığı ve çok sevdiği birini görürdü.

Geri çekildiğinde yaşlı gözlerle bana baktı. "Her daim gölgem üzerinde olacak," dediğinde dudaklarında buruk bir tebessüm hâkimdi. "Yanında olmasam bile kalbim her daim seninle."

Gülümsedim. Belki de haftalar sonra ilk kez içten bir şekilde gü-

lümsedim. "Biliyorum." Bakışlarını kaçırdı. "Hep bileceğim." İstemeye istemeye geri çekildiğinde suratları beş karış beni bekleyen ikizlere baktım.

Kollarımı onlara doğru açtığımda bekletmediler beni. Egemen ve Simay resmen üzerime atladığında geriye doğru sendeledim ama sırtımı bulan bir el, dengede durmama yardımcı oldu. Parmak uçları nazik bir şekilde sabit durmamı sağlarken avuçları belime baskı uyguladığında soluğum kesildi. Ani hareketi dumura uğramama sebep oldu. Nefesimi tuttuğumu fark ederken belimdeki elin çekilmesini bekledim ama o öyle bir hamlede bulunmadı. Avcunu sırtıma yasladığında dik durmamı sağladı. Parmaklarının temasını çıplak sırtımda hissettiğimde irkilmeden edemedim. Bir ürperti bütün vücudumu sarıp sarmaladı.

İkisi de aynı anda, "Seni çok seviyoruz," dedi.

Onlara sıkı sıkı sarılıp, "Ben de sizi çok seviyorum," dedim. "Evden gidiyorum diye sakın ha rahata alışmayın. Yakarım çıranızı." İkisi yan yana gelince hiç de iyi şeyler olmuyordu.

Egemen alayla, "En fazla motor yarışlarından toplarsın bizi," dedi. Kaşlarımı çattığımda ellerini teslim olur gibi kaldırdı. "Vazgeçtim," derken haylaz haylaz güldü. "Toplamazsın." Az nezarethanelerden toplamamıştım onu bu yüzden.

Bakışlarım, küskün bir şekilde annesinin yanında dikilen küçük kız kardeşim Asya'yı buldu. Simay ve Egemen'den ayrılıp adımlarımı ona doğru attım. Önünde durup çömeldim.

Yeri bende çok ayrıydı. Benim de yerimin onda ayrı olduğunu biliyordum. Asya bensiz yapamazdı. Kendini hep yarım, eksik hissederdi.

"Bebeğim..." Sakladığı yüzünü göstermemekte ısrar ederken nazikçe kollarından tuttum ve yaşlarla dolan yeşillerine baktım. Küçücük dudakları öne doğru büzülmüşken her an ağlayacak gibiydi. Siyah saçları sırtına doğru dökülürken bembeyaz teni kıpkırmızı olmuştu. Aramızdaki tek fark gözlerinin yeşilinin benimkilerden çok daha açık olmasıydı.

Dudak bükerek, "Bir daha evimize gelmeyecek misin?" diye sordu. Sanki *gelmeyeceğim*, desem her an ağlayacaktı.

"O nasıl söz?" dedim aceleyle. "Gelmez olur muyum hiç, ablacığım? Tabii ki geleceğim. Evlilik öyle bir şey değil ki." Sanırım hiç görüşmeyeceğimizi sandığı içindi bu tavrı.

"Artık akşamları benimle uyumayacaksın. Odan yine boş kalacak. Masal da okuyamayacaksın bana, biliyorum!" diye mızmızlandı. "Gitme, abla." Gözlerinden yaşlar aktı. Sıkıntılı bir nefes koyverdim. "O

gelse olmaz mı?" Eliyle arkamda bir yeri işaret etti. Sanırım Keskin'i gösteriyordu. "O gelin gelsin bize. Serhat enişte gibi." Dudaklarımı gülmemek için birbirine bastırırken Keskin'in içgüveyisi olacağını hayal bile edemedim.

Şebnem gözlerini belerterek, "Anneciğim, olmaz ki ama öyle," diye uyardı.

"Bebeğim," dediğimde bakışları tekrar bana döndü. "Ben de geleceğim. Sen de geleceksin istediğin zaman. Hem ben sen ne zaman çağırsan gelirim ki. Sana masal da okurum."

Söylediklerim biraz olsun onu sindirir sanmıştım ama sanırım yanılmıştım. Küçük kollarını boynuma doladığında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamasıyla elim ayağım birbirine girdi. Ne yapacağımı bilemedim.

"Asya!" dedim panikle. "Ama bir tanem, niye böyle yapıyorsun? Konuşmuştuk hani? Sen böyle yaparsan ben çok üzülürüm ama." Sözlerim hiçbir etki etmezken, yardım istercesine Şebnem'e baktım ama o da ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Asya'da katır inadı vardı. İkna olmadan beni hayatta bırakmazdı.

"İstemiyorum işte!" diye cırladı. "Tek başıma kalacağım evde. Kimse oynamıyor ki senin gibi benimle. Hepsi sıkılıyor hemen. Hem sen beni okula bırakıyorsun sabahları. Sen olmazsan kim bırakacak beni? Her gece masal okuyacaktın hani bana? Gidersen okuyamazsın ki!" Gözyaşları omuzlarımı iyice ıslattı. "Sen gidersen bir daha hiç gelmezsin ki abla. Gidince ya çok geç geliyorsun ya da hiç gelmiyorsun," dediğinde kalbim acıyla kasıldı. Boğazıma takılan yumru yutkunmama izin vermedi. Sanırım sürekli çıkan tayinlerim, saha görevlerim, kız kardeşimde büyük bir travma bırakmıştı. Evliliği de bir daha dönmemek sanıyordu ki bunun sorumlusu tam bir haftadır bu şekilde Asya'yı çığlık kıyamet ağlatan ikizlerdi. Onlara kötü kötü baktığımda ikisinin de yüzünde keyif dolu bir gülümseme hâkimdi.

Asya beklemediğim bir anda geri çekilince bakışları arkama kaydı. Omzumun üzerinden arkama doğru baktığımda Keskin'le karşılaştım. Katran karası gözleri kısa bir an yüzümde durdu ama daha sonra Asya'yı buldu. Yüzünde sıcak bir tebessüm varken gülümsediğini ilk kez görüyordum. Sol yanağında oluşan çukuru belli belirsiz kendini belli ederken tebessümü yüzüne çok yakışmıştı.

"Asya'ydı, değil mi?" diye sordu.

Asya başını onaylayarak salladığında bakışları kısa süreliğine beni bulmuş, çekingen ifadesinin yerini dik başı ve kızgın bakışları almıştı. Kime çektiği belliydi. "Evet," dedi. "Sen de ablamı çalan o adamsın."

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken Asya'ya uyarırcasına bir bakış attım ama o hiç umursamadı.

"Ta kendisi," diye cevapladığında Asya'nın bakışları gittikçe kısıldı. Kalbim tekledi. "Ablanla evlenmiş olmam ve benimle birlikte yaşayacak olması hiçbir zaman görüşmeyeceğiniz anlamına gelmiyor. İstediğin zaman gelip görebilirsin ablanı. Hatta istersen kalırsın da. Sabahları istersen seni yine okula bırakır." *Kız, o bakışlar ne? İki dakika da hemen tav mı oldun bacak kadar boyunla?* "Bizim evliliğimiz sizin aranızdaki bağı hiçbir şekilde engellemeyecek. Bundan emin olabilirsin."

Kısa bir an düşünüp, "Engellemeyecek mi?" diye sordu. Hayret edercesine ona baktığımda bakışlarını benden kaçırdı. *Ya, ben ne anlatıyorum iki saattir o zaman?*

"Engellemeyecek."

Keskin beni Asya'dan da istediğine göre artık sırtım yere gelmezdi. Çünkü Asya sanki bakışlarıyla ölçüp tartıyor, onay verir gibi bir de başını sallayıp duruyordu.

"Tamam o zaman," dedi içine kaçmış sesiyle. *Sen var ya sen.* "Ama istediğim zaman getireceksin ablamı bana," dedi hızla. Gülümsedim. Bir de işaretparmağını sallayarak, "Tamam mı?" diye sordu.

Keskin, "Tehdit mi ediliyorum, küçükhanım?" dedi alayla.

Asya omuz silkti. "Yok, ben tehdit etmiyorum. O, ablamın uzmanlık alanı. Küçük bir uyarıydı sadece," dediğinde nerdeyse kahkaha atacaktım.

Şebnem gülerek, "Küçük bir İz yetiştiyoruz resmen," dedi. "Birdiniz, iki oldunuz. Ortalığı birbirine katarsınız artık."

Egemen, "Valla ben başka bir İz vakası daha kaldıramam zira yediğim dayağa da azara da yeterince doydum," diye homurdandı. Üniversiteye başladı başlayalı dertleri bitmemişti. Katıldığı yasadışı motor yarışları fazlasıyla tehlikeliydi. Etrafındaki insanlar fazla tekinsiz insanlardı ama defalarca kez onu uyarmama rağmen uyarılarımı dikkate almamıştı.

"Sakın!" demiştim ona çok sinirlendiğim bir anda. "Yasadışı olan herhangi bir olayda sakın benden medet umma! Seni defalarca kez uyardım! Son kez uyarıyorum! Bir gün o parmaklıkların arkasına girdiğinde ve haksız olduğunda suçunun üzerini örteceğimi düşünme sakın!"

"Al benden de o kadar," diye sitem eden Simay'a ters bir bakış attım. Yalan yok şimdi, Şebnem'in süslü Pakize terlikleriyle az kovalamamıştım iki hergeleyi. İkizler bir araya geldiklerinde her ne kadar huysuz olursa olsunlar, hep birbirlerinin arkasını kollardı.

Babamın ve abimin bakışlarını üzerimde hissettim ama ikisine

doğru dönmedim. Vedalaşmak bile istemedim. Hak etmiyorlardı. Göğüsümü kamçılayan o hissi görmezlikten geldim. Üzerime saplı halde duran iki çift kahve beni diri diri gözlerindeki toprağa gömmüştü. Kan tutmuş kalbimden sızan kan, kaburgalarımın arasındaki çatlaktan sızdı. Göğüs kafesim kan doldu.

Gözlerim amaçsızca etrafta dolandı. Birini aradı ama kimi aradı, bilmiyordum. Bildiğim tek şey yapayalnız bir kadın olduğumdu.

Sözkonusu mesleğim olduğunda insanların benden uzaklaştığı bir hayata gözlerimi açmıştım ben. Sırf Atıf Kara'nın kızıyım diye kapıların yüzüme kapandığı bir hayat sürmüştüm. Babamın işlediği suçların günahının bedelini ben ödemiştim.

Yok yere.

Başsavcı Kerim, yüzünde hâlâ yerini koruyan tebessümüyle bana yaklaştığında beni bir anda kollarının arasına çekti. Bir baba gibi sırtımı sıvazladı. Birkaç saniye sonra geri çekildiğinde kahveleri yeşillerimi buldu. "Allah utandırmasın, güzel kızım," dedi. Daha çok *utandırsın*, der gibi çıkmıştı sesi ama neyse.

"Âmin, Başsavcı'm," derken dudaklarıma zoraki bir tebessüm yerleşti. Kahvelerindeki uyarıyı yakaladığımda sessiz bir bakışma sürdü aramızda. Birçok şey anlattık birbirimize aslında ama belki de kimse fark etmedi.

Biz karşılıklı durmuş, birbirimize bakarken hemen ardımda varlığını hissettiğim adamın onun sonu olacağımdan haberi yoktu. Belime dolanan kolla birlikte kalakalırken tanıdık bir koku doldu genzime. "Artık karımsın, İzgi Kara," dedi karanlığı yuva edinmiş sesiyle. "Engel olamadın," dediğinde geçtiğimiz günlerdeki sözlerime vurgu yaptı.

Ona atladığı bir detayı hatırlatarak, "Artık, Alacahan," dedim.

Başını iki yana doğru salladı. "Doğru. Artık bir Alacahan'sın." Öyle bir söyledi ki sanki hep öyle kalacağım gibi. "Benim karımsın ve öyle de kalacaksın," dedi, yemin eder gibi.

Mahvolacaktı.

Belki de birlikte mahvolacaktık ama bu oyunun tek bir kazananı olacaktı.

3. BİR DEVRİN BAŞLANGICI

Narkozsuz atılan dikişlerin sızısı sol göğüsümde kendine yer bulmuştu. Yeşil harelerime yerleşen kimsesizliğin kırgınlığı ise sol yanımda ve ruhumda kendine yer edinmişti.

Sanki bir ameliyat masasındaydım. Bir doktorun neşteriyle kalbimi delik deşik ettiğini hissediyordum. Sanki yerinden söküp atıyordu. Yoksa nefesimi kesen, gözlerimin dolmasına sebep olan ve genzime kadar ulaşan ama bir türlü atamadığım çığlıkların başka bir sebebi olamazdı.

Nikâh salonundan çıktıktan sonra Keskin'in arkadaşlarının zoruyla Boğaz'da bir restoranda yemek yemeye gitmiştik. Gerçi bazıları içiyordu da. Sanırım bulunduğum masada içmeyen bir tek bendim.

Ben de içerdim. Arada ya da eskiden. Kendimi güvende hissettiğim yerde, ben de içerdim.

Zaten bazı şeyler hep eskide kalırdı. Eski alışkanlıklar, eski dostluklar, eskimiş ama hatıraların olduğu sayfalar, satırlar, eski bir anısı olan fotoğraflar ve eski yaşanmışlıklar...

Üzerimdeki beyaz elbise üşümeme sebep olsa da dışarıdan katı ve sert bir şekilde durduğum için kimse üşüdüğümü fark etmedi. Karşımda Sergen, Egemen ve gülerek kendi aralarında bir şeyler konuşan Simay ve Aylin vardı. Onlar mecliste de sürekli iç içe oldukları için birbirlerini yadırgamadılar. Benim aksime.

Douglas ve Batur da yuvarlak masanın etrafına birer sandalye çekerek oturmuştu. Onlarla da yüz yüze bakıyor, Keskin'le yan yana oturuyordum. Keskin'in hemen yanında da arkadaşları Hakan, Serkan ve Meyra vardı.

"Ee, İzgi?" Bakışlarımı daldığım pencereden çekip bana seslenen Hakan'a çevirdim. Sarı saçları loş ışığın altında güneş gibi parlarken açık kahve gözleri benim üzerimdeydi. "Kendinden bahsetsene biraz."

Ruhsuz gözlerle Hakan'a baktım. Sorusuna soruyla karşılık vererek, "Kendimden bahsetmemi mi istiyorsun yoksa hakkımda merak ettiğin şeyleri öğrenmek için mi sordun bu soruyu?" dedim. Serkan ellerini havaya kaldırdı ve gülerek sandalyesinin arkasına yaslandı.

Keskin'e doğru alayla gülerek, "Sen yanmışsın, kardeşim," dedi.

Meyra, Serkan'a doğru eğilip, kolunu dürterek, "Dikkat et, ben de yakmayayım seni," dedi.

Serkan, Meyra'nın saçlarına bir öpücük kondurmadan hemen önce, "Vallahi ben bu herif evde kalır sanıyordum," dedi. "Otuzuna dayandın neredeyse. Yeni mi geldi aklına evlenmek, lan?"

Yana doğru dönüp, "He, bir de yaşlı biriyle mi evlendirdiler beni?" dedim alayla. Keskin kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?" dedim. "Merdiveni dayamışsın otuz beşine, bir de genç biriyle evlenmişsin utanmadan," dedim ortamı yumuşatmak için.

En azından defolup gidene kadar hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordum. Tabii mümkünse.

"Aramızda sadece iki yaş var," dedi dik dik bana bakarak. "Sadece otuz yaşındayım."

"Bu senin otuz beşine merdiven dayadığın gerçeğini değiştirmiyor ama," dedim imayla.

"Saçma sapan konuşma," diye homurdandı ağzının içinde. Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki mekânda bir şarkı sesi yükseldi.

Meyra bize dönerek, "Aaa," dedi. "Dans etsenize, hadi. Halihazırda müzik de var."

Oturduğum yerde kıpırdanırken, "Gerek var mı ki?" dedim.

"Ya, zaten düğün yapmadınız, yenge," dedi Sergen araya girerek. "En azından beraber bir dans edin. Evlendiniz ya bugün! Niye dul kalmış kadınlar gibi kös kös oturup duruyorsun?" dediğinde diğerleri gülerken ona cins cins baktım.

Bu çocuk gerçekten geri zekâlıydı. Bizim normal bir evlilik yaptığımızı falan mı sanıyordu?

"Ne gerek var, Allah aşkına?" dedim kaçmak için çırpınırken. "Oturuyoruz işte."

"Yok mu?"

Gözlerim ağır ağır yanımdaki adamı bulduğunda buz gibi bakan gözleriyle karşı karşıya geldim. "Ne?" dedim sorgu dolu bir sesle. Gözlerimi kırpıştırdım.

"*Ne gerek var*, diyip duruyorsun ya papağan gibi," dedi net bir sesle. "Gerek yok mu diyorum?"

Gözlerimi kısıp, "Var mı?" diye sordum.

"Yok mu?"

"Başkaları istedi diye dans edilir mi?" Kesik bir nefes aldım. Gözlerindeki boş mezar büyüdükçe büyüdü. "Sevmiyorum emrivaki."

"Başkaları aracı oldu diye dans edilmez mi?" dediğinde sertçe yutkundum. Sesindeki karanlık, etrafımı kara bir bulut gibi sardı. "Dans edeceğiz."

Hayır, demek istedim ama masanın üzerindeki elimi kavrayıp bir anda ayaklandığında onunla birlikte kalkmak zorunda kaldım. Uzun, güçlü parmakları parmaklarımdan içeriye sızdığında avuçları avuçlarıma kapandı ve biz ayağa kalktığımız anda masadakilerin alkış ve ıslık sesleri zihnimdeki karmaşaya yansıdı.

Bir şey söylemek istedim, onun durmasını sağlamak için bir şeyler söylemek istedim ama tek yaptığım arkasından ilerlemek oldu. Avuçlarımda bir yangın varken uzun ve kalın parmakları elbisenin üzerine saplandı. Parmak uçlarındaki ateş, buz tutan bedenimin ısınmasına sebep olduğunda bedenimi bedenine yasladı ve beni göğüsüne doğru çektiğinde diğer elim istemsizce havalanıp omzuna dokundu.

Avuçlarıma kapanan sıcak eli elimden ayrıldığında, bir diğer eli de belime yılan gibi sarıldı ve bu, kesik bir nefes almama sebep olurken, gözlerindeki kara kuyu derinleştikçe derinleşti. Aramızdaki duvarın çatırdadığını gördüm. Diğer elim ensesini bulduğunda hareket eden âdemelmasından yutkunduğunu anladım.

İçime işleyen sesi, "Hep inat eder misin sen böyle?" diye fısıldadı. Sıcak nefesi dudaklarıma çarptığında, müziğe ayak uydurarak hareket etmeye başladık.

Kirpiklerimin altından ona bakarak, "Sen hep ısrar eder misin böyle?" diye sordum. Parmaklarımın baskısını şahdamarının üzerinde hissettiğinde elbisenin kumaşından bile tenime gömüldüğünü hissettiğim parmakları sertçe bir baskı uyguladı.

Vücudum alev alev yandı. Tüylerimin diken diken olduğunu hissederken karnım içe çöktü. Tenimde kıpırdanan parmakları bütün bedenimin gerilmesine sebep oldu. Aramızdaki mesafeyi neredeyse sıfırlarken belimdeki kolu bedenimi iyice kendisine doğru çekti.

"Ateşle oynuyorsun," dedi dişlerinin arasından. Kaşlarım havalandığında boynuna doladığım kollarım sıkılaştı.

"Yanmak seni korkutur mu?" diye merakla sordum. Gözlerimi gözlerinin en derinine diktiğimde o kuyu büyüdükçe büyüdü. Kara gözleri beni o kuyuya çekmek istercesine içime işliyordu ama ben zaten kör bir kuyunun içindeydim.

Akşam güneşi yüzüme vururken gözlerim kısıldı. Kara gözleri yüzüme değerken gözleri gözlerimde takılı kaldı. "Yakan belliyse," dedi. Sesi bir rüzgâr gibi yüzümden esip geçti ve suratıma çarpan dingin

esinti huzurla dolmama sebep oldu. "Hayır. Yanmak beni korkutmaz." Üzerimdeki ışığı gölgesiyle kapadığında, karanlığına mahkûm oldum.

Sanki beni biliyor gibi. Tanıyor gibi ve varlığımı yadırgamıyor gibi.

Başımı hafifçe geriye doğru atarken uzun boyundan ötürü kafamı kaldırmak zorunda kalmıştım. Kollarının arasında salınıp duruyordum. Ruhuma uzanan elleri, cılız bir ışığı andıran yansımamı karanlığıyla örtüyordu.

Yeşillerim katran karası gözlerindeydi. Gecenin karanlığında kör bir kuyuya düşmüş hissi yaratan kara gözleri, beni aydınlığa kavuşturmak için uğraşmayacaktı, biliyordum. Karanlığı en büyük yıkımım olacaktı.

Şarkı ilerledikçe ilerledi. Bedenlerimiz birbirine yaslı haldeyken bu kadar yakınlık benim için çok fazlaydı. Tırnaklarım ceketine saplanırken yüzümüzün arasında bir karışık mesafe vardı. Dudakları biraz eğilse dudaklarıma yaslanacaktı. İkimizin de gözleri birbirine kilitli haldeydi. Ondan kaçmak, başka tarafa bakmak için direniyordum ama öyle dikkatli bakıyordu ki gözlerimi gözlerinden ayırırsam yakalanacağımı düşündüm.

Ruhumu tanıyor, biliyor gibiydi.

Müziğin sesi kesildiğinde parmaklarının tenimdeki baskısı yavaş yavaş geri çekildi ve kollarım boynundan çözüldüğünde alkış sesleri kulaklarıma ulaştı. ı sağladıOna arkamı dönerken bizi masada gülümseyerek izleyen insanlara zorlukla da olsa gülümsedim.

Yerime otururken, Keskin yanıma oturmadan hemen önce üzerindeki ceketi çıkardı ve omuzlarıma bıraktı. Ceketine sinen sıcaklığı, buz gibi tenimi kara bir çarşaf gibi örttüğünde gözlerim kısıldı ve bakışlarımı yanıma oturan adama çevirdim.

"Üşüdüğünde bunu dile getirmekten çekinme," dedi kalın ve tok sesiyle. Sırtını sandalyesine yasladığında kara gözleri ısrarla ona bakan yeşillerimi buldu ve gözlerimdeki o boşluğa düştüğünü hissettim. "Neden öyle bakıyorsun?" dedi sorgu dolu bir sesle.

Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattığımda merakla, "Nasıl?" diye sordum.

Yüzümü dikkatle inceleyip, "Garip," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Aylin bir anda, "Çok güzeldiniz!" diye şakıdı. Sesi aramıza sızdığında gözlerimiz birbirinden koptu ve bakışlarımızı ona çevirdik. Mavileri heyecanla parıldarken telefonuyla uğraşıyordu ve yüzünde bir gülümseme hâkimdi. "Sizi videoya çektim. *Instagram*'da da paylaşıp etiketliyorum. Ama istersiniz diye videoyu da yolluyorum size." Te-

lefonuyla birkaç dakika daha uğraştı ve ikimizin de telefonuna aynı anda gelen bildirim, onun bizi paylaştığı hikâye bildirimiydi.

Açık pencereden vuran soğuk saçlarımı uçuşturduğunda, üzerimdeki ceketi kavradı parmaklarım. Tırnaklarımı cekete geçirirken üzerime biraz daha sarındım ve gözlerimi karşıya diktim.

Karanlığa aşıp geçen sesiyle, "İçeri geçelim istersen," dedi. Sorgu dolu gözlerim yeniden onu buldu. "Üşüdün. Hasta olacaksın."

"Gerek yok," dedim düz bir sesle. "Soğuk iyidir."

Israr etmedi. Üzerimdeki gölgesi çekilirken sandalyesinde rahatça oturdu ve içkisinden büyük bir yudum aldı.

Bütün geceyi sessizlik içinde geçirirken robot gibi durmak ve sorulan sorulara cevap vermek dışında bir şey yapmamıştım.

Gecenin karanlığında o eve gittiğimdeyse yanımda o yoktu.

Dün, yirmi sekiz yıllık hayatımda tek tük davetler dışında uğramadığım bir eve gelin gelmiştim.

Yapmamam gereken bir şey yapmış, fevri hareket etmiş ve karar verirken bir kez olsun düşünmemiştim. İçimde bir yerlerde saklı kalan sesim avaz avaz pişman olacağımı haykırıyordu.

Adliye koridorlarında topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses yankılanırken etraf sabaha nazaran fazla boştu. Mesaiye kalmıştım.

Avuçlarımın arasında tuttuğum pembe kapaklı dosyanın şüphelileri bizzat odamın kapısının önünde, yanlarındaki polis memurlarıyla beni bekliyordu. Beni gören polisler yaslandığı yerden doğrulurken şüphelilerin tedirgin bakışlarının hedefi olmuştum.

Yanlarından geçip, giderken, "Sırayla hepinizi ifadeye alacağım," dedim. Odama girdiğimde oturduğu yerden ayaklanan Hasan'ı gördüm. Sandalyeme otururken polis memurunun karşıma getirdiği orta yaşlardaki adama baktım.

"Evet," derken derin bir nefes aldım. "Neden öldürdün kız kardeşini?" Açıksözlülüğüm karşısında şaşkınlıkla bana bakarken bakışları avukatını buldu.

"Savcı'm?" Bakışlarım, Avukat Arda Seçkin'i buldu. Meslek hayatım boyunca onun kadar iğrenç birini görmemiştim. Her türlü pis işte parmağı vardı. Avukatlığını yaptığı hiç kimse masum değildi. "Biraz yavaş mı olsak? Önce neden burada olduğumuz hakkında bizi aydınlatsaydınız." Gözlerimi müvekkilinden çekmeyip söylediklerini umursamadım.

"Ben kimseyi öldürmedim," diyen adama baktım.

"Herkes başta senin gibi kimseyi öldürmediğini iddia eder," dedim buz gibi bir sesle. "Sonra ardı arkası kesilmeyen deliller, itiraflar ulaşır elime. Bir bakmışsın, sabaha kalmadan kendini hapishanede bulmuşsun. Bu işler böyledir. Elbet çıkar kokusu, sen merak etme." Yutkundu. "Sana tavsiyem, beni uğraştırmaman."

Arda, "Neden öldürsün ki kız kardeşini?" diye araya girdi. "Üstelik kız kardeşi. Sizce de biraz abartmıyor musunuz Sayın Savcı'm?" Kaşlarım havalandı. "Elinizde müvekkilimi suçlu gösteren bir delil var mı?" diye sordu. "Ben söyleyeyim, yok! Öyle kulaktan dolma laflarla bizi uğraştıracaksanız biz yavaştan kalkalım."

"Avukat," dedim sertçe. "Benim sabrımı sınama. Sen beni bilirsin, ben seni bilirim. Sence ben kulaktan dolma laflarla hareket edecek biri miyim? Velev ki yaptım." Alayla güldüm. "Bunun için sana hesap mı vereceğim? Şüpheli buldum, ifadesini alıyorum."

"Estağfurullah, Savcı'm," dedi hızla."Ben öyle de-"

"Madem müvekkilin suçsuz, seni tedirgin eden nedir o zaman?" dediğimde bakışları kısıldı. "Ya da müvekkilini korkutan nedir?" Gözleri müvekkilini buldu.

Açılan kapıyla birlikte bakışlarımız gelen memura döndü.

"Sayın Savcı'm," dedi içeriye girerken. Elindeki dosyayı bana uzattı. "Maktulün üzerindeki kıyafetler ve olay yerinde bulunan parmak izleri."

"Tamam, çıkabilirsin."

Dosyayı alıp bir süre uzun uzun inceledim. Göz gezdirdiğim fotoğrafları avukata uzatırken bakışlarım raporlarda gezindi. "Cebinden çıkan anahtarda parmak izin var. Ayrıca maktulün tırnak aralarında DNA'na rastlanmış." Zaten gergin olan vücudu daha da gerildi. "Peki, ya bu fotoğraflar? Bunları nasıl açıklayacaksınız?"

"Evden çıkmadan önce tartıştık biraz," diye söze başladı.

"Vücudundaki darp izlerinin sebebi bu tartışmada mı oluştu?" dediğimde yutkundu. Oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanırken gözlerim hareketlerini dikkatle izledi.

"Öfkeli bir insanım. Sinirlerime hâkim olamıyorum. Daha önce de bu tip kavgalarımız oldu. Darp ettiğim gerçeğini sizden gizlemeyeceğim ama ben yapmadım." Yaşlarla dolan bakışları beni buldu. "Yemin ederim, ben yapmadım. Tamam, anlaşamazdık, sürekli kavga ederdik ama ben onu nasıl öldürebilirim? Kardeşim o benim."

"Lan, dövüyormuşsun ya!" diye öfkeyle yükseldim. "Ölmeden saatler önce öldüresiye dayak yemiş. Hadi bunu sen yaptın, onu geç-

tim." Bir raporu daha sertçe masaya bırakırken, "Kanında bulunan yüksek dozda uyuşturucuyu nasıl açıklayacaksın?" dedim.

"Savcı'm, ileri gidiyorsunuz."

Hiddetle Arda'ya dönüp, "Kes!" dedim. "Ben sözümü bitirdim mi?" Sessiz kaldı. "Bu saatten sonra bir de nerede ve nasıl konuşacağımı ben mi öğreteyim sana, Avukat?"

"Elinizde bulunan deliller müvekkilimi şu anda şüpheli gösteriyor olabilir ama bu onu katil yapmaz. Elinizde hâlâ kız kardeşini öldürdüğüne dair somut bir delil yok. Bizi boşuna oyalıyorsunuz."

"İstersem sabaha kadar alırım ifadesini," dedim ökeyle. "Sen de oturup paşa paşa bekleyeceksin." Bakışlarım yeniden adamı buldu. Adını da unutmuştum zaten. Masanın üzerindeki başka bir raporu önlerine atarken, "Müvekkilinizin madde bağımlısı olduğu gerçeğini ne yapacağız peki, Avukat Bey?" dedim alayla.

"Geçmişte," diye düzeltti. "Geçmişte madde bağımlısıydı."

"Yapılan kan testlerinde hâlâ madde kullandığı yazıyor. Raporlar yalan mı söylüyor yani?" Oturduğum yerde geriye doğru yaslandım. "Belli ki bu böyle uzayıp gidecek. Müvekkiliniz de henüz suçunu kabul etmediğine göre bu gece kendisini misafir edelim. Belki de birçok gece misafir edebiliriz kendisini, ha? Ne dersiniz?"

"Yapmayın, Sayın Savcı'm," dedi Arda. "Elinizde müvekkilimin katil olduğuna dair somut bir delil yok."

"Ama kendisini şüpheli gösteren hatta katil olarak gösteren bir sürü delilim, sebebim var," dedim tersçe. Arda'yı görmezlikten gelerek, "Bakın buraya!" diye seslendim. Kapı anında açılırken polis memuru aralıktan gözükmüştü. "Şüpheliyi bu gece misafir edelim, ayrıca avukatı dışında hiç kimseyle görüşmeyecek. Ben *gözaltı süresi bitti*, demeden de çıkartılmayacak," dediğimde memurlardan biri şüpheliyi tutuklarken Arda öfkeyle oturduğu yerden ayaklandı.

"Hata yapıyorsunuz, Savcı'm."

Gözlerimi önümdeki dosyalardan ayırmadan, "Çık dışarı," dedim. "Hemen." Gözlerinin üzerimde olduğunu hissederken bir süre ona bakmamı bekledi ama bir karşılık alamayınca çıkmak zorunda kaldı.

"Anca gidersin, yürü!" diye yükselen Hasan'a baktım. "Savcı'm sana hava bile aldırmaz buralarda. Pabucumun avukatı!" Bakışlarımı fark etmesiyle yerine sinerken, gülmeden edemedim.

"Zevzekliğe gerek yok, Hasan," dedim düz bir sesle. "Bana bir kahve getir. Bu gece uzun olacak gibi."

"Hemen, Savcı'm," diyerek oturduğu yerden ayaklandığında hızla

odadan çıktı. Dışarıdan gelen seslere aldırmamaya çalışarak önümdeki kâğıtlara odaklandım.

Ben gerekli evrakları imzalayıp, incelerken Hasan daha gideli beş dakika bile olmamıştı ki kapı çaldı.

"Gel," dedim. Başımı dosyalardan kaldırırken gözlerim kapıyı buldu. Odanın kapısı açıldığında, eşikte beliren Aybars'la birlikte kaşlarım çatıldı. Keskin'in emrime verdiği, güvenliğimden sorumlu olan korumalardan biriydi. "Bir sorun mu var, Aybars? Hayırdır?" derken gözlerim elindeki karton poşetleri fark etti.

"Bir sorun yok, İz Hanım," derken odaya girip girmemek arasında kaldı ama gözlerimden aldığı onayla birlikte içeri girdi. Gözleri etrafta dolaşırken askılıkta asılı olan cüppeme değdi. Elindeki poşetleri masamın önündeki sehpaya bıraktığında gözleri bu sefer cüppemden ayrılıp gözlerime değdi. "Bunları abim yolladı," dediğinde anlam veremeyerek ona baktım. "Malum. Dünden beri evde yoksunuz. Telefonlarına da bakmayınca merak etmiş sizi. Ben de adliyede olduğunuzu söyledim. Dünden beri yemek yemediğinizden de bahsedince sizin için bunları yolladı."

Sözleri içimi sıcacık ederken ne yalan söyleyeyim, beni düşünmesi dudaklarımın hafifçe kıvrılmasına sebep olmuştu.

"Sağ ol, Aybars," dedim yumuşacık bir sesle ve oturduğum yerden ayaklandım. "Otur istersen de beraber yiyelim."

"Yok, sağ olun. Biz çocuklarla atıştırdık bir şeyler. Size afiyet olsun," dedi saygıyla.

"Peki, tekrardan sağ ol o zaman," dediğimde başını salladı. "Birkaç saat sonra çıkacağım, araba hazır olsun, olur mu?"

"Nasıl isterseniz," dediğinde geri çekildi. Kapıyı açıp, çıkarken, "Afiyet olsun," demeyi de eksik etmemişti. Adımlarımı masamın önünde bulunan küçük sehpaya doğru atarken getirdiği poşetleri karıştırdım. Kapların içinde, henüz dumanı tüten yemekler vardı. Tarhana çorbasının üzerine bir not yapıştırılmıştı. Düzgün bir el yazısıyla yazılmış olan kâğıdı kopardığımda gözlerim yazılarda gezindi.

Ne seversin ya da ne sevmezsin, bilemedim. Simay, tarhana çorbasını, nohutlu pilavı ve kırmızı etleri çok sevdiğini söyledi. Kemiksiz seviyormuşsun, ellerinin yağlanmasından rahatsız olduğun içinmiş. O yüzden ben de kemiksiz yolladım. İçinde fesleğen de yok. Rahat rahat yiyebilirsin.

K.A.A.

Fesleğene alerjim olduğunu biliyordu. Muhtemelen onu da Simay söylemiş olmalıydı. Telefonlarını açmadığım için bana kızgın oldu-

ğuna adım kadar emindim ama bu yaptığı, içimde ona karşı oluşan önyargının kırılmasına sebep olmuştu.

Belki de bahsettikleri kadar kötü biri değildi. Ya da ben öyle umuyordum, bilmiyorum.

Vaktimin boş olmasından faydalanarak deri koltuklara kurulduğumda çorbanın kapağını açtım.

Gönderdiği her şeyi yedim. Samimiyetine, merhametine ve sözlerine inanarak.

Ama bu, hiçbir şeyi değiştirmedi.

İçinde bulunduğum araç, Alacahanlara ait olan mâlikanenin ihtişamlı bahçesinden içeriye girdiğinde, bahçede bulunan küçük çeşme havuzu gözüme çarptı. Oldukça büyük bir bahçesi vardı. Her yer yemyeşil, güzel çiçeklerle doluydu. Bakımının düzenli yapıldığı belliydi.

Şoförüm Aybars arabayı durdurduğunda, kendimi anında dışarıya attım.

Gün yeni yeni ağarıyordu. Saat sabahın altısıydı. Bütün gece karakol, adliye, olay yeri arasında gidip gelmiştim. Yorgunluktan ölüyordum.

"Hoş geldiniz, İz Hanım." Hemen yanımda beliren İdil Çaka'nın buz mavisi gözleri üzerimdeydi. "Keskin Bey arka tarafta, dilerseniz yanına geçin," diye emrivakide bulunduğunda kaşlarım çatıldı.

Sözleriyle beraber adımlarım durdu. "Sebep?" dedim merakla.

"Kendisi saatlerdir size ulaşmaya çalışıyor. Geldiğinizi haber verirseniz iyi olacaktır."

İki gündür eve gelmememi sorun etmiş olmalıydı. Mesaiye kalmış, halletmem gereken, ertelediğim dosyalara bakmıştım.

"Yorgunum, sen kendisine geldiğimi haber verirsin," dedim geçiştirerek. Adımlarım mâlikaneden içeri girdiğinde, içerinin sıcaklığı soğuktan diken diken olan tüylerimin gevşemesine sebep oldu. Gergin vücudum gevşedi.

Adımlarım salonu bulurken bitkin düşen vücudum bütün ağırlığıyla kanepede yerini buldu ve kapanmaya hazır olan gözlerimi kirpiklerim anında örttü. Ellerimi kucağımda birleştirirken biraz olsun soluklanmak istedim.

Gittikçe yaklaşan adım seslerini işittim. Karanlığın içinde, sessizliği mesken edinmiş, kendinden emin ve tok sesliydi adımları.

Bir, iki.

Bir, iki.

Kapanan kapının sesi, sessiz evde yankılanırken bol bol sabır diledim.

"İki gündür neredesin sen?" Sert, erkeksi sesi kulaklarıma ulaştığında gözkapaklarım ağır ağır aralandı ve bir çift kara gözle karşı karşıya geldim. Kalbim, göğsümün altında hareketlenerek kaburgalarıma sert bir tekme geçirdiğinde katran karası gözlerinde lahzanın içinde kaybolduğumu hissettim.

Katran karası gözleri, yorgun bakan yeşillerime öfkesini kuşanarak baktı. Uzun kirpiklerinin çerçevelediği gözlerinin güzelliği tapılasıydı. Üzerinde ona çok yakışan lacivert bir takım elbise vardı. Gözleriyle büyük bir uyum içinde olan katran karası saçları dağınıktı. Kemikli ve sert çehresi gergin gözüküyordu.

"İşlerim vardı," dedim buz gibi bir sesle.

Kaşları alayla havalandı. "İşlerin vardı, öyle mi?" diye sordu. "O halde o siktiğimin telefonunu ne diye açmıyorsun?"

Kaşlarım çatıldı. Sesindeki düz ve sert tını kanımdaki öfkenin kaynamasına sebep oldu. "Bağırma bana!" dedim sertçe.

"O telefonun niye kapalı, İzgi?" dedi öfkeyle ama sesi durgun ve düzdü. Gözleri ise dipsiz, tekinsiz bir karanlıktan ibaretti. Sessiz kaldığımda, "Cevap ver!" diye gürledi.

Ruhum, onun gözlerinin ardında saklıydı. Gözlerinde parlayan yansımam kalbimin duraksamasına, zihnimdeki seslerin susmasına sebep oluyordu. Bazen de gözlerine bakmak, sebepsizce huzur veriyordu.

Bir kez daha öfkeyle ikaz edercesine, "Bir daha bana bağırma," dedim. "Sana telefonlarını açacağımı düşündüren şey neydi, merak ediyorum açıkçası?" dedim sorgu dolu bir sesle. Öfkeyle soludu. "Canım istemedi. Ben de açmadım."

"Başlatma canına!" diye yükseldi. Göz"Senin canının istemediği öyle şeyler yaparım ki aptal cesaretinle bana diklenirken bir daha ağzını açmaya çekinir hale gelirsin!"

"Denesene!" dedim hiddetle. Yerimden ayaklanıp karşısına dikildim. "Sıksana canımı. Bak bakalım o zaman canı sıkılan sen mi oluyorsun yoksa ben mi oluyorum!"

Gözlerini mesken edinen öfkesinin beni alev alev yakacağını hissettim.

"Sen süzme salaksın, ha!" dedi alayla. "Bu kafayla nasıl savcı oldun, onu da anlamıyorum!"

"Nasıl olduysam oldum! Sana ne bundan?" diye avaz avaz bağırdım.

"Kim olduğunun farkına var artık!" diye gürlediğinde irkildim. "Basit bir cumhuriyet savcısı değilisin. Bir Alacahan'sın. Benim karımsın. Her Allah'ın günü namlunun ucunda canın dururken ve düşmanlarımın hedefi bizzat senken hiçbir şey yokmuş gibi yaşayamazsın!" Çenesini öyle bir sıkıyordu ki birbirine bastırdığı dişleri kemikli yüzünün daha çok ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Elmacıkkemiklerinin altında kalan çukur, sert bir soluk vermesiyle içe çöktü.

"Kâğıt üzerinde bir evlilik!" dedim öfkeyle. "Bir hükmü yok!" Ne bekliyordu? Hiç sesimi çıkarmayıp öylece durmamı mı?

"Doğru!" dedi sert bir sesle. "Biz seninle kâğıt üstünde evliyiz! Ve bir kâğıt parçasının getirisi olan sen, kâğıt üzerinde benim neyim olursan ol, aslında hiçbir şeyimsin!"

Zihnimdeki mahzen darmaduman oldu. Söyledikleri beni incitmedi. Kırmadı. O beni incitemezdi. Nefret ettiğim bir adamın sözlerinin beni kırmamaması gerekiyordu. Sonuçta bir oyun oynuyordum. O oyunda bana güvenmesi ve inanması için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım. Yara almam gerekiyorsa o yarayı kabullenecek ve alacaktım.

Sözleri içime otururken zorlukla yutkundum. Sesime ulaşabildiğimde öfkeyle, "O zaman umursama!" dedim.

Bana doğru bir adım attığında, uzun boyundan ötürü başımı geriye atmak zorunda kalmıştım. Kara gözleri bir kara kuyu gibi genişledikçe genişledi. O kuyuya beni hapsetmek ister gibi baktı. "Umursadığım sen değilsin, soyadım," dediğinde buz kestim. "Ve sen, benim soyadımı taşıdığın sürece, seni görmezlikten gelmem imkânsız."

İki gün önce beni düşünüp yemek yollayan o adamdan şimdi eser yoktu karşımda. Olmamalıydı da zaten. Bizim aramızda nefretten fazlası olamazdı.

Henüz birkaç gündür tanıdığın adamın sözlerini bu kadar umursama, dedi bana içimdeki o ses. *Yıllarca sevdiklerin tarafından umursanmadın. Seni görsünler diye hep gözlerinin içine baktın. Seni görmezlikten gelip umursamamaları yirmi sekizinde bile canını yakarsa bir yabancının sözleri seni sadece kırmaz, mahveder.*

Bir adım gerileyip ona arkamı döndüm ve az önce öfkeyle ayaklandığım kanepeye çöküp bacak bacak üzerine attığımda kaşları havalandı.

"Biraz abartmıyor musun sence? Babam da bir meclis üyesiydi, senin gibi her gün namlunun ucunda dururdu ama hiçbir zaman o namlunun hedefinin ailesine dönmesine izin vermezdi," dedim, ifade-

siz bir ses tonuyla. "Aileni koruyamıyor olman benim suçum değil!" dediğimde katran karası gözlerinde, varlığımın mezara gömüldüğünü gördüm. Bu, nabzımın hızlanmasına sebep oldu.

"Anlamak mı istemiyorsun yoksa bilerek mi yapıyorsun, bilmiyorum." Dilini ağzının içinde yuvarladığında âdemelması bana görsel bir şölen sundu. "Ben o masada oturan basit bir meclis üyesi değilim." Sesindeki karanlık ton, gözlerinin aynasıydı. "Ben o meclisin, direnişin ta kendisiyim, İzgi." Yutkunamadım. Karanlığın elleri boğazıma sarıldı. "Bu zamana kadar o namlu size çevrilmediyse eğer bu benim sayemde. Bir Kara olarak belki tehdit altında olmayabilirisin ama benim karım olduğun sürece her daim o namlunun hedefinde olacaksın." Sözleri içimde bir zelzeleye sebep oldu. "Söylediklerim seni endişelendirmesin," dedi, korktuğumu anlamış gibi. "İnan bana, seni korumak için her şeyi yapıyorum ve seni koruyacağım da. Benim sözüm senettir." Derin bir nefes aldı. "Ve ben seni yaşatmak için... Seni o namlunun hedefinden çekmek için her şeyi yapacağım," dedi, yemin eder gibi. "Kâğıt üzerinde veya değil. Bunların hiçbiri benim umurumda değil, İzgi. Sen benim karımsın," dedi kelimelerin üzerine basa basa. "Ve ne pahasına olursa olsun seni koruyacağım."

Bakışları üzerimde, kalçalarımın hemen altında biten lacivert eteğin açıkta bıraktığı bacaklarımda, beyaz çizmelerimde, kalın askılı lacivert bluzumda, sıkı bir atkuyruğu yaptığım siyah saçlarımda, açıkta kalan gerdanımda gezindi ve en son yeşillerimi buldu. Ama bunların dışında bakışları kan kırmızısına boyadığım dolgun dudaklarımda bir hayli fazla oyalandı. Adliyeden çıktıktan sonra iki gündür üzerimde olan kıyafetlerimden kurtulmak içim bir mağazadan üzerimdekileri almıştım.

"Benden ne istiyorsun?" derken sesim düz ve toktu. "İstemediğim, sevmediğim, nefret ettiğim bir adamla evlenmeye mecbur bırakıldım. Her şey normalmiş gibi davranmamı bekleme benden."

Gözleri kısıldı. "Senden bunu beklemiyorum," dedi karanlığın içinden gelen bir sesle. "Senden bunu yapmanı istiyorum," dediğinde nabzım hızlandı. "Madem ikimiz de istemediğimiz bir evliliğe mecbur bırakıldık, o halde hamlemizi ona göre yapıp ona göre oynayacağız. Dışarıdan bakıldığında birbirini seven, mutlu yeni evli bir çift gibi olacağız," dediğinde dikkatle onu dinledim. "Ama şu eşikten içeriye adımımızı attığımız an iki yabancıyız seninle."

"Seni sevindiğime kimse inanmaz," dedim buz gibi bir sesle. "Buz tutan kalbimi ısıtan hiç kimse olmadı şu zamana kadar."

Hiç kimse hem de. Yirmi sekiz sene boyunca gerçekten kimseyi sevmemiştim.

"Sana..." dedi. Gölgesi üzerime devrildi. "Hayatıma bile almak istemediğim bir kadını seveceğimi düşündüren şey neydi, merak ettim?" dediğinde bir şey bekledim. İçimde bir yerlerin yerle yeksan olmasını, ruhumun acıdan çığlık çığlığa bağırmasını, kalbimin un ufak olmasını hissetmeyi bekledim.

Hiçbiri olmadı.

Kısasa kısas gidiyordu.

Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatırken, "Hiçbir şey," dedim düz bir sesle. "Başka bir şey yoksa dinlenmek istiyorum. Yorgunum."

"Emrine verdiğim korumaları sorgusuz sualsiz kabul etmeni, her adımın hakkında bilgi vermelerini istiyorum. Seni ne zaman ararsam arayayım o telefonunu açacaksın. Biri seni tehdit mi etti, ilk bana söyleyeceksin. Birinden mi şüphelendin, gelip bana anlatacaksın." Her sözüyle kaşlarım gittikçe çatıldı. "Canını sıkan olursa bana söyleyeceksin. Emredeceksin ve canını sıkanın canını alacağım. Anlaşıldı mı?" Sesinde, infazın emaresi vardı.

"Siktir git, Keskin," dediğimde kaşları çatıldı. Dalga geçiyordu sanırım. "Tasma da tak istersen. Böyle pek güvende olmamıştır."

Kaşları havalandı. Yüzü ciddileştiğinde, "Düzgün konuş benimle," dedi sertçe.

"Asabımı bozma o zaman benim!" dedim sinirle. Gözlerimi kapatıp açtığımda sakinleşmeye çalıştım ve derin bir nefes aldım. "Her şeyi geçtim, unuttuğun bir şey var, Keskin." Karşımdaki tekli koltukta yerini alırken merakla bana baktı. "Bu saydıkların zaten kendimi bildim bileli hayatımda var olan şeyler. Benim için pek bir değişiklik olmayacak belki ama en azından babamın göstermediği anlayışı senin göstermeni istiyorum." İstemesizce gerildim. Belki de kimsenin yapmadığı bir şeyi yapıyordu şu anda. Beni dikkatle dinliyor, söyleceklerimi merakla bekliyordu. "Hayatım boyunca birilerinin gölgelerini hep üzerimde hissettim. Sürekli izleniyor olmak, her hareketimin rapor ediliyor olması her zaman huzursuz etti beni. Sana *korumaları tamamen çek*, demiyorum ama varlıklarını bana hissettirmemelerini istiyorum. En azından bunu yapabilirsin." Derin bir nefes aldım. "Madem kâğıt üzerinde bir evlilik... Madem ben senin karınım ve madem tek umursadığın soyadın... O zaman öyle ilerlesin."

Bir süre hatta uzunca bir süre sessiz kaldı. Sessizliği gittikçe sabırsızlanmama ve huzursuz olmama sebep oldu. Bu oyun sandığımdan daha sancılı geçecekti.

"Sen nasıl istersen," dediğinde rahat bir nefes aldım.

İdil ve adını henüz bilmediğim ama yüzüne aşina olduğum koruma salonun girişinde belirdi.

"Keskin," dedi İdil. Adımlarını içeriye doğru atarken parmaklarının arasında tuttuğu dosyayı fark ettim. "Biraz konuşabilir miyiz?" Kaşlarım havalandı. Bakışlarım boydan boya cam olan duvarı bulduğunda günün ağardığını fark ettim. Birazdan kahvaltı için herkes aşağıya inerdi.

İdil'e düz bir sesle, "Karımla konuşuyorum," dedi.

"Önemli."

İdil'i görmezlikten gelerek, korumaya dönüp, "Sen niye geldin?" diye sordu. Hemen ardından, "Sonra İdil," diyerek, kestirip attı.

"Dün akşam İz Hanım'a bir zarf geldi." Elindeki kahverengi zarfı havaya kaldırdığında yüzeyindeki kırmızı damga gözüme çarptı. *Siktir! Siktir! Siktir!* "Kendisine teslim etmem, özellikle istendi."

Adımlarını bana doğru atıp zarfı bana uzattığında hızla aldım ve açılıp açılmadığını kontrol ettim. Açılmamıştı. Operasyonun bilgilerinin ve detaylarının olduğu, Ankara'dan bana gönderilen bir zarftı. Bana bu operasyonda meclisin içinden biri yardım edecekti. Mecliste çok önemli bir yere sahip olan biri. Bu dosyada onun kim olduğu, onunla nasıl iletişim halinde olacağım ve nerelerde görüşebileceğim yazıyordu. Bana söylenen buydu ama o dosyada görevi nasıl, nerede bitireceğimin yazdığına da emindim.

"Zarfı getiren kişi bilmem gereken başka bir şey söyledi mi?" diye merakla sordum. Bir elçi gelecek diye biliyordum. Eğer geldiyse mutlaka söylemesi gereken şeyler olacaktı. Neden geldiğini haber vermemişti?

"Hayır," dedi hızla. "Sadece, özellikle size iletmem gerektiğini belirtti," dediğinde içimdeki huzursuzluk dağıldı.

Muhtemelen verdiği zarf, asıl zarf değildi. Buraya kadar gelip, o zarfı bana elden vermeden asla gitmezdi. Bu kadar önemli bir operasyonun bilgilerinin içinde olduğu zarfı onun korumasına teslim edecek kadar da aptal değildi.

"Pekâlâ, söyleceğin başka bir şey yoksa çekilebilirsin."

Başını sallayarak onayladığında, merdivenleri yıka yıka inen ayak sesleri kulaklarıma sızdı.

"Herkese günaydınnn!" diye bağıran neşeli ses Aylin'e aitti. Ne yapıyordu? "Günaydın, benim canım, güzel ailem! Bugün de sizleri varlığımla şereflendiriyor ve ışığımla gününüzü aydınlatıyorum!" Kolları-

nı etrafında açmış, döne döne attığı kahkahalarıyla salona girdiğinde ona yaratık görmüş gibi baktım. Bu kız iyi değildi. Bizi fark etmesiyle yüzündeki gülümsemesi gittikçe büyüdü. "Herkese gü-nay-dın!"

"Bağırma, Aylin, bağırma!" diye bağırdı Keskin. Gülümsedim. Sabah sabah Aylin'in sesinden rahatsız olmuşa benziyordu. "Sabah sabah ne bu haller? Gözünü açar açmaz *acaba bugün abimi nasıl delirtsem* diye mi düşünüyorsun?" dedi sinirle. Bağırmasından rahatsız olsa da neşeli hali yumuşamasına sebep olmuştu.

Aylin bıkkınlıkla yanıma doğru gelirken, "Ay, abi, sen de var ya!" dedi. "Sevinsem suç, ağlasam suç, bağırsam suç. Ne yapayım istiyorsun, anlamıyorum ki!"

"Yalnız değilsin," diyerek ona katıldığımda Keskin'in öfke dolu bakışlarının hedefi olurken kaşlarım havalandı.

"Şansını zorluyorsun," dedi sert bir sesle.

Dudaklarımı büktüğümde bakışları kısa bir süre orada oyalandı. "Zorlarsam ne olur?" diye sordum kışkırtıcı bir sesle.

Yaslandığı yerden doğrulurken kollarını dizine yasladı. Öne doğru eğildiğinde katran karası bakışlarının karanlığı yutkunmama sebep oldu. Gözleri... Anlatamayacağım kadar güzeldi.

Gözlerinin etrafını çerçeveleyen kirpikleri kısıldığında erkeksi sesiyle, "Bilmek istemezsin," dedi.

"Hakkımda belki de ilk kez yanıldın," dedim. Katran karası gözlerinde bir yangın başladı. "İnatçıyımdır."

"Beni yanıltmaya devam et o zaman, canım çünkü ben seni yanıltmaktan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğim." Bir anda söyledikleri ona bakakalmama sebep oldu. Oturduğu yerden ayaklandığında, bakışlarımızın arasındaki bağı kopardı ve adımlarını salonun dışına doğru attı. "Gidelim, İdil."

Heybetli görüntüsü gözümün önünden kayboldu.

Canım mı?

Arkasından tip tip bakarken, Aylin'in yüzündeki geniş gülümsemeyle yüzümü buruşturdum. "Yakında alışırsın," dedi imayla.

Alışmayacaktım!

Dudaklarıma kahve tonlarında rujumu sürüp makyaj masasının önünden ayrıldım. Üzerimde straplez, bütün vücudumu saran, dar, krem rengi bir elbise vardı. Etek kısmı hafif bollaşarak, aşağıya inerken kalçalarımın hemen altında bitiyordu. Uzun bacaklarım tamamen ortadayken giydiğim kahverengi topuklular bacaklarımı gözler önüne

sermiş, aynı zamanda elbiseye çok yakışmıştı. Güzel bir duş alıp hafif bir makyajla yetinmiştim. Nemli saçlarımı kalın bir maşayla içim gide gide maşalamış, perçemlerimi serbest bırakmıştım. *Gold* ama kayışı kahverengi olan bir saat, bilezik ve küpeleri de taktıktan sonra hazırdım.

Son kez kendimi kontrol ettikten sonra odadan çıktım ve adımlarım yemek salonuna inen merdivenleri buldu. Topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses evde yankılanırken aşağıdan gelen sesleri işittim. Yemek salonundan içeri girdiğimde herkesin masada olduğunu gördüm. Masada bulunan gözler üzerime saplandığında gözlerim ilk onun gece karası gözlerine uğradı. Bakışlarında düz bir ifade hâkimdi.

"Kusura bakmayın, geciktim." Ben oturmadan sandalyem Keskin tarafından çekildiğinde, "Teşekkür ederim," dedim nezaketle ve yerime oturdum.

"Keşke dinlenseydin, canım," diyen Berna Alacahan'a döndü gözlerim. Yüzünde sıcak bir tebessümle bana bakıyordu. "İşten yeni geldin. Yorgunsundur şimdi," dedi şefkatle.

Gülümseyerek, "Alışık olduğum şeyler, Berna Hanım," dedim. "Kahvaltıdan sonra dinlenirim, merak etmeyin."

"Savcılık çok mu zorluyor?" diye sordu. Tabağıma kahvaltılıklardan koyarken sorularına cevap verdim.

"Her mesleğin kendine göre zorlukları vardır. Ben halimden memnunum. Bu döngüye de bir hayli uzun süredir alışığım ve alışkanlık haline getirdiğim şeyleri bir türlü bırakamamak gibi bir huyum var maalesef," dedim ve peyniri kesip ağzıma attım. Bir yandan konuşuyor, bir yandan da kahvaltımı yapıyordum.

Ben gelmeden önce hiç kimse kahvaltıya başlamamıştı. Ama ben geldikten sonra onlar da yemeye başladı. *Ee, bir zahmet. Evin tek gelini, hem de büyük gelinisin! Sen yine nerelere gittin, geldin acaba?*

"Savcılığı bırakmaya niyetin yok yani?"

Sözleri duraksamama sebep oldu. Ortamda buz gibi bir sessizlik oluştu. Gözlerim bıçak gibi Berna Alacahan'a saplandı. Aylin'in uyarırcasına annesine baktığını fark ettim.

Çatalımı gürültüyle tabağa bırakırken hepsinin gözleri üzerime döndü. Kaşlarım çatıldı. "Anlamadım? Bu sizi rahatsız mı etti?" Sesim buz, bakışlarım dümdüzdü. Bu soruyu daha önce de sormuştu. "Davette de bundan bahsetmiştiniz. Halbuki size gereken cevabı vermiştim ama sanırım siz, mesleğimden ötürü bir rahatsızlık duyuyorsunuz."

Keskin'in gözlerini üzerimde hissettim ama ona bakmadım.

Gözbebekleri büyürken, "Hayır tabii ki," dedi aceleyle. "Sadece savcılığı bırakmamaya bu kadar kesin bakmandaki sebebi merak ettim. Tamamen yanlış anlaşıldım sanırım," dedi kendini açıklama ihtiyacına girerek.

"İnsanlar hayatının bir parçası haline gelmiş olan şeylerden kolay kolay vazgeçemezler, Berna Hanım," dedim. "Savcı olmak benim en büyük hayallerimden biriydi ve ben babamın da desteğiyle bunu başardım. Kısacası bin bir zorlukla kavuştuğum mesleğimi bırakmaya hiç niyetim yok," dedim kesin bir dille. "Hayatımın bir parçası haline gelen mesleğimi kaybetme düşüncesi bile benim için yeterince korkunçken bunu bile isteye asla yapmam."

Sergen araya girerek, "Peki, mesleğini kaybetmemek için herkesi harcar mısın?" diye sordu. Bakışları merak doluydu. "Makamın ve savunduğun adaletin için yapar mısın böyle bir şey?" diye sorarken gözlerindeki ifadeyi tam anlamıyla çözemedim.

"Bir an bile tereddüt etmem," derken sesim kendinden emin ve netti. "Karşımdaki canımdan kanımdan olsun, fark etmez. Sözkonusu adaletin keskin kılıcıysa onu karşımdakine doğrultmaktan çekinmem."

"Bu senin zararına olmaz mı?" diye sordu bu defa.

"Siz meclisin zararına olan her şeyi ortadan kaldırmıyor musunuz?" dediğimde sofrada ölüm sessizliği vardı. "Bundan zerre çekince ve pişmanlık duymuyorsunuz da," dedim imayla. "Ben de devletimin zararına olan her şeyi ortadan kaldırırken zerre çekince ve pişmanlık duymuyorum mesela," dediğimde cevabımdan memnun değildi. "Duymayacağım da."

Keskin'in bakışlarını yüzümde hissederken ona bakmadım. Sergen'in de gözleri imayla abisine döndü.

Bütün odağım karnımı doyurmak olurken masada derin bir sessizlik hâkimdi ve bu sessizlik gerilmeme sebep oluyordu.

Evimde hiç böyle değildi.

Mesleğim, onlar için bir tehditti ve belki de kendileri için tehdit oluşturan birini gelinleri olarak istemiyorlardı.

Hayat bazen istemediğimiz seçimler yapmak zorunda bırakırdı bizi. Kimi *iyi ki* kimi *keşke* dolu... Benim hayatımda hiç *iyi ki*, diyebileceğim bir şey yoktu. Keşkelerle dolu bir hayata göz açmıştım ve keşkelerle dolu bir hayata göz yummak istemiyordum. Görevim

bittiğinde *keşke*, demek istemiyordum. Pişman olmak, vicdan azabı çekmek istemiyordum.

Ruhumdaki kasvet beni huzursuz ederken, düşünmeden edemiyordum. Sırf o namlunun ucu beni bulmasın diye çabalayan bir adama, silahımın namlusunu doğrultabilecek miydim? Beni yaşatmak için çabalayan adamı, ihanetimle yıkabilecek miydim?

Sorularımın kendi içimde belki bir cevabı yoktu ama bildiğim bir gerçek vardı: İstesem de istemesem de makamıma ihanet etmemek için ona, aileme ve dostlarıma ihanet edecektim. Tek temennim bu görevi başarıyla tamamlamak ve defolup gitmekti.

Evde oturmaktan sıkılıp kapının önüne çıktığımda iki koruma karşıma dikildi, bir tanesi adını bilmediğim o adamdı. Onu sürekli görüyordum.

"Buyur, yenge? Bir yere mi gideceksin?" diyerek sorularını sıraladı. "Biz bırakalım."

"Gerek yok, biraz yürüyeceğim sadece," dedim.

"Eşlik edelim. Buralar tenha yerdir. Siz de yabancısınız, kaybolursunuz falan. Sonra beni abimle papaz etmeyin," dedi.

"Al tarafı biraz dolanacağım ya!" diye cırladım, peşimde dolanıp duran korumaya. "Ne uzattın!"

"Yenge, tek çıkmasan?" dediğinde peşimden geliyordu. "En azından ben gelsem. Arkandan sessiz sessiz gelirim. Varlığımı fark etmezsin bile." Bıkkın bir nefes verdiğimde kendimi açılan kapıdan dışarı attım. Hemen arkamdan geliyordu. "Seni tek gönderirsek abim canımızı okur vallahi," diye yakardı.

"İstemiyorum dedim ya!" dedim ilerlemeye devam ederken. "Yalnız kalmak istiyorum!"

"Aman yenge, sen git, yap yürüyüşünü. Biz sadece tedbir amaçlı dolanacağız, sokaktan geçen yabancı gibi farz et," dediğinde sabır çektim. "He, yenge? Geleyim mi yenge?" dedi çocuk gibi dibimde biterken.

Aniden durduğumda sinirli bakışlarımın hedefi oldu. İşaretparmağımı ona doğru sallayarak, "Nefesini dahi işitirsem bir daha yanıma yaklaştırmam seni," dedim.

Aldığı solukların sesi kesildiğinde başını sallayarak onaylamıştı. Bu hareketi belli belirsiz gülümsememe sebep oldu.

Mâlikanenin başındaki yokuştan aşağıya ayağımdaki topuklularla zor da olsa inerken korumanın hemen arkamda olduğunu bilmek beni rahatsız ediyordu. Yalnız kalmak istiyordum. Kafamı dinlemek,

düşüncelerimi toparlamak, belki biraz ağlamak ve nefes almak istiyordum. Etrafıma örülen o kalın duvarı yıkmak, biraz olsun özgür hissetmek istiyordum.

Yaklaşık yarım saattin sonunda kendimi sahilin önünde buldum. Bir süre yürüdüm. Uzun bir süre. Ayağımdaki topuklular ayaklarımı ağrıtmaya başlayınca boş bir banka attım kendimi. Sırtım ahşap banka yaslandığında tatlı bir sızı peydah oldu.

Üzerimdeki kısa elbise yüzünden üşüsem de umursamadım. Soğuk beni dinç tutardı. *Sen soğuktan nefret edersin, İz.*

Normalde de çok fazla ayakta kalamazdım. Gün içinde sırtımda bir ağrı olurdu ama bunu hissetmezdim. Asıl acı, yatağa uzandığımda kendini belli ederdi. Bazen nefes alamadığım zamanlar oluyordu bu yüzden. Doktora gitmiştim ama hiçbir şey çıkmamıştı. Doktor, göğüslerimin büyük olmasından kaynaklanabileceğini söylemişti ama hiç umursamamıştım. *Bir zahmet ağrısın sırtın!*

Bankta otururken bakışlarım dalgalı denizdeydi. Denizin içimi ferahlatan kokusu genzime sızdığında daha çok solumak istedim. Esmeye başlayan rüzgâr saçlarımı uçuştururken bedenimi üşütüyordu. Hava yavaş yavaş kararmaya başlıyordu.

Hafif esen serin rüzgârla gözlerimi kapadım. Rüzgârın dingin ve huzur veren sesine sahildeki insanların sesleri karıştı. Ruhumu saran zehirli sarmaşıkların beni nasıl tükettiğini zihnimin içinde gördüm. Kız çocuğuna dikenlerini nasıl sardıklarını ve teninin kanla kaplanmasına sebep olduklarını...

O kız çocuğu soluk almak için dudaklarını her araladığında soluduğu şey sarmaşığın yapraklarından süzülen güzel kokuydu. O kokuyu soludukça, daha fazla soluma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu ama soluduğu şeyin zehirli bir sarmaşığın yapraklarının olduğunu unutuyordu.

Omuzlarımda hissettiğim ağırlıkla irkilirken yanımda yer alan adamın suratına şaşkınlıkla baktım. Sarmaşığın zehirli kokusu bu sefer benim genzime doldu. Ceketinden yükselen bir koku vardı. Oldukça cazip gelen ama soludukça genzini tıkayan, nefes almanı zorlaştıran ve kalbinin kararmasına sebep olan koku, onun kokusuydu.

"Korkma," dedi irkildiğimi fark edince. "Bu soğukta üzerine bir şey almadan neden dışarı çıkıyorsun?"

Omuzlarıma bıraktığı ceketine sarıldığımda çok fazla üşüdüğümü fark ettim. Vücudum, soğuktan kaskatı kesilmişti. Bakışları az önce izlediğim denizdeydi.

"Fark etmemişim," demekle yetindim. Neden buradaydı?

"Korumaları neden yanında istemedin?" dedi sakince.

"Biri hemen arkamdaydı."

"Sadece bir tanesi seni koruyamaz," dedi sıkıntılı bir sesle. Parmak uçlarım sakallarına dokunmak için karıncalandı. "Daha fazlasına ihtiyacın olduğunu ve dikkatli olman gerektiğini sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Sadece biraz yalnız kalmak istedim," diye mırıldandım. "Hiçbirini yanıma almayabilirdim," dedim omuz silkerek. "Ayrıca beni umursamaman konusunda anlaştığımızı sanıyordum, öyle değil mi?"

Sıkıntıyla, "Sen onları istemesen bile onlar her daim kendilerini belli etmemeye çalışarak seni koruyacak, İzgi," dedi.

"Soruma hâlâ cevap vermedin," dedim sorgu dolu bir sesle.

Derin bir nefes aldı. "Bazı şeyleri umursamak istemezsin ama öyle bir şansın yoktur. Umursamak istemediğin, hayatından defetmek istediğin o sorun, hayatının göbeğine yerleştiğinde onu umursamaman imkânsız olur," dediğinde gülümsedim.

Haklıydı. İkimiz de birbirimize sadece sorun yaratıyorduk. Bu evliliğe alışmadığım halde alışmış gibi yapmaksa daha zordu.

"Her ne kadar kâğıt üzerinde bir evliliğimizin olduğunu söylesem de soyadımı öne sürsem de benim için bunlardan daha önemlisin," dediğinde buz kestiğimi hissettim. Neden böyle bir şey söylemişti? "Bu hayatın bana getirdiği, reddedemeyeceğim tek bir ihtimal vardı. O da sendin," dediğinde gözlerim yüzünde asılı kaldı. "Gerisi yok." Sessiz kaldım. Ben sessiz kalınca o da konuşmadı. Sözleri kafamı karıştırsa da tek kelime etmedim. Sonra bir süre sessizliğinin ardından sıyrıldığında, "Hep böyle kaçıp gider misin?" diye sordu.

Uzun bir nefes alıp üzerimdeki cekete sarıldım ve başımı gökyüzüne kaldırarak gözlerimi gri havaya diktim. "Boğulduğumu ve kendimi dinlemeyi hissettiğim zamanlarda, zihnimdeki seslerden kaçmak istediğimde," diye fısıldadım. Gözlerimi gözlerinden çekmeden, "Peki, ya sen?" dedim. Kara gözleri yüzümde takılı kaldı. "Her kaçanın peşinden gider misin?" diye merakla sordum. Göğüs kafesimi sıkıştıran huzursuz his gökyüzündeki gri bulutlar gibi yavaşça dağıldı.

"Kaçanın peşinden değil, karımın peşinden geldim," dediğinde her bir sözü kalbimde garip bir his yarattı. Bazıları nefes aldırmadı. "Ayrıca..." dedi tok bir sesle. "Kaçanın peşinden, kaçanı yakalamak için giderim genelde." Başımı tamamen ona doğru çevirdiğimde gözlerimiz buluştu ve kasvetli hava dağılmaya başladı. "Şu an için yakalamak istediğim tek kaçak da sensin."

Av değil, avcı.

İstemsizce bir gülümseme peydah oldu yüzümde. Hiç olmadık anlarda kurduğu cümleleri zihnimdeki dehlizin yerle yeksan olmasına sebep oluyordu. Düşüncelerim zihnimde birbirine karışıyor, kelimelerim kendi arasında bir kavgaya tutuşuyordu sanki. Ona duyduğum ve aramıza ördüğüm o nefretle inşa ettiğim duvarda tek bir çizik bile yokken şimdi birkaç çizik vardı.

Böyle olmamalıydı.

"Hiç başka bir hayatın olsun istedin mi?" Bakışlarım çehresini bulduğunda o da bana döndü. "Meclis hiç olmasaydı mesela? Bu pis işlere girmeyecek olsaydın nasıl bir hayatın içinde hayal ederdin kendini?" diye merakla sordum. Bu soruyu daha önce babama da sormuştum. *Eğer o hayatta da annenle tanışıp senin gibi bir kızım olacaksa sen yine benim güzeller güzeli kızım olacaksan başka bir hayat düşünürüm, İz*, demişti. *Şimdi sen bana bırak, de ben bırakırım ama o zaman düşmanlarımı alt etmek her şeyden daha zor olur, kızım. Seni koruyamadığım bir dünya istemiyorum*, demiş ve konuyu tamamen kapatmıştı. Ben de tekrar sormamıştım.

Derin bir nefes aldı. Kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı. "Eğer bu hayatın içine doğmasaydım nasıl bir hayatım olur diye hiç düşünmedim," dedi düz bir sesle. "Sanırım yine bir şekilde kendimi meclisin kirli işleri içinde bulurdum." Yutkunamadım. "Ben bir oluşumum. Bu oluşumu yıkmaya ise kimsenin gücü yetmez." Yanılıyordu. Bir kez daha yanılıyordu. "Bütün dünyanın iplerini elimde tutarken avuçlarımın arasından kayacak olan tek bir şey sıkı sıkı tuttuğum o ip için felakete sebep olur. Bir daha asla eskisi gibi kaçıp gidemez. Dönüp dolaşacağı yer yine bana çıkar," dedi sakin bir sesle.

Gözlerim gözlerindeyken kaşlarım çatıldı ve bu duraksamasına sebep oldu.

"Bu hayatı sen istemedin ama," dedim sözlerine anlam veremezken. "Hiçbirimiz istemedik! Zorunda bırakıldık!"

O da zorunda bırakılmıştı. Benim gibi.

Kaçarcasına, "Kalkalım mı artık?" dediğinde, daha fazla konuşmayacağını anladım. Başımı sallayarak onayladım. Üzerimdeki ceketi omuzlarımdan aldı ve kollarımdan geçirdi. Tenime değen parmakları sıcacıktı. "Buz gibi olmuşsun," dedi, çatık kaşlarının altından.

"İki adın var," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ama Ardıç'ı kullanmıyorsun, neden? Kimseye de kullandırtmadığını duymuştum daha önce."

"Sevmiyorum herkesin kullanmasını," dedi kestirip atarcasına. Kaşlarım havalandı. "Aklıma kötü hatıraları getiriyor. Mümkünse sen de kullanma."

Herkes.

Sanırım ben de o herkesin içine dahildim.

Bir şey söylemedim. Sadece arabaya doğru yanında ilerlerken ona eşlik eden altı eskort arabasına ve bir dolu korumaya gözlerimi devirmekten başka bir şey yapamadım.

Benim için açılan arka kapıdan içeriye bindiğimde kapı biner binmez arkamdan kapandı ve Keskin de yanımda yerini aldı. Şoför de arabaya bindiğinde mâlikaneye doğru yola koyulduk.

Levent'in uzun yolunda hiç konuşmadan sessizlik içinde ilerledik. Araba evin bahçesine giriş yaptığında her iki tarafın kapıları da korumalar tarafından açıldı. Birlikte arabadan inerken mâlikaneye doğru adımlamıştım ki onun gelmediğini fark ettim.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordum merakla. Katran karası bakışları üzerimde oyalandı. Üzerimde hâlâ sabahki kıyafetlerim vardı.

"Şirkete geçmem gerek, işlerim var."

Bakışlarım kısıldığında doğru söyleyip söylemediğinden emin olamadım. "Bir saat sonra Lilly'yle buluşacağım," dedim düz bir sesle. Kaşları çatıldı.

"Neden?" dedi sorgu dolu bir sesle.

"Birileriyle buluşmak için bir sebebim mi olması gerekiyor?" derken kaşlarım havalandı.

"Çocuklar sana eşlik edecek," derken sesi kendinden emin ve netti. İtiraz istemiyordu.

"Tamam," dedim itiraz etmeden. Hâlâ dikildiğini görünce, "Görüşürüz o zaman," diye ekledim.

"İçeri gir, aklım sende kalmasın," dediğinde ofladım ve ona arkamı döndüm. Ben içeri girene kadar gözlerini sırtımda hissettim.

Mâlikaneden içeri adımımı attığımda bütün gün hiçbir şey yapmamama rağmen kendimi oldukça yorgun hissediyordum. Salonun bahçeye çıkan kapısının biraz ilerisinde bulunan verandaya çıktım. Üzerimdeki cekete sıkı sıkı sarılırken abimi karşımda bulmayı beklemiyordum. Yanında Sergen'le birlikte verandada oturduğunu görünce adımlarım duraksadı.

Büyük, geniş bir oturma grubunun olduğu yerde, L koltuklarda oturuyorlardı. Hemen sağ taraflarında uzun bir yemek masası vardı. İlerledikçe bahçenin genişliğini ve bize oldukça uzak kalan yerdeki havuzu fark ettim.

Bahçedeki korumaların bakışlarını üzerimde hissederken abimin bakışları varlığımı hissetmiş gibi anında beni buldu. Kahverengi gözlerini üzerimde hissetmek, kaskatı kesilmeme sebep oldu. Oturduğu yerden hızla doğrulurken bana doğru adımladı. "İz," dedi özlem dolu bir sesle. Bir anda beni kollarının arasına çekince buz kesildim. Yüzünü saçlarıma gömerken kokumu içine çekti. "Çok özledim." Geri çekildiğinde yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bir haftadır yoksun ama çok özledim seni, güzelim." Öylece dururken ne sarılışına karşılık verdim ne de sözlerine. Sıcak dudakları iki yanağıma da baskı uygularken, Sergen gülümseyerek bizi izliyordu.

Zamanın içindeki boşlukta bir kız çocuğu ve abisi birbirine sarılarak uyuyordu. İkisinin de bedeni taş kesilmişti ve artık bedenleri bir ölünün bedeni kadar solgundu. Ben abimi bu şekilde öldürmek istemiyordum içimde. Abimle yaşayacak nice günlerim varken onu zihnimde öldürmek istemiyordum ama hiçbir şey olmamış gibi de davranamıyordum işte.

Olmayınca olmuyordu.

Birini affetmek neden bu kadar zordu?

"Burada ne işin var?" dedim buz gibi bir sesle. Gözlerindeki heyecanın yarattığı parıltılar bir bir söndü. Dik omuzları düştü.

"Seni özledim," dedi buruk bir sesle. "Buraya gelerek seni rahatsız mı ettim? Yanlış mı yaptım, İz?"

Hayır. Aksine onu görmek, bana sarılması o kadar iyi hissettirmişti ki onu ne kadar özlediğimin farkına bir kez daha varmıştım. Ama onu affedememek omuzlarımda büyük bir yüktü.

Abim benim her şeyimdi. Bir zamanlar öyleydi. En azından birkaç gün öncesine kadar.

"Sana kırgın olduğumu biliyorsun." İfadem düz ve katıydı. "Seni affetmediğimi de. Buna rağmen hâlâ nasıl buraya gelebiliyorsun?" dedim sertçe. Bakışlarını kaçırdı. "Onca şeye rağmen hâlâ nasıl arsızca buraya kadar gelip, beni özlediğini söyleyerek bana sarılabiliyorsun?" Sesim hayret doluydu. "Yaptıkların yüzünden hiç utanmıyor musun abi?" Cevap vermedi. "Hiç pişman olmuyor musun?" Yine cevap vermedi ama sessizliği en büyük cevaptı.

Evliliği kimin onayladığını biliyor musunuz, diye sormuştum Başsavcı'ya. *Babam istemediğini söylemişti. Verilen karardan benden önce haberiniz olduğuna göre bu kararı kimin onayladığını da biliyorsunuzdur, öyle değil mi?*

Abin, demişti tereddüt bile etmeden. *Baban kabul etmedi. Ya İzgi*

ya da Simay denildi. Abinin tercih ettiği Simay oldu. Harcadığı ise sen.

Hiçbir şey olmamış gibi bakıyordu gözlerime ama çok şey olmuştu. O gün öğrendiklerimin beni nasıl yıktığını, beni bir kaldırım taşında oturmak zorunda bıraktığını ve saatlerce boşluğu izler gibi yoldan geçen arabaları izlediğimi bilseydi bu kararından pişman olur muydu?

Ya İzgi ya da Simay denildi.

Bunu ömrüm boyunca unutamazdım. Bunun beni nasıl kırdığını, çaresiz, perişan ve sanki dünyada hiç kimsem kalmamış gibi hissettirdiğini asla unutamazdım. Çok acı vericiydi. O kadar çok canım yanmıştı ki hasta kalbimin acıdan kıvrandığını en derinimde hissetmiştim.

Pişman değildi. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Meclis için verdikleri karardan ne o ne de babam pişman olurdu. *Ama pişman olacaklardı.*

Tıpkı yıllar önce sırf meclisten birini müebbete mahkûm ettim diye, babamın araya birilerini sokup tayinimi Manisa'ya alması gibi. Benim baktığım o dosya başka bir savcıya devredilmiş, iki ay sonra çıktığı mahkemede serbest bırakılmıştı. Bazen adalet çok güzel yanıltılıyordu.

Elbette bunun da hesabı sorulmuştu. İstanbul'a geldiğim ilk ayda dosyayı yeniden açtırmış, rüşvet alan savcıyı ve hâkimi ifşa etmiş, meslekten menedilmelerine ve o adamın hak ettiği cezayı almasına sebep olmuştum.

Kimse benim sağladığım adaleti yanıltamazdı. Oynadıkları oyunu başlarına yıkar, kuralları ben yazardım.

"Hoş geldin, Mert," diyen sesin sahibinin varlığını hemen arkamda hissettim. Kolu belime dolandı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum. Geleceğinden haberim yoktu."

İşe gitmemiş miydi? Bir anda nereden çıkmıştı? Biri haber mi vermişti?

Bakışlarım çehresini buldu. *Haberim yoktu.* Anlatmaya çalıştığım şeyi anlamış gibi yavaşça gözlerini kapatıp açtı. Sessiz bir cümlesi vardı:

Biliyorum.

"Kardeşim için buradayım," dedi abim.

Abimin bakışları önce Keskin'in belimde olan elinde, daha sonra üzerimdeki cekette gezindi. Kaşları havalandı.

"Geçsene içeri, bir çayımızı kahvemizi iç," dedi Keskin, rahat bir şekilde.

Abimin bakışları beni buldu. "Yok," dedi. Sözlerime kırıldığını

fark ettim. "Geç oldu. Ben daha fazla rahatsızlık vermeyeyim. Hem Esra'ya uğrayacağım zaten. Onu da bekletmek istemiyorum."

Esra, abimin hayatında tam üç yıldır vardı ve bir sene önce nişanlanmışlardı. Zafer Karadere'nin ortanca kızıydı. Şebnem'in yeğeniydi. Yine bir güç evliliğiydi fakat tek fark ikisi de birbirini çok seviyordu. Onu Şebnem'in seçtiğine adım kadar emindim. Abimle Esra'yı o tanıştırmıştı.

"Selam söyle," demekle yetindim.

"Söylerim," dedi düz bir sesle. Yanımdan geçip gittiğinde tekrar sarılmak gibi bir hamlede bulunmamıştı. İçimi sıkıştıran bir nefes çektim ciğerlerime.

"Niye gitmedin sen?" diye sordum merakla. Ona doğru dönmüş, yüzüne bakmak için başımı hafifçe arkaya atmıştım. O da bana bakmak için hafifçe eğilmişti.

Belime dolanan kolu aklımı karıştırıyordu. Benimle sürekli temas halinde olmak istemesi ayrı bir konuydu. Bana dokunmasını istemiyordum.

"Evde daha önemli işlerim olduğunu fark ettim," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Daha önemli işi neydi ki?

"Keskin Bey." Bakışlarım omzumun üzerinden bize seslenen Ayşen ablayı buldu ama onun bakışlarını yüzümde hissettim. "Yemek hazır, efendim. Berna Hanım bahçeye kurmamızı söyledi. Siz nasıl arzu edersiniz? Bahçede mi yoksa içeride mi yemek istersiniz?" diye sordu Ayşen abla.

"İçeride yiyeceğiz," dediğinde yeşillerim katran karası gözleriyle buluştu. "Karım bugün yeterince üşüttü. Hasta olmasını istemem." Gözlerim gözlerinde, aklım söylediklerinde takılı kaldı.

"Peki, efendim."

Boğazımı temizleyip hafifçe geriye doğru çekildiğimde, "Ben bir üzerimi değiştireyim," diyerek yanından kaçtım. Tek dileğim maraton koşmuş gibi durmadan atan kalbimin sesini duymamış olmasıydı.

Kot, mini bir etek giymiş, üzerime beyaz bir gömlek geçirmiştim. Sabah yaptığım makyajı çıkarıp cildimi nemlendirdikten sonra dinlenmesi için yeniden makyaj yapma gereği duymamıştım. Bozulan maşalarımı da düzeltmemiştim. Saçlarım kolay kolay şekil almazdı. Aldığı şekil de en fazla iki saat dayanırdı. Saçlarım fazla inat olduğu için genelde ısı kullanmayı tercih etmezdim. Bu yüzden düz, siyah saçlarımı serbest bırakmıştım.

Salondaki kanepelerden birinde otururken tabletimden gelen raporları kontrol ediyor, kalemime gerekli belgeleri e-imzamla çıkarması için talimatlar yolluyordum. Geçen gün sorguladığım ve nezarete aldığım o adam öldürülmüştü. İşler gittikçe garipleşiyordu ve elimde şu an için hiçbir şey yoktu. Bu durum gittikçe sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Yemek hazır, İz Hanım," diyen Ayşen ablanın sesi kulaklarıma sızdığında oturduğum yerden ayaklandım ve adımlarımı yemek salonuna doğru attım. Topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses mâlikanede yankılanırken Keskin ve ben hariç herkesin masada olduğunu fark ettim. Kaşlarım çatıldı. Nereye gitmişti?

"Gel, güzel gelinim, gel." Rıza Alacahan'ın yüzünde yer edinen sıcak tebessüm içimi ısıttı. Kendi sandalyemde yer alırken gülümsediği için kısılan bakışlarını üzerimden çekmedi. "Nasılsın? İyi misin? Alışabildin mi bakalım bize?" diye sordu. "Bir kusurumuz yoktur inşallah?" dedi merakla.

"Estağfurullah," dedim hızla. "Ne kusuru? Herkes bana karşı çok iyi. Hiçbir sıkıntım yok."

"İyi o zaman," dedi. "Sen iyi ol da gerisi önemli değil." Rahatça arkasına yaslandı. "Keskin yok mu?" diye sordu.

"Ben üzerimi değiştirmek için odaya çıktığımda aşağıdaydı aslında." Kaşları havalandı. "İşleri olduğunu, şirkete geçeceğini söylemişti. Yemeğe inmediğine göre gitmiş olmalı."

Başını onaylayarak, sallayıp yemeğine başlamasıyla birlikte biz de yemeğe başladık. Çehresinde yer edinen ifade Keskin'in yemek saatinde evde olmamasından huzursuz olduğunu belli ediyordu.

"Hoş geldiniz, Sayın Savcı'm."

Adımlarım ormanın içinde ilerlerken hava aydınlanmıştı. "Kolay gelsin," dedim etraftaki memurlara. Engin Komiser'e dönerken, "Olay yeri inceleme?" dedim sorgu dolu bir sesle.

"Yaklaşık bir saattir buradalar. Etrafta görgü tanığı olup olmadığını araştırdık ama elimizde henüz hiç kimse yok," dedi.

Üzeri mavi bir torbayla örtülü olan cesede baktım. "Açın," dedim düz bir sesle. Üzerindeki mavi torba kaldırıldığında kanlar içindeki kadını gördüm. Gözleri açıktı. "Ne zaman bulunmuş?" diye merakla sordum. Hafifçe çömelirken paramparça olmuş yüzünü görmeye çalıştım ama başarılı olamadım.

"Dört saat önce."

"Dün gece mi öldürülmüş yoksa uzun zamandır mı burada?" dedim. Sık ağaçların çevrili olduğu ve görülmesi zor bir yerdeydi. Üstelik cesedin kokusu midemi bulandırıyordu. Uzun süredir burada olmalıydı.

"Olay yeri incelemeye göre cinayet yaklaşık bir ya da iki hafta önce işlenmiş. Ceset neredeyse çürüyecek. Tabii bunu öğrenmek için adli tıp raporunu beklememiz gerekecek."

"Kim ihbar etmiş?"

"Yürüyüşe çıkan genç bir adam tarafından fark edilmiş."

"Beyefendiyi bir süre misafir edelim."

"Nasıl arzu ederseniz, Sayın Savcı'm."

Elime taktığım eldivenlerle cesedi dikkatlice incelerken, "Bıçaklanmış, ayrıca vücudunun çoğu yerinde yanık izleri var," dedim. "Üstelik yüzükparmağı eksik. Saçlarının yamuk yumuk kesildiği de bariz belli." Bakışlarım Engin Komiser'i buldu. "Günlerce işkence görmüş."

"Doğrudur, Savcı'm," diyerek beni onayladı.

Bakışlarım yeşillerle kaplı ormanda gezindiğinde işimin çok zor olacağının farkına vardım. Ormanda işim bitikten sonra oradan ayrılmış, kriminale geçmiştim.

Yanımda yürüyen adli tıp doktoruna, "Çok iyi, çok detaylı bir inceleme ve fotoğraflar talep ediyorum," dedim.

"Nasıl isterseniz, Savcı'm," dedi ikiletmeden.

"Gerekli incelemeyi sen zaten yapmışsındır." Beraber inceleme alanına girdiğimde buz gibi soğuk tenime çarptı. Sedyenin üzerindeki ölü bedene baktım. "Anlat bakalım. Neler buldun?"

"Yirmilerinin ortalarında bir kadın," diye başladı söze. Zaman bu şekilde akıp, giderken kendimi adliye ve adli tıp arasında bir koşuşturmada buldum. Adli tıpta işim bittikten sonra ise kendimi yine karakolda buldum. Kriminal hemen yüz metre aşağısında kaldığı için buraya gelmem zaman almıyordu.

Bir sorgu odasındayım şimdi. Karşımda saatler önce kimliği tespit edilen kadının eski sevgilisi vardı. "Hande'nin öldüğü gece, neredeydin?" diye merakla sordum.

"Evdeydim."

"Evde olduğunu kanıtlayacak biri var mı?"

"Yok."

"Yok?" dedim sorgu dolu bir sesle. Suratımda düz ve ciddi bir ifade vardı. "O gün Hande'yle hiç görüştün mü?"

"Evet," diye cevapladı. "Önceki gece beraber kaldık. Sabah güzelce kahvaltı ettik, daha sonra yanımdan ayrıldı zaten."

"Yanından ayrılırken hiçbir sorun yoktu yani?" dedim sorgu dolu bir sesle.

"Yoktu, her şey çok güzeldi. Sonra günlerce haber alamadım ondan. Yaşadığımız şey yüzünden pişman olduğunu bile düşündüm. Üzerine gitmedim bu yüzden."

"Bu kadar yani?"

"Evet."

"Arkadaşlarınız öyle demiyor ama." İfadesi sarsıldı. "Daha önce defalarca kez darp etmişsin. Sürekli kavgalar, kızın peşinden ayrılmamalar falan." Öylece baktı. "Üstelik adli tıp raporunda tecavüze uğradığı yazıyor. Söylesene, bu birliktelik sadece senin isteğinle mi oluştu?"

Bütün gün o kadar çok şeye koşuşturup durmuştum ki kafam allak bullak olmuştu. Ondan bir cevap bekledim ama sessiz kaldı. Bazen sessizlik, çoğu cevaptan çok daha güzel bir cevaptı. Ya sizi ele verirdi ya da sizi susmaya mecbur bırakırdı.

Hayat gerçekten çok garipti. Bir baba evladına nasıl kıyar, anlayamıyordum mesela. Ya da sırf sevgilisiyle birlikte oldu diye kendisiyle de yatmasını isteyen bir arkadaş, nasıl canice katlederdi bir kadını? Bir anne nasıl sesini çıkarmazdı evlatlarının öldürülmesine? Bir baba nasıl kabul etmezdi kızının ölüsünü? Nasıl razı gelirdi kimsesizler mezarlığına gömülmesine?

Anlamıyordum.

Anlamayacaktım.

Bu ülkede kadın olmak çok zordu. Gün geçtikçe daha iyi fark ediyordum bunu. Adalet yerinde değildi.

Haftalar önce teslim ettiğim iki dosyadan sonra Başsavcı'nın kesin emriyle birlikte artık sadece Alacahan ailesinin dosyasıyla ilgilenecektim. Bu işi en kısa sürede halletmemi istemişti. Keskin'i haftalardır tek tük görmüş, bir iki kelimeden öteye geçmemişti konuşmamız. Babam ve abim de bu aralar eve pek uğramıyordu. En azından Şebnem öyle söylemişti.

Evin içinde olmasa da dışında kamera bulunduğu için Keskin'in çalışma odasına bir türlü giremiyordum. İşle ilgili bir konu hakkında konuşuyorsa beni gördüğü an konuyu değiştiriyor, meclisin adını ağzına bile almıyordu.

Söylemeseler de fark ediyordum. Varlığım hepsini huzursuz ediyordu. Geldiğimden beri diken üstündelerdi. Özellikle Berna Alaca-

han'ın bütün gün gözü üzerimde oluyordu. Bir şeyler yapmam lazımdı. Bir yolunu bulup bildiklerimin dışında şeyler öğrenmem lazımdı. Bana başka bir yol bırakmamışlardı.

Bakışlarım Kara ailesine ait olan mâlikanede gezindi. Başka çarem yoktu. Günlerdir ortalarda gözükmemelerinin sebebini öğrenmem gerekiyordu.

Bu görev sandığımdan da uzun sürecekti.

Artık başlıyordum.

Geç bile kalmıştım.

Özür dilerim, baba.

Ayışığı Kitaplığı

4. BİR SIR BİN YALAN

Her yarayı bir kurşun yarası sanma, derdi dedem. *Her yanığın da bir ateşten sebep oluştuğunu sanma. Çünkü her yarayı bir kurşun, her yanığı kor bir alev açmaz, güzel kızım. Bazen insanlar en büyük yaradır sana. Bazen kelimeler bir kurşun, sözler yüreğinde bir yaradır. Bazı cümleler vardır. Kafanın içinde kendine ev yaparsın. Zihninde dönüp durur. Hiç beklemediğin bir anda işitirsin belki. Dalar gidersin öyle. Sonra fark edersin. Yüreğinde bir sızı meydana gelir. Nefesini keser, elden ayaktan düşürür seni. Ne yapacağını bilemez olur, şaşırıp kalırsın. Hayal kırıklığıdır içindeki ama anlamazsın.*

Sen kimi sevdin bu kadar, dede, diye merakla sormuştum.

Yüzünde buruk bir tebessüm belirirken *sevdim işte, güzel kızım*, demişti. *Benden sana nasihat olsun. Kulağına küpe et bu laflarımı. Kimseyi yüreğini ağrıtacak, ruhunu daraltacak, nefesini kesecek kadar çok sevme. Çünkü hiç kimse hak etmez böyle güzel sevilmeyi. En çok hak ettiğini sandıklarımız bile.*

Dedem haklıydı.

Sevgi, hak edilirdi. Aşk, doludizgin yaşanırdı. Ama sevda imkânsızlıklara gebeydi. Belki de hep öyle kalacaktı.

"Nereye bakıyorsun?" diyen Sergen'in sesi zihnime sızdığında, bakışlarımı daldığım yerden çektim. Dikkatle ona baktım.

"Efendim?" dedim dalgınlıkla.

"Dalıp gittin öyle," dedi gülümseyerek. "Karadeniz'de gemilerin mi battı?" Alay dolu bakışları üzerimde gezindi. "Benim gibi mükemmel kayınbiraderinin gönlünü eğlendirmek, ona bir yuva kurmak için çabalayacağına anca kös kös oturuyorsun," dediğinde ona kafasında antenleri varmış gibi tip tip baktım.

"Ne yapmamı istiyorsun, Sergen?" dedim bıkkınlıkla. Aylin de kaşlarını kaldırarak Sergen'e baktı. Hepimiz salonda oturuyorduk.

"Gerçekten bütün hayallerimin katilisin ya," diye homurdandı. Düz ve boş gözlerle halının üzerine tünemiş, elinde tuttuğu oyun konsoluyla televizyonda maç oynayan Sergen'den ayırmadım bakışlarımı. "Bir yengem olacağını öğrendiğimde nasıl sevinmiştim, haberin var mı senin? Üstelik yengemin adı da İzgi Kara! Ne hayallerim vardı, ne

hayallerim!" Başını sitemle iki yana salladı. "Ah, ah!"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, "Pardon?" dedim. "Neymiş hayallerin?"

"Hayır yani niye kimse *şu çocuğun yüzü gülsün*, demiyor?" dedi sitemle. "Bir yanımda esmer, bir yanımda sarışın olması gereken yerde yengem ve kardeşimle evde oturmak zorunda mıyım ben?" dediğinde kaşlarım havalandı.

"Öyle olmaz, Sergen," dedim ciddileşerek. "Ben yengen olarak o görevi üstleneyim senin için. Sen üzülme," dediğimde bakışları ekrandan ayrılarak hızla beni buldu. Gözlerinin içi parladığında sırttı.

"Vallaha mı?" dedi heyecanla. Yüzüne gevşek bir gülümseme yerleşti.

"Tabii," dedim gülümseyerek. "Biz sana eskort ayarlayalım. Bir sarışın, bir esmer, ha?" dediğimde gülümsemesi dondu. Arkamdaki yastığı hızla çekip, kafasına fırlatmadan hemen önce, "Sipariş verir gibi söylüyor bir de pezevenk herif!" diye cırladım. Kafası attığım yastıkla top gibi bir ileri bir geri gidip geldi. Aylin onun bu haline gülerken Sergen küskün bir tavır takındı ve alnını ovaladı.

"Tamam ya," dedi içine kaçmış sesiyle. Kucağına bıraktığı konsolunu yeniden aldığında küçük bir çocuktan farkı yoktu. "Demedim bir şey," dedi küskün küskün.

Aylin gelişigüzel elini sallayarak, "Boş ver sen onu," dedi. Sıkıntıyla iç geçirirken bir şeye dikkatle kulak kesildi. Bir anda, "Abim geldi!" diyerek ayaklandı.

Bakışlarım salonun girişini buldu ama kimseyi göremedim. "Nerede?" diye sordum merakla.

Sergen gözlerini ekrandan çekmeden, "Abim genelde bu saatlerde eve gelir," dedi. "Bahçedeki araba motorunun sesini duyunca, fırlayıp gidiyor işte böyle," dediğinde doğrulduğum yere geri sindim.

Aylin'in neşeyle, "Benim canım abim!" diye bağırdığını duydum. Bir kapının açılma sesine eşzamanlı olarak kapının kapandığında dair tok bir ses işittim.

Onun, "Hayırdır, cüce?" dediğini duydum. İstemesizce yerimde dikleşirken ellerimi koyacak bir yer bulamadım. Gerginlik bütün vücuduma işledi. "Yine ne isteyeceksin de beni kapılarda karşılıyorsun acaba?" diye sordu.

Adım seslerini işittim. Biri hızlı hızlıyken diğeri daha yavaştı.

Aylin sitemle, "Aşk olsun," dedi. "Sanki hiç kapılarda karşılamıyorum seni. Hem ayrıca bunu yengem yapsaydı bu kadar sorgulamazdın," diye homurdandı.

Adım sesleri bıçak gibi kesilirken, "Sahi," dediğini duydum. "Yengen nerede?" Sesinin tınısına yerleşen merak, yerimde kıpırdanmama sebep oldu. Beni merak etmesi garip hissettiriyordu. Her dakika birilerinin göz hapsinde olmak ne kadar zor ve kötüyse onun beni sürekli merak etmesi daha kötüydü.

Aylin sorusunu yanıtlayarak, "İçeride, salonda oturuyor," dedi. "Ay, abi, bak ne diyeceğim ben sana... *Versace*'nin Paris moda haftasındaki defile davetiyesi geldi bugün bana. Gidebilir miyim?"

Derdi şimdi anlaşılmıştı.

İkisinin bedeni salonun kapısında gözüktüğünde, Aylin geri geri içeri girerken Keskin'in önünde duruyordu ve onu ikna etme çabasındaydı.

Keskin bıkkınlıkla, "Ne istiyorsan al, Aylin," dedi.

Aylin bir anda neşeyle çığlık atarak kollarını abisinin boynuna doladığında, "Canım abim!" diye şakıdı. Keskin'in dudakları belli belirsiz kıvrılırken dudakları aynı zamanda kız kardeşinin saçlarını buldu.

Benim kardeşim bana yeter.

Abimin geçmişten gelen sesi zihnimdeki duvarlarda bir çatlağın meydana gelmesine sebep oldu. Çatlaklardan sızan kor kızıl kan gözyaşlarımı andırıyordu. Abime sarılmayı ve benimle uğraşmasını özlüyordum. Babamın dizlerine yatmayı ve güvenli kollarına sığınmayı özlüyordum.

Ama şimdi ikisi de yoktu.

Onlar birbirinden ayrıldıklarında, üzerlerinde asılı kalan gözlerimi kırpıştırıp kendime geldim. "Hoş geldin," diyebildim sesime ulaştığımda.

Gözlerindeki karmakarışık ifade ruhuma sızmak istedi. "Hoş bulduM," dedi bir kolunu Aylin'in omzuna sararak. Karşımdaki kanepeye doğru ilerledi. Takım elbisenin içindeki heybetli bedeni koltuğa çöktüğünde oturmadan önce Sergen'in saçlarını karıştırmış ve homurdanmasına sebep olmuştu.

"Bu akşam Amerika'ya gideceğim," dedi bir anda. Kaşlarım çatıldı. "Birkaç gün için valiz hazırlayabilir misin?"

Onun valizlerini neden ben hazırlıyordum?

Sergen bakışlarını oynadığı oyundan çekmeden, "Hava kararalı saatler oluyor, abi," dedi. "Çoktan akşam oldu yani."

"Sen kes sesini," dedi sertçe. "Seninle sonra hesaplaşacağız."

Sergen bir elini kalbine koyarak bana doğru döndüğünde, yüzünde acıklı bir ifade belirdi. "Gereken tazminatı alman için sana mahke-

mede şahitlik yapabilirim," dedi hüzünle. "Abimin seni kandırmasına göz yumacak kadar pezevenk değilim, yengeciğim. Her daim senin tarafındayım."

Sergen'in gazına gelirken öfkeyle Keskin'e döndüm. "Pardon?" dedim hayretle.

Keskin hiddetle, "Sergen!" dedi. Derin bir soluk aldı. "Sen de alt tarafı bir valiz hazırlayacaksın, ne bu sorgu sual?"

"Sebep?" dedim, ona dik dik bakarak.

Kaşları çatılırken, "Ne demek *sebep*?" diye sordu.

"Amerika'ya gideceğini neden son anda öğreniyorum?" Kaşları havalandı. Yüzüne garip bir ifade yayıldı. "Ayrıca senin valizini ben niye hazırlıyorum ya?" diye çıkıştım.

"Kim hazırlayacak başka?" Katran karası gözleri ruhuma saplandı. "Bu evde senden başka bir karım olmadığına göre?" dedi alay dolu gözlerle.

"Yalan söylüyor." Sergen araya girdiğinde Keskin'in gözleri uyuz olmuş gibi kardeşini buldu. "Kuma aldık biz seni, şehzade verecek sen bize."

"Sergen, bir kez daha zevzeklik yapacak olursan o konsolu parçalarım," dediğinde Sergen dudaklarını birbirine bastırdı. "Bizzat kafanda parçalamaktan zevk alacağımdan emin olabilirsin," dediğinde, Sergen put kesildi. Artık hareket bile etmiyordu.

Bacak bacak üstüne atarken yırtmacım yavaşça yukarıya sıyrıldı. Bacaklarım ortaya çıktığında, sağ bacağımı sol bacağımın üzerine atarken gözleri kısıldı ve sol bacağımdaki dövmeyi görmek istedi. *Kardelen çiçeğinin dövmesi.*

"Niye gidiyorsun Amerika'ya?"

"İş için," dedi ifadesiz bir şekilde bakarak.

"Ne işi?" dedim sorgu dolu bir sesle.

"Uluslararası bir işbirliği için birkaç gün orada olmam gerek," dediğinde kaşlarım merakla havalandı. "Yapmam gereken toplantılar var." Kaşları çatıldı. "Ayrıca ne bu sorgu?"

Kollarımı göğüsümde birleştirip, diklenerek, "Rahatsız mı oldun?" dedim.

Karalarına yayılan koyu mürekkebin ruhuma sıçradığını fark ettim. Silik bir sis bulutundan ibaret olan kız çocuğunun ruhu kara bir mürekkebe boyandı.

Sergen kafasını aramıza uzatarak, "He?" dedi. Ağzı kocaman açılmıştı, tıpkı bir ayyaş gibi abisine bakıyordu. Olmaması gereken her yerden çıkıyordu. "Rahatsız mı oldun? Karın o senin, tabii ki soracak!"

Keskin koltuktan ayaklanmak için hareketlendiğinde Aylin'in elleri abisinin kollarına sarıldı. "Abi," dedi uyarıyla. "Bilerek yapıyor işte. Boş ver şu geri zekâlıyı. Hem yorgunsundur sen şimdi, gidip dinlen biraz, yola gideceksin daha. Yengem de sen dinlenirken valizini hazırlar." Aylin'in emrivakisi dudaklarımın aralanmasına sebep olurken mavi gözlerini üzerime çevirdi. "Değil mi yenge?" dedi *lütfen*, dercesine.

Sıkıntıyla oflarken sessiz kaldım. Oturduğum yerden ayaklanırken, "İyi bari," dedim. "Gidip hazırlayayım valizini. Ne kadar kalacaksın? Ona göre bir şeyler koyayım?" Gözleri bacağımdaki dövmeden ayrıldı ve gözlerimi buldu.

"Ne kadar kalacağım belli değil ama sen üç dört gün bana yetecek bir şeyler koy," dediğinde başımı sallayarak onu sessizce onayladım. Adımlarımı salondan yukarıya doğru uzanan merdivenlere doğru attım. Arkamdan merakla, "Yemekte ne vardı bugün?" dediğini duydum. "Ayşen abla döktürmüştür yine kesin."

"Yok," dedi Aylin. Gülümsediğini görmesem de sesinden hissettim. "Yemekler bugün yengemin güzel ellerinden çıktı vallahi. Döktürmüştü. Parmaklarımızı yedik resmen ama sen yemeğe katılmadığın için o lezzetten mahrum kaldın, abim," dedi sıcacık bir sesle.

Keskin sıkıntıyla, "Abin sana ölsün, Aylin'im," dedi. Merdivenleri yavaş yavaş çıkarken onun, "Kalmadı mı hiç?" diye sorması, adımlarımın bıçak gibi kesilmesine sebep oldu.

Zihnimdeki berraklık dalga dalga yayılarak dağıldı. Işık yerini karanlığa bıraktığında kalbim sertçe tekledi. Göğüs kafesimde iki farklı yol çizilmiş gibiydi. Neden böyle bir şey sormuştu?

Kaburgalarımın altında saklı kalan cansız kelebeklerimden biri kıpırdadı ve kırık kanadı kendi kendini tamamladı. Aldığım nefes ilk kez rahattı. Ruhumdaki sızı bu sefer boğazımı yakmıyordu. İlk kez üzerime örtülen karanlığın sesi içime kasvet değil, sıcacık bir his bıraktı. Karanlığı yuva edinmiş kaburgalarımda bir ışık yandığını hissettim. Sanki o ölü kelebekler canlandı ve zamanın bilinmezliğinde bir soruyla birlikte göğüs kafesime uğradı.

Aylin, "Kalmadı," dediğinde yiyemediği o yemeğin şimdiden kursağında kaldığını hissettim.

"Bana da başka bir zaman yapar artık," dediğinde gitmek için hareketlenen bedenim sözleriyle bir kez daha duraksadı. "Umarım," dediğinde, bir kurşun yemiş gibi yerimde sarsıldığımı hissettim.

Kaşlarım çatıldı. Zihnimde birden fazla soru birbirine girdi. Huzursuzluk kara bir leke gibi ruhuma sıçradı. Derin bir nefes alarak merdivenleri hızlı hızlı çıktım. Odaya girdiğimde kapıyı arkamdan hızla kapatıp sırtımı da kapıya yasladım ve tuttuğum nefesimi serbest bırakırken ellerim nazikçe boğazıma tutundu. Derin derin soluklar alırken bir anda neden buz kestiğime ve nefesimi tutacak kadar kalbimin neden hızlandığına bir anlam veremedim.

Bu histen kurtulmak istedim.

Bu histen nefret ettim.

Katran karası gözlerinin ruhuma değmesinden ve ruhumun beraklığına karanlığını bulaştırmasından kurtulmak istedim. Kalbimi kasvete boğan bu histen kurtulmak istedim.

Yaslandığım kapının arkasından çekildiğimde, adımlarımı giyinme odasına doğru attım. Köşedeki lacivert, tekerlekli pufu çektim ve ayağımdaki topuklu ayakkabıları çıkararak pufun üzerine çıktım. Dolabın en tepesindeki siyah valize uzandım.

Dişlerimi dudaklarıma geçirirken parmak ucunda yükseldim. Parmak uçlarım valize tutunduğunda kendime doğru çekmiştim ki pufun tekerlekleri sallandığında dengemi kaybettim ve dudaklarımın arasından can havliyle kaçan çığlıkla beraber yere çakılırken ayak bileğimin üzerine düştüm ve ortada bulunan cama, içinde mücevherlerimin ve saatlerimin olduğu kısma kolumu çarptığımda acıyla inledim.

Hareket ettikçe acıyan ayak bileğime doğru, "Off!" diye isyan ettim. Aptallık bendeydi. Ne diye tekerlekli pufun üzerine çıkmıştım ki?

"İzgi!" dedi. Onun endişeli çıkan tok ve erkeksi sesi kulaklarıma ulaştı.

Aylin'in de telaşla, "Yenge!" dediğini duydum. İkisi de çığlığımı duymuş olmalıydı.

Giyinme odasının kapısı açıldığında yerde acıyla sızlanan beni görmek, ikisinin de şaşkınlıkla bana bakmasına sebep oldu.

Şaşkınlığını atlatan ilk kişi Keskin olurken, "Ne oldu?" dedi panikle. "Düştün mü?" Yanıma ulaştığında, karşımda bir dizini yere dayayarak çömeldi ve gözleri ayak bileğimi buldu.

"Bir anda altımdan kaydı, ne olduğunu anlamadım," dedim acı dolu sesimle. Canım çok yanıyordu. Kötü çarpmış olmalıydım. Uzun ve güçlü parmakları ayak bileğime uzandı ve yerini bilir gibi acının olduğu yere hafifçe bastırdığında hissettiğim acıyla inledim. Dişlerimi dudaklarıma geçirirken yüzümü yan dönmüştüm.

"Çok acıyor mu?" Aylin tepemde dikilirken endişeli bakışları üze-

rimdeydi. Ayak bileğime içi gider gibi bakarken, "Hastaneye mi gitsek abi?" dedi.

Parmak uçlarındaki yangın ayak bileğime sıçradığında, elinin baskısı hâlâ yerinde duruyordu. Buz tutan vücudum o bana dokundukça ateşe değmiş hissi yaratıyor ve irkilmeme sebep oluyordu.

Yangını, soğukluğumu bir çarşaf gibi örtüyordu.

"Gerek yok," dedim kestirip atarak. "İncinmiştir sadece. Bir kas gevşetici sürüp sarsak yeterli. Çok acımıyor zaten."

Gür kirpiklerinin çerçevelediği gözleri büyük bir yavaşlıkla çehreme, oradan da gözlerime çıktı. Katran karası gözlerinde yansımam hâkimdi.

Tereddüt ederek, "Emin misin?" diye sordu. "Çok mu kötü düştün? Eğer ağrın çoksa hastaneye gidebiliriz."

"İyiyim, gerçekten," dedim hafif bir tebessümle. "Sizi de boş yere telaşlandırdım zaten. Biraz uzansam iyi olurum." Katran karası gözleri emin olmasa da kabul etmek zorunda kaldı.

Aylin hızla arkasını dönüp, odadan çıkarken, "Ben gidip aşağıdan krem, bandaj falan getireyim bari," dedi.

Sıkıntıyla iç geçirirken, "Gel bakalım, sakar şey," dedi alayla. Ben ne olduğunu kavrayamadan kaslı kolları bir anda kalçalarımın altından geçti ve bir eli sırtıma yaslandığında gözlerim irileşti. Beni kucaklayarak ayaklandığında kollarım panikle boynuna dolandı.

"Ne yapıyorsun?" dedim şaşkınlıkla. Kelebeğin kozası çözüldü ve olgunlaştı. O özgürce çırptığı kara kanatlarının uçları göğüs kafesime çarptı. Kalbimin üzerine kondu ve orada bekledi. Ya can verecekti ya da umut. Ama ömrü en az yirmi dört saat olan bir kelebeğin umudu da ancak felaketi getirirdi. Bana bu kadar iyi davranmamalıydı. Beni önemsememeli, umursamamalıydı. Aklımı karıştırmamalıydı.

Kucağında benimle birlikte giyinme odasından çıktı ve yatak odasına girdi. Soruma sessiz kalırken bedenimi dikkatlice, sanki avuçlarında tuttuğu kırılacak bir şeymişim gibi yatağa yatırdı ve sırtım yüksek yastıklara yaslandı.

Ayağımı öne doğru uzatırken yatağın ucu ağırlığıyla birlikte çöktü ve parmak uçları yeniden ayak bileğimi bulduğunda buz kestim. Kara gözlerinde su gibi berrak bir ifade vardı. Sıcak parmakları ayak bileğime sarıldı ve ağrıyan noktayı bilir gibi tenimin üzerinde parmaklarını hareket ettirdiğinde, acıdan uyuşan ayak bileğimi gevşetmeye çalıştı.

"Çok canın yanıyor mu?" diye sordu.

"Biraz," dedim kuru bir sesle.

Bütün dikkati ayak bileğimdeyken parmaklarının tenimde bıraktığı yakıcı his kalbimin burkulmasına sebep oluyordu.

Odanın kapısı açıldı. Aylin elinde bir krem ve siyah bir bandajla girdiğinde nefes nefese, "Geldim, geldim," dedi.

Keskin dingin bir sesle, "Bırak ve çık, Aylin," dedi.

Aylin abisini ikiletmeden kremi ve bandajı ona uzattı. Bana dönüp, "İyisin, değil mi?" diye sordu. Çığlığım onu bir hayli endişelendirmiş olmalıydı.

"İyiyim," dedim gülümseyerek.

Geriye doğru bir adım attı. "Ben gidiyorum o zaman. Bir şey lazım olursa ararsın, abi," dedi yumuşacık sesiyle. Bakışları yeniden beni bulduğunda, "Geçmiş olsun," dedi gülümseyerek ve arkasını dönüp odadan çıktı.

Onun, ifadesizliği mesken edinmiş gözleri ayak bileğimdeyken gözlerim ona döndü. Kremin kapağını açıp uzun ve kalın parmaklarına bir parça aldı. Soğuk kremi ayak bileğime dokundurduğu an buz gibi soğuk yüzünden ürperdim. Kısa bir an duraksayıp bana baktığında öylece ona bakakaldım. Dudakları silik bir şekilde kıvrıldığında yeniden ayak bileğime döndü ve kremi güzelce masaj yaparak yaydıktan sonra bandajı da bileğime sardı. Dokunduğu her yerde parmak uçlarından akan yanık, görünmez bir is gibi tenime işlemişti sanki.

"Bir süre üzerine basmamaya çalış," dedi karanlık bir sesle. "Mümkünse yataktan çıkma, yemeklerini odada ye ama ayağın tamamen iyileşene kadar en azından üzerine basma."

Düşünceli sesiyle kaşlarım havalandı. Dudaklarım aralandığında söylediğim tek şey, "Tamam," demek oldu. Çöktüğü yataktan ayaklandığında merakla, "Nereye?" diye sordum.

Kara bir kuyuyu andıran gözleri yeşillerime saplandı. "Valiz hazırlayacağım," dedi. "Malum, sakar bir karım olduğu için bunu da ben yapmak zorundayım," dediğinde kendimi ona karşı mahcup hissettim.

"Ben hazırlayacaktım sana," dedim kendimi açıklama hissine kapılarak. "Ama düştüm. Boyum yetmiyordu valize, o yüzden çıktım pufun üstüne ama düştüm," dedim mırıldanarak.

Gözlerindeki buz gibi ifade çatırdadığında, "Biliyorum," dedi. Gözlerimiz çakıştığında gökyüzünde gürleyen şimşeğin bizim içimizde çaktığını hissettim. "Benim için valiz hazırlayacağını..." Duraksadı. "Biliyorum yani," diye ağzının içinde geveledi.

"Boyum yetişmedi oraya," dediğimde dudakları kıvrıldı. "Yoksa gerçekten hazırlayacaktım."

Gülümsemesini gizlemeye çalışan haliyle bıyık altından güldü. Kara gözleri üzerimde dolaştığında, tok ve kalın sesine yerleşen garip bir tınıyla, "Yer cücesi," dedi. Gür kirpiklerinin çerçevelediği gözleri kısıldı. "Uyu artık," dedikten sonra bana arkasını dönerek giyinme odasına girdi.

Sıkıntıyla iç geçirirken yatakta aşağıya doğru kaydım. Yan dönerek uzandığımda kirpiklerim aydınlığa kapandı ve karanlığa açıldı.

Uyku beni derin kollarının arasına çekti.

Yeşil kalın askılı, kare yaka, bütün vücudumu saran ve sol bacağımda derin bir yırtmacı bulunan elbisemle bahçede, havuza oldukça yakın olan koltuklara oturmuştum. Sergen ve arkadaşları yaklaşık iki gündür evdeydi. Bu süreçte yapmadıkları haylazlık kalmamıştı. Berna Hanım'ı çıldırtacak kadar çok şeyi kırıp dökmüşlerdi ve şimdi onlar havuz keyfi yaparken Berna Hanım izinli ve sakat olmamdan faydalanıp beni onların başına bekçi diye dikmişti. Havuzun içinde birbirlerini boğup duruyor, kızları omuzlarına alıp deve güreşi oynuyorlardı.

Keskin iş için çoktan Amerika'ya gitmişti. Yaklaşık üç gündür kendisini görmüyordum. Bu süreçte hiç konuşmasak bile, sürekli ayağımın nasıl olduğunu sorup durmuştu. Ama yine de onu öldürmek istiyordum. Sorumsuz herifin tekiydi. Bu evde canım sıkılıyordu ve kendisi de bana bu konuda pek yardımcı olmuyordu. Bu görevi tamamlayana kadar da bu evdeki herkese katlanmak zorundaydım.

Nasıl oldu ayağın, diye sormuştu gittiği ilk gün.

İyi, demekle yetinmiştim sadece.

Çok üzerine basmamaya çalış, eğer incittiysen iyice zedelersin, demişti.

Ne zaman döneceksin, diye sormuştum.

Biraz daha buradayım. Neden ki, demişti.

Öyle, merak ettim sadece, demiştim.

Dikkat et kendine.

Sen de dikkat et.

Beni merak edip her gün sorması sebepsizce garip hissetmeme sebep oluyordu. Güvende ve iyi hissettiriyordu. Bunu her gün yapması da ayrı bir histi. Evdekilerden tut, dışarıdaki korumalara kadar herkes üzerime titremişti.

Neredesin, demişti ikinci gün. Evde duramamış, hiçbir yere sığamamıştım. Hep yaptığım şeyi yapmış, anneme sığınmıştım.

Annemin yanında, demiştim.

Korumaları neden yanında istemedin? Bunu seninle konuşmuştuk, İzgi. Fütursuzca hareket edemezsin, demişti.

Annemle yalnız kalmak istedim. Yoksa buna da hakkım yok mu gerçekten, diye sormuştum.

Hemen eve dön, demişti.

Tavrına sinirlenmiş, onu engellemiştim. Muhtemelen bana ulaşamamış olacak ki onu delirttiğim için sürekli korumalarından haber almıştı. Aybars benimle konuşmak istediğini söyleyip telefonu getirdiğinde onunla konuşmak bir yana dursun, *alo* bile demeden telefonu suratına kapamıştım.

Cehenneme kadar yolu vardı. Eğer dördüncü gün eve gelen kardelenleri özür mahiyetinde yollamasaydı onunla asla konuşmazdım. Muhtemelen hatasının farkına varmış ve annesiz büyüyen bir kadının değil, bir kız çocuğunun kalbini kırdığını anlamıştı.

Tabletimde bir şeyler karalarken bacak bacak üstüne atmış, seslerini işitmemek için kulağıma kulaklıklarımı geçirmiş, son ses müzik dinliyordum.

Birkaç günümü adliyede geçirmiş ama saha görevinde olduğum için kös kös oturmuş, Hasan'la uğraşmış, uzun zamandır görmediğim arkadaşım Kenan'la birlikte bir akşam yemeği yemiş, bolca vakit geçirmiştim.

Yemeğimin İdil tarafından sabote edilmesi de ayrı bir şeydi. Sohbetimizin ortasında masaya gelmiş, acil eve dönmemiz gerektiğini söylemişti. Nedenini sorduğumda restoranın güvenli olmadığından bahsetmişti. Buraya kadar ona inansam da eve giderken arabada uykuya yeni dalmış bilincim yarı açıkken bıkkınlıkla *eve gidiyoruz, Keskin. Merak etme, o iyi. Ayağı da gayet iyi durumda*, demişti. *Bir şey olsa sana zaten haber veririz! Ne diye her gün, her saat başı aynı şeyi sorguluyorsun ki? Ayrıca kızın arkadaşıyla yediği yemeğin içine etmek de tam senlik bir hareketti, tebrik ederim, hanzo!* İdil karşı taraftan her ne duyduysa cevap vermek istemiş ama suratına kapatılan telefonla kalakalmıştı.

Araya giren zamanda, Kenan'ın biraz olsun bana karşı duyduğu duygusal bağlılığı aşmasını beklemekse en büyük aptallığımdı. Üniversiteden beri bana yanıktı. Duygularının karşılıklı olmaması onu iyice takıntılı bir hale dönüştürmüştü. Evlendiğimi duyunca yıkılmıştı. Kahvelerine derin bir hüzün oturmuş, gece boyunca acının emaresini gözlerinde taşımıştı.

Acaba o beni aldatıyor muydu? Günler boyunca sebepsizce bunu düşünüp durmuştum. Bir tarafım *yapmıştır*, dese de bir tarafım *o say-*

gısızlığı yapmamıştır, diyordu. O kadar aşağılık bir adam olmadığını umuyordum.

Yemin ederim, dertsiz başıma dert almıştım. Koca, başa dertti. Kendimi dul kalmış kadınlar gibi hissediyordum.

Yüzüme bir anda atılan bolca suyla sırılsıklam olurken gözlerimi sıkıca yumdum. Kulaklığımdan yükselen ve beni gaza getiren müzik şu anda bana hiç yardımcı olmuyordu. Kirpiklerim ağır ağır arlandığında tabletimin sırılsıklam olduğunu gördüm. Ayrıca elbisem de ıslanmıştı. Boynumdan aşağıya akan sular göğüs oluğuma süzülüyordu.

Sinirle, "SERGEN!" diye bağırdım. Öfkeli bakışlarımın hedefi havuzdan hızla çıkan Sergen'i buldu. Gür ve tiz sesimi işitmesiyle havuzun kenarlarına sıçrayan suya basar basmaz dengesini kaybetti. Oturduğum yerden hızla kalkarken o da düştüğü yerden hızla kalktı ve şezlongların arkasına saklandı. Aniden kalktığım için ayağımda hafif bir sızı baş gösterse de umursamadım.

"Sınav mısın sen bana çocuk?" dedim öfkeyle. Sesim bütün bahçede yankılandı.

"Yenge, amma abarttın, ha!" diyerek tatlı tatlı gülümsedi. "Gel, birlikte eğlenelim işte. Geldiğinden beri kös kös oturuyorsun. Sıkılmıyor musun hiç?"

"Ben böyle gayet mutluyum!"

Hiç değildim.

"Bu sıcakta kavrulmuşsundur, yenge," dedi alayla. Kaşlarım çatıldı. Bakışları arkamda bir yere takıldığında gülümsemesi büyüdü. "Az hararetini alalım dedik, fena mı yaptık? Abim gittiğinden beri barut gibi dolanıp duruyorsun etrafta. Sen yanıp tutuşmadan söndürelim dedik işte! Kötü mü yaptık?"

"Terbiyesiz! Ahlaksız!" Ona doğru atıldığımda, "Seni var ya!" diye sinirle cırladım. Hemen kaçtı. "Geri zekâlı, dangalak herif! Sırılsıklam oldum senin yüzünden! Gel buraya! O havuzda boğacağım seni!"

"Benimle ilgili yaratıcı fikirlerini öğrendiğim iyi oldu!" diye bağırdı. "Kendimi nasıl kollayacağımı biliyorum artık!"

Arkasına saklandığı diğer şezlonga doğru atılmıştım ki bir el belime sarıldığında, saçlarımın arasında belli belirsiz bir nefes işittim.

"Sadece birkaç gün yoktum ama birileri karımı delirtmeyi başarmış," diyen sesi kulaklarıma dolduğunda kalbim kaburgalarıma sertçe çarptı. Hızla ona doğru döndüğümde katran karası gözleriyle karşı karşıya gelmek, kalbimin teklemesine sebep oldu.

Yüzüne aydınlık bir gülümseme hâkimken gözleri gözlerime sap-

landı. O kadar uzun süre gözlerimin içine baktı ki bocaladım. "Keşke haber verseydin geleceğini," dedim, ne diyeceğimi bilemeyerek. Bakışları yüzümde geziniyordu. Beni dinlediğinden şüpheliydim. "Hazırlık yapardık." *Cenaze hazırlığı mı? Sen sus!*

"Bu hâlâ yapamayacağın anlamına gelmiyor," dedi göz kırpmadan önce. Eli belimde benimle birlikte havuzdaki gençlere döndü. Bu neydi şimdi? *Etraf yabancılarla kaynıyor, İz! Tabii ki sana iyi davranacak.*

Amerika'da kafasına taş mı düşmüştü bunun?

Katran karası bakışları havuzdaki gençleri buldu. "Nasılsınız, gençler?" diye sordu. Havuzdaki kızların şaşkınlık ve kıskanç dolu bakışlarını üzerimizde hissettim. "Görüşmeyeli epey oldu," dedi gülümseyerek.

"Harbi oldu, Keskin abi ya," dedi bir çocuk. Adı Enes'ti. Sarı saçları sırılsıklamken kahveleri haylazlıkla parlıyordu. "Özlettin kendini. Hazır evdeyken atalım mı yine birkaç el?"

"Vaktim yok, koçum," dedi tok bir sesle. "Karımı fazla ihmal ettim. Başka zaman sözüm olsun ama olur mu?" Bana karşı biraz fazla iyiydi. Biraz değil, çok fazla iyidi ve bu gözüme batıyordu.

"Peki, abi," demekle yetindi Enes. "Hayırlı olsun bu arada," derken gözleri bana döndü. Hafifçe başımı salladım sadece.

"Heyt be!" Yüzünde geniş bir gülümseyele kollarını iki yana açarak bize doğru gelen Sergen'e baktım. Sinsice, çaktırmadan biraz daha havuza yaklaştım. "Abilerin abisi gelmiş! Gözüm yollarda kaldı vallahi!" Sarılmak için hamle yaptığında topuklu ayakkabımla, serçeparmağına uyguladığım baskıyla birlikte acıyla inledi. Geriye doğru savrulurken onu sertçe itmemle kendini havuzun içinde buldu.

Nefes nefese yukarı çıkarken arkadaşları bu haline gülüyordu. "Alacağın olsun, hain kadın!" dedi sitemle. "Ben sana yoldaş oldum! Abimin yokluğunda sana ben baktım! Yemeğini ben getirdim! Kendine gel diye tekerlekli sandalye yaptırıp seni gezdirmeyi bile teklif ettim! Sen yoldaşına nasıl ihanet edersin?"

Bu birkaç günde bana tam bir sakat muamelesi yapmıştı. Bunun acısını ondan çıkaracaktım. Kendimi gerçekten sakat gibi hissedip deli gibi ağladığım bir an olmuştu. Sergen beni bir türlü susturamamıştı o gün. Zaten kalbi hasta olan ve yıllarca hasta muamelesi gören bir kadına sakat muamelesi yapması iyice dolup taşmama sebep olmuştu. Ağladığımı öğrendiği zaman çıldıran ve Sergen'in canını okuduğuna

emin olduğum adamsa yanımda dikiliyordu. O kadar çok ağlamıştım ki bahçedeki korumalar bile kötü bir şey olduğunu sanmış, sürekli yanıma gidip gelmişti.

O günün akşamında bana ulaşabildiğinde, *iyi misin*, diye sormuştu. Onu engellediğim için İdil aracılığıyla bana ulaşmıştı. *İyiyim. Yok bir şeyim. Bıraktığın gibiyim işte*, demiştim kuru bir sesle. *Ağlamışsın*, demişti sorgu dolu bir sesle. Sessiz kalmış, bir cevap vermemiştim. *O evdeki insanlar benim ailem olabilir, İzgi. Kıymet verdiğim, canları için canımı vereceğim insanlar olabilir ama bu seni durdurmasın. Kimsenin seni üzüp kırmasına izin verme, sen benim karımsın*, demişti. *Eminim o gözlere de ağlamak hiç yakışmıyordur.* Babam da yakıştıramazdı abim de.

Kendini de hiç saymıyorsun, demiştim alayla. *Senin onlardan bir farkın var mı ki? Hem kâğıt üzerinde olan ve ne senin için ne de benim için bir hükmü olan bir evliliği bu kadar ciddiye alma*, demiş ve öfkeyle telefonu suratına kapamıştım. O günden sonra da hiçbir şekilde onunla iletişime geçmemiştim.

Öfkeliydim çünkü iyiydi. Öfkeliydim çünkü ona merhamet ediyordum. Öfkeliydim çünkü amacımdan sapmak istemiyordum.

Sergen su sıçratmak için hamle yaptığında, hızla Keskin'in arkasına saklanırken bana atacağı su abisini bulmuştu. Ortamda ölüm gibi bir sessizlik oluştuğunda tek ses benim kıkırdamalarımdı. Sergen'e kal gelmişti.

"Abi," dedi aceleyle. Keskin'in bakışları omzunun üzerinden ağır bir yavaşlıkla beni buldu. Katran karası gözlerindeki ifade kaşlarımın çatılmasına sebep oldu.

"Hoşuna gitti bakıyorum," diye alay etti. Kolları bir anda belime sarılırken beni öne doğru itti. Ayaklarım yerden kesildiğinde kendimi bir anda buz gibi suyun içinde bulurken dudaklarımın arasından bir çığlık firar etmişti. *İyi de sen yüzme bilmezsin ki İz!*

Yüzeye çıkmak için uğraştığımda başarılı olamadım. Ellerim sertçe suyun yüzeyine vurdu. Nefesim ciğerlerime yetmediğinde sanırım hiç kimse beni kurtarmayı düşünmüyordu. Kollarım suyun yüzeyine bir kez daha sertçe vurduğunda nefesim boğazıma takıldı.

Birinin daha suyun içine daldığını fark ettiğimde, belimde hissettiğim kollarla birlikte kendimi yüzeyde buldum. Boğazım yırtılırcasına öksürüyordum. Kucağında benimle birlikte yüzeye çıkarken, "Yakaladım seni," dedi. Panikle kollarımı boynuna sarmış, bacaklarımı beline dolamıştım.

"Hayvan herif!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Bir yandan tir tir titriyor, bir yandan ona bağırıyor, bir yandan da ona tutunuyordum. Boğazım acıyordu.

"La, yenge?" dediğini duydum Sergen'in. "Boğuldun mu?"

La, yenge mi?

"Yok!" diye cırladım. "Dans ediyordum, Sergen! Suyun içinde nefesimi tutarak ne kadar süre dayanabilirim diye bir test edeyim dedim!" diye bağırdım avaz avaz. "Salak mısın sen be? Geri zekâlı! Bir de soruyor musun?"

Keskin, "Bağırma," dedi yüzünü buruşturarak.

"Öyle desene ya, ölüyorsun sandık," diye alay etti Sergen.

"İyi misin?" Endişeli sesi kulaklarıma ulaştı. "Yüzme bilmiyor muydun?" Cevap vermedim. Elleri yüzüme yapışan saçlarımı sıyırdı. "İzgi, bir soru sordum," dedi ısrarla.

Yine cevap vermedim.

Omuzlarına tutunurken derin derin nefesler almaya çalıştım. Su en büyük korkumdu. Çocukken ayaklarımın zemine bastığı yere kadar kendi kendime oynayıp duruyordum ama havuz ayaklarımı yerden kestiği için beni tedirgin hissettiriyordu.

Dibini göremediğim her şey beni korkutuyordu.

Ne kadar güzel gözükürse gözüksün, su bir yandan yaşam vaat ederken denizin veya havuzun dingin gibi gözüken ama aslında bir bataklığı andıran dibi bana sadece ölümü çağrıştırıyordu.

"Tamam, sakin ol," dediğinde benimle birlikte havuzun kenarına doğru ilerledi. "Titreme." Kucağında benimle birlikte havuzdan çıktığında sular üzerimizden boşaldı. Sırılsıklam olmuştuk. Beni şezlonga oturturken bulduğu havluyu üzerime sardı.

"Geri zekâlı, beyinsiz," dedim dişlerimin arasından. Üzerimdeki havluya sıkı sıkı sarıldım. "Aptal herif!"

"Düzgün konuş!" dedi sertçe.

"Ölüyordum be!" diye cırladım.

"Titreme anasını satayım," diye kızdı bu sefer. Zangır zangır titriyordum. Oturduğum şezlong bile sallanıyordu. Soğuğu sevmiyordum. Soğuğa kolay kolay alışamıyordum da. Her kış bu yüzden ağır bir grip atlatıyordum. Hastalığı çabuk kapıyor ama şifaya çabuk erişemiyordum işte. "Titreme, tamam, yok bir şey." Bakışları endişe doluydu. "Yüzme bilmiyor musun?" diye tekrar sordu.

"Hayır," demekle yetindim. Karşımda çömelmiş, dikkatli bakışlarını üzerime dikmişti. "Bilmiyorum. Hiç öğrenmek de istemedim za-

ten," dedim titreyen sesimle. Soğuktan dişlerim birbirine çarpıyordu. "Korkuyorum. Sevmiyorum suyu."

"Neyden korkuyorsun?" diye merakla sordu. Üzerimde havlu olmasına rağmen titrediğim için elleri havlunun üzerinden kollarımı sıvazladı.

"Dibini göremediğim her şeyden korkuyorum ama en çok da sudan," dedim tir tir titrerken. "İçine düşersem boğulurum. Boğulmak istemiyorum," dedim. "Bu yüzden öğrenmedim. Kimseye güvenemedim."

Büyük elleri havluyu üstüme daha sıkı sardığında, "Ben öğretirim sana," dedi.

Gözlerim gözlerine tutunduğunda, "İstemez," dedim kestirip atarcasına. Sıkıntıyla iç çekip, gözlerini sabır dilercesine yukarı dikmişti. "Senden gelen hiçbir şeyi istemiyorum!" dedim öfkeyle.

Beni ve sözlerimi umursamayıp, "Gel, içeri geçelim," dedi. Oturduğum yerden beni kaldırdığında havuzun önünden geçip bahçenin etrafında dolaştık. "Üşüme daha fazla."

Korumaların önünden geçerken bize garip garip baktıklarını fark ettim. "Söyle şunlara, bakmasınlar şöyle!" diye bağırmamla hepsi ona gerek kalmadan benim bağırışımla birlikte bakışlarını anında yere sabitledi. "Sen de bırak!" diye cırladım. "Yapışıp kaldın! Bırak! Öldürüyordun beni. Ödeteceğim bunu sana," dedim dişlerimin arasından.

"Ya ya," dedi alayla. "Kesin ödetirsin, eminim ben."

Bakışlarım kısıldı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim.

"Haşa!" dedi abartıyla. "Ne haddime!"

"Bir zahmet," dedim gülerken. Kısa ama şuh kahkahası kulaklarımda yankılandı. Gülümsemesi çehresine yerleştiğinde ona gülümsemenin ne kadar yakıştığını fark ettim. Daha sık gülmeliydi.

"Çok soğuk!" derken çenem tir tir titriyordu. Dişlerim birbirine çarparken, "Dondum, dondum!" diye yerimde zıplayarak bağırdım.

"Çocuk gibisin," dedi sitemle. "Ben de üşüyorum ama senin gibi sızlanmıyorum," dedi homurdanarak.

Parmak uçlarımda küçük adımlarla yürürken, "Senle ben bir miyiz?" dedim. "Hayvan gibisin sen be!"

"Düzgün konuş benimle," dedi sertçe ama umurumda olmadı.

"Oğlum, bu haliniz ne?" diyen Berna Hanım'ın hayret dolu sesi kulaklarımıza sızdığında bakışlarımızı ona çevirdik.

"Oğlunuzun oyun oynayası gelmiş," dedim alayla. Parmak ucunda ilerlerken ayak bileğimdeki sızı kendini yeni yeni belli etti. "Gelir gelmez doyamadı beni delirtmelere," diye homurdandım.

Belimdeki eli varlığını belli ederken sıcak nefesini bir anda kulağımda hissettim. Bu ürpermeme sebep oldu. Ağır ağır bana doğru eğildi. "Ben oynayacağım seninle," dedi tok ve erkeksi sesiyle. "O zaman oynayacağım oyunu da ne kadar doyumsuz olduğumu da göreceksin."

Dehşetle açılan gözlerimi ona çevirdiğimde beni pek umursadığı söylenemezdi. Saldırıya geçmeyi bekleyen bir kurt gibiydi. Avını köşeye kıstırmış, ne zaman parçalayacağını zihninde tartıyordu sanki.

Berna Hanım kınayan bakışlarını üzerimizden çekmeden, "Neyse ne," dedi. "Gidip kurulanın, akşam davet var, biliyorsunuz. Ona göre hazırlanın," dedi itiraz kabul etmeyerek. O bize arkasını dönerken yanaklarımı havayla doldurdum ve birkaç kez bu şekilde ofladım. Bunu sürekli yapardım.

"Sızlanma, sızlanma," dedi düz bir sesle. Adımlarımız odaya çıkan merdivenleri buldu.

"Gitmek zorunda mıyız bu davete?"

Odanın kapısını açtı ve lacivertle beyazın hâkim olduğu oda gözlerimin önüne serildi. Bir haftaya yakındır burada kalıyordum ama yanımda dikilen adamı burada görmek, elimin kolumun birbirine girmesine sebep oluyordu hep.

"Evet," dedi düz bir sesle.

Kaşlarım çatıldı. Sanırım regl olacaktım. Yoksa bu hassasiyetimin ve takıntılarımın başka bir sebebi olamazdı.

Yuvarlak, geniş bir yatak odasının tam ortasındaydı. Balkona açılan kısım boydan boya camdı ve manzaranın bütün güzelliği gözler önündeydi. Aynı zamanda balkonda küçük bir masa ve sandalye vardı. Yatağın sağ ve sol tarafında iki tane lacivert komodin bulunuyordu. Sol tarafta olan komodinin üzerinde Keskin'in, Aylin'in ve Sergen'in beraber çekildiği bir fotoğraf vardı. Banyo kapısının hemen yanında bir kapı daha vardı ve orası da giyinme odasıydı.

Adımlarımı banyoya doğru atıp kapıyı açtım ve içeri girdim. Arkamdan kilitleyip derin bir nefes aldım. İki adet duşakabin vardı aslında. Yarısı camekân olan kısımda kocaman bir jakuzi ve masaj yağları bulunuyordu.

Güzel ve hızlı bir duşun ardından üzerimde bornozla, saçımda havluyla odadan çıktım. Etrafa bakındığımda, Keskin'i odada bulamadım. Giyinme odasına girdiğimde adımlarım bıçak gibi kesildi. Boy aynasının karşısında üzeri çıplak bir şekilde buldum onu. Büyük ve kalın elleri kemeriyle uğraşırken kaslarla dolu vücuduna bakmamak için direnç gösterdim ve başarılı da oldum. Duştan yeni çıktığı belli

olan saçları hâlâ nemliydi. Üstelik burnumu sızlatan kokusu ciğerlerime doluyordu. Karanlığın içindeki gölgesinin heybetli görüntüsü nefesimin kesilmesine sebep oldu.

Bakışları ağır ağır bana döndüğünde merakla baktı. "Pardon," dedim mahcup bir şekilde. "Burada olduğunu bilmiyordum. Odada da göremeyince gittin sanmıştın."

Gözleri üzerime kaydığında bornozla durduğumu fark etti. Bakışları kısılırken kaşları çatıldı. "Sorun değil," dedi rahat bir şekilde. Beyaz gömleğini askıdan çıkarıp, üzerine geçirirken gerilen sırt kasları ve kolları sertçe yutkunmama sebep oldu. Aynanın önüne tekrar geçtiğinde düğmelerini yavaşça iliklemeye başladı. Çok iyi bir vücudu vardı. Düzenli spor yaptığı her halinden belliydi.

"Sen üzerini mi değiştirecektin?" diye sordu.

"Hı hı," dedim. *Hı hı mı? Salak mısın İz? Hı hı da ne?*

"Davetiye mi bekliyorsun?"

"Efendim?" dedim alık alık. Yaslandığım kapının pervazından doğrulduğumda yan profilinden yamuk gülümsemesi gözüme çarptı. "Çıkmanı bekliyorum."

Başını salladığında adımlarımı bana ait olan kısma doğru yönlendirdim. Parmaklarım elbiselerin üzerinde gezinirken gözüme çarpan bordo, kadife elbiseyi davet için ayırdım ve tekli koltuğun üzerine bıraktım. Topuklu ayakkabılarımı da yanına bıraktığımda şimdilik giymek için askılı, siyah bir şort takımı çıkardım. Üst kısmı biraz kararsız kalmama sebep oldu. Hem göğsü çok açıktı hem de büyük olan göğüslerim yüzünden daha çok açılacaktı. Bakışlarım tekrar elbiseyi buldu. Onu mu giyseydim? Yok ya, bence başka bir şey giysem daha iyi olurdu.

Bakışlarım gözüme bir hayli kalabalık gelen elbiseleri buldu. "Off!" dedim sinirle. Fenalık gelmişti. Elimdeki kıyafetleri dolabın içine geri fırlattım. "İçim şişti!"

"Ne oldu?" diyen sesi kulaklarıma dolduğunda, omzumun üzerinden ona baktım. Saatini takıyordu. Ne kadar da çabuk hazırlanmıştı.

"Çok kararsız kaldım," derken dudak büktüm. Bakışları yüzümü buldu. Gözleri, dudaklarımla gözlerim arasında gidip geldi. "Ne giyeceğimi bilmiyorum. Davet çok mu önemli? Nasıl bir şey giyeceğim ki?" Bordo elbiseyi göstererek, "Bu çok mu abartı olur?" dedim.

Adımlarını bana doğru attığında kaşlarım çatıldı. Hemen arkamda yerini alırken elleri elbiselerimi karıştırdı. "Sade ve şık bir şey giysen yeterli olur. Abartmana gerek yok." Siyah, saten bir elbiseyi eline aldı-

ğında kapalı olduğunu sanması gülümsememe sebep oldu. Giydiğimde kesin sinirlenecekti.

"Tamam, olur bu," dedim. Elbiseyi daha fazla incelemesine izin vermeden elinden hızla kaptım. Dolabın içine attığım pijamaları da aldığımda beni görmemesi için paravanın arkasına geçtim. Bornozumun kuşağını çözdüğümde iç çamaşırı almadığım aklıma geldi. Kuşağımı tekrar bağlayıp hızla tekrar dolaba yöneldiğimde, elime attığım ilk iç çamaşırını kaptığım gibi tekrar paravanın arkasına saklandım.

Bornozu ve saçımdaki havluyu çıkarıp astım. Lacivert, dantelli iç çamaşırlarımı hızla giydikten sonra siyah şort takımını giydim. Üst kısmı dantellerle süslenmişken yaka kısmı V şeklinde geliyordu ve göğüs oluğum komple ortadaydı.

Boş vererek paravanın arkasından çıktım. Havluyla bornozu alıp banyoya girdim ve kirli sepetine attım. Cildimi de nemlendirdikten sonra makyajımı yapmaya koyuldum. Davet uzak bir yerde olduğu için yol zaten uzun sürecekti ve erken çıkacaktık.

Yüzüme fondöten kullanarak başladım. Yeşillerimi öne çıkaracak hafif ama buğulu, siyah bir göz makyajı yaptım. Gül kurusu rengindeki allığı yanaklarıma uygularken kirpiklerime de bolca rimel sürdüm. Son olarak dudaklarıma kırmızı bir ruj sürmüştüm ve işim bitmişti. Saçlarımı güzelce kurutup fön çektikten sonra perçemlerimi şekillendirerek çeneme doğru bıraktım. Siyah saçlarım, çektiğim fönle verdiğim hacimle sırtıma döküldü. Arkadan saçlarımı kontrol ettikten sonra tekrar giyinme odasına yöneldiğimde, Keskin'i balkonda telefonla konuşurken gördüm.

Askılı, siyah saten elbise bütün vücudumu sarmış, üzerime tam oturmuştu. Ön kısmı kare yaka şeklinde geliyordu. Çıplak sırtım tamamen ortadaydı. Tıpkı kalçalarımın biraz üzerinde biten derin yırtmacımın sağ bacağımı sere serpe ortaya sermesi gibi. Zaten yeterince uzun olan bacaklarım topuklu giymemle çok daha güzel gözükmüştü. Özellikle saçlarıma maşa yapmamıştım ve böyle de çok güzel olmuştu. Yüzüm tamamen ortadaydı.

Giyinme odasından çıkmadan hemen önce, "Keskin!" diye seslendim. "Ben hazırım! Çıkalım mı artık?" Telefonumu çantama koymaya çalışırken sert bir cüsseye çarptım. Geriye doğru sendelerken bir kolu bileğime dolandı. Başımı kaldırdığımda katran karası gözleriyle karşı karşıya geldim. Teması kalbimi tekletirken boğazımı temizledim. "Çıkalım mı artık?" dedim bir kez daha. Bakışları üzerimde gezindiğinde, ağzının içinde bir şeyler homurdandı ama duyamadım.

Gözleri beni boydan boya süzdü. Kalbim yakın mesafemizden ötürü deli gibi çarparken, beni çekinmeden dikkatle süzmesi yutkunmama sebep oldu. Bana baktıkça yakalanmış gibi hissediyordum. Sanki üzerimize kara bir bulut gibi uğrayan ihanetin gölgesinden haberdardı.

Başını sağa doğru eğdiğinde gözleri yırtmaçtan dolayı açtıkta olan bacağımda gezindi ve kaşları havalandı.

"Ne diyorsun?" diye merakla sordum. "Geveleme ağzının içinde." Kaşlarını çattı. "Olmamış mı?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Sorun da bu ya," dedi. "Fazlasıyla..." Durup, yutkunarak boğazını temizledi. Kelimelerin üzerine basa basa, "Olmuş," diye ekledi.

"Ee?" dedim anlam veremeyerek.

"Yürü, başımın belası, yürü," dediğinde belimdeki eliyle beni ilerletti. Burundan sert bir nefes vererek güldüğünü görmesem de duydum. Bu durum, arkamı dönme isteği yaratsa da tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek bu histen kurtulmaya çalıştım.

Birlikte mâlikaneden çıktığımızda kapının önündeki arabaya bindik.

Merakla, "Annenler gitti mi?" diye sordum.

Arabayı çalıştırırken, "Onlar önden çıktı," dedi ve birlikte yol boyunca sessizlik içinde davet alanına doğru ilerledik.

Yarım saatin ardından davet salonunun önüne geldiğimizde, Keskin arabadan inip, ön taraftan dolanarak yanına geldi ve kapımı açtı. İnmem için elini uzattığında flaşlar yüzümüze patladı. Sıcacık elini tuttuğumda arabadan indim ve elimi tutan eli bu sefer belimde kendine yer buldu.

Suratımda sahte bir gülümseyle içeri girerken magazincilerin sorularını duymamış gibi yapıyorduk. Korumalar eşliğinde içeriye girdiğimizde koca salonu dolduran insan kalabalığına baktım.

Belimdeki eli tekrar elime sarıldığında bakışlarımı kaldırıp omzumun üzerinden ona baktım ama o bana değil, içeriye bakıyordu. Dokunuşları buz gibi tenimin cayır cayır yanmasına sebep oluyordu. Önce birkaç çift bizi fark etti. Daha sonra üzerimde gezinen bakışlar arttı ve kendimi hiç olmadığım kadar rahatsız hissettim.

Saçlarımın arasında sıcak nefesini hissederken, , diyentok sesini duydum. Keskin yanımdan ayrılırken ben de bara doğru ilerledim. Masaya gidip samimiyetsiz insanlarla yüz göz olmaya niyetim yoktu.

Bar sandalyelerinden birine oturup uzun süre etrafı izledim. Çok kalabalıktı.

"İz!" Bakışlarım sesin sahibini bulduğunda, Yavuz çoktan yanımda yerini almıştı. Yüzünde yamuk bir gülümsemeyle yanağımdan makas aldı. "Hayırdır, Karadeniz'de gemilerin mi battı? Ne bu suratsızlık?" dedi alayla. Amcamın oğlu, aynı zamanda arkadaşımdı. Bir süredir iş için İstanbul'daydı. Kendisiyle pek bir muhabbetim de samimiyetim de yoktu. Benim için herhangi biriydi.

"Boş ver sen beni," dedim geçiştirerek. "Ne var, ne yok? Anlat bakalım."

"Vallahi haberler sende," dedi alayla. "Malum, gündemimiz şu anda sizin evliliğinizle meşgul," dediğinde gözlerimi istemsizce devirdim.

"Başlama lütfen," dedim bıkkınlıkla. Bakışlarım tekrar kalabalığa döndüğünde bir noktaya takıldı. Keskin yanında tanımadığım bir kadınla bir masada oturuyor, karşısında oturan orta yaşlı bir adamla sohbet ediyordu. Beni rahatsız eden bu değildi. Beni rahatsız eden yanındaki kadının bakışlarıydı.

"Kim bu kadın?" diye merakla sordum. Yavuz'un da bakışları baktığım yeri bulduğunda dudakları sinsice kıvrıldı.

"Funda," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Onu tanıyorsun, İz."

"Ee?" dedim sabırsız bir sesle.

"Funda Demir," dediğinde beynimden vurulmuşa döndüm. "Keskin'in eski sevgilisi." Tırnaklarım avuçlarıma baskı uyguladı. "Hatta bir ara kendi aralarında söz takmışlardı. Öyle duymuştum." Kahkaha attı. "Bakışlarınla öldüreceksin adamı! Sakin ol!"

Kadını başta tanımamamın sebebi belli olmuştu. Kumral saçlarını, sarıya boyatmıştı. Sanırım yüzüne de işlem yaptırmış olacak ki yandan bakınca elmacıkkemikleri aşırı şiş duruyordu. Onu başta tanıyamamıştım ama dikkatli bakınca Funda olduğunu anlamıştım.

"Bu düpedüz saygısızlık!" dedim öfkeyle. "Nasıl eski sevgilisinin masasına oturur? Üstelik yanına!" Yüksek çıkan sesim birkaç bakışın üzerime dönmesine sebep olmuştu.

Ondan nefret edebilirdim. Onu sevmiyor olabilirdim. Evliliğimiz gerçek bir evlilik olmayabilirdi ama bana saygısızlık yapamazdı.

"Bunu ben yapsam kıyamet kopardı!" dedim sinirle. Yavuz halinden çok memnundu. Bu halim onu eğlendiriyordu. Öfkeyle barmene döndüm. "Bir şarap," dedim buz gibi bir sesle. "Ahlaksız adam!" derken yerimde duramıyordum. "Ya sen evlisin, evli!" Önüme koyulan şaraptan koca bir yudum aldım. "Ama ben sana yapacağımı biliyorum!" dedim öfkeyle.

"Merhaba," diyen yabancı bir ses kulaklarıma ulaştığında bir çift mavi gözle karşı karşıya geldim.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordum merakla. İzin alma gereği duymadan yanımdaki tabureye oturdu.

Yavuz'un, "İz," dediğini duydum. "Gel, dans edelim biz seninle."

"Sen git, kiminle dans ediyorsan et, Yavuz," dedim sertçe. "Ben seni kesmem."

Bakışlarımı tekrar bana bakan adama çevirdim.

"Hayır, tanışmıyoruz," dedi düz bir sesle. Yüzünde beni rahatsız eden bir gülümseme vardı. Yavuz istemeye istemeye yanımızdan ayrıldı. "Ama tanışmak isterim. Tabii siz de isterseniz." Elini tutmam için uzattı. "Silvan Vance," dediğinde ona bakakaldım. Bir Vance'ydi. Douglas'ı tanıyordum ama onun adını daha önce hiç duymamıştım.

Uzattığı elini tuttuğumda, "İzgi Kara," demekle yetindim. Kaşları alayla havalandı. Sanırım bir Alacahan olduğumu biliyordu. Dudaklarının baskısını elimin üzerinde hissettiğimde kirpiklerinin altından bana baktı. Elimi yavaşça kurtarırken bakışları hiç de iyi bakmıyordu.

"Hakkınızda söylenenler, gördüklerim karşısında az bile kalır." Gözleri uzun uzun üzerimde gezindi. "Güzelliğiniz büyüleyici," dediğinde kaşlarım gittikçe çatıldı. "Size bir içki ısmarlasam?"

"Teşekkürler ama istemiyorum. Lüzumu yok," dedim kestirip atarak.

"Alkolsüz bir şeyler ısmarlasam o zaman?" dedi ısrar ederek. Vazgeçmeyecekti.

"Çok naziksiniz." Suratıma yapmacık bir gülümseme yerleşti. "Ama istemiyorum," dedim üzerine basa basa.

Kalkmak için hareketlenirken kolumdan tuttu. "En azından bu dansı bana lütfederseniz çok memnun olurum." Oturduğu yerden ayaklandı ama tuttuğu bileğimi bırakmadı. "Lütfen," dedi tekrar.

"İyi akşamlar," diyen Keskin'in sesi kulaklarıma sızdığında, ikimizin de bakışları ona çevrildi ama onun bakışları Silvan'ın bileğimi tutan elindeydi. Aramıza girdiğinde bileğimi Silvan'dan kurtardı ve kolu belime sıkıca sarıldı. "Bir daha karıma dokunmayı aklından bile geçirme, Silvan. Canını seviyorsan karımdan uzak durursun," dedi öfkeyle. Sesi tehditkâr ve sert çıkıyordu.

"İyi akşamlar, Alacahan." Onu tanışıyor muydu? Bakışları beni bulduğunda gözleri parladı. "Biz de eşinle sohbet ediyorduk," dediğinde beni tanıdığını anladım. "Muhteşem bir kadın. Böyle değerli bir kadına sahip olduğun için şükretmelisin."

Keskin'in gözbebekleri bir kuyu gibi genişledi. İçinde yükselen yangının harlandığını ve katran karası gözlerine sıçradığını gördüm. Gözlerinde çakan şimşekler anlıktı. Belimdeki baskısı sıkılaştığında gergince gülümsedim.

"Beni tanımadığınızı söylemiştiniz," dedim merakla. "Ayrıca benden bir eşya gibi bahsetmeniz rahatsız edici. Hep böyle saçma sapan değerlendirmeler yapar mısınız?" Sözlerime karşılık daha çok gülümsedi.

"Şahsi olarak sizi tanımıyordum," dediğinde söyleyecek bir şey bulamadım.

Keskin aramıza girip, "Davetli değilsin," dedi sertçe. Aralarındaki gerilimi iliklerime kadar hissettim. "Ayrıca o gözlerini karımın üzerinden çekmezsen buradan çıktığında hâlâ görüyor olduğundan endişe edeceğim," dedi uyarırcasına.

Silvan alayla gülümsedi. "Sürpriz yapmayı severim, bilirsin." Keskin'in onun varlığından endişe duymadığını ama Silvan'ın, Keskin'in varlığından ne kadar rahatsız olduğunu fark ettim. "Ayrıca son anda davet edildim. Maia tarafından." Sergen'in bize doğru geldiğini gördüm. "Tanıştığıma memnun oldum, İz," dediğinde bakışları tekrar beni buldu. Neden bu kadar mutluydu? "Bana bir dans borcun var," dediğinde Keskin'in kaşları çatıldı.

Gözleri bana döndüğünde başımı iki yana sallayarak *hayır*, dedim. Sessiz cümlemi anladı ve bu ona yetti. Sorgulamadı bile.

Silvan onu kışkırtmak istercesine, "Konuştuklarımızı merak ediyorsun, değil mi?" dedi. Kaşlarım çatıldığında öfkeyle ona baktım. "Sor," dediğinde rahat tavrı rahatsız olmama sebep oldu.

Dudaklarım karşılık vermek için aralanmıştı ki Keskin benden önce davrandı. "Karımdan başkasının sözüne itimadım yok," dedi sertçe. Gözlerim Silvan'dan ayrıldı ve onun çehresini buldu. "Bir şeyi soracaksam ona sorarım. İlk ondan dinlerim. Benim can damarıma basma, seni buraya gömerim, Silvan!"

Yanıma gelen Sergen'in nefesini tuttuğunu hissettim. Silvan'a dönüp, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum desem yalan olur," dedim buz gibi bir sesle. Gülümsemesi sarsıldı. "Ayrıca size dans borcum yok. Böyle emrivakiler yapmayı sever misiniz?"

Sergen bir anda yüksek bir sesle, "İz!" dedi. Çıkışıyla birlikte gözlerim ona döndü.

"Niye bağırıyorsun?" dedim hayretle.

"Canım benim," dediğinde bir anda bana sarıldı. "Seni çok öz-

lemişim. Gel, biz seninle baş başa biraz hasret giderelim," dediğinde kolumdan sertçe tuttu ve beni oradan çekip uzaklaştırdı. Bu hareketi kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Beni bilerek oradan uzaklaştırmıştı.

"Daha dün akşam seninleydim," dedim şaşkınlıkla. "Ayrıca canımı acıtıyorsun." Bileğimi tutan eli sözlerimle beraber anında gevşedi.

"Bütün gün görmedim ya." Bakışları arkamıza takılıp duruyordu. "Alışmışım evdeki varlığına," dediğinde içim sıcacık oldu. Sözleri yalan olmasına rağmen ona gülümsedim.

Sergen beni elinden geldiği kadar oyaladıkça oyaladı. Yaklaşık on dakikada beş farklı masa gezmiş, adını bile hatırlamayacağım insanlarla tanışmıştım. Bütün bu süreçte aç ve huysuz olduğum için Sergen'i de delirtmiştim. Keskin hâlâ o adamla ne konuşuyordu, bilmiyorum ama o adamın kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Yeter," dedim isyan bayraklarını çekerek. Nefes nefese kalmıştım. "Tanışmayacağım artık kimseyle. Sonra tanışırım, acelesi yok."

"Olmaz, bak Halil Be-"

"Sergen, zaten sinirlerim tepemde, geliyorlar bana bak. Yemin ederim, şuracıkta boğazlarım seni!" dedim öfkeyle. Dehşete kapılmış gibi bana baktı.

Keskin'in onun yanından ayrılıp yanımıza geldiğini fark ettiğimde öfke dolu bakışlarım onu buldu.

"Ne söyledi sana?" diye sordu.

"Seni ilgilendirmez," dedim sertçe.

"Sana bir soru sordum, İzgi!"

"Ben de sana *seni ilgilendirmez*, dedim, Keskin!" Katran karası gözleri öfkeyle gözlerimi buldu. Çenesi kasıldı. "Şimdi siktir git," dedim nefretle. Kaşları çatıldı. Sergen'in ağzı kocaman açıldı ve şaşkınlıkla bize baktı. "Benim kumaşım sana bir hayli fazla gelir." Bakışlarımla Funda'yı işaret ettim. "İçinde kaybolursun. İğne de tutmaz zaten seni. Malum, malzeme defolu olunca," dedim alayla. "Seni anca o paklar."

Kolumdan tutup beni kendine çektiğinde sertçe göğsüne çarptım. Nefesi tenime değdi. "Benimle laflarını tartarak konuş!" dedi sinirle. "Yoksa olacaklardan ben sorumlu olmam! Ona göre!"

"O zaman sen de hareketlerine dikkat edeceksin!" dedim sertçe. "Ne oluyorsa olsun!"

Sergen aramıza girip, "Hey, hey, hey," dedi. "Biraz sakin mi olsak? Herkes size bakıyor." Keskin gözlerini yumup açtığında kolumu ellerinin arasından sertçe kurtardım.

"Vazgeçtim," dedim alayla. "Sanırım Silvan'ın dans teklifini düşüneceğim." Gitmek için hareketlendiğimde bir kolu belime sarıldı ve beni tekrar göğsüne doğru çekti.

"Bir kez daha o adamın adını ağzına alacak olursan hele ki gidip onunla konuşacak olursan seni mahvederim," dedi tok bir sesle. "Kendine yazık etme." Bağırsa daha iyi olurdu. Gözbebekleri genişledikçe genişledi. Gözlerindeki öfkeyi okudum. Gözlerine kazdığı içi boş mezarın üzerine atılmış bir toprak vardı. O toprağın altında ben vardım.

"Dikkat et," dedim öfkeyle solurken. "Beni mahvetmek isterken kendini bir yangının ortasında bulma. Çünkü sen ateşler içinde yanarken, dönüp ardıma bakmam bile."

"Ona ne şüphe. Bu aksine hoşuma gider," dedi boğuk bir sesle. "Şimdi..." derken eli elime sarıldı. "Benimle dans edeceksin."

"Asla!" desem de çok geçti. Kendimi bir anda onun kollarında, pistin içinde bulurken ikimiz de ateşle barut gibiydik. Müziğin sesi kulaklarıma dolarken hareketlerine uyum sağladım.

"Ben gelmeseydim onunla dans edecek miydin?" dedi öfkeyle.

"Evet!" dedim onu sinir etmek için ve başarılı oldum da. Katran karası gözlerindeki öfke katlanarak arttı.

Eli belime sarılıyken sırtım göğsüne yaslıydı. Hafifçe yana doğru eğildiğimde hızla kalktım ve beni etrafımda döndürdü. Vücudumu sertçe vücuduna yasladığında nefesini dudaklarımın üzerinde hissettim.

"Öyle bir şey yapmayacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz." Haklıydı, öyle bir şeyi asla yapmazdım. "Her ne kadar bir çıkar evliliği olsa da bana bu saygısızlığı yapmazsın," dedi beni bilir gibi.

"Ama sen evli olduğun halde eski sevgilinin masasına oturacak kadar şerefsiz bir adamsın!" dedim öfkeyle. Gözlerinde eğlendiğine dair parıltılara rastladım.

Bedenimi arkaya attı. Üzerime doğru eğildiğinde nefesi göğüs oluğuma döküldü ve bu, tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Bacağına sardığım çıplak bacağımı eliyle sıkı sıkı kavrarken bedenimi yana doğru eğdi. Sakallarının yanağımda bıraktığı his huysuzlanmama sebep oldu. Benimle birlikte hızla tekrar kalktı ve etrafımda son kez döndürerek sırtımı göğsüne yasladı. Üzerimizde patlayan flaşları ve bakışları hissettim. Omzumun üzerinden ona baktığımda gözleri gözlerimi buldu. İkimiz de hızlı hareket ettiğimiz için nefes nefese kalmıştık. Büyük bir alkış tufanı koptuğunda birbirimizden ayrıldık. Eli belimdeyken tamamen kopmadı benden.

"Biraz hava alacağım," diyerek yanından ayrıldığımda itiraz etmedi. Tırnaklarımı avcuma geçirirken terasın yolunu tuttum.

Asansörle terasa çıktığımda buz gibi soğuk hava yüzüme çarptı. Kapı arkamdan kapanırken kollarımı bedenime sardım ve bakışlarımı karanlık gökyüzüne çevirdim. Derin derin nefesler alırken düşüncelerimde kaybolmuştum.

Soğuk hava ciğerlerimi yakarken tenim buz tutuyordu ama iyi geliyordu. Soğuk hep iyi hissettirirdi. Ama ben soğuktan nefret ederdim. Nefeslerimi düzene sokarken bir süre gözlerim kapalı halde öylece bekledim.

Bir anda omzuma bırakılan ceketle gözlerim hızla açılırken bakışlarım yanımda dikilen adamı buldu. *İki dakika rahat bırakmıyorlardı!*

"Bu soğukta üzerinize bir şey almadan çıkarsanız hasta olursunuz." Parmaklarım Silvan'ın ceketini çıkarmak için hareket etmişti ki elimi tutarak beni durdurdu. "Kalsın, bir mahsuru yok."

"Benim için var." Ceketi çıkarıp, ona geri verirken geriye doğru bir adım attım. Onunla burada kalmak istemiyordum. Adımlarımı terasın kapısına doğru attığımda sessizce beni izledi. Demir kapıyı sertçe çektiğimde açılmadı. Birkaç kez daha denedim ama sonuç değişmedi.

"Sanırım burada mahsur kaldık." Bakışlarım ona döndü. Yüzünde keyifli bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Kocan yokluğunu fark edene kadar buradayız artık." Bilerek yapmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordum buz gibi bir sesle. Sesim ifadesiz ve düzdü.

"İlk karşılaşmamızda biraz kabalık etmiş olabilirim." Adımlarını bana doğru attı ve karşımda durdu. "Sizi memnun edemedim." Parmakları yüzümü kaplayan perçemime dokunmak için havaya kalkmıştı ki bileğini tutarak onu engelledim.

"Çek," dedim sertçe. "Bana dokunulmasından hoşlanmam." Elini atarcasına ona doğru savurdum. Sendeledi. "Mümkünse bir daha denemeyin. Yoksa sizin zararınıza olur."

"Bu bir tehdit mi?" derken suratındaki gülümsemesi hâlâ yerini koruyordu.

"Ne anladıysanız o," dedim düz bir sesle.

"Ah, siz Kara kadınları..." dedi hayranlıkla. "Tıpkı soyadınız gibi gözü kara kadınlarsınız." Kaşlarım çatıldı. "Annen de böyleydi, biliyor musun?"

"Sakın!" dedim hiddetle. Öne doğru bir adım atarken işaretpar-

mağımı tehditkâr bir şekilde yüzüne doğrultmuştum. "Sakın, annem hakkında tek bir kelime bile etme."

"İzgi Kara!" dedi gür bir sesle. "Babasının biriciği olabilirsin ama annesinin hiç istemediği, sevemediği o kız çocuğusun," dediğinde sözleri içimin ezilmesine sebep oldu. "Bir amaç için doğdun. Bir amaç için hayatta kalacaksın ve yine o amaç uğruna öleceksin."

"Kes sesini!" dedim sertçe. Onu göğsünden sertçe iteklediğimde gür bir kahkaha attı. "Kes yoksa ben senin nefesini keserim."

"Gerçekleri duymak ağrına mı gitti?" dedi alayla. "Henüz başlamamıştım bile. Sahi, baban kaç senedir kandırıp duruyor seni?" Kalbim acıyla kasıldı. Yalan söylüyordu. Yalan söylüyordu. "Henüz hiçbir şey bildiğin yok, İz." Adımlarını bana doğru attı. "Ama eğer yalanların arkasına saklanmış olan gerçekleri öğrenmek istiyorsan tek yapman gereken yanımda olman."

"Bunu neden yapayım?"

Göğüs kafesim hızla kalkıp iniyor, sol yanımda hissettiğim sızı nefesimi kesiyordu. Kalbim ağrıyordu. İlaçlarımı almamıştım.

"Çünkü aradığın gerçekleri benden başka hiç kimse sana veremez," dedi kendinden emin bir sesle. "Bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz." Tırnaklarım avuçlarımı yine ve yine kanattı. Göğüs kafesimde büyük bir acı vardı. Parmakları kollarımı sıkıca kavradığında taş kesilen vücudumu sarstı. "Sadece iki gün," dedi sertçe. "Bana gelmen için sadece iki günün var. Bu süre zarfında çevrendeki herkese sor anneni. Hepsi aynı şeyleri anlatacak. Ama bana geldiğinde asıl gerçeklerle karşılaşacaksın," dedi zehirli sözlerle. "En önemlisi, Douglas'a sakın güvenme. Hayatının hatasını yaparsın."

"Seninle olmamı istiyorsun ama bana da güvenmiyorsun," dedim fark ettiğim şeyle.

"Doğru," dedi dürüstçe. "Sana güvenmiyorum."

"Unuttuğun bir şey var," dediğimde merakla bana baktı. "Senin güvenine ihtiyacım yok, Vance."

Sözlerime karşılık benim gibi alayla güldü. "Ben olmadan hiçbir şeyi başaramazsın," dedi öfkeyle.

Üstünlük taslayarak, "Bir savcı olduğumu unutuyorsun," dedim. "İstersem şimdi alırım seni içeri. Hiç kimse de bana bunun için hesap sormaz. Senim aksine istediğim her şeye sahip olacak gücüm var ama sen bana sahip olamayacaksın. Seninle değilim. Unut bunu."

Sözlerimi zihninde bir süre tarttığında, "Yine de bir düşün," dedi ifadesiz bir sesle. "*Çünkü ihanet*, hiçbir zaman nedensiz olmaz," de-

diğinde kaskatı kesildim. Elim ayağım buz kesti. "Ben sana o nedeni vereceğim."

Vücudumdaki baskısı çekildiğinde son kez bana baktı ve adımlarını kapıya yönlendirdi. İki kez üst üste demir kapıya vurduğunda kapı içeriden açıldı ve çıkmadan hemen önce kapının arasına bir taş sıkıştırdı.

Hayat bazen o kadar karmaşık gelirdi ki gözüme... Sanki bir kördüğümle uğraştığımı hissederdim. Birini açtıktan sonra daha kötüsüyle karşı karşıya gelirdim. Bir gerçeğin arkasında aslında bin bir sırrın, birçok geçmişin izine rastlardım. Bazen o kadar çok yorulurdum ki nefes alamazdım. Yolumu bulamazdım. İzimi kaybederdim. Kalbimin sesini işitemezdim. Sanki bir bataklıkta gibiydim. İçine yavaş yavaş gömülüyordum ama kimse de gelip kurtaramıyordu beni.

Onca kalabalığın arasında yalanlarla büyüyordum. Onca kalabalığın arasında sesimi duyuramıyordum kimseye. Ya da duymak istemiyorlardı beni, bilmiyordum. Ben hiçbir şeyi bilmiyordum.

"İzgi," dedi bir ses. *Onun sesi.* Nefret ettiğim o sesin sahibi. Yaşlarla dolan yeşillerimi geriye ittim. Gardımı aldım. Buz gibi bakan gözlerim katran karası gözlerini buldu. Terasın kapısında dikilen bedenini seçebildim. Adımlarını bana doğru attığında dibimde bitti. "Ne bu halin? Biri bir şey mi yaptı?" dedi endişeyle. Sıcacık avuçları yanaklarımda kendine yer buldu. "Konuş benimle," dedi düz bir sesle. Sustukça endişesi arttı. "Konuş benimle. Bakma öyle." Engel olamadığım bir damla yaş elinin üstüne düştü. Nefretin gözlerimden akarak avuçlarının arasından sızdığını ve kendine bir yol çizdiğini gördüm. Böyle olması ondan daha çok nefret etmeme sebep oldu. Bana iyi davranmamalıydı. Hak etmiyordum.

Bir anda, "Annem hakkında ne biliyorsun?" diye sordum. "Geçmişte neler yaşandı?" Bakışları donuklaştı. "Bana her şeyi anlatacaksın, Keskin," dedim buz gibi bir sesle. "Yoksa yapacaklarımdan ben sorumlu değilim."

Katran karası gözlerindeki kazılı mezar artık yanıyordu.

İçinde de ben vardım.

5. MASKENİN ARDINDAKİ YÜZLER

Yüreği soğuyanın savaşı biter, diyor Sezai Karakoç.

Benim yüreğim ne zaman soğurdu ve bu savaş ne zaman biterdi, bilmiyordum.

Bildiğim tek şey bu savaşta, bir yangının ortasında mahvolacaktım.

Hissediyordum.

Bundan sonrası hiç iyi değildi.

Ruhumdaki kız çocuğu umut dolu gözlerle bir terasın en köşesindeydi. Korkuluklara tutunarak mermerin üstüne çıkmıştı ve bana arkasını dönmüştü. Bir intihar, içimdeki kanın korkuyla fokurdamasına sebep oldu.

Bir yalan söylemeden önce o yalana kendini inandır. Zihnini, seni okuyanları ve hayatındaki herkesi kandır. Başka türlü istediğin hedefe asla ulaşamazsın.

Öyle de yaptım. Önce kendimi, daha sonra onu ve sizi kandırdım.

Ne anlattıysam yalan. Ne anlattıysam yalan.

"Sana bir soru sordum, Keskin," dedim buz gibi bir sesle. Kaç dakika geçmişti, bilmiyordum ama soruma hâlâ bir cevap alamamıştım.

Katran karası gözleri bilinmezliğin içinde yol almışken daldığı yerden sıyrıldı ve tekrar bana baktı. Omuzlarını geriye doğru atıp, "Kimsenin bildiğinden fazla bir şey bilmiyorum," dedi düz bir sesle. "Sana anlatılan neyse bize anlatılan da o," derken bir hayli rahattı. Karşımda ellerini ceplerine koymuş, omuzlarını dikleştirmiş, gözlerini gözlerimin en derinine dikmişti. Sanki ruhundaki karanlık gözbebeklerimden içeriye sızsın ve ruhu ruhuma karışsın istiyormuş gibi bakıyordu.

O zaman Silvan neyden bahsediyordu?

"Öyle mi?" diye sordum merakla.

"Öyle," dedi, tereddüt bile etmeden.

"Emin misin?" diyerek üsteledim. Kız çocuğu intihara doğru bir adım daha attı ve omzunun üzerinden bana doğru baktı. Bekledi.

"Eminim," dedi. Kendinden emin ve tok çıkan sesi şüpheli bakışlarımın dağılmasına sebep oldu. Ona inanmayı istedim ama ona inanmayı isterken bile ona güvenmedim.

Gergin omuzlarım gevşerken, "Sana inanıyorum," dedim sıcacık

bir sesle. Harelerine damlayan koyuluğu ve çehresine yayılan şaşkınlığı seçtim. Bana bakakaldı. Ona güvendiğimi zannetsin diye, "Yalan söylemeyeceğini biliyorum, Keskin," dedim. "Sen yalandan nefret edersin, bunu biliyorum. Arada kaldığın her an doğruyu seçersin ve ben de buna güvenerek sana inanıyorum," dediğimde kaskatı kesildi. Yüzündeki ifadeyi çözemedim. Düz ve katı bir ifadesi vardı. Karanlığa doğru, "Umarım sana olan inancım beni hayal kırıklığına uğratmaz," diye fısıldadım.

Kız çocuğu geriye doğru bir adım attı ama mermerden aşağıya inmedi.

Bekledi.

Bekleyecekti.

Ama sonu gecikse bile en başından beri belliydi.

Asıl sen, benim sana inandığımı düşünerek hareket ettiğinde hayatının hatasını yapacaksın. Yolunu şaşıracaksın ve ben sana doğru yolu bulman için yardım etmeyeceğim.

Kaybettim sanacaksın. Âciz düştüm sanacaksın. Sana ihtiyacım olduğunu düşüneceksin ama yanılacaksın.

Ben kaybetmem.

Bir kız çocuğunun gözyaşlarının izi, bir günahın lekesi gibi ruhumda izlerini bırakmıştı. O günahın lekesi ne yaparsam yapayım hiç çıkmamıştı. Şimdi üzeri bir ziftle kaplanıyordu ve ben buna engel olamıyordum.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Başsavcı'nın masaya savurduğu kâğıtlar masanın üzerinden kayarak yere düştü. "Biz bunları bilmiyor muyuz sanıyorsun sen? Bunun gibi nicesi elimizde ama yetmiyor işte!" dedi sertçe.

Öfkesinin sebebi birkaç gün önce babamın kasasından aldığım belgelerin kopyasıydı. Davetten sonraki günün sabahı soluğu onun yanında almıştım. Keskin'le de o günden sonra hiç konuşma fırsatım olmamıştı. Elindekiyle yetinmeyi bilmiyordu. Doyumsuz herifin tekiydi. Baştaki yumuşak tavırları gitmiş, yerine hırsı gözünü kararan bir adam gelmişti. Onu tanıyamıyordum.

Kelimelerin üzerine basa basa, "Bize daha fazlası lazım, İz," dedi sertçe. "Anlıyor musun beni? Çok daha fazlası."

Gözlerimi yerdeki kâğıtlardan ayırıp gözlerine diktiğimde, "Elimden geleni yapıyorum," dedim. "Nasıl bir şeyin içinde olduğumu biliyorsunuz. İşler sandığınız kadar kolay değil," dedim sıkıntıyla iç geçirirken.

Bana doğru bir adım attı. "Senden elinden gelenin fazlasını yapmanı istiyorum, İz," dedi sükûnetle. "Elindekiyle yetinme. Her zaman daha fazlasına ulaşmak için çabala." Aşina olduğum kelimelerini bir kez daha işitirken karşısında saygımı korudum. "Ben sana böyle mi öğrettim?"

"Her şey hemen olsun istiyorsunuz," dedim sertçe. Kaşları çatıldı. "Süresiz bir saha görevinde olduğumu unutmamanızı ve bu görevi benim yönettiğimin bilincinde olarak hareket etmenizi rica ediyorum. Her şey yavaş yavaş, tam tıkırında ilerleyecek. Vakti ne zaman gelirse ve ben ne zaman *bitti*, dersem o zaman bitecek."

"Saha görevinde olabilirsin ama benim emrim altındasın," diyerek üstünlük tasladı. "Emirlerime uymak zorundasın."

"Üstüm olmanız her emrinize uyacağım anlamına gelmiyor, Başsavcı'm." Kaşları alayla havalandı. "Elbette sizi dinleyeceğim, tecrübelerinizden yararlanacağım ama operasyonu sabote ederek değil." Cesaretimi ve gözü kara oluşumu, lafımı çekinmeden söylememi hep severdi. "Çünkü siz de çok iyi biliyorsunuz ki bu operasyonu da bu operasyondan sorumlu olan herkesi de ben yönetiyorum," dedim kelimelerin üzerine basa basa. "Bu operasyonda... Savcı benim."

Kahvelerine yayılan berraklığı seçtim. Kafasında bir şeyi ölçüp tartmış gibi gözlerimin içine düşünceyle baktı. "Pekâlâ," dedi dingin bir sesle. Masasına doğru ilerledi ve koltuğunda yerini aldı. "Anlat bakalım, neler oluyor?"

Öne doğru bir adım attığımda karşısında dik durdum. "Meclis geçtiğimiz günlerde New York'ta büyük bir toplantı verdi. Tabii ben öncesinde Keskin'in iş için yurtdışında olduğunu sanıyordum ama biraz araştırınca üyelerin hepsinin aynı tarihlerde ülkede olmadığını öğrendim," diyerek derin bir nefes aldım. "Rusya'da yeraltının kralı olarak bilinen Ivan Samoilov'la yeni bir silah ticareti için anlaştılar. Ayrıca bir hafta içinde birçok ülkedeki yeraltı sahipleriyle yeni bir sözleşme imzaladılar."

"Kaç sevkiyat yapıldı bu süreçte?" diye merakla sordu. "Ya da o evde bulunduğun bu iki haftada kaç sevkiyat gerçekleşti senden habersiz?"

Vereceğim cevabın onu kızdıracağına emindim. "Yirmi sekiz," dedim sıkıntıyla. Kaşları imayla havaya kalktı. "Henüz Türkiye'de yapılacak olan sevkiyat gerçekleştirilmedi. Sınır dışında yapılmış olan hiçbir sevkiyata müdahale edemeyeceğimi de siz çok biliyorsunuz."

"Gerçekten her şeyi çok güzel idare ediyormuşsun," dedi alayla.

Tırnaklarım avuçlarıma sertçe baskı uyguladı. "Peki, bunları kanıtlayacak belgelerin var mı?" derken bunun cevabını da bildiği belliydi.

"Henüz yok."

"Henüz?" dedi alayla. "Tam üç hafta oldu, İzgi ve bizim elimizde hiçbir şey yok, farkında mısın? Başaramayacaksan söyle, dosyayı bir başkasına devredeyim," dedi kestirip atarcasına.

"Kolay olmayacağını biliyorsunuz," dedim sözlerine öfkelenirken. "Ayrıca bu operasyonu benden başka kimsenin başaramayacağını da biliyorsunuz. Bu yüzden ilk bana geldiniz." Omuzlarım dikleşti. "Elimizde şu an hiçbir şey olmaması olmayacağı anlamına gelmiyor, Başsavcı'm."

"Sayın Başsavcı," diyerek düzeltti. Dişlerimi birbirine bastırdım. Bu adam insanı deli ederdi. "Seni istememizin sebebini çok iyi biliyorsun, İzgi. Onlara senden başka kimse ihanet etmez."

"Aileme ihanet edeceğimin farkındasınız ama sürekli üzerime geliyorsunuz." Bana güvenmiyordu. Ben de ona güvenmiyordum. "Babama, bana annelik yapan kadına, dostlarıma, abime... Hayatımda benim için bir anlam ifade eden herkese," dedim kelimelerin üzerine basa basa. "Meclis üyelerinden devlete çalışan hâkimler, avukatlar, savcılar da var ama siz beni seçtiniz. Neden?" dedim alayla. "Çünkü sadıktım. Çünkü defalarca kez meclisi karşıma aldım. Çünkü sözkonusu makamımsa ve bana verilen görevse kimseye acımayacağımı çok iyi biliyordunuz. Buna rağmen üzerime geliyorsunuz ve ben artık çok sıkıldım."

"Bakın, Savcı'm..."

"Sayın Savcı," dedim imayla. Kaşları çatıldı. Cesaretimi kendi içinde sorguladı. "Lütfen olması gerektiği gibi seslenin. Sizin de hep söylediğiniz gibi gereksiz samimiyete hiç gerek yok." Göğüs kafesim sertçe inip kalktı. "Uzun lafın kısası, Sayın Başsavcı..." dedim saygıyla. "Ben işimi yapacağım, operasyon ne zaman biterse ben istediğim zaman bitecek ve bunun için size sadece rapor vereceğim," dedim öfkeyle. Kahvelerine yerleşen ifadeyi çözemedim. "Ben işimi yapacağım ve siz bir kez daha operasyona müdahale etmeyeceksiniz. Bu operasyonu nasıl yürütmem gerektiğini biliyorum. Benden birkaç hafta içinde meclisi bitirmemi isteyemezsiniz."

Sözlerime kulak asmadı. Çekmecesini açtı ve bir dosyayı masanın üzerine attı. "O halde iki gün sonra yapılacak olan sevkiyatta bizzat bulunmak istersin," dediğinde gözlerim kısıldı. "Sonuçta karşına çıkan ailen dahi olsa eminim acımayacaksındır." Sertçe yutkundum.

Sandalyesinde rahatça geriye doğru yaslandı. "Kendine gelmeni istiyorum senden, İz," dedi emreder gibi. Dirseklerini masaya yasladığında öne doğru eğildi ve gözlerimin en içine dikti kahvelerini. "Türkiye'nin en iyi ağır ceza savcılarından birisin sen," dediğinde gururla dikleşti omuzlarım. "Genç yaşına rağmen başarıların hayranlık uyandırıcı. Tuttuğunu koparıyorsun. Zekisin, güçlüsün, nerede ne yapacağını iyi biliyorsun. Merhametin adaletini gölgelemesin sakın." Sözleriyle kalbim kasıldı. "Benden emir bekleme," dediğinde yutkunmadan edemedim. "Harekete geç."

Korktuğu şey görevi tamamlayamayacak olmam değildi. Benden emindi. Emin olmadığı şey merhametimin adaletimi gölgelemesi ve ailemi kayırmamdan şüphe duymasıydı. Haklıydı da ama kayırmayacaktım.

"Ha, bu arada..." dedi bir şey hatırlamış gibi. "Operasyon boyunca güvenliğinden sorumlu olacak birini atayacaklar sana. Henüz kim olduğunu ben de bilmiyorum ama senin için de iyi olacaktır." Sorgu dolu gözlerle ona baktım. Kaşlarım çatıldı.

"Bir asker mi? Polis mi? İstihbaratçı mı?" diye merakla sordum. Sıkılmış gibi bana baktı. "Ben tanıyor muyum?"

"Bir asker," dediğinde mazi gözümde canlandı. "Rütbesi de yüzbaşı, oldu mu Sayın Savcı?" dedi alayla.

Beni bekleme. Ben senden gideli yıllar oldu. Sana gelmemi bekleme sakın.

Zihinimde geçmişten gelen bir ses yankılandığında gözlerimi kapatıp açtım. *O olamazdı, değil mi?*

Masanın üzerindeki dosyayı aldığımda, "İyi mesailer, Sayın Başsavcı'm," dedim saygıyla. "Sözlerinize dikkat edeceğime emin olabilirsiniz." Geriye doğru bir adım atarken ona arkamı döndüm ve kendimi odanın dışına attım. Rahat bir nefes alırken parmaklarımın arasında tuttuğum dosyayı sıkıca kavradım.

Bu görev sandığım kadar kolay geçmeyecekti. Her şey iyice sarpa sarıyordu.

Bütün gün adliyede uğraşmak zorunda kaldığım karmaşa içten içe boğulmama sebep olmuştu. Günün yorgunluğu üzerimdeyken maskaram kirpiklerime ağırlık yapıyordu. Eve gidip deli gibi uyumak, yapmak istediğim tek şeydi.

İçinde bulunduğum araba mâlikaneden içeri girdiğinde, bahçede İdil'le konuşan Keskin'i fark ettim. Onun da bakışları kısa bir süre

sonra mâlikaneye giriş yapan arabamı bulurken korumalar tarafından açılan kapıdan dışarıya attım kendimi.

"Hayırdır?" dedim sorgu dolu bir sesle. Adımlarımı onlara doğru attığımda Keskin'in bakışları eteğimin açıkta bıraktığı bacaklarımda gezindi. Kaşları çatıldı. "Kapılarda mı karşılanıyorum artık?" dedim alayla.

Oyununu sağlam oyna, İz, diyen Başsavcı'nın sesi yankılandı zihnimde. *Onu kendine âşık et.* Zihnimde bir kapı kapandı ve diğer kapı açıldı. *Ona âşık olduğun yalanını söyleme. Ona gerçekten âşık ol ve onu buna inandır.*

Kıyamet benim için bugün başlamıştı.

Aşk, zayıflatır.

Yanına vardığımda bir eli belimi bulup beni kendine doğru çekti. Bu hareket afallamama sebep olsa da insan içinde belli etmedim. Yüz ifademi sabit tuttum. Muhtemelen etrafta korumalar var diye böyle bir şey yapmıştı.

"Bunu aslında senin yapman gerekiyor, öyle değil mi?" dedi alayla. *Ne yapıyorsun*, dercesine baktım ona. "Bir sonraki sefere aynı performansı senden bekliyorum," dedi ve göz kırptı.

Kelimeleri ağzımın içinde yuvarlayarak, "Çok beklersin," dedim. Dengemi bozuyordu.

"Sorun değil." Parmakları yüzümü örten perçemlerimi geriye doğru çektiğinde kaşlarım çatıldı. Katran karası gözleri gözlerimden ayrılmazken karanlık bir sesle, "Beklerim," dedi. Kalbim huzursuz bir hisle çarptı.

Zeynep endişeyle *ya biliyorsa ona oynadığın oyunu,* demişti. *İz, senin için korkuyorum. Bu adamlar salak değil. İçeride yüzlerce adamları vardır. Senden ya haberi varsa?*

Sonum ne olursa olsun, geri durmayacağım, Zeynep, demiştim. *Sözkonusu devlet.*

İçimi kaplayan huzursuzluk göğüs kafesimde baş gösterirken bakışlarım İdil'i buldu. Rahatsızlık hissi etrafımı sarıp sarmaladı.

"Nasılsın, İdil?" dediğimde şaşkınlıkla bana baktı. Onunla konuşmamı beklemiyor olmalıydı.

"İyiyim, İz Hanım," dedi nahif sesiyle. "Siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim, bildiğin gibi." Tebessüm ettim hafifçe. "Bu arada bana sadece İz, de lütfen," diye ricada bulundum.

Gözleri Keskin'e döndü ve sonra tekrar beni buldu. "Ama olmaz öyle," dedi tereddütle.

"Olur olur," dedim başımı sallarken. Bakışları onay almak istercesine tekrar Keskin'i buldu.

"Ne diyorsa o," dediğinde kaskatı kesildim. Kalbim tekledi. Bana neden bu kadar iyi davranıyordu?

"Sevkiyat işi ne oldu?" diye sordu bir anda. İdil'in bakışları tereddüt edercesine beni buldu. Gözbebeklerinin büyüdüğünü fark ettim. "Hector'la yapılan anlaşma?" Bakışlarını fark ettiğinde, "Karımdan saklayacak hiçbir şeyim yok, İdil," dedi sertçe. "Şimdi o bakışlarını karımın üzerinden çek ve soruma cevap ver."

Anladım. Bilerek yanımda konuşuyordu. Tepkimi merak ediyordu.

Sözleri yutkunmama sebep olurken kaburgalarımın altında kimi zaman varlığını bile unuttuğum, kanadı kırık ölü kelebeklerimin kıpırdandığını hissettim. Nefesim ciğerlerime yetmedi.

Bu adamın derdi neydi?

Ne saçmalıyordu?

Bakışlarım gittikçe kısıldı ve şüpheyle ona baktım. Acaba o da bana mı oyun oynuyordu? *Herkesi kendin gibi sanma. Yahu, sen kimin tarafındasın?*

"Hector anlaşmanın şartlarını kabul etmiyor. Isabelle Allister kendisine zorluk çıkarıyor. İspanya'da işler onun için iyi gitmiyor," dedi İdil. "Sevkiyatların hepsini sorunsuz bir şekilde tamamladık. Geriye sadece tek bir sevkiyat kaldı ama ona da henüz var. Sen üzerinde bir kez daha konuşmak istediğini belirtmiştin."

Keskin onaylarcasına başını salladı. "Hector sende," dedi. "Yarın son sevkiyat için bir toplantı yapacağım, meclistekilere haber verirsin." Bakışları bana döndüğünde yumuşadı. "İki gün sonraya bir restoranda yer ayırt," dedi bu sefer. "Karımla biraz vakit geçirmek istiyorum."

"Anlamadım, ne?" derken kaşlarım havalandı.

"Bir ömür iki yabancı gibi kalmayacağımıza ve boşanamayacağımıza göre..." dedi imayla. "Birbirimizi tanımanın vakti gelmiştir belki, ha? Ne dersin?"

Mecliste yapılan evliliklerde boşanma olmazdı. Gittiğin evden ancak ölün çıkardı. Meclise üye olan ailelerin çocuklarının arasında yapılan evliliklerde bu bir gelenek haline gelmişti. Babam zamanında annemle evlilik yaparak bu geleneği bozmuştu ama o yıllarda her ne olduysa meclis dışı evlilikler kesinlikle yasaklanmıştı.

Hepimizin kaderi, hayatı onların elindeydi. Bu durum fazlasıyla sinir bozucuydu.

"İki gün sonra bir operasyona katılacağım," dediğimde attığım

yemi yutmasını umdum. Kaşları çatıldı. "Başka bir güne erteleyelim yemeği," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

Şüpheyle, "Ne operasyonu?" diye sordu.

"Sana bilgi vermeyeceğimi biliyorsun," dedim. İdil'in dudakları alayla kıvrıldı. *Gördün mü*, der gibi baktı ona. "Bizde gizlilik esastır," dedim net bir sesle.

"Öyle olsun," dediğinde düz düz ona baktım. Bakışları kısıldığında, "Rauf'la bir sorun yok, değil mi?" diye merakla sordu. "Olanlardan haberim var, İzgi."

Kaşlarım havalanırken, "Hallediyorum," dedim buz gibi bir sesle. "Bana Rauf'un keş oğlunu savunmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, savunmayacağım," dediğinde rahat bir nefes aldım. "Seni rahatsız ederse haberim olsun."

"Ayağımın altına dolanmasın yeter," dedim ve kollarımı göğüsümde birleştirirken ondan uzaklaştım. Belimdeki eli geri çekildi. "Çok fazla sorun çıkarıyor. Bunca işin arasında bir de onunla uğraşamam. Meclistekileri üzerimden çek."

"Hay hay," dedi başını hafifçe eğerek. "Var mı başka bir isteğin?"

"Rauf'u tanıyorum. Rahat durmayacaktır, Keskin," dedim sıkıntılı bir sesle. "En azından mahkeme sonuçlanana kadar bana zorluk çıkarmamasını sağla. Sana daha önce de söylemiştim. Karşıma çıkmazsanız size dokunmam ama karşımda olmayı göze alıyorsanız da sonuçlarına katlanırsınız. Başından söyledim ben bunları sana."

"Rauf'u dert etme," dedi rahat bir tavırla. "Ben onu halledeceğim. Oldu bil." Kaşlarım havalanırken İdil yanımızdan ağır ağır ayrıldı. O da önümden çekildiğinde beraber mâlikanenin açık kapısından içeri girdik.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye merakla sordum. "Kolay olmayacak, biliyorsun, değil mi?" diye devam ettim sıkıntılı bir sesle. "Rauf'un oğlu kesin yatacak. Hem satmaktan hem kullanmaktan. Ayrıca dosyası da bayağı kabarık. Benim durumum da belli. Eskisi gibi değil. Artık bir Alacahan'ım ve meclisin içine bu kadar girmem herkesi rahatsız edecektir."

"Sen rahatsız olmadığın sürece kimin rahatsız olacağı ya da ne düşündüğü umurumda değil, İzgi," dedi karanlık bir sesle. "Zoru sevdiğimi bilirsin," derken dudaklarında yamuk gülümsemesi hâkimdi. "Sen sadece arkana yaslan, işini yap. Gerisini ben halledeceğim. Rahat ol, *yavrum*." Kolumu kavrayan eli beni kendine doğru çekince ani hareketiyle afalladım. Sıcak nefesini dudaklarımın üzerinde hisseder-

ken katran karası gözler çehremde geziniyordu. Bilinmezliğe doğru yol alan gözleri, ifadesiz ve düzdü.

"Ne yapıyorsun?" dedim düz bir sesle. Parmaklarının tersi aheste aheste boynumda gezinirken gözleri boynuma dikkat kesildi. "Keskin," dedim uyarırcasına.

"Bu daha önce de var mıydı?" dediğinde parmakları bu sefer saçlarımı geriye doğru itti ve bakışları uzun uzun boynumda gezindi. Neyden bahsettiğini sorgularcasına ona baktım. "Ne bu?" dediğinde kaşlarım çatıldı.

Bugün fazla sakin görünüyordu. Bu tavrının sebebine anlam veremesem de gözlerinde sanki burada olduğuma şükreder gibi bir ifade vardı ve bu bocalamama sebep oluyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye merakla sordum. Göğüs kafesim aldığım nefesle yükselip indi. "Ne var boynumda?"

"Yara gibi bir şey. Çözemedim ne olduğunu ama fena gözüküyor," dedi. "Biri sana zarar mı verdi?"

Bakışları gözlerimi bulduğunda, gözlerinde gördüğüm ifadeye anlam veremedim. O da bana bir cevap vermedi zaten. Sessiz kaldı. Neden öyle bakıyordu? "Saçmalıyorsun." Kollarının arasından çıkmak istedim ama izin vermedi. "Hayır, bugün bir şey de olmadı," dedim anlam vermeye çalışarak. "Çekil, bakacağım," derken kolunun baskısı tenimden çekildi. Salondaki duvara asılı aynanın önüne geçtiğimde saçlarımı sağ omzuma yatırıp boynuma baktım. O da hemen arkamda yer almıştı. Parmaklarımı, kaşımaktan tahriş ettiğim boynumda gezdirirken, "Alerjim tuttu sanırım," dedim. "Öğlen salata yemiştim, sanırım ondan oldu. Fesleğen falan mı koydular acaba içine?"

"Hastaneye gidelim mi?" diye sorduğunda ona aklını kaçırmış gibi baktım. "Bu azarsa daha kötü olur gibi duruyor."

Tekrar ona dönmeden önce, "Gerek yok," dedim. "Alerji kremlerimi sürsem yeter ama hepsi diğer evde kaldı. Birazdan kapıdaki çocuklara aldırır, sürerim. Birkaç saate etkisini gösterir zaten. Kaşımaktan mahvetmişim hep."

Öylece baktığını fark ettiğimde, "Dediğin gibi olsun," dedi sıcacık bir sesle. "Ben şimdi alıp gelirim eczaneden. Sen bana ilaçların isimlerini yaz ya da fotoğrafı varsa fotoğraf da olur." Vücudumdaki eller benden uzaklaştığında heybetli cüssesi gözümü doldurdu.

"Keskin, benim kalbim için olan birkaç ilacım daha bitmişti, hazır gitmişken zahmet olmazsa onları da alır mısın?"

Koroner kalp hastası olduğum için düzenli kullanmam gereken

ilaçlarım vardı. Birkaç kutum bitmişti, hazır aklıma gelmişken onları da alsa iyi olurdu aslında.

"Zahmet olmaz. Alırım," dediğinde sadece başımı salladım. Daha sonra bana arkasını döndü ve az önce girmiş olduğumuz kapıdan dışarı çıktı.

İçimde çığlık çığlığa bağıran o hisle beni orada öylece bırakıp gitti.

On dakika sonra bahsettiğim ilaçlar ve kremlerin hepsini alıp gelmişti. Hatta benim istemediğim ama eczanedeki kadının ona verdiği alerjim için olan başka kremleri de düşünüp almıştı.

Gözlerimin önüne düşen perçemimi üfleyerek, yüzümden çekerken burnumun kaşındığını hissettim.

"Yemin ederim, ömür törpüsüsün, Sergen!" Her yerim baharat içindeyken mutfakta Sergen'in yalvarmaları sonucu kendimi çorba yaparken bulmuştum. Beyefendinin canı sıcak bir çorba istemişti. Çalışanlar bugün izinde olduğu için ve Sergen de üşüttüğü için yapıyordum. Çok ısrar etmese kalkıp yapmazdım da.

Altıma siyah, deri bir pantolon geçirmiş, üzerime beyaz, sıfır kollu, yarım bir *crop* giymiştim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmıştım ama yüzüme gelen perçemlerim önümü görmemi zorlaştırıyordu.

"Sanki ne yaptın, Allah aşkına?" derken elmasından koca bir ısırık aldı ve şapırdatarak yemeye başladı. Ona tip tip baktım. "Alt tarafı bir çorba."

"Düzgün ye şunu, rezil!" dedim tiksinircesine. "Ya, evde o kadar çalışan vardı sabah! Sabah niye onlara yaptırmadın?" dedim sitemle.

Gülümsedi. "Söylemeyi unutmuşum," dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. "Zaten birkaç güne babaannem gelecek, o zaman bütün yemekleri senin yapmanı isteyecektir. Bunu da bir ön hazırlık gibi düşün," dedi göz kırparak.

"Saçımı çek şu gözümün önünden," dedim ters ters. O, yüzüme gelen saçı geri çekerken tezgâha zıpladı ve oturdu. "Ayrıca ne münasebet? Bu evde o kadar çalışan varken, ben mecbur kalmadıkça hayatta elimi bir şeye sürmem."

"Düzgün karıştır o çorbayı, düzgün," dedi sitemle. Kaşlarını çatmış, ters ters bana bakıyordu.

"La havle, la havle," dedim sabırla. Sergen'in kafasını ezdiğimi hayal ederek parmaklarımın arasındaki naneye sertçe baskı uyguladım.

"Saçın içine girerse içmem o çorbayı," dedi, çocuk gibi. "Uzat bakayım ellerini, tırnaklarına bakacağım." Benim uzatmamı beklemeden ellerimi çekti ve lacivert ojeyle süslediğim tırnaklarıma baktı.

"Hijyen açısından sınıfta kaldın, güzeller güzeli yengeciğim," dedi yüzünü buruşturarak. Pek memnun gözükmüyordu. "Babaannem görmesin tırnaklarını." Kaşlarım havalandı. "Ama elinden her iş gelse var ya, öf! Gözde gelini sensin artık!" Bakışlarındaki alayı görmediğimi sanıyorsa yanılıyordu.

Omzumun üzerine dökülen saçlarımı geriye doğru savurarak, "Babaannen görürse görsün, kime ne?" dedim. Çorbaya biraz sıcak su eklediğimde karıştırmaya devam ettim. "Kimse için kendimi düzeltecek halim yok. Kabul eden, böyle etsin," dedim düz bir sesle.

"Henüz pek bir şey göremedik, yengeciğim." Öyle bir *yengeciğim*, demişti ki yüzümü buruşturmak zorunda kaldım. "İnşallah o günleri de görürüz."

"Allah esirgesin," derken çorbanın altını kıstım ve tezgâhı toplamaya başladım. Başta kavurduğum için çıkardığım unu alırken gözümün önünü bir toz dumanı kapladı.

Gözlerimi sıkıca yummuş, beklerken suratıma yediğim unun öfkesi kanımda kaynadı. Bu çocuk neden sürekli benimle uğraşıyordu? Tek gözümü açıp ona öfkeyle baktım.

"Sergen, kaç," dedim dişlerimin arasından. "Kaç yoksa ben senin katilin olacağım!" diye avaz avaz bağırırken tezgâhın üzerindeki un dolu kâseye elimi daldırmış, o daha tezgâhtan inemeden avuçlarımın arasındaki unu yüzüne fırlatmıştım. Kumral saçları ve yüzü bembeyaz olmuşken kahveleri şaşkınlıkla açıldı ve bana baktı.

"Evli barklı kadınsın, utanmıyor musun böyle hareketler yapmaya?" Yavaşça tezgâhtan indi. "Cık, cık, cık," dedi, kınarcasına. "Koskoca kadın olmuşsun, hareketlere bak!"

Hayretle baktım bu haline. Kaynanamın yapmadığı kaynanalığı yapıyordu bana.

"Benden günah gitti," derken tezgâhın üzerindeki merdaneyi kaptığım gibi kaçan adamın peşine düştüm.

"Bırak peşimi, cani kadın!" Merdaneyi ona doğru fırlatırken gözden kaybolmasıyla yarattığı boşlukta merdane yeri boyladı. "Allah'ım!" diye yakardı. "Ne günah işledik de bu kadını bize ceza diye gönderdin?"

"Aldattığın kadınların ahı tutmuştur!" diye arkasından bağırdım.

"Eskortlar aldatılmaya dahil olmuyor!" diye cevap verdi. "Üstelik benim sevgilim yok! Eskortla eskortu aldatınca kabahatli mi oluyorum yani? Ne olmuş, sürekli gittiğim kadından sıkılıp arkadaşıyla yattıysam!"

Peşinden koşarken, "Çok oldun artık sen!" diye bağırdım. "Terbiyesiz!" Ayağımdaki topuklular bana hiç yardımcı olmazken kanepedeki yastıkları, bahçedeki oturma grubunun arkasına geçen Sergen'in kafasına fırlattım. Biri omzuna biri de saklamaya çalıştığı kafasına isabet ederken fermuar kısmı canını yakmış olmalıydı ki acıyla inlemiş ve zaferle sırıtmama sebep olmuştu.

"Lan, ben anamdan böyle dayak yemedim!" diye bağırırken kafasını ovalıyordu. Kahveleri beni bulduğunda geriye doğru adımlar atarken ben çoktan içeri kaçmıştım. "Bunun öcünü alacağım!" diyerek peşimden koştuğunda, çığlığım bütün evde yankılandı. "Allah'ın cezası kadın!"

Salonda suçlu çocuklar gibi kollarımızı göğsümüzde birleştirmiş, birbirimize kötü bakışlar atarken Berna Hanım ve Aylin gizleme gereği duymadan bize gülüyordu. Keskin de gülüp gülmemek arasında kalmış gibiydi.

Aylin, gülüşlerinin arasından, "Yemin ederim, rezillik," dedi. Sabahtan beri katıla katıla gülüyordu. Çatlamasa iyiydi.

Keskin merakla, "Niye kavga ettiniz?" diye sordu. Una bulanmış yüzüme ve kıyafetlerime baktı. Gözleri saçlarımda oyalanırken saçlarıma da unun bulaştığını fark ettim.

"Hastaydı diye çorba istedi, çorba yaptım!" diye sızlandım. "Tezgâhı toplarken yüzüme bir anda un attı!"

"O da bana attı!" diyerek beni şikâyet etti. "Hiç eğlenmeyi bilmiyorsun."

"Benimle alay eden kimdi?"

"Elinde merdaneyle beni kovalayarak, yastıkları bana fırlatıp alnımı yaran kimdi?"

Şakağında küçük bir bant vardı ama sanki kafasını delmişim gibi konuşuyordu. Yastığın fermuar kısmı tenine denk gelmişti sadece.

"Hak ettin!" dedim yükselerek.

Keskin, "Yeter!" diye bağırdı. "Çocuk musunuz siz? Her evden çıktığımda böyle saç baş birbirinize mi gireceksiniz?"

"Kardeşine sıçra!" diyerek ona kızdım. "Her seferinde benimle uğraşıp beni delirten o! Bana niye kızıyorsun? O bana bulaşmasa ben ona hayatta bulaşmam!"

"Sen de uyma o zaman ona, İzgi," derken yüzünde eğlenen bir ifade vardı. "Ben eve gelene kadar sabret. Koskoca kadınsın, şu çocukla uğraşmaya değer mi?"

Çocuk dediği adam benden sadece altı yaş küçüktü. Ayrıca o, bana mı kızıyordu?

"Niye kızıyorsun yengeme, abi?" dedi Sergen. Kaşları çatılmıştı, bembeyaz suratıyla çok komik duruyordu. Acaba ben de mi öyle gözüküyordum?

Keskin bıkkınlıkla, "Kızmıyorum," dedi. "Uyarıyorum sadece."

"Benim ocakta çorbam vardı," diyerek oturduğum yerden ayaklandım. Bakışlarım Sergen'i buldu. "Gel sen de, pişmiştir şimdi. Sıcak sıcak içersin."

Gözleri parlarken oturduğu yerden kalktı ve yanıma geldi. "Olmuş mudur ki?" diye sordu çocuk gibi.

"Olmuştur, olmuştur," dedim onunla birlikte mutfağa doğru ilerlerken.

Aylin arkamızdan, "Az önce birbirinizi yiyordunuz!" diye cırladı.

Sergen mutfağa girmeden hemen önce, "İster birbirimizi yeriz ister birbirimizi döveriz, sana ne!" diye bağırdı. "Kıskan! Kudur!"

Sıcak çorbayı ocaktan dikkatlice alıp tezgâha koydum. Çorbanın kokusunu içine çekip, "Off!" dedi. "Vallahi mis gibi kokuyor, eline sağlık."

Göz kırpıp, "Sen yengeni ne sandın, koçum!" dedim. Gülümseyerek hâlâ sıcak olan çorbayı bir kâseye doldurdum ve onun önüne koydum. Ona yetecek kadar az yapmışım zaten. Tencere de bu yüzden küçüktü.

"Sen mi yaptın?" diyen tanıdık sesi duyunca bakışlarım mutfağa yeni giren Keskin'i buldu. Bu da her yerden fırlıyordu. Bakışları çorbasını içen Sergen'e döndü. "Mis gibi kokuyor."

Almak için hamle yaptığında Sergen küçük tencereyi geri çekti. "Sana yok," dedi ters ters.

Şaşkınlıkla, "O niye?" diye sordu.

"Bana yaptı yengem bunu." Israrla bana bakmasına rağmen ona bakmadım. "Hepsi benim," dedi ters ters ona bakarak.

"Senden izin mi alacağım, velet?" dedi alayla. Tencereye doğru tekrar hamle yapmıştı ki tencere Sergen tarafından tekrar çekildi.

"Benim!" Gururla göğsü kabardı. Nispet yaparcasına, "Yengem bana yaptı," dediğinde neredeyse kahkaha atacaktım.

Keskin, "Ne demek *bana yaptı*, lan?" dedi sinirle. "Karımın yaptığı yemeği mi saklıyorsun benden, it!" diye gürledi.

"Karın bana yaptı, sana değil." Burun kıvırdı. "İste, sana da yapsın," diyerek tencereyi daha çok kendine çekti.

Keskin'in bakışları anında beni buldu. "Yapar mısın?" diye sordu.

"Yaparım," dedim yumuşacık bir sesle. "Alt tarafı bir çorba.

"Karım yaptıysa tadına bakmamak ayıp olur," dediğinde varlığını arkamda hissettim.

"Allah razı olsun, yenge," dedi Sergen. Bitirdiği çorba tabağına baktım. "Sayende bugün de aç kalmadık, çok şükür."

"Şebeklik yapma, lan." Ensesine bir darbe yedi. "İn aşağıya! Çocuk musun sen? Ne işin var tezgâhın üstünde? Yemek yapılıyor orada, yemek! Sen kıçını koyup otur diye yapılmadı o tezgâh!" diyerek Sergen'i tezgâhtan yaka paça indirdi.

"Yengem bir, sen iki, abi," dedi sitemle. "Karı koca iyi alıştınız beni tartaklamaya!" Mutfaktan çıkarken, söylenip duruyordu. "Hep şiddet, hep şiddet!" derken mutfaktan çıktı ve bizi yalnız bıraktı.

"Boynun nasıl oldu?" diye sordu merakla. Yüzümdeki gülümseme yerini korurken katran karası bakışları gülüşüme düştü ve tekrar gözlerime baktı.

"Biraz daha iyi," dedim düz bir sesle.

"Dur bir bakayım," derken bana doğru yaklaştı. Bir eli saçlarımı tamamen sıyırdığında yüzüme düşen perçemimi de kulağımın arkasına attı ve boynumu açığa çıkardı. Ellerim kollarına tutundu. Parmakları yüzümdeki ve saçlarımdaki unu gelişigüzel temizledi. "Bu daha kötü olmuş sanki," derken dikkatle boynuma baktı.

"Kaşıdım ya sürekli, ondan yara oldu hep," dedim. Hızlanan kalbim, soluğumu tıkadı. Onu itmek istedim ama yapamadım. Bir şeyler bana engel oldu. Parmaklarının baskısını boynumda hissettiğimde soğukluğu tenime çok iyi geldi.

"Hastaneye gitmek istemediğine emin misin?" derken bakışlarını gözlerime çıkardı. "Ya gece daha da kötü olursa?"

"Hayırdır?" dedim sorgu dolu bir sesle. "Bu düşünceni neye borçluyum?"

Nefesi yüzümü yakarken belimdeki eli aklımı karıştırıyordu. Dudaklarına bakmamak için kendimi dizginlerken onun bakışları benim aksime gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyordu.

"Sadece soruyorum, İzgi," diyerek gitgide yaklaştı. Yutkunma isteğiyle dolup taştım. Katran karası gözlerindeki koyuluk gözbebeklerimden içeri sızdı. Ruhum karanlığıyla kirlendi.

Genzimden şuh bir ses çıkararak, "Hmm," dedim. Genzimi yakan kokusu ciğerlerime doldu. "Anladım." Sertçe yutkundum. *Adamdan deli gibi etkileniyorsun ama hâlâ geri çekilmiyorsun.*

Tenimdeki eli aklımı karıştırırken bu yakınlığın ne kadar yanlış olduğunu zihnimdeki ses bana fısıldadı. Yanlış gibi gözüken ama aslında çok doğru hissettirendi.

"Nereye, Sergen?" diyen Berna Hanım'ın sesini duydum. Çok şükür ki kaçınılmaz olan gerçekleşmemişti.

"Mutfaktan su alacağım, anne," dediğini duyunca gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi açıldı ve o kadar hızlı bir şekilde Keskin'i ittim ki Sergen de aynı zamanda mutfağa girdi.

"Onları ala-"

Kalçamı tezgâha yaslarken kollarımı göğsümde birleştirmiş, ağzının içinde bir şeyler geveleyen Keskin'e baktım.

"Aa, abi," dedi şaşkınlıkla. "Sen de mi buradaydın? Ben gittiğini sanıyordum," derken gözleri beni buldu. "Bir şeyi mi böldüm?"

Keskin'in sert bir soluk verdiğini gördüm. "Ben bir yere gitmedim de sen gideceksin, orası kesin." Sesi öfke doluydu.

Sergen saf saf, "Nereye, abi?" diye sordu. Dudaklarımı dişledim. Başımı gülmemek için hafifçe öne doğru eğerken Keskin'in, Sergen'in ensesine yapıştığını gördüm. Çıkan ses de sessizce gülmeme sebep olmuştu.

"Tahtalı köye, koçum," dedi tehlikeli bir sakinlikle. "Çok dolanma buralarda. Maazallah, bir şey olur, kim vurduya gidersin sonra," dedi öfkeyle. "Cehennem zebanileri yolunu gözlüyordur zaten."

Yutkundu Sergen. Ne olduğunu anlayamamış, şaşkınlıkla abisine bakmıştı. "O zebanilerden biri de sen oluyorsun sanırım, abi," dediğinde suratındaki ifadeye neredeyse kahkaha atacaktım.

"Al suyunu, lan," diyen Keskin, Sergen'i bıraktığında çocuk öne doğru savruldu ama suyu almadan koşar adımlarla mutfaktan çıktı. "Geri zekâlı herif." Bakışları beni bulduğunda gülümsedim. Bana değen bakışları yumuşamıştı. "Sen ne yapıyorsun orada?" diye merakla sordu.

"Ha, ben mi?" dedim saçma bir şekilde. Yamuk bir gülümseme peydah oldu dudaklarında. "Su alacaktım." Tezgâhın üzerindeki sürahiyi aldım. Dolaptan bir bardak alıp, soğuk suyu doldururken gözlerinin üzerimde olduğuna emindim. Soğuk suyu tezgâhta önüne bıraktığımda kaşları havalandı. "Benim ihtiyacım yok da senin vardır," dediğimde kaşları çatıldı. "Hararetini alır belki," dedim ve daha fazla oyalanmadan mutfaktan kaçtım. Çıkmadan önce kulağıma bir melodi gibi gelen gülüşü, kalbimin teklemesine sebep oldu.

Ruhumun üzerine giydirdiğim görünmez beyaz elbise, sonbaharın sönük yapraklarının üzerine sürtündü. Yol benim için ikiye ayrıldı.

Biri mantığıma doğru giderken diğeri kalbime doğru gidiyordu.

Odaya çıkıp uzun süren bir duş aldım. Üzerimde bordo bir gecelikle yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturmuştum. Bilgisayarda oya-

lanıp duruyordum. Davet günü Asya'ya verip eve taktırdığım dinleme cihazı fark edilmişti. Yani elde var sıfırdı.

Nemli saçlarım sırtıma dökülürken kalçalarımın hemen altında biten yırtmacım sayesinde gayet rahat bir şekilde oturuyordum. Sırtım ağrımaya başlayınca bilgisayarı kucağıma aldım ve sırtımı yatak başlığına yasladım. Aynı saniyelerde odanın kapısı açıldı.

Kendisinden önce kokusu buram buram burnuma dolarken kara gözler anında beni buldu. Bakışları baştan aşağıya beni süzdüğünde, gözlerinin siyahının gittikçe koyulaştığını fark ettim.

Yatakta yavaşça doğruldum. Ağzının içinde bir şeyler homurdanırken merakla, "Bir şey mi söyledin?" diye sordum.

"Hayır," demekle yetindi. Giyinme odasına girdiğinde bakışlarım tekrar bilgisayar ekranını buldu.

Bu odaya ilk gelişi değildi ama daha önce burada hiç kalmamıştı.

Burada mı kalacaktı acaba? İyi de neden şimdi gelmişti ki? O halde neden daha önce söylememişti? Oflayarak bilgisayarı kapadım ve komodinin üzerine bıraktım. Gece lambasını kapadığımda artık sadece diğer tarafta kalan ışık odayı aydınlatıyordu ve onu kapamaya üşeniyordum.

Sırtım felaket ağrıyordu. Kendimi bildim bileli ne zaman yatağa girsem günün sonunda tatlı bir sızı peydah olurdu sırtımda. Çok fazla ayakta kalamazdım mesela. Beklemekten de nefret ederdim. Mümkün olduğunca ayakta kalmamaya çalışıyordum ama bu tempoda pek de mümkün olmuyordu.

Üzerinde siyah bir eşofman ve siyah bir tişörtle, dağınık saçlarıyla odaya girdiğinde bakışları elinde tuttuğu telefonundaydı. Giydiği tişörtten dolayı belirgin olan kasları dikkatimi dağıtıyordu. Hele pazıları... İrkildim. Aklımı karıştırıyordu.

"Uyuyor musun?" diyen tok sesini işittim.

Gözlerim kapalı bir halde, "Uyumaya çalışıyorum," dedim. Yatağın sol tarafının çöktüğünü hissettiğimde tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim ve ona doğru döndüm. "Sen neden burada uyuyorsun?"

Pes artık, İz! Adamı odasından kov bir de.

Kapalı gözlerine rağmen gülümsediğinde hâlâ ona bakıyordum.

"Uyu, İzgi. Zaten zor bir gün geçiriyorum, bir de yerde yatacak halim yok," dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Sustum. Ben de yatmazdım. Oflayarak gözlerimi kapadığımda ona sırtımı döndüm ve çok geçmeden uykuya daldım.

Uyku yavaş yavaş bedenimi terk etmeye başlamışken burnuma do-

lan kokunun güzelliği, uykuya tekrar dönme isteği yaratıyordu. Huzursuzca kıpırdandığımda elim boynuma gitti ama bileğime sarılan bir el buna izin vermedi.

"Ya sabır ya!" İşittiğim tok, sitem dolu sesle kaşlarım çatıldı. "Kanatacaksın boynunu," diye homurdandığını duydum. Boynum feci kaşınıyordu. Sürdüğüm krem iyi gelse de çok fena da kaşıntı yapıyordu. Elimi tekrar boynuma doğru uzattığımda bir el tekrar elimden yakaladı. "La havle," dedi sabrı sınanıyormuş gibi. "Yavrum, kedi gibi kaşıyıp durmasana kendini!"

Birbirine karışan kirpiklerim aralandığında gözlerim aydınlığa açıldı. Kara gözlerin sahibiyle çakışan gözlerim kısılırken ışığa alışmaya çalıştım. Tuttuğu elimi geri çektiğinde huysuzca tekrar boynuma uzattım. Kaşımasam ölecek gibi hissediyordum.

"Rahat dur," diyen boğuk sesi kulaklarıma sızdığında, boynuma uzanmama izin vermedi.

"Off, bırak!" dedim sitemle.

"Uyuz gibi kaşınıp durma, yavrum. Geceden beri mahvetmişsin zaten boynunu, iyice yara olmuş," dedi düz bir sesle. "Doktora gidelim dedim ama ben sana. Boynunun yarısı kıpkırmızı olmuş."

"Fena kaşınıyor," diye sızlandım. Gözlerimi ovalarken saçlarımı yüzümden sıyırdım. Elimle boynuma yelledim. Yattığım yerden ağır ağır toparlanırken, "Banyodaki kremleri getirsene ya, bu böyle birkaç gün sürer zaten," dedim.

"Bekle." Yataktan kalktığında ağrıyan şakaklarıma baskı uyguladım. Banyoya gidip elinde kremlerle geri döndüğünde hepsini yatağa bıraktı ve yanıma çöktü. "Gel buraya," dedi ve beni bacaklarının arasına doğru çektiğinde saçlarımı geriye doğru sıyırdı. "Rahat dur. Kıpırdanıp durma," diye homurdandı.

Bütün saçlarımı sağ omzumda toplarken sol tarafımı tamamen ona açtım. "Sırayla sürmen gerekiyor bunları. Birini kullanıp diğerini kullanmazsan fayda etmez zaten, İzgi. Kaşıntı için aldığım kremi açmamışsın bile," dedi sitemle.

Parmaklarının arasına aldığı soğuk kremi boynuma yedirdiğinde hissettiğim soğukluk gergin vücudumun gevşemesine sebep oldu. Boynumdaki yakıcı his onun soğuk kremi yedirmesiyle az da olsa dinerken açtığı bir başka kremi daha sürdü. Dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi bir dikkatle kremi boynuma yedirirken, "Bu, yaralarına iyi gelir," dedi dingin bir sesle. "Bu süreceğim de kaşıntına iyi gelecek. Birkaç gün düzenli kullanırsan geçer zaten."

Kaşıntı için olan kremi de boynuma yedirirken nefesini saçlarımın

arasında hissettim. Parmakları masaj yapar gibi bir yavaşlıkla canımı acıtmaktan çekinircesine, kremi yedirirken yakınlığı yutkunmama sebep oldu.

Derin bir nefes aldığında, "Kokun..." dedi boğuk bir sesle. "Bir zehir gibi." Karanlığı elimi kolumu bağladı. "Tatlı, hafif bir esintiyle başlıyor. Tanıdık gelen kokuyu anlamak için bir kez daha solduğumda ise tıpkı bir esrar gibi damarlarıma sızıyor ve zihnimi bulandırıyor." Kalbimin orta yerine konan kelebeğin sarılı kanatlarına merhem sürülmüş gibi bir hissiyat peydah oldu içimde. "Çekici, baştan çıkarı ve kışkırtıcı bir kokun var." Kelebeğin sargıları çözüldü. Merhem kanatların yapışmasına ve birbirini tutmasına sebep olduğunda kırıklar birbirine tutunsa da izi hâlâ yerli yerindeydi. "Yanındayken kokunu duymazlıktan gelmek ve solumamak imkânsız," diye fısıldadı tok bir sesle.

"Bitti mi?" dedim sözlerinin aklımı karıştırmasına izin vermeyerek. Düşünmemeliydim. Düşünmemeliydim.

Sert soluğu boynuma dökülürken dudaklarımı dişledim. "Bitti," dediğinde baskısı üzerimden geri çekildi. Kendi tarafına doğru uzandı ve komodinin üzerindeki telefonunu aldı.

Titrek bir nefes dudaklarımdan kaçarken bakışlarım yırtmacımdan dolayı sere serpe ortada olan bacağıma, açılan göğüs dekolteme ve sağ omzumdan düşen askıma çevrildi. *Resmen soyunmuştum!* Yattığım yerden doğrulurken bakışlarını üzerimde hissettim ama ona bakmadım. Kara gözleri ok gibi sırtıma saplı halde kalmıştı. Adımlarım banyoyu bulduğunda kapıyı arkamdan kapadım ve elimi kalbime yaslayarak soluklandım.

Kalbimde hissettiğim sızı, ruhuma sızan ve yavaş yavaş damarlarımdaki kor kızıl kanı zift rengine boyayan, kanser gibi vücuduma yayılan karanlık bir histi.

Onun gibiydi.

Tehlikeli ama bir o kadar da cazip ve baştan çıkarıcıydı.

Büyük bir günahtı.

Sanki o günaha yenilirsem aydınlığım karanlığa bulanacaktı. Âdem'le, Havva'nın günahının bedeli cennetten kovulup, yeryüzüne gönderilmek olurken benim günahımın bedeli bir ömür o karanlığa mahkûm olmak olacaktı.

Elimi yüzümü yıkayıp rutin işlerimi hallettikten sonra banyodan çıktım ve giyinme odasına yöneldim. Bu ve bundan sonraki zamanımın çoğunu evde geçirecek olmak canımı sıkıyordu.

Siyah, omuzları açık, uzun kollu, pileli mini eteği kalçalarımın al-

tına uzanan bir elbise giydim. Altına siyah çizmelerimi geçirdim. Saçlarımı tepeden sıkı bir atkuyruğu yapıp perçemleri yüzüme bıraktım. Kulaklarıma yuvarlak, *gold* bir küpe, boynuma da aynı şekilde zarif bir kolye taktım. Eklem yüzüklerimi de parmaklarıma geçirecektim ki fark ettiğim şeyle hareketlerim duraksadı.

Yüzüğüm yoktu. Bana bir yüzük alınmamıştı. Sol yüzükparmağımdaki boşluk kendini doldurmak istercesine gözüme battı. Belki de Sinan haklıydı. Kendimi bazı şeylere çok çabuk kaptırıyordum.

Sol yanımda garip bir sızı peydah olurken sağ elim koluma tutundu. Parmak uçlarımın uyuştuğunu ve damarlarımın çekildiğini hissettim. Eklem yüzüklerimi parmaklarıma geçirirken saçlarımı karıştırdım.

"Ne yapıyorsun?"

Kulaklarıma sızan sese doğru döndüğümde, kapı ağzında bana bakan kara gözleriyle karşılaşıp bocaladım. Ne zamandır oradaydı?

Gözleri uzun uzadıya beni süzerken bakışları uzun bacaklarımda haddinden fazla oyalandı. Ağzının içinde bir şeyler geveledığini ve kaşlarını çattığını gördüm.

"Üzerimi değiştiriyordum," dedim düz bir sesle. Sol kolumdaki sızı kendisini belli etmek istercesine bu sefer acıyla sızladı. Şahdamarımın üzerinden, ense köküme doğru uzanan keskin bir sızı peydah oldu. Kalbim acıyla kasıldı. Nefesim kısa bir an için kesildi. İlaçlarımı almam gerekiyordu. Bakışları gözlerimden ayrılmazken neden bu kadar uzun süre baktığını anlayamadım.

"Kahvaltı bugün bahçede yapılacak." Başımı sallayarak onayladım. "İçeride oyalan biraz da beraber inelim."

"Tamam," demekle yetinirken adımlarımı odanın dışına doğru attım. Kapı ağzında dikilip, kaşlarını çatarak bana bakmasıyla huzursuzlandım.

Şüpheyle, "Neyin var?" diye sordu. İçeriye girmeden önce neden suratımın asıldığını merak ediyordu.

"Kendimi biraz halsiz hissediyorum sadece," dedim. Yalan değildi. Gerçekten kendimi halsiz ve yorgun hissediyordum.

"Ateşin mi var?" Bileğime dolanan eliyle beni kendine çekince sıcak elinin tersinin baskısını alnımda hissettim. Bu aralar beklenmedik hareketleri dengemi sarsıyordu. Bunu çok fazla yapar olmuştu. Hazırlıksız yakalandığım için her seferinde afallıyordum. "Ateşin de yok ama hasta mı olacaksın acaba? Ağrıyan bir yerin var mı?" diye sordu.

Gülümseyip, "Yok," diye mırıldandım. İkna olmamış gibi duruyordu. "Gerçekten, sadece biraz halsiz hissediyorum o kadar."

"Öyle olsun," dedi itiraz etmeden. Bileğimdeki elin varlığı çekildi ve geçmem için kapının önünden çekilirken giyinme odasına bu sefer o girdi.

Kendimi tekrar yatak odasında bulduğumda biraz olsun nefes almak için balkona çıktım ve ahşap sandalyeye kuruldum. Serin hava ciğerlerimi doldururken sessizliğin getirdiği huzurla tebessüm ettim.

"Sevkiyat için gerekli hazırlıklar yapıldı mı?" Duyduğum sesle, oturduğum yerde hızla dikleştim. Tok sesi, zihnimdeki tilkiler gibi kulaklarımı dikmeme sebep oldu. "Douglas'a ben haber veririm. Bugün yapılacak olan toplantıda bahsedeceğim zaten. Operasyona birlikte katılacağız." *Ne?* "Hayır, başka bir tarihe çekeceğim. İstihbarat, sevkiyatı ne zaman yapacağımızı öğrenmiş. Büyük ihtimalle İzgi de orada olacaktır. Geçen gün bir sevkiyata katılacağından bahsetmişti. Onlar sevkiyatın yarın yapıldığını sanarken sevkiyat ondan sonraki gece, Kilyos'taki ormanda gerçekleşecek." *Siktir. Siktir.* "Onunla karşı karşıya gelemem. Şu an değil." Otoriter bir sesle, "Emirhan gerekli hazırlıkları yapsın," dedi. "Siz yine de tedbiri elden bırakmayın. Ne olacağı belli olmaz."

Yemimi yutmuştu. Oyun başlıyordu.

Kaybettiğimi sanacaktı. Hatta görecekti ama asıl kaybedenin kendisi olduğunu asla anlamayacaktı. Aptal değildim. Bilerek içeride konuştuğunu ve benim duymamı istediğini anlamıştım elbette. Sadece ona ufak bir oyun oynayacaktım.

Sesi kesildiğinde, kısa süre içinde yaklaşan adım seslerini işittim. "Üşüyeceksin," diyen sesi kulaklarıma sızdığında daldığım izlenimini vermek için irkildim.

Oturduğum yerden ayaklanırken, "Kahvaltıya inelim mi artık?" dedim.

"İnelim. Biraz daha aç kalırsan bu evi başımıza yıkacaksın çünkü," dedi alayla.

Ona tip tip baktım. Merdivenlerden inerken topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses hoşuma gidiyordu. Keskin elindeki telefondan başını kaldırmazken bahçede bizi bekleyen ev ahalisinin yanına geldik.

"Herkese günaydın," dedim sıcacık bir sesle. Keskin'in benim için çektiği sandalyeye oturdum. "Teşekkürler."

Sergen gülümseyerek, sululuk yapıp, "Günaydın, yengelerin en güzeli," dedi. "Elbise çok yakışmış."

"Teşekkür ederim," derken dudaklarıma içten bir tebessüm yerleşti.

Keskin'in bakışlarını kısa bir an için üzerimde hissettim. Gözleri-

nin üzerimde bıraktığı his içimin karıncalanmasına sebep oldu. Sosise uzanacaktım ki Berna Hanım izin vermedi. "Onda fesleğen var, güzel kızım," dediğinde çatalımı hızla geri çektim. "Şebnem alerjin olduğunu söylemişti. Sana ayrı yaptırdım." Masanın ucunda duran diğer sosis tabağını bana uzattığında teşekkür ederek aldım.

Şebnem'in beni düşünüp, Berna Hanım'la konuşması içimi sıcacık ederken onları ne kadar özlediğimi fark ettim. Yanlarına uğrasam iyi olacaktı.

Keskin bir anda, "Eve bir daha fesleğen sokmayın, anne," dedi. İçtiğim suyu yutmakta zorlandım. "Geçen de zaten yanlışlıkla yemiş, günlerdir mahvoldu. Söyle Ayşen ablaya, almasınlar bir daha. Fesleğen koymasınlar hiçbir şeye sakın," dedi tembih edercesine. Berna Hanım'ın gözleri kızarmış olan boynuma kaydı. "Kimse fesleğen yemese eksilmez bu evde."

Berna Hanım sıcacık bir sesle, "Tamam, oğlum," dedi. "Söylerim ben, tembihlerim herkesi," dediğinde Berna Hanım'a hafif bir tebessüm ettim.

Gözlerim Keskin'e döndüğünde, ona doğru eğildim ve sadece onun duyacağı bir şekilde, "Bugün babamlara gideceğim," dedim.

Bakışları bana döndü. "Benden izin mi istiyorsun?" dedi sorgu dolu bir sesle.

Kaşlarım çatılırken, "Hayır tabii ki," dedim. "Sadece haber veriyorum. Bütün gün Asya'yla olacağım, gecikebilirim."

"Ne zaman ararsam arayayım o telefonun hep açık olacak," dediğinde başımı onaylayarak salladım. "Çocuklar sana eşlik edecek," dedi hatırlatmak istercesine. Gözlerimi devirdim.

"Her seferinde hatırlatmana gerek yok," dediğimde suyumdan bir yudum aldım.

"Ben işimi sağlama alayım da ne olur ne olmaz," dedi.

"O da ne demek?" derken k

"Sağın solun belli olmuyor," dedi alayla. "Onca işimin, gücümün arasında bir de seni merak etmekle uğraştırma beni," dedi ekmeğinden büyük bir ısırık alırken. "Aklım kalıyor sonra."

"*Tamam*, dedim ya, Keskin," dedim bıkkınlıkla. Önüme dönerken boğazımı rahatlatmak için suyumdan büyük bir yudum aldım.

Kahvaltının geri kalanı sessizlik içinde geçmişti. Birkaç saat sonra mâlikaneden ayrıldım ve evin yolunu tuttum. En son buraya babamın kasasından ve çalışma odasından bir şeyler bulmak için gelmiştim. Umutla geldiğim bu yolda elim boş kalmıştım.

Bahçedeki salıncakta kendi kendine sallanan kız kardeşimi gördü-

ğümde gülümsedim. Korumalara bir baş selamı verirken onlar da beni gördüğüne mutlu olmuş gibi gözüküyordu.

"Aman da aman," dedim. Asya'nın gözleri sesimi duymasıyla hızla beni bulduğunda parıl parıl parladı. "Kimler varmış burada, kimler!"

Salıncaktan hızla atlayıp, koşarak bana doğru geldi. "Abla!" diye çığlık çığlığa bağırarak boynuma atlamasıyla kahkaham bahçede yankılandı.

"Oh!" Onu öpücüklere boğarken kokusunu doya doya içime çektim. "Mis kokulum benim." Bir kez daha öptüm ipek saçlarından.

Kollarını sıkı sıkı boynuma dolamıştı, hiç bırakmak istemiyor gibiydi. "Abla, çok özledim," dedi nahif sesiyle. "Çok özledim! Çok özledim!"

Geri çekildiğimde küçük yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve her iki yanağından da öptüm. "Ben de özledim, bebeğim." Tekrar tekrar yanaklarından öperken, "Bal mı var bu yanaklarda? Hı? Bal mı var?" diyordum. O ise kıkırdayarak kaçmaya çalışıyordu ama nafileydi.

"İz!"

Şebnem'in sesi kulaklarıma sızdığında mutfak kapısından çıkan bedeni görüş açıma girdi. Gök mavisi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Ayağa kalktığımda Asya bacağıma yapıştı.

Şebnem hızlı ve aceleci adımlarla bana doğru gelirken açtığı kollarının arasına girdim. Sıkı sıkı sarılışı içimi titretirken özlediğim kokusu burnuma doldu. Anne şefkatini buram buram hissederken parmakları saçlarımda geziniyordu.

"O kadar özledim ki," dedi hasretle. "O kadar özledim ki..." diyerek tekrar etti kendini.

"Ben de çok özlemişim," dedim yumuşacık bir sesle. "Hepinizi," diye tamamladım cümlemi.

Geri çekildi. "Niye haber vermedin geleceğini? Hazırlık yapardık," dedi sitemle.

"Yabancı mıyım sanki?" dedim gülümseyerek.

"Hadi, içeri geçelim," dedi candan bir sesle. "Hava esiyor, üzerine de bir şey almamışsın zaten. Üşütüp hasta olma."

Asya'yı kucağıma aldım ve birlikte mutfak kapısından eve girdik. Şebnem'in üzerime titremesi, beni kendi öz evladı gibi sarıp sarmalaması içimi sıcacık etti. Kalbim huzurla dolmuştu. Geldiğimden beri çalışanlara sevdiğim şeyleri yaptırıp duruyor, sürekli benimle ilgileniyordu.

"Otur artık," dedim. "Geldiğimden beri oturmadın. Bırak, kızlar halletsin. Onlar bilirler neyi sevip neyi sevmediğimi. Ben sizi görmeye geldim."

Yanıma otururken içi içine sığmıyor gibiydi. "Gelmezsin sanmıştım," dedi hüzünle. "Asya'ya da söz verip, gelmeyince bir daha gelmezsin sanmıştım."

Bakışlarım bana sıkı sıkı sarılan kardeşime düştü. Bakışları televizyon ekranındaydı. "Düzeni oturtmadan gelmek istemedim," diyerek yalan söyledim.

"Peki, sana karşı nasıllar?" diye sordu. "Berna'dan yana şüphem yok. Kızından ayırmaz seni ama yine de ne olur ne olmaz. Sana kötü davranıyorlar mı?" Tedirgin ve endişeliydi.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Hepsi bana karşı çok iyi. Şimdilik bir sorun yok."

Gülümsedi ama içinin rahat etmediğini biliyordum. "Peki, Keskin?" diye sordu çekinerek. "O nasıl sana karşı?" Yerinde rahatsızca kıpırdandı.

"O da iyi." Tırnaklarıyla işkence ettiği ellerini avuçlarımın arasına aldım. "O evde herkes bana karşı çok iyi, Şebnem," dediğimde rahat bir nefes aldı. "Hem sana yalan söylemeyeceğimi biliyorsun." Gülümsedi. "Senden bir şey saklamayacağımı da biliyorsun."

"Saklayamazsın zaten," dedi gülerek. "Anlarım ki ben."

"Anlarsın," dedim yumuşacık bir sesle. "Annemsin sen benim. Anneler anlamaz mı? En çok sen anlarsın." Mavileri yaşlarla dolarken ona *anne*, dediğim nadir anlardandı. Bu sebeptendi gözlerine dolan yaşlar.

"Anlarım tabii." Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Ee?" dedi gülümserken. "Anlat bakalım, ne var ne yok?"

Derin bir nefes alırken ona Alacahan mâlikanesinde geçirdiğim üç haftayı uzun uzun anlattım. Kâh gülerek kâh gideceğim için üzülerek, sohbetime eşlik ederken Asya'nın ısrarları sonucunda ona masal okumuş, uyutmuş ve babamlar gelmeden evden ayrılmıştım. İkizleri görmediğim için üzülsem de daha fazla orada kalamazdım.

İçinde bulunduğum araba Levent'in yollarında ilerlerken çalan telefonumun sesi arabanın içine düştü. Çantamdan telefonumu çıkarırken ekranda gördüğüm isim duraksamama sebep oldu.

Babam arıyor...

Çağrıyı yanıtlayıp, "Alo?" dedim. Şoför koltuğunda oturan ve sonunda adını öğrendiğim Ferhat'ın bakışları kısa bir süre dikiz aynasından beni buldu.

"İz," dedi babam içli sesiyle. "Kızım..." *Kızım*, deyişi boğazımı düğümlerken sessiz kaldım. "Eve gelmişsin."

"Evet, geldim," dedim düz bir sesle.

"Niye haber vermedin geleceğini? İşe gitmez, seni görürdüm. Hem

erkenden de çıkmışsın. Niye kalmadın bu gece?" diye merakla sordu. Daha çok sitem etti.

"Akşam yemeği için evde beni bekliyorlardı," dedim düz bir sesle. "Beni görmek için evine gelmemi mi bekliyorsun, baba?" diye sordum. "Gelip kendin de görebilirdin. Kapıdan mı kovacaktım sanki seni?"

"Haklısın," dedi hüzünle. Uzun bir süre sessiz kalırken onunla böyle yabancı gibi telefonda konuşmak canımı acıttı. Alacahan mâlikanesinin sokağına giriş yaptığımızı fark ettim. "İz," dedi. "Güzel gözlüm." Öyle bir söyledi ki tutamadım kendimi. Sol gözümden akan bir damla yaş çeneme doğru yol çizdi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Seni çok özledim." Bir başka yaş diğerini takip etti. "Ve seni çok sevdiğimi hiçbir zaman aklından çıkarma, olur mu kızım?" Ağlamak istemiyordum.

"Çıkarmam," dedim zar zor çıkan sesimle. Bekledi. Bir süre bekledi. Araba mâlikanenin içinde durdu. "Ben de özledim, baba." Aldığı rahat nefesi işittim. "Ben de özledim," diye fısıldadım.

"Dikkat et kendine. Allah'a emanetsin," dediğinde görmese de başımı salladım. "Ve unutma, ben hayatta olduğum sürece gölgem hep üzerine düşecek."

"Sen de dikkat et," dedim sadece. Tırnaklarım avuçlarımı kanattı ve telefon kapandı. Ruhumdaki kız çocuğunun paramparça olmuş dizlerini babasının iyileştirmesi gerektiğini biliyordum.

Bazen kör bir kuyudaydı.

Bazen bir uçurumun dibinde.

Bazen intiharın eşiğinde.

Bazen boynuna geçirdiği hayali urganın ucunda salınıp duruyordu.

Acıları ruhuma ilmek ilmek işliyordu. Nefes almama izin vermiyordu.

Beni yakmakla kalmıyor, yavaş yavaş öldürüyordu.

Tuttuğum yaşlar durmadan, akarken dudaklarımın arasından engel olamadığım bir hıçkırık kaçtı. İçim çıkacakmış gibi ağlarken bana seslenen korumaya bakmadım. Sağ elimle yüzümü kapadım. Babamın sesini duymak bile beni altüst etmişken kim bilir görsem nasıl olurdum? Onu çok özlemiştim. Babamı çok özlemiştim. Eskiyi özlemiştim.

Görünen her yara sarılırdı. Peki, ya görünmeyenlerse daha çok can yakan? İçini acıtan, un ufak eden yara ruhundaki yaraysa?

Arabada tek başıma oturmuş ağlarken oturduğum tarafın kapısının açıldığını ve onun sesini duydum. Bir babanın şefkati yoktu belki

üzerimde ama karanlığı yuva edinmiş bir adamın, güvenli hissettiren elleri vardı ruhumdaki kız çocuğunun üzerinde.

"İzgi?" Şaşkın çıkan sesini işittim. Kokusu genzime dolarken daha çok ağlamaya başladım. "Ne oldu?" diye sordu endişeyle. "Bana bak, güzelim." Israrla kaçtım ondan. Yüzümü kapadığım ellerimi indirirken bir eliyle ellerimi sıkıca tuttu ve diğer eliyle yanağımı avuçladığında yaşlarla dolan gözlerime ve ıslanan çehreme baktı. Bakışları dalgalandı. "Biri seni üzecek bir şey mi söyledi?" diye sordu. Ağlamam bocalamasına sebep oluyordu. "Biri sana bir şey mi yaptı?" *Hayır*, der gibi başımı salladım. "O zaman niye ağlıyorsun? Nedir seni böyle ağlatan? Söyle, yok edeyim onu." Ne yapacağını bilemiyormuş gibiydi. Eli ayağı birbirine girmişti. "Tamam, ağlama," dedi. "Ağlama." Daha çok ağladım. "Konuş benimle, yavrum," diye istekte bulundu. "Konuş da sesini duyayım."

Doğduğum gün bir mezar kazılmıştı.

O mezarın içinde annem vardı.

Üzerine toprağı atan ise babamdı.

Dedem bazen bana ondan cananını aldığımı söylerdi. Yüreğinin yarısını, gülüşünü, şefkatini, merhametini çaldığımı söylerdi. *Kızımı benden almanın cezası senin için kimsesizlik*, derdi. Yüzüme tokat gibi çarpan sözleri olurdu ama yine de her kavgamızda nasırlı ellerinin yanağımda bıraktığı keskin sızıyı hissettirmekten de vazgeçmezdi.

Beni yok sayar, hiç sevmezdi.

Kalabalığın içinde yersiz yurtsuz, kimsesiz kalmıştım ve kimse beni görmezken korktuğum karanlık bana kucak açıyor, kapılarını aralıyor ve bana ev oluyordu.

Ağlamam şiddetlenince ağzının içinde geveleyip küfrettiğini duydum. "Gel, içeri geçelim." Beni arabadan yavaşça indirirken yüzümü meraklı bakışlardan gizledim. "Buz gibi olmuşsun yine. Hasta olacaksın bu gidişle."

Birlikte mâlikaneye girip merdivenlere doğru adımladık.

"Keskin?" diyen Rıza Alacahan'ın sesini duydum. "Gelinim neden ağlıyor?"

Sergen endişeyle, "Abi?" dedi. "Ne oldu?"

Keskin, "Sonra," dedi ve hepsini görmezlikten gelerek beni ilerletti. "Önce karımla ilgilenmem gerek." Onları geride bırakırken birlikte odamıza girdik.

"Şşt," dedi. Beni yatağa oturtup önüme çömeldi. "Ağlama artık. Niye ağlıyorsun bu kadar?" diye sitem etti. Sıcak parmakları durmak bilmeden akan yaşları sildi. "Ağlama," dedi bir kez daha.

Küçük bir kız çocuğu gibi, "Bana sarılır mısın?" diye sordum. Afalladı. "Lütfen, buna çok ihtiyacım var. Bana sarılır mısın Keskin?" Gözümün önündeki yüzü değişti. Kara gözlerin yerini kahveler aldı. Babamı hayal ettim.

Karanlığın kolları ruhuma uzandı ve yaralı kız çocuğunu çekip çıkardı. Uçsuz bucaksız bir uçurumu andıran kara gözlerindeki çatlaklara kız çocuğunun yaralı ruhunu yerleştirdi.

Beni gözlerindeki mezara gömdü.

En azından bir yerde, gerçek bir yerim vardı artık.

Bir kez daha sormama izin vermedi. Beni güçlü kollarının arasına çekerken yüzümü boynuna gömdüm ve birine sarılmanın verdiği o güzel histe, onun hiç olmadığı kadar güvenli hissettirdiği kollarında huzur buldum.

"Tamam." Elleri şefkatle saçlarımı okşadı. "Geçti. Buradasın, evindesin, yanımdasın." Dudaklarını saçlarımda hissettim. "Geçti," dedi sakinleştirmek istercesine. "Ağlama artık. Gözünde yaş kalmadı."

Kollarının arasında beni sakinleştirmek için dakikalarca uğraşırken, nasıl olduğunu anlamadan belki de ağlamanın etkisiyle kollarının arasında uykuya daldım.

Gecenin karanlığına gözlerimi açtığımda kendimi yatakta, onun göğsünün üzerinde yatar halde buldum. Düzenli aldığı solukları uykuda olduğunun işaretiyken kolları sıkı sıkı beni sarmıştı.

Keskin Ardıç Alacahan, dengemi bozuyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Bu adamın kollarının arasında olmak garip hissettiyordu. Garip ama güzel hissettiriyordu ve ben bu histen kaçmak istemiyordum.

Âcizi oyna. Ona ihtiyacın olduğunu hissettir ve sana nasıl tıpış tıpış geldiğini izle.

Yapmak istemiyordum. Yenilmek istemiyordum. Zayıf düşmek istemiyordum.

6. OYUNUN KİRLİ MASKESİ

Bazen iyiliklerle dolu bir gelecek için çoğu şeyi feda etmek gerekirdi.

Sözkonusu sevdiklerimiz olsa bile doğru olan neyi gerektiriyorsa onu yapmak gerekir.

Aklı bir silah gibi kullanıp yalanı diline bir sarmaşık gibi dolamak gerekirdi. *Zihninde bulunan gerçeğin bile aslında yalan olduğuna inanmak gerekirdi.* Bilinen her gerçeğin arkasında bir sır, her yalanın arkasında bir ihanet saklı olurdu.

Yüzüme geçirdiğim hayali bir maske vardı. Masumu, zavallıyı ve bir âcizi andırıyordu. Elimde tutuğum kör bıçağın ucu sevdiklerime dönükken ve ben her seferinde yeni bir yalanla onlara ihanet edip, doğru olanı yaparken canımın delicesine yanması sinirimi bozuyordu.

Babama ihanet etmek istemiyordum.

Abime ihanet etmek istemiyordum.

Şebnem'e ve ikizlere ihanet etmek istemiyordum.

En kötüsü ise beni sarıp sarmalayan ve yaşatacağına dair sözler veren bu adama ihanet etmek istemiyordum. *Zayıf düşmek istemiyordum.*

Ama artık bir önemi yoktu. Tıpkı geri dönüşünün olmayacağı gibi.

Dün gece o adamın kollarında huzurla uykuya dalarken, ona sığınırken bugün silahımın namlusu ona dönük olacaktı.

Operasyondaydım. Başsavcı'nın bahsettiği, Keskin'in ise beni aptal yerine koymak istermiş gibi odada yaptığı konuşmanın adının geçtiği operasyondaydım.

"Tırlara el koyun. Şoförleri de indirin," dedim buz gibi bir sesle. Memurlar tek tek tırları kontrol ederken şoförleri de aşağıya indiriyordu. Yirmi dakikadır bölgedeydik ve etraf fazlasıyla sessizdi.

İçinde bulunduğum arazideki tırlara el konulurken her şeyin fazla kolay olması huzursuz olmama sebep olmuştu. Şoförler kendini açıklama derdine girmiyordu. Herkes tıpış tıpış aşağıya iniyor, söz dinliyordu.

Gözlerimi boş arazide dolaştırırken, "Engin," dedim temkinli bir sesle. "Tırları hemen yükleyin."

"Ama Savcı'm..."

"Hemen!" dedim sertçe. "Birkaç polis memuruna söyle, boş olan tırları buraya getirip asıl tırları götürsünler. Etraf fazla sessiz."

"Nasıl emrederseniz, Savcı'm."

Hani Vance ve Keskin de burada olacaktı?

Tır şoförüne merakla, "Neden yalnızsınız?" diye sordum. Öylece baktı. Dudakları konuşmak için kıpırdamadı bile. "Konuş!" diye öfkeyle gürledim. "Bu silahlar nereden geliyor ve nereye gidiyor? Başınızda duran adam kim? Sizi yöneten kim?"

Ben kim olduğunu biliyordum da elimde kanıt yoktu. Suçüstü yakalamadan hiçbir şey yapamazdım.

"Sen kimsin?" diye sordu bir anda. "Polis misin?" derken baştan aşağıya beni süzdü.

Topuklarımın üzerinde dimdik dururken, "Savcı İzgi Kara Alacahan," dedim buz gibi bir sesle. "Cehennem olurum sana. Parmaklıklar arkasında çürütürsün ömrünü. Konuş!"

Dudakları alayla kıvırıldığında konuşmak için hamle yapmıştı ki bir şey oldu. Adamın kahveleri donuklaşırken suratındaki gülümseme soldu ve üzerime, boynuma sıçrayan kanın sıcaklığını hissettim. Alnının ortasında bir delik açıldı. Gözleri cansız bir oyuncak bebeğin gözlerini andırırken alnını delen kurşun yüzünden yere yığıldı.

Kulaklarımda sağır edici bir uğuldama hâkimken etraftan silah sesleri geliyordu. Üstüm başım kan içindeydi. Tır şoförlerinin hepsinin tek tek nişancılar tarafından indirildiğini fark ettim.

Kan.

Her yer kandı.

Bedenim biri tarafından çekildiğinde kendimi tırın arkasında buldum. Başkomiser Engin'in yüzü görüş alanıma girerken kulaklarımdaki uğultu azaldı ve silah seslerini işittim.

Endişeyle, "Savcı'm, iyi misiniz?" diye sordu. Gözleri çeneme kadar sıçrayan kan lekelerinde gezindi. Beyaz gömleğim kan içindeydi. Midem bulanıyordu. "Sayın Savcı'm?" diyerek bedenimi sarstı.

Çok fazla kan vardı.

Kulaklarımda derin, can yakan bir uğultu...

Zihnimde, gözlerimin önünde soluklaşan cansız ela gözler. Bir morg. Bir ölü.

Nefes alamıyordum. Ciğerlerime doldurduğum hava kanla yıkanmıştı sanki.

"Tır şoförleri tek tek indirildi," dedi Engin. "Nişancı var! Çıkamıyoruz buradan!" Silah sesleri gittikçe arttığında belimdeki silahı çı-

kardım ve emniyetini açtım. Zihnimi dağıtmam ve kendime gelmem gerekiyordu. Mantıklı hareket etmem lazımdı. Burada olmazdı. Şimdi hiç sırası değildi.

"Söyle, indirsinler o zaman!" diye öfkeyle bağırdım. Göğüs kafesim aldığım nefesle sertçe yükselip geri indi. "Özel Harekât boşuna mı burada? Herkes işini yapsın!"

Temkinli adımlarla tırın arkasından çıkıp, bana yakın olan ağaçların arasından geçerken bir yandan da kulaklığımdan emirler veriyordum. Gövdesi büyük bir ağacın arkasına yasladığımda bakışlarım arazide gezinen, yüzünde kar maskeleri olan adamları buldu. Bizden sayıca fazlaydılar ama öldürmek gibi bir amaçları da yoktu. Sadece etkisiz hale getiriyorlardı. Görüş alanlarından çıktığım için saklandığım yerden nişan aldım ve açık hedef halinde duran iki adamı karın boşluğundan, daha sonra da ayaklarından vurdum. Benim işim öldürmek değildi. Yaralamaktan öteye geçemezdim.

"Engin, beni dinle," dedim nefes nefese. "Sayıca bizden çoklar. Amaçları öldürmek değil. Sizi sadece etkisiz hale getirmek istiyorlar ama siz bunu yapmayacaksınız." Aldığım karar doğru muydu bilmiyordum ama böyle olmak zorundaydı. "Siz gerekirse öldüreceksiniz," dediğimde kimseden ses çıkmadı.

Birkaç saniye sonra Engin'in, "Anlaşıldı, Sayın Savcı'm," diyen sesi kulaklarıma sızdı.

Eğer Keskin beni aptal sanıyorsa yanılıyordu. Onu bu araziye gömerdim. Aptal yerine koyduğu kadının kim olduğunu ona hatırlatma vaktiydi. Üzerimdeki çelik yeleğin ağırlığı hareket etmemi zorlaştırsa da öne doğru bir adım attım.

"At silahını." Ensemde hissettiğim namlunun soğukluğu duraksamama sebep oldu. Gözlerim kısıldı. "Dön arkanı," dediğinde panik yapmadan, dikkatlice dönerken maskenin altındaki gözleri seçemedim. Çok karanlıktı. Silahımı yavaşça yere bıraktığımda bakışlarının araziye kaymasıyla o kısacık boşluğundan yararlanıp kasıklarına tekme attım ve bacağıma sarılı korseden bıçağımı çıkardım. Acı içindeki inlemesi kulaklarıma ulaştığında öne doğru bükülen bedeninden yararlanarak silahı tutan eline de bir tekme attım. Çıkardığım bıçağımı omzuna saplarken acısını gözlerinde gördüm. Parmaklarımın arasına sızan kızıl kan bıçağın sapına bulaştığında bıçağı çekip çıkardım.

"O silahı çekiyorsan ateşleyeceksin, aksi halde ciğerini deşerler senin!" dedim öfkeyle. Geriye doğru birkaç adım atarken, yerde kıvranan adama arkamı dönüp oradan uzaklaştım.

Arkalarından dolanmak için terk edilmiş binanın etrafından dolanacaktım ki ayaklarımın dibine sıkılan kurşunla başka bir ağacın arkasında yerimi aldım. Kafamı çıkarmak istediğimde ağacın gövdesinde küçük bir delik açıldı. Hızla geri çekildim.

"Engin!" diye öfkeyle bağırdım.

"Buyurun, Savcı'm," diyen sesi kulaklığıma ilişti.

"Nişancı hâlâ indirilmedi mi?" diye merakla sordum.

"Olumsuz, Savcı'm," dediğinde sinirle gözlerimi yumdum. "Çok karanlık, bulmak zor oluyor."

"Size karanlık işlemez," dedim sertçe. "O kadar eğitimi boşuna mı alıyorsunuz? Zifiri karanlık bile olsa indireceksiniz o herifi!" Ayaklarımın dibine sıkılan kurşunla ağaca iyice yapıştım. Neredeyse belli olmayacak şekilde milimle başımı oynattığımda kurşunun nereden geldiğini anlamak için kolumu ileriye doğru uzattım ve kuzeyde saat bir yönünden gelen kurşun ağaca saplandı.

"Kuzeyde!" dedim can havliyle. "Saat bir yönünde, indirin artık!"

Bir dakika sonra, "Temiz," dedi Engin ve saklandığım yerden hızla çıktım. Binanın arkasına geldiğimde adımlarım durdu.

"Hayır!" diyordu sert ve tok ses. Çok tanıdıktı. "Karımın kılına dahi zarar verirseniz hepinizin canını alırım!" Bu oydu. Dudaklarıma yerleşen gülümsemeyle içeriye doğru girmek için hamle yapmıştım ki karşımda beliren maskeli yeni bir yüzle geriye doğru adımladım. Mavi gözleri kendini ele veriyordu. Alnıma doğrulttuğu silahla bana bakan adam Douglas'tan başkası değildi. Kar maskesi onu gizlese de gözlerinden tanımıştım. Kocam olacak adam, "Zarar görmeyecek!" diye avaz avaz bağırıyordu.

Yüzünde siyah bir kar maskesi vardı. Buradaki herkesin yüzünde aynı maskeden vardı. Açıkta olan tek yer gözleri ve dudakları da olsa onu tanımıştım. Benim yüzüm açıktaydı. Kim olduğumu biliyordu ama hiçbir şey yapmıyordu.

Herkes bir oyun oynuyordu. Herkes her şeyin farkındaydı ama salağa yatıyordu.

Benim silahımın hedefinde o varken ikimizin de gözlerinde belirgin bir nefret vardı. Kar maskesine yerleştirilmiş olan kamera gözüme çarptı. İzleniyorduk.

Yüzünü gizleyen maske kimliğini saklasa da zihnimde yer edinen tanıdık gözleri benden saklayamazdı.

"At silahını," dedim buz gibi bir sesle.

"Başka emrin?" diye alayla sordu. Sesi garip çıkıyordu.

"Savcı'm, emirlerini tekrarlamayı sevmez," diyen Engin, Douglas'ın hemen arkasında belirdiğinde silahının namlusunu ensesine yasladı. "O yüzden, Savcı'm ikinci bir emre yeltenmeden silahını atsan iyi olur."

"Kendine bu kadar güvenmen gözlerimi yaşarttı, Komiser." Yüzünde kar maskesiyle aşina olduğum gözlerini bana dikerken o da silahının soğuk namlusunu Engin'e doğrulttu. "Cesur gözüken aptallardan olmalısın, ha?" dedi alayla. Yutkunamadım. Bakışlarını bir an olsun çekmedi gözlerimden. Ona bir yabancıya bakar gibi baktım. "Şimdi ben senin beynini dağıtmadan indir o silahını," dedi sertçe.

Güzel yüzünü gizleyen kar maskesinde gözüken tek şey gözleriydi. Katran karası gözlerini nerede görsem tanırdım. Meclisteki herkesin yüzü kar maskesiyle kaplıyken sadece gözleri ortadaydı. Çaktırmamak için sorgu dolu gözlerle ona baktım. Kendi sesine oranla daha kalın çıkan sesini neredeyse tanımayacaktım.

Operasyonu baltalamaya çalışan savcının ben olduğumdan hepsinin haberi vardı. Onları tanımadığımı sanıyorlarsa yanılıyorlardı. Biraz aptalı oynamaktan hiç kimseye zarar gelmezdi.

İdil'in silahının namlusunun hedefinde ben vardım. Turkuaz rengi gözlerindeki nefret içime işledi. Avuçlarım silahı daha sıkı kavradı.

Engin'in bakışları beni bulurken *hayır*, dercesine kaşlarımı kaldırdım ve bu da silahını daha sıkı kavramasına, namluyu Douglas'ın ensesine bastırmasına sebep oldu.

"Bir kez daha tekrar etmeyeceğim, Komiser," dedi hiddetle. "İndir silahını."

"Öldür," dedim tereddüt bile etmeden. Hepsinin sözlerimle afalladığını fark ettim. "Tek bir yanlışında sık kafasına. Sakın durma."

Üzerimde beliren kırmızı noktalar işimi zorlaştırırken, "Ölmek için henüz çok gençsiniz, Sayın Savcı'm," denildiğini duydum. İdil'in sesi kendi sesinden oldukça farklı çıkarken kaşlarım çatıldı. Bir an için o olup olmadığıyla ilgili şüpheye düştüm. Engin istemeye istemeye, silahını indirirken öfkeyle sert bir soluk bıraktım. Douglas silahının namlusunu üzerimden çekmeden Engin'in elindeki silahı aldı ve kollarını arkasında birleştirerek önünde onunla birlikte ilerlediğinde bu sefer benim namlumun ucu Keskin'e dönüktü. Onun silahının namlusu yere bakıyordu.

O an biliyordum. Keskin'in evde operasyonu öne çektiğini neden söylediğini biliyordum. Duymamı istemişti çünkü yapılacak baskın-

dan haberi olmuştu. O baskında görevli olan savcının ben olup olmadığımdan emin olmak istemişti.

Aptal gibi davranmamış, fevri hareket etmemiştim.

"Buradan çıkışınız yok," dedim öfkeyle. Bakışları kısıldı. Başını sağ omzuna doğru eğerken kirpiklerinin altından bana baktı.

"Doğru," dedi garip bir sesle. "Buradan çıkışın yok." Kendinden emin ve net çıkan sesi dikkatimi dağıtırken katran karası bakışları bir an olsun üzerimden çekilmedi. Üzerimdeki kırmızı noktalar, iki parmağını havaya kaldırıp aşağıya doğru indirmesiyle anında yok oldu. Silahını beline yerleştirirken kemerindeki bıçağını çıkardı. "Kaybettin." Dilini damağına vurduğunda tok bir ses çıkardı ve âdemelması huzuruma serildi. Adımlarını bana doğru atarken silahımın namlusu hâlâ ona doğruydu. "Ayrıca Sayın Savcı'm..." dedi tok bir sesle. Son bir adım daha attığında silahımın namlusu kalbine yaslandı. "Eğer birine o silahı doğrultuyorsan tereddüt etmeyeceksin. Beklemeyeceksin. Oyalanmayacaksın. Sıkacaksın çünkü sana da bu yakışır."

Daha çok *benim karıma bu yakışır*, der gibiydi. Avuçlarımın arasındaki silahı çevik bir hareketle alıp, kollarımı arkamda birleştirirken sırtımı göğsüne yasladı. Maskeden ötürü onu tanımadığımı sanıyordu ama yanılıyordu.

"Ben kimseyi öldürmem," dedim buz gibi bir sesle. "Sadece zarar veririm. Ağır bir zarar. *İz* bırakan bir hasar," dedim her bir kelimenin üzerine basa basa.

"Savcı'm, geri çekilmemiz gerek." Kulağımdan sızan ses kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Yaralımız var." İçimde büyük bir korku yükseldi. Durumu nasıldı?

Ani bir hamleyle dizine tekme atarken bileklerimi esaretinden kurtardım. Bacağıma sarılı korseden çıkardığım bıçağı ona saplamak için harekete geçmiştim ki koca eli bıçağı tutan elimin üzerine kapandı. Bıçağın sivri ucuyla sağ omzu arasında bir karışlık mesafe vardı. Sadece birkaç saniye geç davransaydı şu anda avuçlarımın arasında tuttuğum bıçak omzuna saplı olurdu.

"Cesaretin hayranlık uyandırıcı," dedi buz gibi bir sesle. Katran karası gözlerinde hiçbir duyguya rastlamadım. "Ama bu cesaretinin sebebi aptallığından mı? Korktuğundan mı yoksa gerçek mi anlayamadım?"

Keskin, acımaz. Merhamet etmez. Kangren olan yeri kesip atar.

Konuşmak için dudaklarımı araladığımda bir an için bütün sesler sustu. Kulaklarımda dehşet bir uğultu hâkimken sırtımda korkunç bir

ağrı hissettim ama bağırmadım. Sesimi çıkarmadım çünkü kilitlenmiş gibiydim. Kollarının arasında sıkı sıkıya tuttuğu vücudum sarsıldığında harelerime donukluk yerleşti ve onun gözlerindeki şaşkınlığı gördüm.

O da beklemiyor gibiydi. Dudakları konuşmak için aralandı ama geri kapandı. Kar maskesinin gizlediği yüzündeki ifadeyi seçemedim. Gözlerim ağır ağır kapanırken onun dudaklarının hareket ettiğini gördüm. Bir şeyler söylüyordu ama duymuyordum. Bir başkası konuşuyordu ama anlamıyordum. Gözlerimi karanlığın ardına yumduğumda, uyandığımda yaşanacak şeyleri biliyordum.

Bilincimi kaybetmeden önce hissettiğim tek şey onun vücudumda gezinen sıcak ve büyük elleriydi. Bu operasyon, başarısız olduğum bir operasyon değildi. Şimdilik herkes öyle sansa da başarısız değildim. Ben kendi zihnimden bile kendimi sakınırdım. İhanet, beklemediğin anda beklemediğin yerden gelirdi ve ben risk alamazdım.

Sırtımda varla yok arası bir sızı, boğazımda hiç geçmeyecek bir yumru vardı. Saatler önce bir hastane odasındaydım. Üzerimdeki çelik yelek çıkartılırken kurşun darbesinin bıraktığı büyük bir morluk sırtımda varlığını sürdürüyordu. Üzerimdeki ve ellerimdeki polis memurunun kanını silmek isteyen hemşireye izin vermemiştim.

İki polisimden biri kolundan, diğeri de bacağından vurulmuştu. Amaçları öldürmek değildi. Hiç olmamıştı. Sadece geri çekilmemizi ve kimseye zarar vermeden bu işi bitirmek istemişlerdi. Adım kadar emindim ki bunu yapanların cezası bizzat Keskin tarafından çoktan kesilmişti.

Üstüm başım kan ve toprak içindeydi. Hastane koridorundaki koltuklardan birinde otururken Başsavcı'nın bedeni görüş açıma girdi ve çehresinde yer edinen öfkeyi iliklerime kadar hissettim. Tam karşımda dikildiğinde kahve gözlerini bana dikti ve sessizce bekledi.

Oyun başlıyordu.

Oturduğum yerden ayaklandığımda, omuzlarımdaki yüke rağmen karşısında dimdik durdum.

Bir yalanı yaşa ve herkesin sana nasıl kandığını izle.

"Yaptığın operasyonda başarısız oldun," dedi düz bir sesle. Öylesine soğuk ve boş bakıyordu ki beni hiç tanımadığını düşündüm. Gelecek olanı biliyor, hissediyordum. "Cumhuriyet Savcısı İzgi Kara Alacahan," dedi. Kim olduğunu, nasıl bir adamın karısı olduğumu bana hatırlatmak ister gibi özellikle soyadımın üzerine basa basa söyledi.

"Başarısız olduğun operasyon nedeniyle açığa alındın." Acı, yüreğimde kendine yer buldu. Yine de dimdik durdum karşısında. Korkusuzca baktım gözlerine. Kaçmadım. "Ruhsatını, savcı kimliğini ve silahını teslim et. İkinci bir emre kadar görevden alındın."

On yedi yaşında bir kız çocuğu geçti gözümün önünden. İstediği fakülteyi kazanabilmek için gece gündüz çalışan, koca yılı psikolojik çöküşle bitiren ama yine de istediği bölümü kazanan o genç kız.

Sonra yirmilerinin başında bir kadın geçti gözümün önünden. İstediği bölümü okumanın verdiği heyecan ve keyifle kampüsün bahçesinde, güneşin altında kahkahalarla gülüp eğlenen, sadece geleceğini düşünen o kadın.

Diplomamı aldığım o gün geldi gözümün önüne. Üzerime giydirilen cüppenin ağrılığını omuzlarımda taşırken babamın gururla yükselen göğsü ve gülümserken kısılan gözleri geçti önümden.

İlk stajım, ruhsatımı alışım, ilk görevim, o makama oturduğum, o odaya sığamadığım günler geçti gözümün önünden.

Ne başarılarımda ne de başarısızlığımda...

Ben kaybetmezdim.

Koltuğun üzerindeki çantama uzandım. İçinden ruhsatımı, kimliğimi ve silahımı çıkarıp, Başsavcı'ya teslim ederken çok kısa bir an gözlerindeki gurura rastladım ve gülümsemek istedim ama yapamadım. Başından beri beni bu görevden almak için uğraşıyordu ve ayağına gelen fırsatı kaçırmamıştı.

Ya da öyle gösteriyordu.

Ellerim sıkı bir yumruk halini alırken tırnaklarım avuçlarımı kanattı. "Başka bir şey yoksa..." dediğimde katı bir ifadeyle bana baktı.

"Çekilebilirsin," dedi buz gibi bir sesle. "Artık burada yerin yok," dediğinde nefesim soluk boruma tıkandı.

Burada yerin yok.

Burada yerin yok.

Burada yerin yok.

Sakin ol, İz. Sadece yaşa.

Oyna.

Oyna.

Oyna.

Zihnimde defalarca kez dönüp duran o cümle kalbime bir kıymık gibi battı. Dudaklarıma yerleştirdiğim zoraki gülümsemeyle yanlarından ayrılırken nefes alamadığımı hissediyordum. Görünmez bir elin boğazıma sarıldığını hissederken kendimi tuvalete nasıl attım, bilmi-

yordum. *İzlendiğini bilmeseydin kahkaha bile atardın.* Hastanede olduklarından haberim vardı.

Sırtımı kapıya yaslarken derin bir nefes almaya çalıştım ama olmadı. Sarsak adımlarla lavaboya doğru ilerledim. Musluğu açtığımda avuçlarım kaynar suyun altında haşlandı. Tırnaklarımla kazıya kazıya kurumuş kanları çıkarmaya çalıştım.

Her daim adaletten yana ol, kızım. Sen bizden yana olduğun sürece biz senden razı olacağız, diyen hocamın sesi yankılandı zihnimde. Dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım.

Aldığım her nefes bitik ve yorgundu. Gözlerime dolan yaşlar, tırnaklarımla yara bere haline getirdiğim ellerimin üzerine düşüyor, musluktan akan su, izleri silmek ister gibi üzerinden geçiyor ama fayda etmiyordu.

İçimdeki yangına hiçbir şey fayda etmezdi.

Omuzlarım düştü. Dik durmaya çalıştım ama başarılı olamadım.

Kazıdıkça çıkmayan kanlar beni delirmenin eşiğine getirirken kaynar su ellerimi yakıyor, kanattığım yerlerin sızlamasına sebep oluyordu.

Çıkmıyordu.

Babamın, abimin kıyafetlerini, ayaklarını süsleyen o kan lekesi şimdi avuçlarıma yapışmıştı ve ne kadar kazırsam kazıyayım çıkmıyordu.

Adım seslerini duyuyor musun? Ya da kapının aralandığını fark ettin mi?

Tabii ki fark ettin, İz. Yoksa bu kadar kolay aptalı oynayamazdın.

Zihnimin derinlerinde sakladığım kişiliğim kahkahalarla gülüyordu. Zan altında bırakılmak b. Ellerinde bir başkasının kanını taşımak iğrenç hissettiriyordu.

Bir an sana inanacağım sandım.

Beklemediğim bir anda bir el sarıldı ellerimin üstüne. Düşmüş omuzlarımla, bir hastanenin lavabosunda hıçkıra hıçkıra ağlarken zihnim acı gerçeği her seferinde bana fısıldıyordu.

Hadi bakalım. Başlayalım artık.

Tanıdıktı elleri. Ellerimi haşladığım kaynar sudan daha sıcaktı. Beni yakacak olan elleri şifa olmak ister gibi sarıldı ellerimin üzerine.

Muhtemelen hastanede olanlar kulağına gitmişti. Gitmemesi imkânsızdı.

Açığa alınmıştım.

Mesleğimi kaybetmiştim.

Başarısız olmuştum.

Hayır, hayır, hayır. Hiçbir şey olmamıştı.

Hiç konuşmadan, suyu soğutup, benim yara bere içinde bıraktığım ellerimi nazik hareketlerle ovalayarak kurumuş kanı çıkarmaya başladı.

"Ellerim kanlı. Yıkadım ama çıkmıyor," dedim ağlamaklı sesimle. "Çıkmayacak." Çaresiz bir fısıltı döküldü dudaklarımdan.

"Şşt," diye kızdı. "Çıktılar, bak." Temizlediği ellerimi büyük avuçları sardı. "Bak, şimdi tertemiz oldular," dedi beni ikna etmek istercesine.

Biliyordu. Yapacağım operasyonu biliyordu. Bu yüzden odada telefonla konuşmuş, duymamı sağlamıştı. Benimle oynamıştı. Ben de salak gibi inanmıştım. *Ya da onun, ona inandığını sanmanı sağlamıştın.*

Kanmamıştım ona. Kanatmıştı beni, can evimden.

"Neyse," dedim ağlamalarımın arasından. Çizikler içinde olan avuçlarımı avuçlarının arasına aldığında bakmadım gözlerine. "Neyse, halledeceğim." Halletmek zorundaydım.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Çizik içindeki ellerimin üzerinde hissettiğim dudaklarla irkilmeden edemedim. Yaşlı gözlerimin ardından, haşat ettiğim ellerime dudaklarını bastıran adama bakakaldım. Bazen kelimeler kifayetsiz kalır, ne söyleyeceğinizi bilemezdiniz ya hani, yine o anlardan birindeydim işte.

Kalbim göğüs kafesimi parçalamak ister gibi delicesine atarken nefesim kesildi. Nutkumun tutulduğu hissediyordum.

Beklemiyordum.

Böyle bir şeyi asla beklemiyordum.

Onu durdurmak istiyordum. Durması için bir sürü kelime söylemek istiyordum ama şu an için söyleyecek tek bir sözüm bile yoktu. *Hata yapmış gibi hissetmek istemiyordum.*

Ellerimin üzerinde varlığını koruyan dudaklarının ayrılmak için hiç acelesi yoktu, aksine daha da bastırdı dudaklarını. Göğüs kafesimde yaktığı acıya ilaç olmak ister gibi bastırdı dudaklarını ellerimin üzerine.

Kara gözlerindeki şefkati ve merhameti gördüm.

Ben fazla acımasız davranmıştım. Ama yapılması gereken buydu.

Sanki tek kelime etsem o kelime üzerimize yıkılacaktı. Kocaman cüssesinin gölgesi, yarım kalmış kadının, yaralı kız çocuğunun üzerine düştü. Her ikisi de kahramanının gözlerine bakmak için başını kaldırdı ama onu göremedi. Hapsolduğu kuyunun üzerine düşen gölgenin siması kuzguni siyahtı.

Bir eli avuçlarımı sararken bir eli bana doğru dikkatli ve yavaş bir şekilde uzandı. Gözlerini gözlerime değdirmeden kolunu etrafıma doladı ve beni kollarının arasına aldı. Eli saçlarıma değdiğinde çenem omzuna yaslandı.

İçime işleyen mis kokusu genzime dolarken öylece sarıldım ona. Hiç kimsem yokmuş gibi içine düştüğüm boşluktan ona tutunarak, çekinerek sarıldım. *Pes! Bu sene Oscar'ı sana versinler.*

"Başarısız oldum." Sesim cılız ve güçsüzdü. Bedenim kollarının arasında titredi. "Keskin," dedim, daha çok yakardım. "Başarısız oldum ve bunun bedelini çok ağır ödedim."

Ona kendisini iğrenç hissettirdim belki de. Yaptığı şeyin bende ne gibi ağır bir hasar bıraktığını anlasın ve içi acısın istedim.

"Halledeceğim," dedi tok bir sesle. "Sana söz. Halledeceğim." Kollarının arasında sarsıldım. "Sana söz, böyle delicesine ağlamana sebep olan kim varsa onu mahvedeceğim."

Sebebi sensin, diyemedim.

Böyle delicesine ağlamama sebep olan sensin, diyemedim.

Her şey senin yüzünden, diye bas bas bağırmak istedim ama yapamadım.

Senin yüzünden bu haldeyim ve sen bunun farkında bile değilsin, diyemedim.

Ama kendi kendime bir yemin ettim. Öleceğimi de bilsem ondan özgürlüğünü alacaktım. Yemin ederim, alacaktım.

Bu operasyonun sonu çok kötü bitecekti. Yara alan sadece o değil, ben de olacaktım.

"Bu hayatta yaptığımız her hatanın bir karşılığı olmak zorunda mı?" diye sordum. "Bir kez olsun hatalarımızın üzerini örtemez miyiz? Bir kez olsun görmezlikten gelinemez mi?" Derin bir nefes aldım. "Nerede hata yaptığımı bilmiyorum ki. Nerede yanlış yaptım?" diyerek kendi kendime sordum.

Kendinden emin ve sert bir sesle, "Halledeceğim, İzgi," dedi. "Ağlama ve bana inan. Sana söz veriyorum, halledeceğim." Parmakları saçlarımın uçlarında gezindi. "Umut etmekten vazgeçme, yeter." Derin bir nefes aldı. "Ama ağlama artık."

Yüzümü iyice göğsüne gömdüğümde içli bir nefes aldı. "Üstesinden gelemedim." Bozuk plak gibi sürekli aynı şeyleri tekrar ediyordum. Kötü olduğumu anlaması lazımdı. Bana inanması gerekiyordu. "Yapamadım, Keskin. Başaramadım."

Senin yüzünden bu haldeyim ve yine senin kollarında teselli bulmak ağrıma gidiyor, diyemedim.

Sadece onun kollarının arasında, omuzlarıma bir yük gibi binen o teselliyi kabul ettim.

Bir kez daha ona sığındım.

Korktuğum karanlığa sığınmak daha çok korkutsa da beni başka çarem yoktu.

Bundan nefret ediyordum.

Hayır.

Ondan nefret ediyordum.

Keskin Ardıç Alacahan'dan nefret ediyordum.

Kendini kandırma artık.

Nefret ettiğim şey o değildi. Nefret ettiğim şey ondan nefret edemiyor olmaktı.

Bunun farkına varmak daha çok ağlamama sebep oldu.

Böyle olmaması gerekiyordu.

Bir kez daha onun kollarının arasına saklandım ve sanki o da bunu biliyormuş gibi her savunmasız anımda beni sakladı. Koruyup kolladı ve bu hiç olmadığı kadar doğru hissettirirken aynı zamanda hiç olmadığı kadar yanlış hissettiriyordu.

Saatler önce bir adamın kollarının arasındayım. Ellerimdeki kirli kanı temizlemiş, beni teselli etmiş, eve gelene kadar ellerimi bir an olsun bırakmamış ve uyuyana kadar başımda durmuştu.

O kan...

O kan bir memura aitti.

Bir ameliyat masasındaydı, ölümle savaşıyordu ve ben buna sebep olanın kollarının arasındaydım.

Kendimden nefret ediyordum.

Kendimden tiksiniyordum.

Ölmek istiyordum.

Muhtemelen ona oynadığım oyunun farkına saatler sonra varacaktı.

Üzerimde ince bir kazak ve pantolonla bahçede otururken onun benden çok uzakta olduğunu ama yine de bakışlarının üzerimde olduğunu hissediyordum.

Bir yangın vardı göğüs kafesimde.

Belki de hiç sönmeyecekti.

Belki de hiç bitmeyecekti.

Kurduğum hayalleri sakladığım zamanlar oldu. Yastığa izini bıra-

kan gözyaşlarım, geçmişin sancılı acısını taşıyordu üzerinde. Ben o sancıyla bir ömür yaşamak zorundaydım.

Belki de ilk kez zihnimdeki tilkilerin kuyrukları birbirine dolanmış, hüzünle köşesine çekilmiş, en büyük hayali elinden alındığı için hıçkıra hıçkıra ağlayan kız çocuğunu izliyorlardı. *Henüz o bile kandırıldığının farkında değildi.*

Bazı yalanlar söylerdim kendime. Asıl gerçeği siler, yalanımı gerçeğim yapardım. Zihnimi kandırdığım ve kendimle oynadığım çok zaman olurdu. Yine o anlardan birindeydim. Zihinimdeki bulanıklığı ne yaparsam yapayım gideremiyordum.

"İz Hanım?" diyen Aybars'ın sesi kulaklarıma sızarken ağlamaktan kan çanağına dönmüş ruhsuz gözlerle ona baktım. İrkildi. Ne söyleyecekse çabucak söylesin ve gitsin istiyordum.

kolumdaSabah olmak üzereydi. 06.02'yi gösteriyordu saat.

"Bir adam geldi, sizinle görüşmek istiyor ve haberiniz olduğundan bahsetti," dediğinde halim karşısında hüzünlendiğini gördüm.

Kaşlarım çatıldı. Oturduğum yerden ayaklanırken, "Kimmiş?" diye sordum. Adımlarımı giriş kapısına doğru attım. Peşimden geliyordu. Belki de memurlardan biriydi gelen kişi.

Bahçenin köşesinden döndüm ve girişe çıktım. "Devrim," dediğinde adımlarım bıçak gibi kesildi. "Devrim Ali Özkan." Ve ben onu gördüm.

Üç yıl sonra. Tam üç yıl sonra hayatımın dönüm noktası olarak bildiğim, acıyı iliklerime kadar hissettiğim, mahvolduğum o günden sonra onu ilk kez gördüm.

Gözlerinin kahvelerine, sevdiği kadını gömen adam...

Yüzbaşı Devrim Ali Özkan...

Üzerinde siyah bir pantolon ve siyah bir kazak vardı. Üç numaraya vurulmuş saçları, kemikli çehresinin ortaya çıkarmıştı. Beyaz teni soğuktan kızarmışken heybetli ve uzun vücudu görüş açıma girdi. Tanıdık kahveler sevdiği kadının gözlerini buldu ve gözleri gözlerimi bulduğunda kirpikleri titredi.

Bakışlarım istemsizce saatime düştü. 06.06'yı gösteriyordu.

Ve onun bana geldiği saatte ben ondan gittim.

Nefret, gözlerimde kendine yer edindiğinde on adım sonra karşısına dikildim. Uzun boyu bir kez daha gözüme battı.

"Yüzbaşı'm," dedim sessizce.

"Sayın Savcı'm," dedi imayla.

"Neden buradasın?" dedim buz gibi bir sesle. Koyu kahve gözleri kısıldı.

"Sana haber verildiğini sanıyordum," dedi. Sesini duydum. Ama hiçbir şey hissetmedim.

Beni artık bekleme. Dönmeyeceğim.

Döndün.

Neden?

"Ne hakkında?" diye merakla sordum. Ellerinin yumruk halini aldığını fark edip sarsıldım. Ben yanında olduğum halde bana dokunamazsa parmakları karıncalanır ve kendini tutmak için ellerini yumruk yapardı.

O belki değişmemişti ama ben çok değişmiştim.

"Operasyonda sana eşlik edecek olan..." dedi tok bir sesle. Kalbim sertçe çarptı. "Yüzbaşı benim."

Boş gözlerle ona bakıp sıkıntılı, bıkkın bir nefes aldım. Tahmin etmeliydim. Bir başkasına kolay kolay güvenip operasyonu tehlikeye atamazlardı ama Devrim'e güvenirlerdi.

Devrim.

Ne kadar da yabancıydı şimdi bana.

Ne kadar da yabancıydık birbirimize.

"Artık gerek kalmadı." Acı, göğsümde yeniden yer buldu. "Açığa alındım," dedim titrememesi için çaba sarf ettiğim bir sesle.

"Biliyorum," dedi. Kaşlarım çatıldı. O halde neden hâlâ buradaydı? "Ama bu, görevimi yapmama engel değil. Bana verilen emre göre hareket ediyorum. Meslekten menedilsen bile üstlerimden emir gelmediği sürece seni korumakla ve güvenliğinden emin olmakla mükellefim."

Alayla güldüm.

"Saçmalık."

"İster saçmalık de ister gereksiz de," dedi sertçe. Kaşlarım daha çok çatıldı. "Sözkonusu canın," dedi üzerine basa basa.

"Canımı bu kadar çok önemseseydin ben ölüm döşeğindeyken yanımda olurdun, Yüzbaşı!" dedim öfkeyle ama sessizce.

Sözlerimin içine oturduğuna adım gibi emindim.

Gözlerini yüzümde gezidirirken, "Hâlâ aynısın," dedi. "Hâlâ canını hiç umursamıyorsun. Hâlâ işler senin için sarpa sardığında kendi canını yakmaktan çekinmiyorsun." Gözleriyle yara içinde olan ellerimi işaret etti.

"Bilirsin," dedim. "Bazı insanlar düştüğü yerden kalkabilmek için bir ele ihtiyaç duyar."

"Sen hiçbir zaman düştüğün yerden kalkabilmek için bir ele ihtiyaç duymadın, İz."

Bana bile, dedi sanki. Gözleri bunu söylüyor gibiydi. *Bana bile ihtiyaç duymadın.*

"Belki de artık duyuyorumdur," diyerek yalan söyledim.

"Parmağında yüzüğünü bile taşımaya tenezzül etmediğin bir adamın elini tutmazsın sen," dedi imayla. Ne yapmaya çalışıyordu? "Bu evliliğin gerçek olmadığını ikimiz de çok iyi biliyoruz. Ne şartlar altında ev-"

"Ne fark eder?" dedim öfkeyle yükselerek. "Bir başkasıyla evliyim. O adamın karısıyım. O adamın soyadını taşıyorum. İster yalan olsun ister sahte ya da mecburiyet! Ne fark eder, Devrim?"

Öfkeyle kasıldı çenesi. Çünkü ben ona *Devrim*, dedim.

Kahveleri cansız bir hale büründü. "Çok şey," dedi. Alayla güldüm. "Çok şey fark eder, İz," dedi geçmişe atıfta bulunarak.

Afallayıp merakla, "Hâlâ mı?" diye sordum. Şaşkınlığım sesime yansıdı. *Lütfen. Lütfen olmasın.*

"Hâlâ," derken derin bir iç çekti. Gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Şansıma söverken derin bir nefes aldım ve gözlerimi tekrar araladım. "Hâlâ ölesiye, İz." Geçmişten gelen tanıdık sesler kulaklarımda çınladı.

"Ölesiye, değil mi?" diye sordum.

Kollarımı beline sarmış, çenemi göğsüne yaslamış, kirpiklerimin altından ona bakıyordum.

"Ölesiye," dedi. Gerçekten öyle olduğunu iliklerime kadar hissettim. Dudakları alnımda kendine yer buldu. Gülümsedim. "Bir ömür geçse seni kimse alamaz sol yanımdan. Bir ömür geçer belki ama ben senden geçmem, İz."

İnandım.

Keşke inanmasaydım.

Bizden geçeli çok olmuştu belki ama o benden hâlâ geçememişti.

"Yalancı," dedim öfkeyle. Kaşları çatıldı. "Yalancının, aşağılık herifin tekisin sen," dedim nefretle.

Bende bitmişti. O bitirmişti. Yeniden başlatamayacaktım. Asla!

"Benim hakkımda her şeyi düşünebilirsin, İz." Oldukça ciddi gözüküyordu. "Benden nefret edebilirsin, beni artık sevmiyor olabilirsin." Duraksadı. "Sevgim hiçbir zaman yalan değildi. Sana karşı hissettiklerim, duygularım, sözlerim hiçbiri yalan değildi, İz," dedi kendinden emin ve net bir sesle. "Hiçbiri yalan değildi. Hiç olmadı."

Tam anlamıyla ona bakakaldım. Zihnim çığlık çığlığa bağırırken dilimin ucuna gelen kelimeleri geri ittim. Onu dinlemek istemiyordum. Onunla konuşmak, hiçbir şey olmamış gibi devam etmek istemiyordum.

"Ama sen o adamı sevmiyorsun, bunu biliyorum," dedi kesin bir dille. "Asla sevmeyeceksin."

"Hayır," dedim, bir yalana daha kendimi inandırarak. "Onu seviyorum," diye fısıldadığımda bunu söylememi beklemiyor gibi sarsıldı. "Çok seviyorum," dedim üzerine basa basa. "Onun için anne olmayı isteyecek kadar çok hem de."

Sarsıldı. Kahvelerine düşen gölgeler seneler evvel benim de yeşillerime düşmüş, kalbimi darmaduman etmişti.

Biliyordum. Sözlerimin onu mahvettiğini biliyordum. Bu yüzden mahvolsun istedim. Umut etmesin istedim. Benden umudunu kessin istedim.

"İzgi," dedi hayretle. "Sen-"

Sözünü tamamlamasına izin vermedim. "Korumalara bundan sonra benim korumam olduğu bilgisini verirsin," demekle yetindim. "Ben zaten onları bilgilendireceğim ama sen yine de dikkatli ol. Seni araştıracaklardır, kimliğinin açığa çıkmaması için ne gerekiyorsa onu yap."

Gözleri gözlerimi izledi. Kahvelerine çöken hayal kırıklığı umurumda olmadı. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedi.

"O zaman ona göre davran," dedim sertçe. "İki medeni insan gibi ve işbirliği içinde olan iki ortak gibi hareket edelim."

"Ortak?" dedi. Kaşları havalandı. "Arkadaş. Bizden arkadaş olur mu sanıyorsun sen?" dedi alayla. "İnanıyor musun sen buna?"

"Neyse ne," dedim sertçe. "Ortak ya da arkadaş. Her neyse. Bundan fazlası yok. Olmayacak," dedim üzerine basa basa. "Olmayacak."

Güldü. Başını öne doğru eğerken parmaklarıyla burun kemerini sıktı. Sol yanağındaki gamzesi huzuruma serildi. "Aynen, ortak," dedi ama öyle gevşek, ağzını yaya yaya söyledi ki yüzümü buruşturdum.

Bakışlarım bahçede gözünü kırpmadan bizi izleyen İdil'e değdi.

"İdil," diye seslendim. "Bir gelebilir misin?" Çağırmamla adımlarını bize doğru atarken birkaç dakika sonra yanımızda bitti. Mavileri Devrim'i bulurken ona bakmadığını fark etmesiyle kaşları çatıldı. "Devrim," diyerek onu tanıttım. "Kendisi bundan sonra benden sorumlu korumam olarak devam edecek."

Kaşları havalanırken merakla, "Etrafınızda koruma istemiyordunuz hani?" diye sordu.

"Yanımda güvenebileceğim biri olsun istedim," derken onun, bakışlarımın altında ezildiğini hissettim. İdil açıksözlülüğüm karşısında bocalarken tekrar Devrim'e baktı. "Bu seni rahatsız mı etti, İdil?" diye merakla sordum. "Ya da yanıma birini almamın bir mahsuru mu var?"

"Hayır," dedi hızla. "Sadece şaşırdım." Boğazını temizledi. Yüzünü gizleyen kızıl saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığında güzel yüzü ortaya çıktı. "Ama tedbir amaçlı kendisini araştırmam ve birkaç soru sormam gerekecek."

"Hay hay," dedim gülümseyerek. "O halde ben sizi yalnız bırakayım." Devrim gözlerini devirirken ben adımlarımı tekrar bahçeye yönlendirdim ve Keskin'i telefonla konuşurken buldum.

Bir yerde okumuştum. *Zaman gelir, herkes gider*, diyordu.

Zaman gelip geçmişti, o benden gitmişti. Döndüğünde ise artık ben yoktum. Bencil herifin tekiydi. Biliyordum. Geldiyse asla geri dönmezdi. Bildiğim bir diğer şey ise kalan asla affetmiyordu.

Dalgın adımlarla bahçede yürürken, yanıma ne zaman geldiğini fark etmediğim Keskin bir anda dibimde bitip karşımda durdu. "İyi misin? Dalgınsın," derken gözleri yüzümü izledi.

"Yorgunum sadece," dedim düz bir sesle. "Biraz uyusam iyi olacak."

"Eve geldiğimizden beri durgunsun." Katran karası bakışları yüzümü keşfe çıktı. "Hastanede tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama artık anlatacak mısın?"

Biliyorsun.

Bilmemen imkânsız.

Sen sebep oldun.

Senin yüzünden oldu.

Nasıl bilmezsin?

"Açığa alındım," dedim bir anda. *Bir taraflarına kına yakardı artık.*

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?" dedi. İt! Nasıl da güzel oynuyordu. *Karısına çekmiş.*

"Öyle işte," dedim geçiştirir gibi. "Öyle."

"Sessizsin," dediğinde gülümsedim. "Çok sessizsin, İzgi. Neden?" Sanırım bu duruma bu kadar içerleyeceğimi düşünmüyordu.

"Keyfim yok," dedim dürüstçe.

"Olsun," dedi sitemle. Gözlerim gözlerinde takılı kaldı. "Yine de konuş," dediğinde sorgu dolu gözlerle ona baktım. "Sessizliğini sevmiyorum. Sesini sadece duymanın bile bana nasıl hissettirdiğini bilseydin hiç susmazdın."

Bana alışacaktı. Varlığıma, ona sığınmama, ona koşmama alışacaktı. Gözleri her yerde varlığımı arayacaktı. Bana güvenene kadar onu bu evliliğe de varlığıma da alıştırmam gerekiyordu.

"Neden?" diye merakla sordum.

"İzgi," dedi ama devam etmedi. Ya da ne söyleyeceğini bilemedi

ama vücudu elimin altında buz kesti. Dudakları aralandı ama geri kapandı. Söylemek istediği her ne ise sustu. Dişlerini sıktı. Belirgin çene kasları daha çok ortaya çıktı.

Korktuğum karanlıktan daha karanlık bir adam vardı karşımda. Kaçıp gitmem, koşa koşa uzaklaşmam gereken bir karanlıktı bu karanlık. Buna rağmen ondan uzaklaşamıyor, istemesizce dibinde bitiyordum. Sanki o da bunu bilir gibi ben her yalnız, eksik hissettiğimde yalnız olmadığımı hissettirmek ister gibi yanımda beliriyordu. Bu bambaşka bir histi. Öylesine güzel, aklımı başımdan alan bir histi ki tarif edememek boğazımı düğümlüyordu.

Katran karası bakışları beni içine çekmek ister gibi bakarken kollarını vücuduma sardı ve yüzümü göğsüne yaslarken yüzünü saçlarımın arasına gömmesi, sessiz sedasız kendi halinde takılan kalbimin teklemesine sebep oldu.

Kollarım sırtını buldu ve ben de ona sarıldım. Denizin eşsiz kokusu burnuma dolarken nefesini saçlarımın arasında hissetmek, gergin vücudumun gevşemesine sebep oldu. Çenemi omzuna yaslarken derin bir nefes aldım ve kapadığım gözlerimi açtığımda onun kahveleriyle karşı karşıya geldim. İdil karşısında ona bir şeyler anlatırken onun bakışları bizdeydi ve hiç de onu dinliyormuş gibi durmuyordu.

Öylece baktı.

Öylece.

Kabullenmesi gerekiyordu. Ona asla dönmeyeceğimi, bir olurumuz olmayacağını, yoluna bakması gerektiğini ve benden umudunu kesmesi gerektiğini kabullenmesi gerekiyordu.

"Bir gün gideceksin, biliyorum." Bir anda sarf ettiği sözlerle kalbim korkuyla çarptı. "Bir gün gideceksin ve ben varlığına alışmak istemiyorum." Bu da nereden çıkmıştı?

"Gitmeyeceğim," diyerek yalan söyledim.

"Gideceksin," dedi kendinden emin bir sesle. "Ve ben varlığına alışırsam yokluğunda ne yaparım, nasıl baş ederim bilmiyorum. O yüzden ne yap, ne et ve kal, İzgi," dediğinde yutkunamadım. "Alışırsam bırakmam."

"Ya gitmek zorunda kalırsam?" dedim.

"Mecbur bırakıldığın hiçbir şey için seni suçlamam ama bile isteye yaptığın her şey için sana söz veremem. Bil ki o zaman bambaşka birini bulursun karşında."

"Keskin, be-"

"Karımsın," dedi tok bir sesle. "Benim karımsın. Bir Alacahan'sın, bunun farkında olarak hareket et."

Ondan gidecektim. Bunun farkındaydı. Belki de birçok şeyin farkındaydı ama umurumda değildi. Ondan gidecektim ve o bir daha asla beni bulamayacaktı. Her yerde arayacaktı ama bulamayacaktı. Ben de asla geri dönmeyecektim. Ne yaptıysam hak ediyordu!

Ondan ayrıldıktan sonra içeri girmiş, biraz olsun dinlenmek için yukarı, odamıza çıkmıştım. Kıyafetlerimden kurtulup lacivert geceliğimi üzerime geçirdim. Odadaki tekli koltuğa oturup bilgisayarımdan sevkiyatla ilgili her şeyi hallettim.

Birkaç saat sonra eve gelecekti. Birkaç saat sonra asıl başarısız olanın kim olduğunu öğrenecekti. Başsavcı'yla görüştüm, Engin'le tırlar hakkında konuştum ve silahları güvene aldığımızdan emin oldum.

Tekli koltukta saatlerdir oturuyordum. Biraz tabletimle oyalandım ve meclisin güvenlik duvarına sızmak için çaba gösterdim. Bütün odağım güvenlik duvarına sızmak olurken çalan telefonum dikkatimi dağıttı. Kayıtlı olmayan bir numaranın araması kafamı karıştırırken, bekletmeden açtım.

"Alo?" dedim merakla.

"İzgi Kara Alacahan." Tanıdık bir ses kulaklarıma sızdığında tabletimi anında önümdeki sehpaya bıraktım ve kulağıma yasladığım telefonumu elime aldım. "Sesini tekrar duymak güzel."

"Silvan?" dedim emin olmak için. Onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Ne istiyorsun?"

"Beni dinlemeni," dedi düz bir sesle. "Sana ne istiyorsan verebilirim. Yeter ki benimle buluş."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedim sertçe.

"Ama mecliste neler olduğunu eminim ki öğrenmek istiyorsundur." Buz kestim. "Keskin şu anda yolda. Muhtemelen birazdan evde olur. Sevkiyatı batırdığını fark ettiğinde suratının aldığı şekli görmeliydin," dediğinde huzursuzluk bütün vücuduma işledi. "Zeki kadınsın. Senin gibi kadınları her zaman yanımda görmek isterim."

"Ne istiyorsun?" dedim öfkeyle.

"Bir sabah beraber kahvaltı edelim," dediğinde şansıma sövdüm. "Belki de o zaman dengeler hepimizin için değişir."

"Ne zaman?"

"Haber vereceğim."

Yaklaşan adım seslerini duydum. Odanın kapısı bir anda açıldığında gözlerim anında içeri giren adamı buldu. Öfkeli değil, sakin görünüyordu. Bu da korkmama sebep oldu.

"Tamam, Hasan. Ben ilgileneceğim," dedikten sonra telefonu anında kapadım.

Üzerinde hâlâ takım elbisesi vardı. Her ne kadar dışı sakin dursa da gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum.

Kapıyı arkasından kapatıp, "Dün gece neredeydin?" diye sordu.

"Bir sevkiyatta bulunacağımı sana söylemiştim," dedim. Oturduğum koltuğa rahatça yayılırken bacak bacak üstüne attım.

"Operasyonda başarısız olmuştun," dedi alayla. Dürüst olup olmayacağımı merak ediyordu.

"Beni aptal mı sanıyorsun sen?" dedim onu küçümsercesine. "Yemini yuttuğumu mu sandın?" derken alayla güldüm.

Yüzündeki gülümsemesini korusa da bunu beklemediği kesindi. "Durmayacaksın yani?" dedi merakla. "Sayın Savcı," diye de alayla ekledi.

"Sen durdun mu?" dedim dikbaşlılıkla. "Dursaydın sevkiyatın batmazdı. Seni uyardım. *Yoluma çıkmadığın sürece yoluna çıkmam*, dedim. Dinlememeyi seçtin ve kaybettin," dediğimde kaşları çatıldı. Anladığı şeyle benim dudaklarımın arasından bir kahkaha çıkarken o, ağız dolusu küfretmişti. "Sahi, ne demiştiniz benim hakkımda? Kedinin fareyle oynadığı gibi mi oynayacaktınız benimle?" dediğimde neyden bahsettiğimi anladı. "Kim kiminle oynuyormuş, Alacahan?" Artık savunulacak hiçbir yanı yoktu.

O davetten sonra eğer Silvan bana mesaj atmasaydı operasyon çoktan batmıştı. Eğer o gece beni sevkiyat hakkında uyarmasaydı şimdi mahvolmuştum.

"Sana oynadığımız oyundan nasıl haberin oldu?" diye öfkeyle sordu. Beni denemek istemişti. Ne yapacağımı görmek ve karşılarında hiçbir şansım olmadığını göstermek istemişti. "Cevap ver."

"Sana güvenmiyorum," dediğimde şaşırmadı. "Bana yardım edenin adını verecek de değilim. O olmasaydı mesleğimi şu anda gerçekten kaybetmiş olabilirdim!" derken öfkeyle yerimden kalktım. "Hem de senin yüzünden!"

"İzgi..."

"Sen kimi deniyorsun ya?" dedim öfkeyle. "Sen kendini ne zannediyorsun? Oyuncağın mıyım ben senin, Keskin?"

"Bir dinl-"

"Çık dışarı!" diye bağırdım. "Çık!"

"Yapmaz mıydın?" dedi üzerime doğru gelirken. "İhanet etmez miydin?"

Öfkeyle göğsünden ittirirken, "Etmezdim!" diye bağırdım. Afalladı. Bunu söylememi beklemiyordu. "O meclisin içinde benim ailem var! Onları nasıl riske atarım? Kafayı mı yedin sen?" derken sinir

bütün hücrelerime yayıldı. "Sana başta da söyledim. *Karşıma çıkma*, dedim! *Eğer yanlış yoldaysan engel olurum*, dedim! Bunu bile bile evlendin sen benimle!"

"Yaptığının yanlış olduğunu söylemiyorum," derken sakin kalmaya çalışıyordu. "Mesleğine körü körüne bağlı olduğunu biliyorum. Sen görevini yaptın, bunun için seni suçlayamam."

"Siktir git, Keskin!" dedim nefretle.

"Bağırma!" dedi öfkeyle. "İnsanları uyandıracaksın!"

"Uyansınlar!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. "Yarın adliyeye geleceksin. Paşa paşa ifadeni verip sonra da siktir olup gideceksin!"

"Hiçbir yere gelmeyeceğim," dedi sertçe. "Saçmalıyorsun. O sevkiyatın aslı yoktu. Kimseye gönderilmeyecekti, amacım sadece seni denemekti!"

"Bana güvenmiyorsan neden benimle evlendin o zaman?" diye bütün evi inletircesine bağırdım. "Funda'yla neden attın nişanı? Neden o zamanlar onu istemedin?" Sesim bütün evde yankılanırken yumruklarımdan birkaçını omzuna indirdim. "Neden ısrarla beni istedin?"

Göğsüne vurmak için havalanan bileğimi yakalarken beni sertçe kendine doğru çekti. "İstediğim o değildi," dedi dürüstçe. Gözleri gözlerimi izledi.

Nefes nefeseyken, "Ya kimdi?" diye merakla sordum.

"Sendin," dediğinde şaşkınlık bütün hücrelerime yayıldı. "Seninle evlenebilmek için Funda'yla nişanı attım," dediğinde kaskatı kesildim.

Kalbim patlayacakmış gibi bir hisle dolup taştı. Öfkeyle onu iterken, "Çık dışarı," dedim. "Çık!" Yalnız kalmam gerekiyordu. Düşünmem gerekiyordu.

Başını sallayıp, "Balkonu kapa, üşütürsün," dediğinde öfkeyle soludum.

"Keskin, siktir git!" derken, tepeden tırnağa sinirle dolup taşmıştım. "Siktir git!"

Sıkıntıyla ofladı. Adımlarını geriye doğru attığında saniyeler içinde odadan çıktı.

Dengem altüst olurken yatağın üzerine çöktüm. Her şey iyice mahvoluyordu. Her şey iyice sarpa sarıyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu hayattan nefret ediyordum.

Beni Funda'yla aynı masaya oturmak zorunda bırakan Aylin ve Simay'dan da nefret ediyordum.

İçi boş süs bebeklerinden farksız olan, karşımda birbirlerini alttan alttan aşağılayan hemcinslerimden de nefret ediyordum.

Devrim, içinde bulunduğum kafenin girişinde gözlerini etrafta gezindirirken İdil de hemen yanında dikiliyordu. Üzerimde yeşil bir elbise vardı. Sıfır kollu bir elbiseydi ve sağ omzum yarım bir şekilde açıkken düz bir şekilde kesilen etek kısmı hemen kalçalarımın altında bitiyordu. Yanlardan sarkan ipleri elbiseyi ayarlamama yardımcı oluyordu. Elbiseyle aynı renkte bir çanta, *gold* küpeler ve bileğime bağladığım, ince topuklu yine *gold* renkte ayakkabılarla kıyafetimi tamamlamış, kahve tonlarında sade, yüzümün güzelliğini ortaya çıkaracak bir makyaj yapmıştım. Siyah saçlarım sırtıma dökülürken omzumdaki açıklığın gözükmesi için sağ tarafımdaki saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmıştım.

"Ee, İz?" Bakışlarım bana seslenen Seçil'i buldu. "Sen nasılsın? Evlilik nasıl gidiyor?" diye sordu. Bakışları kısa bir süre Funda'yı buldu. "Suratsızlığına bakılırsa sallantılı bir süreçten geçiyorsun sanırım."

Bok gibi gittiği doğruydu.

"Sallantılı bir süreçten geçtiğim doğru ama bunun ne evliliğimle ne de başka bir şeyle alakası var, Seçil," dedim sertçe. "Sahte bir samimiyetle sizinle muhatap olmak istemediğimden suratsızlığım," dedim alayla. Bakışlarımın altında ezildiğini hissettim. "Yoksa seni rahatsız mı ettim?"

Simay hemen, "Abla," diye uyardı.

"Ne?" dedim. "Bence çok bile dayandım."

Funda, "Düzgün konuş," diye atıldı. "Seninle sohbet etmeye çalıştı sadece. Ne bu afra tafra? Soyadına mı güveniyorsun bu kadar? O halde aşağılamaya çalıştığın kadının bir Soydere kadını olduğunun da farkına var," dedi kuzenini savunarak. Masa derin bir sessizliğe büründü.

"Haddini bil," dedim sertçe. "Karşımda haddinden fazla yükselecek olursan alçalırsın."

"Bilmezsem ne olur?"

Kaşlarım havalandı. "Ne soyadıma güveniyorum ne de bir başkasına. Senin aksine ben adımla var olurum, Funda," dedim imayla.

Bu kez de Aylin uyarırcasına, "İz," dedi.

"Ne var, Aylin?" dedim öfkeyle. "Haddini bilmeyene haddini de mi bildirmeyeyim yani?" Gözleri iri iri açılırken hiçbir şey söylemedi.

"Se-"

"Bir kez daha benim karşımda o şekilde, bu kadar iğrenç ve alaycı bir üslupla konuşacak olursan olacaklardan ben sorumlu olmam," dedim öfkeyle. "Sonra uyarmadı deme, Funda." Patlayacak yer arıyor-

dum. Dün geceden beri sakinleşememiştim. "Haddini aşarak karşımda daha fazla alçalma."

Dudakları tekrar konuşmak için aralandığında Aylin'in sert sesi onun susmasına sebep oldu. "Karşında bir Alacahan kadını olduğunu unutuyorsun, Funda," dedi sertçe. "Sana bunu her seferinde hatırlatmam mı gerekecek yoksa yengemin hakkından gelmeni öylece oturup izlesem mi?" dedi alayla. "Belki bu sayede kendini daha fazla küçük düşürmezsin." Bakışları tek tek masada gezindi. "Davetinize icabet edip masanıza oturmasına şükredeceğiniz yerde siz kendisine saygısızlık etmekten çekinmiyorsunuz. Peki, sizi ne yapacağız, hanımlar?"

Gülümsedim. Alay dolu bir gülümsemeydi bu. "*Saygı duyulmaz, hak edilir*, diye boşuna dememişler," dedim alayla. "Ne tesadüf!" Dudak büktüm. "Bu masada saygımı hak eden hiç kimse yok."

Gerginlik had safhadayken meclise ait olan bir kafede olduğumuzu etraftaki koruma sayısının bir hayli artmasıyla fark ettim. Ayrıca içeride sadece tanıdık yüzler bulunuyordu.

Yarım saati daha sessizlik içinde devirdiğimde Aylin'e ve bana karşılık vermek için kimse konuşmaya yeltenmemişti ama bakışlarımızın altında diken üstünde olduklarının farkındaydım.

"İz?"

Şebnem'in nahif sesi kulaklarıma sızdığında, herkesin bakışları arkamda bir yeri buldu ve benim de bakışlarım eşzamanlı olarak omuzlarımın üzerinden Şebnem'i bulurken oturduğum yerden ayağa kalktım.

"Şebnem!" dedim hayretle. Şefkatli kolları bedenimi anında sarıp sarmaladı. Kollarımı bedenine sardım. Onu burada görmeyi beklemiyordum.

Geri çekilirken, "Ne işin var burada?" diye sordu. Bakışları arkamı bulduğunda yapmacık bir gülümseme gönderdi.

"Sence?" dedim bıkkınca.

"Boş ver şimdi onları," dedi. "Niye aramıyorsun hiç? Telefonlarımı da açmıyorsun. Bir sorun yok, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Sadece yoğundum bu aralar, dönmeye vaktim olmadı."

"İz," dedi sıkıntılı bir sesle. "Baban çok endişeli." Yutkunamadım. "Abin desen kendisine öyle öfkeli ki her an patlamaya hazır bir bomba gibi. En azından bir akşam yemeğe gelsen? Hep beraber eski günlerdeki gibi olsak güzel olmaz mı?"

"Senin de dediğin gibi," dedim. "Eski günler."

"Yapma," dedi. "En azından deneyemez misin?"

"Bilmiyorum, Şebnem," dedim sıkıntıyla. "Bilmiyorum. Bu konuyu hiç oturup etraflıca düşünmedim ama biraz zamana ihtiyacım var. Önce sindirmem gerek. Kendi içimde bu durumu kabullenmem gerek ve inan, bu çok zor. En azından ben bir şeyleri kabullenene kadar ikisiyle de görüşmek istemiyorum," dedim kesin bir dille.

"Sen nasıl istersen," dedi mecburen. Israr etmedi. Masadakilere kısaca *merhaba*, deyip, misafirlerinin yanına dönerken kısa bir an Berna Hanım'la konuştuğuna şahit olmuştum.

Dalgın bakışlarım şarabımdayken, sıcak bir el boynumun arkasından dolanarak çenemi sardı. O elin sahibi yanağımı okşadığında, saçlarımın hemen üstünde bir öpücük hissettim.

"Müsaadenizle, hanımlar," diyen kalın ve tok sesi kulaklarıma ulaştığında kalbimin teklediğini hissettim. Dün geceden beri onu görmemiştim. "Karım bana lazım."

Cenaze masrafları için mi?

Funda, "Bir selam bile yok mu Keskin?" diye atıldı.

Bakışlarım kısıldı. Yanağımı seven sıcak eli dikkatimi dağıtıyordu. Saldırmaya hazır bir panter gibi beklediğim için önce beni yumuşatmaya çalışıyordu.

"Gerek görseydim selamımı alırdın, Funda," dedi katı bir sesle. Oturduğum yerden ayaklanıp çantamı aldım. Bakışları Aylin'i buldu. "Çok geç kalma," dedi.

"Tamam, abi," dedi Aylin.

Eli elime sarılırken kaşlarım çatıldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Konuşacaklarımız var," dedi.

"Ne gibi?" dedim şaşkınlıkla. Devrim'in bakışlarını üzerimizde hissettim.

"Bana bir yemek sözün vardı," dedi tok bir sesle. "Ayrıca o sıkıcı ortamdan daha eğlenceli olacağını garanti ederim."

"Öyle mi?" dedim gülerek. Kapımı açtı. "Kâğıt üzerinde ve yakında boşanacağın karının sana verdiği sözün üzerinde bir hükmü var mı ki?" dedim sinirle.

"Kâğıt üzerinde bir evlilik olsa da karım olduğun gerçeğini değiştirmiyor," dedi ve bindiğim yolcu koltuğunun kapısını kapadı.

"Sahte karın," dedim öfkeyle.

Dişlerini sıkarken çenesi gerildi. O da hemen şoför koltuğunda yerini aldı.

"Bu evliliğin senin için bir hükmü yok belki ama benim için var,

bunu biliyorsun, değil mi?" dedi canıma kastı var gibi. "Hiçbir şey için seni zorlamayacağım ama ben böyleyim."

Dün gece zaten berbattı. O, sevkiyatı battığı için öfkeliydi, ben onun benimle oynadığını öğrendiğim için. *Senin de ondan aşağı kalır yanın yok, İz.*

Bana can olan kelimeleri kalbime oturdu. Her seferinde nasıl kafamı karıştırmayı başarıyordu, bilmiyordum. Anlamıyordum.

Söylediklerini görmezlikten gelerek merakla, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Beğeneceğini umduğum bir yere," dedi. Arabayı çalıştırdı ve kafenin önünden ayrıldık.

Derin bir nefes alırken, "Bu evlilik senin için ne ifade ediyorsa benim için aynı şeyi ifade etmiyor," dedim sakince. Üzerimde olan gözleriyle buluştu gözlerim. "Ben çok meraklı değilim bu evliliğe. İnsanları, meclisi oyalar, daha sonra ikimizin istediği gibi boşanırız. En başından beri biliyordun bunu." Sessiz kaldı. Sadece beni izledi. "Başka insanlarla, güzel hayatlar artık," dediğimde öfkesi gözlerini kuşattı. "Senin hayatında birileri olmayabilir, Keskin ama benim hayatımda eskiden çok sevdiğim, evlilik yoluna girdiğim bir adam vardı. Kalbimi avuçları arasında paramparça eden bir adam. Deli gibi sevdiğim bir adam." Direksiyonu tutan avuçları sıkılaştı. Parmak boğumları beyazlaştı. "Ölesiye sevdiğim adamın adını kalbimden, ruhumdan, hayatımdan, yarınımdan sildim," dediğimde çenesi kasıldı.

"Sus," dedi buz gibi bir sesle. Arabanın hızı arttıkça arttı.

"Seni silmek koymaz bana," dedim acımasızca. Can yakarsa can yakardım. Kaybetmekten korkmuyorsa gitmekten çekinmez, korkmazdım.

Karanlığın içinden gelen zehir gibi bir sesle, "Merak etme, seni kaybetmek beni korkutmaz," dedi. Gözleri gözlerimi buldu. "Mecbur bırakıldığım bir evliliğin getirisi olan sen, hayatımda hiçbir şekilde yer edinemeyeceksin," dedi yemin eder gibi. "Nasıl istiyorsan öyle olsun."

Güzel geçen günümün aksine yemininin altında ezildim. Paramparça oldum. Yanıp tutuşan ruhum, küllerini avuçlarına döktü.

Halimiz ne olacaktı böyle hiç bilmiyordum ama sonumuz iyi değildi.

7. İLK GÜNAH

Kasım ayının yakıcı soğuğu tenimi sıyırırken içinde bulunduğum restoran sessiz ve sakindi. Loş ışıklar etrafı aydınlatırken onun katran karası gözlerinde var olan ışıltılar dikkatimi daha çok çekiyordu. Gözleri gerçekten çok güzeldi.

Bana kalsa bu yemeğe gelmeyecektim ama sözkonusu görev olduğu zaman kendimi durdurmak zorunda kalıyordum.

"Kadere inanıyor musun?" dedim pat diye. Bakışları kısıldı. Yüzünde yeni yeni çıkmaya başlayan kirli sakallarını fark ettim.

"Hayır," dedi hızla. Düşünmemişti bile.

"Çok hızlı cevap verdin," derken elimi çeneme yasladım ve kirpiklerimin altından ona baktım.

"Sen inanıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim sıcacık bir sesle. "Tesadüflere de kadere de inanırım. Sonuçta birbirini hiç tanımayan insanlar ansızın karşılaşırsa ya da ne bileyim, bizim düştüğümüz bu duruma düşmüşse bence bu kaderdir." Kaşları havalandı. "Kader, en nihayetinde tesadüflere gebedir."

"Yani sen bu evliliğin bir tesadüften ibaret olduğunu mu düşünüyorsun?" diye merakla sordu.

"Belki," diyerek kaçak bir cevap verdim.

Gülümsedi. "Eğer seni karşıma çıkaran şey tesadüf veya adına kader denilen şey ise..." dedi ve sustu. Merakla söyleyeceği şeyi bekledim ama cümlesini bitirmedi. "Neyse," dedi. "Neyse." Kaşlarım çatıldı.

"Devam et," dedim merakla. "Neden bitirmedin sözünü?"

Bu sırada masaya gelen garson yemeklerimizi bırakıp hızla geri çekildi.

"Babanla konuşmuyor musun?" diye sordu. Şarabından bir yudum alırken konuyu değiştirdi. Her ne söyleyecekse vazgeçtiği belliydi.

"Evet," dedim düz bir sesle. Bakışlarım önümdeki tabağa düştü. "Konuşmuyorum."

"Çünkü ona kırgınsın, değil mi?" dedi bir tespitte bulunur gibi.

"Evet," dedim bir kez daha. Sıkıntılı bir nefes verdi.

"Pekâlâ," dedi tok bir sesle. "Belli ki bu konu hakkında konuşmak istemiyorsun."

"Yaa," dedim, yapma bir şaşkınlıkla. "Nereden anladın? Hiç belli etmemiştim oysa."

"Açığa alınma sürecin hâlâ devam ediyor mu?"

"Evet," dedim sıkıntıyla. "Bir süre adliyede yokum."

Senin yüzünden.

İşte bu yüzden nefret etmek istiyorum senden. Ama edemiyorum.

"Benim yüzümden, öyle değil mi?" diye sordu. Sessiz kaldım. "Amacım bu değildi."

"Amacın her ne olursa olsun, Keskin..." dedim sıkıntıyla. "Yaptığın doğru değildi. Sonuçta seninle kâğıt üzerinde evli olsak da ben senin karınım. Sen bana saygı duymazsan ve bana güvenmezsen çevrendeki hiç kimseden de sırf karın olduğum için bana saygı duymalarını bekleyemezsin," dedim sitemle. "Amacın beni mesleğimden etmek değildi, biliyorum ama bu, yaptığının doğru bir şey olduğunu da kanıtlamıyor bana." Gözlerinden anlamlandıramadığım duygular geçti. "Bir gün meclisi bırakabilir misin?" diye merakla sordum. "Liderlikten çekilip kendine yeni bir başlangıç kuramaz mısın? Bu dünyadan çıkamaz mısın?" derken beni anlamasını istedim. Bekledim. Bir cevap vermesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Bir süre ben de sessiz kaldım. "O zaman benden de aynı şeyi bekleme," dedim düz bir sesle. "Ben o koltukta oturan satılık bir savcı değilim. Ben devletime, vatanıma hizmet ediyorum. Yaptığın işte bir yanlışlık varsa buna engel olurum, Keskin, biliyorsun." Sadece beni izledi. Hiçbir cevap vermedi. "Daha önce de söyledim. Kasıtlı olarak yaptığım bir şey değildi. Nasıl ki bu zamana kadar babamın işlerine karışmadıysam senin işlerine de karışmıyorum. Ama karşıma bir suçlu olarak çıkarsan benden merhamet bekleme."

Bir şey söylemesini bekledim. Sustukça içimdeki şüphe ve belirsizlik arttı. Konuşmayacağını anlayınca yemeğime döndüm ve birkaç parça bir şey atıştırdım. Onun gözlerini üzerimde hissettikçe, yerimde sürekli kıpırdanıp durdum.

Sessiz kalmasına karşılık, geçiştirdiğimiz soruyu önüne sürerek, "*Tesadüfler kadere gebe değil*, diyorsun yani?" diye sordum.

Kara gözleri beni bilinmezliğin içine sürüklerken, "Benim tesadüfüm, kaderimdi," dedi.

Kaşları çatıldı. "Senin tesadüfün mü?" dedim.

Sessiz kaldı. Ve sessizliği, en büyük cevabı oldu.

Olacak olan belliydi.

Yapılacak olan da.

Ama o, gelecek olanın farkında değildi. Farkına vardığında ise çok geç olacaktı.

Çünkü hiçbir şey beni görevimden alıkoyamayacaktı.

Sevda bile.

Gecenin karanlığı kara çarşaf gibi üzerime örtülmüşken saklandığım yerde nefes almamak için çabalıyordum.

Bir saat önce Keskin'in çalışma odasına gizlice girmiş ve bir şeyler bulma umuduyla odayı altüst etmiştim. Elimde olan tek şey çelik bir kasaydı. Şifreyi tek seferde girmem gerekiyordu yoksa ilk denemeden yanlış yaparsam olacakları düşünemiyordum bile.

Ayşen abla dağıttığım odayı temizlemeyi nihayet bitirdiğinde tuttuğum nefesimi bıraktım ve perdenin arkasından çıktım. Kucağımdaki kasayla birlikte odada kalakaldığımda ne yapacağımı bilemedim. Alıp kaçsa mıydım acaba? Belki fark etmezdi?

Bakışlarım on iki haneli şifreyi bulduğunda sıkıntılı bir nefes verdim. Hayır yani dört haneli şifrelerin suyu mu çıktı?

Kasayı olduğu gibi yerine bırakırken çekmeceleri ve kitapların arasını tekrar karıştırdım. Yine bir şey bulamayınca, masanın altında oldukça ince olan ve fark edilmesi dikkatli bakılmadığı sürece neredeyse imkânsız olan bir parça fark ettim. O kadar inceydi ki bir an yanlış mı görüyorum diye düşünmeden edemedim.

Hafifçe parçayı çektiğimde bana doğru kayarak açıldı ve gözümün önüne iki adet dosya serildi. Parmaklarım kırmızı kapaklı dosyayı kavradığında korka korka açtım.

Atıf Kara.

İlk dosyada babamın yaptığı her şeyi kanıtlayan belgeler bulunuyordu.

Douglas Vance.

İkinci dosyada, tıpkı babamın dosyasındaki gibi delil içeren bir ton belge doluydu. Sadece bunlar da değil. Başarıyla sonuçlanan operasyonlara ait belgeler, yasadışı dövüş kulüplerine ait bilgiler, yapılan silah sevkiyatları ve her ülkede meclisten bir temsilci bulunan ve o ülkenin yönetimini şantajlarla, tehditlerle ellerine alan meclis üyelerinin fotoğrafları ve belgeleri.

Arif Karadere.

Kemal Saygın.

Halil Demir.

O an fark ettim.

Bu dosyada meclis üyelerinin yaptığı her türlü pisliğin belgesi bulunuyordu. Ve Keskin hiçbirine tam anlamıyla güvenmediği için onları bitirecek belgeleri koz için kullanıyordu. Yoksa bunların başka bir açıklaması olamazdı.

Hızla cebimden telefonumu çıkarıp belgelerin fotoğrafını çektim ve dosyaları tekrar yerine koydum. Gizli kısmı kapatıp, odadan kaçarcasına çıkmak için hareketlendiğimde açılan kapıyla birlikte karşımda onu bulmam bir oldu.

Beni fark etmesiyle duraksadı. Katran karası gözleri hiç olmadığı kadar soğuk bakarken, içeriye doğru adımlayınca bir adım geri gittim. Kapıyı arkasından kapadı. Kalbim göğüs kafesimi yırtarcasına, korkuyla atarken zihnimde büyük bir karmaşa hâkimdi. Kaşları çatıldı. "Burada ne işin olduğunu anlatmak ister misin?" Tok ve erkeksi sesi kulaklarıma sızdığında ben geri geri giderken o üzerime doğru geliyordu. Sırtım kitaplığa çarptığında heybetli cüssesi üzerime karabasan gibi çöktü.

Buyurun cenaze namazına.

Bitmişti.

Her şey başlamadan bitmişti.

Beni mahvedecekti.

Onu mahvetmek için uğraşırken bu yolda mahvolan ben olacaktım.

Helvamı fındıklı istiyorum.

Bir sus artık!

"Sana bir soru sordum," dedi sert bir sesle. "Bu odada ne işin var?"

"Gizli saklı şeyler..." dedim düz bir sesle. "Her zaman ilgimi çekmiştir ve çalışma odan da buna dahil." Alayla güldüm. "Kusura bakma, meslek alışkanlığı." Gerginliğimin üzerini örtmeye çalışsam da ne kadar başarılı olduğum muammaydı.

Kaşları alayla havalandı. "Bu kadar yani?" dedi sorgu dolu bir sesle. "Sadece merak ettin, baktın ve çıktın, öyle mi?"

"Biraz karıştırmış olabilirim," dedim dürüstçe.

"Biraz?"

Bana inanmıyordu. İnanmasını beklemekse aptallık olurdu.

"Tamam, birazdan da fazla olabilir," dedim gözlerimi devirerek. Dudakları iki yana doğru belli belirsiz kıvrıldı.

"Her neyse," dedi geçiştirircesine. "Dün gece, yemekten sonra nereye gittin? Korumaları atlatmışsın," dediğinde çatılan kaşları dikkatimi çekti. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

"Yanlız kalmak istedim," dedim. "Bu konuyu fazla abartıyorsun, Keskin."

Burnundan sert bir nefes verdi. "Ben sana ne dedim, İzgi?" Dilini ağzının içinde yuvarladı. "Ben sana ne dedim?" Üzerime eğildi. "*Nereye gidersen git, seninle olacaklar*, demedim mi?"

"Bağırma bana!" dedim öfkeyle. "Ne oldu birdenbire? Ne diye yükseliyorsun şimdi?"

Sabırla gözlerini yumdu. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Anlamak istemiyor musun? Bilerek mi yapıyorsun anasını satayım?" dedi öfkeyle. "Derdin ne senin, lan?"

"Benimle düzgün konuş," dedim sertçe. "Bu evliliği gözünde çok büyütüyorsun. Biz seninle sadece kâğıt üzerinde evliyiz!"

Odanın içinde volta atarken gür bir kahkaha attı. Haddinden fazla sinirliydi. Katran karası gözleri yeşillerimi buldu. Onu anlamıyordum.

"Öyle ya da böyle!" dedi hiddetle. "Benim karımsın. İster bir kâğıt parçasından ibaret olsun ister gerçek, fark etmez!" diye bağırdı. "Biz seninle evliyiz! Ve artık benim karım olduğunun farkında olarak hareket et!"

"Dalga mı geçiyorsun sen ya?" diye avaz avaz bağırdım. "Kendinde misin sen? Ne saçmalıyorsun?"

"Ben gayet kendimdeyim!" diye gürledi. Sinirden boynunda ve şakaklarında belli olan damarları ortaya çıktı. "Ama belli ki sen değilsin!"

"Bu evlilik gerçek değil!" diye bağırdım. Bunu anlaması gerekiyordu. "Gerçekliğinden şüphe ettiğim bir evliliğe evlilik demem ben! Sana tavsiyem, senin de bu görüşte olman!" diye öfkeyle haykırdım.

Kaşları alayla havalandı. "Öyle mi?" Adımlarını bana doğru attı. "O halde sana istediğini vereyim, sevgilim. Belki bu sayede aklın başına gelir!"

Kolumdan yakalayıp beni kendine doğru çekmesiyle göğsüm sertçe göğsüne çarptı ve ne olduğunu anlamadan dudaklarının baskısını dudaklarımın üzerinde hissettim. Kaskatı kesildim. Bütün vücudum buz kesti. Dilini sertçe ağzıma ittiğinde bedenimi bedenine yasladı. Dudaklarımın arasından küçük bir inleme kaçarken, resmen hırlayarak üzerime doğru eğildi ve sırtım dolaba yaslandı. Öpüşü gittikçe sertleşirken sanki bütün hıncını dudaklarımdan çıkarıyordu.

Zaman bizim için dururken dudakları dudaklarıma hücum etti. İçimde yükselen korkunç tutku gün yüzüne çıktı. Dudakları hoyratça, çölde susuz kalmışçasına, dudaklarımı talan ederken sırtım sert bir şeye çarptı. Israrcı ve tutkulu öpüşü gittikçe şiddetlenirken nefesimin ciğerlerime yetmediğini hissediyordum.

Onun büyük elleri saçlarımın arasına, dili aralık kalan dudaklarımın arasına sızdığında gözlerim kocaman açıldı. Dili dilimin içinde sabırsız bir şekilde hareket ederken dudaklarımın arasından kaçan boğuk inlemeye engel olamadım. Diğer eli gömleğimden içeriye doğru süzülürken sıcak parmakları tenimde bir yangın başlattı. Elleri çıplak belimde gezindi. Dudakları yavaşça dudaklarımdan koptuğunda, nefesim yavaş yavaş düzene girerken onun gözlerini yüzümde hissediyordum. Neye uğradığımı şaşırmıştım.

Ne yaptığının farkına varabildiğimde öfkeyle havalanan elim sağ yanağında patladı ve elimin yanağına çarpma sesi kulaklarımda yankılandığında, başı sağa doğru düştü.

Geriye doğru bir adım atarken yutkundum. Anın şokunu üzerimden atıp, "Ne yaptığını sanıyorsun sen be?" diye bağırdım. "Aklını mı kaçırdın?"

"Sakin ol," dedi düz bir sesle.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun be adam?" dedim sinirle. "Öyle aklına estiği gibi beni öpemezsin! Ben sana bu hakkı vermedim!" derken göğsünden sertçe ittirdim.

"Ben de izin istemedim zaten!" diye öfkeyle gürledi. Yeşillerim karalarına tutundu, arzudan koyulaşmış kara gözleriyle karşı karşıya geldim.

"Sen değil misin vakti gelince boşanacağız diyen?" dedim anlam veremiyormuş gibi. "Sen değil misin insanları oyalamak için sanki gerçek bir evlilikmiş gibi davranan!" .

"Bağırma!" dedi hiddetle.

"Bağırırım!" dedim avaz avaz. Göğüs kafesim korkuyla yükseldi. "Madem bir oyun oynuyorsun, oyununu kurallarına göre oyna, Alacahan!" İşaretparmağımı tehditkâr bir şekilde ona doğru doğrulttuğumda rahatlığı daha çok çıldırmama sebep oluyordu. "Yoksa ikimizin de mecbur bırakıldığı bu evlilik, başlamadan biter!"

"Ben de aksini iddia ediyorum, lan!" dedi buz gibi bir sesle. "Sandığın kadar kolay mı sanıyorsun sen?"

"O zaman beni neden öptün, dengesiz herif?" dedim çıldırmanın eşiğine gelirken.

Katran karası gözleri ifadesizliği mesken edinmişti. "Kendime hâkim olamadım," dediğinde ona bakakaldım.

Yüzümü buruşturup, "Senden nefret ediyorum," dedim tükürürcesine. İçimde yükselen o şeyin adını nefret koydum. Gardımı düşürmedim karşısında. Omuzlarım dikleşirken, "Ne ben senin karınım ne

de sen benim kocamsın," dedim. "Gerekmedikçe bana dokunma. Benimle konuşma, beni umursama ve merak etme! Senin gibi bir adamı sevmektense ölürüm daha iyi!"

Sözlerimin onda zerre etki etmediğini biliyordum. Fazlasıyla rahat ve düzdü. Asla umursamıyordu. "Hiçbir bok bildiğin yok, anasını satayım! Kör müsün? Nasıl görmüyorsun? Unut boşanmayı!" dedi sertçe. "Sen boşandıktan sonra ne olacak sanıyorsun? Ben senden hayatta boşanmam. Unut bunu."

"Arkadaş kalırız," dedim nefes nefese bir halde.

"Arkadaş?" dedi alayla. Dilini ağzının içinde yuvarladığında sertçe yutkundu. "Sen ve ben? Arkadaş? Aynen, bebeğim, o dediğinden." Nefesimin kesildiğini hissettim. "Senin için delirdiğimin farkında değilmiş gibi konuşma. Arkadaşmış!"

Nefesimin ciğerlerime yetmediğini hissederken ona bakakaldım.

Senin için delirdiğimin farkında değilmiş gibi konuşma.

Ne demişti o?

Mecliste yapılan evliliklerde boşanma olmazdı. Eğer böyle bir şey sözkonusu olursa bedeli ağır olurdu.

"Senin nasıl bir zamanlar ölesiye sevdiğin bir adam olduysa hayatında, benim de uğruna hayata tutunduğum bir kadın var bu hayatta," dediğinde nefesim soluk borumu tıkadı. "Uğruna öleceğim bir kadın..." Kalbime bir kurşun yemiş gibi sarsıldım. "Bak, sekiz sene, kızım. Sekiz sene." Kirpiklerim titredi. Bir bilseydi... Canımı nasıl yaktığını bir bilseydi, içimi görseydi, beni nasıl un ufak ettiğini, acıdan konuşamayacak halde olduğumu bir bilseydi...

Bak, sekiz sene, kızım. Sekiz sene.

Neyi ima ediyordu?

Öylece baktım. O konuştukça ben bittim. "Zor oldu ama güvendim." Bana hiç güvenmemişti. "Sevdim, âşık oldum ve onu hayatıma aldım." Yutkunamadım. "Fark etseydi böyle olmazdı belki," dediğinde yüzü çehremi izledi.

Nikâhına aldığı, elini tuttuğu, sarıp sarmaladığı bir kadına, karısına sevdiği kadını anlatıyordu.

Ya o kadın sensen İz?

Sus. Sus lütfen.

"Sevindim," diyebildim. Gerçeğinden bir farkı olmayan sahte gülümsemem dudaklarımda yerini aldı. "Birini sevebilmene, âşık olmana çok sevindim. Hayatına güvendiğin, inandığın, seni anlayan bir

insanla devam edebileceğine çok mutlu oldum. Sonuçta seninle yollarımız bir gün ayrılacak elbette."

"Sen öyle san," dedi öfkeyle. Sabrı sınanıyormuş gibi bir soluk bıraktı. Bir şeyler anlamıştım ama anladığım şeyin gerçek olmaması için içten içe dua ediyordum.

"Keski-"

"Oturup düşün, tart kafanda," dediğinde sertçe yutkundum. "Ve gör artık." Arkasını döndüğünde sol gözümden akan bir damla yaş çeneme doğru yol çizdi. Yorulduğumu hissediyordum.

Kapıyı çekti ve gitti.

Saat kaçtı, bilmiyordum ama hava oldukça soğuk ve karanlıktı. Uzun zamandır ziyaret etmediğim mezarın üzeri beyaz güllerle doluydu. Ben ekmiştim onları ama sulanmadığı için aralarında solanlar vardı.

Annemin mezarının kenarına oturdum. Titreyen ellerim toprağının üzerinde gezindi. "Gelemedim yanına," dedim. "Kızmadın, değil mi anne? Kızmazsın, değil mi bana?" Sol gözümden bir damla yaş aktı.

Mezarlık bomboştu.

"Ben evlendim, anne," derken sesimin titremesine engel olamamıştım. "Büyüdüm. Düşe kalka, yanımda sen olmadan büyüdüm. Okulumu bitirdim, diplomamı aldım, çok başarılı bir savcı oldum ve evlendim." Yaşlar birbirini takip etti. "Ama sen hiçbirinde yanımda yoktun. Gerek var mıydı bu kadar erken gitmeye?" Ağlamam hıçkırıklara dönüştü. "Ben sana doyamadım ki. Görmedim, sesini işitmedim, ninniler söylemedin bana. Kokunu çekemedim içime." Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başlarken eksikliği kalbimin kasılmasına sebep oldu.

"*Anneme gideceğim*, deyince evimin yolunu değil de mezarlığın yolunu tutmak haksızlık," dedim sitem edercesine. "Herkesin annesi yanında. Doğum günlerinde, törenlerinde, toplantılarında, evlendiklerinde, âşık olduklarında hepsinin anneleri yanında. Her daim tutuyorlar ellerini." Hıçkırıklarım iç çekişlere dönüştü. "Ama sen hiçbirinde yoktun ve ben hep eksiktim. Çoğunda babam da yoktu zaten ama böyle zamanlarda her evlat annesini ve babasını arıyor işte. Görmeyi umut ediyor ama göremeyince eksikliği bir tokat gibi çarpıyor insanın yüzüne."

Ne desem bilemedim. Çoğu kez boğazımı düğüm düğüm eden o acıyı, hayal kırıklığını tarif edemedim. Sol gözümden akan bir damla

yaş, solmuş beyaz gülün yaprağına tutundu. Dudaklarımı adının yazıldığı mezar taşına bastırırken, "Seni çok seviyorum," dedim. Uzun bir süre annemin mezarının yanı başında öylece kaldım. Sessizce izledim adının yazdığı mezar taşını. Her geldiğimde yaptığım gibi uzun bir süre kaldım yanımda.

Ben öksüz bir kadındım. Annesi olmayan bir kadındım. Eksiktim. Ne eksikliğim tamamlanacaktı ne de öksüzlüğüm. Bir yanım hep yarım, eksik ve öksüz kalacaktı. Bu eksikliğin, yarım kalmışlığın tarifi yoktu.

Keskin'le nikâh masasına oturmadan bir hafta önce Başsavcı tarafından bana verilen görev, içlerine sızmaktı. Keskin'in de başında olduğu meclisin aslında neler yaptığını, sevkiyatları ve benim bile daha bilmediğim nice şeyi onlara belgelerle kanıtlamamı istiyorlardı. Kendimi bildim bileli meclisin varlığından haberim vardı. Büyük bir yeraltı dünyası mafyası gibi saçma sapan bir şeydi ama dünyayı yönetiyorlardı. Onlarca devlet adamını şantajlarla, tehditlerle kendilerine mecbur hale getiriyor ve istedikleri ne varsa kolay bir şekilde alıyorlardı. Yaptıkları sevkiyatların en önemlisi silahtı. Yapılan birkaç baskında daha önce hiç görülmemiş özel yapım silahlar bulunmuş ama ne hikmetse her seferinde o silahlar bir şekilde elimizden uçup gitmişti. Kendilerine ait algoritmalarla, oluşturdukları formüllerle nükleer silahlar oluşturuyorlardı. Onları da zaten oluşturdukları bu nükleer silahlar kurtarıyordu bir nevi. Çoğu ülke için tehdit oluşturuyorlardı.

Meclise üye olan Atıf Kara'nın kızıydım. Gözbebeği, biriciğiydim. Ve bizzat o masanın başında oturan o adamla evliydim.

Keskin Ardıç Alacahan.

Aklımla kalbim arasındaki o ince çizgide bulunan adam.

"Bunlara nasıl ulaştın?" diyen Başsavcı'nın sorusu, daldığım yerden çıkmama sebep oldu.

"Keskin'in odasını karıştırdım," dedim sakin bir sesle. "Meclis üyeleri hakkında ulaşabildiklerim şu an için bunlar."

"Yine de yeterli değil." Bu adam gerçekten açgözlünün tekiydi. "Birkaç fotoğraf, sadece elimizde olanlar kanıt sayılmaz bile. Bize lazım olan bu fotoğraflardaki belgeler."

"Onların kanıt sayılmadığının farkındayım. Sadece belgeleri almak için zamanım yoktu. Şimdilik en azından belgelerin fotoğraflarıyla idare etmemiz gerekecek. En azından elimizde bir şeyler var," dedim.

Masasının altındaki çekmeceyi açtığında silahımı, ruhsatımı ve savcılık kimliğimi çıkardı.

"Görevine geri dönebilirsin," dedi düz bir sesle.

"Bu kadar çabuk mu?" dedim hayret edercesine. "Biraz daha devam ederiz diye düşünmüştüm."

"Şimdilik bu kadar yeterli," dedi keyifli bir sesle. "Ama sen de elbette bundan nasibini alacaksın." Sorgu dolu gözlerle ona baktım. "Yakında bir müfettiş gelecek."

Sinirle gözlerimi yumduğumda öfke dolu soluklar aldım. "Böyle bir şey yapmaya yetkiniz yok!" dedim sertçe. "Operasyon başarılıydı! Sizin bundan daha sonra haberiniz olsa da bunun için beni cezalandıramazsınız! Kafanıza göre iş yapıp beni görevden uzaklaştıramazsınız! Sürekli bana üstünlük taslayarak da kendinizi nimetten sayamazsınız! Sizin karşısında bir savcı var! Ben nasıl size saygıda kusur etmeyip görevimi yerine getiriyorsam siz de ona göre davranacaksınız!"

Kaşları çatıldı. "Davranmazsam ne olur?" dedi alayla. Dirseklerini masaya dayadı ve öne doğru eğildi. "Ne yaparsın, İzgi? Sen kendini ne zannediyorsun? Haddini bil!" dedi sertçe.

"Hakkınızda görevinizi asılsız kullanmaktan ve içinde bulunduğum operasyona yaptığınız fütursuz hareketlerinizden dolayı suç duyurusunda bulunmaktan çekinmem," dedim tok bir sesle.

"Bu bir tehdit mi?" derken gözlerine yerleşen şaşkınlığı ve korkuyu gördüm.

Yapacağımı biliyordu.

"Ne anladıysanız o," dedim buz gibi bir sesle. Masanın üstündeki dosyayı alıp arkamı döndüm ve kapıyı çarparak odasından çıktım.

Aptal adam. Onun yüzünden ne yapacağımı şaşırıyor, istediğim gibi harekete geçemiyordum.

"Birileri yine tersinden kalkmış." Sinan'ın sesi kulaklarıma ulaştığında bakışlarım onu buldu. Üzerinde cüppesi, elinde dosyasıyla karşıma dikildi. "Yoksa bu öfkenin sebebi bir başkası mı?"

"Sana da merhaba," dedim bıkkınlıkla. Sıkıntılı ve derin bir nefes çektim ciğerlerime. Sorusunu görmezlikten gelerek, "Duruşmaya mı?" diye sordum.

"Yok, yeni bitti duruşmam. Odama gidiyordum, seni görünce bir selam vereyim dedim," dedi düz bir sesle.

Koluna girip, omzunu sıvazlayarak, "İyi yapmışsın," dedim. Odasının kapısını benim için açarken hemen arkamdan odaya girdi. Odasındaki kanepeye kurulurken cüppesini yerine astı ve karşımda yerini aldı. "Zeynep nasıl?" diye merakla sordum. "Hamilelik nasıl gidiyor? Uraz çok yoruyor mu?"

Sinan üniversiteden beri tanıdığım en yakın arkadaşım, dostumdu. Zeynep'le üniversite ikinci sınıfta tanışmış, kendilerini kaybettikleri bir gece Zeynep'in, Uraz'a hamile kalmasıyla apar topar evlenmek zorunda kalmışlardı. Birkaç saatlik zevkleri onlara hayatı boyunca *keşke*, dedirtmişti. Zeynep, Sinan'a deli gibi âşıktı. Çok da iyi bir kızdı. Ben de çok severdim, Simay'dan ayrımazdım onu. Kız kardeşim gibiydi. Sinan nasıl bana abi olduysa Zeynep de kardeşim olmuştu.

Evliliklerinin mutsuz bir evlilik olmasının tek sebebi Zeynep'e bir türlü kalbinde yer veremeyen Sinan yüzündendi. Onu bir türlü sevememişti ve bu durum Zeynep'i ister istemez çok üzüyordu.

İlk hamileliği zaten sürekli üzüntüden ve stresten riskli geçmişti. İkinci hamileliğinde de aynı durumu yaşarsa düşük yapmasından endişe ediyordum. Sinan bu konuda en azından bir süre kendini törpülese iyi olacaktı. Kalbindekini bir kenara bırakıp Zeynep'le ilgilenmeliydi.

Zeynep evlendikten aylar sonra bana, *o imzayı attığım gün hayatımın cehenneme döneceğini bilseydim, ellerimi bilekten keserdim*, demişti.

Hayat ona hiç gülmemişti. Sinan'la evlendiği için çok pişmandı.

"İyiler. Aynılar işte, bildiğin gibi," diyerek kestirip attı. Sözkonusu Zeynep olduğunda fazla katıydı.

"Her şey bir yana, Zeynep bir ömür seni sevmeyecek, bunu biliyorsun, değil mi Sinan?" Bir anda sarf ettiğim sözlerle kaşları çatıldı. "Bir gün gidecek."

"O ne demek?" dedi sertçe. "Açık konuş, İz."

"Onu sevemeyen bir adamla daha ne kadar mutsuz bir evliliğin içinde kalacağını düşünüyorsun ki? Zamanla senden soğuyor, artık sana olan sevgisi bile yeterli gelmiyor ona. Daha ne kadar sen onu sev diye çabalayacak sanıyorsun? O kız senin için ömrünü verdi, Sinan. Geri alması zor mu olur sanıyorsun sen?"

Bakışlarına yerleşen derin öfkeyi gördüm. "Denemedim mi sanıyorsun?" diye yükseldi. "Onu sevmeyi denemedim mi sanıyorsun? Çok kez denedim ama olmuyor işte! Uraz var arada, istesem de boşanamayız zaten. Eğer söylemek istediğin buysa unut, İz," dedi sertçe.

"Çünkü başkasına âşıksın," dedim öfkeyle. "Çünkü hâlâ ona âşıksın ve sen onu kendi içinde bitirmediğin sürece Zeynep'i asla sevemeyeceksin, Sinan. *Arada Uraz var, boşanamam*, diyorsun ama bil ki Zeynep, Uraz yüzünden daha fazla sana katlanmayacak. Bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz." Gözlerine yerleşen kaybetme duygusu afallamama sebep oldu. "Hiçbir kadın sevemediği ve onu hiçbir zaman sevme-

yecek bir adamla bir ömür geçirmek istemez," dedim derin bir nefes alarak. "Sen Zeynep'i hiç hak etmedin, Sinan."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diyerek beni vurdu. Acısını benden çıkardı. "Bir ömür seni sevmeyen bir adamla evli kalacaksın ve karşıma geçmiş, bana ders mi veriyorsun, İz? İstesen de boşanamayacağın bir adamla, seni sevmeyen bir adamla bir ömür geçireceksin ve bunu sen mi söylüyorsun?" Yutkunamadım bile. Görev uğruna kabul ettiğim bu evliliğin sonu olmadığını biliyordum. Sadece gerçekleri bir kez daha duymak acıtmıştı işte. "İkimiz de bu hayatta mecbur bırakıldığımız şeylerin acısını bir ömür kalbimizde taşıyacağız." Derin bir nefes aldı. "Mecbur bırakıldığımız şeylerin acısını hep birilerinden çıkaracağız, değil mi?" Bu soruyu daha çok kendine sormuş gibiydi. Öylesine bir soruydu belki ama bir cevabım yoktu. Onun da yoktu.

Sinan'ın da Zeynep'in de hayalleri vardı. İkisi de böyle bir hayatın içinde olmak istemezdi. Bu evliliğin bir mecburiyetten, bir zorunluluktan ibaret olmasını istemezlerdi.

Benim gibi.

"Devrim dönmüş."

Bakışlarımı daldığım yerden çekip Sinan'ın ela harelerine diktim. Gözlerimi devirerek, "Hiç kaçırma," dedim. "Hemen tüne başıma, tamam mı?"

Kısa ama gür bir kahkaha attı. "İşin komik tarafı da eski sevgilinin, kocanın evinde senin koruman olarak çalışması." Sıkıntılı bir nefes koyverdim. "Keskin'e söylemeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

Alayla güldüm. "Tabii, canım," dedim abartıyla. "Söylemek için can atıyorum da bir türlü vakit bulamadım. Eve gidince söylerim artık. Eski sevgilim ve ben seni bitirmek için el ele verdik," diye alay ettim.

Güldü sözlerime. Bir anda durgunlaşıp, "İz," dedi. "Devrim'le tekrar o-"

"Olmaz," dedim kesin bir dille. "Olmaz, Sinan. Bizden bir daha olmaz."

Bakışları kısıldı. "Çok hızlı karar veriyorsun," dedi. Dikkatlice beni izledi. "Hiç mi bir şey hissetmiyorsun? Hiç mi olmaz bir daha?" diye sordu bir umut. Devrim'le yıllara dayanan bir dostluğu vardı. Öyle ki beni terk edip gittiğinde bile ona küsmemişti Sinan. Dostunu benden öteye koymuştu. İçimde ona karşı büyük bir kırgınlık vardı.

"Hayal kırıklığı... Hissettiğim tek şey bu," diye mırıldandım. "Evimdeydim, Sinan. Evimdeydim ve huzurla, güvenle oturduğum o

ev ansızın başıma yıkıldı. Bu ne demek, biliyor musun? Ortada hiçbir şey yokken öylece terk edilmek, bir anda kimsesiz kalmak ne demek, biliyor musun?" Kırık bir tebessüm yer edindi dudaklarımda. "Bazı yarım kalmışlıklar bir araya gelmemelidir," dedim. "Bazı hikâyeler yarım kalmalı, eski defterler bir daha açılmamalıdır. *Her şeyi* olduğumu sandığım adamın *hiçbir şeyi* olmadığımı anladığımda, içimde kendine yer edinen o eksikliği bir kez daha hissetmek canımı yaktı, Sinan." Derin, içli bir nefes aldım. "Ben zaten yeterince yandım," dedim belli belirsiz. "Bir kez daha yanmaya niyetim yok."

Buruk bir tebessüm yer edindi Sinan'ın dudaklarında. "Kendini yaktın, İz," dedi sitemle. Boğazım düğüm düğüm oldu. Yutkunamadım. "Bir çıkmazdasın ve yolun sonu şimdilik sisli olsa da görebiliyorum." Kalbim tekledi. "O çıkmazda sana uzanan iki elden birini seçeceksin." Sol yanımda bir sızı belirdi. "Biri sonun, biri kurtuluşun olacak ve sen sonun olacak o ele, o yola doğru emin adımlarla ilerlerken alacağın hasarlar senin için endişelenmeme sebep oluyor." Gülümsedim. Sıcacık avuçları kucağımdaki ellerimi sardığında onun görüntüsü istemsizce gözümün önüne geldi. İrkilmeden edemedim. "Görevini unutma. Yüzdün yüzdün, kuyruğuna geldin. Ne yaptığının bilincinde ol, İzgi," dediğinde sıkıntılı bir nefes çektim ciğerlerime. "Başsavcı, hakkında hiç iyi konuşmuyor."

Göğüs kafesim aldığım nefesle yükselirken öfkeyle, "Yeter!" dedim. "Başlarım size de görevinize de Sinan! Bir rahat bırakın! Hiçbir şeyi unuttuğum falan yok! Her seferinde hepinizin bunu söylemesine gerek yok! Çocuk mu var sizin karşınızda?"

Gözleri dikkatle çehremi izlerken, "Yolundan sapıyorsun, görüyorum," dedi bir tespitte bulunur gibi.

"Yolumun içine edeyim!" dedim tükürürcesine. "Bıktım, usandım artık bu döngüden! Oynamak istemiyorum artık! Yoruldum!" dedim sitemle. "Niye anlamak istemiyorsunuz? Değişen hiçbir şey yok! Ben hâlâ aynıyım!"

"Değişen çok şey var," dedi buz gibi bir sesle. "Farkında değilsin."

"Neyin farkında değilim?" dedim sorgu dolu bir sesle.

"Ona âşık oluyorsun," dediğinde alayla güldüm. "Gözlerinde ilk günün acımasızlığı, nefreti yok. Merhamet ediyorsun, İzgi. Çünkü artık bu görevi yerine getirmek istemiyorsun."

"Saçmalıyorsun, Sinan," dedim öfkeyle.

"Saçmalamıyorum. Sen henüz farkında değilsin," dedi sertçe. "O adamı gördüm. Seni onun yanındayken gördüm," dedi üzerine basa

basa. "Bir şey var, İzgi. O adamda bir şey var. Yoksa şimdiye kadar sana asla tolerans göstermezdi," dediğinde şüphe içimi kemirdi. "Dikkatli ol, olur mu kardeşim? Tedbirli ol ki aklım sende kalmasın."

"Sen beni merak etme," dedim sükûnetle. "Karına, oğluna ve doğacak bebeğine odaklan. Bir kez olsun, Sinan... Bir kez olsun gerçekten yürekten isteyerek dene." Bakışları dalgalandı. "Bakarsın yolun sonu senin için aydınlıktır."

Gülümsedi. Gülümsedim.

"Dilerim o yolun sonu senin için de aydınlık olur, İzgi," dedi sıkıntıyla. "Dilerim, sorgusuz sualsiz çıktığın bu yolda pişman olmaz ve amacına ulaşırsın."

Zoraki bir tebessüm dudaklarımda yer edindiğinde kirpiklerim titredi.

Başarılı da olsam başarısız da olsam yolun sonu benim için aydınlık değildi.

Adliyeden, Sinan'ın yanından ayrıldıktan sonra biraz yürümek istemiştim. Topuklu ayakkabılarımı elime almış, çıplak ayaklarla tek tük insanların olduğu bir sahildeydim. Gecenin ayazı üşümeme sebep olsa da eve dönmeye niyetli değildim.

Korumaları yanımda istememiştim. Hepsini kovmuş, hiçbirini görmek istememiştim ama Keskin tek başıma çıkacağımı fark edince bana eşlik etmişti. Hep yanımdaydı.

Tanıdık bir yabancı gibiydi.

Bir anda aramızdaki sessizliği bozarak, "Nasılsın?" dedi. Omuzlarımda onun üzerime örttüğü ceketi vardı. Buz tutan kalbimi örtse belki bir nebze içim ısınırdı ama örttüğü şey bedenim olduğunda pek bir işe yaramıyordu.

Kaşlarım çatıldığında, ağır hareketlerle ona doğru döndüm. "Bilmem," dedim dudak bükerek. "Nasıl görünüyorum?"

Geldiğinden beri üzerimden ayrılmayan gözlerinde derin bir anlam saklıydı. "Sessizliğinden hoşlanmadığımı söylemiştim. Bu aralar fazla dalgınsın," dediğinde aldığım nefes ciğerlerimi sıkıştırırdı.

"Yorgunum," dedim buz gibi bir sesle.

"Adliye çok mu yoruyor?" diye merakla sordu.

"Neden soruyorsun?" dedim ve ona doğru dönerken kollarımı göğüsümde birleştirdim.

"Merak ediyorum," dediğinde kaşlarım havalandı. "Meraktan da

öte benden nefret etmeni istemiyorum. Bu yüzden aramızdaki o duvarı yıkmaya çalışıyorum."

"Senden nefret etmiyorum, Keskin," dedim kuru bir sesle. "Çok isterdim ama senden nefret edemiyorum. Başlarda evet. Çok derin bir öfke ve nefret besliyordum sana karşı ama sandığım kadar kötü biri olmadığını anladım. İlk gün hissettiğim kadar derin bir nefret duymuyorum sana karşı."

"Bunu öğrendiğime sevindim," dediğinde içi rahatlamış gibiydi. "Seninle böyle tanışmayı hiç istemezdim."

Gülmeden edememiştim. "Ne yalan söyleyeyim, ben de istemezdim," dedim dürüstçe.

"Çocukken severdik birbirimizi," dediğinde tebessümüm büyüdü. "Şimdiyse iki yabancıdan farkımız yok."

"Zaman..." dedim omuz silkerek. "Büyüdüğünde masumiyetini kaybetmeseydin belki seni bir arkadaş olarak hâlâ sevebilirdim."

Dudakları iki yana doğru kıvrıldığında, "Ben seninle arkadaş kalamazdım," dedi. Kaşlarım havalandı. "Bu mümkün değil."

"Sebep?" dedim merakla.

"Vakti gelince anlarsın," dedi içime işleyen bir sesle. Kaşlarım çatılırken üstelemedim.

"Rauf'u halletin sanırım, ha?" dedim merakla. "Bir süredir ortalıkta yok."

"*Hallet*, dedin ve hallettim," dediğinde sorgu dolu gözlerle ona baktım. "Merak etme, seni rahatsız edemez artık. Karşına tekrar çıkarsa haberim olsun."

"Ne yaparsın?" diye sordum düz bir sesle. "Beni rahatsız ederse ne yaparsın?"

"Ben adamı, sözkonusu sen olduğunda dünyadan silerim, İzgi," dedi aklıma kazımak ister gibi. "Sen bunu hâlâ anlamadın mı?"

Bir kelebeliğin bir günlük ömründe, son saatlerindeki umutsuz çırpınışları, kaburgalarımın hemen altında kendine yer edinen hasta kalbimdeydi. Her canlının bir gün bu hayata göz yumacağı gibi ben de gözlerimi ansızın bir daha açmamak üzere bu hayata yumacaktım. O günün çabucak gelmesini ve anneme bir an önce kavuşmayı yürekten diledim.

"Bir şeyi çok merak ediyorum," derken yeşillerim çehresinde dolandı. "Biz seninle hiç tanışmasaydık... Yani bu evlilik hiç olmasaydı... Her şey nasıl olacaktı acaba?"

"Ben seni yine bulurdum," dedi içime işleyen sesiyle.

8. KARANLIĞIN İÇİNDE BİR UMUT

Karanlık bir dönemden geçiyordum. Kendimi kaybettiğim, hayatımı sorguladığım bir dönemden. Kalbime söz geçiremediğim ve hata yaptığım bir dönemden geçiyordum.

Mahvolacaksın, demişlerdi. Mahvetmeden ölmeyecektim.

Dün gece sahilde yaşananları hatırlamak dengemin sarsılmasına sebep oldu.

Ben seni yine bulurdum.

O gece eve yalnız gelmemiştim. Yanımda o vardı.

Şimdi bir masada oturuyordum. Bir söz vermiştim. Benden saklananları dinlemek için oturmuştum bu masaya ama hata yapmıştım. *Yine, yine ve yine.*

"Sözünden dönersin sanmıştım." Silvan içkisinden bir yudum alırken boş bakışlarım onun üzerindeydi. "Ama yanılttın."

"Ne istiyorsun?" dedim buz gibi bir sesle. Gözleri üzerimde oyalandı. Dizlerimin üç parmak üzerinde biten, siyah bir elbise giymiştim. Sağ tarafa doğru eteği çapraz bir şekilde geliyor ve uzuyordu. Göğüs kısmı yuvarlak bir kesimden oluşurken askıları kalındı. Siyah saçlarımı serbest bırakmış, hafif bir makyajla yetinmiş ama kırmızı rujumu dudaklarımdan eksik etmemiştim. Bileğimde siyah bir kayışı olan saat varken küpelerim de *gold* renkteydi. Elbiseyle uyumlu olsun diye ayağıma, *Saint Laurent*'tan aldığım siyah topuklu ayakkabılarımı geçirmiştim.

"Benimle olmanı istiyorum," dediğinde kaşlarım çatıldı. Eli masanın üzerindeki elimin üzerine kapandı. "Benim soyadımı taşımanı ve karım olmanı istiyorum senden, İz. Eğer sana uzattığım eli tutarsan beraber her şeyi ele geçirebiliriz."

Elimi elinin arasından çekerken, "Sen kendini çok önemsiyorsun belli ki," dedim sertçe. "Dikkat et. Uzattığın o eli kökünden koparıp atmasınlar, Silvan!"

"Tek başına hiçbir şeyi başaramazsın," dedi küstahça. "Benimle beraber olursan her şeyin üstesinden geliriz."

"Tek başıma bir devrim bile başlatırım!" dedim öfkeyle. "Ve her şeyden önce yıkacağım ilk kale sen olacaksın."

"Yapamazsın," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Sana benimle uğraşılmaması gerektiğini kimse söylemedi mi Silvan?" Oturduğum yerden öfkeyle ayaklanırken, "Buraya gelmem tamamen aptallıktı," dedim ve çantamı aldım.

Gitmek için hareketlenirken, "Annen gerçekten doğumda mı öldü sence?" dediğinde buz kestim.

Adımlarım durdu. Kaskatı kesilmiştim. Gözlerim hızla gözlerini bulurken öfkeyle, "Ne saçmalıyorsun sen?" dedim.

"Kimseye güvenme, İz. Sırtını yasladığın hiç kimseye güvenme. Beklemediğin bir anda yaslandığın herkes sana yüz çevirecek. Belki de kalbine sıkılan ilk kurşun sevdiklerinden gelecek."

"Beni delirtme, Silvan!" Göğüs kafesim hızla yükselip kalktı. Söyledikleri ne demekti? "Açık konuş benimle."

Oturduğu yerden ağır ağır ayaklanıp karşıma dikildi. "Ya onu da senden alan en güvendiğinse?" dedi.

Ellerim yakasına yapışırken, "Seni gebertirim!" dedim. Restorandaki herkesin bakışı bize döndü. Sinirden titrerken öfke kanımda kaynadı. "Ne saklıyorsun? Söyle!" derken gözlerinin içine baktım.

Bir şeyler görmek istedim ama gördüğüm şey koca bir hiçti. Eli bileğime dolanırken beni kendisine doğru çekti. "Ya doğru bildiğin her şey koca bir yalansa?" dediğinde göğüs kafesim öfkeyle yükseldi. Anlam veremeyerek gözlerinin içine baktım. "Zekisin. Elbet bunu da bir gün öğrenirsin. O gün geldiğinde sana yardımcı olmaktan zevk duyacağım."

"O gün geldiğinde öleceğinin garantisini sana verebilirim, Silvan," dedim sertçe. Sözlerime alayla güldü. "Ve seni temin ederim, buna ben sebep olacağım ama senin canını Keskin alacak."

Restoranda bir hareketlilik olurken gözlerim etrafı taradı. Korumalar içeriye doluşurken misafirler dışarıya çıkartıldı. Kaşlarım çatılırken kapıda İdil'i görmemle, "Böyle işin gelmişini geçmişini sikeyim!" dedim öfkeyle. İdil'in arkasında onun heybetli bedeni gözüktüğünde endişeyle, "Keskin," diye fısıldadım. Nasıl öğrenmişti? Nereden haberi olmuştu?

Öfke dolu adımlarını bize doğru attı. Gözleri Silvan'ın bileğime sarılan elini bulduğunda öfkesi gözlerine yansıdı. "Çek o elini karımın üstünden, orospu çocuğu!" dedi hiddetle. Hemen karşımda duran Silvan'ı yakasından tutup, kaldırırken yumruğunu yüzüne geçirdi. "Ben sana ne dedim?" diye gürledi. Bir yumruğu daha yüzüne indi. "*Karımdan uzak duracaksın*, demedim mi ben sana? Ne işin var lan senin burada?"

"Yapma!" dedim. Kolundan yakalayıp onu geri çekmeye çalıştım. "Öldüreceksin, Keskin, bırak!"

Sözlerime kulak asmadı. Yere serdiği bedeninin üzerine çıkarken bir yumruğu daha çenesinde yer buldu ve Silvan'ın ağzı kanla doldu. "Gebersin!" dedi sesinden akan derin bir vahşilikle. Onu yakasından tutup, kaldırırken, "Ben sana ne dedim, lan!" diye öfkeyle bağırdı.

"Keskin!" Onu çekerken, "Yeter!" diye yüzüne doğru bağırdım. "Ne yapıyorsun ya? Ne yapıyorsun? Aklını mı kaçırdın sen? Delirdin mi?"

"Delirdim!" diye bağırdığında irkilmeden edemedim. "Sen delirttin beni!" dedi öfkeyle. "Ben bu şerefsizi uyardım! Karımdan uzak duracaksın dedim! Durmadı!" Şaşkınlıkla onu izlerken kara gözlerindeki öfkenin katlanarak arttığını gördüm. "Gerekirse ölecek."

"Saçmalıyorsun," dedim panikle.

"Saçmalayan biri varsa o da sensin!" diye gürledi. "Ne işin var bu itle burada?" Sesi öylesine yabancıydı ki bir an için onu tanıyamadığımı hissettim. Gözlerindeki vahşilik çehresine yansımıştı.

"Bağırma bana!" dedim öfkeyle. "Anlatacakları vardı, geldim. İyi ki de gelmişim!" dedim inatla.

"Delirtme lan beni!" derken kolumu yakaladı. "Düşmanımla aynı masada oturuyorsun, İzgi!" Beni kendime getirmek ister gibi sarsmış, gözlerimin içine bakmıştı. "Düşmanımla aynı masada oturuyorsun," dedi üzerine basa basa.

"Senin *düşmanım*, dediğin o adam bana belki de gerçekleri verecekti!" dedim sertçe. Kaşları çatıldı. "Annem için geldim!" dediğimde ifadesi kısa bir an dağıldı. Kara gözleri, gözlerimin en derinine saplanırken ne görmek istediğini merak ettim.

Silvan düştüğü yerden kalkarken, "İz'in bir suçu yok, doğruyu söylüyor," dedi. Elinin tersiyle dudaklarından akan kanı sildi. "Buraya annesi için gelmişti ama benim teklifim başkaydı," dediğinde Keskin'in kaşları çatıldı. Gözleri yüzümden ayrılmadı. "Kabul etseydi belki de bugün sana boşanma davası açacaktı."

"Ne saçmalıyor bu it?" dedi öfkeyle. Sessiz kaldım. Suratına kalkıp onunla evlenmemi ve yatmamı istediğini söyleyemezdim. "İzgi!" diye bağırdığında yine ses çıkarmadım.

"Seni kışkırtmak için yapıyor, neyi anlamıyorsun?" dedim sitemle.

Silvan alayla gülerken, "Yatağıma girmesini istedim," dedi onu delirtmek istercesine. Gözlerim dehşetle açılırken Keskin'in kolumdaki baskısı çekildi. "Senden boşanıp benimle evlenmesini, karım olmasını istedim. Hatta belki de çocuğuma anne olması-"

Kara gözlerindeki vahşiliği gördüm. Bütün karanlığı etrafımı sararken, "Keskin!" dedim korkuyla ama yine beni dinlemedi. Beklemediğim bir anda onu yakasından kavrarken suratına attığı kafayla Silvan'ı sırtüstü yemek masasına yatırdı.

Sırtımda bir elin baskısını hissederken, "İz Hanım, siz şöyle gelin," dedi İdil. Tereddütle geriye doğru adımladım.

"Onu öldürecek," dedim panikle.

İdil'in buz gibi bakan gözleri Silvan'a döndü. "Başka türlüsü düşünülemez zaten," dedi rahat bir şekilde.

"Dalga mı geçiyorsun, İdil?" dedim öfkeyle. "Suç bu! Bir şey yapsanıza!" derken aralarına girmek için öne doğru bir adım attım.

İdil önümde bir duvar örerken, "Biz karışmasak en iyisi, İz Hanım," dedi.

Silvan'ın yüzüne attığı yumrukları ardı arkasını kesilmezken Keskin'in küfürleri de beraberinde geliyordu. Avuçlarının arasında tuttuğu kafasını masaya sertçe çarptı.

"Adam ölecek!"

"Gebersin, it!" diye gürledi. Büyük elleri yüzünü kavrarken, "Bu gözlerinle mi baktın karıma?" dedi ve parmakları adamın gözlerine baskı uyguladı.

Dehşeti iliklerime kadar hissettim. Acımasızlığı gözümü korkuttu. *Senin yerinde olsam bu adama asla ihanet etmezdim.*

Elleri yüzünden kayarak kolunu kavradı. "Bu ellerinle mi dokundun benim karıma?" dedi.

"Ya, bir şey yapsanıza!" diye avazım çıktığım kadar bağırdım. Sözlerim kimsenin umurunda olmadı. İdil, beni o kadar sıkı tutuyordu ki bir adım öteye gidemedim. "İdil, çek elini! Bırak! Adamı öldürecek diyorum! Suç bu!"

Keskin, Silvan'ın avuçiçini masaya yaslarken masanın üzerindeki bıçağı kavradı. "İcabında dilini kesip atmak vardı da. Dua et karım burada!" Beklemediğim bir anda bıçağı Silvan'ın avcuna geçirdiğinde iliklerime kadar dehşete kapıldığımı hissettim. Silvan'ın acı çığlığı bütün restoranda yankılanırken, Keskin sapladığı bıçağı çıkarıp tekrar yaralı avcuna sapladığında korku bütün hücrelerime işledi. "Yakarsan canımın canını..." diye karanlık bir sesle fısıldadı. "Alırım canını."

Kaskatı kesildim. Sesimi bile çıkaramadım. Yüzümü arkama doğru çevirirken o görüntüyü unutmaya çalıştım. Midemin bulandığını hissettim. Eğer İdil beni sıkı sıkı tutmasaydı tam şu anda yere yığıla-

bilirdim. Korkunçtu. Acımasız ve merhametsizdi. Çekinmeden can yakar, can alırdı.

Keskin, Silvan'ın bedenini bir çöp gibi yere savururken bana döndü. Beyaz gömleği ve elleri kan içindeydi. Düzenli olan siyah saçları alnına dökülmüştü. Bambaşka biri vardı karşımda.

"Cehennemine hoş geldin," dediğinde tüylerim diken diken oldu. "İzgi Kara Alacahan, sana söyledim," dedi nefes nefese. "Seni uyardım."

Kara gözleri içimi görüyormuş gibi bakarken gülümsemesi çıldırmama sebep oldu. Bütün hücrelerime kadar sinirle dolup, taşarken, "Bırak beni, İdil!" dedim öfkeyle. "Bırak!" Buradan hemen gitmem lazımdı. Keskin bana doğru bir adım attığında, "Sen sakın bana yaklaşma!" dedim öfkeyle. "Sakın!" Aldığım nefesler ciğerime yetmezken kan kokusu midemi bulandırdı. Yerdeki çantamı alıp, bir hışımla yanından geçerken, "Şikâyet edeceğim seni," demeyi de ihmal etmemiştim. "Gelip paşa paşa ifade vereceksin! Gerekirse yatacaksın!"

"Seve seve makamına geleceğimden emin olabilirsin," dedi alayla.

Kulaklarıma dolan sesi öfkemin artmasına sebep olurken, "Eve," dedim yanıma gelen Ali'ye. "Hemen eve."

Şeytanın oyununa kurban gittiğimi ise henüz anlamamıştım.

Çocukken kafamı yastığa koyduğum her an hayallerim bir bir zihnimde canlanırdı. Büyüdükçe her hayalin gerçekleşmediğini, her yolun bir çıkmazı olmadığını anlamıştım.

Yastığa izini bırakan gözyaşlarım, zihnimde yaşattıklarım, yaşadıklarım, bir pamuk ipliğine bağlıydı ve o ip kopalı, ruhum asılı kaldığı boşluktan yere çakılalı çok olmuştu. Zihnimde, kendi içimde, kendimle bitmeyen bir kavgam vardı.

Bir kız çocuğunun henüz sekiz yaşındayken en büyük hayalinin annesinin yanında olmasını istemesi haksızlıktı.

Hayata gözlerini yeni açmışken kimsesiz, annesiz kalması haksızlıktı.

O yaşımda olduğum gibi bu yaşımda da annemi diliyordum. Hep onu dileyecektim.

Bana yol gösterecek bir annem yoktu ama Şebnem vardı. O da annemdi. Hep de yanımda olacaktı.

Zihnimde geçmişten, çok eskiden gelen tanıdık bir sima belirdi.

Uzun saçlarımın uçları iri dalgalar halinde sırtıma dökülüyordu. Ağlamaktan şişmiş ve kızarmış olan yeşil gözlerim, alnımdaki yaraya üfleyen ve pansuman yapan kadının, annemin üzerindeydi.

"Çok canın yandı mı?" diye sordu. Sesi endişeli çıkıyordu.

"Hayır," dedim. "Acımıyor."

"Acıdığını biliyorum, canının yandığını biliyorum," dedi. Tentürdiyota batırdığı pamuğu alnımdaki yaraya sürdüğünde acıyla inledim. Derin bir sızı yaramı sardı. Yaşlar gözlerimden bir bir aktı.

"Canını mı yaktım?" dedi endişeyle. Karnı burnundaydı ve benimle uğraşıyordu. "Çok mu bastırdım?" Mavileri iri iri açılmış, korkuyla bana bakıyordu.

"Yandı," dedim içli içli ağlarken. "Yaktı çok." Küçük ellerim kaşınan gözlerimi ovuşturdu. Sıcak nefesiyle sızlayan yarama üfledi.

"Özür dilerim, bebeğim," dedi yumuşacık sesi. Dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Canını yakmak istememiştim."

"Geçti ki," dedim gülümseyerek. "Sen öpünce geçiyor ki hemen." Yarabandını alnıma yapıştırırken gülümsedi. "Babam çok kızar mı?" Sakar biri olduğum için çoğu kez kendimi yaralıyordum.

"Kızmaz," dedi hızla. "Baban seni çok seviyor, kıyamaz ki o sana." Burnunu burnuma sürttüğünde kıkırdadım.

"Ya sen?" diye merakla sordum. "Sen de seviyor musun beni?" Bu soru sekiz yaşında bir kız çocuğunun sorması gereken bir soru değildi.

Şebnem coşkuyla, "Çok seviyorum," dedi. Yanaklarıma sulu sulu öpücükler kondurdu.

"Gerçekten mi?" diye sordum kocaman açılmış gözlerimle.

"Gerçekten," dedi gülümserken. "Çok ama çok seviyorum. Böyle kocaman," dedi benim ona yaptığım gibi kollarını açarak. "Hem ben nasıl sevmem seni? Kızımsın sen benim."

İçim kıpır kıpır olurken kollarımı ona doladım. "Annem," dedim. Saçlarımdaki parmakları duraksadı. "Annemsin sen benim."

Açık pencereden içeriye sızan soğuk tenimi ürpertti. Yağmurun huzur veren sesi kulaklarıma dolduğunda, karanlıkta belli belirsiz bir siluet seçtim. Keskin'in heybetli gölgesi pencerenin hemen yanında kendini belli etti.

Akşam, Silvan'la yediğim yemekten sonra kendimi odaya kapatmış, düşünürken de muhtemelen uyuyakalmıştım. Bir gün daha ne kadar berbat geçebilirdi?

Gece kara bir çarşaf gibi üzerimize çöktüğünde bakışlarım duvardaki saate kaydı ve saatin gece yarısını çoktan geçtiğini gördüm.

Sigarasının külünü pencerenin önündeki küllüğe bastırdığında, ellerini pantolonun cebine soktu ve bana doğru döndü. Çoktan yattığım yerden doğrulmuş, meraklı bakışlarımın hedefi olmuştu.

"Uyanmışsın." Sessizliği bozan, tok ve buz gibi çıkan sesi oldu. "Neredeyse sabah olacaktı." Karanlıkta bakışlarını seçmek zordu ama öfkesini hissedebiliyordum.

Silvan'la yaşananlar henüz tazeyken tek bir olay daha patlamama sebep olurdu. Hem de hiçbir suçum yokken.

"Uyanmamı mı bekliyordun?" diye sordum. Kara gözleri dipsiz bir kuyuyu andırırken ifadesiz yüzü yüzünden kaşlarım çatıldı.

"Sadece bir şey soracağım ama dürüst olacaksın," dedi düz bir sesle. Yattığım yerden iyice doğrulduğumda ayaklarımı yataktan sarkıttım ve buz gibi zemine bastım. Uzandığım için toparlanan siyah saten gecelik, bacaklarımdan aşağıya doğru döküldü. Kollarımı göğsümde birleştirirken sorgu dolu gözlerle ona baktım. "Korumaları atlattığın o gece Silvan'la mı görüştün?" Yeni uyandığım için bir süre sözlerini kavrayamadım. Alık alık ona baktım.

"Anlamadım?" dedim alayla. "Neden bahsediyorsun şu anda?" *Ne oluyordu yine?*

Kalbime derin bir karanlık ve huzursuzluk çöktü. Bir yabancıya bakar gibi bakan bakışlarına bir anlam vermedim. Karşımda tanıdığım o adam yoktu.

"Sorduğum soru gayet açıktı," dedi düz bir sesle. "Korumaları atlattığın o gece nereye gittin?" diye ısrarla sordu. Buz gibiydi. Tanıdığım o adamdan eser yoktu karşımda.

"Mezarlığa," dedim bir an bile tereddüt etmeden. "Annemi ziyarete gitmiştim. Haberin vardı. Söylemiştim sana."

"Hâlâ yalan söylüyorsun." Yüzüne yayılan alay dolu gülümsemeyle başını iki yana doğru salladı. "Gerçi ne bekliyordum ki?" dedi sitem eder gibi.

"Keskin," dedim sakin bir sesle. "Ne oluyor? Neden bahsediyorsun? Hiçbir şey anlamıyorum. Lütfen açık konuşur musun?" Göğüs kafesime oturan endişe, zihnimde bir karmaşa yarattı. Önüme ördüğü duvarın kalınlığı ona ulaşmamı engelliyordu.

"Silvan'a, önümüzdeki ayın beşinde yapacağım sevkiyatın bilgisini ve yaptığım anlaşmaları, müttefiklerimle olan belgeleri sen mi verdin? Onunla buluştun mu? Ya da şöyle söyleyeyim, Türk istihbaratına önümüzdeki ay yapacağım sevkiyatın belgelerini sen mi verdin?" dedi ifadesiz bir sesle. Dudaklarım aralandı. "Geçtiğimiz günlerde babanlara gitmişsin, evde hiç kimse yokken hem de." Alayla güldü. "Neye şaşıyorsam! Senden başka ne beklenirdi ki zaten?"

Zihnim bilinmezliğin içinde yol alırken şaşkınlıkla ona baktım. Dehşeti iliklerime kadar hissettim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Gerçekten de bilmiyordum. Silvan'la bu akşam dışında hiç görüşmemiştim. Türk istihbaratına öyle bir belge vermemiştim. "Bir şeyler olmuş, anlıyorum ama her ne olduysa benimle bir ilgisi yok." Bakışlarındaki şüphe gittikçe arttı. "Yemin ederim, yok," dedim sıkıntılı bir sesle.

Sessizdi.

Öylece, bana nefret edercesine bakıyor ve beni izliyordu.

Benden şüpheleniyordu.

Her ne oluyorsa benden şüpheleniyordu. *Haksız mı İz? Haklı.*

"Üzerini değiştir ve aşağıya in," dedi içimi üşüten bir sesle.

"Keskin..."

Cevap vermemi bile beklemeden, odadan çıkıp gittiğinde öylece kalakaldım. Bir süre bir şeyleri anlamlandırmakta zorlandım. Hızla dolaptan siyah bir pantolon ve siyah bir kazak aldım. Ayağıma geçirdiğim topuklu botlarımı hızla giyip koşar adım merdivenlerden indiğimde, salondaki kalabalık gözüme çarptı.

İdil, yanında Devrim'le birlikte yemek masasında duran bilgisayar ekranlarına bakarken açık bahçe kapısından korumaların meraklı bakışlarını gördüm. Bir o kadar bakış da içeride bana bakıyordu.

Douglas'ı, Sergen'i ve Batur'u gördüm. Hepsi ayakta dikilirken suçlayıcı bakışları üzerimdeydi. Keskin elinde tuttuğu kristal viski bardağından bir yudum alırken kalçasını yemek masasına yaslamış, düz bakışlarla beni izliyordu.

"Keskin," dedi İdil. Nefret dolu bakışlarının hedefi bendim. O da bana böyle bakmıştı. Tıpkı buradaki herkes gibi. Bana o şekilde bakamayan tek kişi Ali'ydi. O bana hiç öyle bakmazdı çünkü bu bakıştan nefret ettiğimi en iyi o bilirdi. "İz Hanım'ın telefon kayıtlarında çok kez bize verilen numarayı aradığı gözüküyor."

Bir anda sarf ettiği sözler ona bakakalmama sebep oldu. "Ne numarası?" dedim şaşkınlık içinde. "Dalga mı geçiyorsunuz siz benimle?"

"Korumaları atlattığı gece Silvan'ın evinin bulunduğu sokakta on dakikalık bir sinyal akışı var ama bahsettiği mezarlığa o gün hiç uğramamış," dediğinde şaşkınlığım katlanarak arttı. "Annesinin yanına hiç gitmemiş. Yani belgeleri Silvan'a teslim edip Türk istihbaratına bu şekilde ulaştırmış olabilir."

Bir an durup bunu reddetmek istedim ama araladığım dudaklarımın arasından alay dolu bir kahkaha çıktı. Herkes delirmiş gibi bana bakarken bedenimi kanepeye bıraktım. Zihnimde bin bir şey dönüp durdu. Şafak bir karanlık gibi uğursuzca üzerime çöktü.

"Başka ne yapmışım, İdil?" dedim alayla. "Anlatsana." İdil'in bakışları kısa bir süre Keskin'i buldu. "Kusura bakmayın," dedim dudak bükerek. Bakışlarımı onun katran karası gözlerinden çekmiyordum. "Sinirim bozuldu da."

Batur düz bir sesle, "Her şey gayet açık değil mi?" dedi. Kahveleri suçlarcasına üzerimde gezindi. "Daha neyi bekliyoruz, Lider?" dedi sertçe. "İhanetin bedeli mecliste ölümdür."

Gülümsemem büyüdü.

Ali bir anda, "Davet gecesi..." dedi. Bakışlarım onu buldu. Ona ne oluyordu? "İz Hanım ve Silvan'ı terasta birlikte görmüştüm." Amacı kendini kanıtlamaktı. Masanın üzerinden aldığı birkaç fotoğrafı Keskin'e uzattığında ne olduğunu tahmin edebiliyordum. "Yaklaşık yirmi dakika birlikte terasta kaldılar. Görüntülerde uzun ve hararetli bir şekilde konuştukları bariz belli, bakarsanız görürsünüz."

Keskin o kadar uzun süre kaşlarını çatarak Ali'ye baktı ki istemesizce gerildim. Gözlerinde parlayan öfkesini ve nefretini gördüm. Sanki kendini dizginlemekte zorluk çekiyormuş gibiydi.

Ali'yi ben işe almama rağmen onun yanında gibi gözükmek istiyordu. Pisliğin tekiydi. Sözkonusu görev olduğunda o gözleri kimseyi görmezdi.

Önceden olduğu gibi.

Gözlerini ondan kopardığında gözlerimin içine dikti. "Annen hakkında öğrenmek istediklerin için mi sürekli görüştün onunla?" dedi ve derin bir nefes aldı. "Senden saklanan bir şeyler olduğunu düşündüğün için ondan yardım mı istedin?"

"Benden saklanan birçok şey var," dedim buz gibi bir sesle. "Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

Sergen'in hayal kırıklığıyla dolu bakışlarını gördüm. Öyle bir baktı ki hiçbir şey yapmamama rağmen bakışlarının altında ezildim. *Bugün yapmadın ama yarın yapmayacağının garantisi yok.*

"Soruma cevap ver," dedi sert bir sesle.

"Haberim yok!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Oturduğum kanepeden hızla ayaklandığımda başım dönse de umursamadım. "Neden bahsettiğini anlamıyorum bile! Sen benimle dalga mı geçiyorsun ya?" dedim bir kez daha öfkeyle. Hiç kimsenin bakışı değişmedi. Bana kendimi iğrenç hissettiren gözleri üzerimden ayrılmadı. "Bir kendine gelsene!"

"Kes sesini!" dedi sertçe. "Bir de üste çıkmaya çalışma! Otur! Anlayacağız ne bok döndüğünü!"

Öfkeyle yakasını kavrarken, "Bana bak," dedim sertçe. "Ben ne senden korkuyorum ne de itlerinden. Benimle bir ilgisi yok diyorum!"

"Bağırma!"

"O zaman kendine gel!" Yakasını bırakırken onu göğsünden öfkeyle ittim. "Saçma sapan konuşup asabımı bozma benim!"

"Otur yerine," dedi buz gibi bir sesle. Hareket etmediğimi görünce, "Otur!" diye yeri göğüs inletircesine bağırdı.

"İtine söyle, oturur. Sen alışmışsın elinde tasmayla ahkâm kesmeye ama yok öyle bir dünya," dedim alayla. "Sen yükselirsen ben hayatta senin altında kalmam! Hele susup hiç oturmam!"

"Derdin ne senin, lan?" dedi öfkeyle. "Derdin ne?"

"Bağırma bana!" dedim sinirle. "Siktir git! Kime ve neye inanıyorsan ona inan!" Kolumu kavrayıp beni kendisine doğru çektiğinde, nefesini saçlarımın arasında hissettim.

"Canını alırım senin, İzgi," dedi ölümü fısıldar gibi. "Senin o aptal cesaretin bana sökmez."

Kolumu elinin arasından kurtarırken, "Hiçbir bok yapamazsın!" dedim öfkeyle. Geriye doğru bir adım atarken şahadetparmağımı ona doğrultmuştum. "Mahvedeceğim seni! Köpek gibi yalvaracaksın!" Kaşları çatıldığında dilini ağzının içinde yuvarladı. "Bugün bir şey yapmadım ama yarın *yapma*, diye yalvaracaksın!"

"Keskin!" Sesini işitmemle gözlerim İdil'e döndü. "Silvan geçtiğimiz günlerde adliyeye İz Hanım'ı ziyarete gitmiş. Bir buket kardelen çiçeği gönderilmiş," dediğinde burnumdan sert bir nefes verdim. En sevdiğim çiçekleri nereden öğrenmişti?

"Bana çiçek falan gelmedi," demekle yetindim sadece. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Mahvolmuştum. Kendi bacağıma sıkmıştım.

"Yeter," dedi tok bir sesle.

Batur alayla, "Klasik Kara kadını işte," dedi imayla. "Ne zaman şaşırttılar ki?"

Öfkeyle ona dönüp, "Kes sesini sen de be!" diye bağırdım. "Kes!" Kaşları çatıldı. "Bir kez daha soyadımı o gevşek ağzına almaya kalkarsan işte o zaman karşında gerçek bir Kara kadını bulursun," dedim kelimelerin üzerine basa basa. Sesim sert ve toktu. "Hakkımda biraz bilgin varsa hiçbir Kara kadınına benzemediğimi bilirsin. Ve bir kez daha aynı şekilde bir saygısızlıkta bulunacak olursa-"

"Bulunursam?" diyerek kesti sözümü.

"İşte o zaman gazabımdan kork," dedim karanlık bir sesle. Kaşları

havalandı. "Yoksa bir daha gözlerime bakamayacak, bana saygısızlık edemeyecek hale gelirsin. Bir kez daha soyadımı ağzına meze edecek olursan ve ailemi işin içine katacak olursan seni mahvederim." Gözlerimde acımasız bir ifade hâkimdi. "Ben kimseye benzemem, Batur." Başımı sağa doğru eğdiğimde dudaklarımda tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Eminim sen de bunu zamanla anlayacaksın." Alayla güldüm. Ortamda derin bir sessizlik oluştu. "Dilerim bunu anladığın zaman ellerimin arasında son nefesini veriyor olmazsın."

Kahveleri kısıldığında bakışlarını üzerimden çekti ve başka tarafa baktı. Gözlerimi kapatıp bir süre sakinleşmeye çalıştım. Derin derin nefesler alırken sağ elim, ağrıyan sol koluma sarıldı. Kalbimde derin bir sızı hâkimdi. Nefes alamadığımı hissediyordum. Geri geri adımlarken koltuğun başına oturdum. Gözlerim aralanırken onu gördüm. Gözlerine çöken eşsiz karanlığın tonuna hâkim olan gözleri, gözlerimi buldu.

"Yapsaydım ne olurdu?" dedim buz gibi bir sesle. "Sana ihanet etseydim ne olurdu?" Gözlerinden birçok ifade geçti. Hiçbirini yakalayamadım.

"Ölürdün," dedi içimi üşüten bir soğuklukla. İfadesi bir an olsun değişmemişti. "Seni yaşatmazdım."

"Benim bu olayla hiçbir ilgim yok," diyebildim sadece. "Karşında karın olarak duruyorum, benim sabrımı taşırma!"

"Henüz birkaç haftadır tanıdığım bir kadına inanmamı bekleme benden," dediğinde ona bakakaldım. Bütün sesler bir anlığına sustuğunda, gözlerime yerleşen ifade dudaklarımda kırık bir tebessüm olarak yer aldı.

"Senin gururunu sikeyim!" dedim tükürürcesine. "Ne düşünürsen düşün! Umurumda değil artık! Biz seninle bir aşk evliliği yapmadık, tamam mı? Sırf meclis var diye de bu boktan evliliğe devam etmeyeceğim." Öfkeyle burnundan sert bir nefes bıraktı.

İdil bir kez daha, "Keskin," dedi.

"Ne var?" diye gürledi. Elindeki viski bardağını boydan boya cam olan duvara fırlattığında etrafa yayılan cam parçaları gözüme çarptı. Geriye doğru bir adım atarken kırık cam parçalarının birkaçı ayaklarımın altına saçıldı.

Korumalardan biri düşünceli davranıp, "Basmayın," dedi ama bu şu anda umursadığım son şeydi.

Benim gibiydi.

Paramparçalardı.

İdil buz gibi bir sesle, "Sen kendi gözlerinle de bu akşam gördün, Keskin," dedi. "Sevkiyattan bahsetmiyorum bile."

Bahsettiği Silvan ve beni restoranda gördükleri andı.

Kara gözleri beni bulduğunda, gözlerinde rastladığım korkunç ifade irkilmeme sebep oldu. "Saçmalıyorsun artık!" derken çıldırmak üzereydim. "Hiçbir şey göründüğü gibi deği-"

Yemek masasındaki sandalyelerden birine tekme attığında çıkan tok ses yüreğimin korkuyla kanat çırpmasına sebep oldu. Korkuyla geri çekilirken Devrim'in öne doğru bir adım attığını gördüm ama kendini tuttu. Tutmak zorunda kaldı.

Bütün evi inletircesine, "Yalan söylemeyi kes!" diye bağırdı. "Sürekli siktiğimin boktan sözlerini tekrarlayıp asabımı bozma benim!"

"Ya bir siktir git!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. "Siktir git! Sen beni köşeye sıkıştırmak için bahane arıyorsun, anladım. Evet, sözkonusu adaletse her haltı yerim, tamam mı? Zamanı geldiğinde ellerine kelepçe vurulacaksa engel olmam, aksine destek olurum. Hiçbirini inkâr etmiyorum! Ama yapmadığım bir şey yüzünden benimle böyle konuşamazsın!"

"Sana inanmam için tek bir sebep söyle bana?" dedi yumuşak bir sesle. "Öyle bir şey söyle ki beni haksız çıkar ve seni suçladığım için kendimden utanayım."

Sustum.

Ona ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaktı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Hiçbir sebep onun için yeterli değildi. Hiçbir mecburiyet, hiçbir zorunluluk onun için kabul edilemezdi. Affetmezdi.

Farkında olmak, sol yanımdaki derin sızının artmasına sebep oldu. Sol kolumun uyuştuğunu ve parmak uçlarımın hissizleştiğini hissettim. Gözleri öylesine umutsuz, öylesine çirkin bakıyordu ki ilk kez bana, kendimden nefret ettim. Gözlerinde yer edinen o umut ışığı yavaş yavaş soldu. Dudaklarımda acı ve buruk bir tebessüm yer edindi.

Canımı yakan buydu. *Onu bu kadar önemsememdi.*

Hayal kırıklığı gözlerine kurulduğunda bir kez daha anladım. Haksız sayılmazdı ama olayın aslını öğrenmeden böyle üzerime gelmesi, hele ki bunu bu kadar insanın gözü önünde yapması kırılmama sebep oluyordu. Bir şeyler ters gittiğinde düşmanından önce aklına hep ben gelecektim.

Haklıydı.

"Çoğu sevkiyatın bilgisi verilmiş. Rusya'daki ve Kanada'daki sev-

kiyatların batmasının sebebi de bu," diye devam etti İdil. "Ne kadar zarara uğradığımızın farkında mısın?" diyerek beni suçladı. "Eğer fark etmeseydik Türk istihbaratı şimdi buraya baskın yapıyor olurdu!"

İdil'e öfkeyle bakıp, "Sen kes sesini!" dedim. Kaşları çatılırken omuzları dikleşti. "Muhatabım sen değilsin!"

"Kendiniz-"

"Kes sesini dedim sana, İdil!" dedim sertçe. Çıkışım onu duraksattı. "Yaşamak istiyorsan kes sesini," dediğimde kaşları havalandı. "Hepiniz ne kadar meraklısınız ya ahkâm kesmeye! Yarına çıkacağınızın garantisi var mı peki?" dediğimde hepsi sessiz kaldı.

İdil beni umursamadan, "Keskin," dedi. "Yapılacak olan belli. Bırak, halledeyim. Kimsenin ruhu duymaz," dediğinde harelerime damlayan koyuluğu görseydi asla bu cümleleri kurmazdı.

"Yemin ederim, seni kendi ellerimle gebertirim, İdil!" derken oturduğum yerden öfkeyle ayaklandım ve ona doğru bir adım attım. Ali önümde duvar olurken beni geriye doğru çekti. "Sen kimsin? Sen kendini ne zannediyorsun?"

Ali belimden kavrayıp, beni geriye doğru çekerken, "İz, sakin ol," dedi. "Sakin ol, İz!"

"Bırak!" dedim öfkeyle onu iterken. Harelerime damlayan koyuluk damarlarımda kaynadı. "Dokunma, çek elini." Ellerinin arasından nefes nefese kurtulmaya çalışıyordum. "Allah hepinizin belasını versin!" dedim nefretle.

Onun gözleri bana döndüğünde imasını anladım. Beni Silvan'la yemekte bastığı akşam aklına gelmiş olacak ki hayal kırıklığı içinde gülümsedi.

Bana inanması için çaba göstermedim. Bana inanmayacağını biliyordum çünkü.

Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattığımda ağrıyan sol koluma parmaklarımı bastırdım. Ayakta zar zor durdum. Nefeslerimi düzene sokmaya çalışırken karnım kasıldı.

"Her şeyi geçtim," dedim ruhsuz bir sesle. Bana bakmadı. Bakmak istemedi. Belki de dinlemedi bile ama yine de devam ettim konuşmaya. "Asıl sen suçsuz olduğum ortaya çıktığında beni bu evde nasıl tutacaksın?" İçeride nefes bile alınmazken bilgisayarlara doğru giden adımları duraksadı. Sorum bir çığ gibi ortaya düştü. "Bunu yapanın ben olmadığımı öğrendiğinde hangi sebep tutabilir beni bu evde? Hangi mecburiyet?" derken sessiz kaldı. "Meclis umurumda olur mu sanıyorsun sen? O boşanma davasını açmam mı sanıyorsun?"

Sen gidince o da sevdiğine gider işte, İz.

Ona belki de dolaylı yoldan evliliğimizin bir mecburiyetten ibaret olduğunu söyledim. Omzunun üzerinden bana baktığında, gözlerimiz birbirini buldu.

"Sana ihanet eden bir kadını hayatında istemediğin gibi bana inanmayan bir adamı da ben hayatımda istemiyorum." Başım da omuzlarım gibi dikti. "Arayın Silvan'ı." Çekmedim gözlerimi gözlerinden. Herkesin tedirgin bakışları birbiri arasında gidip geldi. "Arayın hemen. Bir dakika daha durmak istemiyorum bu evde. Arayın ki bir an önce kurtulayım bu evlilikten." Uzun, çok uzun bir sessizlik hâkim oldu. "Arayın!" diye bağırdım emredercesine. "Ara!" dedim bir kez daha çileden çıkmış gibi. Bu eve neden geldiğim belliydi. Ona zaten ihanet edecektim ama henüz yapmadığım bir şey hakkında suçlanmak, çileden çıkmama sebep olmuştu.

"Aptalın tekisin sen," dedim nefretle. "Ben bir savcıyım. Sence o belgeleri ulaştırmak için Silvan'a ihtiyacım mı var benim?" dedim alayla. Hepsinin gözleri birbiri arasında gidip geldi. "Tek bir telefonumla bütün emniyeti malikânenin kapısına yığarım! Sence benim bunun için bir elçiye ihtiyacım mı var?" dedim öfkeyle gürleyerek. "Aptallar. Yemin ederim, hayatımda sizin kadar salağını görmedim," dedim alayla. "O diplomalarınızı alın da bir tarafınıza sokun şimdi! Çünkü hiçbir boka yaradığı yok!"

En sonunda Douglas telefonunu cebinden çıkarıp, Silvan'ı ararken öylesine derin bir sesizlik hâkimdi ki sanki kimsenin konuşmaya cesareti yok gibiydi.

"Beni mi özledin?" diyen Silvan'ın alay dolu sesi kulaklarıma doldu. "Hayırdır, kuzen? Telefonumun ekranında adını görmeyeli yıllar olmuştu?"

Douglas konuşmak için dudaklarını araladığında ondan önce davrandım.

"Silvan," dedim sakin bir sesle. Karşı taraftan bir süre ses gelmedi. "Benim, İzgi Kara." *Alacahan*, demedim. Bu onun kaşlarının çatılmasına ve sert bir soluk vermesine sebep oldu.

Bir süre sessiz kaldı. "Benimle konuşmak istemediğini düşünüyordum?" Sanırım bu yeterli bir cevaptı ama derdim hepsini söyletmekti. "Davette oldukça katıydın. Yemekte olanlardan bahsetmiyorum bile." Neden aradığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. "Nedir seninle konuşma şerefine nail olamama sebep olan şey?" diye sordu.

"Uzatmayacağım," dedim düz bir sesle. "Seni daha önce hiç aradım mı?" diye sordum vakit kaybetmeden.

"Hayır," dedi hızla. "Neden sordun?" dedi merakla.

"12 Kasım'da senin evine geldim mi? Ya da daha önce seninle görüşmek için iletişime geçtim mi? Sana Alacahanları bitirecek belgeleri Türk istihbaratına ulaştırmak için verdim mi?" Bir süre sessizlik oldu. İnkâr edeceğini bile düşündüm bu süreçte ama daha sonra öyle gür, öyle alay dolu bir kahkaha attı ki sesi bütün salonda yankılandı.

"Şimdi anlıyorum," dedi kahkahalarının arasından. Hiç kimseye bakmadım. "Sanırım kocan, elime geçen belgelerin ve onun sevkiyatını baltalamamın sebebini sen sandığı için seni suçluyor." Yutkunamadım. "Doğrusu buna inanacağını hiç düşünmemiştim." O yapmıştı. Başka türlüsü düşünülemezdi zaten. Hepsi koca bir saçmalıktan ibaretti. Şaşkınlıkla dolu bakışları üzerimde hissettim. "Oysaki sadece o evde, sana asla inanmayacak bir adamın yanında yerin olmadığını göstermek istemiştim." Sol kolumdaki hissizlik gittikçe arttı. Parmaklarımı hissetmiyordum bile. "Belki bu her şeyin farkına varmana, teklifimi kabul etmene yardımcı olurdu, ha?" Sustum. Kalbimdeki sızı artıkça arttı. "Hata mı ettim?" diye sordu merakla.

"Yoo," derken zorlukla gülümsedim. Boğazım düğüm düğüm oldu. "Aksine sana bir teşekkür borcum var, Silvan. Başından beri haklıydın."

"Kendimi övmek gibi olmasın ama öyleyimdir," dedi alayla. "Senin için boşanma işlemlerini başlatmamı ister misin?"

Gülümsedim. "Yapacağını yapmışsın zaten," dedim. "Bununla da beni uğraştırma."

"Hay hay, Bayan Alacahan," dedi eğlenen sesiyle. "Yoksa artık *Kara* mı demeliyim?"

Gözlerimi onun gözlerinden ayırmazken, "Hiçbir zaman bir Alacahan olmadım," dedim buz gibi bir sesle. "Bir soyadı benden hiçbir şeyimi alamaz. Ben hep bir Kara'ydım. Hep de öyle kalacağım," dedim net bir sesle.

"Bana ulaşmanı bekliyor olacağım," dedi sinsilikle. "Ne öğrenmek istersen ve ne zaman ihtiyacın olursa bana ulaş," derken sesi samimi geliyordu. "Ben bir söz verdim. O sözü yerine getirmek, benim boynumun borcu."

Ne sözü?

Douglas telefonu beklemeden kapadığında, kaşlarımı çatarak ona baktım ama şu anda bu düşüneceğim son şeydi.

Rahat ve derin bir nefes aldım. Topuklarımın üzerinde döndüğümde omuzlarım iyice dikleşti. "Arabayı hazırla," dedim. Sözlerimin muhatabı Ali'ydi ama bakışlarını onun katran karası gözlerindeydi. "Artık burada yerim yok." Gözlerini yumdu. İki yanında duran elleri yumruk halini aldı. "Belki de hiç olmadı."

"İzgi," dedi. Adımı öyle bir söyledi ki sanki söyleyemediği her şeyi adıma sığdırdı. Açtığı kara gözlerinde hiçbir ifade yoktu.

Gözlerim bıçak gibi ona saplanırken, "İzgi yok artık," dedim sertçe. "Kendi sonunu sen getirdin. Bitti!" dedim kelimelerin üzerine basa basa. İşaretparmağımı ona doğru sallarken gözleri parmağıma kaydı. "Sana cehennem olmazsam bana da İzgi demesinler!" dedim sertçe.

"İz," dedi Sergen ama ona bakmadım bile.

"Hiçbir koruman peşimden gelemeyecek. Boşanma davasını bir iki güne açarım," dedim buz gibi bir sesle. İşaretparmağımı tekrar ona doğrulttuğumda, "Sen de paşa paşa imzalayacaksın, Keskin!" dedim sertçe. "Bugün yapmadım ama imzalamazsan yarın yapmayacağımın garantisini artık sana vermiyorum!"

Sustu.

Hiçbir şey söylemedi.

Onun gibi.

Oyna, İzgi. Sen oynamazsan onlar kedinin fareyle oynadığı gibi oynar seninle. Oyna.

"İzgi," dedi bir kez daha. "Be-"

"Devrim, sana *arabamı hazırla*, dedim!" dedim sertçe. Devrim sözümü ikiletmeden, salondan çıkarken onu dinleme gereği bile duymadım. Adımlarım odaya çıkan merdivenleri bulduğunda acele ama emin adımlarla çıktım merdivenleri. Arkamdan gelen onun tok adım seslerini duydum.

Odaya girdiğimde adımlarım giyinme odasını bulurken küçük bir valiz aldım ve şimdilik beni idare edecek şeyleri gelişigüzel içine doldurdum. Geri kalanını sonra aldıracaktım.

"Ne yapıyorsun sen?"

Kolumdan tutup beni kendine doğru çektiğinde sırtım kaslı gövdesine çarptı. Doldurduğum valizi bir köşeye fırlattı.

"Bırak," dedim boş bir sesle. "Çek elini!"

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi tok ve sert bir sesle.

"Oldu canım. Başka emrin?" dedim alayla.

"Hata yaptım, tamam," dedi öfkeyle. Nefesi saçlarımın arasına ka-

rıştı. "Yaptığım affedilir değil ama gitme." Çırpınışlarım durdu. Kolu belime sıkı sıkı dolandı.

"Kalmamı isteme benden," dedim buz gibi bir sesle. "Bıraksana be adam!" dedim öfkeyle.

"Senden kalmanı istemiyorum zaten!" dedi öfkeyle. "Hiçbir yere gitmiyorsun!" Sesi sıkıntılı ve dalgın çıkıyordu.

"Keskin, bırak," dedim bir kez daha. "Benim burada yerim yok."

İçli bir nefes aldı. "Senin en çok burada yerin var," dedi sertçe. "Karımın yeri, benim yanım."

"Sahte karın!" dedim öfkeyle. "İnan, ne düşündüğün umurumda değil. Burada kalmak istemiyorum."

"Başka yere götüreyim seni. Dağ evine gidelim mi? Ya da çiftlik evine? Burada kalmak istemezsen anlarım," dedi hızla.

"Yalnız kalmak istiyorum," dedim buz gibi bir sesle. "Kafamı toparlamak ve düşünmek istiyorum. Nefes almak istiyorum." Alayla güldüm. "Bakarsın boşanmamıza bahane olur, ha? Uğruna öleceğin kadına kavuşursun sen de artık."

"İzgi," dedi, *yapma*, der gibi.

Öfkeyle göğsünden ittirip, "Çık dışarı," dedim. Kollarının arasından kurtulduğumda onu kapının dışına ittim ve giyinme odasının kapısını suratına kapadım. Gözlerime dolan yaşları geri ittiğimde bir köşeye attığım valizime doğru ilerledim.

Asla boyun eğmeyecektim. Bir kere tabiatıma aykırıydı. Pişman olmuştu. Ama artık bir faydası yoktu. Benim de bu yoldan dönüşüm yoktu. Gerçeklerin üzerini kara bir leke gibi örten yalanlar ortaya çıktığında, sırlar sadece beni değil, hepimizi mahvedecekti.

Bir yemin etmiştim.

Hepsin, mahvedecektim. Sonunda aşk da olsa yapacağım şey en başından beri belliydi.

Bir evdeydim. Hayır, bir yuvadaydım. Kardeşlerimin yanında, çocuk sesinin eksik olmadığı, kendimi haftalar sonra huzurlu hissettiğim bir yuvadaydım.

"Uraz! Çok koşturup durma! Terleyip hasta oluyorsun sonra!" diye bağırıyordu Zeynep.

Terden dolayı alnına yapışan kâhkülleri sırılsıklamdı. Açık kahve saçlarının arasında bulunan yer yer sarılıklar saçlarının güneşte eşsiz bir şekilde parlamasına sebep oluyordu. İnce ama dolgun dudaklarında kahverengi bir ruj vardı. Köşeli ama güzel çehresi ona yakışıyordu.

Bembeyaz teni ay gibi parlarken koyu kestane gözleri gözlerimi bulduğunda gülümsedi.

Henüz bir buçuk aylık hamileydi. Riskli bir hamilelik geçirdiği için barodan izin almıştı. Sinan'la sallantılı bir evlilikleri de olsa birbirlerine alıştıklarını, Uraz arada olduğu için istese de ayrılamayacaklarını biliyordum. Hele ki Zeynep, Sinan'a kör kütük âşıkken ondan asla ayrılmazdı.

Bazen *Leyla'nın gölgesi olmasaydı acaba nasıl olurlardı*, diye düşünmeden edemiyordum. Uraz nasıl bir ihmal ve dikkatsizlikten ötürü olduysa Zeynep ikinci bir çocuk istememesine rağmen bu da her ikisinin ihmalinden kaynaklanmıştı. Aldıramayacağını, kıyamayacağını biliyordum. Ben olsaydım, aldırırdım çünkü bir çocuk istemiyordum. Anne olmak gibi bir düşüncem hiç olamamıştı.

Üniversitede Zeynep, Sinan ve ben birbirimizden ayrılmazdık. O gün bugündür de hep birlikteydik. Sırtımı tezgâha yaslarken o uzattığı patateslerden birini daha ağzıma attım. Kahvaltı sofrasında yok yoktu.

"Boşanma işini ne yaptın?" diye sordu merakla. Son patatesleri de tabağa koyarken ocağın altını kapadı.

"Mahkeme celbi birkaç güne eline ulaşır," dedim ve patates tabağını alıp kahvaltı sofrasına koyduktan sonra yerime oturdum.

Kimsenin hayatında zorla duracak halim yoktu. Beni istemeyeni ben hiç istemezdim. Görevi başka bir şekilde yürütmenin yollarını aramam lazımdı. Bu dava burada kapanmazdı.

"Fevri karar vermiyor musun?" diye sordu Zeynep. Karşımda yerini alırken çayları doldurmaya başladım. "En azından bir konuşsaydınız."

"Neyi konuşacağız, Zeynep?" dedim sinirle. "Beni anlamadan, dinlemeden yargısız infaz veren adamın neyini dinleyeyim ben? O kadar insanın önünde kendimi ne kadar iğrenç hissettim, biliyor musun?" Sakince beni dinledi. "Onlara ihanet etmememe rağmen be-"

"Onlara ihanet ediyorsun, İz," dedi yumuşacık bir sesle. "Her ne kadar Silvan'la işbirliği yapmamış olsan da bu onlara ihanet etmediğin gerçeğini değiştirmez." Lokmalarım boğazıma dizildi. "Henüz birkaç haftadır o evdesin ama sana yaptıkları haksızlık bile koymuş şimdiden. Canın yanmış." Derin bir nefes aldı. "Görevin bittiğinde ve asıl gerçekle yüzleştiklerinde de *yapmadım*, diyebilecek misin? Koskoca bir imparatorluğu, Keskin'i, aileni yıkmak için çabalarken günü geldiğinde nefret dolu bakışları kaldırabilecek misin?" Kahvelerine anlayış dolu bir ifade yerleşti. Aynı ifade yüzünde de yer aldı. "Evine girdiğin, sofrasını, yatağını paylaştığın o adamın senden vazgeçişini sindirebilecek misin?"

Buz kestim. Zihnimde dönüp duran her şey birbirine girdi. O kanlı dosya zihnimde bir yerlerde asılı kaldı. Yutkunamadım. Zeynep'e cevap veremedim. Gerçi verecek bir cevabım da yoktu zaten. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Tıpkı onsuz da ne yapacağımı bilmediğim gibi.

"Seni tanıyorum. İnsanlara körü körüne bağlandığın olur bazen. Hayal kırıklığına uğradığındaysa içten içe kendini yiyip bitirirsin hep," dedi samimiyetle. "Keşke dosyayı kabul etmeseydin." Gözlerindeki endişenin sebebi bendim. "Sana bir şey olacak diye aklım çıkıyor, İz. O insanların hiçbiri hafife alınacak insanlar değil. Onları aptal yerine koyma. Senin on adım öncenden haberleri olur, ruhun duymaz," dedi uyarıyla. "Tek başınasın bu yolda. Hiç kimseye güvenemezsin, hele ki mecliste sana yardım eden o adama hiç güvenme."

Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki aramıza sızan neşeli ses buna engel oldu. "Teyzem!" dedi Uraz'ın neşeli sesi. Annesinden aldığı saçlarıyla ve babasından aldığı ışıl ışıl parlayan gözleriyle nefes nefese içeriye giren Uraz, kucağıma atladığında düşmemek için masaya tutunmak zorunda kalmıştım.

"Oğlum, yavaş!" diye kızdı Zeynep. "Bir haftadır burada teyzen! Her seferinde yeni görüyormuş gibi üzerine atlayıp dengesini sarsmasana!"

O evden ayrılalı, onun telefonlarını açmayalı ve ondan uzakta yaşamaya başlayalı tam bir hafta olmuştu.

Alışmış olmalıydım. Etrafımda olmasına, bana göz kulak olmasına ve huzur veren varlığına. O yokken her şey fazla anlamsız gelmeye başlamıştı ve bu hiç iyi değildi.

Sinan mutfaktan içeriye girdiğinde, "Günaydın," dedi. Zeynep'in yanına oturmadan hemen önce saçlarının arasına bir öpücük kondurmuştu. Bugün hafta sonuydu ve evdeydi. Ama beni de Zeynep'i de asıl şaşırtan bu tavırlarıydı.

Daha önce hiç böyle bir şeye şahit olmamıştım. Uraz'a hamileyken bile bu kadar düşmüyordu üzerine ve burada kaldığım bir hafta da Sinan'daki değişimi fark edebiliyordum. Zeynep'in etrafında dört dönüyordu. Sanırım söylediklerim biraz da olsa kalın kafasına girmişti. Ya da Zeynep'in boşanmak istemesi, bu konuda kesin olması onu korkutuyordu.

Kaybetmeden niye anlamıyorsunuz ki hayatınızdaki kadınların değerini? Kaybedince niye arıyorsunuz ki etrafınızdaki varlıklarını?

Çatalımı peynire batırıp, Uraz'a yedirirken, "Günaydın," dedim. Uraz uslu uslu kucağımda oturuyor, patateslere saldırıyordu.

"Oğlum, yavaş," dedi Sinan. "Boğulacaksın."

Sinan'ın uyarısını duymazlıktan gelerek, "Kahvaltıdan sonra maç yapalım mı baba?" diye sordu.

"Yaparız, aslanım," dedi Sinan. Uraz'ın yüzündeki heves dolu gülümseme içimi sıcacık etti. Annesine âşık, babasına hayran bir çocuktu.

"Sonra da benimle sinemaya geliyorsun, oradan lunaparka gidiyoruz ve en son hamburger yiyip evimize geliyoruz," dedim gülümseyerek.

"Oley!" dedi neşeyle. "Söz verdiğin gibi değil mi teyze?"

Saçlarının arasına bir öpücük kondururdum. "Söz verdiğim gibi," dedim yumuşacık bir sesle.

"Şımartma şunu lütfen," dedi Zeynep. "Sonra zapt edemiyorum. Haftalarca seni isteyip duruyor. Hamilelik yüzünden ben de ilgilenemiyorum onunla. Üzülüyor sonra," diye mırıldandı.

Sinan merakla ona dönerek, "Sen nasıl oldun?" dedi. "Daha iyi misin?"

"İyiyim," dedi Zeynep gülümseyerek. "Sağ ol her şey için," derken gözleri bana döndü. Gülümsedim.

"Ben boşum zaten, biliyorsun. Saha görevinde olduğum için adliyede pek bir işim de yok. Ara beni, ben alırım Uraz'ı. Sıkılmam da," dedim.

Minnet dolu bir tebessüm yer edindi dudaklarında. "Senin hakkını nasıl öderim, hiç bilmiyorum, İz." Sıcak avuçları ellerimin üzerine kapandı. "Uraz'a hamileyken de doğum yaparken de doğumdan sonra da hiç yalnız bırakmadın beni. Hâlâ da öylesin. Hiç çekmedin elini üzerimden. Ben doğurdum belki ama onun bir annesi de sensin, biliyorsun, değil mi?"

İçimi sıcacık etti sözleri. Tebessüm ederken, "Biliyorum," demekle yetindim. "Hem biz ne dedik seninle," dediğimde üçümüzün de yüzünde aynı gülümseme belirdi.

"*Her koşulda her daim*," dedik aynı anda. "*Ne pahasına olursa olsun. Ölüm bizi ayırana dek.*"

Geçmiş, geçmemişti belki de.

Hepimizin yüzündeki gülümseme manidar bir hal aldı. O günlerin özlemi kalbimin orta yerine oturdu. "İkinci doğsun, o zaman vermeyeceğim kucağınıza," dedim gülümseyerek.

"Sanki Uraz'ı çok veriyordun ya," diye homurdandı Sinan. "Ulan, oğlumu görmek için eve geliyorum, alıp parka götürüyorsun. Benle Zeynep'ten çok seni gördü bu çocuk. Bu sefer hayatta vermem," dedi.

Sandalyemden doğrulurken, "Allah Allah," dedim alayla. "Ben olmasaydım kime bırakacaktınız acaba? Finallerim varken bile baktım ben bu çocuğa, anakucağıyla geziyordum sokaklarda be! Genç yaşta kısmetimi kapadınız! Hepsi sırf siz derslerden geri kalmayın, okulu bitirip rahat edin diye." Gülümsedi. "Hakkımı yedirtmem sana, Sinan. Çok emeğim var üzerinde. Bir beddua etsem hık diye gidersin vallahi," diye alay ettim.

"Doğru." Bakışları sanki o günlere gitmiş gibi dalgındı. "Sen olmasaydın Zeynep de ben de fakülteyi asla bitiremezdik," dedi minnetle.

"Dramatize etmeyin lütfen." Zaten doluydum. Onlar böyle konuştukça ağlayasım geliyordu. "Ağlamaya çok meyilliyim şu an."

İkisi de gülümsediğinde, bakışlarımız kucağımda kendi kucağına aldığı patatesleri küçük elleriyle hunharca yiyen Uraz'ı bulduğunda gülümsememiz arttı. Uraz'ı bildim bileli böyleydi. Zeynep emzirirken bile doymak bilmiyordu. Sürekli açtı.

"Sence bu seferkinin cinsiyeti ne olacak?" diye sordu Sinan, Zeynep'e.

Zeynep dudak bükerek, "Bilmem," dedi. "Sağlıklı olsun da gerisi önemli değil."

"Doğru," dedi Sinan. "Sağlıkla sıhhatle gelsin de kız olsun, erkek olsun fark etmez."

"Bence kız," diyerek ortaya atıldım. Sinan'ın gözleri sözlerimle beraber ışıl ışıl parladı. Bunun sebebi Zeynep'in Uraz'a hamileyken de cinsiyetinin erkek olduğunu söylememin ve tahminimin doğru çıkmasından kaynaklıydı. Sinan kız çocuklarına âşıktı ama Uraz da onda çok başkaydı. İlk göz ağrısıydı. "Ben öyle hissediyorum," diye devam ettim.

"*Kız halaya, oğlan dayıya çeker*, derler," dedi Zeynep. Uraz'ın hem halası hem teyzesiydim ama o *hala*, demek yerine sürekli bana *teyze*, demişti. "Kız olursa inşallah sana çeker, İz. Senin gibi güzeller güzeli bir kızım olur inşallah."

"Adını İz koymazsan bozuşuruz ama bak," dedim sitemle. "Dünyada benden bir tane daha olmasın mı?" dediğimde ikisi de güldü.

"Söz," dedi Zeynep. "Kızım olursa adını İz koyacağım. Huyunu, suyunu her şeyini senden alsın," dedi gülümseyerek. "Olur ya İz, hayat kısa. Yarın ne olacağı belli olmaz. Bu bebek doğar mı onu da bilmem ama eğer kendi kızıma senin adını ben koyamazsam sen kızına benim adımı koy, olur mu?" dediğinde sözlerine karşılık kaşlarım çatıldı. "Zeynep olsun adı," dedi kalbimi sızlatan sesi.

Sinan kaşlarını çatarak, "O nasıl söz?" dedi. Zeynep sanki bir şeyleri bilir gibi bir imayla bana baktığında içim burkuldu.

"Anne olmak nasip olur mu bilmiyorum," dedim dudak bükerek. "İstemiyorum da ama hayat bu. Ne getireceği belli olmaz. Bir gün kızım olursa adını Zeynep koyacağım. Söz," dedim gülümseyerek.

Umarım, Zeynep'in kızı olurdu.

Çünkü ben hiçbir zaman anne olamayı düşünmüyordum.

Gecenin karanlığının içinde telefonumun sesi yankılandığında, yatağın içinde telefonumu aradım. Saat gecenin üçüydü. Bu saatte Engin Komiser beni niye arıyordu?

"Alo?" dedim uykulu sesimle.

"Sayın Savcı'm," dedi çekingen sesi. "Kusura bakmayın, rahatsız ediyorum ama karakola kadar gelmeniz gerekecek."

Yattığım yerden doğrulduğumda kaşlarım çatılmıştı. "Neden?" diye sordum, yataktan inerken ayaklarım zemine bastı.

"Eşiniz," dediğinde adımlarım durdu. "Şu anda nezarette. Sanırım gecesi biraz maceralı geçmiş."

"Anlamadım, ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Vallahi Savcı'm, inanın ben de şu an burada ne yaşanıyor, anlamıyorum. Tek isteğim kısa bir süre içinde burada olmanız," dedi sıkıntıyla.

Sinirle gözlerimi yumdum. "Kapa, Engin," dedim dolabı açarken. "Kapa, geliyorum." Dolabı kıracak gibi kapadım.

Karakolun içine girdiğimde beni gören polis memurları kısa bir baş selamı verip ayağa kalkmıştı. Topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses nezarethaneye giden koridorda yankılanıyordu.

Biraz ileride, başını geriye atmış, gözlerini yuman adamın karşısına dikildim. Aramızda sadece demir parmaklıklar vardı. Yan tarafta Douglas ve Sarp bulunuyordu. Bildiğim kadarıyla barda kavga etmişlerdi.

Utanmaz, arlanmaz herif! Yokluğumu fırsat bilip bara gitmiş bir de!

Gözkapakları ağır ağır aralandığında katran karası gözlerini gözlerime dikti. Kalbim bir hafta sonra gözlerinin gözlerime değmesiyle sertçe tekledi. İçimde beliren o garip his midemin burkulmasına sebep oldu.

Oturduğu yerden ayaklandığında, kaşındaki yarığı fark ettim. Onu görmeyeli epey olmuştu.

"Beyler?" dedim şuh bir sesle. "Gece gece ne işiniz var burada?" diye sordum öfkeyle ama bakışlarımı yarasından çekemiyordum. Hemen önümde dikildiğinde dudağındaki patlağı da fark ettim. Neyse ki çok önemli bir şeyi yoktu.

"Karımın, evine geleceği yoktu," dedi kalın ve tok sesiyle. "O gelmeyince ben ona gideyim dedim," dediğinde kaburgalarımda bir ağrı kendini belli etti. Midemde garip bir his peydah oldu.

"Utanmaz, arlanmaz, ahlaksız herif!" dedim öfkeyle. "Bir de bara gitmişsin utanmadan!" diye cırladığımda dudakları iki yana doğru kıvrıldı. "Arsız. Dayak yemiş bir de!"

Kaşları çatıldı. "Sence ben buna izin verir miyim?" dedi. Bakışları Douglas'ı buldu. "Kardeşim biraz yardımcı oldu sadece," dedi eğlenen sesiyle. "Sen bir de karşı tarafı gör."

Elimde olmadan gülümsediğimde bakışları çehremde ve gülüşümde uzun uzun gezindi. "Övünüyor musun bir de bununla?" dedim gülümsememi gizlemeye çalışırken. "Yememiş, içmemiş, bir de utanmadan bara gitmişsin!" Başını öne doğru eğdiğinde güldü. Öfkeyle bir soluk daha aldığımda yanımda dikilen polis memuruna döndüm. "İlk yardım çantası getirin bir tane," dedim sitemle. "Şu kapıyı da açın." Geriye çekildiğimde polis memurlarından biri onun kapısını, diğeri de Douglas ve Sarp'ın kapısını açtı. Memurlardan biri yanıma geldiğinde, "Yukarı çıkıp size verdikleri evrakları imzalayın," dedim, uzattığı ilk yardım çantasını alırken.

"Bu bünyenin bir savcı yengeye ihtiyacı varmış, abi," dediğini duydum Sarp'ın. "Avukata bile gerek kalmadan, hiçbir prosedürle uğraşmadan, elimizi kolumuzu sallaya sallaya çıkıyoruz. Vay anasını!" diye homurdandı.

"İlk kez haklısın, Sarp," dedi Douglas bıkkın bir sesle.

"Acaba yeniden sınava girip savcı mı olsam?" İçeriye girdim. "Vallahi oğlum, her haltı rahat rahat yeriz," dedi heyecanlı heyecanlı. "Saman altından su yürütürüz. Olmadı, bizim yengeyi bir şekilde ikna edeceğiz artık."

Onu yerine geri oturturken çantadan tentürdiyotu çıkardım.

"Salak salak konuşma, lan." Tentürdiyotu pamuğa yavaşça damlattım. "İşimiz gücümüz yokmuş gibi bir de senin salaklıklarınla mı uğraşcağız?" Sesler yavaş yavaş kesildiğinde, sadece ikimiz kaldık. İlacı damlattığım pamuğu yarasına sertçe bastırdığımda yüzü acıyla buruştu.

"Canın çıksın!" dedim öfkeyle. Daha çok bastırdım pamuğu. "Ne diye salak salak işler yapıyorsan zaten! Aptal herif!"

"Aptal olduğum doğru," diye mırıldandı. "Bir hafta önce hayatımın hatasını ve aptallığını yaptım," dediğinde kalakaldım. Elleri bir anda belime sarıldığında beni araladığı bacaklarının arasına çekti. "Neden kucağıma gelmiyorsun?" dediğinde nefesimin kesildiğini his-

settim. Kara gözleri dudaklarımla gözlerim arasında gidip geliyordu. Hafif baygın bakan gözleri çakırkeyf olduğunun kanıtıydı.

"Siktir git, Keskin!" dedim öfkeyle. "Bir de arsız arsız soruyor musun gerçekten? Pes!"

Beni iyice kendine doğru çektiğinde buz kestim. Dilimin damağımın kuruduğunu hissederken ne söyleyeceğimi bilemedim. Bakışlarımı gözlerinden çektim ve ufak bir bant alıp kaşındaki yaraya dikkatle yapıştırdım. Ben ona pansuman yaparken o öylece beni izledi.

"Bana kırgınsın," dedi kalın ve tok sesiyle. "Kızgınsın ve haklısın da. Seni üzmek istememiştim."

"Artık bir şey fark eder mi?" dedim sitemle. "Olan oldu."

"Çok şey fark eder, İzgi," dedi sertçe. "Olmuş olanın bir daha olmaması için ç-"

"Keskin, gerçekten seni dinlemek istemiyorum," dedim sıkıntıyla. "Gerçekten konuşmak, seni anlamaya çalışmak istemiyorum." Uykusuz ve yorgundum. Hiçbir şeyi kaldıracak kafada değildim. Hele ki onunla yeni bir tartışmaya hiç hazır değildim. "*Bitti* dedim, o kadar."

Sustu. Söyleyecek bir şeyi varsa da katılığım sessiz kalmasına sebep oldu.

"O ev senin için güvenli değil," dedi dakikalar sonra. "İzgi," dedi ama ona yine bakmadım. "Eve dönmeni istiyorum."

"Ama ben dönmek istemiyorum," dedim suratına bile bakmadan. "Hem boşanma davasını da açtım zaten. Yakında kurtuluyorsun benden."

"Saçmalıyorsun artık!" dedi öfkeyle.

"Niye?" dedim hiddetle. "Sen değil miydin boşanmak isteyen?"

"Boşanmıyorum, lan!" dedi inada bindirir gibi. "Boşanmıyorum!"

"Keskin!" dedim sinirle yükselerek. "Delirtme beni! Zaten uykumu alamadım! Rezil oldum senin yüzünden insanlara! Başlama lütfen yine!"

"Sadece kendini değil, o evdekileri de tehlikeye attığının farkında değilsin." Elleri belime yaslıyken baskısını arttırdı. Öfkeyle ona baktım. Hareketlerim durdu. "Sana zarar vermek isteyenler önce sevdiklerinden başlayacaktır. Gel, inat etme, eve dönmesen bile en azından seni güvenli bir yere yerleştirmeme izin ver."

"Her ne olacaksa umrumda değil," dedim buz gibi bir sesle. "Babaannen gelmiş," dedim söylediklerini görmezlikten gelerek ama haklı olduğunu biliyordum. Zeynep'in evi benim için güvenli değildi.

"Geldiğinden beri seni sorup duruyor," dedi sıkıntıyla. "Olanları öğrendikten sonra yüzüme bile bakmıyor," diye mırıldandı. "Senin gibi." Kaşındaki ellerim duraksadı. Yutkunamadım.

"Az bile yapmışım," diye mırıldandım. Bantı iyice yarasına bastırırken acıyla yüzünü buruşturdu. "Oh olsun!" dedim sertçe geri çekerken. "Canın çıksın!"

"Boşanmamız imkânsız," dedi, acıyla suratını buruşturduğunda. Benden bir cevap alamayınca, "Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi ısrarla.

"Evlilik sözleşmesi sayesinde anlaşmalı olarak boşanacağız." Gözlerim gözlerini buldu. "Bu hayatta her şey imkânlar dahilindedir. En imkânsız sandıklarımız bile," dedim öfkeyle. "Hem sen değil miydin benden boşanmak pahasına koltuğunu bile bırakmayı göze alan?" dedim sorgu dolu bir sesle. "Sana da gün doğar işte!"

"Unut boşanmayı," dedi sertçe. "Hiçbir şey senden boşanmama bir sebep olarak gösterilemez."

"Ne diyorsun sen ya?" dedim öfkeyle. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Bana inanmayan sen! Herkesin önünde beni küçük düşüren sen! Düşmanından önce aklına ilk gelen ben! Ee?" diye bağırdım. "Hâlâ nasıl seninle evli kalmamı bekliyorsun, hayret doğrusu!"

Pes, İz!

Belimdeki elleri beni daha fazla kendisine çektiğinde, vücudum vücuduna sertçe çarptı. Saçlarım yüzüme dökülürken birkaç tutamı onun yüzüne düşmüştü.

"Boşanmıyorum, ulan!" dedi tok ve erkeksi sesiyle. "Boşanmıyorum! Kimin gücü yeter seni benden almaya? Bir kâğıt parçasıyla mı korkutacaksın beni? Bir kâğıt parçası mı alacak seni benden?" Çıldırmış gibiydi. Onu delirten başka bir şeydi. "Seni benden almaya kalkanı da önüme sürdüğün o kâğıt parçasını da yakarım." Parmakları nazikçe sırtımda gezindi. Saçlarımın ucuyla oynadı belli belirsiz.

"Keskin, saçmalıyorsun," diye mırıldandım. "Bizim bir olurumuz yok," dedim kelimelerin üzerine basa basa.

"Elbet vardır bir oluru," dedi tok bir sesle. Yüzü gittikçe yüzüme yaklaştı. "Vardır bunun da bir çaresi." Yüzümü çevreleyen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İzgi," dedi biraz sonra. "O gün sana söylediklerim, hakkında düşündüklerim... Bir anlık bir gaflet yüzünden kırdım, üzdüm seni. Öyle düşündüm ama konduramadım da," dediğinde yutkundu.

"Pişman olduğunu görebiliyorum," dedim düz bir sesle. "Ama bir faydası yok."

Pamuğu köşeye bırakıp kaşını tamamen temizledikten sonra diğer yarasına da bandı yapıştırdım. Sadece uzun uzun beni izledi. Yarasını sarmama sesini çıkarmadı.

"*İz*'i kalır mı?" diye sorduğunda, gözlerimi dikkatimi verdiğim yarasından çektim. Küçük ama derin bir yaraydı. Belli belirsiz bir iz bırakırdı sadece.

"Yaran küçük ama derin," dedim neden sorduğunu anlayamazken. "Küçük bir iz kalacaktır. Neden? İz kalması rahatsız mı eder seni?"

"Sevmem ben yara izlerini," dedi.

"Neden?" dedim merakla.

"Her yara derin bir hatıradır. Hatırası güzel olmayan yaraya bakmam da sarmam da. Kimseye de baktırmam, sardırmam. Kötü bir iz olarak hatırlarım sadece," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Başkasının açtığı yarayı taşımak istemem."

"Yarası derin olan, gocunur mu başkasının yarasını sarmaktan, o yarayı taşımaktan?"

"Doğru. Bir senin yaranı taşımaktan da sarmaktan da gocunmadım. Gocunmam da," dediğinde ona bakakaldım. Gözlerinden geçen derin mazi iyice meraklanmama sebep oldu.

"Benim sarmama izin verdin ama?" dedim merakla. İçimi saran o his kalbimi burktu. Ruhumda garip bir his peydah oldu.

Yüzü kulağıma doğru yaklaştı ve nefesi saçlarımın arasına karıştığında diken üstünde durdum. "Sen kimse değilsin." Tok, kalın ve erkeksi sesi vurgun yemiş gibi kalakalmama sebep oldu. "Benim karımsın."

Nabzım hızlandı.

Nefesim soluk boruma takıldı. Kalbim sertçe göğüs kafesime çarptığında, elimi ayağımı koyacak yer bulamadım. Kara gözleri yeşillerimin en derinlerine indiğinde, ilk kez ondan rahatsız olmadım. Her şeyiyle çok güzel hissettirdi.

Her ne kadar bu evliliğe son vermek istesem de o boşanma gerçekleşmeyecekti. Çünkü her şeyden hatta gururumdan bile önce tamamlamam gereken bir görev vardı.

9. BİR GİDİŞ BİN TERK EDİŞ

Bir gidiş, bin terk edişi andırır. Varlığını benimsediklerin arkasına bile bakmadan, çekip, gidince hissettiğin o boşlukta asılı kalırdın.

Keskin Ardıç Alacahan şirkette, kendi odasında evraklarla boğuşurken aklı bir hafta önce hakısızlık ettiği ve yüzünü bile göremediği kadındaydı. Onu en son dün gece görmüştü. O kırgın bakan çam yeşili gözleri bir türlü aklından çıkmıyordu.

Garip bir şekilde evdeki varlığına da alışmıştı. Sofrada yemek yerken, bahçede oturup, kitap okurken veya sadece öylece manzarayı izlerken, Sergen'le uğraşırken, yatağında uyurken, ona sığınırkenki halleri gözünün önündeydi ama son bir haftadır o kadının alıştığı varlığı, evinde yoktu ve bu durum canını sıkıyordu.

Hatasının farkındaydı. Pişmandı da ama geç kaldığının da farkındaydı. Ne yapacağını ise hiç bilmiyordu. Bildiği tek şey yıllardır hayalini kurduğu ve en sonunda kavuştuğu şeyi, sevdiği kadını kaybetmek istemediğiydi.

Sekiz sene...

Dile kolay sekiz sene, onsuz yaşamanın azap verdiği sekiz sene. Koca bir sekiz sene kalbinde yaşattığı kadın artık karısıydı.

Babaannesi *gelinimi getirmeden bu eve gelmeyeceksin*, diyerek onu kovmuştu. Hoş, o eve gitmek gibi bir gayesi de yoktu. Üç haftada ruhu sanki her köşesine sinmişti ve o eve her gittiğinde gözleri artık o kadının varlığını aramak istemiyordu. Alışmak istemiyordu ama çok seviyordu.

İzgi'ye sarılmayı seviyordu. Ona sığınmasını seviyordu. Karanlığa düştüğünde onun sesini duymayı, düştüğü karanlıktan bilmeden de olsa onu çekip çıkarmasını seviyordu. Yolunu kaybettiğinde ona pusula olmasını seviyordu.

Uzun saçları vardı. Sanırım en çok onları seviyordu. Bir de gözleri vardı. Yeşil. Yemyeşil. Gözleri istemsizce yıllardır masasında duran fotoğrafına kaydı. Bembeyaz yüzü aydınlık içindeydi. Gözleri her şeye inat parıl parıl parlıyordu. Dolgun dudaklarında aklını başımdan alan bir gülümseme vardı. Gece saçlarından kopan birkaç tel yüzüne yapışmıştı.

O gülümsediğinde içindeki kasvetli umutsuzluklar yerini aydınlığa bırakıyor, varlığından bihaber olduğu kalbinin yaşadığını hissediyordu.

O gülümsüyordu ve Keskin, yaşamanın ne demek olduğunu onun gülümsemesiyle tadıyordu.

Gülümsemesi, ona kendini evinde gibi hissettiriyordu.

Sekiz senedir değişmeyen tek şey buydu.

Bir kere görmüştü. İçinde uyanan o garip his onu her gördüğünde katlanarak artmıştı. Geçer diye beklemişti uzun süre.

Geçmemişti.

Keskin Ardıç Alacahan, bu hayatta hiç kimseye yenik düşmemişti. Ama bir ceylan güzeli onu yenik düşürmüştü.

Göğüs kafesini sıkıştıran bir nefesle doldurdu ciğerlerini. *Acaba şu an ne yapıyor*, diye düşünmeden edemedi. Sıkıntılı bir nefes koyverdiğinde bir türlü odaklanamadığı evraklardan çekti bakışlarını. Ağrıyan başını geriye attı ve gözlerini kapadı. Kapatır kapatmaz zihninde beliren yüzü, öfkeyle solumasına ve gözlerini yeniden açmasına sebep oldu. Aklından çıkmayan hali gözünün önüne geldikçe ona gitmek istiyordu.

"Gelmişini geçmişini sikeyim böyle işin!" diye homurdandı. Ellerini öfkeyle siyah saçlarının arasından geçirirken yüzünü sertçe sıvazladı. Ne yapacağını, nasıl karar vereceğini bilmiyordu.

Odasının kapısı aniden açıldığında, Douglas ve Sarp yüzlerinde gülümsemeyle içeriye girdi.

"Hayırdır, kardeşim?" diye alay etti Sarp. "Karadeniz'de gemilerin mi battı?" derken gülerek karşısındaki koltuğa oturdu. Douglas da hemen karşısındaki koltukta yer almıştı.

İki gevşek arkadaşına bıkkınlıkla baktı Keskin.

"Niye geldiniz?" dedi tersçe.

"Kovsaydın bir de?" dedi Douglas alayla. "Ne zaman gelsek ayaklı trafo gibisin." Meraklı bakışları üzerindeydi. "Hayırdır, kardeşim?"

"Boş boş konuşma, lan!" dedi hiddetle. "Neden buradasınız?"

"Akşam yapılacak toplantı için her şey hazır," dedi Sarp. "Ivan, birkaç saate burada olur. Karşılamak gerekecek. Ayrıca Levent Kürek..." derken duraksadı. "İz'in müebbete mahkûm ettiği, meclisten Rauf'un oğlu."

Sıkıntıyla gözlerini yumdu Keskin. Karısı rahat durmuyordu. Durmayacaktı.

"Rauf rahat durmayacaktır, Keskin," dedi Douglas. "Bugün toplantıda bahsedecektir. Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu merakla.

"Ne yapacağım, amına koyayım?" dedi öfkeyle. "Ciğeri peş para etmez keşin oğlu yakalandı diye elimi taşın altına mı koyacağım? Yakalanmasaymış. Biz her yakalananın arkasında mı duracağız? Sahip çıksaymış oğluna."

"İz'i hedef alacaktır."

Katran karası bakışlarında ölümün emaresi yer edindi. Yaslandığı yerden ağır ağır doğrulduğunda bakışları her iki adamdaydı. "Yüreği yetiyorsa denesin," dedi sertçe. "Onu hedef haline getireni de onu canından etmeye kalkanı da canından eder, kalbini söküp alırım." İfadesi sert, sesi toktu. Sözkonusu İzgi olduğunda sandığından daha acımasız birine dönüşüyordu. Douglas ve Sarp kısa bir an için göz göze geldi. "Saçının teline zarar gelsin, canı sıkılsın, canı yansın hele, bu ülkede cehennemi yaşatırım herkese," dedi katı bir sesle. Dişlerini birbirine bastırdı öfkeyle. Ona zarar gelme düşüncesi bile Keskin'i çıldırtıyordu.

Karısını korumalıydı.

Karısını düşmanlarından korumak zorundaydı.

"Kimsenin karını hedef haline getirdiği yok, Keskin," dedi Douglas. "Böyle yaparak kendisini hedef haline o getiriyor."

"Onun tarafından kesilen bir cezaysa Levent'in çekeceği ceza..." derken dilini damağına vurdu. "Hak ettiğinden azını almamıştır. Adaletin önünde hepimizin boynu kıldan ince. Ne zaman gördün baskın yapılan sevkiyatlarda devletin polisine kurşun sıkanları yaşattığımı? Öylelerinin ne yanımda ne de bu dünyada yeri yok."

"Bir gün o da sana ihanet edecek," dedi Douglas bir anda. Dostunun, karısını bu kadar sahiplenmesine anlam veremiyordu. "Herkes gibi o-"

Douglas'ın cümlesini tamamlamasına izin vermeyen şey Keskin'in elini sertçe masaya vurması ve karanlığı yuva edinmiş kara gözleriyle ona bakması olmuştu.

"O herkes değil," dedi sertçe. "Ondan, karımdan, bir yabancıdan bahseder gibi bahsetme." Gözünün önüne kırgın bakan gözleri geldi. "Herkes sandığın o kadın belki de her şeyimdir." Kimsenin ona saygısızlık yapmasına izin veremezdi. Karşısındaki kim olursa olsun bahsettikleri karısıydı ve o karısına saygı duymaz, koruyup kollamazsa hiç kimse saygı duymazdı. Bütün gözler zaten üzerindeyken onu iyice açık hedef haline getiremezdi. "Bu yüzden, karımdan bahsederken üslubuna dikkat et ki dikkat edecek hale getirmeyeyim seni," dedi sertçe. "Dilinin kemiği olsun."

Douglas gördüğü tavır karşısında şaşırmadan edemezken Sarp tek kelime edememişti.

Eyvallah, dercesine başını salladı Douglas. Oturduğu yerde gerilirken içinde baş gösteren kinin sebebi İzgi Kara Alacahan'dı.

O kadına güvenmiyordu.

Hiçbir zaman da güvenmeyecekti.

Meclisteki herkes çok iyi bilirdi ki bir Kara kadınından her şey beklenirdi. Hele ki bu kadın, Aliye Kara'nın kızıysa ondan her türlü şey beklenirdi. Sadece dostunun bunu görmezden gelmesine katlanamıyordu.

İzgi Kara Alacahan belki annesini hiç tanımamıştı ama annesine ne kadar benzediğinin de farkında değildi. Göründüğü gibi bir kadın olmadığının herkes farkındaydı. Zekâsı hafife alınamayacak kadar tehlikeliydi ama onun da unuttuğu bir şey vardı. Karşısındaki kocasından ziyade Keskin Ardıç Alacahan'dı ve kendini en güvenli hissettiği o anlarda maskesini alaşağı ederdi. Douglas bundan adı gibi emindi.

Odanın kapısı tıklatıldığında Keskin'in, "Gel," diye komut vermesiyle İdil elinde bir zarfla içeri girdi.

"Beyler," dedi şuh bir sesle. "Hangi rüzgâr attı sizi buraya?" Tekli koltuklardan birine otururken elinde tuttuğu zarfı Keskin'e uzatmış, kızıl saçlarını geriye doğru savurmuştu. İdil bir cevap almayınca gözlerini tekrar Keskin'e çevirdi. "İz Hanım şu anda bir alışveriş merkezinde," diyerek söze başladı. "Bütün gününü yanında bir oğlan çocuğuyla birlikte geçirdi. Şu anda da sinema salonunda çizgi film izliyorlar."

"Çizgi film mi?" dedi Sarp şaşkınlıkla.

"Çocuk için izlediğine bahse girerim," diye mırıldandı Douglas. "Ne zaman Lilly'yi görmeye gitsem ya aksiyon ya da dram yüklü filmler izliyordu."

Keskin zarftaki fotoğraflara baktıkça çattığı kaşları yumuşadı. Bir fotoğrafta karısı ve Uraz vardı. Uraz atlıkarıncadayken İzgi köşede kollarını bağlamış, yüzünde bir gülümsemeyle onu izliyordu. Bir fotoğrafta İzgi'nin, Uraz'la birlikte çarpışan arabalara bindiğini gördü. Bir fotoğrafta Uraz'ın beresini ve üzerini düzeltiyordu. Diğerinde ise AVM'ye girip bilet alıyorlardı.

Bakışlarını fotoğraflardan çekmeden, "Güvenliğinden emin misin?" diye sordu. "Bir sorun çıkmayacağından emin misin İdil?"

"Hiçbir zaman kendisinin güvenliğinden emin olamam, Keskin." Keskin'in kaşları çatılırken sorgu dolu gözlerle İdil'e baktı. "Bizi etrafında görmek istemediği için sürekli bir yerlere kaybolup duruyor. Az önce sırf yanından ayrılmasınlar diye korumaların hepsini normal bir insan gibi giydirip o çizgi filme soktum." Douglas ve Sarp'ın kah-

kahası yankılandı. "Ne halde olduğumuzu görebiliyor musun?" diye homurdandı.

"Sefasına razıysanız, cefasını da mecbur çekeceksiniz," dedi Sarp.

Koltuğunda geriye yaslanırken, onaylarcasına baktı Keskin.

Odanın kapısı tekrar açıldığında güzeller güzeli kız kardeşi odanın içinde belirdi. Yüzünde güzel bir gülümseme hâkimken, "Abi?" dedi Aylin. Sarı saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış, beyaz tenini aydınlık tutan sade bir makyajla yetinmişti. Üzerindeki beyaz elbise ona çok yakışmıştı.

Keskin merakla, "Hangi rüzgâr attı seni buraya?" diye sordu. Şirkete pek uğramazdı. Genelde meclisteki kadınları dize getirmekle uğraşırdı. Aylin'in gözleri odadakilerde gezindiğinde, "Bizi yalnız bırakın," dedi Keskin düz bir tonda. Kimse ikiletmeden yerinden ayaklandığında kısa süre içinde odayı terk ettiler. "Anlat bakalım, küçükhanım," dedi göz kırparak. "Yine ne oldu?"

Aylin, abisinin karşısındaki koltuğa kurulurken, "Babaannem yüzüğü ve kolyeyi sordu," dedi imayla. Seneler evvel abisi her ne hikmetse dedesinden aile yadigârı olan yüzükle kolyeyi almıştı. Ne yapmıştı, hiçbir fikri yoktu. Babaannesi konuyu açınca aklına gelmişti. Yüzüğü de kolyeyi de İzgi'ye vermek istiyordu.

Keskin, İzgi'yi gördükten aylar sonra aile yadigârları olan yüzükle kolyeyi babaannesinden önce davranarak dedesinden almıştı. Emanet niyetine taşıyordu yanında. Funda'yla zamanında bir nişan taktığı için babaannesinin o yüzüğü ve kolyeyi ona vermesinden endişe etmişti. Bu yüzden ondan önce davranmıştı.

Hangi Sevda seni kapıma getirdiyse, bu yüzükle kolye onun hakkıdır, evlat. Benim sana bir sözüm vardı. Bir gün yüreğine düşenden emin olursan çal kapımı, vereceğim sana yadigârımı diye. Sen çaldın, ben de geri çevirmedim, evlat. Dilerim Rabbi'mden, o da seni geri çevirmesin, demişti dedesi. *Bu hayatta tek gayen, sevdiğinin yüreğinin senden razı olması olsun, evlat. Aksi halde içinde büyüyen o sevdayla baş başa kalır, delirirsin,*" diye nasihatlerinden birini daha vermişti.

"Ee?" dedi, *sadede gel,* dercesine. Dedesinin zihninde yankılanan sözleri göğüs kafesini sıkıştırdı. Kaburgalarının altında saklı kalan kalbi sertçe tekledi.

Sevdalanmak güzeldir, evlat. Ama karasevda delirtir. Sakın ha o bataklığa düşme. Kimse çekip çıkarmaz seni. Sen de çıkamazsın. Daha çok dibe batar, saplanırsın o çukura.

"İzgi'ye verecekti," dedi Aylin. "Sonra dedemin sana verdiği aklına

gelince, sorup durdu işte. İzgi'ye verdin mi yoksa vermedin mi diye merak ediyor."

"Henüz vermedim," dedi gayet sakin bir şekilde. Aylin'in kaşları çatıldı. Kalbinde huzursuz bir his peydah oldu. Sorgu dolu gözleri abisine merakla baktı.

"Neden?" diye sordu. "Onu seviyorsun. Sevmekten öte, ona âşıksın!" dedi anlam veremiyormuş gibi. "Sen değil misin Funda'yla nişanı atıp İzgi'yle evlenmek için meclisi öne süren?"

Keskin, sandalyesinde geriye doğru yaslanırken, "Vakti değil, Aylin," dedi sükûnetle. Aylin'in gözleri abisinin kuzguni kara harelerine saplandı. "Henüz vakti değil."

Bembeyaz avuçlarımın ötesindeki saydam ruhuma düşen uğursuz kan rengini görebiliyordum. Avcumda bu sabahki kesiğin bıraktığı derin bir yara izi vardı. Bu yara, ruhumdaki sahipsiz yaraya gebeydi.

O kesik açıldığında canım ne kadar çok yandıysa sızısı kendini her hatırlattığında ruhum daha çok kanıyordu.

"Benim sarmama izin verdin ama," dedim merakla. İçimi saran o his kalbimi burktu. Ruhumda garip bir ifade peydah oldu.

Yüzü kulağıma doğru yaklaştı ve nefesi saçlarımın arasına karıştığında diken üstünde durdum. "Sen kimse değilsin," diyen tok ve erkeksi sesi, vurgun yemiş gibi kalakalmama sebep oldu.

Tok, kalın ve erkeksi sesi dün geceden beri zihnimden silinmemiş, uyutmamıştı. Her sözü kalbimi tekletiyor, beni çıkmaza sokuyordu. Gözlerimi sargılı elimden ayırdım ve ekranda dönen çizgi filme baktım.

Aklımı karıştırıyor, dengemi bozuyordu. Ruhuma dokunan, buz tutmuş kalbimi pamuk ipliğiyle çözen bu adamın bana hissettirdiklerinden kaçmak istiyordum. Ama kaçamıyordum.

"Yaranın üstü kapanır," diye mırıldandım kendi kendime. "*İzi silinmez.*" Başkasının yarasını taşımayı sevmiyordu. Yara izlerini sevmiyordu. Bir başkasına yarasını sardırmıyordu ama bütün bunları ben onun için yaptığımda ise engel olmuyordu.

Derin bir iç geçirdiğimde aldığım nefes ciğerlerimi sıkıştırdı. İçinde bulunduğum sinema solunu karanlıktan ibaretken içeriyi aydınlatan tek şey dev ekrandaki çizgi filimdi. Uraz, hemen yanımdaki koltukta başını koluma yaslamış, mısırlarından yerken bakışlarını ekrandan çekmiyordu. Lunaparka gitmiş, bol bol fotoğraf çekilmiş, eğlenmiş, sinema salonuna gelmiştik ve filmden sonra da yemek yiyecektik.

Ekranda *Rafadan Tayfa* oynarken uykum gelmişti. Arada bir dalıp daha sonra tekrar uyanıyordum. Yorgun ve bitkin hissediyordum kendimi.

Sinan'la Zeynep'in kavgasından etkilenmemesi için onu buraya getirmiştim. Her ne kadar kafasını dağıtmaya çalışsam da eve gidip anne ve babasının yüzüne baktığında o kavgayı hatırlayacaktı. Benimle geçirdiği güzel anıları değil.

"Ya, Allah Kahretsin!" diye bağırdı Zeynep avaz avaz. Salonda otururken yukarıdan bir anda yükselen sesler yerimden doğrulmama sebep oldu. "Sadece sevdim seni ya! Sadece sevdim! Senden de beni sevmeni bekledim! On iki sene oldu, Sinan!" diye bağırdı boğazı yırtılırcasına. "Sen bana bir adım bile gelmedin!"

Zeynep'in yüreğine düşen acı benim içimi yaktı. Oturduğum yerde onun acısıyla ezildim.

Sinan'ın öfkeyle, "Ben sana söyledim!" dediğini duydum. "Ben sana benden seni sevmemi bekleme, dedim! Benim hayatımda bir kadın var! Yokken bile var olacak bir kadın!"

Bir bilseydi... Zeynep'i nasıl mahvettiğini, paramparça ettiğini bir bilseydi yine yapar mıydı böyle?

"Mecbur olmasaydım evlenir miydim seninle?"

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Beni bile inciten sözleri, kardeşim dediğim kadını mahvetmişti kesin.

Aydınlığın yerini yavaş yavaş karanlığa bıraktığı bu gece de bir adam, bir kadını sözleriyle vurdu. Zeynep'in sol yanının katili Sinan'dı. Sevdiği adam...

"O zaman ümit vermeyecektin! Ben o eşikten her dışarıya adımımı attığımda önümde kapı duvar olup gitme, demeyecektin! Ben sana söyledim, Sinan! Mecbur değilsin, dedim!" dedi ağlaya ağlaya. Göğüs kafesimi sıkıştıran o histen daha fazlası vardı Zeynep'te. "Ben bilseydim... Ben bilseydim sol yanımın sızısının sen olacağını, yemin ederim ki o deftere o imzayı asla atmazdım!"

"Ben seni hiçbir şeye zorlamadım."

"Kalmaya zorladın," dedi hayal kırıklığını benim bile hissettiğim sesiyle. "Gitmememe izin vermedin!" dedi sitemle.

"Zeynep," dedi Sinan. Haklılığı karşısında tek kelime edemiyordu şimdi.

"Bir gün senden öyle bir gideceğim ki bu sefer engel olamayacaksın!" dedi yemin eder gibi. "Bazı gidişlerin dönüşü yoktur, Sinan. Ben de gittiğim yere geri dönmem zaten. Ama umarım, ben senden gittiğimde senin için çok geç olmaz."

Zihnim sabaha sürüklendiğinde yaşanılanlar içimi sıkıştırdı. Parmaklarım yatıştırmak istercesine Uraz'ın saçlarında gezindi. Onu çok seven bir anne ve babaya sahip olabilirdi. Ama bilmediği şey Sinan ve Zeynep'in evliliğini ayakta tutan şeyin sadece kendisi olduğuydu. Zeynep, Uraz için kendini harcamıştı. Oğlu için yapmıştı bu fedakârlığı. Bu ne demek, anlayamazdım ben.

Yarım saati daha bu şekilde devirdiğimde, filmin bitmesiyle yan tarafımdaki Uraz'ı buldu bakışlarım ve kolumun üzerine yattığını gördüm. Öylesine masum ve derin uyuyordu ki uyandırmaya kıyamadım. Yavaş ve dikkatlice onu kucağıma alırken kısa bir an gözümün önü karardığı için sendeledim ama toparladım. Sargılı elimin örttüğü yara sızlasa da umursamadım. Topuklarımın üzerinde sağlam durmaya çalışırken göğüs kafesim garip bir hisle kasıldı. Kısa bir an için nefesim kesildi. Birkaç dakika kucağımda Uraz'la ayakta beklediğimde gözlerimi kapatıp açtım ve derin bir nefes aldım. Eğilip çantamı da aldığımda Uraz kucağımda homurdandı.

Salonun çıkışına doğru ilerlerken kucağımda olan Uraz'ın saçlarını okşadım. "Uyu, bebeğim," dedim. "Uyu da büyü bakalım." Gerilen vücudu, sesimi işitmesiyle gevşedi. Kucağıma sindi kedi gibi.

Sinema salonundan çıktığımda gözümü alan ışıklar yüzünden bakışlarım kısıldı. Adımlarım asansörü bulduğunda düğmeye bastım ve beklemeye başladım. Hemen arkamda dikilen iki genç adama kısa bir bakış attıktan sonra gelen asansöre bindim.

Asansörden indikten sonra AVM' den çıkar çıkmaz, suratıma çarpan buz gibi soğuk ürpermeme sebep olurken kucağımdaki Uraz'a üşümemesi için sıkı sıkı sarıldım.

"İz Hanım?" Kulaklarıma sızan ses Devrim'e aitti. Yanıma gelen adama baktım omzumun üzerinden. Kollarını bana doğru uzatırken, "Yardımcı olayım," dedi.

Zeynep onu yeniden gördüğünde, "Ali'yle ne yapacaksın?" diye sormuştu. "Yoksa tekrar mı?"

"Asla, Zeynep," demiştim kesin bir dille. "Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Merhamet ve saygı. Sadece bu kadar. İçimde ona karşı hiçbir şey kalmadı. Ben bitirdim onu. Onun beni bitirmemesi, ne istediği umurumda değil. Ben artık kâğıt üzerinde de olsa evli bir kadınım. Keskin'e bu saygısızlığı yapmam."

Onunla ne kadar az muhabbet edersem o kadar iyiydi.

Kısa bir an tereddütte kalsam da Uraz'ı onun kollarının arasına bıraktım ve elinde tuttuğu şalı sıkıca onun üzerine sardım.

"Sinan'a mı gideceksin yine?" diye sordu.

"Evet," dedim düz bir sesle.

"Zeynep nasıl?" diye sordu bu kez. "Hamileliği riskliymiş."

Bıkkın bir nefes verdim. "Bunları bana neden soruyorsun, Devrim?" dedim sitemle. "Sinan zaten anlatmıştır sana."

Bakışlarını üzerimden bir an olsun çekmeden, "Konuşmaya çalışıyorum," dedi.

Ben de konuşuyordum seninle. Karşımda bir duvar olsa çatlar, çatlaklardan sızan kor kızıl kan olurdu.

Sen beni duymadın. Dinlemedin.

"Ama ben seninle konuşmak istemiyorum," diyerek, kestirip attım. Üç yıl sonra bana ne dese boştu. Bende yeri yoktu artık. *Nerede kaldı bu araba?*

"Bu kadar mı nefret ediyorsun benden?" diye sordu. "Bu kadar mı geçtin benden? Benimle konuşmak bile istemeyecek kadar mı nefretin?"

"Senden nefret etmiyorum," dedim buz gibi bir sesle. "Senden nefret etmem için bir nedene ihtiyaç duymam gerekir ve inan bana, nefret bile edemeyeceğim kadar yoksun içimde, Devrim. Nefretimi bile hak etmeyecek kadar yoksun." Derin bir nefes aldım. "Hâlâ neden çabalıyorsun? Arkana bile bakmadan, bırakıp gittiğin bir kadın için bu çaba neden?"

"Geçemiyorum," diye yakardı. "Ben senden geçemiyorum, İz," dediğinde sıkıntıyla iç geçirdim. "Ben senden nasıl geçerim? Ben senden, bana sığınak olan kadından nasıl geçerim bilmiyorum, İz. Sen benim yuvamdın." Buz gibiydi bakışlarım. "Yuvadan nasıl gidilir, bilmiyorum ben." Bir nefes çekti ciğerlerine. Çektiği nefeste boğuldu sanki. Kahveleri dalgalandı. "Asıl sen söyle. Sen nasıl geçebildin benden, bizden?" *Nasıl vazgeçtin*, der gibiydi. "Ölesiye değil miydi?" diye sordu. "Ölesiye değil miydik?" Sesi, çaresizliği kendine gebe edinmişti.

"Ama gittin," dedim acımasızca. "Sen benden gittin, ben de senden geçtim." Rahatsızlık hissi, göğüs kafesimde kendine yer edindi. "Ölesiye değilmiş demek ki. Yanılmışım." Kahveleri bana bakakaldı.

Sözlerim birer kurşun olup yüreğini deldi. Kahveleri acı bir hale büründü.

Hayal kırıklığı en derinlerimde kendine yer edinmişti.

Ben onu sevmiştim.

O beni sevmişti. Tek fark o hâlâ beni seviyordu. Sözünü tutuyordu ve benden ölesiye de olsa geçmiyordu.

Ama ben ondan geçeli çok olmuştu. Bir daha da dönmeye niyetim yoktu.

"İz," dedi. "Biz... Yeniden başlayamaz mıyız? Olmaz mı bizden bir daha?" Bakışları umut doluydu. En ufak bir umut bile ona yeterdi.

"Olmaz," dedim buz gibi bir sesle. Karşımda dağ gibi dikilen o adam yıkıldı sanki. Omuzları bir çocuk gibi çöktü. Sayısız göreve çıkmış, omuzlarında kilolarca çanta taşımış, kan kusmuştu belki ama o dik omuzları bana geldiğinde hep çöker, karşımda bir çocuk gibi boynunu bükerdi.

Oyun arkadaşımı kaybedeli üç yıl olmuştu. Ne kadar ararsam arayayım bulamamıştım. En sonunda ben de vazgeçmiştim. Yarı yolda bırakıldığım bir göreve, yanımda aynı askerle tekrar çıkmamıştım.

Bakışlarını kaçırdı suçlulukla. AVM'nin önüne yaklaşan arabaya döndü bakışlarım. Kaşlarım çatıldı, onun burada ne işi olduğunu sorguladım kendi içimde. Kalbim göğüs kafesime sertçe bir baskı uyguladığında bütün vücudumu bir ateş bastı. Arabası hemen önümde durduğunda sürücü kapısı açıldı ve heybetli cüssesi dışarı çıktı. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı ve yine fazlasıyla dikkat çekiyordu. Güneş gözlüğünü çekip çıkardığında yorgun bakan gözlerini fark ettim.

Hiç uyumamış mıydı?

Ağır adımlarla bana doğru yaklaşırken Uraz'ı, Devrim'in kucağından dikkatlice aldım. Kısa sürede, karşımda dikildiğinde katran karası bakışları üzerimdeydi.

"Ne işin var senin burada?" dedim ters ters. Bakışları Devrim'i bulduğunda, Devrim yanımızdan ayrılmak zorunda kalmıştı.

"Karımı almaya geldim," dediğinde dürüstlüğü kalbimin teklemesine sebep oldu. "Seni eve ben bırakmak istedim," dedi düz bir sesle. "Biraz da konuşuruz diye düşündüm."

Aramızdaki o pamuk ipliğine bir düğüm daha attı. Buz tutmuş kalbimi bir kez daha sardı. Gözlerim de kalbim kadar soğuk bakıyor muydu? Ya da bedenim, ruhum gibi kül kokuyor muydu?

Ben neden senden bir adım uzağa gidemiyorum, Alacahan?

"Konuşacak bir şey yok," dedim sertçe. Kalbimi sarıp sarmalayan o garip histen kurtulmak istedim. Mideme o garip hissin bir benzeri oturdu. Ne kadar yutkunsam da o his geçmedi.

"İzgi," dedi sıkıntıyla. "Sınama beni." Bakışlarım kısıldığında onun da bakışları kucağımdaki Uraz'a düşmüştü. "Çocuk daha fazla üşümesin. Hadi, geç arabaya." Gözleri kısıldı. Sargılı elimi fark ettiğinde bana doğru bir adım attı. "Eline ne oldu?"

"Gerek yok," dedim buz gibi bir sesle. "Zebanilerin burada zaten. Onlar bırakırlar beni." Ama onun istediği cevap bu değildi.

Kaşları havalandığında, bana üsten bir bakış attı. "Eline ne oldu, İzgi?" dedi tekrar.

"Cam. Sabah kestim. Ufak bir şey. Çok önemli değil," dedim kestirip, atarak.

"Ver çocuğu bana," dedi ve kollarını uzatıp Uraz'ı kucağımdan aldı. "O elinle bir de çocuğu taşıyacak halin yok. Yorgunsun, her halinden belli. Hadi, geç arabaya," dedi sıcacık bir sesle.

Sıkıntılı bir nefes alıp, "Off!" dedim. Arabaya doğru attım adımlarımı. Peşimden gelirken kapımı benim için açtı. O, Uraz'ı arka tarafa bırakırken, "Bıktım!" diye sızlandım. Yolcu kapısını da benim için açtığında istemeye istemeye binmek zorunda kaldım ama onun dudaklarının belli belirsiz kıvrıldığını gördüm.

Sürücü koltuğunda yer alıp kemerini taktı. Arabayı çalıştırdığında beraber AVM'nin önünden ayrıldık. İkimizden de ses çıkmadığı için gergindim. Kendimi bir konuşmaya hazır hissetmiyordum. On beş dakikalık sessiz geçen yolun ardından sahile yakın bir yerde arabayı durdurduğunda klimaları kapamadan arabadan indi ve ben de hemen arkasından inerken, Uraz'ın üzerine attığım şalı düzeltip aşağıya indim.

Sanırım konuşmak ve bir şeyleri halletmek istiyordu.

Buz gibi soğuk tenime çarptığında istemsizce irkildim. Kollarımı göğsümde birleştirirken karşımda dikilen adama diktim gözlerimi. "Boşanma evraklarını imzalamamışsın," dedim düz bir sesle. Kasım ayının yakıcı soğuğu, buz tutmuş kalbimi daha çok üşütüyordu. *Üzerime çakmak dahi çakılsa o soğuğu içimden kimse söküp alamazdı.*

"Senden boşanmayacağım," dedi kendinden emin bir sesle. "O davayı da boşuna açtın. İkimiz de çok iyi biliyoruz ki ne sen benden gidebilirsin ne de ben senden." Kollarımın arasına sakladığım tırnaklarım avuçlarıma baskı uyguladı.

"Bana inanmadın," dedim kırgın bir sesle. İkimizi birbirine çeken bir şeyler olduğu doğruydu. Henüz bir ayını tamamlamış, ikinci ayı yarılamaya yakın bir evlilikti. Güvensizliklerin olması normaldi ama sorgulamadan o kadar insanın içinde yaptığı şey de doğru değildi.

"Hayatımın hatasıydı," dedi kalın ve tok bir sesle. Kara gözlerini mesken edinen ifadenin arkasına gizlenmiş olan pişmanlığı görebiliyordum.

Boğazıma oturan yumru yutkunmamı engelledi. Tırnaklarım

avuçlarımda hilal izini bıraktı. "Bana inanmayan bir adamın karısı olarak bu hayata devam etmek istemiyorum," dedim kesin bir dille.

"İzgi," dedi, iç geçirerek. "Bu mümkün değil."

"Mümkün kıl o zaman," dedim gardımı indirmeden.

Başını iki yana sallarken üzerime doğru bir adım attı. "Asla," dedi katı bir sesle.

"İstemiyorum, Keskin," dedim sıkıntıyla. "Yoruldum. Kendimi açıklamaktan, diken üstünde yaşamaktan, çoğu şeye mecbur bırakılmaktan, kendimi inandırmak için çabalamaktan yoruldum," dedim sitemle.

Her şeye bir cevabı olan ben, haklı olduğum halde ağzımı bile açamadım sana o gün.

Kendimi anlatmama izin bile vermemişti. Herkes gibi oda sırtını bana dönmüş, beni dinlememeyi seçmişti. Bir kez daha haksızlığa uğramanın etkisi yüzüme tokat gibi çarptı. Anlaşılamamak, söylediklerimin umursanmaması o kadar ağırımı gitti ki uğradığım haksızlığın acısı bir enkaz gibi devrildi üzerime. Beni o enkazın altından hiç kimse çıkaramazdı. O bile.

Ya o gün geldiğinde ne yapacaksın? Bu sefer onu haksız çıkardın, İz ama ona ihanet ediyorsun. Bu yalan değil.

"Biliyorum," derken bana doğru bir adım attı. "Ne kadar kırıldığını, incindiğini, yorulduğunu görebiliyorum ama beni de anla. Ortada hiçbir şey yokken suçlamadım ben seni. Elimde onunla görüştüğüne dair fotoğraflar, telefon kayıtları, öncesinde Silvan'ın beni kışkırtması ve bunu yapanın sen olduğunu öne sürmesi... Yaptığımın affı yok belki senin nezdinde ama bir de benim tarafımdan bak olaya. Sen olsan ne düşünürdün?"

Elleri, kollarıma sarıldı. Birkaç adımda dibimde bitti. Başımı geriye atarken gözlerinin içine baktım. Sessiz kaldım. Kelimeler zihnimde belirip kaybolduğunda ne söyleyeceğimi bilemedim.

O da kendince haklıydı. Ama bu, kırgınlığımın geçeceği anlamına gelmiyordu. Ona ihanet etmediğimi söylerken bile aslında ona ihanet ediyordum. Yalan söylüyordum ve bu adamın karşıma geçmiş, hatasını kabul ettiğini söyleyerek bir nevi af dilemesi yüreğime dokunuyordu. Yanlış bir şey mi yapıyordum? Neydi böylesine içimi burkan?

"Tüm oklar seni gösterirken ve bunun senin yapmadığına dair bir kanıt ortada yokken başka bir şey düşünemezdim," dedi sıcacık bir sesle. "Annen hakkında sana yalan söylediğimi düşünüp onunla işbirliği yaptığını sandım. Üstüne bir de seni onunla bir restoranda karşılıklı

bir şeyler konuşurken buldum, İzgi. İhanet ettiğini sandım. Evliliği en başından beri istemediğini biliyordum. Gideceksin sandım. *Mezarlığa gittim*, dediğin halde telefon sinyalinin onun evinden çıkmış olması ister istemez seni suçlamaya itti beni." Sıkıntılı bir nefes aldım. "Sana içten içe inanmak istesem de o an için bu mümkün değildi."

Haklıydı.

Yine haklıydı ve söyleyecek bir şey bulamıyordum. Ben de kendimce haklıydım o da. Bu durum beni bir çıkmaza sokuyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum.

"Biraz düşünmek istiyorum, Keskin," diye mırıldandım. Gözlerinde umut yeşerdi. "Bir süre daha yalnız kalsam iyi olacak." Çıplak kollarımdaki teması içimi titretti.

"Ne zaman çağırırsan kapında olacağım," dedi tok bir sesle. Ceketini çıkarırken üzerinde sadece beyaz gömleğiyle kaldı. "Ne zaman ararsan açacağım." Ceketini yavaşça omuzlarıma bırakırken gözleri gözlerimdeydi. "Bekleyeceğim, İzgi." Buruk bir tebessüm yer edindi dudaklarımda.

"Kabul etmezsem?" dedim merakla ona bakarken. Katran karası gözleri, yeşil gözlerime mühürlendi. "Ya o kapıyı sana açmazsam?"

"Bana kırgın olmana rağmen gözlerin böyle bakarken bu söylediklerine inanasım gelmiyor hiç." Başını sallayıp, "Ama sorun değil," dediğinde hasta kalbimin atışları hızlandı. "Sen geleceksen eğer ben beklerim o kapının dışında."

Göğüs kafesimdeki ölü kelebekler bir bir kanatlandı. O kuyunun dibindeki kız çocuğu bile umutla başını göğe kaldırdı. Bir can hayat buldu göğüs kafesimde.

"Beni artık eve bırakır mısın?" dedim yumuşacık bir sesle. "Zeynep merak etmiştir. Uraz da yatağına yatsa iyi olacak," derken gözlerim arka tarafta mışıl mışıl uyuyan Uraz'a kaydı.

Başını *hay hay*, der gibi sallarken baskısı üzerimden çekildi ve birlikte tekrar arabaya bindik.

Sahil yolunda ilerlerken, "Çocukları seviyorsun, belli," dedi bir anda. "Yoksa ona bütün gününü ayırmazdın."

"Uraz başka," dedim tebessüm ederek. "Oğlum gibidir." Gözleri bana döndü. "Onun için her şeyi yaparım."

"Her şeyi mi?" diye sordu merakla.

"Her şeyi."

"Kanından olmayanı böyle sahiplendiysen kim bilir kendi çocuğunu nasıl sahiplenirsin?" dediğinde sessiz kaldım. Bu konu hakkında onunla konuşmak istemiyordum.

"Sen ister miydin?" diye merakla sordum. "Çocuk sahibi olmak. Ben istemem. Bir bebek fikri bana hiç doğru gelmiyor."

"Çok isterdim," dediğinde tırnaklarımı sargının üzerinden avcuma geçirdim. "Bir kız, bir oğlan fena olmazdı."

"Bizim aramızda bir uçurum var, biliyorsun, değil mi?" dedim sessizce. Bana dönüp bakmadı. "Karşı karşıyayız, Keskin. Sen bir uçtasın, ben bir uçtayım. İstesek de varamayız birbirimize çünkü aramıza örmeye çalıştığın o köprü yıkık dökük."

Avcunu direksiyona yaslayıp döndürdüğünde, "Hallederiz," dedi tok bir sesle. "Senin yıktığını toparlarız elbet."

Sessiz kaldım.

Yol boyunca aramızda süren sessizlik yine baş gösterdi. Keskin kucağında Uraz'la birlikte eve girerken ses çıkarmamaya çalışıyordum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp, bir köşeye yavaşça bırakırken hemen arkamdan geliyordu.

"Neden öyle yürüyorsun?" diye sordu. Gözlerindeki garip ifade kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Bana sanki kafamın üzerinde antenlerim varmış gibi bakmayı kesmeliydi!

"Şşt!" diye kızdım ona. Parmak uçlarımda yürüdüğüm için bu ona garip gelmişti. "Zeynep'le, Sinan uyuyordur. Uyandırmay-" diyecektim ki koridorun ışıkları bir anda açıldı ve elinde tuttuğu, içi çikolata kaplı çilek dolu kâseyle Zeynep karşımda belirdi.

Parmak ucumda kaskatı kesilirken gözlerimi açılan ışıkla kırptım. Zeynep'in bakışları ikimizin arasında gidip, gelirken dudaklarımı yakalanmanın verdiği hisle gergince dişledim.

"Merhaba," dedi Zeynep, yumuşacık bir sesle. O da bir anda bizi gördüğüne şaşırmış olmalı ki gözleri kocaman açılmıştı. "Zeynep ben," dedi ve elini bir anda hiç yadırgamadan ona doğru uzattı.

Keskin'in bakışları kısa bir süre beni bulduğunda, Zeynep'i bekletmedi. "Memnun oldum," dedi, uzattığı elini sıkarak. "Keskin. İzgi'nin kocasıyım." Zeynep'in dudaklarında bir tebessüm açarken heyecanla ona bakmıştı. Onunla tanışmayı başından beri çok istiyordu.

Tip tip Keskin'e baktım. Söylemese olmuyordu yani!

"Aa, öyle mi?" dedi Zeynep. Sanki tanımıyormuş gibi yapması yok muydu! "İz bahsetmişti aslında senden ama tanışmak nasip olmamıştı hiç." Yandan yandan onu cimciklerken suratı buruşmuş, *ne var ya*, dercesine bana bakmıştı.

"Bahsetti demek..." dedi eğlenen bir sesle. Bakışları üzerimde gidip geldi. Tip tip baktım ona. Beni umursamadan önüne döndüğünde, dudaklarında hâlâ gizli bir tebessüm hâkimdi.

"Alayım ben Uraz'ı." Keskin, Uraz'ı Zeynep'e vermek için hareketlendi. "Zahmet oldu sana da."

"Alma, Zeynep," dedim hızla. "Ağır Uraz. Hamile halinle ne yapıyorsun, Allah aşkına?" dedim sitemle. Keskin, Uraz'ı vermekten vazgeçince Zeynep omuz silkmişti. Kaşlarımı çattım.

Gözleri Zeynep'i bulduğunda merakla, "Hamile misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Zeynep gülümseyerek. "Henüz bir buçuk aylık."

"Cinsiyeti belli mi?" derken fazla ilgiliydi. Kaşlarım havalandı.

"Hayır." Zeynep'in gözleri bana döndüğünde ona gülümsedim. "Ama kız olursa adını İzgi koyacağım," dediğinde Keskin'in ona bakakaldığını fark ettim. Kaskatı kesilmişti. Zeynep'in bakışları tekrar Keskin'i buldu. "Bu gece burada kal istersen. Geç oldu. Gitme boşuna eve," dedi. *NE?*

"Rahatsızlık vermeyeyim ben şimdi," derken kara gözleri bana döndü. "Başka sefere artık." Benden bir onay alamayınca Zeynep'i reddetmek zorunda kaldı. Gözlerindeki garip ifade kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Bazen onu anlayamıyordum.

"Aa, olmaz," dedi Zeynep. Neden olmazdı? "O kadar gelmişsin, hayatta bırakmam. Hem İz'in yanında kalırsın. Sinan da yok zaten bu gece," diye devam etti. Ona s*en ne saçmalıyorsun*, dercesine baktım.

"Fena fikir değilmiş," dedi bakışlarını üzerimden çekmeden. Ona kötü kötü baktım. "Olur, kalırım," dedi beni sinir etmek istercesine.

Zeynep, sevinçle sırıttı.

Gözlerimi devirdim. Bu da dünden razıydı.

Zeynep, Keskin'e Uraz'ın odasını gösterirken ben de peşlerine takılmıştım. Keskin, Uraz'ı yatağına yatırdıktan sonra odadan çıkmış ve yanıma gelmişti.

"Bu taraftan," dedim huysuz huysuz. Ona arkamı döndüğümde hemen arkamdan geliyordu. Birlikte benim odama girdiğimizde, Zeynep Sinan'ın pijamalarından getirmişti. Ben banyoda üzerimi değiştirdikten sonra o da Sinan'a ait olan siyah bir eşofman ve siyah bir tişört giymişti. Eşofman tam oturmuştu ama tişört dardı ve sıktığı belliydi.

İki parmağı sürekli yakasını çekiştirip, dururken homurdanıyordu. O tişörte sığabilmesi bile mucizeydi zaten.

"Çıkar istersen," dedim yatağa girerken. "Sıktı bayağı. Rahat edemezsin gece onunla." Yatağa girerken bunu bekliyormuş gibi bana baktı ve tişörtü ensesinden tutup çıkardı. Ani hareketiyle bakışlarımı hızla çektim üzerinden.

Koca bir yastığı aramıza koyarken kaşları çatılmış, ne yaptığımı sorgularcasına bana bakmıştı. *Hiç kusura bakma, canım. Ateşle barut misali yanarız vallahi!*

İz! O adonisler, baklavalar, pazılar ne? Bizi bunlardan mahrum mu bıraktın gerçekten?

Yutkunup gözlerimi gözlerinde sabit tutmaya çalıştım ama başarılı olamadım. Bakışlarım ağır ağır göğüs kaslarına doğru kaydı. Göğsünün düzgün görüntüsü aklımı başımdan alırken biraz daha aşağıya indi gözlerim ve karnındaki ufak yara izi dikkatimi çekti. Parmaklarım istemsizce yarasına dokunurken kaskatı kesildiğini ona dokunduğum an fark ettim.

"Nasıl oldu bu?" diye sordum merakla.

"Ufak bir kaza," diyerek geçiştirdi.

Gözlerimi yarasından ayırıp, gözlerine dikerken, "Kurşun yarası bu, Keskin," dedim. "Üzerini kapatabilirdin, neden kapatmadın? Ayrıca nasıl oldu bu yara?"

"Taze o yara. Ayrıca nasıl bir hayatım olduğunu biliyorsun. Yara izlerini sevmediğimi de. Birkaç güne kapatırım üzerini bir dövmeyle," dediğinde sessiz kaldım. Elim yarasının üzerinden hafifçe sıyrıldığında bileğimi yakaladı.

Yatağa dizini yaslarken üzerime doğru eğildi. "Aklımı karıştırıyorsun," dedi gergin bir sesle. "Zihnimi allak bullak ediyorsun." Cüssesi üzerime biraz daha düştüğünde tuttuğu bileğim yatağa yaslandı. Sertçe yutkunurken kalbim hızla çarptı. Göğüs kafesim sertçe yükselip kalktı. Gözlerini yumup, "Canımı sıkıyorsun," derken sesi sert ve toktu.

Hafif bir tebessüm edip, "Bu beni memnun eder," dedim dikbaşlılıkla.

Yüzündeki gülümseme büyüdüğünde başını iki yana salladı ve bu hareketi gözüme fazlasıyla hoş geldi. "Cesaretin, aptallığından mı?" derken üzerime doğru biraz daha eğildi. Şimdi yüzlerimiz arasında bir karışlık mesafe vardı. Tuttuğu bileğimi yatağa daha sert bastırdı. "Yoksa korkaklığından mı?" dediğinde gülmeden edemedim.

"Yokluğum koymuş," dedim alayla.

"Yokluğunun koyduğu doğru," dediğinde yutkunmak istedim ama boğazıma takılan yumru buna engel oldu. "Ama varlığın da aklımı başımdan alıyor." Dudakları dudaklarıma temas etmek için hamlede bulunduğunda onu beklemediği bir anda sertçe göğsünden ittim.

"Yavaş," dedim şuh bir sesle. "Sınırını aşıyorsun." Aramızdaki yastığı tekrar gözüne soka soka düzelttiğimde kaşları çatıldı. "Ya yerde

yatarsın ya da bu şekilde yatarsın," dedim düz bir sesle. Kaşları alayla havalandı. "Sen karar ver."

"O sınırları bir gün aşacağımı biliyorsun, değil mi?" dediğinde kaskatı kesildim.

"Bu asla olmayacak," dedim sertçe. Dilimin damağımın kuruduğunu hissettim.

İşaretparmağını bana doğru salladığında, "Bunu bizzat sen yapacaksın," dedi kendinden emin bir şekilde. "O sınırları benden önce sen yıkacaksın."

Böyle bir şeyi asla yapmayacağım.

Kendimden emin bir şekilde, "Hayır, böyle bir şeyi asla yapmam," dedim.

"Göreceğiz bakalım."

Sesindeki alay dolu tınıyı çözemedim ama dudaklarına yerleşen tebessüm hayra alamet değildi.

"Görelim bakalım," dediğimde dudakları belli belirsiz kıvrıldı ve sol tarafa geçip kuruldu.

"Gerçekten böyle mi uyuyacağız?" diye merakla sordu.

"Bir mahsuru mu vardı?" dedim iğneleyici bir tonla. Sıkıntıyla iç çekerken başını iki yana doğru salladı.

Sen uslanmazsın, diyordu kendince.

"Zeynep..." dedi bir anda. "Kızı olursa senin adını koyacağını söylemişti içeride," dediğinde başımı sallayarak onayladım. "Bir sebebi var mı?"

"Hayır, yok," dedim anında. "Öyle bir muhabbet geçmişti aramızda, bir anda olan bir şeydi. Beni rahatsız etmez, o da aksine çok sevinir," dedim gülümseyerek. "Benden bir tane daha olması garip hissettirdi." Aklıma Zeynep'in bir kızı olduğu düştü istemesizce. Adının İzgi olduğu bir kız çocuğu... Hayali bile güzeldi ve Zeynep'in bana böyle kıymet verip düşünmesi çok özeldi.

"İstemez miydin?" diye sorduğunda gözlerimi gözlerine diktim. "Anne olmayı," dedi merakla.

İrkilip, "Hayır," dedim anında. "Öyle bir düşüncem de isteğim de yok. Senin de bir beklentin olmasın," derken çıplak ayaklarımı yorganın altına soktum.

"Elbette öyle bir beklentim yok," dedi hızla. Yanlış anlamamı istememişti. "Sadece merak ettim. Çocukları ne kadar çok sevdiğini gördüm," dediğinde sessiz kaldım. "Yine de hamile kalsaydın ne yapardın? Doğur-"

"Aldırırdım," dedim anında. Sözlerim bir bıçak görevini gördü. Bunu beklemiyor olacak ki kaskatı kesilmişti. "Asla doğurmazdım," dedim kesin bir dille.

"Neden?" diye sordu hayretle. "Sana anne olmak çok yakışırdı," dediğinde gözlerinde beni kısa bir an için o şekilde hayal ettiğini gördüm.

"Sanmıyorum," dedim dudak bükerek. Kaşları çatıldı. "Ama bir şeyden eminim," derken işaretparmağımı ona doğru sallamıştım. "Senden kesin çok iyi bir baba olurdu. İleride çocuğunun annesi olacak o kadın çok şanslı."

"Sanmıyorum," dediğinde anlam veremeyerek ona baktım. "İleride bir çocuğum olacağını yani. Beni baba yapmasını istediğim tek bir kadın var bu hayatta. Ama onun da böyle bir düşüncesi yok," dediğinde ona bakakaldım. Yüzümdeki gülümsemem dondu. İçimde bir zelzele meydana geldi. Nefes alamadım. Kalbim sertçe tekledi.

Benden bahsediyor olamaz, değil mi?

Yutkunurken, "Neden öyle söyledin?" diye merakla sordum. Korku ilmek ilmek içime işlerken vereceği cevabı merakla bekledim ama o sadece bana bakmayı sürdürdü. "Keskin?" dedim ısrarla.

"Bir nedeni yok," dedi kestirip, atarcasına. Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki, "Uyu, İzgi," dedi ve uzandı.

Sertçe yutkunup gözlerimi üzerinden çektim. Yanı başımdaki ışığı kapatıp yattım ve ona sırtımı döndüm. Gözlerinin üzerimde olduğuna emin olsam da gözlerimi kapadım. Sessiz kaldı. O kadar uzun süre sessiz kalıp beni izledi ki uyku ağır basınca bunu daha ne kadar sürdürdü, bilmiyordum.

Sessizliği odanın içine dağılırken gözlerim tamamen kapandı. Uyku beni kollarının arasına çektiğinde bir süre sonra uyku ve uyanıklık arasında bir sarsıntı hissettim. Zihnim tamamen kendini uykunun kollarına atmamışken, henüz tam olarak dalamadığım uykunun kolları arasından belime sarılan kollar çekip çıkardı beni. Aramızdaki yastık yavaşça çekildiğinde, koca bedeni arkamda, yüzü saçlarımın arasında yer aldı. Kokusu buram buram içime dolarken kesik kesik istemsizce soludum. Kolları iyice belimi sarıp sarmaladığında, başı boynumla saçlarım arasında yer aldı bu sefer.

"Ne yapıyorsun?" dedim uykulu sesimle. Sersem gibiydim.

"Uyuyorum," dedi boğuk bir sesle. "Sana da tavsiye ederim."

Parmaklarım, belimdeki ellerini itmek için harekete geçtiğinde, "Bir haftadır adamakıllı uyuyamadım," dedi ve hareketlerim durdu.

"Evde kaldığın o günlerde aynı yatağı paylaştığımız için kokun sinmiş yastıklara, yanımda ve yatağımda da olmayınca yadırgadım." Kaskatı kesildim. Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. "Ne yapayım? Alışkanlık olmuş herhalde," diye geveledi.

"Ne demek istiyorsun?" dedim kuru bir sesle.

"Sensiz uyuyamıyorum," diyerek beni dumura uğrattı. Kaburgalarımın altında saklı kalan kalbim sertçe teklediğinde, göğüs kafesimdeki cansız kelebekler bir bir kanatlandı. İçime bahar doldu. "En azından bir süre idare et beni," dediğinde hiçbir şey yapamadım. İtemedim onu. Ellerim duraksadı. Aklım sustu ve beni kalbimdeki karmaşayla bir başıma bıraktı.

Neden bilmiyorum ama kıyamadım. *Uyuyamadım*, dediği için ona kıyamadım.

Ben bütün gece sözlerinin etkisi yüzünden uyku uyuyamazken o benim aksime kesintisiz bir uyku çekti. Beni bir bilinmezliğin içinde, kafa karşılığıyla bir başıma bıraktı. Oysa bihaberdim. Kalbime yeşermesi için attığı ilk tohumun bu gece atıldığından bihaberdim.

10. KADERE GEBE OLAN TESADÜFLER

İçimdeki huzursuzluk hissiyle birlikte bu sabaha gözlerimi açmıştım. Hafif çiseleyen yağmur cama vurup, kendine yeni rotalar çizerken sabahın erken saatleri olmasına rağmen hava kasvetli ve karanlıktı.

Kasım ayı, felaketlerle ve acıyla beraber gelmişti. Aynı zamanda tesadüfleri de beraberinde getirmişti. Korkularımı süsleyen karanlıktan daha kötüsüne mahkûm olmuştum.

Hayır.

Mahkûm bırakılmıştım.

Dışarının soğuğu içime işlerken, ellerimi saçlarımdan geçirip yatakta iki seksen uyuyan adama doğru sessizce yaklaştım. "Keskin," dedim kuru bir sesle ama bir cevap alamadım.

Keskin yastığa dağılan saçları, dolgun dudakları ve gözlerini örten uzun, gür kirpikleriyle kaşları çatık bir şekilde yüzünü yastığıma gömmüş, üzeri çıplak bir şekilde uyuyordu. Dün gece aramıza koyduğum yastık ise yerdeydi. Kocaman cüssesi yatağın yarasından fazlasını kapsarken geniş omuzları haddinden fazla cezbediciydi.

"Keskin!" diye seslendim bir kez daha. Elimle omzunu sarstığımda kaşları çatıldı. "Keskin!" Omzunu dürtüp sitemle, "Keskin ya!" dedim.

Keskin'in eli bir anda bileğimi yakaladı. Beni yatakta altına çekip üzerime karabasan gibi çökmesi bir oldu. Dudaklarımın arasından bir çığlık kaçmıştı.

"Ne var?" dedi sitemle. Saçları alnına doğru dökülürken gözleri uykuluydu. Kaşları çatıldı. "Sabah sabah benimle derdin ne, yavrum?" Korkuyla yutkundum. Heybetli bedeni üzerime çöktü. "Hayırdır?"

"Kahvaltı için uyandırmıştım," dedim düz bir sesle. Gittikçe bana yaklaştı. Katran karası gözleri ifadesiz, ifadesi düz ve katıydı. "Keskin..." dedim içime kaçan sesimle.

Faka basmıştım.

Odaya girdiğini bile fark etmediğim Uraz kapı ağzından sinsi sinsi bizi izlerken, "Anne!" diye bağırdı ve koşa koşa odadan çıktı. "Teyzemle kocası çok ayıp şeyler yapıyor!"

Gözlerim kocaman açılırken, "Ne?" diye bağırdım. Kalkmak için hareketlendiğimde Keskin izin vermedi. "Uraz!" diye cırladım. "Kes-

kin, bırak!" Altında debelenirken o bu halimden gayet de eğleniyordu. "Ya, bıraksana be adam!"

"Sence bir kez daha aynı hatayı yapar mıyım?" dedi tok sesiyle.

Dişlerimle dudaklarıma işkence ederken bakışları kısa bir an dudaklarıma düştü. Gözleri ısırdığım dudaklarımda takılı kaldı. Yüzü gittikçe yaklaşırken nefeslerim sıkılaştı. Dudakları ve dudaklarım arasında bir karışlık bir mesafe varken, boşluğundan yararlanarak onu üzerimden ittim ve yanıma devrilmesine sebep olurken yataktan hızla kaçtım.

"Öyle aklına her estiğinde beni öpemezsin!" diye bağırdım odadan çıkarken. "O bir kere olur!" Gür kahkahası kulaklarımda yankılandığında kalbim tekledi. Şuh, tok ve erkeksi kahkahası aklımı başımdan almıştı. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi atarken nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım.

Hiç rahat durmuyordu.

Acaba kış ayında hayvanlar kuduruyor muydu ne, diye düşünmeden edemedim.

Koridorda Zeynep'le karşılaştığımda istemsizce kızarırken mutfağa doğru adımladım.

"Teyzesi," dedi alayla peşimden gelirken. "Ayıp şeyler mi yapıyorsun sen?" İması daha çok kızarmama sebep oldu. "Hem de oğlumun yanında. Nasıl ayıp şeylermiş ki onlar? Merak ettim bak şimdi," dedi üzerime gelerek.

"Zeynep!" dedim uyarırcasına ama heyecanla dibimde bitti.

"Öpüştünüz mü?"

Doldurduğum ve bir yudum aldığım su boğazıma kaçarken, "Oha!" diye bağırdım. Hınzırca sırıttı. "Ne münasebet!" diye cırladım. Elimi ayağım koyacak yer bulamamıştım.

Bir anda yüzümü avuçlarının arasına alarak, "Bakayım," dedi. "Yanaklar kızarmış, saç baş dağınık ama dudaklarda bir şey yok." Keyfi kaçmış gibi somurttu. "Kedi köpek gibi debelendiniz mi? Ne yaptınız?" diye merakla sordu.

Dudaklarım konuşmak için aralandığında, bakışlarım kapıda gözüken adamı buldu.

"Hayır yani ne olur iki cilve yapsan adama," diyen Zeynep'e dehşete düşmüş gibi baktım. Gözlerim kocaman açıldı. "O da insan yani. Ne kadar dayanır, bilemiyorum şimdi. Sen dikkat et de azgı-"

Susmayacağını anlayınca avuçiçim *şak* diye Zeynep'in ağzına kapanırken gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi açılmıştı.

O da şaşkınlıkla bana bakarken Keskin başını önüne eğmiş, gülümsemesini saklıyordu.

Elimi ağzından çektiğimde, "Ne oldu, be?" diye cırladı. "Ne dedim sanki?" dedi ters ters. "Sen de bir tuhafsın. Önce adamın ayarlarıyla oynuyorsun, daha sonra kaçıyorsun. Sendeki de gösteririm ama elletmem muhabbetti," dediğinde şaşkınlıktan ağzım beş karış açılmıştı.

"Pes!" dedim sinirle. "Pes, Zeynep!" Omuz silktiğinde kolunu cimcikledim.

Keskin onu fark etmesi için boğazını temizlediğinde, Zeynep'in bakışları mutfak kapısını buldu.

"Aa!" dedi hiçbir şey olmamış gibi. "Uyandın mı? Ben de kahvaltı hazırlıyordum bahçeye," dedi gayet rahat bir şekilde. "İstediğin bir şey var mı?"

"Hayır," dedi düz bir sesle.

Zeynep yandan yandan beni dürtüp, "Sen de bırak artık şu Halil abi ayaklarını," diye fısıldadı.

"O ne alaka şimdi?" dedim yüzümü buruşturup. Üniversitede, kaldığımız evin güvenlik görevlisiydi Halil abi. Karısıyla kavga ettiği her gece bize gelirdi. Haklı da olsa haksız da olsa hiçbir şekilde yüz vermez, nazlanıp dururdu. Gözlerim kısıldığında, Zeynep'in yüzündeki gülümse ona kötü kötü bakmama sebep oldu.

Katran karası bakışları üzerimden çekilmezken, başımı *ne var*, dercesine salladığımda sessiz bir sabır çekti. Bakışlarım üzerime döndüğünde kalçalarımı zar zor örten ve göğüs dekoltesi olan bir karışlık saten bordo gecelikle durduğumu fark ettim.

Yanında geçerken, "Akıl mı bıraktın bende?" diye homurdandım ve adımlarım tekrar odaya giden koridoru buldu. "Sabah sabah aksiyon derdindesin!"

"Abartma, İzgi," diye homurdandı arkamdan.

"Abartmıyorum," dedim. "Fırsatını bulsam çakacağım o gevşek ağzının ortasına bir tane de neyse."

Bir anda kolumdan tutup beni içeriye çekti. Sırtımı kapıya yaslamasıyla afalladım. Bir elini kapıya yaslarken başını hafifçe eğdi.

Bu adam benim dengemi sarsıyordu.

"Aşk olsun," dedi alayla. "Senden bir tokadı mı esirgeyeceğim?" Nefesi yüzümü sıyırırken uzun olmama rağmen karşısında küçücük kalmak sinirlerimi bozuyordu. *Boyum, bir yetmiş altı benim!*

"Ne dikildin öyle zürafa gibi tepemde?" dedim ters ters. Kaşları çatıldı. Yakınlığı, yüzüme vuran sıcak nefesi ve belimin yay gibi geril-

mesine sebep olan yakıcı parmakları diken üstünde durmama sebep oluyordu. Dengem şaşmıştı.

"Senin beni sürekli bir hayvana benzetme işini ne yapacağız acaba?" dedi sitemle. Sitemi gülümsememe sebep oldu. "Ayrıca zürafa mı?" dedi. Kaşları havalandığında üstten üstten bana baktı. "Sana ne demeli, yercücesi?"

Kaşlarım çatıldı. Bir ayağımı öfkeyle yere vururken, "Boyum bir yetmiş altı benim," dedim sitemle.

Kara gözleri üzerimde dolaştığında, "Ama küçücüksün," dedi anlam veremiyormuş gibi. "Ele avuca sığmıyorsun." Sözleri içimde bir şeylerin yerinden oynamasına sebep oldu. Gözleri yeşillerime mühürlendi.

Yutkunup merakla, "Ne gibi?" diye sordum. *Beni bir çocuğa mı benzetiyordu gerçekten?*

Dalgın dalgın yüzümü izlerken, "Çocuk gibi," dedi iç geçirerek. Kaşlarım çatıldı. "Baş belası bir kız çocuğu gibi," dediğinde kaşlarım daha çok çatıldı. "Sevilmeye muhtaç ve şımarık bir kız çocuğu gibi." İstemsizce gülümsedim. Başını aşağıya doğru eğdiğinde ondan sakladığım gülümsememi görmek için çabaladı. Bu hareketi kalbimin atışlarının hızlanmasına sebep oldu. "Yercücesi seni," dedi bir çocuğa seslenir gibi tatlı bir tınıyla. Geri çekildiğinde, dudağında belli belirsiz bir tebessümle birlikte önüne döndü.

Boğazımı temizleyip, "Hayır yani elektrik direği gibi dikiliyorsun yanımda," diye söylendim. Gülümsedi ve kirli sakallarının arasındaki gamzesi huzuruma serildi. "Boyun kaç senin?" diye merakla sordum.

Sorum karşısında gülümsemesi daha çok büyürken, "Bir doksan sekiz," dedi tok bir sesle.

"Yuh!" dedim şaşkınlıkla. Gözlerim kocaman açılmış, hayretle ona bakmıştım. "Aramızda yirmi iki santim var!" *Topuklularla halledersin, İz.*

"Çok bir şey değil," dedi gülümseyerek. "Yirmi iki santim ne ki?" Bakışları vücudumda gezindi. Gözleri gittikçe koyulaştı sanki. Hâlâ gecelikleydim! "Gerçi şöyle bakınca senin için biraz fazla gibi," dedi arsızca. "Baş edebilir misin bilmiyorum."

İz, bahsettiği hâlâ aranızdaki yirmi iki santim mi?

"Ne?" dedim sorgu dolu bir sesle.

"Eve dönecek misin?" dedi bir anda. Beklentiyle bana bakarken sessiz kaldım. Gözleri gözlerimde buldu cevabını. Gelmeyeceğimi anladı. Sıkıntılı bir nefes verdiğinde başını iki yana doğru salladı. "Sen

bilirsin," demekle yetindi ve üzerimdeki baskısı çekilirken banyoya girdi.

Giderken bıraktığı boşluğun içinden çıkamadım. Bir elimi hızlanan kalbime yaslarken başımı öfkeyle iki yana salladım.

Yolumu şaşırmış, bir çıkmaza girmiştim. Önümdeki duvar aradan kalktığındaysa o duvarın altında kalmaktan korkuyordum.

Üzerimde yüksek bel, kırmızı, sol bacağında derin bir yırtmacı bulunan uzun bir kalem etek vardı. Etek kalçalarımı ve belimi tamamen sararken daha sonra yavaşça bollaşıyordu. Üzerine aldığım beyaz, boyundan bağlamalı, kare yaka bir buluz ve ayaklarımda kırmızı *stiletto* vardı. Siyah saçlarım gür dalgalar halinde belime dökülüyordu. Yüzümde iddialı kıyafetimin aksine sade bir makyaj vardı ama dudaklarımdan kahve tonlarında olan rujumu eksik etmemiştim. Yeşil gözlerim yaptığım göz makyajımla daha çok ortaya çıkmıştı.

Evden çıkmadan saatler önce Zeynep'in evinde hazırlanmış, öyle çıkmıştım. Zihnimde Aylin'le yaptığım konuşma dönüp duruyordu. Tereddüt etsem de olması gerekeni yapmıştım.

"İz, nasılsın?" dedi neşeli sesi.

Rakı beyazı ojelerimi özenle tırnaklarıma sürerken bir yandan da Aylin'e cevap veriyordum.

"İyiyim, Aylin. Sen nasılın? Bende her şey bildiğin gibi," dedim. Diğer elim tersime geldiği için taşırmamaya özen gösteriyordum.

"Yemeğe gelmeyecek misin bugün?" diye merakla sordu.

"Ne yemeği?"

"Abim söylemedi mi?" dedi şaşkınlıkla.

Kaşlarım çatıldı. "Uzatmasana Aylin," dedim sabırsızlıkla. "Ne söyleyeceksen söyle. Geveleyip durma."

"Babaannem bugün yemeğe abimi çağırdı," dedi hızla. "Gelinimi de al gel yoksa kapıdan içeriye sokmam, dedi. Ben de abim dün gece eve gelmeyince birliktesiniz, aranızdaki meseleleri halletmişsinizdir sand n," dedi gergin sesi.

Kaşlarım havalanırken, "İlla beni istedi yani?" diye merakla sordum.

"Geldiğinden beri zaten gelinim de gelinim, diyor başka bir şey demiyor." Gülümsedim istemesizce. "Sen gelmezsen o kalkıp gelecek. Kapına dayanırsa şaşırma derim."

"Tamam, Aylin," dedim yumuşak bir sesle. "Arayacağım ben seni sonra. Şimdi işim var. Öpüyorum çok. Dikkat et kendine."

"Ben de öpüyorum, yengelerin bir tanesi," diyerek telefonu kapadı.

İçinde bulunduğum araba Alacahan malikânesinden içeriye girdiğinde korumların bakışları arabamı buldu. Arabayı bahçenin ortasında bırakıp anahtarı ve çantamı alıp indiğimde Aybars'ın şaşkınlıkla dolu bakışlarını üzerimde hissettim.

"Aa," dedi. "Yenge?" Gülümsedim. Bunu duymayı özlemiştim.

"Hoş buldum," diye şakıdım. "Pek özlemiş gibi durmuyorsunuz ama..." dedim sitemle. Hepsi beni gördüğüne sevinmiş gibi bakarken rahatlamış gözüküyorlardı.

Ferhat, kolunu Aybars'ın omzuna atıp, "Yenge hanım da geldiğine göre çilemiz bitecek gibi kardeşim, ha?" dedi.

"Keskin Bey'le, Ayşe Hanım'dan kurtulduğuna sevineceğine, İz Hanım'ın çilesinin derdine yan, devrem," dedi Aybars umutsuz bir sesle. Kaşlarım çatıldı. "Alışveriş poşetlerinden önünü göremeyip, ışıklarda asfalta yapışınca tanımıyormuş gibi yaptığında göreceğim ben seni." Sözlerine gülmeden edemedim. Bunu gerçekten yapmıştım.

Adımlarım benim için açılan malikânenin kapısından içeriye girdiğinde bahçenin ilerisinde, İdil'le konuşan Keskin'in geniş sırtı girdi görüş açıma. Adımlarımı ona doğru atarken İdil'in bakışları beni buldu. Gözleri tekrar Keskin'e döndü ama fark ettiği şeyle hızla tekrar beni bulduğunda şaşkınlıkla bana baktı.

"İz! Geleceğini bilmiyordum," dedi şaşkınlıkla.

Keskin, İdil'in sözleriyle anında arkasını dönerken benimle karşı karşıya geldi.

Gözlerime çektiğim perde sakladığım gerçekleri görmemi engelledi ama ben ilk defa onun gözlerindeki perdenin yerinde olmadığını gördüm.

Bana öyle bir bakıyordu ki sanki senelerdir tanıyormuş gibi. Hep tanıyormuş gibi. Ezbere biliyormuş gibi.

Bu his midemin burkulmasına, kalbimin sert bir tekmeyi kaburgalarıma geçirmesine sebep olmuştu.

"Merhaba," dedim suratımda en şirin gülümsememle. "Gelinini almadan nereye gideceğini sanıyorsun acaba?" dedim alayla. Sabah kahvaltı bile etmeden apar topar gitmesineydi bu sitemim.

Rahat bir nefes alıp gülümsedi. "Geleceğini bilseydim seni almadan asla gitmezdim," dedi. Bir anda eli elime sarıldı. "Babaannemi bekletmeyelim. Geldiğinden beri yolunu gözlüyor."

Yanında yürürken merakla, "Yolumu gözleyen tek kişi babaannen mi?" diye sordum.

Yüzünde yamuk bir gülümseme yer edindiğinde, "Hayır," dedi. "Bu evde yolunu gözleyen başka biri daha var."

Alayla, "Kimmiş o?" diye sordum.

"Benim," dedi vurgun yapar gibi bir sesle. Dudaklarım aralandı ama tek kelime çıkmadı ağzımdan. Açıksözlülüğü dumura uğramama sebep olmuştu. Zihnimde yaşanan zelzeleyle ruhum sarsıldı. Ona bakakalırken dudaklarım aralandı.

"Özlemişsin o zaman," dedim. Dikkatle çehresini incelerken kalbim göğüs kafesime hızla çarpıyordu.

Gözleri yeşillerime tutunduğunda, "Özlemek az kalır," dedi karanlık, erkeksi bir sesle. Yüreğime yaptığı kaçıncı vurgundu bu, bilmiyordum ama kelimeleri bir kurşun görevini görüyordu.

Dudaklarım bir şey söylemek için aralandı ama daha sonra geri kapandı. Avuçiçlerimin terlediğini hissederken, "Babaanneni bekletmeyelim," diyebildim en sonunda. Başını salladığında, elimi bırakmadan benimle birlikte içeriye doğru ilerledi.

Bu adamın canıma kastı vardı. Orası kesindi.

El ele onunla birlikte içeriye girerken içeriden gelen seslere kulak kesildim.

Bir kadın sinirle, "Senin o kalın kafalı ağabeyin getirmedi mi yine gelinimi eve?" diye bağırıyordu.

"Getirecektir, anne," dedi Berna Hanım. Sesinden bıkkınlık akıyordu. "Bir rahat bırak çocukları. Onlar kendi aralarında hallederler," dedi sitemle.

"Yok, yok," dedi kadın. Sanırım Ayşe babaanne bu kadındı. "Hafta oldu, bu kız hâlâ gelmiyor evine. Belli ki çok üzmüş gelin kızımı. Yoksa ne diye gelmemezlik etsin?" diye söylendi. Düşünceli hali tebessüm etmeme sebep oldu. Adımlarımız yemek solununa girdiğinde, koltuklarda oturan yaşlı kadın gözüme çarptı. "Kesin o kalın ka-"

Bakışları aniden yemek salonunun kapısındaki beni bulduğunda duraksadı. Söyleyeceklerini yuttu. Saçlarının bir kısmını örten tül şal, yer yer beyazlıklar barındıran kahve saçlarını gizleyemiyordu.

Beni fark etmesiyle sıcacık bir tebessüm etti. Gözleri *sonunda*, dercesine torununa uğradığında salonda ondan mutlusu yoktu.

Ayşe babaanne beni görünce, "Gözüm yollarda kaldı vallahi," dedi. Onu zaten cemiyetten tanıyordum ama kendisi Muğla'da yaşadığı için hiç tanışma fırsatım olmamıştı. "Bir an hiç gelmeyeceksin sandım, gelin kız," dedi yüzündeki tatlı tebessümle.

Keskin'in elini bırakırken her ne kadar rahatsız olsam da adımlarımı Ayşe babaanneye doğru attım ve hürmeten uzattığı elini öpüp alnıma koydum.

Beni yanına oturturken, "Evine hoş geldin," dedi kadife sesiyle. Ellerimi kucağına alırken sıcak avuçlarını üzerine örttü.

"Hoş buldum," dedim gülümseyerek.

Beni baştan aşağı süzüp, "Maşallah," dedi. Bakışları Keskin'i buldu. "Pek de güzelmiş. Allah nazarlardan saklasın."

Keskin babaannesine hak vererek, "Öyledir," dedi. Gözlerim ona döndüğünde bana göz kırptı.

Berna Hanım gülümseyerek, "Âmin, anne," dedi. Beni görmek onu rahatlatmıştı. "Hoş geldin, kızım," dedi sıcakkanlılıkla.

"Hoş buldum," dedim yumuşacık bir sesle.

"Yüzüğün nerede senin?" diyen Ayşe babaanneye bakakaldım. "Sinirlenip attın mı yoksa?" Kaşları çatılmıştı, yüzüğü neden çıkardığımı anlamak istermiş gibi bana bakıyordu.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Boğazıma koca bir yumru oturdu. Gerginlikten konuşamadım bile. Buz kestim.

Ortada bir yüzük yoktu ki.

Bir aydır hiç yüzük takmamıştım. Çünkü bana alınan veya onun tarafından verilen bir yüzük yoktu. Bu his istemsizce içimin burkulmasına sebep oldu. Boğazıma oturan yumru zorla gülümsememe sebep olurken ne söyleyeceğimi bilemedim. Öylece kalakaldım.

Keskin imdadıma yetişip, "Alyans büyük geldi, babaanne," dedi. O da yeni fark etmiş gibi kaşlarını çatmıştı ve bakışlarını yüzükparmağımdan çekmiyordu. "Geçenlerde kuyumcuya yollamıştım küçültsün diye. Gelmedi hâlâ," diyerek bir bahane uydurdu.

"Aa, olmaz öyle," diyen Ayşe babaanne bana döndüğünde zoraki bir tebessüm oturdu dudaklarıma. Yüzük mevzusu ne zaman açılsa kendimi istemsizce eksik ve kötü hissediyordum. "Uğursuzluk getirir. Felaketler peşinizi bırakmaz sonra bak. Gidip al sen bugün yüzüğü."

"Alırım, babaanne," demekle yetindi Keskin. Gözlerini üzerimden ayırmıyor, ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordu.

Ayşe babaanne tekrar bana döndüğünde, ben de bakışlarımı daldığım yerden çekip ona çevirdim. "Maşallah," dedi bir kez daha. "Ay gibi güzelsin. Rabbi'm bahtını da böyle güzel eylesin," dediğinde utandım. Bakışları Keskin'e kaydığında benim de bakışlarım, geldiğimden beri üzerimden ayrılmayan katran karası bakışlarını buldu. "Yüreğiniz de birbirine eşlik eder inşallah," dediğinde yutkunamadım. Onun gözlerinde yansımam varken bakışlarında bir yangın vardı.

Ben sessiz kalırken onun dilinden bir dua gibi *âmin* kelimesi dö-

küldü. İçime, kalbime, ruhuma işledi sesi. Zihnimden hiç silinmedi sıcaklığı.

Oturduğu yerden ayaklandığında, sorgu dolu gözlerle ona baktım. "Birkaç işim var," derken adımlarını bana doğru attı. "Spor salonunda olacağım. Canın sıkılırsa gelirsin." Hiç çekinmeden eli çenemi kavradığında kaskatı kesilmeme sebep olan bir şey yaptı. Dudaklarını saçlarımın üstüne bastırırken, elini çenemden ayırmadan hemen önce yanağımı sevdi. Kalbim dudaklarımda attı. Mideme bir tekme yemişim gibi hissettim. Sertçe yutkunurken bozuntuya vermemek için gülümsedim.

Dudaklarında yarım bir tebessüm belirirken, babaannesine dönmeden önce bana göz kırptı. Yeşillerim dalgalandı. Dudaklarım aralanırken dilimin damağımın kuruduğunu hissettim. Bir bardak soğuk su içsem iyi olacaktı.

Keskin yanımızdan ayrılırken yanımda oturan Ayşe babaanne, her ne kadar onaylamasa da torunu gitmeden önce bana böyle bir davranışta bulunması hoşuna gitmişti. Kırıldığımı biliyordu ve Keskin'in çabasının da bunun için olduğuna emindi. Buna ben de emindim ama kalbimi tekleten ve aklımı karıştıran bu hissin sebebi neydi, bilmiyordum.

Berna Hanım oturduğu yerden ayaklanıp, "Biz de bahçeye geçelim o zaman," dedi. "Hem bir kahve içeriz hem de biraz laflarız."

Ben de oturduğum yerden kalkıp, "Olur," dedim. Oturduğum için yırtmacı yukarı sıyrılan eteğimi düzelttim ve adımlarımı arka bahçeye doğru attım.

"Ayşen Hanım, bize üç tane Türk kahvesi hazırlar mısınız? Biri sade olsun. Diğer ikisi orta," dedi hemen arkamızdan gelirken.

Ayşe babaanneyle Berna Hanım'ı karşıma alıp, şezlonga otururken bacak bacak üzerine atmıştım. Bu hareketim yırtmacımın tamamen sıyrılmasına ve bacağımın ortaya serilmesine sebep olmuştu.

Tam o sırada bir çift gözün ağırlığını üzerimde hissettim. Bahçenin en ucunda, spor salonuna giden yolda karşısında iki korumayla konuşan ve yansıması hemen karşımdaki cama düşen adamın gözleri açılan eteğimdeydi ve tam göremesem de kaşlarını çattığına emindim.

Elimi çeneme yaslarken öne doğru biraz eğildim ve dirseğimi masaya yasladım. Gür saçlarımı ellerimle sola doğru toplarken bu hareketimin onu daha çok çıldırttığına emindim.

"Anlat bakalım, gelin kız," dedi Ayşe babaanne. Bakışlarım camdan ayrıldı ve onun ela gözlerini buldu. "Alacahan olmak nasıl bir duygu?"

"Bilmem," dedim dudak bükerek. "Değişen pek bir şey yok gibi." Aslında çok şey vardı da neyse. Söylenecek yer değildi.

Tebessüm edip, "Babanın evinde o evin nasıl gözbebeğiysen bu evde de bizim gözbebeğimizsin," dedi. Sıcacık avuçları, masanın üzerindeki sağ elimin üzerine kapandı. "Kara gözlümün canı, benim de canımdır."

İçten bir tebessüm yer edindi dudaklarımda. Kendi ailemden gördüğüm sıcaklığı, sevgiyi onlardan da görmek boğazımı düğüm düğüm etmişti. Beni yadırgamamış, sevip sahiplenmişti hemen. Kendi baba-annemin ve dedemin aksine.

Berbat bir çocukluğum vardı. Öncesinde Karadeniz'de yaşadığımız için çocukluğumun çocuğu orada geçmişti. Memleketine âşık bir kadını memleketine adım atmaz hale getirmişlerdi. Bunun sebebi baba-annemdi. Beni orada istemiyordu.

Diyarbakır'a gidip ne zaman dedemin kapısını çalsam o kapı bana hiç açılmazdı. Aşan Konağı'nın kapıları bana bir ömür kapalıydı.

Ama anneannem... O ne dedem gibiydi ne de babaanneme benzerdi. Dedemin aksine annemin ölümünden beni sorumlu tutmamıştı. Her daim sevip saymış, üzerime titremişti. Beni yanına alamadığı içinse hâlâ vicdan azabı çekiyordu.

"Kızımın emanetisin, gözbebeğim. Alamadım seni onlardan. Koyamadım yamacıma, ceylan gözlüm," demişti mahçup bir şekilde.

Hâlâ yakınıp dururdu buna. Dedemin beni saymadığı gün, anneannemin dedemi yok saydığı gündü. Nasıl ki o konağın kapıları bana açılmadıysa anneannem de kendi kapısını dedeme kapamıştı.

Bazı yaralara baktığında bile zamanında ne kadar çok can yaktığını, onca zamana rağmen izi kalmış yaranın hâlâ sızım sızım sızladığını anlardınız.

Benimkini kimse anlamamıştı.

Berna Hanım, "Şebnem seni çok merak etmiş," diyerek araya girdi. "Açmamışsın telefonlarını, birkaç kez gidip geldi," dediğinde kaşlarım çatıldı. Aramalarını hiç görmemiştim.

Ayşe babaanne kızgınlıkla, "Alacaklı gibi kapımıza dayanıp torunuma ağza alınmayacak laflar eden kadını mı diyorsun?" dedi. Bakışları bana döndü. "Öz annen değildi, değil mi?" diye merakla sordu.

"Üvey annem," dedim. "Ama öz kızı gibi sevip sayar beni. Hakkı çok üstümde." Sesimde minnetin emaresi vardı.

"Belli belli," dedi homurdanarak. "O kadar laf etmesinden belliydi zaten. Şebnem Kara'ydı değil mi? Arif'in kızı mıydı?" diye sordu Berna Hanım'a.

"Evet, anne," dedi Berna Hanım. "Aliye'den sonra Şebnem'le bir evlilik yaptı Atıf." Bakışları kısa bir süreliğine beni bulmuştu, rahatsız olup olmadığımı anlamaya çalışan bir hali var gibiydi.

"Siz..." dedim. "Annemi tanıyor muydunuz?"

"Tanımaz olur muyum hiç!" dedi gülümseyerek. "Aliye Kara'yı kim tanımaz? Zamanında az can yakmadı annen de," dedi sitemle. Heyecanla söyleyeceklerini bekledim. "Fikret Aşan'ın kızıydı." Dedem... Bir kez olsun yüzüme bile bakmayan dedem, koskoca Fikret Aşan. Herkesi sığdırmıştı konağına ama bir beni sığdıramamıştı. Bir bana yer verememişti. Annem, meclisten değildi. Babamın onunla yaptığı evlilik meclis dışı bir evlilikti. Zengin bir ailenin kızıydı. Ülkenin ileri gelen mücevher zenginleridendi dedem. Bütün dünya adından söz ediyordu. Hem babam hem de dedem yüzünden magazinde hep ön plandaydım.

Meclisten olmadığı halde bir başkasıyla evlilik yapan ve masanın düzenini bozabilen tek kişi babamdı. "Aynı ona benziyorsun," dediğinde bakışlarım yeniden onu buldu. Gözlerimin ardı sızladı. "Aynı senin gibi beline kadar uzanan kara saçları, yemyeşil gözleri vardı. Güzelliğini annenden almışsın." Bakışları Berna Hanım'ı buldu. Yüzünde manidar bir gülümseme vardı. "Herkes hayret ederdi seni babanın kucağında görünce. Sanki yeni bir Aliye gelmişti dünyaya." Boğazım düğüm düğüm oldu.

Ben annemi hiç tanımamıştım. Hiç görmemiştim. Bana can olan kadını, canından etmiştim. Doğduğum andan itibaren ellerimi kana bulamıştım.

Hangi çocuk annesinin katili olabilirdi?

Hangi çocuk elinde olmadan yaşamasına sebep olanı yaşamından ederdi?

Ben etmiştim.

Bir ömür de bunun acısıyla yaşayacaktım.

Benim kızımın katili sensin!

Zihnimde yankılanan dedemin sözleri ürpermeme sebep oldu. Ben belki annemin ölümünden kendimi hiç suçlamayacaktım. Belki de bu kadar vicdan azabı çekmeyecektim ama dedem ben daha çocukken aşılamıştı bu gerçeği bana.

Can yaka yaka. Kafama vura vura öğretmişti.

"Doğumdan sonra da bir daha göremedik zaten," dedi yumuşacık bir sesle. "Hamileliği zaten riskliydi. Doktorlar defalarca kez doğumu uygun bulmadı, vazgeçirmeye çalıştılar ama işte gel gör ki kaçınılmaz olan oldu."

Tırnaklarım avuçlarıma baskı uyguladı. İçimde tarifi olmayan bir acı kalbimde kendine yer edindi. Nefes bile alamadım. Berna Hanım uyarırcasına, "Anne!" dedi.

"Sorun değil," dedim hızla araya girerek. "Alışık olduğum şeyler, Berna Hanım. Yadırgamam," derken buruk bir tebessüm ettim.

Berna Hanım'ın tavrının farkına vardığında Ayşe babaanne anında telaşla, "Kırdım mı seni, gelin kızım?" diye sordu. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, hayır," dedim aceleyle. "Gerçekten, kırılmadım. Neden kırılayım ki? Bunlar zaten bilinenler. Alıştım zaten zamanla. Eskisi gibi hassas değilim bu konularda. Berna Hanım ondan endişe etti muhtemelen," derken yalan söyledim. *Annem konusunda hep hassastım.* Buruk bir tebessüm ettiğimde o da aynı şekilde karşılık verdi. Konuyu dağıtmak istedim. "Siz eskisi gibi buralarda değilsiniz pek," dedim. "Önceden sık sık haberlerinizi alırdım cemiyetten, düzenli olarak meclisi de ziyaret ediyormuşsunuz. Neden kestiniz ayağınızı buradan?"

Ela harelerine derin bir keder oturdu. "Rahmetliden sonra çektim elimi ayağımı her şeyden," dedi hüzünle. "Yaşanan çoğu şeyle de başa çıkamadım haliyle. Doğduğun sene, felaket üstüne felaket geldi başımıza," dediğinde merakla ona baktım. "Az kalsın her şeyimizi kaybedecektik. Hoş, o imparatorluk yerinde duruyor ama çok can gitti, kızım. Çok masum yok yere öldü."

"Neden?" diye merakla sordum. Berna Hanım uyarırcasına Ayşe babaanneye baktı. "Ne olmuş olabilir ki?" dedim şüpheyle.

Berna Hanım araya girerek, "Her zamanki şeyler," dedi. "Meclis içinde karışıklıklar o dönemde daha fazlaydı. Bir kişinin ihaneti çok şey aldı bizlerden," derken sanki hâlâ o ihaneti kabullenememiş gibiydi.

"Çok sevdiğiniz biri olsa gerek?" dedim sorgu dolu bir sesle. "Ondan hiç kötü bahsetmediniz."

"Çok değerli, kıymet verdiğim ve aynı zamanda çok sevdiğim biriydi," dedi manidar bir şekilde. "Herkes gibi o da toprak olup gitti ama geriye iki emanet bıraktı bana. İkisi de canımdan ötedir şimdi," dediğinde elleri ellerimin üstüne kapandı şefkatle.

"Çocukları mı vardı? Peki, şu an neredeler? Ayrıca eğer bu bahsettiğiniz kişi meclisten biriyse bir üyeyle evlilik yapmış olmalı," derken bir şeyler yerine oturmuyordu. "Merak ettim açıkçası. Tanır mıyım acaba? Adı neydi?"

"Tanımazsın," dedi anında. "Zaten bunun hakkında sana bir şey söyleyemem," diye devam ettiğinde kaşlarım çatıldı. "Sakın yanlış anlama beni. Sadece gizli kalması gerektiğini bil. Ne kadar az kişi bilirse canımız o kadar güvende olur," dediğinde, sözlerini kabul etmekten başka bir şey yapamadım.

Her bir sözü içimde bin bir soruyu beraberinde getirdi ve kafa karışıklığına sebep oldu. Neydi bu kadar gizli tuttuğu?

"Müsaadenizle. Ben bir lavaboya gitsem iyi olacak," dedim yerimden ayaklanıp. Aldığım her nefes soluk boruma takıldı. Sol yanımda baş gösteren sızı gözlerimin sızlamasına sebep oldu. Kendimi zar zor içeriye atıp misafir banyosuna girdim ve kapıyı arkamdan hızla kilitledim. Derin derin nefesler almaya çalıştım. Boğazıma takılan yumru ciğerlerimi sıkıştırdı.

"Doğumdan sonra da bir daha göremedik zaten," dedi yumuşacık bir sesle. "Hamileliği zaten riskliydi. Doktorlar defalarca kez doğumu uygun bulmadı, vazgeçirmeye çalıştılar ama işte gel gör ki kaçınılmaz olan oldu."

Tuttuğum yaşlar bir bir gözlerimden akın ederken sesim çıkmasın diye hıçkırıklarımı içime attım. Avcumu dudaklarımın üzerine yaslarken ağır ağır soğuk zemine çöktüm. Saatlerce banyonun soğuk zemininde otururak için için sessizce ağladım.

Annem... Benim yüreğimin yarasıydı.

O yara sızladıkça, açıldıkça, ilk gün ki gibi kanadıkça ben asla rahat bir nefes alamayacaktım.

Yüreğimde sakladığım, yüreğimin yarasıydı. İstesem de atamazdım onu içimden.

Öldürmüyordu belki bu acı ama yaşattığı da söylenemezdi.

Ağla, İz. Herkesten gizli saklı ağla ki kimse görmesin güçsüz düştüğünü. Şimdi ağla ki dolmasın gözlerin karşılarında.

Çatalımla yemeğime işkence ederken zihnim boş bir dehlizden ibaretti. Gözlerimin ardı sızlıyor, dolup taşmama sebep oluyordu. Dişlerimi dudaklarıma geçirirken masanın başında oturan adamın eli elimin üzerine kapandığında gözlerim hızla onu buldu.

"İyi misin?" diye merakla sordu. Kara gözlerindeki bilinmezlik beni içine çektikçe çekti. Sorusu içime oturdu. "Sabahtan beri durgunsun. Biri canını mı sıktı?" dediğinde harelerime dikkatle baktı.

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "Biraz halsiz hissediyorum sadece," diyerek geçiştirdim ama gerçekten de öyleydi. Adım atacak halim yoktu. Sol tarafımdaki sızıysa sürekli artıyordu.

Kara gözleri üzerime saplandığında neyim olduğunu çözmeye çalıştı. Elimin üzerindeki eli hâlâ yerini korurken daha sıkı kavradı elimi ve kahvaltısını yarıda bırakıp sandalyesinde geriye doğru yaslandı.

"Seninle dışarı çıkalım mı bugün, gelin kız?" Bakışlarım yemek sofrasında, masanın başında oturan Ayşe babaanneyi buldu. Hiç halim yoktu ama onu da kırmak istemedim.

"Olur," dedim başımı sallayarak. İçimi sıcacık eden gülümsemesiyle bana baktığında aynı şekilde karşılık verdim.

Keskin araya girerek, "Biraz yorgun, babaanne," dedi. İçi rahat etmiyordu. "Başka zaman çıkarsınız."

Ayşe babaanne merakla bana baktı. "Hasta mısın?" diye sordu. "İyi değilsen bir doktora gidin, gelin kızım."

"Hayır," dedim hızla. "İyiyim. Sadece biraz midem bulanıyor. Sabah pek uykumu alamadım, biraz da halsizlik var üzerimde ama iyiyim. Hastanelik bir durum yok," dedim gülümseyerek.

Gözleri parlarken bir anda, "Ya hamileysen?" dedi ve bütün vücudum buz kesti. Parmaklarımın arasındaki çatalım tabağıma gürültüyle düştüğünde kaskatı kesildim. Masadaki herkesin gözleri bana dönerken kal gelmişti. Gülümseyerek, Keskin'e dönüp, "Oğlum," dedi. "Siz en iyisi bir doktora gidin bugün. Gelin kızım bir baktırsın, belki gebedir," derken kendi kendine gelin güvey oluyordu.

Biriyle birlikte olmayalı neredeyse yıllar oluyordu. Hamile olmam şu an için imkânsızdı. Bir engelim yoktu ama çocuk düşünmüyordum. "Hayır," dedim anında. "Hamile değilim, gerek yok."

Ayşe babaanne, "Olmaz," dedi. "Siz yine de gidin bugün. Ne olur ne olmaz."

"Eminim," dediğimde gözleri bana döndü. "Hamile değilim. Hem evleneli ne kadar oldu ki?" derken masadaki gerginliği dağıtmaya çalıştım.

"Ama bel-"

Keskin sertçe sözünü keserek, "Babaanne!" dedi. "Üzerine gitme. Biz uygun görürsek doktora gideriz. *Hamile değilim*, diyor. Niye ısrar ediyorsun?"

"Ben ne dedim şimdi?" Gözleri bana döndü. "Peki, dediğiniz gibi olsun," dedi gerildiğimi fark edince. "Ama biz seninle bugün çarşıya gidelim, he mi?" *Hâlâ çarşı diyor ya!*

"Olur," dedim zorlukla gülümseyerek. "Gideriz."

"İyi iyi," dedi ve sandalyesinde geriye doğru yaslandı. "Kara gözlüm, bırakırsın bizi, he mi? Sonra da gelip alırsın."

"Olur, babaanne," dedi Keskin düz bir sesle. "Dönmeden önce haber verin, ben gelip alırım sizi."

Kahvaltı sessizlik içinde geçerken tabağıma koyduğum hiçbir şeye dokunmadım. İştahım tamamen kaçmıştı. Sol tarafımdaki sızıysa bir kez daha bana kendini hatırlattığında oturduğum sandalyede diken üstünde durdum. Karnım kesilen nefesimle beraber içe çöktü ama bozuntuya vermedim. Bu aralar kasılmaları çok sık yaşamaya başlamıştım. Umarım beraberinde bana bir kriz getirmezdi.

Sessizlik içinde geçen kahvaltıdan sonra hazırlanmış, Keskin'in bizi bırakmasıyla bir AVM'ye gelmiştik. Üzerimde mini kot bir etek ve beyaz, sıfır kollu, önü yuvarlak kesim bir bluz vardı. Üzerime beyaz bir trenç kot alırken ayağıma da beyaz topuklu ayakkabılarımı geçirmiştim.

Bizi Bebek'te, mağazaların olduğu kısımda bırakırken arabadan inmiş, babaannesinin elini öpmüştü. Bakışları bana dönerken babaannesine belli belirsiz, "Sana emanet," dediğini duydum. Gülümsedim. Kalbim fazla heyecandan patlamak üzereydi.

Babaannesinden ayrıldığında adımlarını bana doğru yönlendirdi. Ne yapacağımı bilemediğim için öylece dikiliyor, kalbimi ele geçiren heyecanla, sorgu dolu gözlerle ona bakıyordum.

Bir eli belimi kavrayıp beni kendisine doğru çektiğinde sıcak ve dolgun dudakları yanağımda yerini almıştı. Ellerim omuzlarına tutunduğunda öylece kalakalmıştım. *Babaannesi burada, İz. Babaannesi burada. Kaptırma sakın kendini.*

Bakışları gözlerimi bulduğunda, "Çok geç kalmayın," dedi tok bir sesle. Başımı salladığımda son kez saçlarımın arasına bir öpücük kondurdu ve beni orada, içimde çığlık çığlığa bağıran o sesle bırakıp gitti. Ruhumu saran garip his kalbimi ele geçirdiğinde, dudaklarımda engel olamadığım küçük bir tebessüm yer edinmişti.

"Daha bakacak mısın yoksa bekleyelim mi?"

Zihnime sızan tanıdık ses beni ana döndürürken, karşımda bana gülümseyerek bakan Ayşe babaanneyi buldum.

Saatlerdir Ayşe babaannenin zoruyla neredeyse koca AVM'yi gezmiştik. Ayaklarıma kara sular inerken o hiç yorulmamış gibi oradan oraya koşturmuş, mağazadan mağazaya girmişti. Yemek saatinden iki saat önce ben pert, Ayşe babaanne ise oldukça enerjik bir halde AVM'den ayrılmış, malikâneye ulaşmıştık. Kadın bu yaşında benden gençti, yemin ederim. Bahçeye doğru ilerlerken kulağına yasladığı te-

lefonuyla oradan oraya yürüyen Keskin gözüme çarptı. Üzerinde hâlâ lacivert takım elbisesi vardı.

Ona doğru adımlar atarken omuzlarımı dikleştirdim. Topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses taş zeminde yankılanırken geldiğimi anlamış olacak ki kolunu kaldırdı ve omzumun etrafından sararak beni kendisine doğru çekti.

"Tamam, halledin siz. Sarp'la konuşun, o ne yapacağınızı söyler. Aynen." Bunun gibi birçok şeyi daha telefondaki kişiye söylerken kolunu omzumdan çekmiş, belimde kendine yer bulmuştu. Sonunda telefonu kapadığında, "Çok mu yoruldun?" diye merakla sordu.

"Babaannen yordu beni," dedim sitemle. "Kadın benden genç, ben de kendimi genç sanıyorum! İçim çürümüş resmen ama haberim yokmuş!" diye sızlandım. Gülüşü kulaklarıma ulaştığında başımı yasladığım omzundan kaldırdım ve kafamı geriye atarak ona baktım. Merakla bana baktığında, neden öyle baktığımı sorgularcasına göz kırptı. "Sana bakarken boynum ağrıyor," dediğimde kaşları havalandı. "Her seferinde zürafa gibi dikiliyorsun tepemde."

Yüzünde ona çok yakışan bir gülümseme yer edindi. Gözleri kısıldı. "Sana ne demeli, yercücesi?" dedi alayla.

"Boyum bir yetmiş altı benim!" Kaşlarımı çatıp öfkeyle ona baktım. Sitemime kahkaha atmıştı. "Cüce diyemezsin bana sen. Türkiye'deki kadınların boy ortalamasının üzerindeyim ben. Uzunum yani ama sen biraz fazla uzunsun sadece o kadar." Güldüğü için kısılan gözleriyle bana bakarken fazla güzel görünüyordu.

"Ha, anormal olan benim yani?" dediğinde onaylarcasına başımı salladım. Aklına bir şey gelmiş gibi, "Yemek yedin mi?" diye merakla sordu.

"Cık," dedim dilimi damağıma vurarak. Kaşları çatıldı. "Yemek yemedim çünkü babaannen evde yememiz gerektiğini söyledi. Birkaç bir şey atıştırdım sadece," diye açıklama yaptım.

Elleri belimden ayrıldığında kendimi yine büyük bir boşlukta gibi hissettim. Sabah da elini bıraktığımda böyle hissetmiştim. Niye böyle hissediyordum? Böyle hissetmemeliydim. Bu olmamalıydı. Kendimi kaptırmamalıydım. Eli elimde yeniden yer bulduğunda, "Gel hadi," dedi düz bir sesle. "Yemek hazır, sofraya geçelim."

Kurulu olan masaya doğru ilerlerken bahçede elinde telefonuyla uğraşan Aylin'i gördüm. Masaya otururken yanımıza geldi ve yanımdaki sandalyeye oturdu. Elindeki telefonu bana uzatarak, "Sizi çektim," dedi. Sözleriyle beraber şaşkınlıkla ona baktım.

Bu da bizi röntgenliyordu herhalde.

Bunu neden yaptığını sorgularcasına ona baktığımda, "Çok güzel görünüyordunuz," dedi omuz silkerek. Bakışlarım istemsizce ekrana düştüğünde, ilk fotoğrafta ben Keskin'e bakıyordum ve dudaklarımda bir gülümseme vardı. Keskin'in elleri belimdeyken o da mutlu görünüyordu. İkinci fotoğrafta ise çenem Keskin'in göğsüne yaslıydı ve ben kaşlarım çatık bir şekilde ona bakarken o gülümsüyordu. Son fotoğrafta ise Keskin'in kolu belimdeyken ben ona sarılmıştım ve onun bakışları üzerimdeydi.

Fotoğrafların güzelliğine içim giderken, "Çok güzel çıkmışlar," dedim. Dışarıdan bakınca ne kadar yakıştığımızı fark ettim. "Bak!" dedim Keskin'e doğru dönüp. Telefonunda olan bakışları beni buldu. "Aylin bizi çekmiş."

Elimdeki telefonu çekip aldığında, "Ver bakayım," dedi. Gözleri fotoğraflarda gezinirken ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Bakışlarım telefonun ekranına kaydığında fotoğrafları kendine yolladığını gördüm. Aylin'in telefonunu ona uzatırken Aylin'den önce davranmış ve ben de fotoğrafları kendime yollamıştım. Hiçbir şey söylememesine suratım asılmıştı. En azından birkaç kelime edebilirdi ama o hiçbir şey söylememişti.

Yemek boyunca suskunluğum devam etti. Kimse de benim aksime pek konuşmamıştı. Yemekten sonra bahçedeki büyük salıncağa oturmuş, tatlımı yanıma almıştım. Keskin elinde bir şalla yanıma gelmiş, şalı omuzlarıma örterken yanımda yerini almıştı.

Aylin ve Sarp karşımızdaki armut koltuklarda oturuyordu.

"Ee, İz... Ne var ne yok?" dedi Sarp merakla.

"Aynı," dedim omuz silkerek. "Değişen bir şey yok. Sende durumlar nasıl?"

İç çekip, "Kötü," dediğinde merakla ona baktım.

"Niye?" dedim sorgu dolu bir sesle. Bakışlarıyla yanımdaki adamı işaret etti. Yüzünde bıkkın bir ifade vardı.

"Kocan rahat vermiyor da ondan," dedi sitemle. "İki çıkıp dağıtamıyorum bile işler yüzünden," diye homurdandı.

"Zamanında sana verdiğim işi ertelemeseydin şimdi böyle sızlanmazdın," dedi Keskin, sertçe. *Duydun*, dercesine Keskin'i işaret ettiğimde benden umudu kesmişti.

Sarp açtığı konuyu kapatırken tekrar, "Lilly'nin doğumu yaklaşıyor," diye söze girdi. Merakla ona baktım. "Douglas endişeli," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Dizginleyemediğim bir merakla, "Ne için?" diye sordum.

Keskin bir anda, "Bebek için," dedi. Yanı başımdaki ona bakışlarımı çevirdiğimde kara gözleriyle karşı karşıya geldim. "Düşmanları çok. Hamileyken aldığı tehditler ve suikastlar da belli. Endişelenmekte haklılar. Güvenlik her ne kadar sıkı olursa olsun doğum sırasında ne olacağı belli olmaz," dediğinde neyi kastettiğini anladım.

Lilly'nin ve bebeğinin bir suikasta kurban gitmesinden bahsediyordu. Douglas da bu yüzden kız kardeşi için endişeliydi. Çok da haklıydı.

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye merakla sordum.

"Ne gibi?" dedi göz kırparak.

"Polis," dediğimde hepsinin dikkatli bakışları üzerime çekildi. "Eğer içeriye adam sızdırmalarından endişeliyseniz polisler orada olduğu sürece bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Hem zaten siz de gerekli güvenliği sağlarsınız, eminim. Ne kadar kalabalık, o kadar iyi," diye bir teklifte bulundum.

Sarp'ın ve Keskin'in bakışları birbirine değdiğinde, Keskin sertçe, "Polis olmaz, gerek yok," diyerek, kestirip attı.

Yaslandığım yerden doğrulurken, "Sebep?" diye sordum. Kaşlarım çatılmış, yüzüme kızgın bir ifade yerleşmişti. "Niye olmazmış?"

"Hiç kimseye güvenemem, İzgi," dedi kafamı karıştıran bir sesle. "Hiç kimseye," dedi kelimelerin üzerine basa basa.

Benden beklenmeyecek bir dürüstlükle bir anda, "Bana güven," dedim. Kara gözleri yeşillerimi taradığında samimiyetimden emin olmak istedi. İçimi sıkıştıran sessizliği, kalbimde derin bir sancı başlattı. Hiçbir şey söylemedi ama sessizliği en büyük cevap oldu. *Peki*, dercesine başımı sallarken gözlerimi üzerinden çektim ve tekrar önüme döndüm.

Bana güvenmesi zaten beklediğim bir şey değildi. Ama her yaptığım şeyin altında bir şeyler araması ve sürekli didiklemesi kırılmama sebep oluyordu. *Haksız mı İz? Adama ihanet ediyorsun.*

Onların iyiliğini istememe rağmen görmezlikten gelinmek kötü hissettiriyordu. Niyetim kötü değildi. Sadece yardımcı olmak istiyordum ama bana hemen güvenmesini bekleyemezdim de. Ama ne bileyim işte. Engel olamıyordum.

Aylin'in sıcacık bakan mavileriyle karşı karşıya geldiğimde istemsizce gülümsedim. Bakışları elindeki telefonuna indiğinde gözleri iri iri açıldı. Avazı çıktığı kadar, "Abi, post mu attın?" diye bağırdı.

Kaşları çatılırken Keskin sertçe, "Bağırma, Aylin!" dedi.

Merakla, "Ne postu?" diye sordum. "Post mu attın? Ne attın?" Omzumun üzerinden ona bakarken sessiz kaldı. Kucağımdaki telefonu elime aldığımda *Instagram*'a girdim. Keskin'in hesabına girdiğimde yeni paylaştığı postuna tıkladım ve gördüklerimle dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Yemekten önce Aylin'in bizi gizlice çektiği fotoğraflardı bunlar. Yemek boyunca bir şey söylemediği için suratımı asıp durmuştum. Fotoğrafı iki saat önce paylaşmış, altına sadece bir pusula emojisi koymuştu.

Alacahan ailesinin erkeklerinin simgesi ve yol göstericisi olarak bilinen pusulaydı bu. Sertçe yutkundum. Midem garip ama güzel bir hisle burkuldu. Kalbim tekledi.

Yorumlara tıkladığımda çok fazla şey yazdıklarını gördüm.

Aşırı iyiler! Bu kadar yakışacaklarını beklemiyordum!

Uyumları şaka mı?

ŞAKA YAPIYORSUNUZ!

İlk başta yakıştıramamıştım ama şimdi baktığımda yan yana aşırı iyi durduklarını fark ettim.

Harbiden çok iyiler, lan!

Yorumların hepsini tek tek tararken hiç olmusuz yorum olmadığını fark ettim. Hepsi buna benzer şeyler yazmıştı ve okudukça okuyasım gelmişti.

Aylin gülümseyerek, "Yıkıldı sosyal medya, yıkıldı," dedi. "On dakika içinde *X*'te nasıl dünyanın gündemine oturduğunun sırrından bize de bahsetmek ister misin abiciğim?" dediğinde sözleri şaşırmama sebep oldu.

Posttan çıkıp hesabına girdiğimde, sadece birkaç fotoğrafını ve aktif olarak kullanmamasına rağmen yirmi beş milyon takipçisi olduğunu gördüm. Takip ettiği on kişinin arasında sadece ailesi ve ben vardım.

Yalnız hatun harbi taş, demişti biri.

Böyle karım olsun, bir dünya borcum olsun, anasını satayım. Adamdaki şansa bak!

Gözleri çok güzelmiş. Bir kere bana da bakar mısınız hanımefendi?

Bu yorum istemsizce gülmeme sebep oldu.

İkinci fotoğrafın güzelliğine ölüp bitmişim! Kocamla böyle fotoğraflarım olmayacaksa niye evleniyorum ki?

Evde kedi köpek gibi birbirlerini yemiyorlarsa namerdim! (Aşırı kıskandım.)

Haksız bir yorum sayılmazdı.

Bakışlarım yorumlardan ayrılıp üzerimde olan kara gözlerini bulduğunda neden böyle bir şey yaptığını anlamamıştım. Kara gözleri beni içine çekmek ister gibi gözlerinde çözemediğim garip bir ifadeyle bana bakıyordu.

Sanki aklımdan ne geçtiğini bilir gibi, "Herkes görsün istedim," dedi.

Merakla, "Neyi?" diye sordum.

"Günlerdir merak ettikleri, bana bir lütuf gibi gönderilen karımın kim olduğunu, kimsenin yanlış düşüncelere kapılmamasını ve senin yerine bir başkasını koymamaları gerektiğini görsünler, bilsinler istedim," dedi tok bir sesle.

Kalbimi saran o pamuk ipliği tamamlandığında ruhumuzdaki buz kütlesi paramparça oldu. Korkuyu değil, güveni hissettim içimde. Kuzguni siyah gözleri ruhuma işledi. O sıcak ve güvenli elleri bedenimde, ruhumda kendine bir iz bıraktı.

Gözlerim kapalı dahi olsa ruhuma dokunan elleri tanırdım.

Kilitli kapılar arasında saklı olan kalbim bir kez daha onun tarafından zorlandığında, anahtarının elinde olduğunun belki de hiç farkında değildi ama benim de bir kalbim vardı ve buna daha ne kadar dayanabilir, ne kadar devam edebilirdim, bilmiyordum.

Ayışığı Kitaplığı

11. HER KALP BİR MEZARLIK

Yüzüme çarpan, mart ayının ılık rüzgârı saçlarımı uçuştururken sepetteki çileklerden ağzıma attım. Devrim Ali, ilerideki ağaca hamak kurmaya çalışırken Sinan da ona yardım ediyordu. Çekmeköy'de oldukça güzel ve sakin bir piknik alanındaydık. Zeynep sırtını armut koltuklara yaslamış, ellerini kocaman olmuş karnında birleştirmişti. Uraz'a sekiz aylık hamileydi. Doğuma çok az kalmıştı.

"Seni çok yoruyor mu?" diye merakla sordum. Hamilelikte aldığı kilolar onu daha da güzelleştirmiş, çok tatlı bir anne olmuştu.

"Son aylarda rahat durmuyor hiç," dedi gülümseyerek. Elleri karnında gezindi. "Hareketlerim de iyiyce kısıtlandı." Bakışları Sinan'ı buldu. "Sinan zaten üzerime titriyor, biliyorsun. Doğum yaklaştıkça başımdan ayrılmaz oldu."

"Sağlıkla gelsin de..." dedim karnını okşarken. "Gerisi mühim değil." Elimin altında hissettiğim tekmeyle yüzümde heyecan dolu bir gülümseme belirdi. Daha önce de tekmelerini hissetmiştim ama her seferinde aynı heyacanı taşıyordum. "Bak! Yine tekme attı."

Zeynep, yüzünde içimi sıcacık eden bir gülümsemeyle, "Seni seviyor," dedi. "Ne zaman sesini işitse içimde sürekli kıpır kıpır. Sanki kendini sana duyurmak istercesine tekmelerini savuruyor," dediğinde yüzümde açan gülümsem iyice büyüdü.

"Hele bir doğsun..." dedim yumuşacık bir sesle. "Daha oyunlar oynayacağım ben onunla. Bir an bile ayrılmayacağım yanından."

Belimde hissettiğim kollarla eşzamanlı olarak boynuma kondurduğu öpücük huylanmama sebep olurken kıkırdadım.

Sinan da hemen Zeynep'in yanında yer alırken ellerimi Zeynep'in karnından çektim ve karnımdaki ellerin üzerine yerleştirdim.

"Ne konuşuyorsunuz bakalım, gelin görümce?" dedi Sinan alayla. Zeynep'i göğsüne yatırırken rahat etmesini sağladı ve elleri karnında yer edindi.

"Öyle laflıyorduk," dedi Zeynep.

"İleride bir salıncak görmüştük," diyen adama baktım omzumun üzerinden. Kahveleri çehremde gezindi. "Dolu olduğu için binememiştin. Gidip bakalım mı? Boşsa binersin," dedi.

"Olur," dedim gülümseyerek. Arkamdan çekilirken kalkmamda yardımcı oldu ve eli elime sarıldı.

Sinan merakla, "Nereye, kardeşim?" diye sordu. "Mangalı yakacaktık daha."

"İki dolanıp geleceğiz," dedi Devrim Ali. "Siz keyfinize bakın."

"Erken gelin, Zeynep acıkınca nasıl bir canavara dönüşüyor, hepiniz çok iyi biliyorsunuz." Hamileliği boyunca bunu hepimiz çok güzel tecrübe etmiştik.

"Aşk olsun," dedi Zeynep. Yüzünde küskün bir ifade yer edindi. "Dengemle oynayan oğlun ama sen bende bul kabahati, öyle olsun." Kollarını göğsünde birleştirip Sinan'dan uzaklaştı.

"Yavrum, ne dedim ben şimdi?" dedi Sinan şaşkınlıkla. Yavaş yavaş yanlarından ayrılırken bizi fark etmediler bile.

Devrim Ali'nin kolunun altına iyice sokuldum ve ormanlık alanda ilerlemeye başladık. Adımlarımız boş olan tahta salıncağa yöneldi.

"Gidecek misin yine?" diye merakla sordum.

"Görev beklemez," dedi kesin bir dille.

"Hemen mi gideceksin?" dedim. Salıncağa otururken karşımda çömeldi.

"Konuştuk ya bunları, güzelim," dedi içimi ısıtan sesiyle. "Hem bu sefer diğerleri gibi uzun da sürmeyecek. Birkaç gün sadece," dediğinde kalbimde yer edinen huzursuzluğa rağmen gülümsedim. "Sen okulundan haber ver bana," dedi merakla. Yüzükparmağımda günler öncesinden kendine yer edinen pırlanta yüzüğe değdi gözleri. "Ne zaman bitecek? Bir an önce gelip isteyeyim seni babandan."

"Babam beni hemen vermez ama sana," dedim nazlı nazlı. "Biraz daha bekleyeceksin artık," dediğimde kaşları çatıldı.

"O ne demek? Niye vermiyormuş?" diye sordu.

"Ee, kız evi, naz evi," dedim gülümserken. "Kolay mı sandın Karalardan kız almak? Hem ben varmak istiyor muyum ki sana?"

Kocaman gülümsedi. Aynı şekilde karşılık verdim. "Annemle tanıştırdığımda boş olan parmağını gözüme soka soka gösteren sen değil miydin?" diye sordu. "Şimdi ne bu naz?"

"Orasını da sen bileceksin artık," dedim dudak bükerek. "Sefama raziysan nazımı da çekeceksin."

"Çekerim," dedi. "Sen yanımda ol, senden gelecek her şeye tamamım ben. Yeter ki hep ol yanımda. Hiç gitme."

"Gitmem," dedim hızla.

"Ya gidersen?" diye sordu. Kahvelerinde korkunun emaresi yer edindi. Hep bundan korkuyordu. Ali'nin bu hayattaki en büyük endişesi beni kaybetmekti.

"Giden biri varsa o da sensin, Ali," dedim buruk bir tebessümle. "Ne zaman görevden dönsen ben hep bıraktığın yerde, bekledim seni." Derin bir nefes aldım. "Ama ben ne zaman arkamı dönsem sen yok oldun. Sana en çok ihtiyacım olan zamanlarda bile hiç yoktun." Mesleğine saygım sonsuzdu. Nasıl bu vatana can veriyorsa ve bayrağımız için savaşıyorsa bizi de yakıp kül ediyordu.

Olsun.

Vatan sağ olsun da ne olursa olsun.

"Telafi edeceğim," dedi yemin eder gibi. "Sebep olduğum bütün kırgınlıkları telafi edeceğim."

"Ama hep olduğu gibi gideceksin yine." Sıkıntılı bir nefes verdi. "Yine, yine ve yine." Yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Ben senden gitmem, İz," dedi tok bir sesle. "Ben senden nasıl giderim? Ben sensiz şu köşeyi dönsem ve o güzel yüzünü göremesem yolumu kaybederim. Sen nasıl senden gidebileceğimi düşünürsün?"

İçimde gitgide yükselen huzursuzluk hissini boş verip ona gülümsedim. Bana ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacım vardı. Birbirimize ihtiyacımız vardı ve bir gün giderse ne olurdu, bilmiyordum.

Yüzü gitgide yaklaşırken sıcak dudakları dudaklarımın üzerini örttü ve bir kez daha kabul ettim onu.

Her şeyiyle.

Keşke o hiç karşıma çıkmasaymış ve bir yabancı gibi geçip gitseymiş hayatımdan.

Keşke o hiç bana öyle bakmasaymış ve ben de inanmasaymışım yalanlarına.

İçinde bulunduğum odada derin bir sessizlik hâkimken üzerimde dikkatle gezinen dört ayrı bakış vardı.

Başsavcı, yapacağını yapmıştı.

En başında bana karşı olan o yumuşak tavırlarının yerini kin ve öfke almıştı. Hırsından gözü kimseyi göremez olmuştu.

Geldiğinden beri gözlerini üzerimden çekmeyen müfettişe aynı şekilde karşılık verdim. Kaçırmadım gözlerimi hiçbirinden. Yanımda oturan Sinan'ın gerginliğini hissedebiliyordum. Gerçi o neden buradaydı, onu da anlamıyordum ama haberi alır almaz yanımda yer almıştı.

"İzgi Kara... Alacahan." Soyadımı iğneleyici bir tonda söylerken yüzünde alay dolu bir ifade vardı. "Size verilen görevi layığıyla yerine getiremediğiniz doğru mu?" diye sordu.

"Merak ettim açıkçası, size bunu düşündüren nedir, Sayın Müfettiş?" dedim buz gibi bir sesle. Başım dik, tavrım katıydı. Kurtlar sofrasında kendimi yedirmez, ezdirmezdim.

"Yürüttüğün bu operasyonda bir ayınızı tamamlamak üzeresiniz ama elimizde hâlâ somut bir delil yok," dedi sertçe. "Hatta hiçbir şey yok. Yerimizde sayıyoruz," diye ekledi.

Kaşlarım alayla havalandı. Bu sefer iğneleyici bakışlarımın hedefi kendisiydi. "Nasıl bir şeyin içinde olduğumun farkındasınız, değil mi?" dedim sorgu dolu bir sesle. "Bana verilen görevin ne kadar önemli olduğunun da operasyonun nasıl yürütülmesi gerektiğini de gayet iyi biliyorum," dedim düz bir sesle. "Görevimin farkındayım ve ona göre hareket ediyorum." Bakışlarım masadaki herkesin üzerinde tek tek gezindi. "Kimseden akıl alacak halim yok," dedim sertçe. "Kimse de bana akıl vermeye kalkmasın," dedim ifadesiz bir şekilde. "Bana verilen görev uğuruna, aileme, dostlarıma, mecbur bırakıldığım bir evlilik yüzünden bana kızları gibi davranan o aileye ihanet edeceğimin farkındasınız, değil mi? Babama ihanet edeceğimin farkındasınız, değil mi?" Durumun ciddiyetinin ve her şeyin o kadar kolay olmayacağının farkına varmaları gerekiyordu.

"Sorun da bu ya, Sayın Savcı'm," dedi alayla. "Size verilen dosyayı sorgusuz sualsiz kabul ettiniz. *Neden*, diye sormadınız bile." Bakışları şüphe doluydu. "Nereden bileceğiz, asıl kandırdığınız kişilerin bizler olmadığını?" diye sordu. "Size neden, nasıl güveneceğiz?"

"Sizi kandırıyor olsaydım emin olun son ana kadar ruhunuz bile duymazdı," dedim sertçe. "Nerede durduğumu çok iyi biliyorum, yapmam gerekeni ve yapacaklarımı da bildiğim gibi." İfadem katı, sesim kendinden emin ve sertti. "Sorgusuz sualsiz kabul ettiniz diyorsunuz ya hani..." dedim alayla. "Devletim tarafından bana verilen görevi sorgulamak gibi bir lüksüm yok benim. Ben bugün o makamda oturuyorsam bunun için oturuyorum." Bakışlarım Başsavcı'yı buldu. "Neyin, ne zaman ve nerede olacağına ben karar veririm. Bir şeyi uygun bulmuyorsam uygun değildir demek ki. Beni sorgulamak kimsenin de haddi değil." Alayla baktım Kerim Başsavcı'ya. "Yaptıklarım, yapacaklarım ve sebep olacaklarım için bir başkasına hesap vermem. Asıl siz söyleyin, Sayın Müfettiş..." Merakla baktı bana. "Ben o dosyayı kabul etmeseydim bugün hâlâ makamımda oturuyor olacak mıydım?" Sessiz kaldı. Hiçbir şey söyleyemedi. "Dosyayı kabul ettim diye beni karşınıza alıp sorgulayacağınıza, biraz da operasyonu asıl sabote edenle ve işimi yapmamda bana engel olan kişiyle yapın bu konuşmayı."

"Haddini bil," dedi Başsavcı hızla. "Benim hakkımda bu şekilde konuşamazsın sen!"

"Asıl siz haddinizi bilin! Yeter artık!" dediğimde kaşları çatıldı. "Dosyayı aldığımdan beri sayısız belge attım önünüze, yetmedi fotoğraflar buldum. Hiçbiriyle yetinmediniz. Sırf siz üzerimde baskı kurdunuz diye kabul ettim ben o evliliği. Sırf operasyon sekteye uğramasın, içeriden rahatça hareket edebileyim diye kabul ettim. Siz sanıyor musunuz ki bu dosya bana verilmeseydi o evliliği kabul edeceğimi?" Bakışlarım öfke doluydu. Göğüs kafesim aldığım nefesle sertçe inip kalktı. "Asıl siz söyleyin, Başsavcı'm... Size gönderdiğim fotoğrafları neden iletmediniz yetkililere? Neden eklemediniz dosyaya?" Karşımda rengi atarken tedirginliği gözüme çarptı. "Yoksa siz misiniz içeriden karşı tarafa yardım eden? Kasım ayında yaptığım operasyondan kimsenin haberi yokken bir anda sabote edilmesinin sebebi de siz miydiniz?"

"Yalan söylüyor," dedi kendini savunarak. Çamuru bana atacaktı tabii. "Hayatını mecliste geçirdi. Babasına düşkün bir kız çocuğu ve ortada hiçbir şey yokken görevi kabul etmesini neye bağlayabilirsiniz? Ailesine bu kadar bağlı olan bir kadın neden göz göre göre karşısına alsın onları? Neden ihanet etsin?" Bakışları müfettişlerin üzerinde gidip geldi. "Kendisinin bu şekilde içimize sızdığını ve meclisteki işlerin daha rahat yapılabilmesi için bu görevi kabul etmediğini nereden bileceğiz?"

Masanın başında oturan ve geldiğinden beri bizi gözlemleyen başmüfettiş, "Haddinizi bilin, Başsavcı'm," dedi. "Karşınızda bir savcı var." Dik olan omuzlarım istemsizce daha çok dikleşti. "Kendisinin üstü dahi olsanız bu şekilde ağır ithamlarda bulanamazsınız," diyerek Kerim Başsavcı'yı susturdu. "Kanıtınız var mı? Yoksa söylediklerinizi sadece bir şüpheden mi ibaret?" diye sordu ama bir cevap alamadı.

"Sayın Müfettiş..." Geldiğinden beri ilk kez konuşan Sinan'a döndü bakışlarım. "İz'in alanında en iyisi olduğunu biliyorsunuz. Yaşına rağmen başarıları görmezlikten gelinemez. Tuttuğunu koparır. Ülkenin en iyi ağır ceza savcılarındandır kendisi ve sıkça adından da söz ettirmiştir. Zaten bu görev için özellikle o seçilmedi mi? Devleti tarafından ona verilen görev uğuruna ailesine sırt çeviren kadının size ihanet etmesini nasıl bekleyebilirsiniz?" diyerek beni savundu. "Dürüstlüğüyle, cesaretiyle, adaletiyle, başarılarıyla ün salmış bir savcıdan..." dedi gururla. Derin bir nefes aldı. "İzgi Kara Alacahan'dan bahsediyoruz. Bahsi geçen konuda adının geçmesi bile kendisinin şahsına yapılan büyük bir saygısızlıktır," dediğinde gülümsedim.

Sinan buraya beni korumak için gelmişti. Bazen yokluğu bile yeterdi beni korumak için. Ne olursa olsun kimsenin bana hakaret etmesine izin vermez, bir abi gibi kanatlarının altına saklar, dağ gibi dikilirdi arkamda. Bugün de öyle yapıyordu. Hep böyle yapardı.

Yardımcısı merakla, "Başmüfettiş, ne öneriyorsunuz?" diye sordu.

Bakışları üzerimden ayrılmazken, "Sayın Savcı'nın hakkınızda beyan ettikleri doğru mu Başsavcı'm?" diye sordu. "Size verdiği fotoğrafları dosyaya ekleyip herhangi bir bildiride bulunmadınız mı?"

"Elimizde belgelerin kendisi yoktu," dedi düz bir sesle. "Evet, fotoğraflar vardı ama bunlar bir delil olarak gösterilemezdi bile. Bu yüzden dosyaya ekleme gereği duym-"

"Buna siz mi karar veriyorsunuz?" dedi sertçe. "Size göre bir fotoğraf karesi hiçbir şey ifade etmeyebilir ama içinde bulunan bilgiler yine de bizim için önemli. Siz o fotoğrafları dosyaya dahil etseydiniz İz Savcı ona göre bizim tarafımızdan bir bildiri alır ve hamlesini yapardı. Siz böyle yaparak operasyonu sekteye uğratıyorsunuz," dedi hiddetle. Rahat bir nefesi içime çekmemek için zor tuttum kendimi. "Fütursuz davranışlarınız, hadsiz, yersiz söylemleriniz ve dosyaya delil niteliğinde olabilecek bir belgeyi sunmadığınız için açığa alındınız." *Hayır, İz. Şu an masaya çıkıp, çığlık ata ata tepinmeyi sakın düşünme bile!* "Hakkınızdaki suçlamalar düşecek olsa bile hiçbir şekilde bundan sonra Alacahan ailesi ve meclisin görev dosyasıyla ilgilenmeyeceksiniz çünkü sizi dosyadan alıyorum." Bu sefer kendimi tutamadım. Rahat bir nefes verirken eşzamanlı olarak dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı.

Başmüfettişin gözleri yeniden beni buldu. "Dosyadan sorumlu tek savcı sizsiniz, İz Savcı'm. Bundan sonra bu operasyonda üstünüz bile olsa hiçbir yetkilinin size karışma gibi bir yetkisi yoktur. Bir saha görevindesiniz. Birinin size müdahale etmesi demek, operasyonu ve sizin canınızı tehlikeye atmak demektir." Belki de geldiğinden beri ilk kez katı ifadesi sarsıldı ve içten bir şekilde gülümsedi. "Görevinizi layığıyla yapacağınızdan hiç şüphem yok."

Başsavcı resmen morarırken benim için çağırdığı müfettişlerin onun ölüm fermanını vermesi en az benim kadar Sinan'ı da sevindirmişti. Sinan'la göz göze geldiğimizde sadece benim duyabileceğim bir şekilde, "Demiştim sana," dedi. "Sen böyle dik durdukça hiç kimsenin gücü yetmez seni makamından etmeye." Gülümsedi. "Hakkın olandan fazlasını hak ediyorsun ve dilerim bir gün hak ettiğin yerde, başsavcılık makamında görürüm seni."

"Beraber..." dedim. "Beraber başaracağız."

Bakışları üzerimden çekildiğinde, Başsavcı odadan dışarıya çıkarıldı ve projeksiyon ekranında beliren Keskin'in yüzüyle beraber herkesin bakışları beklentiyle beni buldu. Dudaklarımdaki gülümsemem soldu. Şimdi onlara bildiklerimi anlatma zamanıydı ama istemiyordum. İçimde beni bunu yapacağım için huzursuz eden bir his vardı ama ona kulak tıkadım. *Kendine gel, İz.*

"Yeraltı dünyasını kapsayan, meclis adı altında toplanan bir topluluk, içinde bulunduğumuz durumu özetleyebilir. Ellerinde bulunan görüntülerle, belgelerle her ülkeden devlet adamlarına yaptıkları şantajlar sayesinde, silah kaçakçılığı ve henüz ne olduğunu tam olarak benim de bilmediğim ardı arkası kesilmeyen ittifaklar kuruluyor. Her ay bir ülkede meclis üyeleriyle bir toplantı düzenleniyor," diyerek başladım söze. "Her ülkede meclisten bir temsilci bulunuyor. Bu ülkelerde bulunan her üye o ülkeyi temsil ediyor ve oradaki silah sevkiyatlarıyla, meclise ait kumarhanelerle ilgileniyor. Kendilerine ait özel üretim silahlar üretiliyor. Çoğu silahlar sınırla sayıda. Bazılarının eşi benzeri bile yok. Dünyanın dört bir yanından herkes bu silahlar için ve kurdukları özel güvenlik ağlarıyla onlara güvence sağlamaları için meclisin kapısını çalıyor."

Müfettiş merakla, "Keskin'le evli olduğun süre boyunca senden habersiz kaç sevkiyat gerçekleştirildi?" diye sordu.

"Her yüz yirmi sekiz ülkede elli iki sevkiyat gerçekleştirildi," dediğimde hepsi şaşkınlıkla bana baktı.

Başmüfettişin yardımcısı, "Hiçbir sevkiyattan haberiniz olmadı mı?" dedi. "En azından birkaçını bile duyamadınız mı?"

"Evde meclisin konusu asla açılmıyor. Hiçbir şekilde işlerden ve meclisten bahsetmiyorlar. Babamdan birkaç bir şey öğrendim ama onlar da yeterli değildi haliyle. Ayrıca ülke dışındaki sevkiyatları nasıl engelleyebilirim?"

Başmüfettiş, "Bir yerde hata yapıyorsun," dedi. Merakla ona baktım. "Resme yanlış yerden bakıyorsunuz, Sayın Savcı'm. Her şeyi daha iyi görebilmek için biraz uzaklaşın ama aslında uzaktayken bile en yakınında olun," dediğinde kelimeleri zihnime not ettim. Ufak bir aydınlanma yaşarken gülümsemiştim.

Bak, diyordu. *Bak ama aslında hiç bakmamış, hiç görmemiş gibi ol ki gördüğünü, bildiğini sandıkları şeyler bile onlar için bir hiç olsun. Senin üzerine oynayamasınlar, tuzağa düşme.*

Başımı salladım. Müfettiş, gözlerini bana çevirerek, "İstihbarattan, yarın yapılacak yeni bir sevkiyat bilgisi elimize ulaştı," dedi. "Ne yapın, ne edin o sevkiyatı durdurun, Savcı'm." Duruşum iyice dikleşirken gözlerinin ta içine baktım. "Artık gerçekten oynayın."

"Yarın bir sevkiyat yapılması sözkonusu olamaz," dedim kaşlarım çatılırken. "Keskin'in kız kardeşi Aylin'in yarın önemli bir sergisi var. Herkes orada olacak. Sevkiyatın yapılması mümkün değil. Yanlış bilgi alınmıştır," dedim kendimden emin bir sesle.

"Sen yine de dikkatli ol," dedi düz bir sesle. "Gözün, kulağın açık olsun."

"Merak etmeyin," dedim hızla. "Elimden gelenin fazlası için çabalıyorum ve karşılığını hepimiz alacağız."

Başmüfettiş, babacan bir tavırla, "Senden yana hiç şüphemiz yok, Sayın Savcı'm," dedi. "Bu zamana kadar bir kez olsun yüzümüzü kara çıkarmadın. Her görevi layığıyla yerine getirdin. *Yapamaz*, diyen herkesi yanılttın." Gözlerinde sıcacık bir ifade vardı. "Dilerim, çıktığın bu yolda zafere ulaşırsın."

Zoraki bir tebessüm dudaklarımda yer edinirken bakışlarımı kaçırdım. Onun zafer dediği o yol benim cehennemimdi. Onun zafer dediği o yolda ben aileme, sevdiklerime, dostlarıma, benimle sofrasını paylaşan insanlara ihanet edecektim. En önemlisi de beni sarıp sarmalayan, benimle aynı yatağı paylaşan, koruyup kollayan o adama ihanet etme düşüncesi başlarda bir hiç gibi gelirken şimdilerde ruhumda rahatsız bir hissin peydah olmasına sebep oluyordu.

Dilerim, pişman olmazdım.

İyiliklerle dolu bir gelecek için çıktığım bu yolda umarım kimsenin *keşkesi* olmazdım.

Ve onun...

Onun keşkesi olmak istemiyordum.

Nedenini bilmiyordum ama onun hayatında kötü bir sıfata sahip olmak istemiyordum ve bunun ihtimalinden bile nefret ediyordum.

Adliyeden çıktıktan sonra yolum her zamanki gibi eve düşmüştü. Korumalar hemen arkamda bana eşlik ederken direksiyonda ben vardım. Yanımda kimseyi istememiş ve arabayı kendim kullanmak istemiştim. Alacahan malikânesinin kapıları benim için açıldığında arka bahçeye giriş yaptım. Korumalardan birkaçı kulaklığa doğru konuştuğunda geldiğimi haber verdiklerini anladım. Garajın kepenkleri açılırken arabayı içeri koydum. Anahtarı alırken çantamı ve telefonumu

da alıp araçtan indim. Garajdan çıkarken beni bekleyen korumalara, "Keskin nerede?" diye sordum.

Korumalardan biri, "Spor salonunda, efendim," dediğinde malikâneye giden adımlarım duraksadı.

"Kim var yanında?" dedim sorgu dolu bir sesle.

"Bizim çocuklar, efendim. Abim biraz çalışmak istedi."

Başımı sallayıp, "Anladım," dedim düz bir sesle. Çantamı ve arabanın anahtarını ona uzattım. "İçeri bırakır mısın?"

"Tabii, efendim," dedi ikiletmeden.

Malikâneye giden adımlarımı spor salonuna çevirdiğimde, topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses taş zeminde yankılandı. Korumaların bakışlarını üzerimde hissederken spor salonunun kapısından içeriye doğru bir adım attım ve onu gördüm.

Salonun tam ortasındaki ringin üzerinde çıplak ve altında sadece siyah bir şortla duran, altına aldığı korumayla boğuşan Keskin'i gördüm. Siyah saçları dağılmış, alnına doğru düşmüştü. Kemikli çehresi kendini belli ederken çıplak ve gözalıcı vücudu kendimi onu izlerken bulmama sebep olmuştu.

Omzumu yasladığım kapıdan ayrılırken içeriye doğru bir adım attım. "Kolay gelsin," dedim ringin etrafında dolaşırken. Kollarımı göğsümde birleştirirken gözlerimi onun üzerinde sabitledim.

Sesimi duymasıyla altına aldığı adamdan gözlerini ayırdı ve gözleri gözlerimi buldu. Kara gözlerinde yansımamı gördüm. Siyah saçları alnına dökülüyordu ve bu serseri tipi ona aşırı yakışıyordu. "Eyvallah," dedi. Boğazını sıktığı adamın üzerinden kalkarken heybeti sertçe yutkunmama sebep oldu.

Çenemi havaya dikerken, "Bir rövanş da karınla yapmak istemez misin?" dediğimde dudakları alayla iki yana doğru kıvrıldı. "Yere seren değil de yere serilen olursun belki bu sefer," derken başımı hafifçe eğdim ve ringin içine doğru adımımı attım.

Başını omzuna doğru yatırıp gözleriyle beni baştan aşağıya ağır ağır süzdü. Üzerimde siyah, kalçalarımın hemen altında biten bir elbise vardı. Daha çok bir ceketi andıran elbisenin omuzları düşük ve açıktı. Göğüs çatalım da bu açıklıktan ötürü hafif de olsa gözükürken ayağıma siyah topuklu çizmelerimi geçirmiştim. Siyah saçlarım kalın bir maşayla yaptığım için gür dalgalar halinde belime dökülüyordu.

Kollarını iki yana doğru açarak, "Hay hay, yavrum," dedi. *Yavrum* kelimesi kalbimi tekletirken erkeksi, tok ve kalın sesi kulaklarımda izi-

ni bıraktı. Geriye doğru bir adım attığında bana göz kırptı. "Meydan senin," dediğinde hafifçe gülümseyerek başımı eğdim.

İkimiz karşı karşıya dururken koruma çoktan aramızdan ayrılmış, dışarıya çıkmıştı. Tam karşısında dururken öne doğru birkaç adım attım. Ondan bir hamle gelmeyeceğini anladığımda ilk hamleyi yapmak için ben yeltendim. Yüzüne attığım yumruktan başını eğerek kurtulduğunda bileğimi kavradı ve beni kendine doğru çekti. Dudakları alayla kıvrılırken, küçümsercesine bana baktı. Öfkeyle kolunun altından geçip yumruğumu bu sefer suratına geçirdim.

Geriye doğru sendelese de anında toparlandı. Boşluğundan faydalanıp karnına geçireceğim tekmemi havada yakaladı. Büyük eli bacağımı sardı. Teması tenimde bir yangın başlattı. Bacağımı kendine doğru çekip, kalçamı kavrarken bedenimin sırtüstü yere düşmesini sağladı. Beni sıkı sıkı tutarken üzerimde yükseldi. "Fazla mı iddialıydın sen az önce?" dedi alayla.

Alayla güldüğümde parmakları tenimde hareketlendi. Kasıklarına geçirdiğim tekmeyle yüzü buruşurken geriye doğru düştü. Başımı yatırarak gülümsediğimde, "Fazla mı erken karar verdin, Alacahan?" dedim.

Beklemeden ona doğru hırsla bir adım daha attığımda geri kaçmadı. Aksine toparlandı ve üzerime doğru geldi. Bir yumruğu daha gözlerinin içine baka baka yüzüne savurduğumda kolumu yakaladı ve karnına geçireceğim tekmemi de bacaklarının arasına hapsetti. Bana vurmuyordu. Buna yeltenmemişti bile. Bacaklarının arasına sıkıştırdığı ayağımı bırakırken, beni yakaladığı kolumdan tutarak sağa doğru savurdu ve bu hareketi topuklarımın üzerinde dengede durmamı zorlaştırsa da dik durmaya devam ettim.

"O topuklularla zor olmuyor mu?" dedi alayla. Başını sağ omzuna doğru yatırırken gözleri elbisenin düşen omzuna kaydı. Sağ göğsümün neredeyse yarısı açıktaydı. Bu benim umurumda olmasa da onun gözlerinin oraya kilitlenmesine sebep olmuştu. "Sayın Savcı'm," dediğinde kaskatı kesildim.

Dudaklarının arasından firar eden kelimeleri tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Kalbim daha önce hiç tatmadığım bir hisle göğüs kafesimin altında çarptı. Boşluğundan faydalanıp, yumruğumu çenesine geçirirken karnına kalkan dizimi son anda fark etmişti. Vurmak için yeltenen diğer yumruğumu da avuçlarının arasına hapsetmiş, beni kendisine doğru çekmişti. İkimiz de nefes nefese bir haldeyken yüzlerimiz arasında bir karışlık mesafe vardı.

Kaşlarım çatıldığında nefes nefese, "Neden vurmuyorsun?" dedim. Ona attığım yumruk yüzünden kaşının patladığını gördüm.

Gülümsedi serseri. Kara gözleri yüzümü taradığında bedenimi iyice kendisine yasladı. "Kıyamıyorum," dedi. Dudaklarının arasından firar eden kelimeler dumura uğramama sebep olurken beklemediğim bir anda beni sertçe bıraktı ve sendelememe sebep oldu.

Sözlerinin üzerimdeki etkisi de tam olarak böyleydi.

Hırsımı alamayıp üzerine doğru tekme savurduğumda, sağa doğru yatarak tekmemden kurtuldu. Yüzüne doğru savurduğum yumruğumu yakalarken elleri bileğime bir kıskaç gibi sarıldı. Kolumu arkamda sabitlediğinde sırtımı da göğsüne yasladı. Bacağını bacaklarımın üzerine sararken diğer kolu da karnıma sarıldı.

Bir kolu beni tamamen kıskaç altına alırken eli çıplak omzuma ve göğsüme doğru süzülen saçlarımı sıyırdı. Kesilen nefesim bana hiç yardımcı olmazken onun teması kaskatı kesilmeme sebep oldu. Saçlarımı geriye doğru çekerken nefesini omzumla boynumun arasında hissettim.

"İyisin," dedi mest olmuş gibi. "Ama fazla hırslısın. Hırslar hata yaptırır," dedi öğüt verir gibi.

Şaşırmıştım. "Etkilendin," dedim hayretle. Beni kendisine doğru çevirirken ellerimi arkamda birleştirmiş, dizlerimi bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Gözleri, ellerimi arkamda birleştirdiği için neredeyse tamamen açılacak olan göğüslerime kaydığında hareleri koyulaştı.

"Etkilenmemem mümkün mü?" dediğinde üzerime doğru eğildi. Alnı alnıma yaslandı. "Sana karşı koymak mümkün değil," derken kendini zor tutuyormuş gibiydi. Dudakları dudaklarıma değdi. "Sen karşımda böyle dururken benim senden etkilenmemem imkânsız," dediğinde kalbim tekledi. Sertçe yutkunurken tek kelime edemedim. Dudakları dudaklarımın hemen üzerindeydi ama herhangi bir hamlede bulunmuyordu. Elinin tersiyle göğüs oluğuma dökülen saçlarımı çekti ve yükselip kalkan göğüs kafesime kaydı gözleri.

Normal bir kadının göğüslerinden çok daha büyük göğüslere sahip olduğum için en kapalı kıyafetim bile hemen açılıyordu. Bu sefer fazla hareket ettiğim için elbisenin askıları kollarıma düşmüştü.

Burnundan sert bir nefes verdiğinde, "Davet," dedi kendi kendine. Anlam veremeyerek ona baktım. "Davete geç kalacağız," derken kendini tutmakta zorlandığını fark ettim. Gözleri bir kez daha gözlerimi bulduğunda, "Durdur beni," dedi nefes nefese. "Durdur yoksa..."

"Yoksa?" derken bir adım daha attım ve aramızdaki mesafe sıfırlandı. Kara gözleri kısıldı. İki kaşının ortasındaki, boynundaki ve kollarındaki damarlar şişti.

"Eğer şimdi beni durdurmazsan seni öpeceğim," dedi çekinmeden. İçimdeki yangını daha da ateşledi. "Ve emin ol, basit bir öpücükle kalmayacağım," dediğinde dudakları dudaklarıma sürtünerek çeneme, oradan da açıkta olan boynuma kaydı. Karnım kasılırken nefesim kesildi. Tırnaklarımı kollarına geçirirken onu hâlâ itmediğim için kendime şaşırıyordum. Boynumun üzerindeki dudakları aralandığında dilinin darbesi aklımı başımdan aldı. Tırnaklarımı resmen kollarına geçirirken boynumu emmeye başlamasıyla bacaklarımı birbirine bastırdım.

"Keskin!" dedim nefes nefese ama umurunda olmadı. Bedenimi iyice kendisine yaslarken tenimi dudaklarının arasına hapsetti.

"Yoksa..." dedi dudaklarını boynumdan ayırırken. "Çok daha ileri gideceğim." Sertçe yutkundum. Belimdeki parmakları hareketlendiğinde dudaklarını ses tellerimin üzerinde hissettim. Kaskatı kesildim. Göğüs kafesim patlayacakmış gibi bir hisle çarparken nefesimi tuttuğumu fark ettim. "Sessizliğini dinlemeyi sevmiyorum ama sesini duyur bana."

"Davet," dedim ve konuşabildiğimi fark edip hızla geri çekildim. Elim ayağım birbirine girerken geriye doğru bir adım attım ama o, karşımda pişkin pişkin gülüyordu. "Ben hazırlanmaya gideyim."

"Benim için mi?" dediğinde gözlerim dehşetle açıldı.

"Davet yani. Davet için hazırlanacağım," dedim panikle. "Neyse... Gideyim ben," derken koşar adım çıktım spor salonundan. Bahçeyi de koşar adım geçip odaya çıktım ve kapıyı arkamdan kapadım. Nefes nefese bir haldeyken hızlı hızlı çarpan göğsüme yasladım elimi. "Hayır, hayır, hayır," dedim telaşla. Korku en derinlerimde geziniyordu. "Böyle hızlı çarpma lütfen," dedim sitemle. "Lütfen."

Kafamdaki karışıklığı boş vererek, kalbimdeki çarpıntıyı görmezlikten gelerek hazırlanmaya koyuldum. Aşağıda yaşananlar aklımdan çıkmazken sakin kalmaya çalıştım.

İnce askılı, kalp şeklinde oldukça açık bir göğüs dekoltesi olan, belden korseli, etekleri uzun ve sol bacağımda kalçalarımın biraz üzerinde biten derin bir yırtmacı olan siyah elbise, belimi ve kalçalarımı tamamen sarıp fiziğimi gözler önüne seriyordu. Bacağımdaki kardelen çiçeği dövmesi de görünüyordu. İç içe geçmiş iki dal kardelen çiçeklerinden biri siyahken diğeri beyaz renkteydi ve hem kıyafetimle

uyumlu olmuştu hem de çok güzel görünüyordu. Lisede yaptırdığım bir dövmeydi.

Aynanın karşısında kendimden emin ve dik dururken yeşil gözlerimi ortaya çıkaracak siyah ama yoğun olmayan bir göz makyajı yaptım. Bordo rujum dudaklarımda kendine her zamanki gibi yer edindi. Saçlarımı kalın maşayla maşalayıp bukleleri bozulmasın diye bigudiyle sarmıştım. Tek tek onları da çözerken saçlarım belimden aşağıya doğru ahenkle süzüldü ve aynanın karşısındaki aksime bakarken tamamlandığımı hissettim.

Üç saati bu şekilde devirdiğimde, sürekli oturur halde olduğum için sırtımdaki tatlı sızı kendini bana hatırlattı. Aklım sürekli Keskin'le spor salonunda yaşadıklarımdaydı.

Odadan çıkmak üzereyken içeriye giren adamı buldu bakışlarım. Heybetli vücudunu saran siyah takım elbisesi kumral teniyle uyum içindeydi. Kirli sakalları gözüme çarparken saçları düzgün ve özenliydi. Tıraş olmuştu ve kemikli çehresinin daha çok ortaya çıkmasına sebep olmuştu bu durum. Kendisini hayran bırakan türden bir kumraldı. Fazla yakışıklıydı. Haddinden fazla hem de.

Kapıyı kapadığında bana doğru döndü ve kara gözleri her zerremde uzun uzun gezindi. Katran karası gözlerinde yer edinen ifadesizliği sarsıldı. Durduğu yerde öylece baktı bana. Aheste aheste izledi beni. Bakışları en çok acele etmeden uzun uzun dövmemde gezindi. Beğendiğini saklamadı. Bunu gözlerinde gördüm.

"Gitmiyor muyuz?" diye merakla sordum. Beni aşağıda bekleyeceğini söylemişti. "Ben hazırım."

"Hayır," dedi tok ve erkeksi sesiyle. Adımlarını bana doğru atıp karşımda dikildi. "Henüz hazır değilsin."

"Yoo," dedim harfleri uzatarak. "Hazırım. Eksik bir şeyim yok ki. Her şeyim tamam," dedim saf saf.

İyice yaklaşırken kaşlarım çatıldı. "Cık," dedi dilini damağına vururken âdemelması bana eşsiz bir manzara sundu. "Henüz tamamlanmadın. Hâlâ eksiksin ve ben de bunun için buradayım."

Kaşlarım çatılırken, "Anlamadım," dedim sorgu dolu bir sesle. Elini pantolonun cebine attığında kadife, siyah bir kutu çıkardı. Kutunun kapağını açtığında huzuruma iki adet yüzük serildi.

Kutunun içinde zarif, üzerinde elmas taşlar bulunduran bir alyans ve siyah, yakut bir taşa sahip, yılların emeğini üzerinde taşıyan, gözalıcı bir yüzük vardı. Yüzüğün içine nikâh tarihimiz işlenmişti.

İz... O yüzük kaç karat? Ben gözlerimi alamadım da.

Şaşkınlıkla ona baktığımda ne söyleyeceğimi bilemedim ama şüphesiz beni daha çok şaşırtan sol elinin yüzükparmağında gözüme çarpan alyansıydı. Bu, kalbimin ısınmasına sebep oldu.

Yavaşça sol elimi kavrarken önce alyansımı, daha sonra da yakut yüzüğü geçirdi yüzükparmağıma. Kalbim göğüs kafesimi parçalamak istercesine atarken sesinin dışarıya taşmasından korktum.

"İşte şimdi tam oldu," dedi tok bir sesle. Katran karası gözleri bir an olsun ayrılmadı gözlerimden. "Artık olması gerektiği yerde," dediğinde sertçe yutkundum. "Ve hep öyle kalacak."

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken, "Keskin, ben..." dedim şaşkınlıkla. "Ben bunu beklemiyordum."

"Bir hayli geç kaldım bunun için," dedi tok bir sesle. "Ne parmağın boş kalsın ne de daha fazla eksik hisset istedim." Derin bir nefes aldı. "Bu yüzük aile yadigârı. Dedem, zamanında babaannem için yaptırmış, biraz tadilata ihtiyacı vardı sadece." Bakışları parmaklarıma düştü. "Artık ait olduğu yerde."

"Bu çok fazla," dedim mahcup bir şekilde. "Aile yadigârı diyorsun ama ben buna lay-"

"Layıksın," diyerek sözümü sertçe kesti. "O yüzük en çok senin parmağında olmaya layıkken sen kendini ona nasıl yakıştırmazsın?" diye kızdığında sustum.

"Peki, Berna Hanım?" diye merakla sordum. "Sonuç olarak o hâlâ bu evin gelini. Bu yüzüğün onun parmağında olması daha uygun olmaz mıydı?"

"Ben nerede, kimin parmağında uygun gördüysem bu yüzük orada olacak," dedi. "Ayrıca sen annemi dert etme. O zaten sevmez böyle şeyleri. Saçma bulur."

"Babaann-"

"Babaannem bu yüzüğü sana vermeyi düşünüyordu zaten," dedi sözümü keserek. "Küçükken sözü vardı bana. *Büyü de bu yüzüğü evlendiğin kadının parmağına tak*, diyordu. Senelerdir verilmiş bir söz yani," dedi gülümseyerek. Çenesi ve dudağı arasındaki gamzesi huzuruma serildi. "Sadece sen biraz geç geldin o kadar."

Gülümsedim. İçten, sıcak ve samimi bir şekilde.

Kalbimde tarifi olmayan bir mutluluk peydah olurken içimi kıpır kıpır eden bu mutluluğun gözlerime yansıdığına adım kadar emindim.

Mutluluğumun sebebiyse parmağında yüzüğünü taşıdığım adamdı.

Gözalıcı, ihtişamlı bir otelin önünde durduğumuzda arabanın camları filmli olmasına rağmen birkaç fotoğraf yakalamak için çabalayan magazinciler gözüme çarptı. İkimizin de kapısı korumalar tarafından açıldığında, siyah minibüsten önce Keskin indi ve elini bana doğru uzattı. Uzattığı elini tutarken eteğime dikkat ettim. Hemen yanında yerimi alırken eli elime sarıldı ve neredeyse kör olmama sebep olacak kadar çok flaş üzerimizde patladı.

Sen alışıksın, İz. Seversin gözlerin üzerinde olmasını.

Birlikte içeriye doğru ilerlerken kolu belime dolandı ve sıcak eli sırtıma gömüldü. Dokunuşları tenimin ürpermesine sebep olurken bize doğrultulan onlarca mikrofonu ve soruları görmezlikten geldik. Bedenim alev alev yanıyordu.

Birlikte ihtişamlı otelden içeriye girdiğimizde sanki az önce bir curcunanın içinde değilmiş gibiydik. Gözalıcı avizeler tavanı süslüyordu. Meclisten birçok tanıdık yüzü ve cemiyetten tanıdığım insanları fark ettim. Büyük ve gözalıcı salonda herkes tablolarla ilgilenirken sahnede yer alan piyanist ve kemancılar ortama uyacak bir şekilde bizlere eşlik ediyordu.

Herkesin tablolarla bu kadar çok ilgilenmesi garibime giderken bütün gözler ara ara üzerimize uğrayıp duruyordu. Buradaki çoğu insanı varlığım rahatsız ediyordu.

Keskin'in eli sırtımdaki varlığını korurken birlikte bizim için ayrılan masaya doğru ilerledik. Girişin biraz ilerisinde, sağ tarafta kalan büyük ve geniş bir bar vardı. Garsonlar ellerinde içki dolu kadehlerle ve alkollü olduğunu tahmin ettiğim kokteyllerle etrafımızdan süzülerek, geçip gidiyordu.

Gözlerim etrafta dolanırken harelerim bize doğru yaklaşan bedene saplandı. Zihnimde yer edinen tanıdık simayı seçtim.

Silvan Vance.

"Beyler," dedi dibimizde bittiğinde. Gözleri beni bulduğunda, "Ve hanımlar," dedi başıyla küçük bir selam vererek.

Keskin'in gözleri bıçak gibi onun üzerine saplandığında belimdeki baskısı arttı.

"Burada ne işin var?" dedim ondan önce davranarak. "Seni masamıza davet ettiğimizi sanmıyorum."

"Kısa bir ziy-"

Sertçe sözünü keserek, "Davet edilmedin, Silvan," dedim. Kaşları havalandı. "Şansını zorlama."

"İstediğim yere girerim. Bir davete ihtiyacım yok," dedi arsızca.

Alayla gülerken, "Ben bir Alacahan'ım, benim iznim olmadan değil bu davetten içeriye girmek, kapısına köpek bile olamazsın!" dedim öfkeyle. "Bizim mekânımızdasın. Haddini bil. Kovdurtma kendini bana. Defolup git buradan!"

Sözlerimle beraber Keskin'in omuzları gururla yükseldi. Gözleri alayla karşısındaki adama döndü. "Hiç bakma öyle," dedi buz gibi bir sesle. "Bilirsin. Karım ne diyorsa o."

Avuçlarının arasında tuttuğu şarap kadehinden bir yudum aldı. Yüzünde alay dolu bir ifade hâkimdi. Gözlerini üzerimden çekmeden, "Sınırlarını karın mı beliriliyor, Lider?" dedi. Yüzündeki alay dolu ifade sesine yansıdı. Gözlerim kör bir bıçak gibi onun üzerine saplandığında dikkatle bana baktı.

Keskin başını sağa doğru eğdiğinde küçümsercesine ona baktı. "Sınırlarımı karım belirlemiyor, Silvan," dedi nefretle. Belimdeki eli sıkılaştı. "Sınırlarım zaten karım." Nefesim kesildi. "Ve sen bir kez daha sınırlarıma dahil olmaya kalkacak olursan işe gözlerini oymakla başlarım," dedi tehlikeli bir sakinlikle. "Vakti zamanında elinle başlamıştım. Alışıksındır sen," dedi imayla. Silvan'ın yüzündeki ifade alaşağı olmuştu. "Bu sana son uyarım."

Silvan bir adım geri çekilmek zorunda kalıp, "Ben sizi yalnız bırakayım," dediğinde gözleri arkamızda bir yerde oyalandı. Kadehini bize doğru kaldırıp, "İyi eğlenceler," diyerek gevşek bir şekilde yanımızdan ayrıldı.

Merakla ona doğru dönüp, "Derdi ne bunun?" dedim.

"Sikeceğim onun derdini ben," dedi öfkeyle. Kaşlarım çatıldı. "Evveliyatını siktiğimin herifi! Bir bitmediler, amına koyayım!" diye soludu. Kaşlarım daha çok çatılırken bir anda parlamasının sebebini anlayamamıştım.

Keskin yanımıza gelen garsondan iki kadeh beyaz şarap alıp birini bana uzattı. Uzattığı kadehi alırken içmek gibi bir aptallık yapmadım. Normalde de çok içmezdim ama arada dağıtırdım. Buradaki durum ise çok farklıydı. Ayık olmam lazımdı ve alkol bu gece için son tercihim bile olamazdı.

"Keskin?" Oldukça tanıdık gelen bir sesin varlığı onun yanında yer alırken Batur'un şebek gibi sırıtan suratıyla karşı karşıya geldiğimde gözlerimi devirdim. "Nasılsın, kardeşim?"

Gitmek için hamle yapıp, "Ben biraz dolanacağım," dedim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyerek belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı ve beni iyice kendine doğru çekti. "Bekle biraz, açılıştan sonra daha rahat bakarsın her yere."

Belimdeki elini iteklediğimde, "Şimdi biraz hava alacağım," dedim ve yanından hızla ayrılırken tablolar arasında gezindim. Yeterince gergindim zaten. İyice gerilmek istemiyordum.

Bakışlarım etraftaki tablolarda gezinirken bir hayli sıkılmıştım. Keskin geldiğinden beri ya masasına gelenler ya da yanından ayrılmayanların sayısı bitmek bilmiyordu. O karmaşanın içine girmek istemediğim için yanına gitmiyor, geziniyordum ve bu onu sinir ediyordu. Meclisteki herkes bugün onunla konuşmak için fazla hevesliydi.

"Mrs. Alacahan?" Kulaklarıma sızan nahif, yabancı sesin sahibine omzumun üzerinden baktığımda bir kadınla karşılaştım. Sarı saçları sırtına doğru uzanırken buz mavisi gözleri benim üzerimdeydi. Ay gibi tenini saran lacivert bir elbise vardı üzerinde. Gür kirpiklerinin çerçevelediği buz mavisi gözlerinde memnun bir ifade vardı.

"Tanışıyor muyuz?" diye merakla sordum.

Tebessüm ederken, "Hayır," dedi bozuk Türkçesiyle. "Keskin'in davetiyle buraya geldim. Kendisi eski bir dostumdur. Hazır gelmişken, sizinle de tanışmadan dönmek istemedim," diye devam etti.

"Kimsiniz?" dedim sorgu dolu bir sesle.

"Helen," dedi Fransız aksanıyla. "Helen Amon," dediğinde kaşlarım havalandı.

"Adınızı daha önce duyduğumu hatırlamıyorum. Keskin de sizden hiç bahsetmedi," dedim şüpheyle.

"Sorgulamanız çok normal," dedi tebessüm ederek. "Ama birbirimizi tanısak seveceğimize eminim." Kendinden emin tavrı ona şüpheyle bakmama sebep oldu. "Mrs. Alacahan," dedi üzerine basa basa.

"Adım İzgi," dedim buz gibi bir sesle. "İzgi Kara Alacahan," dediğimde memnuniyetle gülümsedi.

"Olla," dedi şuh bir sesle.

Gözlerim Helen'den koparken onun masasına gelen bir kadın çekti dikkatimi. Sarı saçları omuzlarına dökülürken mavi gözleri Keskin'in üzerindeydi. Üzerinde straplez, buz mavisi bir elbise vardı. Elleri Keskin'in omzuna dokunduğunda kaşlarım havalandı. Kadının yüzünde bir gülümseme belirirken Keskin'in ona dönen sorgu dolu bakışlarını seçtim.

Helen yanımda biterken, "Sanırım birileri haddini aşmaya başlamış," dedi.

"Bana eşlik eder misin?" diye sorduğumda başını salladı. İçimde uyanan duyguya bir anlam veremezken, az önce kaçarcasına gittiğim masaya geri döndüm. Keskin'in gözleri bana dönerken benim gözlerim hâlâ kolundaki elin sahibi olan kadındaydı.

Aralarında yer alırken, "Beyler," dedim. Tanıdık birkaç sima seçmiştim. Batur'un bıyık altından güldüğünü gördüm. Özellikle henüz adını bilmediğim kadına bakıp, "Ve bayanlar," dedim ve onun da gözleri bana saplandı.

Hemen yanımdaki adam hürmetle, "Bayan Alacahan," dedi. Keskin'in yanına geçmek yerine tanımadığım iki adamın arasına girmiştim. "Şeref verdiniz," dedi saygıyla.

Kim olduğunu sorgularcasına ona baktığımda kendini takdim edip, "Venom Boris," dedi. Bu ismi daha önce duyduğumu hatırladım. Helen'in gözleri bu masada ondan başka herkese uğradı.

Uzattığı elini tutarken, "Hoş geldiniz," dedim.

Yanındaki güzel kadına gözlerim değdiğinde, "Ariana Boris," dedi yüzünde sıcak bir gülümsemeyle. Gözlerim ikisi arasında gidip, gelirken Venom karısını, "Eşim," diye tanıttı.

O an gözlerim istemesizce Helen'e kaydı. İfadesi çelik gibi katı dururken gözleri onu ele veriyordu. Buz mavisi gözlerinde derin bir kırgınlık hâkimdi.

"Memnun oldum," dedim ve onunla da tokalaştım. Gözlerim yeniden masaya döndü. "Aramızda yabancı yüzler var," dedim merakla. "Birçoğunuzu daha önce mecliste hiç görmemiştim. Aranızda isimlerini duyduklarım var ama..." Gözlerim dikkatle beni izleyen kadını buldu. "Sizi hiç duymamıştım." Sergen'in ve Batur'un keyifle içkisini yudumladıklarını ve kudurmamdan zevk aldıklarını fark ettim. "Kimsiniz?" dedim merakla. "Ve neden kocama dokunuyorsunuz?" Masaya çöken sessizlik ortamın gerilmesine sebep olurken Sergen'in benden böyle bir şey beklemediğini, bu sebepten olsa gerek ağzının bir karış açıldığını ve kendini hemen toparladığını gördüm.

Keskin'in bu tavrımdan keyif aldığı gözlerinden belliydi.

"Elena Volkovitch," dedi kendini tanıtarak. "Beni tanımamanız çok normal çünkü meclise katılan yeni üyelerdenim," dediğinde bu çok da umurumda değildi. Keskin onun elini kolundan çekerken kadın bozulsa da yapması gerekeni yapmıştı.

"Anlıyorum," demekle yetindim sadece. Yüzümdeki katı ve buz gibi ifade değişmedi. "Ama sanırım eskiyeceksiniz," dediğimde Batur ve Sergen gülüşlerini gizlemek için etrafta göz gezdirdi.

Tavrım karşısında herkesin kaşları havalanırken Elena'nın gerildiğini fark ettim. "Anlamadım?" dedi sorgu dolu bir sesle.

Yapmacık bir gülümseme dudaklarımda yer edinirken, "Yakında anlarsın," dedim. "Bu arada..." derken gözlerim Helen'e döndü. "Az önce Helen'le tanıştım. Eski bir dostunmuş."

Keskin'in gözleri Helen ve Venom arasında gidip geldiğinde, "Evet," dedi düz bir sesle. "Bir süre burada." Ona ne için olduğunu sormak istesem de yerinin olmadığını düşündüm.

"Evli misin Helen?" diye merakla sordum.

"Değilim," dedi sıcacık bir sesle. "Ama hayatımda biri var." Venom'un içkisine uzanan elinin havada asılı kaldığını fark ettim. "Nişanlanmayı düşünüyoruz," diye devam ettiğinde Venom'un kendini zor tuttuğunu fark ettim.

"Öyle mi? Kimmiş peki bu adam?" diye sorduğumda Venom'un da gözleri Helen'e döndü. Öyle bir baktı ki ona benim içim yandı. Keskinlikle aralarında geçmişten gelen bir şeyler vardı.

"Ares," dediğinde, Venom öfkeyle gözlerini yumdu. "Ares İvanov." Daha önce bu adamın adını hiç duymamıştım.

Keskin bir anda, "Doğru kararı verdiğine emin misin peki?" diye sordu. "Sonra pişman olursun, Helen."

"Hata yapmayı bırakalı altı sene oluyor," dedi öfkeyle. "Hayatıma kimi alıp almayacağımın hesabını sana vermeyeceğim, Keskin. Bir iki gün buradayım, daha sonra geri döneceğim. Bu süre zarfında seninle nasıl anlaştıysak öyle olacak her şey."

Sorgu dolu gözlerim ikisinin arasında gidip, gelirken Keskin sessiz kaldı. Ne onayladı ne de reddetti.

Venom'a doğru dönerek, "Tebrik ederim, Bay Boris," dedi. İkisinin bakışları birbirine değdiğinde içimin ürperdiğini hissettim. "Zahmet edip davetiye yollamıştınız ama düğününüze gelememiştim." Gözleri Ariana'ya döndü. Sol elinin yüzükparmağını görmenin onun canını yaktığını fark ettim. "Umarım çok mutlu olursunuz."

Sessiz kaldı Venom. Gözlerini Helen'in çehresinden ayırmadı ama bir cevap da vermedi.

"Abla!"

Asya'nın sesi kulaklarıma sızdığında ifadem o kadar hızlı bir şekilde değişip yüzümde bir gülümseme belirdi ki özlem duygusu göğsümü kabarttı. Kalbim mutlulukla çarptı. Arkamı döndüğümde kız kardeşimi gördüm.

"Asya!" Onun küçük adımlarına nazaran iki büyük adımla dibinde bittim. Önünde çömelip, onu kollarımın arasına alırken, "Bebeğim," dedim. Mis kokusu burnuma doldu. "Canım," dedim iç geçirerek. Onu çok özlemiştim.

Elleri boynumdan çözüldüğünde, yüzünde bir gülümsemeyle bana baktı. "Ne işin var senin burada?" diye merakla sordum. Şebnem kolay kolay onu davetlere getirmezdi.

"Gelmeyecektim aslında," dedi bilmiş bilmiş. "Sonra annem senin de geleceğini söyleyince öyle geldim." Gülümsedim. "Sen unuttun beni zaten. Hiç gelmiyorsun," dedi küskün küskün.

"Olur mu öyle şey, güzelim?" dedim küçük ellerini kavrayarak. "İşlerden vakit bulamıyorum ki bir türlü, yanına geleyim. Yoksa nasıl unuturum ben seni?"

"Ben biliyordum böyle olacağını," dediğinde sözlerine kahkaha atmamak için zor durdum. "O yüzden dedim sana evlenme diye! Bak! Şimdi hiç gelmiyorsun!"

"Asya," dedim uyarırcasına. "Ama bunları konuştuk ya, bir tanem. Neden böyle yapıyorsun?"

Nedenini çok iyi biliyordum aslında. Doğduğu günden beri kucağımdan indirmemiş, her yere kendimle beraber onu da götürüp getirmiştim. Uyandığında yanındaydım. Uyuduğunda yanındaydım. Bana ihtiyacı olduğu her an yanındaydım. Gözlerinin gördüğü her yerdeydim.

Abla, diye seslense iki adım arkasında beni bulurdu. Şimdi belki de çok kez çağırıyordu ama arkasına baktığında beni göremiyordu. Bu durumu da kabullenmek istemiyordu.

"Anneme gideceğim ben," dediğinde içim burkuldu. "Sen sevmiyorsun artık beni. Gelme bundan sonra. İstemiyorum."

"Asya," dedim hayal kırıklığı içinde. Sıkı sıkı tuttuğum elleri ellerimin arasından ayrıldığında koşa koşa ayrıldı yanımdan. Eteğimin dibinden ayrılmayan kız kardeşim, benden koşa koşa kaçtı.

Sadece kırıyorsun, üzüyorsun ve kendini düşünüyorsun! Bencilin tekisin!

Kuzenim Yiğit'in sözleri zihnimde yankılandığında sıkıntıyla iç çektim. Çömeldiğim yerden ağır ağır ayaklandığımda hiçbirinin yüzüne bakmadan, "Müsaadenizle," diyerek yanlarından ayrıldım ve Asya'nın peşinden gittim.

Etrafta ufak tefek birilerini ararken kim bilir o küçücük boyuyla nerelere girmişti şimdi?

Oflaya oflaya, istemeye istemeye birkaç insanın zoruyla sohbet ederken yüzümde sahte bir gülümseme vardı. Her masada iki dakikadan fazla kalmamaya çalışıyor, Asya'yı arıyordum. Şebnem'in yanında yoktu. Simay da ortalarda gözükmediğine göre kesin onun yanındaydı.

Bileğime sarılan bir elin varlığı kaşlarımın çatılmasına sebep olurken, Silvan'ı görmek nefretle dolup taşmama sebep oldu.

"Hazırla kendini," dedi alayla. "Sevdiklerinin ölümüne."

Kaskatı kesildim. "Ne saçmalıyorsun sen yine?" dedim öfkeyle. "Senin gibi bir vasıfsız için fazla büyük laflar değil mi bunlar, Silvan?"

Öfkesi gözlerine yansırken kolumdaki baskısı arttı. "Ulan, kevaşe..." dedi. "Seni var ya..."

Ne olduğunu anlamadan bedenim arkaya doğru çekildi. "Seni var ya ne?" dedi sertçe. Sergen'in bedeni önümde bir duvar örerken Silvan'ı yakasından kavradı. "Yengeme laf yok," dedi öfkeyle. Eğlenceli mizacının altındaki korkunç yüzü çehresine yansıdı. "Lan, sen kimin üzerine yürüyorsun? Senin pekmezini benzin niyetine motoruma doldurur, evveliyatını sikerim! Siktir git lan buradan." Onu hiç böyle görmemiştim. "Bir daha seni yengemin etrafında görmeyeceğim. Beş metre yakınında görürsem abime bırakmam seni, Silvan! İçi boş beynini asfalta boşaltırım!" Sergen'in gözleri omzunun üzerinden bana döndüğünde, "Sen iyi misin yenge?" dedi merakla. "Bir şeyin yok, değil mi?"

"İyiyim," dedim başımı sallarken.

"Sen geç abimin yanına. Ben bunu it niyetine kapıya bağlayıp geliyorum," dediğinde kimseye fark ettirmeden yakasından kavradığı Silvan'ı sessizce dışarı çıkardı.

Gözlerim etrafta gezinirken bir yerde durdu. Bakışlarım sol tarafımda kalan Douglas'ı bulduğunda daha önce hiç görmediğim yabancı bir adamla el sıkıştığını gördüm. Memnun görünüyordu. Adam yanı başındaki tabloyu işaret ettiğinde bir şeyler söyledi.

Bakışlarım tabloyu bulduğunda bir ressamın renkleri nasıl uyum içinde yakaladığını ve eşsiz bir şaheser ortaya çıkardığını gördüm. Tabloyu satın mı almıştı? İyi de bunun için Aylin'le görüşmesi gerekmiyor muydu?

İçimdeki huzursuzluk hissi arttığında dudaklarım aralandı. O an fark ettim. Bir başka tablonun yanında dikilen Sarp'ı ve yanındaki adamları gördüm. Bakışlarım etrafta gezindiğinde, Batur'u da aynı şekilde buldum. Keskin'in yanında değillerdi. Ariana ve Venom da ayrı yerlerdeyken Elena da başka bir tablonun yanındaydı.

Hepsi bir yerlere dağılmıştı. Üst katta çok daha fazlasının olduğuna emindim. Görüş açıma en son İdil girerken hemen arkasında bulunan Devrim'in gözleri bizzat üzerimdeydi. İdil karşısındaki adamla katı bir suratla konuşurken Devrim uzakta olduğu için onları duyamazdı ama yanıma da gelemezdi.

Tablolara bakan insan sayısı bir hayli fazlaydı. Yaklaşık birkaç da-

kika içinde o kalabalık dağılıyor ve başka tabloların yanında yer alıyordu. Satın alınan her tablonun çerçevesine meclise ait bir damga yapıştırılıyordu.

Adımlarım, henüz yanında kimsenin olmadığı tabloya doğru ilerledi. Birkaç dakika içinde tablonun karşısında dikilirken bakışlarım dikkatle resmin üzerinde geziniyordu.

Basit bir tablo için bu cümbüş fazlaydı. Başka bir şey vardı. Siyahın ve beyazın hâkim olduğu tabloda renkler birbirine girmişken bir kadının belli belirsiz sureti kendini gösteriyordu. Gözlerim tablonun her zerresinde gezinirken sağ en alt köşede parlayan altın sarısı işlemeyle ve büyük harflerle yazılmış tablonun seri numarası dikkatimi çekti.

MK26CA87A

Gözlerim yazıda gezinirken dudaklarımın arasından eşzamanlı olarak, *siktir* kelimesi döküldü. "Siktir, siktir, siktir!" dedim defalarca kez.

Bunu biliyordum. Bunu daha önce de birçok kez görmüştüm.

Şaşkınlığı her zerremde hissederken bakışlarımı tablonun seri numarasından çekemiyordum. Burada sattıkları şey tablo değildi. Gözümün önünde bir silah sevkiyatı yapılıyordu ve bunu yeni fark ediyordum.

Müfettiş, "İstihbarattan, yarın yapılacak yeni bir sevkiyat bilgisi ulaştı elimize," dedi. "Ne yapın ne edin o sevkiyatı durdurun, Savcım." Duruşum iyice dikleşirken gözlerinin ta içine baktım. "Artık gerçekten oynayın."

"Yarın bir sevkiyat yapılması sözkonusu olamaz," dedim kaşlarım çatılırken. "Keskin'in kız kardeşi Aylin'in yarın önemli bir sergisi var. Herkes orada olacak. Sevkiyatın yapılması mümkün değil. Yanlış bilgi alınmıştır."

Başmüfettiş beni uyarmıştı!

O seri numara, bir tablonun seri numarası değildi.

Bunu her numaranın arasına yerleştirilen, M*K*26C*A*87*A* kodlamasından fark ettim. Daha önce de meclis üyelerine ait silahlarda bu şekilde kodlamalara rastlamıştım.

KAA.

Keskin Ardıç Alacahan.

Yaptığı özel üretim silahların sevkiyatını şu anda gerçekleştiriyordu. O silahlardan daha önce de defalarca kez görmüştüm. Hepsinin üzerinde altın harflerle *KAA* şeklinde işlemeler mevcuttu. Burada satılan heykeller, tablolar... Hepsi birer paravandı. Aslında büyük bir sevkiyat yapılıyordu.

Bakışlarım yeniden salonda gezindiğinde abimi fark ettim. Hemen karşısında Batur'la el sıkışırken benim burada yüreğim sıkıştı.

Tarif edilemez bir his bedenimi ele geçirdi. Korku ve endişe bütün bedenimde kol gezerken telaş etmemeye çalışıyordum.

Bir şeyler yapmalıydım.

Bir şeyler yapmalı ve bu sevkiyatı durdurmalıydım.

Anında telefonuma sarılırken Devrim'e mesaj gönderdim.

Elektrikleri kes, ben de yangın alarmını başlatacağım.

Cevap gecikmedi.

Neden?

Sence şu an soru sormak gibi bir lüksün var mı? Ne diyorsam onu yap! Çabuk!

Devrim'in, İdil'in yanından ayrıldığını ve gözden kaybolduğunu fark ederken bakışlarım karşısında konuştuğu yabancı adamla el sıkışan ama katran karası gözlerini üzerimden çekmeyen adamı buldu.

Kaşları çatılmış, yüzü sorgular bir ifade almışken neden tedirgin olduğumu anlamaya çalışıyor gibi bir hali vardı. Elektrikler kesildiğinde birbirine tutunan gözlerimiz karanlığa gömüldü ve beş metre ilerimdeki yangın alarmına doğru koşarken elbisemin eteğini avcuma doladım. Alarmın cam kapağını kırarken içindeki butona bastım ve yüksek siren sesleri bütün salonu doldurdu.

Kıyametin sesi kulaklarımda yankılandı.

12. KOR YÜREK

Bir elimde kahve, kucağımda telefonumla salondaki tekli kanepelerden birine oturmuştum. Bakışlarım karanlık bahçede gezinirken onu tanıdığım günden beri kaçıncı kez yolunu gözleyişimdi bu, bilmiyordum. Kaçıncı kez bekleyişimdi ve daha kaç bekleyiş geçirecektim, bilmiyordum.

Dün sabah karargâhtan gelen telefonla çıkıp gitmiş, ne aramalarıma cevap vermiş ne de mesajlarıma dönmüştü. Gittiğinden beri bıraktığı yerde öylece yolunu gözlerken bahçe kapısı açıldı ve üzerindeki üniformasıyla bahçede göründü.

Heyecanla yerimde doğrulurken bakışları perdenin arkasında olduğumu bilir gibi cama döndü. Eve doğru ilerlemeye başladı. Doğrulduğum yere tekrar sinerken zilin sesi, sessiz evi doldurdu.

Kalkmadım yerimden. Kıpırdamadım bile. Anahtarı da vardı ama evdeysem eğer kapıyı hep ona ben açayım istiyordu. Nasıl uğurluyorsan öyle de karşıla, diyordu ama bu sefer öyle bir niyetim yoktu.

Bir kez daha çaldı.

Açmadım.

Bir kez daha çaldı. Kapının önünde sabırla beklediğini gördüm pencereden.

Açmadım.

Bir kez daha çaldı ve ben yine o kapıyı açmadım ona.

Dakikalar sonra hiçbir ses işitmeyince, tam kalkıp açacaktım ki anahtarın sesini duyup kalktığım yere hızla oturdum ve açılıp kapanan kapının sesini dinledim.

Karanlık evde koridorda ilerlerken adım seslerinden buraya geldiğini anlayabiliyordum. "İz?" diye seslendi. Sesimi ona duyurayım istedi.

Sessiz kaldım.

Bir kez daha, "İz?" diye seslendiğinde salonun girişinde göründü heybetli bedeni. Gölgesi içeriye devrildi. Gecenin karanlığında kahveleri yeşillerimi bulduğunda rahat bir nefes verdi.

İçeride olduğuma ne kadar emin olursa olsun, bir gün çıkıp geldiğinde beni bulamamak en büyük korkusuydu, değil mi?

"Yavrum..." dedi. Adımlarını bana doğru atarken hareketleri aceleciydi. Beş koca adımda dibimde bitmişti. Dev gibiydi zaten. "Niye cevap

vermiyorsun? O kadar çaldım kapıyı. Neden açmadın?" diye sordu kırık bir sesle.

Sustum. Sessiz kaldım.

"Susma şöyle," dedi dişlerinin arasından. "Sesini esirgeme benden, yeterince esirgememiş gibi," dedi sabrı sınanıyormuş gibi.

Kalbimi kor alevlerin içinde yaktığını bilmiyordu.

"Hep böyle mi olacak?" diye sordum bir anda. "Ben hep seni bekleyeceğim ama şu kapıyı çalacağından, adımı sesleneceğinden emin olamayarak mı yaşayacağım? Ben hep elim yüreğimde, gözüm yolda, kulağım senden bir haber gelirse diye bekleyecek miyim Ali? Ben hep seni beklerken senin daha kaç kez benden gidişini, aslında hiç gelmemiş oluşunun gerçeğini sindirmek zorunda mı kalacağım?" Koyu kahve gözleri bir an olsun ayrılmadı gözlerimden. "Daha dün ya! Daha dün sabah oturduk, kahvaltı ettik, gülüp eğlendik," dedim sitemle. İçimde derin bir kırıklık vardı. "Kahve istedin benden. Ellerinden içeyim, dedin." Bakışlarını kaçırdı. "Ben o kahveyi yaptım, Ali." Sehpanın üzerinde bıraktığım gibi duran kahvelere değdi gözleri. "Ama döndüğümde yoktun. İçeri girdim, sen yoktun. Seslendim ama cevap vermedin," dedim öfkeyle. Koltuğun kenarlarına tutunan elleri yumruk halini aldı. "Şimdi kalkmış bana sesini benden esirgeme, diyorsun," dedim sertçe. "Senin benden esirgediklerini ne yapacağız peki?"

"Bu ilişkiye başlamadan önce sana bunları anlattım," dedi buz gibi bir sesle. "Gelip gideceğim. Yeri gelecek, aylarca gelmeyeceğim, dedim. Kabul ettin. Her şeyimle kabul ettin beni." Sertçe yutkundu. "Çok mu yalnız bıraktım seni yoksa?" Dolan gözlerimi gizledim ondan. "Çok mu yalnız hissettirdim kendini sana? Çok mu kırdım?" Cevap vermedim. "İz," dedi içi gider gibi. "Güzelim, bak bana." Saçlarımı, yaşlarımı görmesin diye yüzüme örttüm.

"Sana ne zaman ihtiyacım olsa yoktun, Ali. Gözlerim seni aradı ama sen yoktun. Ben seni her şeyinle kabul ettim, tamam. Bunun hâlâ arkasındayım. Değişmedi hiçbir şey ama işte beni de anla." Büyük elleri yanaklarımı avuçlarken parmaklarıyla yaşlardan dolayı ıslanan yüzümü temizledi içi acıya acıya. "Seni seviyorum," dediğimde gözleri parladı. "Seni, sevdiğim adamı yanımda istiyorum ama ne zaman arkamı dönsem bulamıyorum. Arıyorum, açmıyorsun. Mesaj atıyorum, cevap vermiyorsun. Bunlar için bir özür bile dilemiyorsun," dedim sitemle. "En önemlisi de bana gitme, derken bir gün senin de gitmeyeceğinin garantisini vermiyorsun bana." Burnumu çektim. "Niye yapıyorsun bunu bana?" diye sordum kırgınlıkla.

"Özür dilerim," dediğinde beni göğsüne çekti. Saçlarımın arasına

öpücüklerini kondurdu. "Fark etmemişim. Çok özür dilerim. Sana böyle hissettirdiğim için nefret ediyorum kendimden. Seni istemeden de olsa kırıp dökmekten, üzmekten, ağlamana sebep olmaktan nefret ediyorum," dedi kendine lanet edercesine.

"Bu gece hiçbir yere gitme," dedim küçük bir çocuk gibi. "Sana, varlığını hissetmeye ihtiyacım var. Ne olursun gitme."

Yüzümü avuçlarının arasına alırken yaşların aktığı yerden, gözlerimin kenarlarından öptü uzun uzun. "Buradayım, güzelim," dedi içime işleyen sıcacık sesi. "Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum artık."

"Söz mü?" dedim sesimde asılı kalan kırgınlıkla.

"Söz," dedi yemin eder gibi. Gülümsedim.

Kralı yık, tahtı kır ve yeni bir başlangıç yap. Elinden alınan ne varsa daha fazlasını al. Mutlu olmak için can yakmak gerekiyorsa sırların arkasında gizli olduğu perdeyi arala ve asıl gerçeklerle yüzleş.

Azrail'in nefesi, şahdamarımın üzerinde. Ruhum artık çok daha kara. Kalbimdeyse sökük bir dikiş. Kan ağlamışım da fark etmemişim.

Etrafta yükselen kadınların çığlıkları ve derin bir karmaşa içinde koşuşturma hâkimken yangın söndürücülerin devreye girmesiyle sanki yağmura tutulmuş gibi hissediyordum. Bütün vücudum su içinde kalmıştı.

"İzgi!" diye yeri göğü inletircesine bağıran adama sesimi duyurmadım. Merak etsin, kudursundu. Beni ilgilendirmiyordu. "İZGİ!" diye bağırdı bir kez daha. Kükredi desem daha doğru olurdu. Ben her ortadan kaybolduğumda deliriyordu.

"Yuh!" dedim kendi kendime mırıldanarak. Dışarıya doğru ilerlerken koşturan insanların bana çarpması sinirimi bozuyordu. "Megafonla bağırsa bu kadar sesi çıkmaz, yemin ederim ya," diye homurdandım. "Bu adam, ben her ortadan kaybolduğumda böyle yapacaksa işimiz var," dedim sitemle.

Kalabalığın arasında ite kaka neredeyse on dakika içinde anca dışarı çıkabildiğimde, soğuk hava tenime çarptı ve zaten içeride ıslanan vücudum soğuğunda çarpmasıyla buz kesildi. Kapı ağızında kenara kayarken, dışarıya akın eden insan kalabalığına gülmeden edemedim.

"YER YARILDI DA İÇİNE Mİ GİRDİ, AMINA KOYAYIM!" diye bağırıyordu bas bas. İçeride beni bulamayınca kendini dışarı atmıştı sanırım. Sesi bütün sokakta yankılanıyordu. "NE HALTA YARIYORSUNUZ SİZ? KUKLA DİYE Mİ DİKTİM BEN SİZİ ORAYA?"

Sıkıntıyla oflarken yanımda biten Devrim'e döndü bakışlarım.

Keskin ve adamları ilerideyken biz köşedeydik ve bu karanlıkta bizi fark etmeleri imkânsızdı.

"Ne yaptın?" diye merakla sordum.

"Tabloların altındaki dijital kısma seri numaralarını girince silahlar hemen altından açılan bölmeden ortaya çıktı. Muhtemelen sen davetten ayrıldıktan sonra herkes alması gerekeni alacaktı," dedi düz bir sesle. "Polisler yolda, onları biraz daha oyalamamız gerek ki fark etmeden silahlara el koyalım."

Başımı onaylarcasına sallarken dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki Keskin'in, "KARIM NEREDE?" diye bağırışını işittiğimde yüzümü buruşturdum.

Bu odam ömür törpüsüydü.

Devrim ağzının içinde homurdanırken ters ters ona baktım.

"Ne oldu, Alacahan?" diyen Silvan'ın alay dolu sesini işittim. "Karını mı kaybettin? Dilersen yardımcı olurum sana. Hem aramızdaki buzları eritiriz hem de senin vesilenle karınla tekrar konuşma şerefine nail olurum." Kollarını göğsünde birleştirmiş, adamlarını azarlayan Keskin'in katran karası gözleri ağır ağır arkasını döndü ve gözlerinde gördüğüm korkunç ifade benim bile bir adım gerilememe sebep oldu.

"Senin ecdadını sikerim!" Sert yumruğu Silvan'ın suratında patlarken öylesine kuvvetli vurmuştu ki eğer arkasında adamları olmasaydı muhtemelen Silvan şu anda yere kapaklanmış olacaktı. Bir kez daha üzerine doğru atıldı. "Şerefini siktiğimin oruspu çocuğu! Eğer bu işin altından da senin parmağın çıkarsa yemin ederim, kendi ellerimle alırım senin canını!" diye gürledi. Douglas ve Batur onu sıkı sıkı tutarken Silvan gür ve kışkırtıcı bir kahkaha atmıştı.

"Belki de bir yerlerde kurtarılmayı bekliyordur karın, ha Alacahan?" Amacı onu iyice kışkırtmaktı ve başarılı da oluyordu. "Ne dersin? Yardım eli uzatmak mı lazım karına?" Douglas ve Batur bile onu tutamadığında bir yumruğu daha Silvan'ın yüzünde patladı ve yemin ederim, kemiğin kırılma sesini buradan bile işittim.

Panikle, koşar adımlarla oraya doğru giderken beni fark eden korumalar, Douglas ve Batur rahat bir nefes verdi.

İkisinin arasına bir anda dalıp, "Keskin!" dedim. Ellerimi gergin göğsüne koydum ve hafifçe geriye doğru iteledim ama kıpırdamadı bile. Katran karası bakışları anında beni bulurken öfkesi beni yakacak sandım. "Ne yapıyorsun?" dedim sitemle.

Burnundan sert soluklar alıp, verirken takım elbisenin içindeki bedeni fazla gergindi. Siniri doruklardayken şakaklarında ve boynunda

beliren damarları çarptı gözüme. Bakışlarım ellerine düştüğünde eklemlerindeki kızarıklığı fark ettim.

Öfkeyle bana bakıp, "Sen beni delirtmek mi istiyorsun?" "Sana gözümün önünden ayrılma dedikçe her seferinde nereye kayboluyorsun, lan?"

Ben de onun gibi, "Eniğini kaybetmiş analar gibi camiye çıkıp anons ver istersen bir de!" diye bağırdım.

"Bu gidişle sonumuz o olacak gibi duruyor zaten!" diye avaz avaz bağırdı. "Küçük bir çocuktan farkın yok çünkü!" dedi sitemle.

"O kalabalıkta, karanlıkta seni nasıl bulacaktım?"

Kolumu kavrayıp beni kendisine doğru çektiğinde, "Ben seni bulurdum," dedi tok bir sesle. Göğsüm göğsüne çarptı. "Nerede olursan ol, yerin dibine de girsen ben seni her zaman bulurum, İzgi. Eğer içeride, olduğun yerde dursaydın bu kadar saçmalığa da gerek kalmayacaktı!"

Hâlâ öfkeyle soluyor, göğüs kafesi aldığı nefeslerle sertçe inip kalkıyordu. Gergin hali beni de geriyordu.

"Neyse ne," dedim kestirip atar gibi. Gözlerini öfkeyle kapatıp açtığında bakışları üzerimi süzdü.

Üzerindeki ceketi çıkarıp, omuzlarıma bırakırken, "Hasta olacaksın," dedi sitemle. Siren sesleri kulaklarıma ulaştığında belli belirsiz rahat bir nefes verdim.

"Keskin?" dedi Batur tereddütle. "Ne yapalım istersin?"

"Bırak, ne alacaklarsa alsınlar," dedi sertçe. "Bizi zarara sokmaz onlar. Bu konuyu daha sonra detaylı bir şekilde konuşup hallederiz."

Batur'un gözleri beni bulduğunda onun da tıpkı Douglas gibi bana nefretle baktığını fark ettim.

"Ne bakıyorsun?" dedim tersçe. *Kurabiye var, simit var. Ne bakıyorsun, oğlum?*

Dudakları bir şey söylemek için aralanmıştı ki bakışları Keskin'i buldu ve araladığı dudaklarını kapadı.

Douglas bakışlarını üzerimden ayırmadan, "Üşüyor musun?" diye sordu. Kaşları havalanmış, tir tir titreyen halime bakıyordu. "Titriyorsun."

"Yok canım, ne üşümesi!" dedim alayla. "Titreme meditasyonu yapıyorum ben, sen anlamazsın!" Gözlerini devirirken sorduğuna pişman olmuş gibiydi. Ondan nefret ediyordum.

Siren sesleriyle gelen polis arabaları otelin önünde durduğunda, hepsinin bakışı birbiri arasında gidip geldi.

Polis arabasından inen Engin Komiser ve ekibi beni görünce şaşır-

mıştı. Duruşları düzeldi ve karşımda dikildiler.

Engin sorgulayan bir sesle, "Sayın Savcı'm?" dedi. Bakışları arkamda duran adamlarda gidip geldi. "İyi misiniz? Bir sorun yoktur inşallah?" Buraya onu bizzat Ali çağırmıştı.

"Yok," dedim düz bir sesle. "Sergi için buradaydım, siz arama yapmaya mı geldiniz?"

Başını sallayıp, "Evet," dedi. "Müsaadenizle, içeriyi aramamız gerekecek."

"Arama emriniz var mı?" diye sordum bir anda. Tereddüte düştüğünde ne diyeceğini bilemedi. Normalde ona bunu sormazdım.

"İhbar üzerine buradayız, Sayın Savcı'm," dedi anında. "İçeriye bakmamız gerekecek."

Onaylarcasına başımı salladım. "Bir şey bulursanız haber edin," dedim buz gibi bir sesle.

"Anlaşıldı, Savcı'm," dediğinde hafif bir baş selamı verdi ve daha sonra ekibiyle birlikte içeriye girdi.

"Sizin de bir ifadenizi alırız artık, beyler," dediğimde bakışlar bana döndü. Dört koca adam. Venom Boris, Sergen Alacahan, Douglas Vance ve Keskin. Dördü de *Daltonlar* gibi dizilmiş, alık alık bana bakarken, "İfade diyorum, ifade!" dedim sertçe. "Hayatınızda hiç karakol yüzü görmemiş gibi bakıp durmayı kesin!" dediğimde bakışlar üzerimden çekildi.

Bakışlarım istemesizce Devrim'i bulduğunda onun zaten bana baktığını fark ettim. Gözlerinde özlem dolu bir ifade varken bakışları acı çekiyor gibiydi. Takım elbisenin açıkta bıraktığı göğüs kafesinde parlayan bir şey dikkatimi çekti. Bakışlarım kısılırken, onların aralarında konuşmasından istifade edip dikkatlice baktım göğsündeki kolyeye. Parıl parıl parlayan ve gözümü alan şeyi fark etmemle nutkumun tutulduğunu hissettim. Nefesim ciğerlerime yetmezken, boynuna taktığı zincirde yıllar evvel çıkarıp attığım yüzüğümü gördüm. Hatta yüzüklerimizi. Çünkü onun da alyansı hemen yüzüğümün yanında parlıyordu.

Atmamıştı.

Belki de atamamıştı.

Ben onu yüreğimden atalı çok olmuştu belki ama o bir türlü atamıyordu bizi yüreğinden. Bir türlü kabullenemiyordu.

Kalbimde geçmişin sancılı acısı yer edindiğinde gözümün önüne gelen anıları geri ittim ve bakışlarımı hızla ondan çekerken, kimseyi beklemeden kendimi otelin önüne gelen minibüsün içine attım ve

onları beklemeye başladım. O da ön yolcu koltuğunda yerini alırken dikiz aynasından bana baktı. Bakışlarını bir an olsun üzerimden çekmiyordu. Gizliden gizliye beni izlemesi şüphesiz ona dokunuyordu.

Gözlerimi camdan dışarıya çevirip odaklanmaya çalıştım. Keskin, Douglas, Sergen, Batur ve İdil de minibüse bindiklerinde kendi aralarında girdikleri muhabbete dahil olmadım. Göğüs kafesimde büyüyen acı daha fazlaydı.

Araba eve giden yola doğru hareket ettiğinde, dalgın bakışlarımın hedefi akıp giden yoldaydı. Yüreğimi sıkıştıran sancı yeniden baş gösterdiğinde nefesimin ciğerlerime yetmediğini hissettim.

Üsteğmen Devrim Ali Özkan, Hakkari'de çıktığı operasyonda, karargâha yapılan bombalı saldırıda şehit düşmüştür.

Parmak uçlarımın uyuştuğunu hissediyordum. Sol yanımdaki derin sızı kaskatı kesilmeme sebep oldu.

Seval teyzenin *oğlum*, diye ettiği feryat kulaklarımda çınladığında boğazıma sarılı olan eller sanki daha çok kesti nefesimi. *Ölmemiş, İz. Oyunmuş her şey. Görevmiş. Görev için yapmış.*

Gözlerimin önünün karardığını hissederken bir elim boğazıma sarıldığında derin derin nefesler almaya çalıştım. Göğüs kafesim patlayacak gibi hissediyordum. Kaburgalarımdaki sancı kalbime batıyordu.

Seni çok seviyorum!

Gözlerime yaşlar doldu.

Sen annenin katilisin, kızımın katilisin ve ben evimde bir katil istemiyorum.

Acı öylesine yoğundu ki göğüs kafesimi parçalamak istedim. Tırnaklarımı göğsüme geçirip, kalbimi söküp almak istedim.

Kızım bugün hayatta değilse sebebi sensin!

Seni hiç istemedi!

Hayatta olsaydı senin gibi bir kızı olduğu için kendinden utanırdı. Bazen iyi ki yaşamıyor da bu günleri görüp kahrolmuyor en azından, diyorum.

İşittiğim sayısız laf, yediğim sayısız tokat geçti gözümün önünden.

Ölmek istedim.

Nefes nefese, "Durdur arabayı," dedim can havliyle. Bütün bakışlar üzerime döndü.

"İzgi?" diyen Keskin'in endişe dolu sesini belli belirsiz işittim.

"Arabayı durdur," derken tıkandığımı hissediyordum. Ciğerlerim patlamak üzereydi. Etrafımdaki sesler bir uğultudan ibaretken araba ne ara durdu, kendimi can havliyle nasıl nefes nefese dışarı attım, bil-

miyordum.

İlaçlarımı almamıştım. Bugün hiçbirini kullanmamıştım. Sadece bugün değil, birkaç gündür kullanmıyordum ve bu ihmalin bana pahalıya patlayacağını biliyordum.

Bir elim göğüs kafesimde yer bulurken ciğerlerime dolan oksijeni solumaya çalıştım. Önce kulaklarımda onun zar zor duyabildiğim ama kelimeleri seçmekte zorlandığım sesini, daha sonra ise sırtımdaki ellerini hissettim.

Beni dikkatlice kaldırıma oturturken yüzümü avuçlarının arasına aldı ve katran karası gözleriyle karşı karşıya geldim. Endişeli görünüyordu ama hâlâ beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir şeyler söylüyordu ama onu duymuyordum. Gergindi. Seçebildiğim tek şey bağırıyor oluşuydu. Kalbimde daha önce de geçirdiğim benzer ataklardan birebir aynısının sızısı kendini belli ettiğinde acıyla inledim. Bu acıyı defalarca kez tatmıştım. Bu acıyı biliyordum. Bu acıya alışmıştım. Tıpkı birçoğuna alıştığım gibi. Geçecekti. *Geçecekti.*

"Nefes al," dediğini işittim. "İzgi, bak bana," dedi panikle. Beni sarstığını hissettim. "Nefes al." Gözlerim kayarken karmaşa içinde olan sesler benden gitgide uzaklaşıyordu. "Kapama gözlerini, bak bana," diyordu telaş içinde. Daha birçok şey söylüyordu ama hepsi bir uğultudan ibaretti. Oturduğum yerde sarsıldığımda beni kucağına aldığını hissettim. Sakinleştirici etkisi olan kokusu genzime dolduğunda biraz olsun nefes alabildim. Endişeli ve telaşlıydı. Bu halde nasıl araba kullanacaktı?

Gözkapaklarım ağır ağır kapanırken bilincim yavaş yavaş beni terk ediyordu. Zihnim karanlığın derinlerine gömülürken kalbimde büyük bir acı vardı. Kalbi hasta olanın, gücü yeter miydi bunca şeye göğüs germeye, bilmiyordum.

Nasıl ki ruhu kırılan birinin kalbi bir ömür acırsa kalbi hasta olanın da yarası bir ömür kanar, ölüm döşeğine mahkûm ederdi kendini. O acı boğazını düğüm düğüm eder, kördüğüm olur, boynuna bir yılan gibi dolanır, hiç beklemediğin bir anda seni sokar, nefesini keser, canını alırdı.

Bir kez daha ölmek istedim. Bunu hiç kimse bilmedi. Herkes yaşamak istediğimi sandı ama ben ölüme doğdum.

Gözlerimi kapadığım karanlığı geride bırakırken içinde bulunduğum hastane odasının loş ışığı görüş açıma girdi. Önce ağzımda bir oksijen maskesi olduğunu fark ettim. Monitörden çıkan düzenli ses-

leri işittim daha sonra. Uzandığım yatakta bakışlarım etrafta gezindi ve sol tarafımda dalgın bir şekilde elindeki telefonuyla uğraşan adamı gördüm. Parmaklarım oksijen maskesini kavrayıp geri çektiğinde derin bir nefes aldım.

Katran karası gözleri çıkardığım seslerden dolayı hızla beni bulurken esmer teninin loş ışıkta parladığını fark ettim. Siyah saçları hiç olmadığı kadar dağınıktı.

"Uyanmışsın," dediğinde oturduğu yerden ayaklandı ve hızla yanıma geldi. "Nasıl hissediyorsun?" diye merakla sordu. Konuşmak için dudaklarımı araladığımda, boğazımda hissettiğim yakıcı his yüzümü buruşturmama sebep oldu. "Tamam, zorlama kendini," dedi hızla. Gözlerim yeni uyanmama rağmen kayıp duruyordu. Uykum vardı. "Uyu," dediğinde gözlerim bunu bekliyormuş gibi kendiliğinden kapandı. "Ben başındayım," derken dudaklarının baskısını alnımda hissettim. Gözlerim karanlığa kapanırken bilincim yarı açıktı.

Kapının açıldığını çıkan sesten anladım. "Hâlâ uyanamadı mı?" diyen Şebnem'in sesini duydum. Sesini duymak, onu ne kadar özlediğimi fark etmeme sebep oldu.

"Ara ara uyanıp geri uyuyor," diyen sıkıntılı sesini işittim. "Doktor *tamamen kendine gelmesi sabahı bulur*, dedi."

Şebnem'in sıkıntılı nefesini işittim ama uyku bendenimi ele geçirdiği için sesleri varla yok arası duyuyordum.

"Ona değer veriyorsun," dediğini duydum Şebnem'in. "Hiç başından ayrılmadın. Bütün hastaneyi de birbirine katmışsın," dedi imayla.

"Her ne kadar istemediğimiz bir evliliğe maruz kalmış olsak da o benim karım." Sesindeki sahiplenici ton garip hissetmeme sebep oldu. "İster kâğıt üzerinde olsun ister yalan bir evlilik... Bu, karım olduğu gerçeğini değiştirmez." Bakışlarını üzerimde hissettim. "Kimse karıma dokunamaz, saygısızlık yapamaz. Kanını akıtanı kendi kanında boğar, canını yakanı ise canından ederim," dedi sertçe. Sözleri kalbimin teklemesine sebep oldu.

Ona karşı olan düşüncelerim bilinmezliğe doğru yol alırken yeniden karanlığa gömüldüm.

Zihnimdeki karanlık yavaş yavaş dağıldı. Kafamın içinde dolanan tilkilerin kuyrukları şimdi kördüğümdü. Bir kumar masasına oturmuştum. Önümde iki yol vardı ve her ikisi de benim için hayırlı değildi. Her iki kart da sonumu getirecekti.

"Mümkün olduğunca stresten ve üzüntüden uzak dursun," dedi.

"En son yaptığımız testlere göre eşinizin kalbi pek iyi gözükmüyor."

"O da ne demek?" diyen sesin sahibi Keskin'e aitti.

"Eşiniz koroner arter kalp hastası," Ümitsiz çıkan sesi içime işledi. Bunu zaten biliyordum. "Kalbin etrafında bulunan ve kalbin kas dokusunu besleyen damarlarda meydana gelen daralmalar ve tıkanmalar sonucu ortaya çıkıyor. Hastalık kendini göğüs ağrısı, kalp yetmezliği ya da doğrudan kalp kriziyle gösteriyor. Eşinizde de maalesef bu belirtiler mevcut. Kendisinin en kısa sürede ameliyat olması ve ciddi bir operasyondan geçmesi gerek."

"Riskli bir ameliyat mı?" diye sordu endişeyle.

"Her ameliyatın riskleri vardır, Keskin Bey. Bizim tek temennimiz eşinizin en az riskle ameliyattan sağ salim çıkması ama kendi doktoruyla bizzat görüştüm, ameliyata pek olumlu bakmıyormuş," dediğinde doktorun bakışlarını üzerimde hissettim.

"Ameliyat hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?"

Neden bu kadar merak ediyordu? *Tamam*, deyip geçse olmaz mıydı?

"Koroner arter hastalıklarında kabul gören üç tedavi yöntemi bulunuyor: İlaç tedavisi, balon ya da stent takılması, koroner *by-pass* ameliyatı. *By-pass* ameliyatı, daralmış ya da tıkanmış damarın önüne yeni bir damarla kan getirme işlemi olarak tanımlanıyor. Ameliyat, kalbi durdurarak ya da kalp çalışırken yapılabiliyor. Genellikle tercih edilen ise kalbin durdurularak ameliyatın gerçekleştirilmesi çünkü çalışan kalpte kalbin arka yüzündeki damarların, çok kireçli ve kas dokusu içinde seyrettiği durumlarda *by-pass* ameliyatı yapmak zor olabiliyor." Bunları daha önce de defalarca kez duymuştum. Hepsi aynı şeyi söylüyordu.

Keskin doktorumdan iyice bilgi alırken artık onları dinlemeyi bırakmıştım. Kendimi uykunun kollarına tekrar bıraktığımda ise bir hayli yorgun hissediyordum.

Hastanelerden nefret ediyordum.

Bana hep ölümü çağrıştırıyorlardı. Sanki bir trafik kazası geçirmiş ve içten içe öleceğini bile bile kurtulmak için asıl ölümün olduğu yere, yuvasına getirmişlerdi seni. Ne kadar çaba gösterilirse gösterilsin, öleceğini bile bile içeride tedavi görürken dışarıda seni bekleyenlere umut oluyordun.

Öleceğini bile bile birilerine umut olmak, berbat bir şeydi.

Bakışlarım tavandayken derin ama yavaş nefesler alıyordum. Kes-

kin, yatağının hemen yanındaki sandalyede başını geriye yaslamış, kollarını göğsünde birleştirmişti, kaşları çatık ve yüzünde huzursuz bir ifadeyle uyuyordu.

Kalbimdeki hastalık için bu kadar endişelenen adam, öldükten sonra bedenimin herhangi bir üniversitede kadavra olarak kullanılacağını bilseydi sanırım kahrolurdu.

Odanın kapısı açılıp, Zeynep elinde yemek tepsisiyle bir anda içeri girince katran karası gözleri açıldı ve huzuruma sunuldu. Bakışları anında beni bulurken oturduğu yerden ayaklandı ve yanıma geldi. Zeynep benim için yemek tepsisini yatağa kurarken dikkatimi çeken şey kan çanağına dönmüş gözleriydi. Ağlamış mıydı?

Keskin tepemde dikilip, "Uyanmışsın, nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Ağrın var mı?" Büyük ve sıcak elleri yüzüme gelen saçlarımı sıyırdı ve kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Yorgun ve bitkin hissediyordum ama bunu ona söylemedim. "Su," dedim kuru bir sesle. "Su verir misin?" Komodinin üzerindeki sürahiden su doldurduktan sonra yavaşça kalkmama yardım etti ve suyu bana içirdi. Birkaç küçük yudumdan fazlasını içim almazken dikkatlice beni doğrulttu ve arkamdaki yastıkları düzeltti.

"Bunları yemesi gerek," dedi Zeynep. Sesi garip çıkıyordu. Bakışlarını ona döndüğünde bana bakmadığını fark ettim.

"Zeynep..."

"Ben daha sonra gelirim," diyerek konuşmama izin vermedi. "Geçmiş olsun, İz," dedi ve kaçarcasına odadan çıktı.

Keskin önümdeki masayı yavaşça bana doğru çekerken sandalyesini yatağa yaklaştırdı ve yanımda yer aldı.

Kaşığı daldırdığı çorbayı dudaklarıma doğru uzatırken, olduğunubiliyor musun?" diye sordum ve aralıklı dudaklarımdan içeriye ittiği tatsız çorbayı içtim. Yüzüm buruşurken, "Iyy," dedim iğrenerek. Kâseyi önümden ittim. Tadı iğrençti.

"Bitecek o," dedi kesin bir dille.

Uzattığı kaşıktan kaçarken, "Yemem ben bunu," dedim. "Tatsız tuzsuz bir şey bu! Tadı çok iğrenç!"

"Aç ağzını," dedi kaşlarını çatarak. İyice kaçtığımda çenemi yakaladı ama dudaklarımı birbirine bastırdım. "İzgi, aç ağzını, yorma beni," dedi sıkıntılı bir sesle.

Kaşığı iyice dudaklarıma yaklaştırdığında, "Hayır," dedim bir kez daha. Beni zorladığı için genzimden garip sesler çıkarıyordum. Bu halime gülmeden edememişti. Parmakları yanağımı yakalayıp, sıkış-

tırırken kapadığım dudaklarım öne doğru büzüldü ve açılan dudaklarımın arasından çorbanın kaşığını soktuğunda ona kötü kötü baktım. Benim aksime o bu halimden keyif alıyordu.

"Ya, istemiyorum!" diye sızlandım. Tadı gerçekten çok kötüydü. "Tadı gerçekten çok kötü. İçilecek gibi olsa içerim ama değil!"

"Bu çorba bitecek, İzgi," dedi kendinden emin bir şekilde. Kaşığı tekrar uzattığında istemeye istemeye açtım dudaklarımı.

Sırıttı. Bir kaşık daha uzatırken, "Aferin benim kızıma," dedi. Az önceki halime nazaran uslu uslu içtim çorbamı.

O, çorbamı sabırla bana içirirken biten kâseyi tekrar tepsiye bıraktı ve rahat durmadığım için dudaklarımın kenarına bulaşan çorba lekelerini nazikçe sildi. Geri çekildiğinde, bakışları üzerimdeydi.

"Ne?" dedim anlam veremeyerek. "Niye öyle bakıyorsun?"

"Neden ameliyat olmayı kabul etmiyorsun?"

"İki türlü de o masadan kalkamayacağım," dedim buz gibi bir sesle. "Acı çeke çeke öleceğime, en azından hayatı yaşamak istiyorum."

"İlaçlarını neden kullanmıyorsun?" diye sordu bu sefer. Bana öfkeli olduğunu hissediyordum. "Neden sağlığına dikkat etmiyorsun? Kontrollerine neden gitmiyorsun, İzgi?" dedi kızgınlıkla. Anlamıyordu. Anlamayacaktı.

"Çünkü yok bir çaresi," dedim umutsuz bir sesle. "İlaçları kullandıkça halsiz düşüyorum. Sürekli uyumak istiyorum. Günlerce yataktan çıkamıyorum. Kısacası o ilaçlar doğru düzgün yaşamama engel oluyor ama ben doludizgin yaşamak istiyorum. O ilaçlar aklımın karışmasına, sürekli karamsar ve mutsuz bir ruh halinde olmama sebep oluyor. Ben böyle yaşamak istemiyorum."

Sözlerimle bakışları dalgalandı. "O ilaçlar seni hayatta tutuyor," dedi düz bir sesle.

"Ama yaşatmıyor," dedim buz gibi bir sesle. Kaskatı kesildi. "Düşmanını dışarıda arama, Keskin." Buruk bir şekilde gülümsedim. "Sen beni belki dışarıdan gelecek her türlü tehlikeden korursun ama beni kalbimden koruyamazsın. Senin bu hayattaki en büyük düşmanın benim kalbim," dedim kuru bir sesle. "Bunu engel olamazsın."

"Ya varsa bir çaresi?" dedi umutla. Beni yaşatmak istiyordu. Bunu gözlerinde gördüm. "Ya varsa bir çaresi ve sen elinin tersiyle itiyorsan onu?" dediğinde düşünceli hali gözümden kaçmadı. "*Yaşamak istiyorum*, derken bile nasıl ölmek ister gibi bakabiliyorsun?" dedi hayret eder gibi.

Çünkü ölmek istiyorum, Keskin.

Sorularını cevaplamadan, "Ne zaman çıkacağım?" diye sordum ama sanki bu tavrım bile onun için yeterli bir cevap gibiydi.

"Doktor genetik olabileceğini söyledi," dedi sorumu duymazlıktan gelerek. "Ailende var mıydı bu hastalığa sahip olan biri?"

Hatırlamak, delicesine yaktı canımı. Ruhuma çakmak çaksaydı böyle yanmazdım. "Annem," dedim yanık bir sesle. Katran karası bakışlarında ifadesizlik hâkimdi. "Annemde varmış. Zaten geçirdiği hamileliklerin çoğu riskliymiş. Abimi doğurduktan sonra da komalık olmuş ama toparlamış tekrar." Acı boğazımı düğüm düğüm etti. "Ama benim doğumum, onun ölümüne sebep oldu ve..." Duraksadım. Yeşillerim bir an olsun ayrılmadı kara gözlerinden. "Annesinin ölümüne sebep olanı sen neden yaşatmak istiyorsun?" Sessiz kaldı. "Bana can olanı, canından ettim ben. Senin bu ısrarın, bu çaban niye?" diye merakla sordum.

Katran karası gözleri çözemediğim bir şekilde bana bakarken monitörden yükselen kalbimin sesi odayı dolduruyordu.

"Elbet vardır bir sebebi," dedi kalın ve tok sesiyle. "Elbet vardır." Kara gözleri bilinmezliğe doğru yol aldı. "Senin ölmek için bir sebebin varsa benim de seni yaşatmak için birçok sebebim var."

Kalbim, sözlerinin etkisiyle gümbür gümbür atarken monitörden yükselen düzensiz sesler odanın içini doldurdu. Bakışları kalbimin ritmini gösteren monitörü bulduğunda, üzerinde beyaz önlükle bir doktor hızla içeriye daldı ve yüzündeki telaşlı ifade beni görmesiyle şaşkınlığa dönüştüğünde gülümsedi.

Doktor eğlenen bir sesle, "Keskin Bey," dedi. "Eşinizi heyecanlandıran şeylerden de bir süre uzak dursanız iyi olacak." Kalakaldım. "Kalpten gitmesini istemeyiz, değil mi?" Dudakları iki yana doğru kıvrıldı ve sakallarının belli belirsiz gizlediği gamzesi ortaya çıktığında, gülümsemesinden ötürü gözleri kısıldı.

Monitörden yükselen sesler gittikçe artarken makineye ters bir bakış attım. Burnumdan sert bir soluk verirken, "Hay ben böyle şansın içine edeyim," diye homurdandığımda ikisi de yüzlerindeki gülümsemeyi gizlemeden bana baktı.

Hayat gerçekten bana her yerden geliyordu.

"Teyze!"

Doktorun ayaklarının etrafından dolanarak içeriye dalan küçük oğlan çocuğuna, Uraz'a baktım. Yatağın yanına nefes nefese geldiğinde kocaman gözlerini açarak bana baktı.

Gülümsedim. "Teyzem," dedim içli içli. Bakışlarım Keskin'e döner-

ken Zeynep'in içeri girdiğini gördüm. Hemen arkasında olan Sinan'a kaydı bakışlarım. "Yardımcı olur musun?" diye ricada bulunduğumda Keskin oturduğu yerden ayaklandı ve yatağın etrafında dolanıp Uraz'ı kucakladı. Yana doğru kaydığımda açılan boşluğa bıraktı Uraz'ı.

Uraz, kollarını anında bedenime dolarken aynı şekilde karşılık verdim. Mis gibi kokusunu içime çekerken göğsüme sakladım onu.

"Oh!" dedim yanaklarını öperken. "Nasıl özlemişim!" Küçük kolları gövdeme sarılı haldeyken alttan alttan bana baktı.

"Hasta mı oldun sen?" dedi merakla. "Annem, hasta olduğunu söyledi."

"Birazcık hasta oldum, bebeğim," dedim saçlarını karıştırırken. "Ama iyileştim."

Keskin, imayla bana baktığında gözlerimi ondan kaçırdım. O ameliyatı olmam için çabalayacaktı. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Sinan'ın belli belirsiz, "Nah iyileştin!" dediğini duydum ama Uraz'ı işaret ettiğimde susmak zorunda kaldı.

Uraz, "Çorba yapsın annem sana," dedi bilmiş bilmiş. "Hemen iyileşirsin."

Bakışlarım Keskin'i bulurken, "İçtim ben çorbamı," dedim sıcacık bir sesle.

"Olsun," dedi omuz silkerek. "Anneminkini de iç."

"İçerim," demekle yetindim sadece.

Gözlerim Uraz'dan ayrılırken Sinan, "Nasılsın, İz?" diye sordu. Zeynep'in de onun da suratı beş karıştı. Belli ki yine tartışmışlardı.

"İyiyim, Sinan," dedim buruk bir tebessümle. "Ufak bir şey. Zahmet etmeseydiniz keşke buraya kadar," dedim mahcup bir şekilde.

Zeynep yanıma doğru gelirken, "Olur mu öyle şey?" dedi. Az önce Keskin'in oturduğu sandalyeye oturdu. "Ne zahmeti? Kardeşimizsin sen bizim. Seni görmek niye zahmet olsun bize?" dedi sitemle. "Hem bebeği de görmüş olduk."

Tebessüm ederken, "Yaa," dedim ve parlayan gözlerle ona baktım. "Nasılmış? İyi miymiş? Bir sorun yokmuş, değil mi?"

"İyi teyzesi, iyi," dedi sorularıma gülerek. "Doktor her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Riskin azaldığını, hamileliğimin Uraz'a göre daha iyi geçeceğini söyledi."

Sözleri içime su serperken, "Çok şükür," dedim rahat bir sesle.

Hastane odasını Uraz'ın, Zeynep'in ve benim kahkahalarım doldururken Sinan ve Keskin köşedeki kanepelerden birine oturmuş, öylece bizi izliyordu. Keskin, çalan telefonu yüzünden dışarı çıkmak

zorunda kaldığında Sinan da daha fazla odada duramamış olacak ki o da çıkmıştı.

Bildiğim kadarıyla Keskin babamları, babaannesini ve ailesini zorla eve göndermişti. Kalabalık yapmalarını istememişti.

"Zeynep," dedim dalıp dalıp giden kardeşime. Kucağımda telefonla oynayan Uraz'dan çektim bakışlarımı. "Neyin var?" diye merakla sordum. "Ağlamışsın. Geldiğinden beri durgunsun, Sinan'ın yüzüne bile bakmıyorsun. Kavga mı ettiniz?"

Gözleri anında dolarken kırık bir tebessüm yer edindi dudaklarında. Uraz'ın izlediği videonun sesini fark ettirmeden daha çok açtı.

"Bitti, İz," dedi kırgın bir sesle. Yaşlarla dolan gözlerini akıtmamak için çabalıyordu. "Boşanacağım," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. "Geç bile kaldım bence." Acısından ağlayamadı bile. "Beni hiçbir zaman sevmeyecek, zorunda olduğu için yanımda duran bir adamı istemiyorum artık hayatımda. O kendi yoluna baksın, ben kendi yoluma."

"Ne oldu?" diye sordum korkuyla. "Zeynep, ne oldu? En son iyidiniz. Ne oldu birdenbire?" Zihnimin içindeki karmaşa bir bataklıktan ibaretti.

"Birdenbire değil ki İz," dedi durağan bir sesle. "Birdenbire olmadı ki hiç." Kesik bir nefes aldı. Aldığı kesik nefes içimi yaktı. "Yapamıyorum artık," diye yakındı. Hali öylesine içimi acıttı ki acısından karşımda kendisini sıkarken sol gözünden bir yaş düştü. "Yüreğine başkasını sığdıranı sevmek istemiyorum ben artık. Bunca yıldır oğlum için göz yumduğum şeye artık göz yummak istemiyorum. Sanki hiçbir şey olmamış gibi onunla sevişmek, onu hâlâ sevmek, ona kendimi sevdirmeye çalışmak, bana belki de hiç gelmeyecek bir adamı beklemek istemiyorum, İz." Omuzları yenilgiyle çöktü. "Yemin ederim, çok yoruldum, İz. Yemin ederim, çok yoruldum. Yapamıyorum artık. Olmuyor. Neresinden tutsam olmuyor. Evliliğimiz zaten bir pamuk ipliğine bağlıyken, o ipi de Sinan kesip attı zaten."

Kaşlarım çatılırken, "Bir şey mi söyledi sana?" diye sordum. "Kalbini kıracak, canını yakacak bir şey mi söyledi, Zeynep?"

Başını iki yana sallayıp, "Keşke söyleseydi," dedi çaresizce. "Keşke söyleseydi ve ben yine sadece onun sözlerine kırılsaydım, İz. Keşke bir ton laf söyleseydi ama ben onun cüzdanında o kadının fotoğrafını görmeseydim." Dehşetle ona bakakaldığımda tek kelime edemedim. Dilim tutuldu sanki. Lal oldum. "Zaten bildiğim o gerçek bir kez daha yüzüme çarpmasaydı bu şekilde." Acı acı gülümsedi. "İnanmış-

tım, biliyor musun? Bir şansımız olacağına, en azından geç bile olsa beni seveceğine inanmıştım," dedi hayal kırıklığıyla. Sanki onun acısını ben yaşadım. Hissettiklerini en derinimde hissettim. "Keşke hiç *evet*, demeseydim ona. Keşke hiç inanmasaydım beni sevebileceği ihtimaline. Keşke hiç düşlemeseydim bizi." Ağlamaktan helak olurken yavaşça doğruldum ve bedenimi kollarımın arasına çektim. Ruhunun yaralarına merhem olmaya çalışırken akıttığı yaşlar içimi acıttı. "Alyansını bile atmamış, hâlâ çekmecesinde saklıyor." Acısı bir kıymık gibi battı kalbime. *Sinan, Zeynep'in cehennemiydi.*

"Bırak o zaman, Zeynep," dedim saçlarını okşarken. Sessiz sessiz ağladı göğsümde. Oğlu sesini duymasın diye için için ağladı. "Kendine eziyet etme daha fazla. Belki de Sinan senin kaderinde yoktur. Belki de başkasıdır sana eşlik edecek olan. Mutsuz olduğun bu evliliğe devam etme daha fazla." Hareket ederken yanımdaki Uraz'a dikkat ettim. "Boşanmakta kararlıysan eğer ne gerekiyorsa yaparım senin için. Tanıdığım avukat arkadaşlarım var. Alanının en iyisiyle konuşurum senin için."

Gözleri korkuyla parlarken, "Uraz," dedi. "Ya Uraz'ı alırsa benden?"

"Hiçbir hâkim bir anneyi evladından ayırmaz," dedim kesin bir dille. "Sinan da bunu yapmaz zaten. Bağrına taş basar ama ayırmaz seni Uraz'dan, Zeynep. Çünkü en iyi o bilir annesizliği."

Zeynep, kollarımın arasında sessiz sedasız ağlarken Uraz kafasını kaldırdı ve bana baktı. Ona gülümsediğimde aynı şekilde karşılık verdi ve gözleri ondan sakladığım annesine değmeden tekrar elindeki telefonu buldu.

Sinan belki çok iyi bir babaydı ama asla iyi bir eş değildi.

Tek dilediğim bu süreçte Zeynep'in yıpranmaması ve hamileliği sorunsuz atlatmasıydı. Yoksa süreç bebek için de Zeynep için de iyi olmayacaktı.

Gün yeni yeni ağarıyordu. Keskin, ben Zeynep'le konuşup onları eve yolladıktan bir saat sonra odaya gelmişti ama ben o sırada uyku ve uyanıklık arasında olduğum için odaya onun girdiğini kokusundan anlamıştım.

Yaklaşık yarım saattir uyanıktım ama bakışlarım onun koltukta uyuyan gergin bedeni ve yüzünde gidip geliyordu. Üzerinde hâlâ davetten kalma takım elbisesi vardı ve siyah saçları dağınıktı. Bu adam benim kalbimin iziydi. Zehri, yarasıydı.

Gür ve uzun kirpikleri titrediğinde gözkapakları yavaş yavaş ara-

landı ve gözleri gözlerimi buldu. Eliyle boynunu ovalarken yüzünü buruşturdu.

"Bir an hiç uyanmayacaksın sanmıştım," dedi genzinden gelen boğuk sesiyle. Sürekli uyanıp, çok geçmeden geri uyuduğum için sitem ediyordu.

"Ne zaman çıkacağız?" diye merakla sordum. "Çok canım sıkılıyor burada."

"Normalde çoktan çıkmamız gerekiyordu ama sen güzellik uykusuna yattığın için uyanınca car car tepemde konuşma diye uyanmanı bekledim," diye homurdandı.

Omuz silkerken, "Hastaneleri sevmiyorum," dedim.

"Belli oluyor," dedi tok bir sesle. "Uyanır uyanmaz gitmek istemenden belli." Oturduğu yerden ayaklandığında tutulan vücudunu esnetti. Üzerinde siyah bir takım vardı ve gömleğinin düğmelerini daraldığı için açmış olmalıydı. Loş ışığın altında parlayan kumral teni, kemikli çehresi ve heybetli bedeni kendimi onu izlerken bulmama sebep oldu.

Aklıma gelen şeyle merakla, "Helen ve Venom'un arasında ne var?" diye sordum. "Davette fark ettim. Aralarında eskiye dayanan bir şeyler var."

"Gözünden hiçbir şey kaçmasın zaten," dediğinde omuz silktim. "Nişanlılardı," diye söze girdiğinde merakla onu dinlemeye başladım. "Evlilik yoluna girmişlerdi. Birbirlerine deli gibi âşıklardı. Bakan herkes imrenirdi onlara."

"Ama şimdi o sevgiden geriye hiçbir şey kalmadı, değil mi?" dedim merakla.

"Venom, Helen'i terk etti," dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Her ikisi için de zor zamanlardı ama Helen bu saatten sonra Venom'u affetmez. Onların tekrar bir araya gelmesi mümkün değil." Gözlerimin önüne davetteki görüntüleri geldiğinde ne kadar yakıştıklarını fark ettim. "Düğünlerine sadece üç gün kalmıştı," dedi buruk bir sesle.

Duyduğum şeyi sindirmekte zorlanırken hayretle, "Ne?" dedim. "Sen şaka yapıyorsun! O kadar mı? Şerefsiz," dedim öfkeyle. "Helen iyi yapmış. Ben olsam ben de affetmezdim."

Bakışları kısıldığında gözleri üzerimde asılı kaldı. "Mecburdu, İzgi," dediğinde alayla güldüm.

"Mecbur mu?" dedim öfkeyle. "Neyin mecburiyeti bu? Geçerli değilse neyin mecburiyeti? Her şeyi geçtim, hangi mecburiyet bir insanı buna

iter? Adam bir de evlenmiş!" derken Helen'e ne kadar üzüldüğümü fark ettim. "Bu çok iğrenç. Ben asla affetmezdim," dediğimde oturduğu yerde gerildiğini fark ettim. "Sen ne yapardın? Gider miydin yani?"

"Gitmezdim," dedi bir an bile tereddüt etmeden. "Ne pahasına olursa olsun kalmak için çabalardım. Başka bir yol arardım. Ben kaçmazdım. Ayrıca kimseyi geride bırakmak gibi huylarım yoktur."

"Belli. Adam haksız zaten," dedim sıkıntılı bir sesle. "Kadın sonuna kadar haklı. Ben onun yerinde olsaydım ben de giderdim. Gitmeyi bırak, beni bulmaması için her şeyi yapardım."

"Ben izin vermezdim."

"Anlamadım, ne?"

"Biz seninle böyle bir durumda karşı karşıya kalsaydık ne pahasına olursa olsun gitmene asla izin vermezdim," dediğinde gözlerim yüzünde asılı kaldı. "Venom yeterince sevseydi o da izin vermezdi," diye devam ettiğinde kaşlarım çatıldı. "O Helen'e takıntılıydı, İzgi. Venom'un sevgisi sağlıklı bir sevgi değildi. Hem kendine hem de Helen'e zarar veren, *hastalıklı* bir sevgiydi." Sessiz kaldım. Daha fazla konuşmadım. Sormadım da yoksa muhabbet çok başka yerlere gidecekti. "Çocuklar kıyafet getirdiler senin için," dedi kanepedeki poşetleri işaret ederek. "Giyindikten sonra çıkarız." Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden, yüzüne bakınca, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

İrkilip, "Çıkmanı bekliyorum," dedim hızla. "Üzerimi değiştireceğim." Onaylayarak başını salladı ve çok geçmeden, odadan çıkıp beni bir başıma bıraktı.

Getirdiği kıyafetlerden siyah bir eşofman takımı çıkarıp giydim. Spor ayakkabıları da bağcıklarını bağlamadan ayaklarıma geçirdim. Hastane kıyafetini banyodaki sepete atarken dağılmış saçlarımı elimle toplayabildiğim kadar topladım. Banyodan çıkıp odaya girdiğimde odanın kapısı açıldı.

Keskin odaya girdiğinde baştan aşağı beni süzdü ve gözleri en son ayaklarımı bulunca kaşları çatıldı. Üzerime doğru gelirken, "Bağcıklarını yürürken, düşüp kafanı bir yere çarpma niyetinde olduğun için mi bağlamadın?" dedi alayla.

"Ha ha!" dedim yapay bir şekilde. "Sabah sabah eşsiz teorilerinle günümü şenlendirdiğine göre keyfin yerinde bakıyorum," diye homurdandım.

Bağcıklarımı bağlamak için eğildiğimde önümde diz çökerek, "Dur, eğilme sen," dedi.

Bir anda önümde eğilirken bağcıklarımı bağlamaya başladı. Yaptı-

ğı hareket göğsümün altına bir tekme yemişim gibi sarsılmama sebep olurken ruhu kalbime dokundu. Ruhumdaki o beyazlığı karanlığıyla boyadı.

Bu hareketine afallayıp sadece, "Teşekkür ederim," diyebilmiştim. "Sana da zahmet verdim."

"Saçmalama, yavrum," dedi ayaklanırken. "Sen bana zahmet veremezsin." Kolunu omzuma attı ve saçlarımı geriye doğru çekti.

Birlikte odadan çıkarken sözleriyle sertçe yutkundum. Koridora çıktığımızda, "Helen burada mı kalacak?" diye merakla sordum.

"Fazla meraklısın," dediğinde onu kınarcasına baktım. "Biraz sussana sen, kızım."

"Konuş diye yalvarırsın günü geldiğinde," dediğimde kaşları çatıldı. "Cık, cık, cık," dedim hastanenin kapısından çıkarken. "Gerçekten kıymetim bilinmiyor bu hayatta."

Kolunu belime sarıp, beni kendisine doğru çevirirken, "Bana baksana sen!" dedi. Bizim için arabaların kapısı açılmıştı. "Bugün ne bu üzerindeki tatlılık?" diye sordu. Dudaklarındaki yarım gülümsemenin izine gözlerinde rastladım.

"Nasıl yani?" diye sordum anlamazlıktan gelerek. "Ayrıca ne tatlılığı? Tatlı falan değilim ben." Yüzümü buruşturdum. Güldü. Uzun uzun sesli bir şekilde hem de.

Gülen gözlerinin ardından, "Sevilesi, demek istemiştim," dedi ve eşsiz gülümsemesini huzuruma sunarken kalbim tekledi. "Bugün fazla sevilesisin. Sevilmeye mi ihtiyacın var, kız çocuğu?" diye sordu.

"Belki de vardır," dedim hızla. Bakışlarında anlam veremediğim bir ifade vardı. "İçimdeki kız çocuğunu gördüğün halde ondan esirgeyecek misin peki sevgini?" diye merakla sordum. Kara gözlerinde yansımam vardı.

"Sen böyle bakarken mi?" dedi aklımı karıştıran bir sesle.

"Nasıl?" diye sordum.

"Yeşillerini kocaman kocaman açmışsın, çocuk gibi bana alttan alttan bakıyorsun ve bana soru soruyorsun," dedi sitemle. Ağzının içinde bir şeyler homurdandı. "Sence sana, sen böyle bakarken *hayır*, deme ihtimalim var mı?"

"Yok mu?" dedim yutkunarak.

"Yok," dedi kendinden emin ve net bir sesle. Zaman kısa bir an bizim için durduğunda, aramıza sızan korna sesleri birbirimizden kopmamıza ve arabaya ilerlememize sebep oldu. "Sözkonusu sensen sınırlar da yok kurallar da." Duraksadım. O, yanımdayken ve varlığı-

nın gölgesi üzerime düşerken kendimi güvende hissediyordum. "Sözkonusu sensen İzgi, ben kural da tanımam sınır da."

En kötüsüyse ona alışmış olmamdı. Karanlığına, varlığına ve beni sahiplenmesine alışmış olmamdı. Gözlerimi kaçırırken bizim için kapıları açılan araca bindik. Eve giden yol boyunca arabanın içinde ilerlerken ikimiz de konuşmadık.

Gittikçe zorlanan kalbimin kapıları bir kez daha ona açıldığında, ruhumu sarıp sarmalayan tarifsiz mutluluğa anlam verememiştim. Ama biliyordum. Mutluluğumun sebebi yanımdaki adamdı.

13. KANA BULANMIŞ HATIRALAR

Bembeyaz duvarlarıma doğru yayılan bir zift vardı. Bir yılan gibi etrafımı sinsice sardı. Zehrini ağır ağır işledi içime. Beni kendisine kattı.

Bir daha da asla bırakmadı. Beni kendisinden hiç arındırmadı. Aksine daha çok kendine, ruhuna kattı.

Zihnimin duvarlarından içeriye bir ses sızdı. Tanıdık bir ses. "Ivan'la konuştum," dedi Douglas düz bir sesle. Sesinde iblisin notaları asılıydı. Yemek masasında, üzerimde kısa, siyah bir kot şortla ve mavi çizgili bir gömlekle otururken bakışlarım önümdeki evraklardaydı. Parmaklarımın arasında tuttuğum kalemle bir şeyler karalarken ara ara kahvemden yudumluyordum.

Hastaneden geldikten sonra uzun bir süre dinlenmiş ve birikmiş dosyalarımı Hasan'dan rica edip evde çalışmaya karar vermiştim. Raporum olduğu için adliyeye gitmemiştim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmış, ağrıyan gözlerim yüzünden gözlük takmıştım.

Douglas, Batur ve Sarp, Keskin'le birlikte kanepelere oturmuş, içkilerini yudumlarken iş konuşuyordu. Gerçi konuştuklarına da zerre inanmıyordum ya. O kadar yer varken gelmiş, yanımda konuşuyorlardı. *Ben de salaktım zaten!*

Hasan çaprazımda otururken söylediklerimi bilgisayara not alıyordu.

Bakışlarımı evraklardan çekmeden, "Geçenlerde bir operasyon düzenlemiştim," dedim. Hasan'ın bakışlarını üzerimde hissettim. "Ne oldu o? Çıkmadı mı bir şey araziden?"

"Hangisi, Savcı'm?" diye sordu. "Siz birçok operasyona katılıp görev alıyorsunuz. Hepsini aklımda tutamam ki."

"Başarısız olduğum operasyon, Hasan. Ondan bahsediyorum," dedim sertçe onların anlamaması için.

"Kasım ayında olan mı yoksa beş ay önce Kenan Savcı'yla birlikte yürüttüğünüz ama eli boş döndüğünüz görev mi?" dediğinde ona onu öldürecekmiş gibi baktım.

Burnumdan soluyordum. Dişlerimin arasından öfkeyle, "Ben meslek hayatım boyunca kaç operasyonda başarısız oldum, Hasan?" dedim.

"İki," dedi çekinerek.

"Sence beş ay önce üzerini kapadığım dosyayı mı sana sorarım yoksa haftalar önceki operasyonu mu?" dedim sorgu dolu bir sesle.

"Anladım, Savcı'm," dedi içine kaçmış sesiyle. Bakışları birkaç evrakta gezindikten sonra poşet dosyaların birinin içinden bir belge çıkardı ve bana doğru uzattı. "Arazide pek bir şey bulamadık ama elimizde o geceden olan iki adam var. Siz bizzat sorguladınız kendilerini ama işbirliğini reddettikleri için kendileri şu anda cezaevindeler. Zaten tırlardan aldığımız silahların algoritmalarını da henüz çözemedik."

Bakışlarım ifade tutanaklarında gezindi. O algoritmayı çözebilecek tek adam hemen arkamdaki koltuklarda oturuyordu.

"Başka bir şey?" diye merakla sordum.

"Yok, Savcı'm," dedi hızla. Onaylarcasına başımı salladığımda işime yaramayan evrakları bir köşeye ittim ve ajandamı masanın ucundan aldım. "Siz yemeğe gelecek misiniz?"

Bakışlarımı ajandadan çekmeden, "Ne yemeği?" dedim. Okuyamadığım yazıma gözlerimi kısarak baktım. Berbat bir yazım vardı.

"Savcı'm, konuşmuştuk ya hani... *Hep birlikte bir yemek yiyip eğlenelim*, demiştik ve siz de *tamam*, demiştiniz," dedi sorgu dolu bir sesle.

"Hatırlamıyorum. Sonra konuşuruz bu mevzuyu," dedim onu geçiştirerek.

"Rusya'ya gitmemiz gerek, Keskin," dedi Batur bir anda. "Olivia'nın davetine icabet etmek gerekir. Kadın günlerdir bizden haber bekliyor."

Kadın mı? Ne kadını? Hem Olivia da kimdi? Funda bitmiş, Olivia mı başlamıştı şimdi?

Keskin düz bir sesle, "Ararım ben onu sonra," dedi. Onu arayacak mıydı? Hasan'ın bakışlarını üzerimde hissettim. "Ivan ne durumda? Ulaşmış mı eline hediyeleri?"

Hediye dediği silah olmalıydı.

"Ulaşmış, ulaşmış," dedi Batur eğlenen sesiyle. "Olivia da abisine yaptığın bu nazik davranış yüzünden sana teşekkür etmek istiyor zaten. Rusya'ya gelmeni istemesindeki ısrarı bu yüzden."

Bak sen şu şırfıntıya! Ayrıca Keskin ve nazik olmak mı? Ölsem inanmam.

"Hatun başından beri yanık zaten sana, abi," dedi Sergen alayla.

Bunlar benim onları duyduğumun farkında mı?

"Gidip gönlünü biraz hoş et. Hem sana da eğlence çıkar," dedi Douglas. Onu öldürmek istiyordum. Gözlerim yuvalarından çıkacak

gibi açıldığında bir şey söylememek için dilimi ısırdım ve kâğıttaki bir yerin üzerini sertçe çizdim. "Yatmıştınız zaten daha önc-"

Kendime engel olamayıp, "Yuh!" dedim. O kadar hızlı bir şekilde arkamı dönmüştüm ki hepsi neye uğradığını şaşırmıştı.

Keskin dudaklarının arasından bir küfür savurup, Douglas'a dönerek, "Siktim belanı," dedi.

"Yattın mı?" dedim hayretle. "Meclisten biriyle mi yattın? Üstelik bu kadını ziyarete gideceksin, ha? Bir dakika, bir dakika... Amerika'ya bu yüzden mi gittin sen? Benimle evliyken mi yaptın bunu?" Dehşet içinde sorularımı sıralarken yalan olmasını diledim. Çünkü göğsümün altına yayılan şey bana nefes aldırmıyordu.

"Yok öyle bir şey," dediğinde hepsinin alay dolu bakışları onu buldu. "Yani var ama yıllar evveldi," dediğinde kaşlarım havalandı. "Sekiz buçuk sene olacak neredeyse, İzgi," dedi sıkıntıyla.

"Hatırlıyorsun bir de öyle mi?" dedim şaşkınlıkla. "Pes! Gerçekten pes yani!" Önüme döndüm. Kendi kendime söylenerek, "Gitsin, gitsin," dedim. "Eksik kalmasın beyefendi. Memnun etsin müşterisini, bir beni memnun edemedi zaten!" diye homurdandım.

"Efendim, Savcı'm?" dedi Hasan. "Bir şey mi demiştiniz?"

"Demedim, Hasan!" dedim hiddetle. "Sana bir şey demedim!" dediğimde şaşkınlıkla bana baktı. Elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırmıştım bir anda. "Geç oldu, git sen de artık. Yarın devam ederiz." Gereksiz yere üzerine gittiğimi fark etmiştim. Kâğıtları toplarken, Hasan başını sallayarak beni onayladı.

Onun, "İzgi," dediğini duydum ama dönüp ona bakmadım. Çok sinirliydim. Camı çerçeveyi indirmek istiyordum şu an ve bunu yapabilirdim de. Zamanında bizim evin camlarını az indirmemiştim.

"Bir emriniz, arzunuz olursa saat kaç olursa olsun aramaktan çekinmeyin, Savcı'm," dedi Hasan toparlanırken.

"Sağ ol, Hasan," dedim. Onu görmezlikten gelirken tepemde bitti. "Selam söyle Selma'ya, iyi akşamlar."

"İyi akşamlar, Savcı'm," dedikten sonra çantasını alıp evden ayrıldı. Sıkıntılı bir nefes verip, yüzümü buruşturarak tutulan boynumu ovaladım.

"Bunun için konuşmamazlık etmeyeceksin, değil mi?" dediğinde cevap vermedim. Bir kez daha ısrarla, "İzgi," dedi. "Baksana sen bana." Beni tutup kendisine doğru çevirdiğinde kaşlarım çatıldı.

"Belediye baksın sana," dedim ters ters. Kaşları çatıldı. "Ya da Olivia bakar. Onlar da bakmazsa sen baktırırsın eminim birilerine. Eksik

kalma sakın, olur mu? Bir yerlerin falan şişer. Maazallah!" dedim dosyaları öfkeyle masaya vururken.

"Gelin kız?"

Kulaklarıma sızan sesin sahibine çevirdim bakışlarımı. Kapıda gözüken Ayşe babaanne, yüzünde sıcak bir tebessümle bana doğru yaklaşırken koltuklara yayılan camışlar toparlanmaya başladı. Bir o eksikti.

"Ne yapıyorsun bakalım?" dediğinde karşımdaki sandalyede yerini aldı. "Hâlâ çalışıyor musun? Yorulmadın mı? Gözlerin kan çanağına dönmüş," dedi sitemle.

"Toparlayacağım birazdan zaten," dedim gülümseyerek. "Asıl siz nasılsınız? Görüşemiyoruz pek."

"Ben iyiyim," dedi elimin üstüne hafifçe vurarak. "Sen nasılsın? Onu söyle bana. Daha iyi misin?" diye merakla sordu.

"İyiyim," dedim tebessüm ederek. "Geldi, geçti işte. Alışık olduğum şeyler olduğu için çok takmamaya çalışıyorum."

"Acıya alışılır mı kızım? Acı benimsenir mi? Niye eziyet ediyorsun kendine?" dedi şaşkınlıkla.

"Alışılıyormuş, benimseniyormuş demek ki," diye mırıldandım. "Beni ben yapan şeyler yaşanmışlıklar, alışılmışlıklar ve benimsediklerim." Uzun bir iç çektim. "Hayatın bana kattıklarını görmezlikten gelecek olursam eskisinden daha sert çakılırım zemine."

Sıkıntılı bir nefes verdiğinde bakışları arkama, muhtemelen torununa kaydı. Tekrar bana dönen gözlerinde belli belirsiz bir şefkat hâkimken, "Vermeyecek misin kucağıma bir torun?" demesiyle konudan konuya geçişine hayret ettim. "Bir ayağım çukurda zaten, kara gözlümün evladını görmeden mi göçüp gideceğim?" dediğinde buz kestim.

Ya, bir dur be kadın! Torununla mı uğraşayım yoksa seninle mi? Hangi birinizle uğraşacağımı şaşırdım, yemin ederim!

Arkamda gülmemek için çıkarılan garip sesler işittiğimde, içimde onlara yönelik olan sinir katlanarak arttı. Sessiz kalırken istediği cevabı vermedim ona. Böyle bir şey asla olmayacaktı. Olamazdı. Beklentiyle bana bakarken, "Çocuk düşünmüyorum," dedim buz gibi bir sesle ve gözlerindeki heyecanının yavaş yavaş söndüğünü fark ettim. "Hayallerimin içinde anne olmak yok."

Bir zamanlar vardı, İz.

Kaşları çatılırken, "Neden?" diye sordu. *Neden? Neden? Neden?* Herkes bu soruyu ne kadar çok soruyordu bana.

İnsanlara olmasını istemediğim bir durum hakkında kendimi açıklamak zorunda olmamama rağmen açıklamak zorunda bırakılmaktan

nefret ediyordum. Uzun uzun cümleler kuracaktım belki. Acımı, öfkemi, kinimi kusacaktım ama günün sonunda beni dinleyen herkes tek bir şey söyleyecekti: *Boş ver, sen bunun da* üstesinden gelirsin.

Ama artık üstesinden gelmek istemiyordum. Bir bebeğe sahip olmak için hiçbir engelim yoktu. Çocukları çok sever, onlarla vakit geçirmeye de bayılırdım ama bir zamanlar hayallerimi süsleyen bir çocuğun görüntüsü zihnimde o kadar silikti ki ona artık istesem de ulaşamazdım. Tıpkı o da birçok hayalim gibi asılı kaldığı boşlukta sallanıp duruyordu.

Keskin hemen arkamdan uyarırcasına, "Üzerine gitme, babaanne," dedi. Bu konuda ne kadar net olduğumu biliyordu. "Yeterince yorgun zaten, bir de sen bunaltma kızı."

"Ne dedim ki ben şimdi, oğlum?" dedi şaşkınlıkla. "Yanlış bir şey mi söyledim, gelin kız? Hakkım değil mi senin evladını görmek?" dediğinde, yüzünde cevabımdan memnun olmayan bir ifade yer edindi.

"Estağfurullah," dedim hızla. "Yanlış bir şey söylemediniz ve ayrıca torununuzun evladını görmek istemek, bunu sorgulamak en doğal hakkınız ama şunu da bilmenizi isterim ki ben bir çocuk istemiyorum ve sizin de Keskin'in de bunu anlayışla karşılayacağını düşünüyorum." Sözlerim gittikçe bozulmasına sebep oldu. "Ömrü boyunca anne sevgisinden mahrum kalacak bir çocuğu dünyaya getirip ona eziyet edeceğime, hiç olmaması çok daha iyi olur. Eğer siz torun hasretiyle yanıp kavruluyorsanız merak etmeyin. Oğlunuz illaki verir kucağınıza bir tane. Annesinin kim olduğu çok da önemli olmasa gerek," dediğimde dehşete düşmüş gibi bana baktı. Oturduğum yerden ayaklandığımda, "Hepinize iyi akşamlar," dedim ve hızlı adımlarla odama doğru yöneldim.

"Sana *üzerine gitme*, demiştim, babaanne," diyen sıkıntılı sesini işittim. "Hastaneden yeni çıktı, yeterince yorgun, kafası karışık ve durumu iyi değil. Sana anlattım. *Üsteleme*, dedim. *Canını sıkma*, dedim," dedi öfkeyle. "Bir günümüz de normal geçsin, anasını satayım! Bir gün de sorun çıkmasın! Sen hiç gülme, belanı sikeceğim senin! Kalk, lan! Siktir git!" diye bağırıyordu aşağıda.

"Nasıl olsa öğrenecekti," dediğini duydum Batur'un.

"Ulan, dost musunuz yoksa düşman mısınız hiç belli değil! Varlığınız zarar, lan! Şerefsiz herifler!" derken bir hayli sinirliydi.

Merdivenleri acele acele çıkarken, sesler gittikçe uzaklaştı. Bir dakika içinde nefes nefese odama ulaşmıştım. Nefeslerimi düzene sokup, kendime geldiğimde banyoya gidip yüzüme soğuk bir su çarptım, bir-

kaç saniye kendi kendime kaldım ve sakinleşmeye çalıştım. *Sakin ol, İz. Sen bu değilsin. Dağılmazsın. Dağıtırsın.* Derin derin nefesler alırken havluyla yüzümü kuruttum ve banyodan çıktım.

Banyodan çıkarken tekli koltukta oturan adamın heybetli gölgesi kendini belli ettiğinde bakışlarım onu buldu. Adımlarım duraksadı. Sertçe yutkunurken, "Duymadım odaya geldiğini," dedim. "Ne zaman geldin?" Yatağın üstüne otururken bakışları üzerimden ayrılmıyordu.

"Hemen arkandan geldim," dediğinde, sözleri kalbimin sertçe teklemesine sebep oldu. Göğüs kafesime bir tekme yemiş gibi sarsıldım. "Babaannemin patavatsızlığını dert etme. O hep böyledir. Seni kırdığını anladığında özür dilemek için yanına gelecektir," dedi sıcacık bir sesle.

"Babaannene kırılmadım."

Kırgın olduğum şey geçmiş. Üstesinden gelemediğim ağır bir geçmiş.

"Kırıldığını görebiliyorum. Ve berbat bir yalancısın, İzgi," dediğinde gülümsedim.

Yanılıyorsun, Keskin.

"O halde beni hiç tanımamışsın," dedim alayla.

"Zamanla o da olur," dedi silik bir tebessümün ardından ve göz kırptı.

Aynen, canım.

Çıplak bacaklarım yataktan sarkarken yeşillerimi karanlıkta zar zor seçebildiğim gözlerine diktim. "Keskin," diye mırıldandım. İçimi kemiren sorunun cevabı onda olabilirdi. "Annem hakkında senin bildiğin, benim bilmediğim ama bilmem gereken bir şey var mı?" diye merakla sordum.

İfadesizliği belki de onun en iyi maskesiyken bana bir asır gibi gelen sessizliği aramızda hüküm sürdü. Vereceği cevabı heyecan ve umutla bekledim. Annem hakkında bilmediğim ve üzerinin örtüldüğünü düşündüğüm çok fazla şey olduğunun farkındaydım. Babama sorduğumda, abime sorduğumda, dedeme ya da bilebilecek başka birine sorduğumda aldığım cevaplar aynıydı. Sanki hepsi ezbere konuşuyor gibiydi.

Annen seni doğurduktan saatler sonra geçirdiği iç kanama yüzünden ve kalbinin daha fazla dayanamamış olması sebebiyle hayatını kaybetti.

Sen sağlıkla gel diye normal doğumu kabul etti ve doğum sırasında iki kez kalbi durdu. Nefesi kesildi. Sana can, nefes oldu. Sırf sen yaşa diye.

"Hayır," dedi tok bir sesle. İçimdeki umut bir balon gibi söndüğünde omuzlarım düştü. "Kimsenin bildiğinden fazlasını bilmiyorum."

"Umarım doğruyu söylüyorsundur," dedim. Yatakta bağdaş kurarken ellerimi çenemin altına yerleştirdim ve ona baktım. "Çünkü sana bir kez daha bu soruyu sormayacağım, Keskin." Sözlerimle beraber kaşları çatıldı. "Bundan sonra bildiğin halde bana söylemediğin hiçbir şeyin telafisi yok benim nezdimde."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu düz bir sesle.

"Ne anlıyorsan o," diye karşılık verdim.

Katran karası gözlerini seçebildiğimde, odaya devrilen karanlık onu görmemi, ifadesini seçmemi ve ne düşündüğünü anlamamı zorlaştırıyordu. Aramızda yeni bir sessizlik hâkim olduğunda ikimizden de uzun bir süre hiç ses çıkmadı.

"Aşağıdaki mesele içi-"

"Umurumda değil," dedim sözünü pat diye keserek. "Geçmişte kiminle ne halt ettiğin umurumda değil. Beni o insanlarla muhatap etme. Tek istediğim bu. Çünkü senin geçmişin ne kadar kirliyse benimki de bir o kadar kirli ve ben sırf bu yüzden senin üstüne gelemem," dediğimde gözlerinin akına yerleşen koyuluğu seçtim. "Nasıl ki senin hayatında birileri olduysa benim de oldu. Eğer ben bunu görmezlikten gelerek hareket edersem sana haksızlık etmiş olurum."

"Biri var demiştin," dediğinde öfkesini sesinde hissettim. "Çok sevdiğim biri var demiştin," dedi üzerine basa basa.

"Vardı. Artık yok," dedim kesin bir dille. "Geçmişte kiminle ne yaşadığım seni ilgilendirmez. Tıpkı senin geçmişte kimlerle yatıp kalktığının da beni ilgilendirmeyeceği gibi. Ben şimdiye bakarım, geride bıraktıklarıma değil."

"Bırakabildin mi bari?" dedi merakla. "Onu..." derken sanki bahsettiğim kişinin kim olduğundan haberdar gibiydi.

Kendimden gayet emin bir şekilde, tereddüt bile etmeden, "Evet," dedim. "Yıllar oldu." Rahatladığını fark ettim. "Ama ne bileyim..." dedim dudak bükerek. "İnsan bazen düşünmeden edemiyor." Kaskatı kesildi. "Hayatımı tepetaklak eden şeylerle hiç karşılaşmasaydım belki de şu anda seninle evli olmayacaktım." Bacağının üzerindeki elinin yumruk halini aldığını, kendini sıktığını fark ettim.

"Sus," dedi sertçe.

Derin bir nefes alıp, "Daha önce bir başkasıyla evlilik yoluna girdim," dediğimde sertçe gözlerini yumdu. Boynunu sağa sola doğru

hareket ettirirken öfkelendiğini fark ettim. "Bunları yarın öbür gün bir başkasından duyacağına benden duy istiyorum, Keskin. Sonuçta senin de bu hayatta sevdiğin bir kadın var. Öyle söylemiştin bana. Benim şu anda hayatımda sevdiğim bir adam olmayabilir belki ama bir zamanlar vardı ve biz seninle sahte de olsa bir yola girdiysek bunları bilmeye hakkın var," dedim anlayışla.

"Onunlayken istedin mi?" diye sorduğunda anlam veremeyerek ona baktım. "Anne olmayı," dedi buz gibi bir sesle.

Sertçe yutkundum. Kalbim kaburgalarımın altında bir günahın altında ezildiğim gibi ezilirken ona bunu söylemek istemedim. Ama yine de saklamadım. "İstedim," dedim dürüstçe. Gözlerinde yanan ateşin beni yakacağını sandım. "Ama buna sebep olan o değildi, Keskin. Ben zaten öncesinde anne olmayı isteyen bir kadındım. Sonrasında yaşadıklarım ve hastalığımın yarattığı engeller buna engel oldu."

"İstedin," dedi sadece. Karşımda öylesine soğuk, öylesine buz gibi duruyordu ki bocaladım. "İstedin," dedi üzerine basa basa.

"Keskin..."

"Anladım," dedi düz bir sesle. Başka bir şey söylemedim. Ne o söyledi ne de ben. Sessiz kaldık. Düşündü. Kafasında bir şeyleri tarttı. Sessizliğin yarattığı ortamda dört dal sigara içti. Rahatsız olsam da sesimi çıkarmadım. Camlar kapalı olduğu için bütün oda duman altında kalmış gibiydi.

En sonunda ona, aramızdaki sessizliğe bir son vererek, "Bazen anılarını silmek istediğin oluyor mu?" diye sordum.

Gecikmeden buz gibi bir sesle, "Çoğu kez," diye yanıtladı.

"En mutlu olduğun an neydi?" diye merakla sordum. Duraksadı. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip, yeniden yakarken gözleri kısıldı.

En sonunda tereddüt bile etmeden, "Aylin'in doğumu," dedi. "Hayatımın en güzel günlerinden biriydi."

"Sana en çok acı veren bir an?"

"28 Haziran, 2016," dediğinde sorgu dolu gözlerle ona baktım. Ne olduğunu söylemedi.

"Şükrettiğin bir an?" dediğimde tereddüt etmedi.

"29 Kasım 2022," dediğinde kalbim kaburgalarıma sert ve şiddetli bir tekme savurdu.

Evlendiğimiz günün tarihiydi. Bunu söylemesiyle ona bakakaldım. Hiç beklemediğim anda sarf ettiği sözler dumura uğramama sebep oluyordu.

Bana sinirli olduğunu gözlerinde görebiliyordum ama kalbimi kırmaktan çekiniyormuş gibiydi.

"En sevdiğin çiçekler hangileri?" dedi bir anda.

"Neden soruyorsun?" dedim.

"Söylesene," dedi ısrarla.

"Kardelen çiçekleri. Onları çok severim," dediğimde sadece başını salladı. Dudaklarının arasında ezdiği zehri bir kez daha görüşüyle doldurdu. Aslında bana bir seferinde kardelen yollamıştı ama sanırım bir denk gelişti. "Kendini en huzurlu hissettiğin an?" dedim bu sefer. Merakla ona bakarken bakışları bir an olsun çekilmedi üzerimden.

Vereceği cevap uzun bir sessizlikten ibaret olurken yüzüm asılmıştı ki, "Kollarında uyuduğum her an, benim kendimi en huzurlu hissettiğim anlar oldu hep," dediğinde kalbim göğüs kafesimde patlayacak gibi atmaya başladı ve ben ona bakakaldım. "Neden diye sorma çünkü ben de bunun neden böyle hissettirdiğini bilmiyorum."

Şeytan bir günah gibi kulağıma onun adını fısıldadı. Ben de ruhuma işledim. Yutkunamazken kaçmak istedim yanından.

"Eve tekrar döndüğün günden beri bir kez olsun bu yatakta uyumadın. Hep kanepede uyudun," dediğinde oturduğu yerden ayaklandı. Ama uyandığımda kendimi hep odamızda, yatağımızda bir başıma bulmuştum. Tepemde dikilirken kafamı geriye doğru yatırdım ve ona baktım. "En azından bu gece bir kez daha senin kollarında huzuru bulmamı sağlayabilir misin?" diye sordu.

İçimde kendini belli eden huzursuzluk hissi bir kez daha ortaya çıktığında kalbimin böyle delice atması sinirimi bozuyordu. Oynadığım oyuna kendimi biraz fazla mı kaptırmıştım acaba?

Gittikçe bana doğru yaklaşırken yatakta geriye doğru kaydım ve o bir dizini yatağa yaslarken bacaklarımın arasına girdi, üzerime doğru eğildi. "Keskin," dedim sertçe yutkunurken. Ama daha sonra ne diyeceğimi bilemedim. Nefeslerim düzensiz bir hal alırken sırtım yatak başlığına yaslandı ve onun koca bedeni iyice üzerime çöktü. Üstten üstten katran karası gözleriyle bana bakarken gözleri şortumun açıkta bıraktığı bacaklarımda ve kalçalarımda gezindiğinde gözlerini kapadı ve ağzının içinde sessizce bir şeyler mırıldandı. Kokusu ciğerlerimi doldurduğunda sağ elim göğsüne yaslandı.

Gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda elleri iki yanıma yaslandı ve üzerimde yükselirken yüzü yüzüme gittikçe yaklaştı. "Soruma hâlâ cevap vermedin?" dedi erkeksi ve içimi hoş eden bir tınıyla. Göğüs kafesim aldığım nefeslerle hızla inip, kalkarken, yüzü gittikçe yaklaştı

ve dudaklarımla dudakları arasında bir karışlık mesafe bıraktığında durdu. Kalbim delicesine çarparken, "Sence de biraz nefes almak, soluklanmak istemek hakkım değil mi?" dediğinde gözleri dudaklarıma düştü ve daha sonra tekrar gözlerime çıktı.

Gözlerimi, gözlerinin en derinine diktim. Kaçmadım ondan. "Soluklanmak istediğin yer belli mi peki?" diye merakla sordum.

"Belli," dedi karanlığa takla attıran sesiyle. "Senin yanın. Saçlarınla boynunun arasında kalan ve kokunu en çok hissettiğim o yer var ya, İzgi... İşte orası benim seni her gördüğümde durup soluklanmak istediğim tek yer." Kaburgalarımın altında saklı kalan kelebekler bir bir kanatlandı. "Peki, senin yüreğin razımı bana sığınak olmaya?" diye sordu.

Yutkunup, bir an bile tereddüt etmeden, "Razı," dedim. Ateşe bile bile atladım. Yanmayı göze alarak onu kabul ettim. Önünü arkasını düşünmeden içimden geldiği gibi davrandım.

Aramızda varla yok arasındaki mesafeyi de dudakları hızla kapadığında ellerim ensesini, oradan da saçlarını buldu ve dudakları hoyratça dudaklarıma saldırdığında ağzım onun için aralandı. Ellerim saçları ve ensesi arasında gidip, gelirken tırnaklarımın baskısı derisine işliyordu. Aramızda su götürmez, tutku dolu bir çekim hâkimken ateşle barut gibiydik. Birbirimize temas ettikçe, yanıp kül olduğumuzu hissediyordum. Bir eli çıplak kalçamı kavradığında bedenimi iyice kendine doğru çekti ve ellerini saçlarımın arasında hissederken dudakları dudaklarımı tarumar etti.

İçimde baş gösteren istek, heyecanımı katladığında hiçbir şey düşünmedim. Ne görev ne de başka bir şey. Sadece anı yaşamak istedim. Ellerimden biri omuzlarına tutunduğunda, kolu sırtımın altından kayarak belimi kavradı ve üzerimden hızla çekilirken beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Saçlarım yüzüme dökülürken, oturur pozisyona geldiği yatakta dudaklarımızı birbirinden ayırmadan beni kucağına oturttu. Hızı karşısında afallamadan edemedim.

Bir kolu beni sıkı sıkı tutarken bir eli de yeniden saçlarımın arasına daldı ve tutku dolu, uzun soluklu bir öpücüğü dudaklarıma bıraktığında saçlarına asıldım. Eli gömleğimden içeri sızıp çıplak sırtıma ulaştığında dudaklarımın arasından kaçan inlemeye bir telefon sesi eşlik etti. Bu durum ikimizin de umurunda olmazken telefon kapandı ve tekrar çaldı. Kaç kez olduğunu saymadım ama defalarca kez bu şekilde çaldığında ne benim ne de onun umurunda oldu bu durum.

Parmakları gömleğimin düğmelerini çözmek için hareketlendi ki

odanın kapısı tıklatıldı ve dudaklarımız eşzamanlı olarak soluklanmak için ayrıldığında ikimiz de nefes nefese kalmış bir halde birbirimize baktık. Katran karası gözleri tutkuyla yoğunlaşmışken parmakları hâlâ düğmemde asılı kalmıştı.

Birini çözdüğünde, "Keskin," dedi İdil. İkimizin de kaşları çatıldığında üzerimden istemeye istemeye dikkatlice doğruldu. "İz Hanım'ın arkadaşı Zeynep Hanım burada ve pek iyi görünmüyor," dediğinde o kadar hızlı bir şekilde kucağından kalktım ki neredeyse dengemi kaybediyordum.

"Kendisi salonda. Geldiğini İz Hanım'a haber vermek istedim," dedi kapı arkasından. "Ayrıca telefonlarını neden açmıyorsun?"

"Seni ne ilgilendirir, İdil!" diye öfkeyle gürledi. "Gelecek, arayacak başka zaman mı yoktu?" diye bağırdığında gülmemek için kendimi zor tuttum.

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda, İdil kapının arkasından, "An- Anlamadım?" dedi. Boynundaki damarlar nefes nefese kaldığından mı yoksa sinirden mi gitgide belirginleşmeye başlamıştı, bilmiyordum ama saçlarımı hızla düzeltirken odadan çıktığımda kapıda İdil'le karşılaştım.

Kapıyı hemen arkamdan kapatırken, "Takma sen onu, boş ver," dedim. Yanından geçip, giderken dudaklarında garip, ima dolu bir gülümseme yer edindi. "Yaşanamayan çoğu şeye kızgın da şu an."

Gülerek, "Belli," dediğinde kaşlarım çatıldı.

Adımlarım merdivenleri bulduğunda, "Rujunuz dağılmış, İz Hanım," dediğinde gözlerim iri iri açıldı. "Aşağıdaki gevşek heriflerin sizinle alay etmesine razıysanız buyurun, inin ama benden size bir tavsiye... Bence dağılan rujunuzu temizlemeden aşağıya inmeyin."

İdil yanımdan geçip, giderken kendime söve söve tekrar odaya döndüğümde Keskin'i odada bulamadım.

Rezil olmuştum!

Banyodan gelen su sesiyle rahat bir nefes alırken, dağılan rujumu tamamen temizleyip salona öyle indim.

Zeynep ellerini kucağında birleştirmiş, tekli koltukta oturuyordu. Dudaklarını büzmüştü ve önüne bakarken çok şirin görünüyordu. Batur, Douglas ve Sarp kanepede oturuyordu ve hepsinin bakışları Zeynep'teydi.

"Zeynep!" Seslendiğimde bakışları hızla beni buldu ve ona doğru giden adımlarım hızlandı. Oturduğu koltuğun önünde çömelirken, "Ne oldu?" dedim. Bu saatte neden burada olduğunu merak ediyordum.

"İz," dedi kısık sesiyle. "Bu gece seninle kalsam olur mu? Eski günlerdeki gibi..." Kaşlarım çatıldığında neden böyle bir şey istediğine anlam veremedim. Zeynep, Uraz'ı bırakıp hiçbir yere gitmezdi.

"Olur. Olur tabii," dedim hızla. "Ama bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" Bakışlarını kaçırdı. "Bu saatte neden buradasın, Zeynep? Uraz'ı evde tek mi bıraktın? O sensiz yapamaz ki."

"Hayır," dedi aceleyle. "Uraz, Sinan'ın yanında. Bu gece babasıyla kalsa daha iyi olur."

İçimde büyük bir korku baş gösterdiğinde, "Bebeğe mi bir şey oldu?" diye sordum kısık bir sesle. Sessiz kaldı. "Kötü bir şey mi var?"

Cevap vermediği için içimdeki korku gittikçe arttı. Bakışlarım kanepede oturup bizi dinleyen adamları buldu. "Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?" diye ricada bulunduğumda oturdukları yerden ikiletmeden kalktılar.

Onlar salondan çıkarken Zeynep sanki bu anı bekliyormuş gibi dolan gözlerini serbest bıraktı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Karşımda deli gibi ağlarken ne yapacağımı şaşırdım.

"Zeynep, ne olursun bir şey söyle!" diye yakardım. "Sinan'la kavga mı ettin? Ne oldu? Anlat bana, hadi güzelim."

Beklentiyle ona bakarken, "İz, aldırmam gerekiyormuş," dedi hıçkırıklarının arasından. "Onu aldırmam gerekiyormuş, İz. Ö- Ölmesi gerekiyormuş." Öylece kalakaldığımda onu teselli edecek tek bir kelime bile bulamadım. Bu acıya yabancıydım. Bu acıyı bilmiyordum. Hiç tatmamıştım ve bu acının tesellisi bende yoktu. Onu anlayamazdım.

"Baştan anlat," derken kucağındaki ellerine sarıldım. "Her şeyi en başından anlat."

"Kontrole gittim bugün," diye başladı anlatmaya. "Gebelik zehirlenmesi sözkonusuymuş. Zaten hamileliklerim hep riskliydi ama bu sefer başka, İz. Aldırmak zorundayım çünkü ikimizin de doğumdan sağ çıkması gibi bir ihtimal yok. Aldırmazsam ben de öleceğim o da ölecek. Riskleri göz ardı edemem." Sözleri boğazımı düğüm düğüm etti. Canımdan can gitti sanki o böyle ağlarken. "Hem Uraz var," dedi ağlamalarının arasından. "Uraz'a yapamam bunu, daha çok küçük. Bana ihtiyacı var."

"Hiçbir sorun yoktu hani?" dedim şaşkınlıkla. "Hani sağlıklıydı?"

"Bilmiyorum!" diye yakardı ağlaya ağlaya. Hıçkırıkları içime oturdu. "Bilmiyorum!" dedi sitemle.

"Şşt," dedim kollarımı ona sıkı sıkı dolarken. "Tamam. Tamam."

Söyleyecek bir şey bulamazken elim ayağıma dolandı. "Peki, Sinan?" diye sordum. Karşısında ağlamamak ve onu üzmemek için yüzüm şekilden şekle girdi. "Sinan'ın ha-"

"Haberi yok," dedi hızla. "Kontrole yalnız gittim. İşleri yüzünden gelemedi o bugün. Daha söylemedim ama ona da söyleyeceğim. Zaten boşanacaktık, biliyorsun. En azından bu bebeğe kötülük etmemiş olduk."

İçim paramparça olurken, "Eğer başka bir yolu yoksa aldır, Zeynep," dedim sıkıntıyla. "Uraz sensiz yapamaz. Kendin de diyorsun, daha çok küçük diye. Annesizlik ne kadar zor, en iyi ben bilirim. Ona bunu yaşatma."

"Biliyorum," dedi burnunu çekerken. "Ama senin de beni aratmayacağından emi-"

"Bana güvenme," dedim sertçe. "Bana bu konuda sakın güvenme, Zeynep. Bana güvenip canını tehlikeye atmaya kalkma sakın." İfadem katı ve sertti. "En iyi sen biliyorsun halimi. En iyi sen biliyorsun kalbim yüzünden neler çektiğimi. Bana güvenip riskleri göze alacaksan bir krizde ansızın ölümün ucunda olduğumu da unutma sakın. Hele ki Uraz... Aklından bile geçirme," dedim katı bir şekilde.

"İz, senden başka kimsem yok ki," dedi gözyaşlarının arasından. "Herkes, hayatımdaki herkes sırtını döndü bana. Annem, babam, kardeşlerim... Belki Uraz doğduktan sonra beni affederler dedim ama hiçbiri yüzüme bakmadı." Sinan'la olan münasebeti yüzünden ailesi ona sırt çevirmişti. Bir daha da Zeynep'le görüşmemişlerdi. Sinan, Zeynep'ten her şeyini almıştı. "Bugün annemi aradım, biliyor musun? Yıllar sonra ilk kez. Bir umut düştü içime. *Belki*, dedim. *Belki konuşur benimle, dinler beni*, dedim."

"Zeynep," dedim kırgın bir sesle. Kendini harap etmesine kırgındım. Onu bu hale getirenlere kırgındım.

"Anlattım durumu. Başımdan geçen her şeyi anlattım. Dinledi. Sözümü kesmeden sonuna kadar dinledi. Onca sözüme rağmen söylediği tek şey *benim senin gibi bir kızım yok*, demek oldu. *Arama*, dedi. *Sorma, merak etme*, dedi. *Ne olduğun, ne yaşadığın umurumda değil, sakın kapımı çalma*, dedi. Ben hak ettim mi bunları? Bu sözleri ben mi hak ettim, İz? O tokatı ben mi hak ettim? Hakaretleri, küfürleri ben mi hak ettim? Söylesene!"

Gözlerinin içine bakarak, "Sen hiçbir şeyi hak etmedin," dedim. "Yaşadığın hiçbir şeyi hak etmedin, Zeynep ama bak... Her şeye rağmen seni seven insanlar yanında. Ben yanındayım, kardeşim. Ne pa-

hasına olursa olsun ben yanındayım. Hep olacağım. Son nefesime kadar hep yanında olacağım, söz veriyorum," dedim yumuşacık bir sesle. Onu göğsüme çekerken ellerimi saçlarında gezdirdim.

Saatlerimi onu sakinleştirmekle geçirirken biraz olsun kafasını dağıtması için ve kalabalık olduğumuz için tabu oynamayı teklif ettim. Başta kabul etmediler ama Zeynep ağladı ağlayacak bir hale gelince kabul etmek zorunda kaldılar. En azından operasyona kadar üzüntüden uzak durması gerekiyordu. Kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Ben, Zeynep, Douglas, Keskin, Sarp ve Batur salonda otururken ekranda yabancı bir dizi vardı. Adına çok dikkat etmemiştim.

Ortadaki masada yiyecek bir şeyler vardı ve herkes sessizlik içindeydi. Kanepelere kurulmuş, ışıkları kapamıştık. Başım Keskin'in omzuna yaslıyken o da beni kolunun altına çekmiş, ara ara saçlarımla oynuyordu.

"İyisin, değil mi?" Dudaklarının baskısını saçlarımda hissederken kısık sesini işittim. Başımı salladım sadece. Gözlerim ekrandayken saçlarımla oynayan elleri mayışmama sebep oluyordu. Batur ve Sergen'in kendi aralarında sessizce konuştuklarını fark ettim ama onlara dikkat kesilmedim. Zeynep hemen Batur'un yanında oturuyorken kolunu koltuğa, avuçiçini de çenesine yaslamıştı. Onun da gözleri kapanıyordu.

"Uykun mu geldi?" dedi ama yine de cevap vermedim. Sıcak nefesini boynumda hissetmek huylanmama sebep oldu. Eli kolumu sıvazlarken sanki mayıştığımın farkında gibiydi.

"Gidecek misin Rusya'ya?" diye merakla sordum.

Gözleri karanlığın içinde yeşillerimi bulurken, "Gitmemi istemiyorsun, değil mi?" dedi tok bir sesle.

"Sorduğum soru bu değildi," dedim yutkunurken.

"Gitmeyeceğim," dedi içime su serperek. "Rusya'da geçireceğim birkaç günü, seninle geçireceğim birkaç saate bile feda ederim," dediğinde gözlerim kemikli çehresinde dolandı. "Sevkiyatlar falan umurumda değil."

"Ya istemezlerse?" dedim merakla. "Sonuçta her şey senin elinin altında. Ya sensiz ilerlemek istemezlerse?"

"Sen istiyorsan..." dedi dilini mesken edinen karanlık bir sesle. "Kabul etmeme gibi bir şansları yok. Sen burada kalmamı istiyorsun ve onlar da bensiz yapacakları her şeyi kabul etmek zorundalar. Çünkü sen istiyorsun ve senin bu hayatta istediğin ne varsa yine senin için mümkün kılacağım, İzgi," dedi yemin eder gibi.

Başımı tekrar omzuna yaslarken karnımın üstündeki eli beni daha çok kendisine doğru çekti. Çenesini saçlarımda hissederken, "Sırt sırta da savaşmışsınızdır siz şimdi," dedim alayla. "O kadınla."

"Senden başkasıyla mı?" dedi Keskin alayla. Bakışları bana döndüğünde göz kırptı. "Mümkün değil, İzgi." Sertçe yutkundum. "Yanıma senden başkasını koymam. Senden başkasına güvenip de sırtımı asla yaslamam," dedi üzerine basa basa. Sözleri bir kıymık gibi battı kalbime.

Senden başkasına güvenip de sırtımı asla yaslamam.

Film bitene kadar kalan zamanı büyük bir sessizlikle geçirdim. Batur ve Sarp'ın da bu gece burada kalacağını öğrendim. Film bittikten sonra herkes köşesine çekilirken Zeynep için bir oda ayarladım. Hem ona hem kendime kıyafet almak için adımlarım odamı buldu.

Kapı benden önce açıldığında Keskin'in eli bileğime dolandı ve o kadar hızlı bir şekilde beni içeriye çekip kapıyı kapadı ki aynı zamanda da sırtımı kapıya yasladı ve üstten üstten bana baktı.

"Yavaş, hayvan herif!" diye cırladım. "Odaya geliyordum zaten!"

"Nerede kalmıştık?" dedi iyice üzerime çökerken.

"Hep bir aksiyon peşindesin, yemin ederim ya," diye söylendim. "Çekil, kıyafet alacağım."

"Nereye?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Zeynep'le kalacağım bu gece," dedim, *ne var bunda*, der gibi.

"Olmaz," dedi kaşlarını çatarak. "Niye kalıyormuşsun Zeynep'le?"

Kaşlarım havalandı. "Bir sebebe mi ihtiyacım var?" dedim. "Kalmak istedim, kalıyorum işte."

"Olmaz," dedi tok bir sesle. "Zeynep koskoca kadın, kalsın tek başına. Niye istiyor seni yanında?"

"Hamile ya hani," dedim sitemle. "Korkuyor haliyle. Yalnız kalmak istemiyor. Riskli bir hamilelik geçirdiği için ne olacağı belli olmaz, yanında kalsam daha iyi olur."

Ağzının içinde bir şeyler mırıldanırken geri çekildi ve geçinem için izin verdi. Giyinme odasına gidip, Zeynep'e kıyafet alırken üzerimi de değiştirdim. Beyaz, dantel işlemeli bir geceliği üzerime geçirirken sabahlığı da aynı şekilde üzerime aldım. Göğüs kısmı neredeyse tamamen dantelden ibaretken kalçalarımı hemen hemen örten bir kısalığa sahip saten bir gecelikti. Topladığım saçlarımı açarken elimle düzeltim ve Zeynep için aldığım pijama takımıyla birlikte odadan çıktığımda, onu yatağın üzerinde üzeri çıplak bir şekilde uzanırken buldum.

"Ben gidiyorum," dediğimde sesimi işitmesiyle gözlerini açtı ve uzun uzun üzerimi süzdüğünde kaşları gittikçe çatıldı.

"Vazgeçtim," dedi ve yattığı yerden hızla doğrulurken hemen dibimde bitti. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Saçmalıyorsun," dedim şaşkınlıkla.

"Haklısın," dedi. Kolunu belime dolayıp, beni kendine doğru çekerken göğsüm sertçe göğsüne çarptı. "Konu sen olunca saçmaladığım gerçeği konusunda haklısın ve inan bana, İzgi, şu anda ne kadar saçmalamak istediğimi bilseydin aklını kaybederdin."

"Zeynep'in bana ihtiyacı var," dedim panikle. Aklıma gelen ve şu anda bu durumun içinden çıkmama yardımcı olabilecek tek sebep buydu. Henüz hazır hissetmiyordum.

"Benim de sana ihtiyacım var," dedi erkeksi ve boğuk sesiyle. Kollarının arasında kaskatı kesilirken kara gözleri beni bir bilinmezliğin içine sürükledi. *Yine, yine ve yine.* "Onu ne yapacağız bakalım?"

İçimde tarifi olmayan bir his peydah olduğunda bu his dilimin damağımın kurumasına sebep oldu. Kalbim artık tamamen avuçları arasındayken ve ben sanırım kendimi bu oyuna biraz fazla kaptırmışken bundan sonra ne yapacağımı ve ne olacağını hiç bilmiyordum. Ve sonunu bilmediğim, göremediğim her şey beni korkuturdu. Keskin de bir türlü ulaşamadığım, göremediğim, belki de hiç bilmediğim o adamdı ve bu durum beni bir hayli korkutuyordu.

"Bir gece daha senden ayrı uyumayacağım," dedi net bir sesle.

Ayışığı Kitaplığı

14. ŞEYTANIN İNİ

Zeynep arabanın içinde, "Ay, İz, geliyor bu!" diye bağırıyordu. Sinan hemen yanındayken benle Ali ön koltuktaydık.

"Vallaha mı?" dedi Sinan heyecanla.

"Yapma ya! İnan, hiç haberimiz yoktu, Zeynep," dedim alayla. Sabahtan beri çığlık kıyamet ödümüzü koparmıştı. Şimdi hastane yolundaydık.

Derin derin nefesler alırken arada çığlık çığlığa bağırıyordu. "Derin derin nefes al. Bak, çok az kaldı," dedim arkama dönerek. Sinan, Zeynep'in elini sıkı sıkı tutmuş, sırtını rahat etsin diye göğsüne yaslamıştı.

"Ahh!" diye çığlık attığında Sinan korkuyla yutkundu. "Bunların hepsi senin yüzünden başıma geliyor, Sinan!" diye bağırdı avaz avaz. Gözlerinden yaşlar boşaldı. "Geliyor! Vallahi de billahi de geliyor!" dedi ağlamaklı sesiyle.

"Ay, hayır!" dedim panikle. "Dursun yerinde! Gelmesin şimdi sakın!"

Ali arabayı son sürat sürerken, "O da seni dinler zaten, İz," dedi. "Teyzem istedi, şimdi gelmeyeyim, diyordur kesin."

Yandan ensesine bir tane vurarak, "Sen kes sesini!" dedim. Şaşkınlıkla bana döndü. "Yanındaki kızın hesabını ayrı soracağım ben sana! Zeynep'e dua et sen!" diye cırladım.

"Eğer arabada doğrursam ikinizi de gebertirim!" diye bağırdı Zeynep. "Ben burada doğruyorum, bunlar ne derdinde ya!" dedi sinirle.

"Tamam, güzelim." Sinan, Zeynep'in yüzünü örten saçlarını geri çekti. "Tamam, sen sakin ol. Bak, az kaldı. Birazdan hastanede olacağız," dedi sakinleştirici bir sesle.

"Ben burada doğruyorum, sen kalkmış bana sakin ol mu diyorsun, Sinan?" diye acıyla bağırdı. Öfkeli gözleri Sinan'daydı. "Ne biçim babasın sen?"

"Ne yapsın, Zeynep?" Ali hepimizin aksine bir hayli rahattı. Sanki doğuma değil de kulübe eğlenmeye gidiyorduk. "Gerçekten merak ediyorum bak. Ne yapmasını bekliyorsun? Sinan mı yapsın doğumu?" dediğinde sinirle ona baktım.

Zeynep bu sefer ona dönüp, "Ne biçim amcasın sen?" diye bağırdı. Yandan yandan kolunu çimdikledim.

"Acıdı, lan!" dedi yüzünü buruştururken.

"Canın çıksın, Ali! Canın çıksın, he mi?" dedim sinirle.

Zeynep acıyla çığlık çığlığa, "Yolacağım şimdi saçınızı başınızı!" dedi.

Ali sıkıntılı bir nefes verirken, "Doğursa da kurtulsak," diye homurdandı. "Şu sekiz buçuk ayda yemin ederim beni askeriye değil, bunun kardeşimi aptal ettiği halleri ve benim onu düzeltmek için çabalarım yordu."

"Göstermeyeceğim ben oğlumu buna." Gözlerinden yaşlar boşalırken acıyla kıvrandı. "Pislik herif! Ne biçim amcasın sen? Böyle amca mı olur? Yarım saatlik yolu bir saatte gidiyoruz, ya!" diye cırladı.

"Sabahtan beri senin için kaç kırmızı ışıktan geçtim, biliyor musun sen?" dedi homurdanarak. Sinan sadece Zeynep'e bakıyor, kulağına sakinleşmesini fısıldıyordu ama Zeynep'in gözleri onu görmüyordu. "Yeğenim için bana giren faturanın haddi hesabı yok. Kalkmış bir de amcalığımı sorguluyor," diye söylenip duruyordu Ali hâlâ.

Ona gözlerimi belerterek baktığımda bana gözlerini devirmişti.

Geri kalan yolu Zeynep'in çığlıkları, Sinan'ın tatlı telaşlarıyla geçirirken Uraz'ı kucağımıza aldığımız ilk an hepimizin mutlu ve huzurlu bir sessizliğe gömüldüğü, bir umudun doğduğu o andı.

Yüreğine bir kez sığdırdığını bir daha çıkaramazsın. Onu başka yerde görmeye dayanamazsın. Ondan başkasının kollarında yadırgarsın yerini. Ondan başkasının gözleri rahatsız eder seni. Ondan başkası bakmasın, görmesin, duymasın istersin. Yüreğine sığdırdığını başka bir yüreğe sığdıramazsın. Bir zamanlar yüreğine sığdırdığını, kabul ettiğini başka bir yürekte aramak istemezsin.

Dün gece, bir adamın kolları arasındayken neden güvende hissettiğimi, neden huzurla dolduğumu sorguluyordum. Hiç güvenmemem gereken bir adamın kollarına sığınmak istememin sebebi ne olabilirdi?

Ona çekildiğimi hatta ondan deli gibi etkilendiğimi biliyordum ama geri adım atamıyordum da.

Keskin dün gece yapacağını yapmış, beni göndermemişti. Geceyi onunla aynı yatakta, odamızda geçirirken bir kez daha bana sığınması, bende soluklanması, bende kalması kaburgalarımın altında saklı kalan kelebeklerin yeniden hareketlenmesine sebep olmuştu.

Sabah uyandığımda onu yanımda bulamamıştım. Alelacele Rusya'ya gitmediğini öğrenmek günümün güzel bir şekilde geçmesine sebep olmuştu. Zeynep, Sinan'ın sabah onu gelip almasıyla evden ayrılmış ve gitmek zorunda kalmıştı.

Şimdi içinde bulunduğum arabanın şoför koltuğunda Devrim, arka koltuğunda ben otururken o, bakışlarını benden, ben bakışlarımı tabletimden çekmiyordum.

"İz."

"İzgi Hanım," dedim sertçe. Dikiz aynasındaki bakışları alayla kısıldı. "Yan yanayken bile olsa Devrim, hiçbir zaman tedbiri elden bırakma."

"Tedbir," dedi kendi kendine. Dudaklarının arasından birkaç küfür savururken arabayı bir anda durdurmasıyla öne doğru savruldum. "Sikerim tedbirini!" dediğinde kemerini çözmüş, bana doğru dönmüştü.

"Ne yapıyorsun? Manyak mısın sen?" diye bağırdım. "Niyetin bizi öldürmek mi?"

"Ben zaten ölü bir adamım." Kahveleri titredi. "Sen gittiğinden beri yaşamıyorum, İz."

"Yeter!" dedim öfkeyle. "Sen ne kadar arsız bir adamsın ya! Sen hâlâ beni mi suçluyorsun? Sen hâlâ sebep olduğun her şey için beni mi suçluyorsun, Devrim?" Göğüs kafesim sertçe inip kalktı.

"Seni suçlamıyorum!" diye bağırdı. "Sana kızgınım, sana kırgınım." Alayla güldüm. "Bizi böyle çabuk silmene, hiç olmamışız gibi yaşamana kırgınım."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun ya? Ben bir günde mi silip attım bizi? Üç yıl yoktun sen! Ben bir günde mi geçip gittim bizden, Devrim? Ben üç yılımı verdim seni unutmak için! Ben üç yılımı seni kalbimden söküp atmakla geçirdim ve başarılı da oldum! Şimdi içinde bulunduğumuz durum yüzünden hiçbir şey olmamış gibi benimle bu şekilde konuşamazsın! Bana geçmişin hesabını soramazsın! Senin buna hakkın yok!" dedim hiddetle.

"Olmuyor, anasını satayım!" diye bağırdı. Yumruk yaptığı elini öfkeyle koltuğa vurdu. "Konduramıyorum, oldu mu? Bir başkasının karısı olmanı, onunla aynı yatağı paylaşmanı kabullenemiyorum! Sana bir o kadar yakınken aynı zamanda bir o kadar uzak olmaya dayanamıyorum," diye yakardı.

"Bunu bize sen yaptın," diye mırıldandım düz bir sesle. "Biz şu an bu haldeysek sebebi sensin. Ben şu an parmağımda senin yüzüğünü taşımıyorsam ve senin soyadın değilse adımın yanına yazılan, sen değilsen elimi tutan, sen değilsen yatağımı paylaştığım, bunların hepsinin sorumlusu da suçlusu da sensin, Devrim." Yüzündeki acı ifade beni yerle bir etti. "Benden umudunu kes artık." Başını *hayır*, der gibi iki yana salladı.

"Hayır, asla," diyerek sözlü dile getirdi. "Ben ölsem senden umudumu yitirmem," dedi yemin eder gibi.

"Ama ben yitirdim," dedim acımasızca. "Ben kestim umudumu senden ve ölmedim. Bak, yaşıyorum hâlâ. Sen de yaparsın, sen de yaşarsın." Anlaması gerekiyordu. Bizim bir olurumuz yoktu. "Sadece denemen ger-"

"Senden başkasıyla yeni bir başlangıç yapmak, yeniden bir şeyler yaşamak istemiyorum," dedi kesin bir dille. "Senden başkası değilse yanımda duran, ben istemiyorum, İz. Hayatımın içine, üzerime düşen gölge değilse eğer senin gölgen, sakın uğramasın yanıma."

Sözleri sıkıntılı bir şekilde iç çekmeme sebep olurken telefonumun sesi aramıza sızdı ve aynı anda arabanın camı İdil tarafından tıklatıldı. Bakışlarımı kucağımdaki telefona çevirdiğimde onun aramasını gördüm. Az önce Devrim'le böyle bir konuşma yaşamasaydım o aramayı hevesle açardım belki ama şu an onunla konuşmaya hazır hissetmiyordum kendimi.

Devrim bir şey söylemeden tekrar önüne döndüğünde, İdil'i umursamadan arabayı çalıştırdı ve Sinan'ın evine giden yola doğru sürdü.

Aramızdaki sessizlik yol boyunca devam etti. Ne o konuştu ne ben. *Benim için bir şey bitmişse bitmiştir.* Ali'nin beni sevdiği kadar derin bir sevgi duymuyordum ona. Belki de bu yüzdendi bu kadar kolay silip atmam. Araba Sinanların evinin bahçesine girdiğinde arkamda bize eskortluk eden arabalar bahçe kapısının dışında kaldı. Kapımı açmasını beklemeden, bir hışımla arabadan inerken İdil'in öfkeli adımlarla bize doğru geldiğini fark ettim.

Adımlarım evin kapısına doğru ilerlerken, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diyen İdil'in sert sesini duymazlıktan geldim çünkü sorusunun muhatabı ben değildim. "Sana soruyorum! Cevap ver bana!" dedi sertçe.

Onları arkamda bırakırken zile bastım. Birkaç dakika sonra adım seslerini işittim ve kapı, Sinan tarafından açıldı. Onu görmezlikten gelirken, "Buyurun içeri geçin, bir çayımızı için," demişti arkamda kalanlara.

İdil, "Gerek yok," dedi.

Devrim, "Olur," demişti.

Ben onları umursamadan, salona doğru ilerlerken Zeynep'i gördüm. Kanepede bacaklarını karnına çekmiş, öylece yeri izlerken beni fark etmesiyle dalgın bakışları parladı ve gülümsedi.

"İz," diye mırıldandı. "Hoş geldin." Yanına oturup, onu kollarımın arasına çekerken adım sesleri işittim.

"Hoş buldum," dedim geri çekilirken. Solgun ve bitkin görünüyordu. "Konuştun mu Sinan'la?" diye merakla sordum.

"Konuştuk," diyen Sinan'ın buz gibi sesi girdi aramıza. Hemen karşımızdaki kanepede Devrim'le birlikte yer alırken İdil'i görememiştim. "Ne gerekiyorsa o olacak," dedi Sinan katı bir sesle. "Sözkonusu hayatı."

Alayla güldüm. "Keşke onun hayatını düşündüğün kadar biraz duygularını, hissettiklerini de düşünseydin," dedim inatla.

"Bu bizim aramızda olan bir mesele, İz," dedi Sinan. "Seni ilgilendirmez."

"Sözkonusu kardeşimse ilgilendirir!" dedim öfkeyle. "Ya, sen hiç utanmıyor musun? Sen hiç yaptıklarından, yaşattıklarından, yaşadıklarından ders çıkarmıyor musun Sinan?"

"Bağırma," dedi dişlerinin arasından. "Uraz uyuyor."

Zeynep yorgun bir sesle, "İz, tamam," dedi. "Biz konuştuk, aramızda hallettik. Boşanacağız."

Sinan bir anda yükselerek, "Yok öyle bir şey," dedi.

"Ne demek yok öyle bir şey?" diye Zeynep de yükseldi. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun, Sinan? Bana burada, bu evde, senin nikâhında kalmam için tek bir sebep söyle?" Alayla baktı ona. "Gerçek bir şeyler söyle ama. Çünkü benim senin yalanlarına artık karnım tok," dedi tükürürcesine.

"Fevri hareket ediyorsun," dedi Sinan. "Uraz iç-"

"Yeter, Sinan! Gerçekten yeter artık," dedi Zeynep bezmiş gibi. "Beni sürekli belirsizlikler içinde bırakan bir adamı istemiyorum artık hayatımda. Her seferinde Uraz'ı öne sürerek nereye kadar devam edeceksin? Ya ben? Ben daha ne kadar yüreğine başkasını sığdıranı kabul edeyim? Ben hâlâ nasıl senin bir başkasını sevdiğini bile bile, beni asla sevmeyeceğini, her daim aklının da kalbinin de onunla olacağını bile bile ne kadar devam edeceğim bu evliliğe? Daha ne kadar gururumu ayaklar altına alacağım, hiç değmeyecek bir adam için?"

"Zeynep..."

"Zeynep yok artık," dedi sertçe. Kararından emindi. Dönmeye niyeti yoktu. "Bu saatten sonra hiçbir şey döndüremez beni kararımdan. İster gönül rızasıyla ister zorla," dedi dikbaşlılıkla. "Sen istesen de istemesen de Sinan, ben senden boşanacağım."

"Yapamazsın," dedi Sinan. İnanmıyordu. Zeynep'in ona olan sevgisine o kadar bağlıydı ki onu bırakacağına inanmıyordu ama bilmediği bir şey vardı. Zeynep gün geçtikçe Sinan'dan soğuyor, kalbine

yerleştirdiği yerden her gün biraz daha eksiltiyordu onu. Zamanla da tamamen bitirecekti. "Beni seviyorsun," dedi tutunduğu tek dal buymuş gibi. "Beni sevdiğin halde benden boşan-"

"Artık değil," dedi Zeynep buz gibi bir sesle. Sinan öylece bakakaldı ona, aynı bizim gibi. Çünkü ne o ne de biz bunu bekliyorduk. "Artık seni sevmiyorum, Sinan." Derin bir nefes aldı. "Sen belki hiç fark etmedin ama ben seni sevmeyi, varlığını yanımda, yatağımızda, bu evin içinde aramayı bırakalı çok oldu."

Sinan, yüzüne çarpan gerçeklikle bocaladığında söyleyecek tek kelimesi yoktu. Zeynep için Sinan defteri kapanmıştı. Geçmişindeki kötü bir iz olarak kalacaktı sadece onun için.

"Artık hiçbir güç kalbimden, ruhumdan sildiğim seni bir kez daha hatırlatamaz bana," dedi buz gibi bir sesle. Rahatlamış görünüyordu. "Beni sevmeyen, hiç sevmeyecek ve sevmediğim bir adamla sırf oğlum yüzünden evli kalmak istemiyorum artık. Çünkü artık hiçbir sebep tutamaz beni senin yanında." Sözleri kalbime dokunurken Devrim'in bakışlarını üzerimde hissettim. "O boşanma evraklarını imzalayacaksın, Sinan. Benden zaten her şeyini esirgedin." Başını sağa doğru yatırdığında sol gözünden bir damla yaş düştü. "Bari bunu esirgeme. Bari ben bu haldeyken beni bir de bununla uğraştırıp iyice elden ayaktan düşürme."

"Senden boşanmayacağım."

Dayanamadığımda, "Sinan, yeter!" dedim öfkeyle. "Yeter, sus artık çünkü konuştukça batıyorsun! Ya, sen değil misin bu kızla evli olduğun halde cüzdanında başka bir kadının fotoğrafını taşıyan? Sen değil misin utanmadan, arsızca bu kadınla evli olmana rağmen yüzüne yüzüne bas bas bağırarak *başkasını seviyorum*, diyen?" dedim sitemle.

Bir anda hiddetle, "Sen kes sesini!" diye bağırdı. "İnsanları yargılamadan önce dön de bir aynaya bak! Sen çok mu farklısın sanki? Burada hiçbirimiz sütten çıkmış ak kaşık değiliz! Bana akıl vereceğine önce kendi evliliğinle uğraş!"

Devrim benden önce, "Yavaş!" dedi. "O sesinin ayarına da kullandığın kelimelere de dikkat et. Ses tellerini kopartıp eline verdirtme bana sonra." Yaslandığı yerden doğrulduğunda Sinan'la benim aramda duvar örmüş, ona bakmasını sağlamıştı. "Akıllı ol, Sinan," dedi sertçe. "Aklını almayayım senin. Konuşurken sözlerine dikkat et." Sinan bozulsa da ona ses etmedi. "Dilinin kemiği olsun."

Bakışlarım onun üzerindeyken öfkesi gün yüzüne çıktı. Kahvelerine yerleşen derin öfke, gözlerinin bana dönmesiyle yumuşadı. Ona teşekkür edercesine baktığımda gözlerini kapatıp açtı.

Zeynep, Sinan'ı hiç umursamadan, sadece Devrim'le bana bakıp duruyordu. Gülümsediğinde, "Hâlâ aynısın, Devrim," dedi yumuşacık bir sesle. "Sözkonusu İz olduğunda karşındaki *kardeşim*, dediğin adam bile olsa görmüyor gözün hiç kimseyi." Kaskatı kesildim. "Hâlâ onu seviyorsun."

"Hiçbir zaman eksilmedi benden," dedi tok bir sesle. "Varlığı her daim burada." Eli kalbinin üzerine kapandı. "Sol yanımda, kalbimde ve onu kimse alamaz oradan." Ben karşısında dururken hâlâ böyle konuşması içimi acıttı. Böyle olsun istememiştim. O da böyle olsun istememişti ama olan olmuştu. Olan bize olmuştu ve biz yarım kalmıştık. Tekrarı olmayacaktı.

Oturduğu yerden ayaklandığında bakışlarını bir an olsun çekmedi gözlerimden. Eliyle Sinan'ın omzuna dostça vurarak, "Benden sana bir tavsiye, kardeşim..." dedi. "Aklını başına topla. Hiçbir zaman sana gelmeyecek bir kadın için seni canından çok seven o kadını harcama." Gözlerimin en derinine dikti gözlerini. Sevdiği kadının izine rastlamak istedi ama bulamadı. "Sonra bir zamanlar yanında olanın, hayaline sığınmış oluyorsun." Buz kestim. Nefes bile alamazken, "Bu nasıl bir azap, en iyi ben bilirim," dedi ve bana arkasını dönerek hızlı adımlarla evden çıktı.

İçimde beni yiyip bitiren belirsizlik bir kez daha gün yüzüne çıktığında eski günler bir şerit gibi geçip gitti gözümün önünden. Kara bir leke gibi göğsümde büyüyen hastalık bir kez daha sızladı. Mesele hiçbir zaman görevini yapması değildi. Mesele beni yalnız bırakmasıydı. Yalanlarıydı. Gerçekleştiremediği sözleriydi. Gözlerime akın eden yaşları geriye itmek için çabaladım ama başarılı olamadım.

Sürekli böyle yapması içimi sıkıştırıyor, huzursuz hissetmeme sebep oluyordu. Bilerek yapıyordu. Vicdan azabı çekmemi istiyor, sanki tek suçlu benmişim gibi davranıyordu. İkimizin de hataları vardı ama hatanın çoğu ondaydı. Üç sene sonra çıkıp gelmişti ve hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekliyordu.

"Hayır ama ya," dedim ağladı ağlayacak bir sesle. "Hayır, ya." Yaşlar gözlerime akın ederken tutamadım kendimi. Bedenimi koltuğa bırakırken ellerim yüzüme kapandı. "Yeter artık. Bıktım!" dedim sitemle.

Zeynep panikle, "İz," dedi. Ellerini sırtımda hissettim. Ben onu buraya teselli etmek için gelmiştim ama şimdi o beni teselli ediyordu.

"Ben çok mu istedim böyle olsun, Zeynep?" dedim ağlamalarımın arasından. "Ben çok mu istedim böyle olsun? Ben onu öldü bilirken

bile senelerce beklemedim mi?" Yüzünde yer edinen hüzünün en acısı, en derini kalbimdeydi. "Ben her şeye ve herkese rağmen onda kalmadım mı? Şimdi niye sanki her şeyin suçlusu benmişim gibi davranıyor? Niye aklımı karıştırıyor?"

"Şşt!" dedi kızarcasına. Beni kollarının arasına çektiğinde elleri omuzlarımı sıvazladı. "Yapma böyle, İz. Sana yakışmıyor böyle olmak," dedi. Daha çok ağladım. "Belki de bu hayatta en çok sana yakışmıyor böyle elden ayaktan düşmek," dedi sıkıntıyla. "Yorulduğunu biliyorum, görüyorum, anlıyorum, kardeşim." Beni anlayamazdı. Beni hiç kimse anlayamazdı. "Sürekli bir koşuşturmaca içindesin. Sürekli kendini kanıtlamak, her şeyin en iyisini yapmak ve kusursuz olmak için çabalıyorsun ama öyle olmuyor işte, kuzum." Derin bir nefes aldı. İçin için ağladım kollarında. "Hayat her zaman bizim istediğimiz yönde ilerlemiyor. Bizim istediğimiz, hayal ettiğimiz hayatı sunmuyor bize maalesef. Bunu kabul et artık."

"İstemiyorum," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Beni çoğu şeye mecbur bırakan, dilediğim gibi yaşamama engel olan hiçbir şeyi istemiyorum hayatımda. Biraz olsun anlaşılmak, farkına varılmak ve dinlenmek istemem yanlış mı Zeynep? Mutlu olmak benim de hakkım değil mi? Hayatımda olan herkes neden beni bir seçim yapmaya zorluyor? Ben niye hep ikilemde kalıyorum? Ben niye hep gözden çıkarılan o kişi oluyorum?" dedim sitemle. Önce Ali, daha sonra babam ve abim. "İstemiyorum onu hayatımda. Etrafımda görmek istemiyorum. Sesini duymak istemiyorum!"

"Geçecek," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Bu da geçecek. Bunu da atlatacaksın. Sen her şeyin üstesinden gelirsin, İz."

"Geçmiyor, Zeynep," diye fısıldadım. "Geçiyor sanıyoruz ama geçmiyor." Titrek bir nefes kaçtı dudaklarımın arasından. "Ben artık hiçbir şeyin üstesinden gelmek istemiyorum. Ben artık biraz olsun anlaşılmak istiyorum. Herkes benden bir şeyler saklıyor ve ben yalanların arkasına saklanmış gerçekleri ararken ne kadar yıpranıyorum, ne kadar yoruluyorum hiç kimse görmüyor. Hiç kimse anlamıyor ve anlamayacak da."

Sustu. Hiçbir şey söylemedi çünkü haklı olduğumu biliyordu.

"Bir gün gideceğim, biliyorsun," dedim buz gibi bir sesle. Zeynep, kaskatı kesildi. "Dilerim o gün geldiğinde hayattayken beni anlamak için çabalamayan insanlar ellerinde çiçeklerle af dilemek için gelmezler mezarıma." Omzumu sıvazlayan parmakları duraksadı. "Daha fazla dayanamayacağımı biliyorum," dedim uğursuz bir sesle.

Bir hazan vakti belki. Ya da baharın başlangıcı. Ne zaman bilmiyorum ama bir gün bu ülkeden gideceğim. Kan da kussam... Mecbur da olsam... Can da versem gideceğim.

Uykunun derin kollarındayken saçlarımda gezinen elleri hissettim. Zeynep'le konuştuktan sonra odama geçmiş, yastığıma akıttığım gözyaşlarıyla uyuyakalmıştım. Saçlarımda gezinen ellerin varlığı beni iyice uykudan çekip, çıkarken mayışmama ve huzurlu hissetmeme sebep oluyordu. Yüzüm sert bir şeye yaslıydı ve kollarım da yine o sert şeye dolanmıştı. Kaşlarım çatıldığında uyku beni yavaş yavaş terk etti. Gözkapaklarım ağır ağır aralandığında gecenin karanlığına sahip bir çift katran karası gözle karşılaşmak, gergin vücudumun gevşemesine sebep oldu.

Kollarım ona dolanmış haldeyken onun da bir kolu beni sıkıca sarmış, yüzümü göğsüne yatırmıştı. Elleri saçlarımda dolaşıyordu.

Ne zaman gelip yanıma yatmıştı?

"Sen ne zaman döndün?" dedim kuru bir sesle. "Bu kadar erken dönmeni beklemiyordum."

"İşlerim çabuk bitti," diye cevapladı beni. "Orada daha fazla oyalanmak istemedim." Zamanın içinde bir vitrine astım bu anı.

"Kalsaydın birkaç gün daha, kafanı dinlerdin," dedim şakaklarımı ovalarken.

"Sensiz uyuyamadığımı daha önce söylemiştim," dedi boğuk bir sesle. "Yanımdaki, yatağımdaki varlığın, üzerime sinen kokun alışkanlığım haline geldi herhalde." Nefes bile alamadım. Kaburgalarıma sert bir tekme yedim. Yine beklenmedik ve hayat doluydu. "Sen olmadan uyuyamıyorum."

Boğazımı temizlerken, "Sen yine de çok alışma," diye homurdandım.

Güldü. Bunu yükselen göğsünden anladım. "Alışkanlıklarımdan vazgeçmek gibi huylarım yoktur. Ve senin kokun benim en büyük alışkanlığım. Seninle uyumak benim en büyük alışkanlığım. Saatlerce oturup sohbet etmek, tatlı hallerini, yatağa dağılan saçlarını, yatakta yer edinen bedenini izlemek en büyük alışkanlığım." Kalbim delicesine çarptı. Bir kurşun yesem daha az dağılırdım. "O odaya her girdiğimde genzime dolan kokun ise benim vuslatım. Sana gelmeden önceki son durağım."

Kaskatı kesilirken söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Sözleri birer kurşun olup, yüreğime işlerken acısını hissetmedim. Tatlı bir sızı gibi

gelip geçti yüreğimden. Hafif bir meltem gibi yüreğime esti. Ruhuma bulandı.

"Kafanı bir yere çarptın herhalde, ha?" dedim alayla.

"Cık," dedi. "Gayet kendimdeyim." Parmakları saçlarımın ucuyla oynadı. Bunu hep yapardı.

"İtalya'ya gitmişsin. İdil söyledi. Giderken neden haber vermedin?"

"Erken çıkmam gerekiyordu ve ben giderken sen uyuyordun," dedi tok bir sesle. "Gönül isterdi ki havaalanına kadar yolcu et beni ama nasip değilmiş demek ki," dedi gülerek ve göz kırptı. "Başka zaman artık."

"Ha, bir dahakine bensiz gideceğine eminsin yani?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Ya da seni yolcu edeceğime?"

"Bir dahakine sensiz gitmek gibi bir düşüncem yok," dedi net bir sesle. "Ama her evden çıktığımda beni yolcu edeceğine ve geri döndüğümde karşılayacağına garanti ederdim."

"Öyle umuyorsun yani?" dedim, sıcaklığına daha çok sokularak.

Güldü. "Öyle ummuyorum. Buna eminim, İzgi," dedi ve yüzümdeki gülümsemem genişledi. İkimiz de sessiz kaldığımızda bakışları dudaklarıma düştü. Gittikçe yaklaşırken kalbim heyecanla çarptı. Nefesi sus çizgime çarparken bana doğru eğildi. Dudakları dudaklarımın üzerine kapanmak üzereyken odanın kapısı tıklatıldı.

"Teyze?" diyen Uraz'ın sesini duymamla onu hızla iterken üzerinden de panikle doğrulmuştum.

"Sikeceğim böyle işin gelmişini de geçmişini de!" dedi öfkeyle. Ona ters bir bakış atarken Uraz odanın kapısını açtı ve küçük bedeni kapının arasından gözüktü.

"Gel, bir tanem," dedim yatakta kayarak. Bakışları Keskin'i bulunca tereddüt etti. Hâlâ ağzının içinde bir şeyler homurdanıp söyleniyordu. Hafifçe onu dürttüğümde burnundan sert bir nefes verdi ve *ne*, dercesine bana baktı. Gözlerimle Uraz'ı işaret ettim.

Yerinde doğrulup, sırtını yatak başlığına yaslarken, "Gel koçum, gel," dedi. "Gel, gir teyzenin koynuna," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. "Malum, biz bir türlü giremiyoruz. Eremedik daha vuslata."

Ağzım beş karış açılırken, "Yuh ama yani," dedim hayretle. Uraz içeriye doğru adımladı. "Hayır ama gerçekten yuh!" diye cırladım. Yatağın etrafından dolanıp yanıma gelen Uraz'ı kucakladım ve yatağa oturttum. Onun dudaklarında arsız bir tebessüm hâkimken Uraz'ı aramıza aldım.

"Ne oldu, bebeğim?" dedim merakla. "Sen niye uyumadın bakalım?"

"Kötü rüya gördüm," dedi tatlı sesiyle. "Korktum, teyze. Bu gece seninle uyuyabilir miyim?" diye çekinerek sordu. Zeynep'in yanına gitmediyse belli ki bir sorun vardı.

"Olur, bir tanem," dedim yanımda yer açarken. "Gel bakalım." Uraz ikimizin arasına yerleştiğinde bana doğru kaydı ve küçük, kısa kollarıyla bana sarıldı. Dudaklarımda derin bir gülümsemeyle parmaklarım saçlarını buldu ve iyice mayışmasını bekledim. Dakikalar sonra ağır ağır uykuya daldı.

"Çocukları seviyorsun," diyen kısık sesle beraber bakışlarım onu buldu.

"Evet," dedim tebessüm ederek. "Çok severim hem de."

"Çocukları bu kadar çok seven biri neden canından can bulacak bir bebeği istemez, anlamıyorum," dedi sorgu dolu bir sesle. Çehresinde bunu gerçekten merak ettiğine dair bir ifade vardı. "Hamile kalamama gibi bir durumun mu var?"

"Hayır," dedim hızla. Bakışları kısıldı. "Hamile kalamama gibi bir durumum yok. O konuda gayet sağlıklıyım ama rahmimde yer edinecek bir bebeği hayatımda istemiyorum," dedim kesin bir dille.

"Çünkü annen gibi olmaktan korkuyorsun," dediğinde buz kestim. O kadar dikkatli baktı ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. "Sana bunu düşündüren ne?" dedi merakla.

"Tarih tekerrürden ibarettir, Keskin," dedim buruk bir tebessümle. "Her kız çocuğu bir gün annesinin kaderini yaşar. Ben kaderimin anneme benzemesinden korkuyorum. Bir annenin varlığına yabancıyım. Eğer annem yaşasaydı nasıl olurdu diye diye bir ömür tükettim ben. Keşkelerle dolu bir hayata göz açmışken yine keşkelerle dolu bir hayata göz yummak, bu kadar kötü bir dünyaya annesiz bir çocuk getirmek istemiyorum."

"Gayet sağlıklısın," dedi düz bir sesle. "Hiçbir engelin olmadığını kendin söyledin. Seni korkutan ölüm mü?"

"Hamile kalmak için bir engelim yok belki ama bir ameliyat masasında kalmak için birçok sebebim var." Hatırladığı gerçekle kaskatı kesildi. "Ne o ameliyathaneden ne de o doğumhaneden sağ çıkacağımın bir garantisi var."

"İstemişsin ama," dediğinde hâlâ buna kırgın olduğunu biliyordum. "Zamanında çok istemişsin, öyle söyledin," dediğinde içimin acıdığını hissettim.

"Keskin..." dedim ama devamını getiremedim. Sustum. Ruhumdaki sancı büyüdükçe büyüdü. Duvarlarım zifte bulandı.

"İzgi," dedi sıkıntıyla. Ses tonunda garip bir tını vardı. Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Neyse," dedi. "Uyu artık." Her ne söyleyecekse vazgeçtiği belliydi.

Ben de üstelemedim. Gözkapaklarım kapandığında, yeni uyandığım uykunun kollarına tekrar huzurla daldım.

Gecenin karanlığında, kulaklarımda uğuldayan bir ses işittim. Gözlerim kısılırken yattığım yerden ağır ağır toparlandım. Henüz sabah olmamıştı. Gecenin bu vaktinde kim, neden arıyordu? Çalan telefonumun sesi bir kez daha odayı doldurduğunda bakışlarım etrafta dolaştı.

Ayaklarımı yataktan sarkıttığımda soğuk zemine bastım. Adımlarımı koltuğa doğru atarken, koltukta ışığı yanıp sönen telefonumu gördüm. Tekli koltuğun üzerindeki kıyafetlerimin arasından telefonu ararken arama kapandı ve tekrar çalmaya başladı. Pantolonumun cebinden telefonu çıkardım ve aramayı yanıtladım.

Engin Komiser arıyordu. "Gecenin bu saatinde aradığınıza göre önemli bir şey olmalı, Komiser," dedim düz bir sesle.

"Aksi halde sizi bu saate rahatsız etmezdim," dedi Engin hızla.

"Sadede gel," dedim saç diplerimi ovalarken.

"Organize şubeyle birlikte yürüttüğünüz operasyon bu gece gerçekleşecek. Uyuşturucuların depolandığı ve satıcıların bulunduğu yerler tespit edildi," dediğinde sıkıntılı bir nefes verdim.

Aldığım yeni dosyalardan biriydi. Birkaç gündür üzerinde çalışıyordum. Operasyon için daha ileri bir tarih verilmişti ama her ne olduysa öne çekmiş olmalılardı.

Sıkıntıyla iç çektim. "Siz hazırlıklara başlayın ve operasyon hakkında bilmediğim ne varsa hepsini bana yolla. Bir saate oradayım," dedim ve telefonu kapadım.

Kanepenin üzerindeki kıyafetlerimi aldığımda içerideki boş odaya geçtim. Siyah kalem eteğimin sağ bacağında yarım bir yırtmaç vardı. Üzerine bıraktığım lacivert saten gömleğimi elime aldım ve giydiğim geceliği çıkarıp bir köşeye fırlattım. Üzerimde iç çamaşırlarımla kaldığımda eteği bacaklarımdan geçirdim. Gömleği de üzerime geçirirken onun varlığını içeride hissettim.

Uykudan yeni uyanmış, aklımı başımdan alan, tok ve kalın sesiyle, "Nereye?" dedi.

Omuzlarımın üzerinden, kapıya yaslanmış bana bakan kara gözle-

rini buldu gözlerim. Saçları dağılmıştı. Üzeri çıplakken altında siyah bir eşofman vardı.

Gömleğimi hızla üzerime geçirirken, "İşim var," dedim. Burada olmasını yadırgamamıştım.

"Bu saatte mi?" dedi çatık kaşlarıyla.

"Savcı olduğumu sana sürekli hatırlatmam mı gerekecek?" dedim bıkkınlıkla. "Acil bir durum var ki çıkıyorum. Ne var yani?" Gömleğin düğmelerini ilikleyip eteğin içine soktum.

"Neymiş bu kadar acil olan?" dediğinde hareketlerim durdu. Bakışlarım onu bulduğunda merakla bana bakıyordu.

Kaşlarım çatılırken sorusuna anlam veremedim. "İçeriye girmeden önce kapıyı çalmak gibi bir âdetin yok mu senin?" dedim sorduğu soruyu duymazlıktan gelerek.

"Aksine destursuz girmek âdetimdir," dedi arsızca.

"Belli," dedim siyah topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirirken. Tokayla tutturduğum saçlarımı açtım ve elimle dağıttım.

"Sana bir soru sordum."

Nefesini ensemde hissettiğimde, bütün vücudum kasıldı.

Zorlukla yutkunurken, "Cevap vermediğime göre bilmeni gerektirmiyor," diye cevapladım. Daha fazla bir şey söylemesine izin vermeden yanından ayrılacaktım ki kolu belime dolandı. Gitmemi engelledi. Karnım bu hareketiyle içe çöktü.

"Yarın akşam bir davet var," dedi.

"Akşam yemeği iptal yani?"

Düğünsüz ve alelacele evlendiğimiz için arkadaşlarım onunla tanışmak istemişti. Ben de tıpkı onun arkadaşlarıyla yaptığımız gibi bir akşam yemeği yapalım demiştim ve kabul etmişti. Belli ki sözünü tutmayacaktı.

"Meclisin daveti bu. Babandan dolayı bu tür davetlere katılmak zorunda olduğumu biliyorsun. Ayrıca sen de benimle geleceksin. Yemeği başka bir gün yeriz," dedi düz bir sesle.

"Sorun değil." Kollarının arasından çıktım. "Davete yetişebilirsem gelmeye çalışırım."

"Bir seferliğine işini başka birine devredemez misin?" dediğinde kaşlarım alayla havaya kalktı.

"Sen yapabiliyor musun?" Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedim ve onu arkamda bırakıp giyinme odasından çıktım.

"Bekle," dedi arkamdan gelirken. "Ben bırakırım seni. Zaten erken gidecektim," dediğinde itiraz etmedim.

Aşağıda üzerini değiştirmesini beklerken ufaktan bir şeyler atıştırmış, aç karnımı az da olsa doyurmuştum.

Bakışlarım dışarıdan bakıldığında göz kamaştırıcı ve gayet normal gözüken koca köşkteydi. İçeriden üzerinde yok denecek kadar az kumaş parçaları bulunan genç ve orta yaşlarda kadınlar çıkarıldı. Aralarında erkekler de vardı.

"Sayın Savcı'm." Bakışlarım yanıma gelen Engin'i buldu. "Mutfakta gizli bir kapı bulduk. Buzdolabının arkasında. Aşağıya inen bir merdiven var. Uyuşturucu satıcılarını ve sattıkları malları bizzat suçüstü yakaladık. Bakmak ister misiniz?"

"Herkesi tek tek sorgulayacağım," derken gözlerim koca kalabalıkta gezindi. "Evin her köşesi didik didik aranacak, ben gelmeden hiç kimse salınmayacak, sorgulanmayacak. Kayda değer ne varsa her şeyi toplayın."

"Emredersiniz," dediğinde onunla birlikte köşke doğru ilerledim.

"Hepsi bunca zaman evin altındaki bodrumda mı kalıyormuş?" diye merakla sordum. Mutfağa girdiğimizde kenara çektikleri buzdolabının arkasındaki gizli küçük kapağı gördüm.

"Yardım edeyim."

Dikkatli bir şekilde kapaktan geçmeme yardımcı olurken aşağıdaki biri tarafından tutuldum ve ayaklarımı yere bastım. İçeride iğrenç bir küf kokusu vardı. "Öff," dedim yüzümü buruşturarak. "Leş." Merdivenleri inerken, karanlık gittikçe azaldı ve son basamağa bastığımda kocaman bir depoyla karşı karşıya kaldım.

Dudaklarımın arasından bir ıslık kaçarken gördüklerimin şaşkınlığını yaşıyordum. Bilgisayarlarla dolu bir bölüm vardı ve duvarlar cam olduğu için içeride neler yapıldığı görünüyordu. Kapısı şifreliydi ve birkaç polis memuru kapıdaki şifreyle uğraşıyordu. Tamamen bir ev gibi döşenmişti. En köşede beş adet ranza ve küçük bir mutfak vardı. Büyük, geniş bir salonu andıran üç kanepe ve sehpalarla döşenmişti, tepemde ise büyük bir avize sarkıyordu.

Kadınları pazarlayan, erkek çocuklarını küçük yaşta kaçırıp kendilerine çalışmaları için yıllardır eğiten bir çeteydi. Günlerdir Engin Komiser'le birlikte peşinde koştuğumuz, adliyeye gidemediğimiz vakitlerde görüntülü konuşup sürekli iletişim içinde olduğumuz, canla başla organize şubeyle çalıştığımız ve yine başarıyla tamamlanan bir operasyondu.

"Savcı'm." Bakışlarım, çektiği kitaplığın arkasındaki kapıyı buldu. İçerisi buradan gözüküyordu. "Burası bir toplantı odası ve kayıtlı birçok belge burada bulunuyor, aynı zamanda malların büyük bir kısmı da içeride. Ne yapalım?" diye sordu.

"Belgelerin hepsi bana teslim edilecek. Eksiksiz bir şekilde. Organize şube mallarla, genelevdekilerle de fuhuş ilgilenecek. Yalnız hepsinin başını çeken her kimse onu bizzat ben sorgulayacağım. Gerisi sizde, ne yapacağınızı biliyorsunuz," dedim.

Telefonuma düşen bildirimle birlikte ondan gelen mesajı açarken dikkatim dağıldı.

Adliyeye gidince önceliğin odana gitmek olsun.

Neden?

Gidince görürsün.

Kaşlarım çatılırken mesajına görüldü attım. Son kez içeriye göz gezdirdiğimde işlerini yapmaları için onları yalnız bıraktım ve onunla geldiğim yolu tek başıma geri döndüm. Uzun ve yorucu bir günün ardından eve gitmeyi istesem de onun mesajı yolumu adliyeye düşürmüştü. Adliyeye gidip odama girdiğimde, masamın üzerinde bir buket kardelen çiçeği vardı. Üzerindeki not da ona aitti.

Kardelen çiçekleri demek, ha? - KAA.

Dudaklarımdaki tebessümün sebebi o olurken çiçeklerimi ve birkaç dosyayı alıp adliyeden ayrıldım. Teşekkürümü evde edecektim.

Adliyeden sonra kalbimin beni götürdüğü yer annemin yanı olmuştu. Biraz dertleşmek istemiştim. Arabayı mezarlığın önünde durdurduğumda, torpidoda her daim bulundurduğum o siyah tül şalı alıp arabadan indim.

"Siz burada bekleyin, Aybars," dedim bana eşlik eden korumalara. "Ben birazdan gelirim."

"İz Hanım..."

"Yalnız olacağım," dedim sertçe. *Peki*, dercesine geri çekildi.

Soğuk hava tenime çarparken şalı boynumdan geçirdim ve saçlarımın üzerine örttüm. Mezarlığın kapısında yılların izini bırakan ellerim bir kez daha o paslı kapıya tutundu. O eşikten bir kez daha geçtim.

Hava aydınlıktı. Bazı geceler buraya karanlıkta geldiğim için korksam da ne zaman içim sıkışsa kendimi burada bulurdum.

Annemin yanında.

İlerledim. Uzun bir yol yürüdüm ve toprağın, ağaçların arasına karışıp ezbere bildiğim yolları geçtim. Başımı eğerken ağaç dallarının arkasından sıyrıldım ve beklemediğim bir simayla karşı karşıya geldim.

"Dede?" dedim şaşkınlıkla. Annemin mezarının hemen yanına oturmuştu. Nasırlı elleri kızının toprağının üzerindeyken sesimi duymasıyla yüzündeki acı alaşağı oldu. Kahvelerine yerleşen nefreti anbean gördüm.

Onu burada görmeyi beklemiyordum. Diyarbakır'da olduğunu sanıyordum ama dönmüş olmalıydı. O da beni burada beklemiyor olmalıydı ki afallamıştı.

Öfkeyle yerinden doğrulurken, "Utanmadan, kalkıp buraya mı geliyorsun bir de?" dedi.

"Dede, ben..."

"Sus!" diye bağırmasıyla gözlerimi yumdum.

Ondan korkuyordum. Belki de bu hayatta çekindiğim tek insandı dedem.

Karşımda dikilmesiyle kaskatı kesilirken bana gözlerinde öyle büyük bir nefretle baktı ki hak etmediğim nefretinin altında ezildim.

Öfkeyle, "Niye geldin buraya?" diye sordu. "Hangi hakla gelirsin buraya? Canını aldığın yetmedi mi?" diye gürledi.

"Orada yatan senin kızınsa benim de annem!" dedim sertçe. "İstediğim zaman gelirim. Kapından kovdun, *tamam*, dedim! *Benim senin gibi torunum yok*, dedin ve yine *tamam*, dedim! Ne dediysen *tamam*, dedim, dede ama sen buna karışamazsın! Öyle bir hakkın yok!"

Her şey o kadar hızlı gelişti ki ne olduğunu anlayamadım bile. Gözlerinde parlayan nefretin yanına öfkesi eklendi. Yıllardır yanağımdan eskimeyen tokadı yeniden yüzümde yer bulduğunda başım yana doğru düştü. Kanın metalik tadı ağzımın içinde yayılırken kendime gelmemi beklemedi. Dudağım patlamış olmalıydı. Elleri bir kıskaç gibi koluma dolandığında, yüzüne bakmamı sağladı.

"Bak!" dedi çenemi kavrayarak. "Onu sen öldürdün!"

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye fısıldadım buz gibi bir sesle.

"Sen öldürdün!" diye haykırdı yüzüme doğru. "Senin yüzünden öldü!" Öylesine kinle doluydu ki kininin beni öldüreceğini sandım. "Etrafında kim varsa herkese zarar veriyorsun! Uğursuz! Senin yüzünden kızımı kaybettim!"

Hiçbir şey söyleyemedim. Sadece gözlerinin içine baktım. Biraz olsun merhamet aradım ve gördüm de. Ama bu merhamet benim için değildi.

Kızına benzediğim içindi.

Aynı annene benziyorsun. Rabbi'm benden bir kızımı aldı ama beni eksik komadı. Seni gönderdi, demişti anneannem, gizli gizli beni gör-

meye geldiği günlerden birinde. Dedem benimle görüşmesine asla izin vermiyordu.

"Keşke o doğum yatağında sen can verseydin," dediğinde bütün vücudum buz kesti. "Keşke o gün sen ölseydin."

Bunu da yuttum.

Konuşursam daha kötü şeyler olacaktı. Belki saçlarımdan sürükleyecekti. Belki bir tokat ve daha nicesi inecekti yüzüme. Bense hiçbir şey yapamayacaktım.

Dedem acımasız bir adamdı. Fikret Aşan'ın sıcaklığına ne kadar ihtiyacım varsa ondan bir o kadar da nefret ediyordum.

Çenemdeki eli geri çekildiğinde kolumu kavrayan elleri bedenimi savurdu. Taşların üzerine düşerken avuçlarım yere çarptı. Belimi, düşmenin etkisiyle sarsıldığım için mezar taşının sivri kısmına çarparken dudaklarımı dişledim. Acı keskin bir hal aldığında acıdan inlemeyi bırak, sesim bile çıkmadı. İndirmedim gardımı.

Gölgesi karabasan gibi üzerime çökerken varlığını umursamadım. Belimdeki sızı bütün sırtıma yayıldı. Çok kötü çarpmıştım. Taşların battığı avuçlarımı birbirine sürterken belimin acısını hissettim.

Karşılık vermeliydin, İz. Eğer izin vermeseydin sana hiçbir şey yapamazdı.

"Rabbi'mden hep diledim, öldüğünü görmeden almasın canımı," dedi yemin eder gibi. "Şu toprağa girdiğini gördüğüm gün, akıttığın kanın temizlendiği gündür!"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Defolup gitmesini bekledim. Daha fazla konuşmamasını, siktir olup gitmesini istedim ve öyle de oldu. Bir hışımla yanımdan ayrıldığında tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. İki adım ötemde kalan, elimi uzatsam dokunacağım annemin mezarının yanıma bile yaklaşamadım.

Başımı yabancı bir mezar taşına yasladım. Göz açtığım hayata, yaşamak zorunda kaldığım hayata ağladım. Ruhumdaki acının yanında bedenimdeki bir hiçti.

Keşke beni hiç doğurmasaydı. En azından dedemin sözlerini kendimle birlikte yanımda götürmek zorunda kalmazdım. Bazı sözler zihninizde kendisine yuva kurardı. Bu da onlardan biriydi.

Bir evdeydim, adımımı attığım ilk an bana yuva olan o evdeydim.

Alacahan malikânesinde, odamdaydım. Saatlerdir bu odada tek başımaydım. Geldiğimden beri aşağıya inmemiştim.

Bahçede Berna Hanım'ın, Aylin'in ve Sergen'in attığı kahkahaları duyuyordum. Bir de Ayşe babaannenin homurdanmalarını.

Mutlulardı.

Keskin evde yoktu. Rıza Alacahan'ı zaten haftalardır hiç görmemiştim. Nerede olduğu ve ne yaptığı hakkında hiçbir bilgim yoktu.

Mezarlıktan çıkmadan önce üstümü başımı toz topraktan arındırmış, dudağımdaki kanı gömleğimin iç kısmıyla temizlemiş, belimdeki ağrıya rağmen hiçbir şey yokmuş gibi çıkmış ve eve gelmiştim. Yanağımdaki kızarıklık yavaş yavaş morarmaya başladığı için sağlam bir kapatıcı uygulamıştım.

Bazen babamdan saklardım. Şimdi herkesten saklıyordum ama en çok da *ondan* saklamam lazımdı. Görürse delirirdi. Görürse onu asla tutamazdım.

Sıcak bir duş almış, krem aramış ama bulamamıştım. Duştan sonra üzerimi değiştirmiş, dinlenmek için yatağa girmiştim. Engin'le *mail* üzerinden haberleşmiş, başka kimseyle konuşmamıştım.

Odamın kapısı tıklatıldığında, "İz?" diyen İdil'in sesini işittim. "Müsait misin?"

Uzandığım yerden toparlanırken, "Gel, İdil," dedim ve acıyan belimle birlikte yüzümü buruşturdum. Kapı açıldığında eşikte İdil belirdi.

"İyi misin?" diye merakla sordu. "Geldiğinden beri sesin soluğun çıkmıyor hiç. Aşağı da inmeyince merak ettim seni," dedi samimiyetle.

Gülümsediğimde dudağımdaki kabuk tutmuş yara yırtılsa da umursamadım. "Biraz yorgunum sadece," dediğimde gözleri dudağımdaki yaraya kaydı. Kaşları çatılırken gözleri gözlerime değdi. "Biraz uykum var. Birkaç gündür doğru düzgün uyuyamamıştım zaten. Dinlensem iyi ol-"

"Yalan söylüyorsun," dedi bir anda sözümü keserek.

"Anlamadım?" dedim şaşkınlıkla.

Gözleri dudağımı ve yüzümü dikkatle incelerken, "Biri sana vurdu mu?" diye sordu.

"Saçmalama istersen."

"Ben eski doktorum, İz," dedi. "Bu işlere bulaşmadan önce tıp okuyordum. Sağ yanağın diğerine göre daha şiş ve her neyle kapatmaya çalıştıysan başarılı olamamışsın çünkü morarmaya başlamış ve bu da yanağında çamur görüntüsü oluşturmuş." Tıp mı okumuştu? Bunu bilmiyordum. Sorularına da sadece sessiz kaldım. "Dudağındaki yaranın sebebi de bu, değil mi?" dediğinde içeriye girdi ve kapıyı arkasından kapadı. "Ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu. Yatağa çökerken dikkatle gözlerimin içine baktı. "Birinin sana zarar verdiği apaçık ortada."

"Dün gece bir operasyona katılmıştım," diyerek yalan söylemeye devam ettim. "Orada ufak bir kaza yaşadım," dediğimde alay edercesine bana baktı. İnanmıyordu. İnanmayacaktı.

"Öğrenirim. Bunu biliyorsun, değil mi?" dediğinde sıkıntıyla ona baktım. "Düşmanlarımızdan biriyse bunu bize söylemen gerekir. Senin güvenliğinden ben sorumluyum, İzgi. Hiçbir şeyi görmezlikten gelemem." Dudaklarım itiraz etmek için aralandığında, "Kim olursa olsun, onu korumamalısın," dedi. "İster söyle ister söyleme, sana kalmış ama ben öğreneceğim."

"Keskin'e söyleyeceksin, değil mi?" dedim sıkıntıyla.

Başını omzuna eğdiğinde *herhalde*, der gibiydi.

"Keskin'e söylemezsen sana kimin yaptığını söylerim," dedim kabul etmesini umarak.

Oturduğu yerden ayaklanırken, "Gerek yok," dedi. "Zaten öğreneceğim."

"İdil," dedim uyarırcasına. "Lütfen."

Karşımda buz gibi dururken, "Keskin'e asla yalan söylemem," dedi net bir şekilde.

"Bilmeyecek," dedim üzerine basa basa.

"Ondan bir şey saklamam, İzgi," dediğinde gözlerindeki kararlılığı dehşetle ona bakmama sebep oldu. Gerçekten söyleyecekti. "Asla," dediğinde konuşmamı beklemeden odadan çıktı.

Avuçlarımı yatağa vururken, "Allah kahretsin!" dedim sitemle. "Bir bu eksikti!"

Öğrendiğinde kıyameti koparacağından şüphem yoktu. Yetmezmiş gibi koruma sayısını da kesin arttıracaktı.

Tek dileğim, İdil'in telefonlarını açmaması ve bugün eve gelmemesi oldu.

Yataktan kalkarken belime saplanan ağrıyı görmezlikten geldim. Birazdan akşam yemeği kurulurdu. Hazırlanıp aşağı insem iyi olacaktı.

Beyaz bir kazağı ve bütün vücudumu saran uzun, siyah, yırtmacı neredeyse bacağım kadar olan eteği giyerken canım yansa da umursamadım. Evin içinde bile neredeyse her gün dışarı çıkıyormuş gibi giyindiğimden, pijamalarımla insem garipseyeceklerini biliyordum.

Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaparken beyaz topuklu ayakkabılarımı da ayağıma geçirdim ve oyalanmadan ağır adımlarla aşağıya indim. Telefonumu bilerek odada bıraktım. Aramaları görmek bile istemiyordum.

Dik ve uzun merdivenleri dikkatli bir şekilde indiğimde uzun koridoru aşıp salona geçtim. Keskin gelmeden masaya oturmayacaklarını bildiğim için hepsi şu anda salonda bekliyor olmalıydı ki salona adımımı attığımda tam tahmin ettiğim gibi oldu.

"Herkese iyi akşamlar," dedim içeriye girerken.

"İyi akşamlar, gelin kızım," dedi Ayşe babaanne.

"İyi akşamlar, İz," dedi Berna Hanım sıcak bir tebessümle.

"İyi akşamlar, yenge," dedi Aylin.

"Yenge?" dedi Sergen. Beni süzerken ıslık çaldı. "Naber?" dediğinde gülümsedim.

"İyidir, canım," dedim onun yanına otururken. "Senden naber?"

"İyi, ne olsun?" dedi alayla. "Yaşayıp gidiyoruz işte bir şekilde," dediğinde tavrına güldüm.

"O ne demek?"

"Sence, yenge?" dedi Aylin alayla. "Dişi sinek görse saldırıyor. Ne olsun bunun hali? Ailemizin yüz karası!" dedi sinirle.

"Kaldırma beni, Aylin!" dedi Sergen sinirle. "Zaten tepem atık. Patlamayayım sana!"

"Hey, hey, hey!" dedim kaşlarım çatılırken. "Sen önce bir düzgün otur bakayım," dedim sertçe. "Camış gibi yayılmışsın." Yayıldığı yerde doğruldu. "Kardeşinle de düzgün konuş. Sen ona saygı duymazsan hiç kimse duymaz. Bir başkası senin yanında laf ettiğinde sesini yükseltip korumaya kalksan karşına dikilip *sen değil miydin kendi kardeşine bunları söyleyen*, derler. Salak gibi kalırsın ortada."

Aylin mutlulukla gülümserken, Sergen suçlu çocuklar gibi sessiz kalıp önüne baktı.

Ağrıyan belim için arkama yaslanırken Berna Hanım'la buluştu gözlerim. "Sen nasılsın, İz?" diye sordu sıcak bir tavırla. "Var mı senin için yapabileceğim bir şey?"

"Düşünmeniz yeter," dedim samimiyetle. "Teşekkür ederim. Sağ olun."

"İyi," dedi rahat bir nefes alırken. "Sen ne kadar iyi olursan biz o kadar iyi oluruz," dediğinde gülümsedim. *Hayalimdeki kaynana bu kadın!* "Yarın annemle birlikte dışarı çıkacağız, eğer müsaitsen sen de gel. Malum, düğün falan yapamamıştık, senin için özel birkaç tasarım yaptırmıştım. Annem de sana birkaç bir şey bakacakmış. Beraber seçeriz. Hem senin de içine sinen olur," dediğinde düşünceli tavrı içimi ısıttı.

"Niye zahmet ettiniz?" dedim mahcubiyetle. "Ne gerek vardı, Al-

lah aşkına? Benim öyle bir beklentim yok ki sizden," derken fazlasıyla mahcup olmuştum.

"Ne zahmeti, kızım?" dedi Ayşe babaanne araya girerek. "Sana az bile," dediğinde gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim.

"Mücevherlerin, altın bileziklerin havada uçuştuğu ortamda çeyreğimle karşılayacağım seni," dedi Aylin gülerek. "Seni yakanda çeyreğinle hayal edince nedense bir komik geldi," dediğinde ben de güldüm.

Berna Hanım bana doğru gülerek, "Onun hediyesi ayrı," dedi. "Bana bile göstermedi."

"Anne!" dedi Aylin cırlayarak. Hepimizin yüzünde bir gülümseme belirirken onun sürprizi bozulduğu için suratı asılmıştı.

"Hiçbirine ihtiyacım yok belki ama önemli olan bunları benim için düşünmeniz. Bu daha kıymetli," dedim yumuşacık bir sesle. "Teşekkür ederim." Bu davranışları içimi sıcacık etmiş, kalbimdeki karabulutların dağılmasını sağlamıştı.

Aramızdaki sohbet uzadıkça zaman da geçti. Bir saat süren beklememiz onun gelmemesiyle son bulurken sofraya onsuz oturmak zorunda kalmıştık.

Saat neredeyse gece yarısına geliyordu. İdil'in haber verip vermediğini bilmiyordum ama ortalarda gözükmediğine göre onun yanındaydı.

Eve sığamamış, biraz bahçede dolanmıştım. Arka tarafta, geldiğimden beri boş olan bir köpek kulübesi vardı. Sergen'in köpeği olduğunu ama bir süredir mecliste olduğunu duymuştum. Bugün geleceğini söylemişlerdi. Meraklanıp adımlarımı arka tarafa doğru attım. Akşam ayazı içime işlerken koca kulübeyi gördüm. Hemen içinde kapkara tüyleri olan bir köpek vardı. Patilerini çimlere koymuş, çenesini de patilerine yaslamış, uyuyordu.

Çok huzurlu görünüyordu. Rahatsız etmemek için geldiğim yolu geri dönüp ön bahçeye çıktım. Dolanıp durdum. Bekledim.

Esip gürleyeceğini bildiğim için kimse rahatsız olmadan onu dışarıda sakinleştirmek istedim. Saatler süren bekleyişimin ardından demir kapı yavaşça açıldığında ona her daim eşlik eden birkaç araba bahçeye giriş yaptı. Dokuz arabadan sonra onun arabası içeriye girerken arkasında bulunan diğer arabalar da gözüme çarptı.

Aybars aracından inerken, "İz Hanım?" dedi. Merakla bana bakmıştı. "Bir sorun mu vardı? Neden dışarıdasınız?"

"Keskin'i bekliyorum," dediğimde arabası hemen önümde durdu.

Sürücü koltuğunun kapısı açıldığında öfkeyle araçtan indi. Kapıyı arkasından kırmak istercesine kapadığında yolcu tarafından inen İdil'e sıkıntıyla baktım. Fırsatı kaçırmamıştı.

Aracının etrafında dolandığında gözleri beni buldu. Kapıda bulmayı beklemiyor olacak ki kısa bir an afallamıştı.

Aybars geri çekilirken o üç koca adımda dibimde bitti. "Bana o orospu çocuğunun adını vereceksin!" dedi öfkeyle. Gözleri patlak dudağıma kaydığında, bakışlarında kendi yansımamı gördüm. "Vurdu mu sana?" derken çok öfkeliydi.

"Keski-"

"Bir daha sormayacağım," dediğinde sabrının sonunda gibiydi. "Kim dedim?" diye gürledi. Korumaların bakışlarını üzerimizde hissederken gergim vücudum kaskatı kesildi.

"Bir sakin olur musun lütfen?" dedim ellerimi yükselip kalkan göğsüne koyarak. "Önemli bir şey değil. Ufak bir şey." Elleri çenemi kavradığında gözleri sağ yanağıma saplandı. Kapatmıştım ama İdil ona söylemiş olmalıydı ki yerini bilir gibi özellikle sağ yanağıma baktı. "İçeride konuşalım," dediğimde öfkeyle burnundan soludu. "Odamıza geçelim, her şeyi anlatacağım, söz," dedim yatışması için.

"Geç," dedi evi işaret ederek. Gözleri korumalara döndüğünde, "Hepinizle sonra görüşeceğiz," dedi tehditkâr bir şekilde. "Ölümlerden ölüm beğenin kendinize."

"Keskin!" dedim sitemle. Bir eli belime yaslandığında nefesim kesilse de acıyı yüzüme yansıtmadım.

"Geç içeri," dedi belimden ilerleterek. "Sana bunu kim yaptıysa söyleyeceksin. Hiçbir detayını atlamadan anlatacaksın her şeyi. Ben de gidip belasını sikeceğim," dediğinde gözlerimi devirdim. Ağzı çok bozuktu.

Evin içine girip, adımlarımı merdivenlere atacaktım ki belimden yakalayarak beni aşağı kattaki boş odalardan birine çekti. Kapıyı arkamdan kapatırken sıkıntılı bir sesle, "Gel buraya," dedi. "Bir bakayım," dediğinde parmakları yanağımda gezindi. Dudağımdaki kabuk tutmuş yaraya dokunduğunda yüzümü buruşturdum.

Küfredip, "Yanağındakini çıkar," dedi öfkeyle.

"Keskin..."

"Çıkar," dedi itiraz kabul etmeyerek. İstemeye istemeye, adımlarımı banyoya doğru yöneltip içeri girdim. Avuçlarımın arasına dolaptan bulduğum temizleme jellerinden birini dökerken musluğu açtım. O, saçlarımı tutarken yüzüme dökülen perçemlerimi de topladı ve

rahatça yüzümü yıkamamı bekledi. Dudağımdaki yaraya dikkat ederek bütün yüzümü yıkadığımda musluğu kapadım. Saçlarımı bıraktı. Bana verdiği havluyla yüzümü kurulayıp havluyu yüzümden çektim. Gözlerim, gözlerine değerken onun gözleri artık morardığından emin olduğum yanağımda takılı kaldı.

Kaşları gittikçe çatıldı. İki kaşının ortasında bir damar belirdi. Öfke bütün vücudunu ele geçirirken başını omzuna doğru eğdi. Kısa bir süre gözlerini yumdu. Kendini dizginlemeye çalıştı.

"Dedem," dedim sormasını beklemeden. Saklamama gerek yoktu. Nasıl olsa öğrenecekti. Kara gözleri açıldığında öfkesinin onu yiyip bitirdiğini fark ettim. "Hiç sevmez beni zaten. Yıldızımız barışmadı şimdiye kad-"

"Neden?" diye sordu dişlerinin arasından. "Neden vurdu sana?" Sanki onu patlama noktasına getirecek bir şey söylememi bekliyor gibi hazırdaydı.

Buruk bir şekilde gülümsedim. O burukluğuma içi gitti belki de. "Sadece annemi ziyaret etmek istemiştim," dediğimde öfkesi katlanarak arttı. "Orada olmamı, annemi ziyaret etmemi istemedi." Yanağımdaki eli sağ yanağımı nazikçe okşadı. Acısını almak istercesine...

"İzin vermedi, değil mi?" dediğinde sorduğu sorunun cevabını biliyordu.

"Vermedi," dedim iç geçirerek. Bir kolu belime sıkı sıkı dolandığında parmakları tam o noktaya baskı uyguladı ve belki de sarılmak için yaptığı hamle canımı yakarken bunu fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Belim," dedim acı bir inlemeyle.

"Dur bir bakayım," dediğinde elleri kazağımın eteklerine sızmıştı ki engel oldum.

"Gerek yok," dedim panikle.

Ne olduğunu bilir gibi ellerimi çekip kazağı kaldırdığında, mezarlıkta sivri kısma çarptığım için oluşan morluğa baktı. Muhtemelen kan toplamış olmalıydı ki sabahtan beri bu kadar çok sızlamasının sebebi buydu.

"Bunu da mı o şerefsiz yaptı?" dediğinde sesimi çıkaramadım. "Sana kalkan ellerini kırmazsam şerefimi siksinler!" Öfkeyle bir adım atıp çıkmak için hareketlenmişti ki anında koluna yapıştım.

"Gitme," dedim önünde duvar olarak.

"Geri geleceğim," dediğinde yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Korkacağın bir şey yok, güzelim. Birkaç saat içinde geri dönmüş olu-

rum," dediğinde gitmek için yeniden yeltenmişti ki izin vermedim. Tekrar önüne geçtim.

"Sabahtan beri seni bekliyorum," dedim dürüstçe. "Saatlerdir dışarıdayım. Gözüm yollarda," dedim üzerine basa basa. Duraksadı ama öfkesi dinmedi. "Pansuman falan da yapmadım zaten. Hangi krem iyi gelir, bilmiyorum. Odada da bulamadım. Eczaneye yollayacaktım çocukları ama unuttum." Ellerimi göğsüne yasladığımda öfkeyle kalkan vücudunun gergin olduğunu hissettim. "Seni bekledim, yaramı sar diye. Sana *gitme*, diyorum. Gidecek misin gerçekten?" derken gözlerinin içine baktım.

Öfkesinden kudurduğunu, sinirden delirdiğini ama kendini dizginlemek zorunda olduğunu biliyordum. Kolunu omzumdan geçirdiğinde bedenimi dikkatlice kendine doğru çekti ve başımı göğsüne yasladı.

Gitmeyecekti. Sözümü çiğnemeyecekti. Öyle de oldu.

Yaramı sardı, yanımda kaldı.

15. İHANETİN TOHUMLARI

Karşısında rahatça duran adamdan gözlerini ayırmazken büyüklüğü, küçüklüğü bir kenara bıraktı.

Kimse ama hiç kimse karısına el kaldıramaz, canını yakamazdı. Kim olursa olsun cezasını bizzat kendisi keserdi.

Yaraları gözünün önünden gitmiyordu. İzgi'nin o hali her aklına düştüğünde öfkesi içinde katlanarak artıyordu.

Karısı uyuduktan sonra evden çıkmış, soluğu burada almıştı.

Karşısına dikilip, ellerini pantolonun cebine sokarken, "Karımla görüşmüşsün," dedi. Buz gibi bakan gözleri Fikret Aşan'ın gözlerine dikildi. "Benim iznim olmadan!" dedi sertçe.

"Torunumla görüşmek için senden izin mi alacağım bir de?" dedi alayla.

"Alacaksın!" dedi hiddetle. "Hele ki canını yakan sensen alacaksın!" dediğinde Fikret'in dudakları alayla kıvrıldı.

"Bir tokat için mi çağırdın beni?" dedi. "Hemen şikâyet mi etti?" Keskin ellerini cebinden çıkarırken gömleğinin kollarını katlamaya başladı. "Çok takma, evlat. O alışkındır." İşte bu onun için son damlaydı.

"Kıyamadığıma kıyarsan bedelini ödersin o zaman." Bütün öfkesini, nefretini hapsettiği yumruğu, Fikret Aşan'ın sağ yanağında patladığında yere düşmesine izin vermeden yakasından kavradı. "Karımdan uzak duracaksın!" dedi öfkeyle. "Etrafında görmeyeceğim seni, duydun mu?" derken burnundan kanlar akan Fikret Aşan gülümsedi. "Kılına zarar gelsin, senden bilirim. Uzak duracaksın! Aksi halde ben de seni bir şeylere alıştırmak zorunda kalırım, Fikret," dedi nefretle. "Ölüp ölüp dirilirsin. Mahvederim seni." Öfkesi dinmiyordu. Bu adam karşısında onunla alay eder gibi güldükçe yapmak istemeyeceği şeyler aklının ucundan geçiyordu. "Anladın mı?"

"Cık," dedi Fikret. "Anlamadım."

Boğazından kavradığı Fikret'in yüzünü masaya yasladığında masanın üzerindeki bıçağı kavradı ve sırtında tuttuğu elini tutup masanın üzerine koydu. Bıçağı sertçe ellerinin üzerine sapladı ve bu, Fikret'in çığlığının boş mekânda yankılanmasına sebep oldu.

Kulağının dibinde, "Anladın mı şimdi, lan?" diye bağırdı. "Neymiş? Ne yapacakmışsın?"

Fikret acıyla inleyip, "Uzak duracağım," dedi titreyen sesiyle. "Yaklaşmayacağım," dediğinde elinin uyuştuğunu hissediyordu.

"Karımdan uzak duracaksın," dedi her bir harfin üzerine basa basa. "Bunu sakın unutma. Olur da unutursan ben seve seve hatırlatırım."

İZGİ KARA ALACAHAN

Vakit sandığımdan da çabuk geçiyordu. Çıktığım yolda hedefimi şaşırmaya başlamıştım. Ya bir yol bulacaktım ya da yürüdüğüm yolu yıkacaktım. Kalbimin zehrini dudaklarımdan kusana dek içimdeki nefreti bastırmam gerekiyordu. Gölgelenmiş yalanların esiri olmayacaktım.

Sabah uyandığımda Keskin'i yanımda bulamamıştım. Evde de kalmak istemediğim için kendimi Zeynep'e atmıştım. Belimde bir sargı varken yüzümü sağlam bir kapatıcıyla kapatmıştım.

Kahvemden bir yudum alırken, "Bugün meclise gideceğim," dedim bir anda. Zeynep içtiği çayı püskürtürken gözleri kocaman açıldı.

"Ne?" diye bağırdı dehşetle. Sıkıntıyla iç çektim. "Kızım, manyak mısın sen? Ne işin var mecliste?" dedi hayretle.

"Öff, Zeynep," dedim sıkıntıyla. "Sanki ilk kez meclise gidiyormuşum gibi davranma lütfen."

"Bu sefer farklı, İz. Bu sefer bir Kara kadını olarak gitmiyorsun oraya. Mesleğinden ötürü, meclisteki çoğu kişiyi müebbete mahkûm etmenden ötürü zaten hepsinin gözü senin üzerinde. Keskin'le evlendikten sonra da bu baskı her geçen gün arttı. Şu an farkında değilsin ama oraya gittiğinde sen dahil hepsi diken üstünde olacak."

"Yapacak bir şey yok," dedim kahvemden bir yudum daha alırken. "Meclise uğramayalı yıllar olacak neredeyse. Geçtiğimiz senelerde burada olmadığım için hiç uğramadım bile. Şu an gidip düzeni kontrol etmem lazım. İşler nasıl ilerliyor, yeni dahil olan üyeler var mı onları öğrenmem gerek."

Zeynep'in bakışları dalgalandığında elindeki çay bardağını tezgâhın üzerine bıraktı. "İz," dedi tereddütle. Yine can sıkıcı bir konuşmaya el atıyorduk. "Gerçekten yapabilecek misin? Ailene, ona ihanet edebilecek misin?" diye sordu.

Göğsümde bir kor yandı. Ruhum biraz daha zifte bulandı. Bir tarafım *yapma*, diye bas bas bağırsa da adelet, kalbimin sesini bastırıyordu. "Bana verilen görev bu," dedim net bir sesle. "Bana düşen de bu görevi hakkını vererek layığıyla yerine getirmek."

"Nasıl yapacaksın? O gün gelip çattığında nasıl bakacaksın yüzlerine? Herkesi, her şeyi geçtim, sen bunu babana nasıl yapacaksın? O adam seni canından çok seviyor. Saçının teline zarar gelse senin için ülkeyi ayağa kaldırır. Ona nasıl yapacaksın?" Yutkunamadım. Parmaklarım kahve kupasının üzerinde belirli bir ritim tuttu. "Peki, Keskin'e nasıl yapacaksın bunu? Seni canı bilene nasıl yapacaksın? *Canım*, dediklerine yapılır mı bu, İz?" dediğinde sıcak kahve kupasına bastırdım avuçlarımı. "Mahvolacaksın, çok pişman olacaksın. Yol yakınken vazgeç."

"Bu yoldan dönüş yok," diye mırıldandım. "Benim bu yoldan dönüşüm yok, Zeynep. Gerekli delillerin hepsini topladığım zaman bitecek her şey. Ortada ne bir evlilik kalacak ne de bir aile. Sonum olmak isteyen herkesin sonu olacağım," dedim buz gibi bir sesle.

"Bunun karşılığında ne alacaksın peki?" dedi alayla. "Plaket mi? Madalya mı? Kameralar önünde aldığın bir tebrik mi? Bütün ülkenin hatta dünyanın seni kahraman ilan etmesi mi? Gelip geçici şeyler için mi ihanetin keskin bıçağını doğrulttun sen sevdiklerine?"

Gözlerinde yer edinen ifade, hayal kırıklığıydı.

"Sözkonusu adalet," dedim sertçe. "Adalet yerini bulsun diye ölmeleri bile gerekiyorsa ölecekler." Hayret içinde bana baktı. "Ben bugün adaleti sağlamazsam yarın vicdanım rahat bir şekilde oturamam o makamda. Adalet için kapıma gelenlerin yüzüne bakamam utancımdan." Buruk bir tebessüm yer edindi dudaklarımda. Zeynep bana, sanki beni hiç tanımıyormuş gibi baktı. Bu öylesine canımı yaktı ki nefesim kesildi. "Ben bugün sağlamazsam o adaleti, bir daha o cüppeyi geçiremem üstüme. Çünkü Zeynep, ben günü geldiğinde gerekeni yapmazsam verdiğim yeminin altında, o cüppenin üzerimde bıraktığı koca yükün altında ezilirim. Bir daha da kalkamam ayağa."

"Hata yapıyorsun," derken başını iki yana salladı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirip bana baktı. "Belki de hayatında ilk kez çok büyük bir hata yapıyorsun ve umarım bunu anladığında çok geç olmaz, İz."

Elimi yanağıma yaslayarak başımı sağa doğru eğdim ve ona baktım. "Hata yaptığımı hissedersem eğer kendimi sözkonusu ne olursa olsun durduracağımı ve hatamı telafi edeceğimi çok iyi biliyorsun," dedim düz bir sesle. "Ama bu görevde hataya yer yok."

"Onunla oynuyorsun." *E yani*, dercesine kafamı salladım. "Ona karşı hiçbir şey hissetmiyor musun?" diye merakla sordu.

Sertçe yutkunup, ondan bahsederken bile hızlanan kalbimin sesini

susturmak istedim. "Bilmiyorum, Zeynep," dedim buz gibi bir sesle. "Kafam çok karışık. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Nasıl beceriyorsun? Anlamıyorum seni, İz!" Gözleri hayretle açılmış, kınarcasına bana bakıyordu ama bu konudaki düşünceleri zerre umurumda değildi. "Bukalemun gibi şekilden şekle giriyorsun. Bazen seni hiç tanımadığımı düşünüyorum!"

"Hayatımda her ne kadar çok büyük bir yer kaplayıp kardeşim olsan da hiç kimsenin beni tam anlamıyla tanımasına, görmesine izin vermem, Zeynep," dediğimde gözlerinde bana inanmadığını gördüm.

"Gerçek gibiydi," dedi. "Ona bakarken gözlerinde yalan hiçbir şey görmedim, İz." Derin bir nefes aldı. "Dilinden dökülen her kelamın yalan olsun. Gözlerin ona bakarken yalan söylemiyor." Buz kestim. "Ve bir gün ona yakalanacak olursan buna sebep olan şey gözlerin olur. Ona karşı boş değilsin."

Biliyorum, Zeynep. Çünkü zayıf düşürmek isterken zayıf düştüm.

Ruhumdaki huzursuz ama aslında kendimi kandırdığım garip his yine içimde belirdi.

"Neyse ne," dedim geçiştirerek. Sandalyemden ayaklandım ve tezgâhın üzerindeki çantamı aldım. "Çıkıyorum ben." Yanına ulaşıp yanağından öptüğümde aynı şekilde karşılık verdi. "Kalkma hiç, ben giderim," dedim ve mutfaktan kaçarcasına çıktım.

Görev bittikten sonra temelli gidecektim ve gitmeden önce herkese veda etmem gerekiyordu.

Acı ama iz bırakan bir veda.

Babamın da *hayatına aldığın herkesin yüreğinde kendinden bir iz* bırak, dediği gibi herkesin içinde gitmeden önce bir izgim, izim kalacaktı.

Karşımda büyük bir ihtişamla yükselen yeraltı dünyasında hatta bütün dünyada nam salmış olan meclise ait olan o bina bir hayli büyük ve uzundu.

Yaşayacaklarım ve yaşatacaklarımın korkusu yüreğimi esir almış haldeydi. Bu oyunun sonunda pişman olmaktan korkuyordum. Bu evlilik şimdiden en büyük pişmanlığım olmuştu ve geri dönüşü ne yazık ki yoktu.

Uluslararası karanlık işlerle uğraşan ve bütün dünyaya hükmeden o meclisin içindeydim. O meclise üye olan adamın kızıydım. O meclisi kuran adamın karısıydım.

Her ne kadar görünürde saygın bir işadamı gibi görünselerde işler

içeride çok başkaydı. Her şey ve herkes onlara bağlanıyordu. Yıllardır yakalanmamalarının sebebi ise elimizde somut bir delilin olmamasıydı. Bütün umutları tükenmişken çareyi sadece adalet için kendi halinde yaşayan ve ailesinin işine burnunu dahi sokmayan bir cumhuriyet savcısında bulmuşlardı. Kilitli kapıların anahtarlarını elimde tutmuyordum. O kapının anahtarı bizzat bendim ve devletime bütün umutsuzlukların içinde umut olmuştum.

Arabam meclisin büyük, iki kanatlı kapısından içeriye girdiğinde etraftaki düzinelerce korumaların bakışlarının hedefi içinde bulunduğum araçtaydı. Meclisin geniş bahçesinde durduğunda kapım daha önce hiç görmediğim bir adam tarafından açıldı. Bahçede bazı üyeler bulunuyordu ve onların da bakışları benim üzerimdeydi.

"İz Hanım," dedi bana hürmet edercesine. "Geleceğinizden bahsedilmemişti. Bilseydik sizi karşılardık."

"Haber vermemiştim zaten," dedim düz bir sesle. Sözlerim karşısında bozulurken bahçedeki taşlarda topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses yankılandı. Otuz iki katlı gökdelenin karşısında küçücük kaldım.

Üzerimde siyah bir takım elbise vardı. Kalçalarımın hemen altında biten mini bir etek, belimi ve bacaklarımı güzelce sarmıştı. Takımın ceketi de çizmelerim de aynı şekilde siyahtı. Takım bütün vücut hatlarımı sıkı sıkı sararken, oldukça güzel bir şekilde üzerime oturmuştu. Siyah saçlarımı belime doğru sallandırırken dudaklarımda bordo bir ruj ve yüzümde sade bir makyaj hâkimdi.

Meclisin kapısına doğru ilerlerken arkamda bana bir düzine koruma eşlik ediyordu. Dijital kapının önünde durduğumda, sensöre gözümü yaklaştırıp beni tanımasını sağladım.

"Bayan Alacahan," dedi robotik ses. Kapılar benim için ardına kadar açıldı. Normalde hiçbir üye ve ailesinden olan kimse anakapıdan giriş yapamazdı. Her üyenin kendi katına çıkması için ve içeriye giriş yapabilmesi için ayrı kapılar bulunuyordu. "Hoş geldiniz. Geldiğinizi Lider'e iletiyorum," dediğinde gülümsememek için zor durdum. Burada olduğumu öğrenince ne düşünecekti acaba?

Siyahın ve grinin hâkim olduğu binadan içeriye girdiğimde ana salona çıktım ve beni gören, meclise hizmet eden kadın ve adamlar anında oturdukları bilgisayarların önünden ayağa kalktı.

Beni adliyede böyle karşılamıyorlardı.

Şu an gerçekten derdimiz bu mu İz?

Evet.

Hepsinin yüzünde sorgu dolu bir ifade varken bakışlarım üst kata doğru çevrildi ve otuz iki katlı gökdelenin her katında dolaşan üyelerde göz gezdirdim. Telefon sesleri, bilgisayarlardan gelen sesler ve insanların sesleri birbirine karışmıştı.

"Beyler..." Aksanlı ama nahif ses hemen arkamdan yükseldiğinde bakışlarım omzumun üzerinden bana doğru gelen sarışın kadını buldu. Üzerinde kahverengi, ince askılı, uzun ama sağ bacağında derin bir yırtmacı bulunan, sade, şık bir elbise vardı ve elbisenin rengi gözleriyle büyük bir uyum içindeydi. Kahvelerinin ardında bariz bir merak gizliydi. Güzel bir kadındı. "Bu güzel hanımefendi de kim?" diye merakla sordu. İngilizce konuşuyordu. Bilmediğimi sanıyorsa salaktı çünkü onu anlıyordum. "Yoksa yeni gelen üyelerden mi? Onların bölgesi diğer tarafta." Kaşlarını çattı. "Bunu bilmiyor musunuz?"

"Olivia," dedi bana eşlik eden adam. Ona İngilizce karşılık verdi. "Karşında Lider'in karısı, senin de üstün bulunuyor." Kadının gözlerine yayılan şaşkınlığı anbean gördüm. "Kendisi İzgi Alacahan," dedi sertçe. Kızlık soyadımı söyleme gereği duymamıştı. "Yapacağın herhangi bir saygısızlığın ne gibi sonuçları olacağını hatırlatmama gerek var mı?"

Bahsettikleri Olivia bu muydu acaba?

"Ah!" dedi şaşkınlığını üzerinden attığında. "Sizi tanımıyordum." Kadının yüzüne yapmacık bir gülümseme yayılırken elini bana doğru uzattı. "Olivia Samoilov," dedi düz bir sesle. Bu soyadı daha önce de duymuştum. "Yirmi altıncı meclis üyesi, Olivia Samoilov," diye düzeltti. Uzattığı elini tutarken kaşlarım havalandı. "Sizi ağırlamaktan şeref duyarız," dediğinde yüzüme alay dolu bir tebessüm yerleşti.

"Ev sahibi misafirini ağırlar, Olivia," dedim buz gibi bir sesle. "Burada eğer birinin birini ağırlaması gerekiyorsa o kişi benim." Yüzündeki ifade sarsıldı. "Buyur lütfen," dedim elimle asansörü göstererek. "Seni seve seve ağırlayacağımdan emin olabilirsin."

Aramızda esen soğuk rüzgâr yeniden kendini gösterdiğinde zoraki bir tebessüm kondurdu dudaklarına. "Sizinle tanışmaktan şeref duyduğumu bilmenizi isterim," dedi ama pek de öyle gözükmüyordu. Söylenmek için söylenmiş bir sözdü. Daha önce bu kadını mecliste görmemiştim. Büyük ihtimalle yeni dahil olmuş olmalıydı.

"İzgi?"

Kulaklarımın aşina olduğu o ses aramıza sızdığında içimde garip bir his peydah oldu. Üzerinde ona çok yakışan siyah bir takım elbisenin içindeydi heybetli bedeni. Saçları büyük bir düzen içindeyken

çatık kaşlarıyla buraya doğru geliyordu. Arkasında ise Batur ve Douglas vardı. Aynı zamanda tanımadığım birkaç adam daha bulunuyordu. Onun gelmesiyle herkesin duruşu dikleşirken adımlarını bana doğru attı.

Yanımda biterken kolunu dikkatlice belime doladı ve dudaklarının belli belirsiz varlığını sağ yanağımda hissederken, "Geleceğinden haberim yoktu," dedi sorgu dolu bir sesle. Bu hareketi içimi sıcacık etti. Douglas ve Batur'un gergin hali gözümden kaçmadı. Ellerim omuzlarına tutundu. "Destursuz ziyaretini neye borçluyum?" diye sordu geri çekilirken ve bakışları Olivia'yı buldu.

Bir anda Rusça konuşarak, "*Надеюсь, ты не сделала ничего, что могло бы его расстроить, Оливия,*"* dedi. Kaşlarım çatıldı. Ne söylediğini anlamamıştım.

"*Если мне скучно, я должен сказать тебе, кто я?*"** diye karşılık verdi Olivia.

Keskin'in yüzüne daha önce hiç şahit olmadığım vahşi ve korkutucu bir ifade yerleşti.

"*Все еще не можете понять? Вот, например, тебя нет. Единственная жизнь, о которой я не хочу, чтобы меня беспокоили, это его жизнь, и если ты будешь беспокоить его, Оливия, я лишу тебя жизни,*"*** dediğinde ortamda derin bir sessizlik oluştu. Olivia'nın nefret dolu bakışları anında silikleşti ve yutkundu.

Douglas, "İz, ben sana eşlik edeyim," diyerek yanıma gelmek için atakta bulundu.

Tanımadığım başka bir adam bize doğru geldiğinde dakikalar sonra Olivia'nın yanında belirdi. Abisi olmalıydı. Ivan Samoilov. Bu adamı tanıyordum. "Duydum ki Bayan Alacahan teşrif etmiş," dedi tok bir sesle. Türkçesi kardeşine nazaran daha iyidi. Bakışları anında beni buldu. "Kendisiyle şahsi olarak tanışmak istedim." Elini dostça bana doğru uzattı. "Ivan Samoilov," dedi aksanlı sesiyle. "Sizin b.ıyük bir hayranınızım," diye devam ettiğinde benim gibi buradaki çoğu kişinin kaşları çatıldı. "Göz kamaştırıyorsunuz," diyerek iltifatta bulundu.

Keskin sertçe, "Dikkat et, Ivan," dedi. Belimdeki tutuşu sıkılaştı. "Kamaşan gözlerini oydurtma bana."

Ivan'ın yüzüne alay dolu bir gülümseme yerleşti. "Kıskanç bir adam olduğunu bilmiyordum, Lider," dedi iğneleyici bir şekilde.

---

* *Umarım onu üzecek bir şey yapmamışsındır, Olivia.*

** *Eğer benim canım sıkılırsa ne olacağını söylememe gerek var mı?*

*** *Hâlâ anlayamadın mı? Burada mesele sen değilsin. Sıkılmasını istemediğim tek can, onun canı ve sen eğer onun canını sıkacak olursan Olivia, senin canını alırım.*

"İstisnalar, Ivan." Zaten ona yapışık halde olan bedenimi iyice kendine doğru çekti. "İstisnalar," dedi bir kez daha. "Bütün kuralları yıkar, yenilerini yazar."

Uzattığı eline bakıp nezaketen tuttum ve dudaklarının baskısını elimin tersinde hissettiğimde elimi anında geri çektim. Keskin'in katran karası gözleri bıçak gibi Ivan'a saplandığında, başını sağına doğru eğdi. Çenesi kasıldığında dişlerini birbirine bastırdığını anladım.

"İzgi Kara Alacahan," demekle yetindim sadece. Ana salon bir anda neden bu kadar kalabalık olmuştu? Üstelik yukarıdan bakan meraklı bakışlar da buna dahildi. İfadem düz, sesim katıydı.

Keskin yüzüme bile bakmadan, "Douglas sana odama kadar eşlik etsin," dedi. "Ben birazdan geleceğim."

"Gerek yok," dedim. "Babam için geldim." Bakışları anında beni buldu. "Onunla konuşmam gereken şeyler var. Odasında, değil mi?" Bakışları kısılırken, başını sallayıp onayladı.

Kollarının arasından sıyrılırken başıyla arkamdaki adamlara işaret vermişti. Yanlarından ayrılırken arkamda varlığını sürdüren korumaların sayısı arttı. Asansöre doğru ilerlerken açık kapıdan içeriye girdim ve otuzuncu katın düğmesine bastım. Asansör hareket ettiğinde yukarıya doğru hareket etti ve durdu. Sola doğru kayarak hareket etmesiyle zemine daha sağlam bastım. Bu hisse bir türlü alışamıyordum. Sürekli dengemi bozuyordu. Asansör sanki bir labirenteymiş gibi sağa sola, aşağıya doğru hareket etti ve zikzaklar çizdi.

Midem gitgide bulanırken, "Burayı yapan mimarın da tasarlayanın da olmayan hayal güçlerini siksinler," dedim kendi kendime. Asansör durduğunda açılan kapıdan dışarı adımımı attım. "Midem ağzıma geldi!" Arkamdan gelen gülme seslerini işittim. Onları görmezlikten gelerek Kara ailesine ait katta ilerledim.

Beni görenler baş selamı verip hürmetle yolumu açtıklarından babamın odasının büyük ve geniş kapısının önünde durdu adımlarım. Tereddütte kaldığımda kaçmanın bir çözüm olmadığını hatırlattım kendime. Kapıyı çalma gereği duymadan içeriye girdiğimde babamı masasında otururken gördüm. Arif Karadere ve Rauf Küreği karşısında otururken bulunca geldiğime pişman oldum.

Rauf'un nefret dolu bakışları üzerimdeyken dizinin üzerindeki bir eli yumruk halini aldı. Oğlunu müebbete mahkûm etmiştim. Bana hâlâ bunun için öfkeliydi. Ona boş bir bakış attım. Beni korkutamazdı. Meclisteki hiç kimseden korkmuyordum. Hiçbiri dengim bile değildi.

"İz." Babam beni görmenin heyecanıyla oturduğu yerden ayak-

lanırken içeriye girdim ve kapıyı arkamdan kapadım. "Hoş geldin, kızım." Adımlarını bana doğru attı. "Keşke geleceğini haber verseydin." Beni kollarının arasına çekerken kaskatı kesildim. Bizi izleyen iki adamın karşısında bozuntuya vermemek için gülümsedim ve babamın sarılışına karşılık verdim. "Karşılardım seni," dedi sıcacık bir sesle. Saçlarıma bir öpücük kondurdu ve geri çekildi.

"Sürpriz olsun istedim," dedim yumuşak bir sesle.

Arif Karadere oturduğu yerden ayaklanırken, "Hoş geldin, İz," dedi. "Uzun zaman oldu seni burada görmeyeli." Uzattığı elini tutup sıktım. "Yokluğunu arıyor insan vallahi. Görünce daha iyi anladım." Gülümsemekle yetindim sadece.

Bakışlarım Rauf'u bulduğunda istemeye istemeye ayağa kalktı. Ben karşısında dururken oturamazdı. Bunun sebebi Keskin'le evlenmem olsa da bir Kara kadını olarak da karşımda oturamaz, bana saygısızlık yapamazdı. Benden icazet alması gerekirdi. "Hoş geldin," demekle yetindi.

"Hoş buldum," dedim buz gibi bir sesle. Gözlerinde oğlu için yer edinen acıya, hasrete rastladım.

"Onu oradan çıkaramaz mısın?" dedi bir anda. Arif amca, uyarırcasına baktı Rauf'a. "Onu oraya hapseden sensin," dedi dişlerinin arasından. "Tekrar özgürlüğe kavuşturmak da senin elinde."

"Bunu asla yapmayacağımı gayet iyi biliyorsun," dedim sertçe. "Size *karşıma çıkmadığınız sürece karşınıza çıkmam, size dokunmam*, dedim, Rauf. Bunları çiğneyen ve karşıma çıkmayı göze alan yetmezmiş gibi beni tehdit eden oğlundu."

Babam çatık kaşlarının altından, "Seni tehdit mi etti?" diye sordu.

"Karşımda olmayı göze alan herkes kaybetmeye mahkûmdur." Başım dik, duruşum kendinden emindi. "Oğlun hak ettiği cezayı çekiyor ve çekmeye de devam edecek." Yüzü kıpkırmızı kesildi. "Benim nezdimde küçük kız çocuklarını fuhuşa zorlayan, uyuşturucu satıcılığı yapan oğlunun affı yok."

Arif amca araya girerek, "Meclis böyle şeyleri kabul etmez, Rauf," dedi. "Sen yatıp, kalkıp oğlun şimdi cezaevinde diye şükret. Dua et ki Keskin'den önce İz çekti onun fişini." Kaşlarım çatıldı. "Dua et ki ayda bir de olsa gidip görebiliyorsun. Eğer Keskin, İzgi'den önce davransaydı oğlunu ziyaret edeceğin bir mezarı dahi olamazdı," diyerek susmasını sağladı.

Meclis bu tür konularda çok katıydı. Çoğu zaman peşinde olduğum adamların leşlerine bile ulaşamazdım.

"Biz sizi yalnız bırakalım," dedi Arif amca. "Hadi, Rauf." Arif amca, Rauf'la birlikte odadan çıkmadan önce elini omzuma koymuş, dostça sıvazlamıştı. Ona gülümseyerek karşılık verdim.

Onlar odadan çıktığında bakışlarım babamı buldu.

Ellerimden yakalayıp, beni odasındaki kanepeye doğru yönlendirirken kendisi oturdu ve beni de, "Gel," diyerek yanına oturttu. "Nasılsın? İyi misin? Gelemedim bir türlü yanına. Anlat, neler yapıyorsun? O evde sana kötü davranıyorlar mı? Canını sıkıyorlar mı? Üzüyorlar mı seni?" dedi sorularını art arda sıralayarak.

"Baba, sakin ol," dedim gülerek. "Ben gayet iyiyim. Bir sıkıntım da yok."

"Doğru," dedi buruk bir tebessümle. "Sen genelde sıkıntı yaratan taraf olursun." Dudaklarımın arasından küçük bir kahkaha kaçtı. "Evdekileri sorsam daha iyi olurdu," dedi alay edercesine.

Dudaklarıma yerleşen tebessüm yavaşça solarken boğazımı temizledim ve ellerinin arasında olan ellerimi yavaşça geri çektim. Babam üzülse de ses etmedi.

"Yarın dedeme gideceğim," dedim bir anda. Keskin bunu duysa beni kesin eve hapsederdi.

"İz, olm-"

"Senden izin almaya gelmedim," diyerek kestim sözünü. Ne dedem babamı severdi ne de babam dedemi. İkisi de kendimi bildim bileli bir türlü anlaşamazdı. "Buraya sana son kez annemi sormak için geldim." Kaskatı kesildi. Tedirginliğini gözlerinde gördüm. Son zamanlarda annemi fazla araştırmam onu endişelendiriyordu. "Sana son bir şans veriyorum, baba. O yüzden senin bildiğin ama ben üzülmeyeyim, kırılmayayım diye sakladığın bir şey varsa lütfen şimdi söyle bana." Başımı sağa doğru eğerek gözlerinin en içine baktım. Ufacık da olsa bir şey görmeyi umut ettim. "Yarın gittiğimde dedemden alacağım cevaplar farklı olsun istemiyorum. O yüzden beni şüphelerimde haksız çıkar diye ilk sana geldim."

"Sana ne söylendiyse o," dedi katı bir sesle. Çehresinde sert bir ifade yer edindi. Sıkıntıyla iç çektim. "Bildiğinden fazlasını bilmiyorum. Sana bunu defalarca kez söyledim. Kanıtlarıyla hem de. Neden hâlâ bu konuyu eşeleyip duruyorsun?" Ayağa kalkmış, yanımdan uzaklaşmıştı.

"Çünkü anlamıyorum!" diye sitemle yakardım. "O konağa, Diyarbakır'a her gittiğimde o kapıların yüzüme kapatılmasını, her daim o kapının dışında kalmamı anlamıyorum, baba!" Oturduğum yerden

ayaklandım ve karşısına geçtim. "Annemin doğup büyüdüğü evin kapısının bana açılmamasını anlayamıyorum. Annemin emaneti değil miyim ben onlara? Niye oraya her gittiğimde kendimi yersiz yurtsuz gibi hissediyorum? Anneme yurt olan o şehir, niye bana kapı duvar, baba?"

"Çünkü ona benziyorsun!" diye bir anda bağırdı. Geriye doğru bir adım atarken bu çıkışına anlam verememiştim. "Her şeyinle annene benziyorsun, İz! Saçların, gözlerin, her şeyin! Bir bakışın bile onu andırıyor. Ona çok benziyorsun." Boğazıma oturan yumru nefesimi kesti. "Deden seni her gördüğünde o kara gün geliyor aklına. Kızını kaybettiği o gün düşüyor zihnine. Sadece fiziksel görünüşün olsa neyse. Sen onun kopyası gibisin. Sanki bana o gün, o hiç ölmemiş gibi yenisini verdiler kucağıma. Gün geçtikçe ona olan benzerliğin arttı. Seni görmeye gelen deden bile bir süre sonra bakamaz oldu yüzüne." Kalbimde derin bir keder kendini yeniden gösterdi. "Sen kaçtığımız her şeysin, İz," dedi babam. Çaresiz görünüyordu. "Bizim için nasıl bir hediyeysen onlar için de cezasın." Gözlerime dolan yaşları geri ittim. Ağlamayacaktım. Ağlamak istemiyordum. "Daha fazla kurcalayıp durma artık," dediğinde ellerini omuzlarıma yerleştirerek beni sarstı. "Eşeleyip, durdukça kendine eziyet ediyorsun. Kime sorarsan sor, sonuç değişmeyecek."

Sessizliğimi cevap olarak algılarken sıkıntılı bir nefes verdi. Benden sakladığı bir şeyler vardı, biliyordum. Hissediyordum. Ve bunu öğrenmenin tek yolu artık Silvan Vance'ydi. Bana başka çare bırakmamışlardı. Defalarca kez sormuştum hepsine. Herkese. Bundan sonra o adama gittim diye kimse beni suçlayamazdı. Hiç kimse bunun için bana hesap soramazdı. Şüphe bir kez düştü mü kalbe, bir daha kurtulması imkânsızdı.

Odanın kapısı bir anda destursuz açıldığında, ikimizin de bakışları kapıda nefes nefese kalmış olan babamın koruması Cemil abiye çevrildi.

"Cemil abi?" dedim korkuyla yanına varırken. "Ne oldu? Ne bu halin?" diye sordum.

"Lobide..." dedi nefes nefese. Sonra bakışları babamı buldu ve söyleyip söylememek arasında kaldı ama dudakları aralandı. "Funda Hanım Simay'a saldırdı. Ayıramıyoruz ikisini de," dediğinde kan beynime sıçardı.

Öfkeyle öne doğru bir adım atarken, "Ne demek saldırdı?" dedim sertçe. "Hangi lobideler?"

"İz, bir sakin ol, anlayalım önce," dedi babam beni yatıştırmak istercesine.

"Ana lobide."

"Simay'ın kılına zarar versin, onu kendi ellerimle boğarım!" dedim. Cemil abinin bıraktığı boşluktan yararlanıp, odadan çıkarken babam hemen arkamdaydı. Beni gören korumalar tedirgin olurken aşağıdan gelen bağırış seslerini işittim. "Çekil," dedim önüme çıkan korumaya. Bakışları babamı buldu. "Çekil dedim sana!" diye bağırdığımda mecburen çekilmek zorunda kaldı.

"İz," dedi babam kolumu kavrarken. "Sakin ol. Fevri hareket ediyorsun."

"Hele bir onun saçının teline dokunmuş olsun, baba..." dedim sertçe. Kolumu elinden kurtardığımda asansöre yöneldim. "Hele bir öyle bir şeye kalkışmış olsun, onu kendi ellerimle öldürürüm."

Kardeşlerim, benim kırmızı çizgimdi. Simay da elimde büyümüştü. Her ne kadar üvey olsa da canımdı. Her şeyimdi. Canı yansa... *Ah*, dese herkesin eceli olurdum.

Bindiğim asansör ana lobide durduğunda hızla indim. Korumalar kalabalığı benim için dağıtırken hızlı adımlarla karşı karşıya duran Funda ve Simay'a doğru ilerledim. Aramızda birkaç adımlık mesafe varken Funda'nın Simay'a tokat atmak için havalanan bileğini gördüm. Bileğini kavrayıp, geriye doğru çekerken benim tokadım onun yanağında patladı ve etin ete çarpma sesi ana lobide yankılanırken etraf derin bir sessizliğe gömüldü. Ellerim boynuna sarılırken üzerine doğru yürüdüm ve onun gerilemesini sağlarken sırtı duvara çarptı.

Gözleri dehşetle açılırken, "Seni gebertirim," dedim sertçe. Sesim bana bile yabancıydı. "Ona uzanan parmaklarını tek tek koparırım senin!" Daha çok sıktım boğazını. "Sen kimsin? Sen kim oluyorsun da benim kardeşime elini kaldırıyorsun?"

"İ- İz," dedi zorlukla. Karşısında beni bulduğunda dehşete düşmüştü.

"Senin canını şimdi burada alsam tek bir Allah'ın kulu bile engel olamaz bana!" Boğazını sıkı sıkı tutup, kafasını duvara çarptığımda gittikçe morarmaya başlamıştı. Kimse karışmıyordu. Hiç kimse engel olmuyordu. Funda'nın abisi Atalay'ı fark ettim. Öfke dolu adımlarını bana doğru atarken korumalar önünde bir duvar ördü ve durmak zorunda kaldı.

"Seni mahvederim." Elleri can havliyle ellerimin üzerine sarıldı. Tırnakları ellerimin üzerinde çizikler bıraktı. "Seni doğduğuna piş-

man ederim. Bir kez daha! Bir kez daha ona bu şekilde yaklaştığını görürsem seni yaşatmam!" Ona zaten ayrı bir gıcıklığım vardı. Bu da bahanem olmuştu. *Darısı Olivia'nın başına.*

Simay korkuyla elime sarılırken, "Abla, tamam," dedi. "Bırak, öldüreceksin!"

Bir kez daha sırtını duvara çarptığımda acıyla inledi. Gözleri kayıyordu.

"Duydun mu beni?"

Güçlü bir kol belime dolanıp beni onun üzerinden aldığında, Funda öksürme krizine girip nefes alma ihtiyacıyla yerde kıvrandı ve herkes ona koştu.

Beni tutan kolların sahibi, "Ne yapıyorsun?" diye gürledi. "Kafayı mı yedin sen, İzgi?"

Kollarında debelenirken, "Keskin, bırak!" dedim ama beni sıkı sıkı tutuyordu. "Bır-" Eli hızla dudaklarımın üzerine kapandığında, yer ayaklarımın altından kesildi ve kucağında benimle asansöre doğru ilerlerken ona dehşet içinde baktım. Debelendikçe belimdeki ağrı artsa da sinirim daha baskın geliyordu.

"Sakin ol," dediğinde nefesini saçlarımın arasında hissettim. "Sakin ol, İzgi. Kendinde değilsin şu an. Mantıklı davranmıyorsun." Asansörün kapıları kapandığında eli ağzımdan çekildi ve beni serbest bıraktığında öfkeyle ona doğru döndüm.

"Mantığını sikeyim!" diye bağırdım. Kaşları çatıldı. "Bıraksaydın da iki yolsaydım o yosmayı!"

"Yosma mı?" dedi alayla. "Hiç ağzına yakışmıyor."

"Durdur asansörü!" diye öfkeyle bağırdım. Tuşlara gelişigüzel basarken hareket eden asansöre avcumun içiyle vurdum.

"Önce sakinleş," dedi bezmiş bir şekilde.

"Sakinleşmiyorum!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Yüzünü buruşturdu. "Başlarım mantığına da sakinliğine de! Durdur diyorum sana şu asansörü!" Asansörün kapıları ona ait katta açıldığında aşağıya inmesi için tekrar düğmeye bastım ama anında engel oldu.

"Sen sakinleşip, kendine gelmeden hiçbir yere gitmiyorsun!" diye gürledi. Sesi bütün katta yankılanırken, göğüs kafesim sertçe yükselip kalkıyor, burnumdan nefes alıp veriyordum.

"Hay ben senin sakinliğine de mantığına da gelmişine de geçmişine de so-" Dışarı çıkmak için hareketlenen bedenimi tutup kendine doğru çektiğinde, eli yeniden ağzımın üzerine kapandı ama bu küfretmeme engel değildi. Kelimeler ağzımdan çıkmak için can atarken

gözlerimi devirmiştim, ağzımı kapatan eline rağmen bağırmaya çalışıyordum. O beni sıkı sıkı tutup, odasına doğru götürürken katta bize bakan insanlara öfkeyle baktım. Dişlerimi eline geçirdiğimde acıyla inledi "Ne bakıyorsunuz?" diye bağırdım bize bakanlara. Hepsi anında gözlerini kaçırdı. "Film mi çekiyoruz burada? Ne bakıyorsunuz?"

Bedenim öne atılmak için tekrar hareketlenmişti ki Keskin, "Yok, bu böyle olmayacak," dedi ve hemen sonra beni omzuna attı. Çığlığım bütün mecliste yankılanırken çalışanlar bıyık altından gülüyordu.

Rezil olmuştuk.

"Su ister misin?" Karşımda geniş bir gülümsemeyle bana su dolu bardağı uzatan adama nefretle baktım. Keskin'in odasında sandalyeye bağlı halim ona, Douglas'a ve İdil'e büyük bir eğlence çıkarmıştı. Üstelik o hayvan herif bağıra çağıra küfrediyorum diye ağzımı kravatıyla bağlamış, daha sonra da çekip gitmişti. Neyse ki dudağımdaki ve belimdeki yarayı göz ardı etmeyerek canımı yakmayacak şekilde hafifçe bağlamıştı.

Amacımıza ulaşacağız, İz. İyi tarafından bak. Funda'yı yoldun bir güzel.

Cehenneme kadar yolu vardı.

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladığımda ağzımdaki kravatı çekti ve derin bir nefes aldım. Suyu dudaklarıma yaklaştırdığında öne doğru uzanmıştım ki geri çektiğinde kaşlarım çatıldı. Tekrar uzatıp aynı şeyi yaptığında, "Batur, senin ağzına sıçarım!" diye çemkirdim. "Hayvan herif! Şahsiyetini siktiğim!" diye bağırmamla gözlerini kocaman açtı ve İdil'in kahkahası odada yankılandı.

"Bunu sık sık yap, olur mu?" dedi İdil gülüşlerinin arasından. "Lütfen," diye ricada bulundu. Bu zamana kadar hiç çizgimi bozmamıştım ama nasıl dolduysam herkese patlayasım vardı.

Kravatı tekrar ağzıma bağlarken Keskin odaya girdi. "Karının küfürbazlığı hakkında ne düşünüyorsun, kuzen?" dedi alayla. Bakışlarımı Keskin'den çektim. Ona bakmayacaktım.

"Yalnız panter gibi yapıştı Funda'ya," dedi Douglas eğlenen sesiyle. "Hele o attığı tokat yok mu?" Hafif bir ıslık çaldı. Gözlerinde bariz bir hayranlık vardı. "Bütün lobi inledi. Bir an Funda havalanıp uçacak sandım," diye alay etti.

Kelimeler ağzımdan garip çıkıyordu. Batur tekrar ağzımdaki kravatı çıkardı. "Gebersin," dedim nefretle. "Ama yetmedi bana. İçimde kaldı yani. Güzelce yolup bir iki tane daha çakamadım ağzına," diye

homurdandım. Ona bakmadan, başımla onu işaret ederek, "Hep bunun yüzünden," dedim. Bunu nasıl başarmıştım, bilmiyordum. Göz ucuyla ona baktığımda burun kemiğini sıktığını ve sabır çektiğini gördüm.

"Siz aşağıya restorana inin, bir şeyler söyleyin, biz de on dakikaya geliriz," dedi düz bir sesle.

"Zıkkım ye!" diye mırıldandım. "Boğazınızda kalsın." Ağzımın içinden bir şeyler homurdanırken beni sandalyeye tamamen saran adama bakmadım.

"Yemesek mi acaba?" dedi İdil gülerek. "Ben eminim. Çok içten söyledi," diye devam etti.

"Başa gelen çekilir," dediğini duydum Keskin'in. "Yapacak bir şey yok. Siz çıkın hadi, geliyoruz biz de."

Douglas oturduğu yerden ayaklanırken, "Allah kolaylık versin, kardeşim," dedi.

Onlar odadan çıkarken ayağım zeminde belli bir ritim tutmuştu. Adımlarının bana doğru yaklaştığını hissederken ona doğru bakmadım yine.

"İzgi, bana bak," diyerek ortadaki masaya oturdu. İnatla ona bakmayınca bir eli çenemi kavradı ve onunla göz göze gelmemi sağladı. Bakışları, ağzımı bağladığı için rujumun dağıldığını tahmin ettiğim dudaklarıma düştü. Kim bilir ne haldeydim! "Daha iyi misin?" diye sordu. "Sakinleştin mi?"

"Oradan bakınca sakinleşmiş gibi mi görünüyorum?"

"Henüz değil," dedi tok bir sesle. "Ama delirmeni izlemek de ayrı bir zevk." Bakışları yeniden dudaklarıma düştü. "Sinirliyken nasıl göründüğünü bir bilseydin..."

"Nasıl görünüyorum?" diye alayla sordum.

"Göstermemi ister misin?" dedi boğuk bir sesle. "Hissettiğimi birebir hissedeceğini garanti ederim." Gittikçe yaklaştı. "Hem de büyük bir zevkle."

Gülümsedim. "Suratında yer edinecek olan tokadımın keyfini çıkaracağımdan emin olabilirsin," dedim kışkırtıcı bir sesle. Daha çok yaklaştım. Dudaklarımızın arasında bir karışlık mesafe varken, "Bunu büyük bir zevkle yapacağımdan şüphen olmasın," dedim ve geri çekildim. Başını öne eğerek iki yana salladı ve yamuk gülümsemesini gizledi benden.

"Hadi, gel de seni çözelim." Kıpırdanıp durduğumda, "Rahat dur," dedi. Elleri arkamda bağlı olan bileklerimi buldu ama bilmediği

şey çoktan o ipleri çözdüğümdü. Üzerime doğru eğilirken bacaklarımı araladım ve boşluğundan yararlanıp, onu bağlı olduğum koltuğa oturturken bir anda kucağına çıktım. Bu hareketim belimdeki yaranın sızlamasına sebep olsa da acı dalga dalga yayılarak dağıldı.

"Siktir!" dedi kalın ve tok sesiyle. Kucağında yükselirken saçlarım sol tarafıma doğru döküldü ve gerdanım ortaya çıkarken ona üstten üstten baktım.

"Nerede kalmıştık?" dedim alayla. "Ha? Sanırım en son beni çözecektin." Kaşlarım havalandı. "Yoksa hiç bağlamamış mıydın?" dediğimde ellerini çıplak bacaklarımda hissettim ve beni iyice kendine doğru çekerken altımda onun varlığını hissetmek, dilimin damağımın kurumasına sebep oldu.

"Ateşle oynuyorsun," dedi çekici bir tınıyla. Varlığını kumaşın üzerindeyken bile böylesine hissetmek nefesimi kesti. "Dikkat et. Yanarsın."

İyice ona doğru eğilirken kara gözlerinin, karanlığın en koyu tonuna büründüğünü fark ettim. "Yanmaya razıysak..." dedim ve bilerek dudaklarımı ıslattım. "Onu ne yapacağız?"

Yüzünde tehlikeli bir gülümseme hâkim oldu. Korkmam gerekiyordu belki ama fazlasıyla çekici gözüküyor olması ayarlarımı bozuyordu. Kucağında biraz daha yükselirken ellerim ceketinin iç cebine sızmıştı bile.

Sertçe yutkunurken, "İnan, daha fazla yaklaşmak istemezsin," dedi tok bir sesle. "Yoksa ikimiz için de hiç iyi şeyler olmayacak."

"Olsun," dedim kışkırtıcı bir sesle. "Ne kaybederiz?" Dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirmişti.

"O zaman cehennemine hoş geldin, yavrum," dedi kısık ve tok bir sesle. "Çünkü sana yanmanın ne demek olduğunu gerçekten göstereceğim." Dudakları dudaklarıma temas etti ama öpmedi. Sadece bekledi. "Yaşatacağım ve hissettireceğim."

Dudaklarıma kapanmak için yeltendiğinde kucağından hızla kalktım ve gülümsedim. Kaçarcasına odadan çıkarken, "Restoranda görüşürüz!" dedim ve onu orada yarım bıraktım. Dudaklarının arasından bir küfür savurdu. Çıkmadan önce yüzünde yer edinen korkutucu ifadeye bakılırsa durumu pek de iyi değildi.

Adamı azdıran sensin. Bir de hiçbir şey olmamış gibi kalkıp gidiyorsun! Senin canımıza kastın mı var? Erdir artık vuslata bizi.

Odadan çıktığımda bekleme salonuna geçtim ve boydan boya cam olan duvardaki yansımama baktım. Rujum neyse ki dağılmamıştı. Bir de onunla uğraşamazdım.

Bekleme salonundan çıktığımda kapıda bekleyen korumaları fark ettim. Keskin'e ait olan katta hiç kimse yoktu. Onun işlerini herkes bir alt katta görüyordu. Bu kata çıkmak yasaktı. Sayılı kişilerin çıktığı katta ilk kez bulunuyordum ve bütün binanın aksine tamamen siyahla döşenmiş olan koridorlar ve dijital sistemler daha çok şaşırmama sebep oluyordu. Her ne kadar katı karış karış gezip aramak istesem de şu an için mümkün değildi.

Oldukça sakin bir şekilde, üzerimdeki bakışlara aldırmadan camdan ibaret olan asansöre bindim ve eksi sekizinci kata bastım. Arkamda geldiğimden beri varlığını koruyan beş koruma sinirimi bozuyordu. Her dakika izlenmiyormuş gibi bir de bunlar çıkmıştı başıma. Hayır, anlamıyorum, ben ne zaman yalnız kalacaktım?

On dakika sonra asansör eksi sekizinci katta durduğunda yukarıya toplanan eteğimi düzelttim. Kendimden emin adımlar atıp dik bir duruşla ve katı bir yüz ifadesiyle restorana adımımı attığımda herkesin bakışı kapıya döndü. Sorgu dolu gözler üzerimde birkaç saniye oyalandıktan sonra önüne geri döndü ama arada üzerime uğrayan bakışları tekrar hissediyordum.

Hep bu durumu yaşayacak olmak berbat bir şeydi. Cumhurbaşkanını böyle süzmüyordu bizim halkımız.

İçerinin loş ışığı şık mekâna ayrı bir hava katarken restorandaki yeşil ve grinin tonuna eşlik eden sarılıklar ayrı bir güzellik katmıştı ortama. Şık döşenmiş olan restorana girdim. Bir kısmı komple akvaryumu andıran cam bir kesim vardı ve harika gözüküyordu. Burayı oldum olası hep çok sevmişimdir.

Lider'e ait olan, diğer masalara göre en güzel manzaraya ve köşeye sahip olan alana doğru yöneldim. Masada oturan Douglas, Batur ve İdil'i fark ettim. Kendi aralarında bir şeyler konuşurken, benim gelip masaya oturmamla aralarında sessizlik oluştu. Onlara aldırmadan, menüyle ilgilenirken iştahım pek yok gibiydi. Bu aralar normalden daha az tüketiyor ve tükettiklerimi de istifra ediyordum. Bunun sebebi yeniden kullanmaya başladığım ilaçlardı.

Yorgun ve bitkin hissediyordum. Gün içinde sürekli uyumak ve zihnimi dinlendirmek aynı zamanda da hiçbir şey yapmadan, öylece uzanıp bir şeyler izlemek istiyordum. Yemeklerle ilişkim yakında tamamen kesilecekti. Kalbime ne kadar iyi geliyorsa yan etkileri fiziksel olarak beni kötü etkiliyordu.

Menüyü kapatıp sandalyemde geriye doğru yaslandığımda bakışlarım kapıdan giren Keskin'i buldu. Hemen yanında Funda'yı fark

ederken kan beynime sıçradı. Bir an gördüklerimin bir sanrıdan ibaret olduğunu düşünüp, gözlerimi birkaç kez kapatıp açtım ama masaya doğru gelen Keskin ve Funda'nın hayali gözümün önünden gitmedi.

Sinirle burnumdan solurken sakin olmaya çalıştım. İkisi birlikte masaya yaklaştığında, Keskin eliyle boş bir sandalyeyi göstererek, "Otur, Funda," dedi. İkisi birlikte masaya oturduğunda restoranda derin bir sessizlik hâkimdi. Herkesin gözlerinin bizim üzerimizde gidip geldiğini fark ettim. Douglas ve Batur'un heyecanla tepkimi beklediklerini gördüm.

"Size afiyet olsun," dedim. Sandalyemi sertçe geriye doğru çektiğimde, çıkan ses içeride yankılandı. Keskin'in buz gibi bakan gözleri üzerime döndü. "Belli ki benim bu masada yerim yok!"

"Otur şuraya," dedi düz bir sesle. "Bugün sayende yeterince gergin bir gün geçirdik zaten. Otur ve Funda'dan özür dile," dediğinde alay dolu gür kahkaham restoranda yankılandı.

"Ay, sinirlerim bozuldu," dedim gülüşlerimin arasından. "Lider'in belli ki bugün beyni sıcaktan biraz fazla sulanmış." Kaşları çatıldı. "Ağzından çıkanı kulağının duymamasını başka bir şeye bağlayamıyorum da. Bunu ancak beni hiç tanımayan, aptalın teki söylerdi zaten." Gitmek için yavaşça geriye doğru çekildim. "Yoksa ondan özür dilemeyeceğimi gayet iyi bilirdin," dedim.

"Haddini bil!" Bana karşı kullandığı ses tonu kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Buz gibi sesi içimi üşütürken nefret dolu bakan gözlerine anlam veremedim. "Benim ayarlarımla oynama, otur oturduğun yere!" Hâlâ ayakta dikildiğimi görünce bir kez daha, "Otur!" dedi sertçe.

"Gerçekten..." dedim alayla. "Gerçekten bu kadınla aynı masaya oturmam için bana tek bir sebep söyle." Bakışlarım Funda'yla onun arasında gidip geldi. "Öyle bir şey söyle ki şu anda boğazına yapışmak için can attığım o kadını rahat bırakayım." Dudak büktüm. "Yoksa bugün bir gerginlikle daha baş etmek zorunda kalabilirsin ve sanırım bu senin için hiç iyi olmaz."

Oturduğu yerden ağır ağır ayaklandığında hareketleri gözlerindeki korkunç ifadeye rağmen fazla sakindi. Bu hali beni korkutuyordu. Dimdik durdum. İndirmedim gardımı. Karşımda dikildiğinde bana doğru eğildi ve nefesini kulağımın dibinde hissettim.

"O halde, İzgi... dedi sertçe. "Ya şimdi bu masaya oturur, bizimle birlikte yemek yer ve Funda'dan hak etmediği bir muamele gördüğü için özür dilersin ya da evime gizlice soktuğun âşığının leşini sokaklar-

da ararsın," dediğinde olduğum yere çakıldığımı hissettim. Dudaklarım bir parça aralanırken söyleyecek tek bir sözüm yoktu. Geri çekildiğinde katran karası gözleriyle göz göze geldim. "Onu öldüreceğimden şüphen olmasın," dedi. Yüzümü çerçeveleyen perçemimi kulağımın arkasına sıkıştırırken kalbim korkuyla kanat çırptı.

Nasıl öğrenmişti?

Nasıl öğrenebilirdi?

En önemlisi, Devrim şu anda neredeydi?

Gözlerim korkuyla açılırken, "Ona ne yaptın?" diye endişeyle sordum.

Dudaklarına eşi benzeri olmayan tehlikeli bir gülümseme yerleşti. "Henüz bir şey yapmadım," dedi karanlığa takla attıran sesiyle. "Ama bu yapmayacağım anlamına gelmiyor, sevgili karıcığım." İma dolu sesi yüreğimdeki korkunun gittikçe artmasına sebep oldu. "Ölecek olması da yaşayacak olması da senin elinde."

Yeşillerim, karalarına tutunduğunda bu kez gözlerimdeki endişenin sahibi geçmişim olan o adam içindi. Aramızdaki her şey bitmiş olabilirdi. Ona karşı olan duygularım da bitmiş olabilirdi ama bu, onun benim için önemli olmadığı anlamına gelmiyordu. Benim için eski bir sevgiliden daha fazlasıydı. Sırdaşım, dostum, arkadaşımdı. Beni korumak için buradaydı. Başka bir sebebi yoktu.

Gözlerimde onun için yer edinen endişe ve korkuyu fark ettiğinde gözleri öylesine yabancılaştı ki karşımdaki adamı aslında hiç tanımadığımı anladım.

16. KORKUNUN GETİRDİĞİ KARANLIK

Anagapesis, bir zamanlar çok sevdiğimiz birini artık sevmemek, tüm duygularımızı kaybetmek, iki yabancı olmak, demekmiş.

Devrim'e karşı hissettiklerimi tanımlayacak tek kelime buydu.

Onu artık sevmiyordum. Ama bu onun benim için önemli olmadığı anlamına gelmiyordu. O bana bir sevgiliden çok her şey olmuştu. O benim arkadaşımdı, sırdaşımdı. Ondan istesem de kolay kolay vazgeçemezdim. Aramızda ne yaşanırsa yaşansın, her daim yanımda olmasını görmezlikten gelemezdim.

Hayatımın belli bir döneminin tamamen ondan oluştuğunu nasıl yok sayabilirdim? Bana kattığı, yaşattığı her şeyi nasıl unuturdum?

Hiçbir şey, hiç kimse onun bendeki yerini söküp alamazdı hayatımdan. Her ne kadar kötü bir ayrılık geçirsek de o bile bunu başaramazdı. Benim için canını siper eden bir adamdan bahsediyordum. Bir dosttan.

"Bana onu öldürmememem için tek bir sebep söyle. Yaşaması senin için neden bu kadar önemli?"

Zihnime sızan karanlık sesin sahibi karşımda deliye dönmüş adama aitti. Dakikalar önce bulunduğum restoranda yaşadığım şoku üzerimden atmış, o masaya oturmamıştım. Funda'dan özür dilememiştim. Asla dilemezdim.

Hiç kimseyle konuşma gereği duymadan Keskin'in kulağına doğru yaklaşmıştım. *Sikseler özür dilemem ben o kadından. Sözkonusu kim olursa olsun oturmam onun olduğu masaya*, demiş ve restorandan ayrılmıştım.

Şimdi onun odasında karşılıklı dururken katran karası gözleri öylesine yabancıydı ki bana, bu hissin neden beni huzursuz hissettirdiğine anlam veremiyordum.

"Yüzbaşının teki, neden benim evimde, İzgi?" Başını sağa doğru yatırdığında gözleri kısıldı. "Üstelik bu yüzbaşı karımın eski sevgilisi olduğu halde nasıl benim evime kadar girebiliyor?" Öylesine sakindi ki sakinliği beni korkuttu. "Onu evime sokarken ne düşünüyordun?"

"Sana açıklama yapmak zorunda değilim."

"Zorundasın! Sorduğum her soruya cevap vermek, bana açıklama

yapmak zorundasın!" diye gürledi. "Bana her şeyi anlatman için sadece bir dakikan var, İzgi," dedi ikaz edercesine.

"Anlatacaklarım bilmeni gerektirecek şeyler değil," dedim buz gibi bir sesle. Panik yapmamalıydım.

"Buna sen mi karar veriyorsun?" dedi tehlikeli bir sesle. "Ben şimdi gidip, o herifin canını almadan bana her şeyi tek tek anlatamaya başlasan iyi edersin."

"Çünkü ona ihtiyacım var, oldu mu?" diye bir anda patladım. Bakışlarında derin bir ifadesizlik hâkimdi.

"Siktirtme ihtiyacını, lan!" diye öfkeyle bağırdı. "Ne ihtiyacı, lan? Ne ihtiyacı? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ben sana ne dedim, İzgi? Ben sana *yaptığın her şeyden haberim olacak*, demedim mi? *Her adımını bana bildireceksin*, demedim mi?"

"Sen de buna inadın, öyle mi?" diye yükseldim. "Sen beni Funda mı sandın? Altına aldığın kadınlardan mı sandın? Sence ben, sen *gel*, dediğinde gelecek, *git*, dediğinde gidecek, *otur*, dediğinde oturacak bir kadın mıyım? Senin her sözüne itaat edecek bir kadın mıyım Keskin?" diye bağırdım avaz avaz. "Sence senin gücüne, parana, varlığına ihtiyacım var mı benim?"

Bana öyle bir imayla baktı ki imasının altında ezildim. Dudaklarına alay dolu bir tebessüm yerleştiğinde başını iki yana doğru salladı. "Ona hâlâ âşıksın," dedi bir şeyi yeni anlamış gibi.

Göğüs kafesimin hemen altında kalbim korkuyla çarparken şaşkınlıkla, "Ne?" dedim. "Keskin, saçma-"

"Ona hâlâ âşıksın," dedi kelimelerin üzerine basa basa. "Çünkü gözlerinde yer edinen korku da endişe de onun için. Burada benimle tartışırken bile aklın hâlâ onda, değil mi?" dedi alayla.

"Bizim aramızdaki şey biteli çok oldu," dedim düz bir sesle. "Geçmişte kaldı. Benim için eski bir tanıdıktan başka bir şey değil. Şu anda yanımda olması gerekiyor, o kadar. Bunu bilmen yeterli," dedim nefes nefese.

"Bu sebeplerin hiçbiri benim için yeterli değil. O ölecek," dedi katı bir sesle.

"Yapamazsın," dedim öfkeyle. "Buna asla izin vermem!"

"Ne yaparsın? Ne yaparsın, İzgi? Söylesene! Ben onu öldürdükten sonra ne yapabilirsin? Senin benden başka yolun var mı bu saatten sonra? Ben söyleyeyim. Yok! Sen o imzayı attığın gün bitti her şey! Sen bu saatten sonra kafana göre istediğin gibi hareket edebileceğini mi sanıyorsun?" dedi karanlığın içinden gelen sesiyle.

"Ya, anlamıyor musun? Söyleyemezdim sana! Ben çağırdığım için burada değil! Seni aldatıyormuşum gibi davranmayı kes artık!" dedim sinirle.

"O zaman neden burada, lan? Söyle! Neden burada? Ne için? Kimin için burada? Cevap ver bana! En çok konuşman gereken yerde susup durma, anasını satayım! Başlarım sana da geçmişine de! Doğru düzgün bir açıklama yap bana!" Sesi kulaklarımda yankılanırken dışarıdaki çalışanların bizi duymamasını umut ettim. "Sen..." dedi yanık bir sesle. "Parmağına benim yüzüğümü takarken kalbinde bir başkasının varlığını mı sürdürüyordun?" diye sorduğunda gözlerinde büyük bir hayal kırıklığı vardı.

"Hayır, bir dinlese-" diyerek kendimi açıklama telaşına girmiştim ki sözümü kesti.

"Yeter! Kes artık! Bana gerçekleri vermeyeceksen sus!" Gözlerinin akına yerleşen kırmızlığı fark ettim. "Dinlemek istemiyorum. Seni hiçbir koşulda, hiçbir sebep için dinlemek istemiyorum. Bir kez daha bana sesini duyurmaya kalkma. Sana kör, sağır olurum."

"Değil misin zaten?" Yumruklarım öfkeyle göğsüne çarptığında sendelemedi bile. "Ben kendimi bildim bileli sen bana kör ve sağır değil misin Keskin? Daha önce de aynı şeyi yaptın! Beni dinlemeyi, bana inanmayı seçmedin! Şimdi de aynı hatayı yapma!"

"Ben hatayı nerede yaptım, biliyor musun İzgi?" Göğsüne inecek olan yeni bir darbeyi savuşturdu ve kollarımdan yakalayarak beni sımsıkı tuttu. Uğursuz bir sesle yüzüme doğru, "Seninle evlenerek," diye fısıldadı. Buz kestim. "Keşke..."

"Sus," dedim kırık bir sesle. "Sus, pişman olacağın şeyler söyleme sakın." Katran karası gözleri yeşillerimi taradı. Beni bile bile vurdu.

Sözlerinin gerçekten hissettiği şeyler olmadığını biliyordum. Dilinden dökülen her kelamı gözleri yalanlıyordu. Tek amacı canımı acıtmaktı ve yalan söylemesine rağmen sözleri canımı yakıyordu.

"Sen benim karımsın!" dedi sertçe. Gözlerimi devirmemek için zor durdum. Kolu belime dolandığında beni kendine doğru çekti. "Benim öptüğüm, yatağıma, yastığıma kokusu sinen, teninde sebepsizce huzur bulduğum, soyadımı taşıyan o kadınsın. Benimsin, benim karımsın!"

"Ya, mal mısın?" diye öfkeyle cırladım. "İnkâr etmiyorum zaten!" Sinirden gülüyordum.

"Olayın üstünü kapatma çaban senden nefret etmeme sebep oluyor," dediğinde dudaklarımdaki gülümseme yavaş yavaş soldu. Buz gibi bakan gözleri içimi üşütürken, kırgınlığımı göstermemeye çalışa-

rak zorlukla yutkundum ve sahte bir tebessümle geri çekildim. İfadesiz ve düz bakışları ondan iyice kopmama sebep oldu. Aramıza ördüğü kalın duvar boyumu aştığında onu görmem kadar ona ulaşmam da artık çok zordu.

Sabahtan beri sorduğum soruyu tekrar edip, "O nerede?" diye sordum.

"Yanlış," dedi. "Sorman gereken soru bu değil. *Ona ne yaptın*, diyeceksin."

Kalbimdeki korku katlanarak arttığında gözlerimdeki endişe de giderek arttı. "Ona zarar veremezsin," dedim, buna inanmak istemeyerek. Karşımda, hayatım boyunca belki de eşi benzerine rastlamayacağım kadar suça batmış olan dünyanın en kötü adamı duruyordu. Emrettiği hiçbir şey geri çevrilmez, sorgulanmazdı. O, *biri ölecek*, diyorsa ölürdü.

Yaşatmak da öldürmek de onun elindeydi. Şimdilik ne olacağı muamma olsa da Devrim'i ondan ne kadar koruyabilirdim, bilmiyordum.

Gözlerinde onun için ölüm vardı. Gözleri bugün olmasa bile bir gün onu öldüreceğini bas bas bağırıyordu ve bu his boğazımı düğüm düğüm ediyor, acı kördüğüm gibi kalbime sarılıyordu.

Keskin Ardıç Alacahan, ölümün ta kendisiydi.

O, korktuğum her şeydi.

O en büyük korkum olan karanlığın ta kendisiydi ve bir gün cazibesine kapılıp, o karanlığa hapsolmaktan delicesine korkuyordum.

Ben onu her ne kadar tanıdığımı sansam da aslında onu hiçbir zaman tam anlamıyla tanıyamayacaktım. Buna izin vermezdi.

"Sana bunu düşündüren nedir?" dedi aklımı karıştıran bir sesle. "Sana ona zarar vermeyeceğimi düşündüren şey ne, İzgi?"

Ağır ağır yutkundum. "Ona zarar verecek olursan beni kaybedeceğini çok iyi biliyorsun," diyerek onu tehdit ettim. "Meclisin verdiği kararı, hiç kimseyi umursamayacağımı ve kuralları çiğneyerek senden boşanacağımı çok iyi biliyorsun, Keskin," dediğimde asabı bozulmuş gibi güldü.

Bana doğru bir adım attığında uzun boyundan dolayı kafamı kaldırmak zorunda kalırken o, yavaşça kafasını bana doğru eğdi ve katran karası gözleri yeşillerime saplandı.

"Seni kaybetmekten korktuğumu mu zannediyorsun?" dedi alayla.

"Korkmuyor musun?" dedim sorgu dolu bir sesle. Vereceği cevabı merakla beklerken kalbim sessiz kaldığı her saniye korkuyla çarptı.

Dolgun dudakları aralandığında, "Hayır," dedi ve içimde heye-

canla yükselen kız çocuğunun hayal kırıklığıyla ona bakmasına sebep oldu. "Seni kaybetmek, beni korkutmuyor." İçimi sıcak tutabilecek bütün kelimelerin üzerini buzdan duvarlarıyla örttü.

Sustum. Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Sol yanımda derin bir sızı meydana gelirken tırnaklarım avuçlarıma kuvvetli bir baskı uyguladı. Üzerime yıkılanların altında rahat nefes alamıyordum. Bir düş görmüştüm dün gece. Şimdiyse hayal kırıklığından ibaretti o düş.

"Benden bir şeyler saklayan, her fırsatta yalan söylemekten çekinmeyen bir kadının yokluğu beni korkutmaz."

Acı, kaburgalarımın arasında kendine yer edindiğinde bir kez daha en iyi yaptığım şeyi yapıp gülümsedim. Acımı gülümsememin arkasına saklarken tırnaklarım daha çok kanattı avuçlarımı. "Öyle mi?" dedim alayla.

"Öyle," dedi.

Peki, dercesine başımı salladım. "Bir gün sana bu sözünü hatırlatırım," dedim öfkeyle. "Bugünü sakın unutma. Çünkü ben asla unutmayacağım," dedim kırgın bir şekilde. Gözlerindeki boşluk hissinde savrulup, dururken sıkıntıyla iç çektim. Kara gözlerindeki buz gibi ifade içimi üşüttü. Bir süre süren sessizliğin ardından, "Onu görmek istiyorum," dedim.

"Bulduğunda bana da haber ver," dedi düz bir sesle. İki elini birden cebine soktuğunda omuzları dikleşti. "Ama öldüğünden emin ol," dedi ve gülümsedi. "Habersiz bırakma beni."

Kalbim korkuyla çarparken, "Ne?" dedim dehşetle. "Ne saçmalıyorsun?"

"Kim olduğunu öğrendiğimde yakalayıp getirmeleri için adamlarımı yollamıştım. Ellerinden kaçırmışlar ama bu ağır yaralı olduğu gerçeğini değiştirmiyor," dediğinde bir kurşun yemiş gibi sarsıldığımı hissettim.

"Sen onu, senin işe yaramaz adamlarından mı sandın?" dedim öfkeyle. Kaşları çatıldı. Katran karası gözleri öfkeyle koyulaştı. "Yüzbaşı o. Onu öldürmek o kadar kolay mı?"

Bakışları kısıldığında, "Benim sabrımı sınama, İzgi," dedi sertçe. "Çizgiyi aşma. Adımını attığın yerlere dikkat et. Dahil olmak istediğin sınırlarım, senin sonun olur."

"Kimin kimin sonu olacağı tartışılır yalnız," dedim kışkırtıcı bir sesle. "Senin sınırların benim," dediğimde iddialı sözlerime karşılık kaşları havalandı. "Seni yıkmasını da iyi bilirim."

"Onu zamanla göreceğiz," dedi buz gibi bir sesle. Bana arkasını döndüğünde sıkıntılı bir nefes aldım.

Gitmek için hareketlendiğinde, "Keskin," dedim ve durmasını sağladım. "Gerçekten onun nerede olduğunu bilmiyor musun?" diye merakla sordum. Aramızda yine bir sessizlik oluştuğunda ifadesiz gözleri gözlerimde gidip geldi ve hiçbir şey söyleme gereği duymadan, bana arkasını dönüp odadan çıktı.

Zaten günün sonunda herkes bana arkasını dönüp giderdi.

Ben hep geride bırakılan, gözden çıkarılan olurdum.

Hep de öyle kalacaktım.

Kalbime astığım bir urgan vardı. Etrafını bir yılan gibi saran ve içimi bir zehir gibi yavaş yavaş çürüten bir urgandı. Ölümü ayağıma kadar getiren ama öldürmeyendi. Benim hayatım, herkesin cehennemiydi.

"Kafayı yiyeceğim ya!" dedim salonda dört dönerken. "Yer yarıldı da içine mi girdi bu adam?" dedim sitemle. Ali'den hâlâ haber yoktu.

Karşımda rahatça oturan Sinan'a öfkeyle baktım. Ali tam üç gündür ortalıkta yoktu. Hiçbir yerde bulamamıştım onu. Bir haber de yoktu. Gün geçtikçe korkum artıyordu. Keskin'le en son görüştüğümde yaralı olduğunu söylemişti. Şimdi kim bilir ne haldeydi.

Sinan gayet sakin bir şekilde, "Abartmıyor musun İz?" dedi. "Ali bu, bakar başının çaresine. Elbet çıkar bir yerlerden. Boşuna telaş ediyorsun."

"Yaralı diyorum, yaralı!" diye öfkeyle bağırdım. Malikâne günlerdir çok sessizdi. Evdeki hiç kimseyle konuşmuyor, herhangi bir iletişimde bulunmuyordum. Keskin eve gelmiyordu. Defalarca kez aramama rağmen telefonlarımı açmamıştı. İdil'den bilgi almak istemiştim ama o da hiçbir şey söylememiş ortadan kaybolmuştu. "Tek başına ne kadar idare edebilir sanıyorsun?"

Göğüs kafesim her nefes aldığımda sertçe inip kalktı. Günlerdir ilaçlarımı içmediğim için dengem bozulmuştu. Yemek yemiyor, uyumuyor, ev ve karakol arasında gidip geliyordum. Devrim Ali'den hiçbir haber alamamak beni endişelendiriyordu.

Nereye gitmiş olabilirdi? Koca şehirde nerede arayacaktım onu?

Evin kapısının açılma sesini duyduğumda hemen ardından adım sesleri işittim. Birkaç dakika sonra salona giren Keskin, İdil ve Douglas çarptı gözüme. Hemen arkalarında Funda ve abisi göründüğünde sinirle güldüm. Sinan oturduğu yerden toparlandığında kaşlarını çatarak bana baktı. Bakışlarım yemek masasına yığdığım bilgisayar ve kâğıtlara çevrildi. Konumu hâlâ kapalıydı. Ciğerime batan kıymığı

görmezlikten gelmeye çalıştım. Kaşınan yaramı deşmedim. Avcumu bastırmadım.

Onun buz gibi bir sesle, "Bahçeye çıkalım," dediğini duydum. "Burası biraz dağınık ve fazla kalabalık, rahat edeceğimizi sanmıyorum." Kalabalıktan kastı sanırım bendim. Varlığım onu rahatsız ediyor olmalıydı.

"İz?" Aylin'in sesiyle omzumun üzerinden ona baktım. Elinde bir yemek tepsisi tutuyordu. "Günlerdir doğru düzgün hiçbir şey yemedin. İlaçlarını da içmiyormuşsun, Ayşen abla söyledi. Bir yere yığılıp kalacaksın diye ödüm kopuyor. Lütfen biraz da olsa bir şeyler yiyip ilaçlarını alır mısın?" dediğinde çoktan yanıma gelmiş, elindeki tepsiyi yemek masasına bırakmıştı.

"İstemiyorum, Aylin," dedim bıkkınlıkla. "Israr etme lütfen."

"Abi," dedi gözlerini ona çevirerek. "Sen bir şey söyle bari. İki lokma bir şey yesin en azından," dediğinde abisinden beklediği yanıtı alamadı.

Gülümsedim.

Aylin itiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki Sinan araya girerek, "Üzerine gitme," dedi. "Midesi kötü bu aralar. İlaçları alınca dengesi şaşıyor. O yüzden şu an için almaması daha iyi olur." Aylin tereddüt etse de bir şey söylemedi. Sinan'ın bakışları bana döndü. "Sen de git, üzerini değiştir. Seninle karakola gidelim. Bir haber var mı yok mu sorarız," dedi tok bir sesle.

Bakışlarım üzerime düştüğünde saten, lacivert, mini bir gecelikle ve üzerime aldığım sabahlığımla durduğumu fark ettim.

Sıkıntılı bir nefes verdiğimde, "Değişen bir şey olsaydı haber verirlerdi, Sinan," dedim. "Hem zaten sistemdeyiz şu anda. Bir şey olursa direkt bildirim düşecektir." Göz ucuyla onlara doğru baktığımda bahçeye gitmek için hareketlendiklerini fark ettim. Günler sonra eve gelmişti ve yüzüme bile bakmıyordu.

Adımlarımı yemek masasına doğru atmıştım ki gözümün önüne inen perdeyle dengem şaşarken bir yerlere tutunma ihtiyacı hissettim. Kısa bir an için karanlığa hapsolduğumu sanarken yerin ayaklarımın altından kaydığını hissetmiştim.

"Hop, hop, hop!" Sinan'ın kolları sendeleyen bedenimi yakaladı. "Yemin ederim, sen insanı verem edersin, İz!" dedi kızgınlıkla ve beni sandalyeye dikkatlice oturttu. "Derdin ne, anlamıyorum ki!"

Parmaklarım şakaklarıma baskı yaparken vücudumun titrediğini fark ettim. İstemsizce olan bir şeydi ve titreyen ellerimle bacaklarım bana hiç yardımcı olmuyordu.

"İç şunu." Nereden getirdiğini bilmediğim, içi su dolu bardağı dudaklarıma yaslarken yavaş yavaş yudumladım. Sinan sıkıntıyla, "Böyle olmaz, İz," dedi. Yüzümü kapatan saçlarımı geriye doğru yatırdım. Sinan'ın yüzünde benim için yer edinen endişe dolu bir ifade vardı. "Biraz dinlenmen gerek. Bu şekilde onu bulamazsın."

"İyiyim ben," dedim huysuzca. "Uykusuzluktan oluyor öyle arada," dedim cılız bir sesle. Midem çok kötüydü. İçtiğim su bile midemi bulandırıyordu.

"Bok iyisin!" dediğinde ofladım. "Yemin ederim, bezdim senin bu inadından!" diye homurdandı. "Kendine bakmıyor diye Atıf amcaya şikâyet edeceğim seni! Zaten adam son çıkan raporlarını görse doktorlardan önce o yatırır seni hastaneye!"

"Abartma, Sinan," dedim gülerek. Nefesimin ciğerlerime yetmediğini hissedince, "Ben üzerimi değiştireyim, daha sonra da biraz hava alalım mı?" dedim kaçarcasına.

"Olur," dedi düz bir sesle. "Bekliyorum."

"Tamam," diyerek oturduğum yerden ayaklandım.

Bir yangının içinde, alevlerin bana ulaşmasını beklerken kül olduğumun farkında bile değildim.

Altımda krem rengi, bol paça, yüksek bel bir pantolon varken üzerimde straplez, kahverengi bir bluz ve ayağımda kahverengi *stiletto* vardı. Kahverengi ceketi, hava çok sıcak olmasına rağmen deli gibi üşüdüğüm için almak zorunda kalmıştım. Ellerim dizginleyemediğim bir şekilde tir tir titriyor, sol kolum derin bir sızıyla yanıyordu.

Sinan'ı salonda bulamayınca ön bahçeye çıkmış, orada da bulamamıştım.

Merakla bana bakan korumalara, "Sinan'ı gördünüz mü?" diye sordum.

Aybars, "Kendisi arka bahçede, efendim," dedi. "Keskin Bey'in yanında." Başımı onaylayarak salladığımda gitmek için hareketlenmiştim ki aşağıya inmeden önce bir benzerini tekrar yaşadığım ve tırabzanlara tutunmasam merdivenlerden yuvarlanacağım bir hissi tekrar yaşadığımı fark ettim. Yerin ayağımın altından kayma hissi tekrar baş gösterdiğinde, boşluk hissi bütün bedenimi sardı. Aybars tarafından son anda tutulmasam az kalsın yeri boylayacaktım.

Endişeyle, "İz Hanım!" dediğini duydum belli belirsiz. Kulaklarımda sağır edici bir uğultu varken zihnimde çıldırmama sebep olacak keskin bir ağrı hâkimdi. Gözlerimin önü bulanıkken karşımda olan

kadını kızıl saçlarından seçtim. İdil'in sesi kulaklarıma ulaşmıyordu ama konuştuğunu hareket eden dudaklarından zar zor fark edebilmiştim. Bacaklarımda hissizlik baş gösterdiğinde vücudum çuval gibi Aybars'ın kollarının arasına yığıldı.

Gözlerimin kaydığını hissederken nefesimi kesen ve acıyla inlememe sebep olan sol kolumdaki sızı tekrar başladı. Birileri tarafından sarsıldığımı hissediyordum. Etrafımda belli belirsiz bir uğultu varken boncuk boncuk terlediğimi fark ettim. Gözkapaklarımda tonlarca ağırlık hissi vardı ve bir el onları açmak için zorladı ama kayan gözlerim o kişiyi seçmemi imkânsız kıldı.

Bilincim derin bir karanlığa gömülmeden hemen önce bedenim biri tarafından havalandı ve vücudum bez bebek gibi kollarında olduğum kişinin üzerine yığıldı.

Bazı şeyler kaybedilmeden fark edilmiyor, değeri anlaşılmıyordu. Bazen bazı şeylerle yüzleşmek için sevdiğimiz insanların ölümün eşiğine gelmesi gerekiyordu. Eğer telafi edilmezse o an hatalar, bir mezarın başında kardelen çiçeğiyle dikilirdi elinde koca adamlar.

Keskin Ardıç Alacahan, bir hastanenin koridorlarında dört dönerken içeride müdahale edilen kadın için kalbinde büyük bir korku yer edinmişti. Bahçede onu kendinden geçmiş bir halde bulduğunda gördüklerinin bir sanrıdan ibaret olmasını canı gönülden dilemişti.

Yol boyunca onunla konuşması için sarsıp durmuş, gözlerini açması için büyük bir umutla beklemişti ama ne ona cevap vermişti ne de yeşilleri değmişti gözlerine.

Yoğun bakımdaydı. Durumu ağırdı. Kalbi dayanamamış, büyük bir krizin eşiğine gelmişti. Üzülmemesi, stres yapmaması gerekiyordu. Korkmaması, tedirgin olmaması gerekiyordu ama bu kavramlar karısının hayatının göbeğindeydi. Bu üç günde ilaçlarını almayı bıraktığı ve düzensiz bir rutin halinde olduğu için bu da hasta kalbini kötü etkilemişti.

Yoğun bakımdan telaşla koşuşturan bir hemşireyi takip etti gözleri. Adımları olduğu yere çakılı kalırken koridordaki herkesin bakışları hemşirenin üzerindeydi.

Hemşire, asistan olan genç bir çocuğa panikle, "Reha Hoca'ya haber ver hemen!" dedi. "Hastanın değerleri düşüyor! Müdahale edilmesi gerek!".

Bazı kelimeler vardır hayatta. Kimi mutlu eder kimi heyecanlandırır, kimi umutla dolmamıza kimi hevesle beklememize sebep olur.

Kimi sözler ise birer kurşun görevi görür hayatta. Bir kez söylenir, bir kez işitilir ama zihinde o kelime yıllarca kendine yer edinir. Ruhunda büyük bir yara açar.

Douglas, Batur ve İdil ne diyeceğini, ne yapacağını bilemez bir haldeyken Funda'nın yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme hâkimdi ve o anda kimse bunu fark etmedi. Sinan sandalyeye yıkılırken hayatı boyunca bu kelimenin İz için ne kadar çok söylendiğini düşündü.

Hastaneye yaşatmak için getirdiği kardeşinin her seferinde ölümün ucunda olduğunu, kalbinin artık atmadığını işitmek, aynı acıyı defalarca kez yaşamasına sebep oluyordu ama bu durum artık tepkisiz kalmasına da yol açmıştı.

İz için umudunu keseli çok olmuştu. Hasta kalbinin ne kadar dayanacağını bilmiyordu ama hiç beklemediği bir anda onu vuracağını biliyordu.

Bakışları koridorun ortasında kalakalmış olan adamı buldu. Katran karası gözlerine yerleşen korku dolu ifade Sinan'ın şaşırmasına sebep oldu.

Sinan kendi kendine *alışır*, dedi. *O da artık alışır İz'in bu krizlerine. Belki de kabullenir bir gün İz'in zamansız gidişini.*

Öylesine zordu ki Sinan için bu durum. Kardeşinin acısına alışmak zorunda kalmak onu kahrediyordu.

Keskin, nefesinin kesildiğini hissederken kulaklarında defalarca kez yankılandı hemşirenin sözleri. Parmaklarını saçlarından geçirdiğinde ruhunu ele geçiren azap dolu acıya anlam veremedi. Gömleğinin ilk iki düğmesini koparırcasına, açarken nefes alamadığını hissediyordu. Neden böyle hissediyordu? Bu kadın neden her seferinde ona kendini bu kadar garip hissettiriyordu? Sekiz senenin sevdası bu kadar ağır mıydı? Böyle çıkmazda mı bırakıyordu?

Telaşından içeriye akın eden doktorları görmedi gözleri. Camın arkasındaki yansımaya baktığında ruhsuz bir şekilde yatakta yatan kadını gördü. Doktorlar tarafından şok cihazıyla yapılan müdahaleyi izledi. Yataktaki bedeni her havalanıp, cansız bir bebek gibi geri düştüğünde kalbindeki acı katlanarak arttı.

Dilinden dökülen kelam can yaksa da kendisine henüz itiraf edemese de farkında olmasa da camın arkasında müdahale edilen kadını kaybetmekten delicesine korkuyordu Keskin Ardıç Alacahan. *Korkmuyorum*, deyip inkâr etse de korkuyordu. Yıllarca beklemişti onu. Şimdi kavuşmuşken kaybetmek istemiyordu.

O ceylan gözlerine yeniden bakabilmek için her şeyi feda etmeye hazırdı.

Karısı için yeni bir direniş başlatmaya çalışacak kadar gözü kara bir adamdı.

Tıpkı ona olan sevdasının çoğu şeyi görmezlikten gelmesine sebep olduğu gibi.

İhanetini bile.

Genzime dolan ilaç kokusu midemin bulanmasına sebep olurken kirpiklerim ağır ağır aralandığında baygın bakışlarım bana hiç yabancı gelmeyen hastane odasını buldu. Monitörden çıkan kalp atışlarımın ritmik sesi odayı dolduruyordu. Bakışlarım sol tarafıma döndüğünde gördüğüm şey uzun zamandır üşüyen kalbimi sıcacık etti.

Keskin'in sıcak avcu serum olmayan elime sarılıyken yüzünü de koluma yaslamış, kaşları çatık bir şekilde uyuyordu. Ağzımdaki oksijen maskesi beni bunaltırken çıkarmak istedim ama üzerimden tır geçmiş gibiydi. Öylesine bitkin hissediyordum ki parmağımı kıpırdatacak halim yoktu.

Odanın kapısı, hemşire tarafından ses çıkarmamak için dikkatle açıldı ve uyandığımı gören hemşire gülümsedi.

Elinde iğnelerle içeriye girerken, "Uyanmışsınız," dedi. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye merakla sordu. Oksijen maskesini çekip çıkardığında derin bir nefes aldım.

"Ne oldu?" dedim kuru bir sesle. "Sorun neymiş? Neden buradayım?"

Yüzünde can sıkıcı bir ifade yer edindiğinde bakışları Keskin'e düştü ve tekrar beni buldu. "Doktorunuz gerekli bilgiyi eşinize verdi ama sizi de bilgilendirmekte fayda var," dedi sıkıntıyla. "Kalbinizin durumu pek iyi değil, İz Hanım," diyerek başladı konuşmasına. "Kalbinizin etrafını çevreleyen damlarlardan ikisi tıkalı durumda ve bu da kalbinizin normalden çok daha yavaş çalışmasına sebep oluyor. İlaçların sizi halsiz düşürmesinin ve kendinizi sürekli olarak bitkin hissetmenizin sebebi bu." Kısa bir ara verdikten sonra tekrar devam etti. "İki gün önce geçirdiğiniz kalp krizinin nedeni ise kanınızın pıhtılaşması ve kalbinizin etrafındaki damarların sizi halsiz düşürmesinden sebep. Tahlil sonuçlarınıza göre düzenli bir beslenme programınız yok. İlaçlarınızı da düzgün kullanmadığınız için kalbiniz maalesef tedaviye yanıt vermiyor." Hemşire konuştukça, Keskin kıpırdanıp durmuş, en sonunda uyanmış ve elini ensesine atarak sıvazlamıştı. *Kalbiniz maa-*

lesef tedaviye yanıt vermiyor, dediğinde boğazıma takılan yumru yutkunmamı engelledi.

"Ne yapılması gerekiyor?" diye sordum cansız bir sesle.

"Yeni bir kalp nakli olmanız gerekiyor," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Eğer önümüzdeki bir ay içinde bu nakil gerçekleşmezse size uzun bir süre yaşayacağınızın garantisini veremeyiz."

"Bir ay içinde kalp nakli olmam imkânsız," dedim umutsuz bir sesle. "Şimdi başvuracak olursam kim bilir kaçıncı sırada yer almış olacağım. Durumu benden daha acil olanlara öncelik ver-"

"Senin durumun da yeterince acil değilmiş gibi konuşup durma!" dedi bir anda öfkeyle. Uykusuz ve yorgun görünüyordu. Hemşire serumumu çıkarırken araya girmedi. Serumun yenisini taktıktan sonra bizi yalnız bıraktı.

"Kimsenin hakkına girmeyeceğim." Kaşlarım alayla havalandı. "Hem sanki çok umurundaymışım gibi konuşup durma," diye homurdandım. "Sinir oluyorum."

"Ucu sana dokunan her şey beni ilgilendirir," dedi sükûnetle. "Uğrayacakları yol senin yolunsa beni meraklandırır. Ve evet, İzgi. Sözkonusu sensen her şey fazlasıyla umurumda." Kaburgalarımın altındaki kelebekler hareketlendi. "Umarım bu cevap yeterli olmuştur. Senin aksine ben gayet net bir insanım," dedi imayla.

"Dengesiz misin sen?" dedim öfkeyle. "Dün öyle demiyordun ama. Hayatındaki yerimin ne kadar kıymetli olduğunu anlaman için her seferinde bu yatağa yatmak zorundayım, değil mi?" dedim kırgın bir şekilde. Cevap vermedi. İtiraz etmedi. "Öyleyim," dedim buruk bir tebessümle. Boğazımı temizlediğimde rahatsız edici hissi gidermeye çalıştım. "Yastığımı düzeltip su verebilir misin?" dedim yüzüne bile bakmadan. "Kılımı kıpırdatacak halim yok."

Oturduğu yerden beni bekletmeden ayaklandığında önce dikkatlice elini başımın arkasına yerleştirdi ve beni doğrulttu. Yastığımı düzelttikten sonra komodinin üzerindeki sürahiden bir bardak su doldurdu ve içmeme yardım etti.

Geri çekilip, "Senin için çoktan kalp bulundu," dediğinde anlam veremeyerek ona baktım. Kaşlarım çatıldı. Yattığım yerde iyice doğruldum. "En kısa sürede İsviçre'ye gidiyoruz. Ameliyatı orada olacaksın," dedi kesin bir dille. İtiraz etmek istesem de hem yeni bir tartışmaya girecek halim yoktu hem de o böyle kendinden emin bir şekilde karşımda dururken itiraz edemedim.

O nakil gerçekleşmeyecekti.

Kalbim bir moloz yığınının altında kalmadan önce nasıl biriydim? Hastalık ruhuma işlemeden önce nasıl hissediyordum?

Ölmeyecek gibi. Hiç ölmeyecek gibi.

Dün hastaneden ayrılmış ve malikâneye gelmiştik. Keskin'in zoruyla odada tutuluyor, yatakta uzanıyordum. Hatice abla yemeklerimi getiriyor, ilaçlarımı içiriyor ve içtiğimden emin olmadan gitmiyordu.

Saat gece yarısını geçmişken dalgın bakışlarım boydan boya cam olan duvardan gözüken ormandaydı.

Devrim hâlâ ortada yoktu. Sinan durumun ciddiyetine yeni varmış gibi her yerde yana yakıla onu arıyordu. Günlerdir yaralı bir halde nerede ve ne yapıyor düşüncesi onu deli gibi merak etmeme sebep oluyordu.

Keskin öfkeden delirmiş durumdaydı. Ben Devrim'i aramak için her hamlede bulunduğumda kendi içinde yerini sorguladığını biliyordum. Ölüm yakınıma uğramadığı sürece Keskin değil yanıma uğramak, yüzüme bile bakmıyordu.

Yataktan doğrulduğumda ayaklarımı aşağıya sarkıttım ve sıcak zemine bastım. Vücudumda bariz bir uyuşukluk hâkimken hareketlerim, ayağa kalktığım için dönen başım yüzünden oldukça yavaştı. Dikkatli ve küçük adımlarla kapıya ulaştım. Üzerimde koyu yeşil, şortlu bir pijama takımı vardı. Saçlarım gelişigüzel bir şekilde toplanmıştı. Bakışlarım koridordaki yuvarlak aynadaki aksime takılı kaldığında ne kadar dağınık göründüğümü fark ettim.

Dudaklarım ve yüzüm ölü gibi solmuş, yanaklarım içe çökmüştü. Saçlarımı dağınık bir ev topuzu yapmıştım. Solgun görüntümün en büyük sebebi yediğim her şeyi birkaç saat içinde kusmamdandı. Her gün üç öğün yediğim yemekler yüzünden durmaksızın kusuyor ve bitkin bir şekilde kendimi yatağa bırakıyordum. Boğazımda sürekli kusmamdan ötürü yakıcı bir ağrı vardı. Yutkunurken bile zorlanıyordum.

"İz?" Merdivenlerde beni fark eden Sinan, oturduğu bilgisayarın başından anında ayaklandı ve hızlı adımlarla yanıma ulaştı. "Niye kalktın? Dinlemen gerekiyor, ben hallediyorum her şeyi," dedi ve beni kolumdan kavrayarak, küçük adımlarla kanepeye ulaştırıp dikkatlice oturttu.

Keskin, arkadaşları ve ona bir şeyler anlatan İdil bahçedeki verandadaydı. Sanki hissetmiş gibi onun bakışları camın arkasından içeriyi bulunca vücudumu derin bir ürperti kapladı ve bakışlarımı hızla ondan çektim.

Sinan'a dönüp merakla, "Var mı bir haber?" diye sordum.

"Yok!" dedi sıkıntıyla. "İstanbul'da bakmadığım, sormadığım yer kalmadı. Hayır, nereye gidebilir ki?" Zihnimde bir şimşek çaktı. "Kimsenin bilmediği, onu bulmamızı bile imkânsız kılacak nereye gitti ki? Koskoca İstanbul'da ne yapı-"

Bir anda heyecanla, "Ev!" dedim. Gözlerim günler sonra ilk kez canlı canlı baktı ona. Salonun sürgülü kapısının açıldığını ve adım seslerini duydum.

Sinan, "Ne evi?" diye merakla sordu.

Oturduğum yerden hızla ayaklanırken, "Ali'nin, Sinan!" dedim. "Ali'nin Kilyos'ta bizim için aldığı ev! Oradan başka bir yere gidemez! Hem gözden uzak hem de ev ormanın içinde olduğu için bulması çok zor olur." Durmadan konuşuyor, yerimde duramıyordum.

"Tamam, söyle adresi sen bana. Ben gidip bakayım."

"Bulamazsın," dedim. "Bütün ormanı karış karış arayıp kaybolursun içinde. Seninle gelmem daha iyi olur. Hem evin yerini bilen tek benim şu anda." Rahat bir nefes aldım. "Anahtarları hâlâ saksının altındadır kesin. Hep oraya koyar. Biraz beklersen eğer hemen üzerime bir şey alıp geleyim."

Sinan başını sallayarak beni onayladığında gitmek için hareketlenmiştim ki dudaklarımdaki gülümseme, onun katran karası bakışlarıyla kesişince olduğum yere çakılı kaldım.

Duymuştu.

Bizim, demiştim ve o bunu duymuş, içindeki yerimi tamamen yitirmeme sebep olmuştum.

Kara gözlerinde ifadesiz bir bakış hâkimken heybetli bedeninin gerildiğini fark edebiliyordum. Kemikli ve sert çehresinde katı bir ifade vardı.

Artık ona istesem de ulaşamazdım. Çünkü aramıza ördüğü şey koca bir duvardan çok daha fazlasıydı.

Gitmekle gitmemek arasında kaldığımda kararımı vermek için tereddüt etmedim. Ona arkamı dönüp merdivenleri hızla ikişer ikişer çıktım.

Devrim'in bana ihtiyacı vardı.

Belki onun da sana ihtiyacı vardır, İz. Belki de en çok şu anda onun sana ihtiyacı vardır. Herkesten çok hem de.

Odaya girdim ve üzerime bir ceket aldığımda, içimde kalbimi delik deşik eden o sesi susturdum.

Gecenin karanlığında ormanda ilerlerken zar zor hatırladığım eve ulaşmamıza dakikalar kalmıştı. Evden çıktıktan sonra onların da peşime takıldığını biliyordum ama şu anda bunu umursayacak durumda değildim. Ambulanstaki doktorlar ve polis memurları hemen arkamızdayken gölün kenarına inşa edilmiş olan ahşap ev gözüktü. Beraber ektiğimiz çiçeklerle dolu olan bahçesinde benim için bir salıncak ve hamak vardı. Bahçede aynı zamanda bir yemek masası vardı ve her şey yerli yerindeydi. Bıraktığım gibiydi. Ben nasıl bırakıp gittiysem öyle kalmıştı.

Gecenin karanlığında ay gibi parlayan kızımı fark ettim. İnci beni gördüğünde sevinçle şaha kalkarken dikkatlice yelesinden kavradım. Beyazlığında kızıl kan vardı ama bu kan ona ait değildi.

Onu sakinleştirmek adına saçlarını okşarken, "İnci," dedim. "Kızım." Bir kez daha havalanıp kişnediğinde geriye doğru çekildim ve toynaklarını defalarca kez yere vurmasını izledim. "Ne oldu?" dedim korkuyla. "Ne oldu, kızım?" Yüzünü avuçlarıma yasladığında bu sefer kişnemesi sessizdi. Ah ediyordu sanki. "O burada mı?" diye sorduğumda gözlerinin en içine diktim gözlerimi. Başı belli belirsiz evi işaret ettiğinde yelesini bıraktım ve avcumda sıkı sıkı tuttuğum silahımla eve doğru adım attım. Titreyen ellerimle kapıyı zorlukla açarken tanıdık koku burnuma doldu ve geçmiş, bir şerit gibi gelip geçti gözümün önünden.

İçeriye doğru adımladığımda vestiyerdeki hırkam gözüme çarptı. Anahtarlığın yanındaki kutu bana hiçbir şey hissettirmedi. Buz gibiydi içim.

Merak ettiğim tek şey iyi olup olmadığıydı. Ne bu ev ne de geçmiş umurumdaydı.

Salona gitmeden önce koridorda kalan odadaki masanın üzerinde bir kutu vardı. İçi davetiyelerle doluyordu. Düğün davetiyelerimizdi. Devrim o zaman daha babamla konuşmamış olmama rağmen heyecanla yaptırmak istediğini söylediğinde heyecanına eşlik etmiştim.

Adımlarımı korka korka içeriye atarken kan kokusu midemin bulanmasına sebep oldu. Salona girdiğimde bu evin artık bana ne kadar yabancı olduğunu fark ettim. İz'e yuva olmuştu belki bir zamanlar ama artık uğramayacağı tek yer bu ev olabilirdi.

Kanepede kanlar içinde yatan adam çarptı gözüme. Yıllar evvel gülerek sohbet ettiğimiz o kanepede kanlar içinde yatıyordu şimdi. Yarası sarılıydı. Büyük ihtimalle kendisi müdahale etmişti ama sargı kana bulanmıştı.

Telaşla ona doğru koşarken, "Devrim," dedim ve eve dolan ayak seslerini işittim. Kanepenin yanına çökerken ellerim yanaklarını buldu. Ateşi vardı. "Devrim," dedim bir kez daha onu sarsarak.

Ambulans doktoru beni kenara çekerek, "Hanımefendi, lütfen izin verin," dedi. Onlar Devrim'in yarasına müdahale ederken gözlerimi bir an olsun çekmedim üzerinden.

Kirpikleri ağır ağır titrediğinde, "İz," dedi acı dolu bir sesle. Yeniden yanına vardığımda beni hissetmesi için kolunu tuttum.

"Buradayım," dedim fısıltıyla. Koyu kahveleri baygın bir şekilde beni bulduğunda acısına rağmen gülümsedi.

Kesik kesik nefesleri arasından, "Yeniden bu evde olduğunun hayalini o kadar çok düşledim ki," dedi. "Şimdi gerçek misin yoksa bir hayalden mi ibaretsin, anlayamıyorum."

İyice ona doğru yaklaşıp, "Buradayım, Ali," dedim. Yıllar sonra ona olan kırgınlığımı bir yana bıraktım ve ona yeniden *Ali*, diye seslendim. "Hayal değil, gerçeğim."

"Hemen hastaneye gitmemiz gerek. Yarası enfeksiyon kapmış," dedi başındaki doktor. "Daha fazla zaman kaybedemeyiz. Hastanın kan grubu ne?"

Onu sedyeye yatırırlarken onun gözleri benim üzerimdeydi.

Sinan hızla, "0-Rh+" dedi. Ali'yi sedyeyle birlikte dışarı çıkarırlarken ben de peşlerinden gittim.

Evden çıkarken yüzüme çarpan soğuk tenimi ısırdı. Sedye ambulansa yetiştirilmeye çalışılırken onun arkasından giden adımlarım Keskin'i görmemle bıçak gibi kesildi. Kara gözleri belli belirsiz Devrim'in üzerinde oyalandığında yeniden beni buldu. Gözlerindeki buz gibi soğukluk kalbimin üşümesine sebep oldu.

"Ölmesini canı gönülden isterdim," dedi alayla. Öfke kanımda kaynadı. Suratına inmek için havalanan bileğimi yakaladı ve gelecek olan tokadı engelledi. "Onun için atacağın hiçbir tokada izin vermem," dedi gazap dolu bir sesle. "Bu hayatta bana tokat atmasına sesimi çıkarmayacağım tek kadınsın ama bu tokat onun içinse eğer bil ki asla buna izin vermeyeceğim."

"Sen ne kadar iğrenç bir adamsın ya!" dedim bileğimi kurtararak. "Oradaki bir can! O adam asker!"

"Sözkonusu olan o can beni ilgilendirmiyor."

"Beni ilgilendiriyor ama!" diye bağırdım. "O adam benim arkadaşım! Beni korumakla görevlendirilmiş bir asker! O şimdi bu haldeyse bunun sebebi sensin! Nasıl hâlâ *keşke ölseydi*, diyebiliyorsun?"

Hayal kırıklığı içinde gülümseyip, "Uğruna her şeye değer sanıyordum," dedi nefretle. Katran karası gözlerinde benim için nefret vardı. "Meğer hiçbir şeye değmezmişsin sen." Kalbim paramparça olurken canımın acısından nefes bile alamadım. "Sana herkesten çok inanmak istedim, İzgi," dedi sitem dolu bir sesle. "Sana herkesten çok güvenmek, sözünü sorgulamamak istedim ama sen her seferinde sana karşı inşa ettiğim o anlayışı, inancı yıkmaktan başka bir şey yapmadın." Sanki bir elini göğsüme sokmuş ve kaburgalarımın altında saklı kalan kalbimi çekip çıkarmış ve avuçları arasında lime lime etmiş gibi hissediyordum. "Sana sorduğum her şeyde bana yalan söylemekten çekinmedin. Arkamdan iş çevirmekten geri durmadın. Sana güvenmek zaten yeterince zorken sen neden bunu imkânsız kılıyorsun? Sen neden ben sana inanmayayım diye çabalıyorsun?" diye yakardı. "Sorduğum sorulara ya hiç cevap vermeyip kaçıyorsun ya da mantıklı bir cevabın yok!" dedi öfkeyle. "Bildiğim bir şeyin cevabını sana sorarken de hâlâ gözümün içine baka baka bana yalan söylüyorsun. Sürekli kaçıyorsun. Her şeyden ve herkesten... Benden kaçıyorsun ve sana ulaşmamı engelliyorsun."

"Gerçekten..." dedim umutsuzca. "Gerçekten sandığın gibi değil. Nasıl göründüğünü biliyorum ama yemin ederim, sandığın gibi değil. Onu sevmiyorum. Onu kendi içimde bitireli çok oldu. Benim için hâlâ önemli ama bunun altında başka sebepler arama lütfen." Aramızdaki onca duvara rağmen ona ulaşmak için çabaladım. "Bir kez olsun, sorgusuz sualsiz bana güvenemez misin Keskin? Bir kez olsun şüphe etmeden duramaz mısın yanımda? Bu sandığın gibi bir şey değil. Aldığım saha görevinde beni korumak için atanan bir asker sadece. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Yemin ederim, hissetmiyorum."

Kalbimi ele geçiren umutla ona bakarken beni itmemesini diledim. Katran karası gözleri uzun uzun gözlerimde takılı kaldı. Bir kolu belime dolanıp beni sertçe kendine doğru çektiğinde dudakları dudaklarımın üzerine kapandı ve ben cevabımı aldım.

Dudakları hoyratça dudaklarımı talan ettiğinde ona karşılık verdim. Ellerim havalanıp, ensesine dolandığında belimi sıkı sıkı sararken bir elini yanağıma yasladı ve öpüşünü derinleştirdi. Dilini ağzımın içine ittiğinde dudaklarım onun için daha çok aralandı ve tutku dolu, derin ve uzun bir öpücüğü dudaklarıma bıraktı.

Soluksuz öpücüğü beni ihtirasın doruklarına sürüklerken dudakları bana yaşamı vaat ediyordu. Üstdudağımı çekiştirip bıraktığında dilini tekrar ağzımın içine itti. Dilini dilime dolarken bedenimi be-

denine daha çok çekti ve vücutlarımızın tek bir vücut halini almasını sağladı.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldığında nefes alma ihtiyacıyla dolup taştım ama buna izin vermedi. Kısa ama belli aralıklarla dudaklarımı öptüğünde uzun, tutku dolu bir öpücüğü daha bıraktı dudaklarıma ve geri çekildi.

Bu adam, dengemi sarsıyordu.

Alnım alnına yaslıyken kesilen nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. Kalbim gümbür gümbür atarken, göğüs kafesim hızla yükselip iniyordu.

"Köpek gibi korkuyorum," derken nefesi dudaklarımın üzerine vurdu. "Yemin ederim, seni kaybetmekten korktuğum kadar hiçbir şeyden korkmuyorum," dediğinde dudakları dudaklarıma değdi.

"O halde yalan mı söyledin?" dedim nefes nefese.

"Yalan söyledim," dedi karanlığa takla attıran sesiyle. Gözlerimi görmek ister gibi avuçlarını yanaklarıma yasladı ve kafamı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Uğruna bütün dünya yok edilir." Kalbim kısa bir an atmayı bıraktı. "Uğruna her şey ve herkes yok edilir," diye devam etti. "Önünü arkasını düşünmeden çıktığım bu yolda sana gelmek varsa eğer bil ki senden gelecek her şey de başım gözüm üstüne, İzgi." Elleri yüzümü okşadı. Gözlerinde yansımam vardı. "Seni bırakmıyorum. Bırakmayacağım ve artık hiç kimsenin gücü yetmez seni benden almaya." Gülümsedim. "Senin bile," dedi net bir sesle. "Ve sana güveniyorum, İzgi," diyerek beni dumura uğrattı. "Artık sana güvenmeyi ve inanmayı seçiyorum." Sesi bunu kanıtlar nitelikteydi. "Ve artık sözkonusu sen olduğunda hata yapmak istemiyorum." Öylesine dikkatli baktı ki gözlerime, kalbimin sesini duyacak olması düşüncesi beni korkuttu. "Sana güveniyorum," dedi bir kez daha. "Ve bir ömür sana inanmayı seçiyorum."

Ona bu kadar kısa sürede kapılıp gitmem delilikti. Denizde boğulmaktan korkuyordum. Onun ise bana bu kadar kısa sürede, bir ay içinde kapılıp gitmesi olacakları bildiğimden midir bilinmez, kalbimin acıyla kıvranmasına sebep oluyordu.

Ben ona hep yalan söyleyen, bir şeyler saklayan olacaktım ve o bana güvenmemekte, şüphe etmekte sonuna kadar haklı olsa da olacaklara bir çare yoktu. Amacım güvenini, inancını kazanmak ve kalbine girmekti. Sanırım bunu başarmıştım da.

Peki, bana güvendiğini, inandığını söylemek isteyen bu adamın inancını, güvenini nasıl boşa çıkaracaktım? Nasıl en başından beri

şüphelerinde haklı olduğu gerçeğini onun yüzüne vuracaktım? Katran karası gözlerinde benim yansımamın yer edindiği bu adama nasıl ihanet edecektim?

"Ben bize bir şans vermek istiyorum." Ona bakakaldım. "Ne benim senden başka yolum var ne de senin benden başka yolun var," dedi kendinden emin bir şekilde. "O yüzden ben bize ve bu evliliğe bir şans verip seninle bir ömür geçirmek istiyorum, İzgi." Derin bir nefes aldı. "Bakma şöyle," dedi kaşlarını çatarak. "Açma yeşillerini çocuk gibi kocaman kocaman."

Elim ayağım birbirine dolanırken ne söyleyeceğimi bilemedim. Kalbimde bir zelzele oldu. "Anlamadım," diyebildim en sonunda. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzü gitgide yaklaştığında gözleri gözlerimden ayrılmadı. Kalbimin ritminin hızlanmasına sebep olan bir sesle, "Karım ol istiyorum," dedi. "Kâğıt üzerinde değil, gerçekten karım ol istiyorum. Benim ol, bende kal istiyorum." Dudakları dudaklarıma değdi yine. "Eğer cevap vermeyeceksen seni öpeceğim," dediğinde ikimiz de güldük. "Dudakların dudaklarıma yaslıyken odaklanmak biraz zor oluyor." Gülümsemem büyüdüğünde dudakları daha çok sürtündü dudaklarıma. Bunu gerçekten istiyordu.

Konuşmadım. Kelimelere dökemedim hissettiklerimi. Onun yerine, onun hep yaptığı gibi dudaklarına kapanarak verdim cevabımı.

Mahvolacağımı bile bile onu kabul ettim. Bizi yaktım.

Ayışığı Kitaplığı

17. HATIRANIN İZİ

Hayat bize hiç beklemediğimiz bir anda bir zeytin dalı uzatırdı. Kendini en çaresiz, en savunmasız, en kimsesiz hissettiğin, yanlışı doğru bildiğin o anlarda sana yok gösterecek birinin gölgesi düşerdi hayatının en derinine. Kalbindeki yerin yansıması gözlerine vururdu.

Hiçbir şey bilmeden, farkında olmadan, hareket edip dururdun. Doğru bildiğin ve yapılması gereken her şeyin aslında yapılmaması gerektiğini fark ederdin zamanla.

Bunun farkına varmama sebep olan şey ise gözlerinin güzelliği karşısında, kimi zaman zamanı yitirdiğim o katran karası gözlerde yer edinen yansımamdı. İçimde, köşesine sinen o kız çocuğunun belki de ilk kez böylesine tamamlanmış hissetmesiydi. İçimdeki o eksikliğin doldurulmuş olmasıydı.

Devrim'in getirildiği hastaneye beraber gelmiştik. Acil müdahaleden sonra yaklaşık üç saatlik beklemenin ardından odaya alınmıştım. Hayatımın çoğunu geçirdiğim bir hastane yatağındaydı. Bana hiç yabancı gelmeyen bu odanın ona da yabancı gelmediğini biliyordum.

Yattığı yerde hafif doğrulmuş bir şekilde bana bakarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme hâkimdi.

Ben, "Geçmiş olsun," derken başını salladı.

"Otursana," dedi beklentiyle.

"Çok kalmayacağım," dediğimde omuzları düştü. Derin bir nefes aldım. "Bundan sonra bana eşlik etmeyeceksin," dedim katı bir sesle. "Bu doğru değil." Alayla güldü. "Hele ki artık senin kim o'duğunu bildikleri halde bu operasyonda yer alman hiç etik değil, Devrim." Tırnaklarım avuçlarımı kanattı. "Bu yolda artık tek başımayım. Bu zamana kadar yardımcı olduğun her şey için teşekkür ederim ama olması gereken bu."

"Buna sen mi karar veriyorsun?" diye sordu. "Kim olarak, İz? Beni bu ope-"

"Savcı İzgi Kara Alacahan olarak!" dedim sertçe. "Bu dosyadan sorumlu ağır ceza savcısı olarak bu görevde yer almanızı artık doğru bulmuyorum, Yüzbaşı Devrim." İfadem katı ve sertti. Bu konuşmayı en başından yapmalı ve bu durumu hiç kabul etmemeliydim. "Kat-

kılarınız için tekrardan teşekkür ediyorum. Tekrardan geçmiş olsun," dedim ve gitmek için geriye doğru bir adım attım.

Başını iki yana sallayıp, "Böyle olmaz," dedi kabullenmek istemiyormuş gibi. "Böyle kolay bitmemeli." Kahvelerinde yer edinen keder solgun yüzüne yansıdı. "Sen bizi böyle kolay nasıl bitirebiliyorsun, İz?" Konuşmak için dudaklarım aralanmıştı ki izin vermedi. "Bahsettiğim şey görev değil, biliyorsun bunu," dedi hiddetle. "Bahsettiğim şey yaşadıklarımız." Alayla güldüm. "Bahsettiğim şey geçmişimiz. Bahsettiğim şey senin beni o kadar çok severken şimdi nasıl hiç sevmiyormuş gibi bakabilmen!" diye serzenişte bulundu. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Nasıl hiçbir şey yaşamamışız gibi konuşabiliyorsun? Nasıl bitirebildin, İz? Bana bunu açıkla! Bana bunu anlat çünkü ben anlamıyorum!"

"Sen beni neden terk ettin, Devrim?"

"Bana şöyle seslenme!" diye bağırdığında saniyeler sonra odanın kapısı tıklatıldı.

Keskin'in uyarırcasına, "İzgi!" dediğini duydum.

"Bir şey yok," dedim sakin bir sesle. "Konuşuyoruz sadece." Kapının arkasındaki adamın ikna olmasa da sessiz kaldığını biliyordum *Sadece konuşacağım. Her şeyi kökünden bitireceğim ve yanına geleceğim. Sadece beni bekle*, demiştim çünkü ona.

Tekrar Devrim'e dönerek kısık bir sesle, "Ya, ben..." dedim. "Ben senin için babamı karşıma aldım. Babam evlenmemize karşı çıkmasına rağmen gidip seninle nikâh günü aldım! Gelinlik baktım!" diye sitem ettim. Kahvelerini çekmedi üzerimden. Sanki son kez konuştuğumuzu bilir gibi içindeki her şeye rağmen izledi beni. "Ben ailemi yoksaydım senin için. Ben herkesi yok sayarak sana geldim. Ben onca soruna rağmen senin gelip gitmelerine rağmen taktım o yüzüğü parmağıma. Giydim gelinliğimi, bir salonun nikâh masasında bekledim seni." Ellerimi iki yana açarak, "Sen ne yaptın peki?" dedim hayal kırıklığıyla. "Sen değil miydin görev uğuruna kendini ölü gösteren? Ben değil miydim üzerimde gelinliğimle komutanın tarafından nikâh günü şehit haberini alan?"

Geçmişim karşımdaydı. Bir zamanlar bakmaya doyamadığım kahveleri yine bana eskisi gibi bakıyordu ama benim yeşillerim ona istediği gibi bakmıyordu. Onu seven o kadın gibi bakmıyordu çünkü o kadın öleli çok olmuştu.

"Yetmedi, geri döndün ve ben yine kabul ettim seni! *Görev*, dedim kendi kendime. *Görev bu, İz. Mecburdu. Bir daha yapmaz. Bir daha*

yaşatmaz bunu sana. Vatan, İz. Vatan sağ olsun, dedim. *Vatan yeter ki sağ olsun ama sen yine yeter ki onun tarafından bin kere de olsa bu hale düş*, dedim!" Elleri yatağın çarşafını sıkı sıkıya kavramış, söylediklerimin ağırlığının altında kalmış gibi boynunu bükmüştü. "Peki, sen yine ne yaptın, Devrim?" dedim hayal kırıklığı içinde. "Sen bir kez daha bana ne kadar değersiz, kimsesiz, eksik olduğumu benden bir kez daha giderek hissettirdin. Ve içimdeki kız çocuğu işte o gün bana fısıldadı." Kahveleri titredi. Bir zamanlar karşısında titrediğim gibi. Acıdan kendimi kaybettiğim gibi. "*Annenin olmadığı, seni terk ettiği bu dünyada eksikliğini gidermesi için bir adamdan mı medet umdun*, dedi içimdeki o ses. *Ailenin gideremediği eksikliği sana hiç kıymet vermeyen o adamdan mı bekledin*, dedi bana. Ben işte o gün anladım. O gün seni kendi içimde her şeyinle bitirdim." Derin bir nefes aldım. Göğsümdeki darlığı ferahlatan bir nefes. Bakışları parmağımdaki yüzükte takılı kaldı. Kaskatı kesildi. Çekemedi bakışlarını oradan. O an sol gözünden firar eden ve çenesine doğru yol çizen gözyaşını gördüm. Kabullensin diye bir kez daha, "Bitti, Devrim," dedim. Anlasın istedim ve son kez konuştum onunla.

Başını iki yana sallayarak, "Bitemez, İz," dedi. Sanki yanlış gördüğünü sanmak istercesine, gözlerini kapatıp açtı. "Bitemez. İkimiz de biliyoruz bunu. Bir ömür gelip geçse de biz birbirimizden geçemeyiz."

"Bende bitti," dedim buz gibi bir sesle. "Ben bizi bitirdim. Ben bizden geçeli çok oldu, Devrim. Artık geçmişten gelen bir yabancıdan farkın yok benim için."

"Bende bitmedi hiçbir şey." Kolundaki serumu çekip, çıkarırken ayaklarını yataktan sarkıttı ve ayağa kalktığında acıyla inleyip yüzünü buruşturdu. Bu hali karşısında üzülmeden edemezken keşke iki medeni insan gibi ayrılsak diye düşündüm. Keşke ben de bitseydim onda da böylesine çabalamasaydı imkânsız bir şey için. "Ben bitiremedim. Bitiremiyorum. Ben geçmedim bizden. Bu yetmez mi yeniden birlikte olmaya?" dedi umutla. Elini tutmam için bana doğru uzattı. "Benim sevgim ikimize de yetmez mi İz?"

Senin sevgin bize hiçbir zaman yetmez, diyemedim. *Benim sana olan sevgim olmasaydı o birliktelik yıllarca sürmezdi*, diyemedim.

Sadece, "Yetmez," demekle yetindim ve umudunu kırdım. Hevesle uzattığı eli yanına doğru düştü ve kahvelerine derin bir acı yerleşti. Sanki benim ona dönmeyeceğimi sonunda anlamış gibi geri çekildi. Bir oğlan çocuğu gibi... Eskiden tanıdığım o oğlan çocuğu gibi is-

tenmeyen olmanın acısı bir kez daha onun omuzlarına yüklenirken benimse boğazıma koca bir yumru gibi oturdu.

"Ben onu seviyorum," dediğimde bu gerçeği kendime itiraf etmenin ne kadar ağır olduğunu fark ettim. "Yanımda olsun istiyorum. Benimle olsun istiyorum. Her şeye rağmen Devrim... Her şeye ve herkese rağmen ben onunla mutlu olmak istiyorum ama hayat her seferinde koca bir duvar örüyor aramıza ve biz o duvarı yıkana kadar birbirimizi tüketiyoruz," dediğimde sessizce beni dinledi. "Karşıma ne çıkarsa çıksın, hangi engelle karşılaşırsam karşılaşayım neden bilmiyorum. İçimdeki bu hissi durduramıyorum. Tek istediğim onunla olmak."

"Çünkü ona âşıksın," diye mırıldandı. "Farkında değilsin ama gün geçtikçe ona saplantılı derecede bağlanıyorsun." Sesimi çıkaramadım. "Görevi bırakacaksın, değil mi?" dedi fark ettiği şeyle. "Mesleğinden olmak pahasına onun için dosyadan geri çekileceksin çünkü devletine de ona da ihanet etmek istemiyorsun," dediğinde gözlerine yerleşen hayal kırıklığını gördüm.

"Neyse ne," dedim geçiştirerek. "Ne olup biteceğini zaman gösterecek bize. Senin içinse bu hayatta tek bir dileğim var," dedim samimiyetle. "Dilerim seni çok seven biri çıkar karşına." Odanın kapısı açıldı ve İdil göründü girişte. Buz mavisi gözleri ikimiz arasında gidip geldiğinde yutkundu. Bakışlarım yeniden Devrim'e döndü. Elim dostça omzuna yaslandığında dişlerini birbirine bastırdı. "Dilerim..." dedim fısıltıyla. "İçindeki o çocuğu zamanında benim gibi kabullenen, benim gibi seven ve ne olursa olsun hayatında ona yer veren birini çıkarır Rabbi'm karşına."

Acı acı gülümsediğinde, "Seni gerçekten kaybettim, değil mi?" diye sordu. Sessiz kaldım. Bu onun için yeterli bir cevaptı. Serçeparmağını havaya kaldırarak, "En azından..." dedi ve titreyen elleri odağıma girdi. "Hâlâ o çocuğun arkadaşı olduğunu ve ona küsmediğini söyle bana." Babası tarafından bile hiç sevilmemiş, hor görülmüş, aşağılanmış ve hayatı boyunca hiç arkadaşı olmayan o çocuğun hâlâ arkadaşı olduğumu bilmek istiyor gibi yalvarırcasına bana bakıyordu. Odanın kapısının gitgide açıldığını hissederken serçeparmağım serçeparmağını kavradı ve ona gülümsediğimde sol gözünden akan bir damla yaşa, sağ gözünden akan bir diğer yaş eşlik etti. Minnetle gülümsediğinde beni bir anda kollarının arasına çekti.

Bu yaptığı karşısında kaskatı kesilirken elleri sırtımı buldu ama benim ellerim iki yanımda asılı kaldı. Hem ona ümit vermemek hem de Keskin'e saygısızlık yapmamak için ona sarılmadım. Sarılmak isteme-

dim. Onun da daha fazla bana sarılmasına izin vermeden geriye doğru çekildiğimde, "Kendine iyi bak," dedim. "Seval teyzeyi de üzme. Diyarbakır'a döndüğünde de çocuklara selam söyle."

Onu operasyondan almaya yetkim yoktu. Bunu Başsavcı'yla konuşmadan halledemezdim. Sadece biraz ortalarda gözükmemesi gerekiyordu, o kadar.

"Sen de kendine iyi bak, çocuklara da iletirim selamını," dediğinde ona arkamı döndüm ve kapıda beni bekleyen adama doğru yürüdüm.

Bakışları Devrim'deyken ne düşündüğünü anlayamıyordum. Elim eline sarıldığında ilk kez onun elini ben tuttum ve bakışları anında beni bulduğunda gülümsedim. Başımı kaldırıp, ona bakarken, "Gidelim mi artık?" dedim.

"Gidelim," dedi. Kapıdan çıkarken üzerimden bir yük kalkmış ve rahatlamış hissediyordum kendimi.

Hastane koridorunda el ele ilerlerken daha sıkı tuttum elini ve aynı şekilde karşılık aldığımda önümüzde, arkamızda, sağımızda ve solumuzda korumalar belirdi. Ona doğru dönüp, "Şimdi nereye gideceğiz" diye sordum. Yan profili görüş açımdaydı ve keskin yüz hatları nefes kesiciydi. Katran karası gözleri ağır ağır beni bulduğunda birlikte hastaneden çıktık ve yüzüme vuran rüzgâr saçlarımı uçuşturdu.

"Sen nereye istersen," dediğinde nabzım hızlandı. "Bugün rotamızı sen belirle çünkü..." dediğinde gözlerini gözlerimin en derinine dikti. "Bugün benim pusulam sensin, İzgi."

Soluğum kesildi. Gün geçtikçe ona olan önyargılarım yıkılıyor, içimdeki o vahşi tarafı susturuyordum. Farkında olmasam bile ona, varlığına alışıyordum. Ve kalbimden gelen bir ses mantığımı devre dışı bırakıyor, ona ihanet etmemem gerektiğini bas bas haykırıyordu.

Bir gün kalbimi susturup mantığımla hareket etmekten korkuyordum.

Ve artık ona ihanet etmek istemiyordum.

Hastaneden çıktıktan sonra malikâneye geri dönmüştük. Bugün yaşadıklarımızdan mıdır bilinmez, yanındayken istemsizce çekiniyordum. Gözlerine her baktığımda beni öptüğü anlar aklıma geliyordu. Dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm yer edinirken kendimi buluyor ve içimde derin bir çatışma başlıyordu.

"Evde kimse yok," dedi. Salona doğru ilerlerken ben de peşinden ilerledim. "Herkes bir yere dağılmış. Ne yapalım dersin?" Bana doğru döndüğünde adımlarım durdu ve ona baktım.

"Bilmem," dedim dudak bükerek. "Benim aklıma pek bir şey gelmiyor. Ne yapabiliriz ki evde kimse yokken?"

"Birçok şey yapabiliriz aslında," dediğinde kaşlarım çatıldı. Dudaklarında hınzır bir gülümseme hâkimdi. "Henüz yeni evli çiftlerin yaptığı birçok şeyi yapabiliriz." Anladığım şeyle gözlerim kocaman açıldı. Bana doğru bir adım attığında yutkundum.

"Yaa," dedim yapmacık bir sesle. "Öyle mi?" Dibime kadar girerken sıcak nefesi yüzüme vurdu.

"Hı hı," dedi kısık gözlerle beni süzerken. "Öyle. Göstermemi ister misin? Bayılacağına ve zevk alacağına eminim."

Bir anda yerimde zıplayarak, "Ben yemek yapmaya bayılırım," dedim. Bana *ne alaka*, dercesine baktı. "Çok da güzel yaparım. Ben en iyisi sana yemek yapayım. Sonra da bahçede oturur, sohbet eder, gider uslu uslu uyuruz. Hem vakit geçirmiş oluruz beraber."

"Uslu uslu," dedi kaşlarını kaldırarak. Gülümsedi. Onun için keyif dolu, benim içinse tehlikeli bir gülümsemeydi. "Genelde yalnız kaldığımda yaramaz biri olmak tercihlerim arasındadır," dedi. Bakışlarım kısıldı. "Yani yaramaz biriyimdir." Bir kolu belime dolandı. "Yaramazlık yapmaya da bayılırım ama Uraz'ın da dediği gibi..." diyerek kulağıma yaklaştı ve sıcak nefesi kulağıma çarptı. "Ayıp şeyler her zaman önceliğimdir," dediğinde tüylerim diken diken oldu

Gözlerim kocaman açıldı. "Oldu o zaman," dedim elinin altından kaçarken. "Ben gideyim de geç olmadan yemekleri yapmaya başlayayım."

Hemen sonra koşarak hatta uçarak mutfağa kaçtım. Nefes nefese kalıp, kendi kendime sitem ederken dolaptan malzemeleri çıkardım. Hayır, yemek yapayım demiştim de ne yemek yapacaktım, onu da bilmiyordum ki. Aklıma da bir şey gelmiyordu.

"Ne yapacağına karar verdin mi?" Bakışlarım omzumun üzerinden mutfak kapısının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş olan adama döndü. Üzerinde bütün vücudunu saran ve kaslarını ortaya çıkaran, heybetini belli eden siyah bir tişört ve yine siyah bir pantolon vardı.

Omuzlarımı düşürüp, dudak bükerek, "Seçenekler arasında şu anda hiçbir şey yok," dedim. Gülümsedi. Yaslandığı yerden doğrulduğunda adımlarını bana doğru attı. "Sanırım aç kaldın," dediğimde gülümsemesi büyüdü.

"*Fettucini Alfredo*'ya ne dersin?" diye sordu yanımda bittiğinde. "İlk kez İtalya'da denemiştim ve ne zaman yolum düşse yemeden dönmem. Senin de seveceğine eminim."

"Hayır ya," dedim yüzüme buruşturarak. "Adında bile meymenet yok. Bizim mutfağımızın suyu mu çıktı?"

Neyi dert ettiğimi anlamak istercesine, "Tereyağlı, kremalı, tavuklu makarna işte, yavrum," dedi ve göz kırptı.

"Iyy!" dedim tiksinircesine. "Tereyağlı makarna hayatta yemem ben! Bir keresinde yine öyle değişik bir şey denemiştim ve midem kendine gelemedi." Beni dinlerken yüzünde yer edinen gülümseme dikkatimi dağıtıyordu. "Kokusuna bile gelemiyorum tereyağlı makarnanın. Hiç sevmem. O yüzden beni bu sefer de midemi yıkatmak için hastaneye götürmek istemiyorsan bence hiç deneme derim."

"Abartma, abartma," dedi tezgâha dönerken. "Yanına da lazanya ya da biftek yaparız," diye devam ettiğinde heyecanla ona baktım.

"Ay, biftek yapalım, ne olursun!" Şaşkınlıkla bana baktı. Ani ruh hallerim onu şaşırtıyordu. "Lazanya da olur ama biftek yapalım! Biftek çekti canım! Et istiyorum!" dedim heyecanla.

Silik bir gülümseme dudaklarında yer edinirken, "Olur, yaparız," demekle yetindi sadece.

Ellerimi çocuk gibi çırpıp neşeyle gülümsedim. "Hadi o zaman başlayalım." O tekrar tezgâha dönerken ben de makarna için malzemeleri çıkarmıştım. Doğramam gereken şeyleri bana verdikten sonra pişirme ve yapma kısmı ona kalmıştı. Ufak bir kaçamak yapmış ve koşarak odaya çıkmış, üzerimdeki rahatsız elbiseden kurtulmuş, kot şort ve buz mavisi bir gömlek giyip, saçlarımı da sıkı bir atkuyruğu yapıp bahçeye inmiş, sofrayı kurmaya başlamıştım.

Masaya bizim için iki servis açarken bardakları ters çevirmek için harekete geçmiştim ki masanın ortasına bırakılan mevsim salatasıyla eşzamanlı olarak kolu belime dolandı. Ani teması kalbimin kuş gibi heyecanla kanat çırpmasına sebep olurken gülümsedim. Her iki kolu da belime dolandı ve sırtımı göğsüne yaslarken çenesini de omzuma yasladı.

Madem bir şans istemişti... Bana, bize bir şans vermek istemişti, ona o şansı verecektim.

Yüzümden eksilmeyen gülümsememle, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Kokun..." dedi nefesini saçlarımın arasında hissederken. "Ne zaman etrafımda olsan dikkatimi dağıtıyor. Bence karnımızı daha sonra doyurabiliriz. Gün ağarana kadar uyumak çok daha iyi bir seçenek bence," dediğinde gülümsemem büyüdü.

"Sürekli yatıyorum zaten," dedim sıkıntıyla. "Hastaneden de yeni çıktım sayılır. Bunaldım artık. Normalde de sürekli evdeyim zaten," dedim kaçmak istercesine.

"Yemekten sonra?" dediğinde güldüm.

"Tamam," dedim şuh bir sesle. Arkamdaki varlığı geri çekilmedi. Aksine daha sıkı sarıldı ve bu öyle iyi hissettirdi ki sırtımı rahatça göğsüne yaslamaktan geri durmadım.

Yanında güvende hissettiğin, kalbinin kapılarını açtığın birine sarılmak bambaşka bir duyguydu. Omuzlarımdaki bütün yüklerin kalktığını, içimin huzurla dolduğunu ve hafiflediğimi hissederdim hep. Bu yüzden insanlara, sevdiğim insanlara sarılmak her daim eşsiz bir duygu olarak kalmıştır benim için.

"Ben yemeklere bakayım," dediğinde karnımdaki elleri ve belimdeki baskısı geri çekildi. Şakaklarıma bir öpücük kondururken, yanımdan ayrılıp az önce çıktığı mutfağa yeniden girdi.

Keskin, içeride yemeklerle uğraşırken Sergen bahçede belirdi ve beni fark etmesiyle duraksadı. O olaydan sonra hiç konuşmamıştık. Sergen zaten beni gördüğü her yerde kaçıp duruyordu.

"Sergen?" diye seslendim. "Gelsene. Ben de senin için masaya bir tabak daha koyayım." Onu, bana güvenmediği için suçlayamazdım. Evet, kırılmıştım belki ama o da yeni tanıdığı birine güvenmemekte haklıydı. Hele ki bütün oklar beni gösteriyorken.

"Sağ ol, yenge," dedi mahcup bir sesle. "Ama ben rahatsızlık vermeyeyim, size afiyet olsun."

Gitmek için hareketlenmişti ki, "Sergen, dur!" dedim hızla. "Ne rahatsızlığı, Allah aşkına, olur mu öyle şey?" Yanına doğru gidip gitmesin diye kolundan yakaladım. "Sen hâlâ o gün için kendini suçlu hissediyorsan eğer hissetme sakın," dediğimde bakışlarına yerleşen mahcupluğu gördüm. "Ben senin nasıl biri olduğunu kısa sürede de olsa anladım. Senin o niyetle bana yaklaşmayacağını biliyorum. Zaten pişman olduğunu da görüyorum ve seni bu konuda da suçlamıyorum. Sen de lütfen kendini bu konuda suçlu hissetme."

"Dile getirmesen de seni kırdım, İz," dedi sıkıntıyla. "Bir özür bile dilemeyip kaçtım senden," dedi bakışlarını kaçırarak. "Abim en azından hatasını fark edip sana ulaşmak için çabaladı ama ben ondan bile kaçtım."

"Sorun değil, Sergen," dedim omzunu sıvazlayarak. "Gerçekten benim için hiç sorun değil. Ben ne kadar pişman ve üzgün olduğunu görüyorum. Dile getirmesen de anlayabiliyorum bunu, o yüzden sen de fazla takma kafana."

"Geç de olsa özür dilerim," dedi pişmanlıkla. Gülümsedim. "Gerçekten özür dilerim, İz. Bu muameleyi hak etmedin."

Gülümsemem büyüdüğünde koluna girdim ve onu masaya doğru çekiştirirken sıcacık bir sesle, "Gel hadi," dedim. "Kayınbiraderimle şöyle güzel bir yemek yiyeyim."

Yüzünü buruşturduğunda küçük bir kahkaha attım. "Rica ediyorum bana o şekilde seslenme," dedi.

"Niye?" Masaya geçip yerime oturdum. "Sen bana *yenge*, demesini biliyorsun ama," dedim alayla.

Salatadan tabağına alırken, "Yenge klas bir kere," dedi. "Havalı, sende de güzel duruyor. Hem ben zaten sadece abimin karısına yenge derim, başkasına demem," dedi burnunu havaya dikerek.

"Benden başkasına yenge deme zaten, Sergen." Yüzümde şirin bir gülümsemeyle dişlerimin arasından konuştum. "Başkasına yenge diyen dilini koparırım senin." Gözleri şaşkınlıkla büyüdüğünde, Keskin elinde tabaklarla bahçeye geldi.

"Ne o?" dedi ve tabakları masaya bırakırken bana göz kırptı. "Yardım etmekten vaz mı geçtin? Hoş, pek bir şey yaptığın da yoktu ya. Hemen kaçtın," dedi bifteği önüme bırakırken.

"Yaa!" dedim sitemle. "O ne demek ya? Yardım ettim ya o kadar, nankör herif!" Oturduğum yerde Sergen'e doğru döndüm. "Senin bu abin var ya, benim kıymetimi hiç bilmiyor. Benim gibi bir karısı var, öpüp başına koyacağı yerde anca söylenip duruyor böyle," dedim sitemle. "Bıdı bıdı bıdı." Bir el çenemi kavrayıp, ona doğru dönmemi sağlarken yanağıma bir anda sert bir öpücük bıraktı ve geri çekildi. Ben bunu genelde ısırmak isteyip ısıramadığım çocuklara yapardım.

"Ama yani olmaz ki böyle," diye kendi kendime mırıldandım. "Hayır, bu adamın gerçekten benim kalbimle zoru var, ben artık emin oldum. Yoksa olur olmadık yerlerde bir anda yaptığı şeyler hiç hoş değil," derken kınarcasına ona baktım. "Cık cık cık."

Sergen bana gülerken Keskin de ona eşlik etmiş ve tekrar içeriye girmişti. Sergen için bir tabak ve kadeh getirmişti. Bugün biraz dağıtsam fena olmazdı. Ama sarhoş halime de pek güvenmiyordum. Kırmızı şarabı dudaklarıma yaklaştırdım ve boğazımda bıraktığı yakıcı tadı rahatlıkla yuttum.

Çatalıma batırdığım biftekten bir ısırık alırken et lokum gibi yumuşadı ve ağzımda dağıldı. "Hmm," dedim beğendiğimi belli edercesine. Keskin'in kaşları çatıldı. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirirken bakışları kısa bir an dudaklarıma düştü. "Nefis olmuş," dedim. "Ellerine sağlık."

"Afiyet olsun," dedi düz bir sesle.

Sergen omzuma vurarak, "Hamarat koca da buldun kendine," dedi . "Daha ne istiyorsun, abim seni almış ya!" dedi alayla.

"Aman," dedim. "Çok da meraklıydık abine." Kaşları havalandığında güler gibi oldu. "Ne?" dedim gülerek. "İkimiz de çok meraklı değildik birbirimize."

"He, şu an meraklısın yani?" dedi Sergen imayla.

"Ne alakası var?" diye mırıldandım. "Ben onu mu kastettim?"

Keskin merakla, "Neyi kastettin?" diye sordu.

"Ay, şiştim!" diye cırladım. "Vallahi doydum ya!" İkisi de sitemime kısa bir süre gülüp yemeklerine geri döndü. Kısa bir sessizlik içinde yemeğimizi sürdürürken çenemi yine tutamadım.

"Olivia kim?" diye sordum bir anda. Sergen'in gözleri şaşkınlıkla açılırken Keskin bir anda neden bunu sorduğumu sorgular gibi bana bakıyordu. "Onu daha önce hiç mecliste görmemiştim."

Seninkinin eski kırığı işte!

"Olivia iki yıldır mecliste," dedi Keskin. "Sen meclise yıllardır uğramadığın için veya uğramak istemediğinden haberinin olmaması çok normal. Görsen bile dikkatini çekmemiştir. Şimdi neden bir anda bu sorgu sual?"

Masada öne doğru eğilip yeşillerimi karalarının en derinine diktim. "Kocama asılan, göz koyan kadınların kim olduğunu bilmek, merak etmek ve gerek zihnimin içinde gerekse gerçek hayatta düşlediklerimi icraata geçirmek gibi güzel huylarım vardır." Tatlı tatlı gülümsedim. "Bir nevi hobi gibi düşün."

"Ne gibi huylar?" diye merakla sordu. Gözlerinde, sözlerimden kaynaklanan bariz bir keyif hâkimdi.

"Bana bazen geliyorlar sağdan soldan," dedim ciddileşerek. "Ondan diyorum, elimden bir kaza çıkarsa duracağın yeri bil."

"Duracağım yer yeterince belli değil mi?"

"Elimin tersindesin," dedim kaşlarımı çatarak. "Çarparım bir tane sana. Ayrıca o konuda sana pek güven olmuyor maalesef," dedim imayla. Kaşları çatıldı.

Sergen aramıza girerek, "Yani *ayağını denk al*, diyor, abi," dedi. "Yanında dişi sinek görürsem toprak ederim seni diyor."

Gülüşüm sesli bir hal alırken yüzümü örten perçemimi kulağımın arkasına sıkıştırdım. Boğazımı temizleyip, "Bir sorun var," dedim sıkıntıyla. Keskin'in gözleri kısıldığında oturduğu yerde dikleşti. "Ve yardımın lazım."

Yemeğini bırakırken, "Hallederiz, yavrum," dedi göz kırparak. "Ne oldu? Biri canını mı sıktı?"

"Önce anlatayım, daha son-"

"Kim?" dedi sözümü bitirmeme izin vermeyerek. "Mevzu önemli değil. Sana sorun yaratıp canını sıkanın kim olduğunu söyle bana. Gerisini ben hallederim," dedi net bir şekilde.

Ne zamandır ertelediğim, görmezlikten geldiğim konuyu gün yüzüne çıkararak, "Bir süredir tehdit ediliyorum," dediğim an Keskin'in bakışları bıçak gibi bana saplandı. Sergen'in içtiği şarap boğazında kaldı.

Sandalyesinde dikleşerek öne doğru eğildi. "Anlamadım?" dedi ve kollarını masaya yasladığında dikkatle bana baktı.

"Basbayağı tehdit ediliyorum işte," dedim sıkıntılı bir sesle. "*Ne olursa olsun bana söyle*, demedin mi? Söylüyorum işte."

Katran karası bakışlarına yerleşen gazap dolu ifade gerilmeme sebep oldu. Boynunu hafifçe yana yatırdığında kirpikleri kısıldı ve burnundan sert bir nefes verdi. "Kim?" diye sordu korkutucu bir sesle.

"Rauf," dedim düz bir sesle. "Oğlunu hapisten çıkarmazsam başıma geleceklerden sorumlu olmadığını söyledi. Kendi nezdinde uyarıda bulunuyor."

"Meclisten..." dedi kelimelerin üzerine basa basa. "Rauf mu?" Onu onayladım. Bu adamdan sıkılmıştım ve bence artık mecliste olmasına da gerek yoktu. Pisliğin tekiydi. En azından yerini kaybederse iyi olurdu.

İzgi, bunu asla söylemez ve istemezdi. Ama İz, isterdi.

Ben belki kimseyi öldürmüyordum ama kocam bunu benim için seve seve yapardı ve bundan pişmanlık da duymazdı. Yine de ondan istediğim bu değildi.

Sandalyesinden ayaklandığında bir hayli sakin görünüyordu.

Bildiğim halde, "Nereye?" diye sordum.

"Üşümüşsündür," dedi. Üşümemiştim. Yanıma geldi ve başımın üstüne kısa bir öpücük bıraktı. Parmakları belli belirsiz çenemi sıvazladığında Sergen'le aralarında sözsüz bir bakışma geçti. "Hava esiyor. Şal alacağım senin için. Birazdan gelirim," dedikten sonra arkasını döndü ama eve girmek yerine adımlarını ön bahçeye doğru attı.

Sergen sıkıntılı bir sesle, "Onu mahvedecek," dedi. Daha sonra bakışları beni buldu ve şaşkınlıkla bana baktı. "Ama sen zaten onun mahvolmasını istiyorsun, öyle değil mi?" dediğinde dudaklarımdaki gülümseme büyüdü ve şarabımdan keyif dolu bir yudum aldım.

Keskin masadan ayrıldığından beri dönmek bilmemişti ve gideli yaklaşık on beş dakika oluyordu. Bu süreçte masayı toplamış ve çardaktaki büyük salıncağa oturmuştum. Sergen, arkadaşı aradığı için çıkmıştı ve şu anda evde tek başımaydım. Gözlerim ormandayken, kapanıp duruyordu. Uykum vardı ama içeriye gitmeye üşeniyordum. Hava da esmeye başlamıştı. Bacaklarım buz kesmişti.

Arkamda birinin varlığını hissettiğimde omuzlarıma bırakılan şalla irkilmeden edemedim. Denizin dingin kokusu genzime dolduğunda yanımda yer alan heybetli adama uykulu gözlerle baktım.

"Neredeydin?" diye sordum kısık bir sesle. "Sen gelene kadar üşüdüm."

"İçeri neden girmedin?" diye sordu çatık kaşlarıyla. "Gözlerinden uyku akıyor. Neden hâlâ buradasın, İzgi?"

"Seni bekledim," dediğimde bakışları yumuşadı. "*Geleceğim*, dedin ya hani, ondan. Şal getireceğini söylediğin için de üzerime bir şey almadım. Hem kalkıp eve girmeye de üşendim zaten. Burada bile uyuyabilirim şu anda," dedim mayışmış bir sesle. Yüzünde içimi sıcacık eden bir gülümseme yer edindi. Gözlerimi yeniden ormanın güzel manzarasına döndü. Derin bir iç çektim. "Dedem hep, *yanmaktan korkma*, derdi. *Yandıkça yakacak, yaktıkça yanacaksın*, derdi," dedim dalgın bir sesle. Bir anda aklıma düşmüştü ve söylemek istemiştim sebepsizce. "*İnsan yanacağını önceden hisseder, kızım*, derdi."

Aramızda uzun süren bir sessizlik belirdi. Dönüp ona bakmadım ama bakışlarını sırtımda hissettim. Parmakları, saçlarımı yüzümden sıyırdı.

"Deden haklıymış," dedi tok bir sesle. Bakışlarım omzumun üzerinden karalarına tutundu ve esen rüzgâr, kokusunu daha çok solumama sebep oldu. "Ben de yanacağımı bile bile kabul ettim ya seni," dediğinde nabzım hızlandı. Kalbim göğüs kafesimi parçalamak istercesine bir tekme savurdu kaburgalarıma. Acı ama tatlı bir sızı midemde peydah oldu. Yutkunamadım.

"Nasıl yani?" dedim saf saf.

"Seninle sadece meclisin düzenlediği davetlerde, zorunlu toplantılarda ya da mecliste mi karşılaştığımı sanıyorsun gerçekten?" dedi.

"Seni ilk gördüğüm zaman bir toplantı odasındaydın," dedim hatırlayarak. "O masanın başındaydın. Yeni liderin kutlamasının yapıldığı o gün, senin kim olduğunu öğrendiğim gündü. Ve henüz yirmi yaşında, ikinci sınıf bir hukuk öğrencisiydim."

"Yanlış. Beni ilk gördüğün an, o an değildi, İzgi," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Biz seninle daha önce meclisin dışında, her şeyin ve herkesin dışında tanıştık." Bakışları dalgalandı. "Ama sen unuttun," dediğinde zihnimde eksik parçalar vardı, oturtamıyordum.

"Nerede?" diye sordum. "Ne zaman? Nasıl oldu? Nasıl unuturum? Hatırlamıyorum ki hiç! Hem böyle bir şey olsaydı asla unutmazdım!" dedim panikle.

"Ama unuttun," dedi sıkıntılı bir sesle. "Ve sana daha önce nasıl tanıştığımızı anlatmayacağım çünkü hatırlamanı istiyorum." Katran karası gözlerini kısıp bana anlamlandıramadığım bir şekilde baktı. "Beni, o günü, nasıl olduğunu hatırlamanı istiyorum," dediğinde bana bu konu hakkında bir şey anlatmayacağına emin oldum.

İyi de böyle bir şey nasıl mümkün olurdu?

Olmuşsa da ben nasıl unuturdum? Nasıl hatırlamazdım?

Her şey iyice boka sarıyordu. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Hadi gel," dedi kolunu belime dolarken. "Yeterince üşüdün. Bütün gün yoruldun zaten, biraz dinlenmek iyi gelir," dediğinde itiraz etmedim.

Öne doğru bir adım atmıştım ki dönen başım yüzünden sendeledim. Bulanık bakan gözlerim her şeyi çift görüyordu. Sanırım içkiyi biraz fazla kaçırmıştım.

"Gel, başımın belası, gel," dediğinde bir anda kendimi kucağında bulup neşeyle sırttım.

"Bayılırım," dedim gülümseyerek. Ellerimi boynuna dolarken dudaklarımın arasından garip bir melodinin ezgisi dökülüyordu. Bacaklarımı sallarken merdivenleri çıkmaya başladık.

Kucağında hareket edip durduğum için, "Rahat dur," dedi. Bacaklarımı sallamayı kestiğimde tırnaklarımla ensesine uyguladığım baskı, kaşlarının çatılmasına sebep oldu.

"Ne? Ne yaptım ki?" dediğimde dudaklarının arasından bir küfür savurdu. Kaşlarım çatıldı. "Küfretme," dedim ona kızarak. "Ben küfür hiç sevmem." Evet, hiç sevmezdim. "Cık cık cık. Çok ayıp."

Odaya girdiğimizde kaşları alayla havalandı. "Sen?" dedi şaşkınlıkla. "Küfür sevmezsin, öyle mi?"

"Evet!" dedim. "Hiç sevmem hem de. Sen de sakın kullanma bak, ayıp!" dedim. İşaretparmağımı ona doğru sallarken gülümsedi.

Bedenim soğuk çarşafla buluştuğunda, uzandığım yerde rahatça gerindim. "Böyle uyuyamazsın," dediğini duydum ama gözlerim çok-

tan kapanmıştı. "İzgi," dedi beni dürterek. "Hay sana içiren kafamı sikeyim!" diye homurdandığını duydum.

Gözlerim tamamen kapandığında bilincim yarı açıktı. Hatırladığım son şey kıyafetlerimin onun tarafından çıkarıldığı ve benim itiraz etmeden pijamalarımı giydiğimdi. En sonunda bedenimi rahat bıraktığında yeniden yatağa devrilmiş, onun da yanıma gelmesiyle göğsüne sinmiştim.

Bugün güzel bir gündü.

En azından benim için.

Ya da bizim için.

18. KALBİN KIYAMETİ

Damarlarımda kan değil, zift taşıyordum. Kötülük bir günah gibi içime işlerken ruhum artık masumluğunu yitiriyordu. Kalbimin duvarlarıysa kan akıtıyordu. Üzerime yıkılanların altında artık nefes alamıyordum.

Kül olmuş birini cehennem ateşiyle korkutamazsınız. Yangının en büyüğünde yaşamayı öğreneni ateşle korkutamazsınız.

Saatler önce mis gibi evimdeyken şimdi resmen cehennemdeydim. Şebnem'in ısrarıyla eve gelmiştim ama gelmez olaydım. Maşallah, bütün sülale buradaydı. Karadeniz'den gelmeyen kimse yoktu ve bu gelişin sebebi abimle Esra'nın olan düğününün yaklaşmasından ötürüydü. Meclis liderlerinden birinin kızı ve oğlu arasında yapılacak evlilik, cemiyetteki kadınlar arasında en büyük konuydu. Düğüne bir hafta vardı ama ben ne abimle ne de Esra'yla konuşmuştum. Düğün tarihinin bu kadar yaklaştığından bile haberim yoktu. Hayatım o kadar karışıktı ki abime yetişememiştim.

Sabah uyandığımda Keskin'i odada göremememiştim. Dün gecenin bazı anları silik silik zihnimdeydi ama tamamı yoktu. Sabah erkenden çıkmış olmalıydı. Sanırım meclise gitmişti. Bir ara ona da uğramayı düşünüyordum.

Babaannem koltuğunda kurula kurula, "Şebnem," dedi. Başım zaten çatlıyordu ve bir de onunla uğraşıyordum. Nefret dolu gözleri sürekli benim üzerimde gidip geliyordu. "Ha bunun ne işu vardur burada? Kim çağurdu oni?"

"Evime gelmek için kimseden izin alacak halim yok, babaanne," dedim buz gibi bir sesle. "Misafir olarak geldin, misafirliğini bil. Sana mı düştü benim burada ne işim olduğunu sorgulamak?" dedim tersçe. Nesrin Kara, cemiyetin saygın kadınlarındandı. Trabzon'da kendi imparatorluğunu kurmuştu. Onun haberi olmadan orada kuş dahi uçamazdı. Kendi memleketime onun yüzünden gidemez olmuştum. Kendimi bildim bileli babaannemle anlaşamazdım. Hatta baba tarafından çoğu kimseyle anlaşamazdım. Ne onlar beni severdi ne de ben onları. Bir insan bana nasıl gelirse öyle giderdim. Hepsine karşı saygımı ve sevgimi yitireli çok olmuştu.

Şükran halam kaşlarını çatarak, "Terbiyesizlik etme, İz!" dedi. "Karşında büyüğün var!"

Şebnem öfkeyle yükselerek, "Onun karşısında da benim kızım var, Şükran!" dedi. Mavileri bıçak gibi halama saplandı. Ondan nefret ediyordu. "İz nerede, nasıl konuşacağını gayet iyi bilir. Kimsenin de ne konuştuğu üzerine vazife değil. Kimin haddine düşmüş böyle konuşmak? Burası onun evi! İstediği zaman gelir, istediği zaman gider." Gözleri babaannemin üzerine saplandı. "İstediği kadar da kalır," dedi üzerine basa basa.

Halam cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki araya Gülcihan halam girdi. Kahveleri hinlik, hasetlik ve fesatlıkla doluydu. "Başında ana olmayınca böyle oluyor işte, anne," dediğinde kan beynime sıçradı. "Arsızlık desen var, terbiyesizlik desen var, ahlaksızlık desen var. Abim zaten hangi birine yetişsin? Ee, Aliye de göçüp gittiğinde bu Şebnem karısı mı verecekti kendisinde olmayan terbiyeyi?" derken alayla güldü.

Oturduğum yerden fırladığımda, Egemen sıkı sıkı tuttu beni. "Seni gebertirim!" diye bağırıp üzerine doğru atıldığımda geriye doğru kaçtı. "Sen kimsin? Sen kim oluyorsun da benim annemin adını o leş ağzına alıyorsun? Senin ne haddine benim annem hakkında böyle konuşmak?"

Babaannem de benim gibi bağırarak, "İz!" dedi. Bastonuyla ayaklandı. "Kendine gelesun! Haddinu bilesun, alamayayım ayağımın altına!"

"Asıl siz haddinizi bileceksiniz!" diye bağırdım yüzüne doğru. Öfkesi gitgide arttı. "Yoksa ben hepinize tek tek haddinizi de yerinizi de bildiririm! Senin kızının ne haddine benimle böyle konuşmak? Siz kendinizi ne sanıyorsunuz ya? Dağdan geldiniz, bağdakini mi kovuyorsunuz, hayırdır?"

Babaannemin eli bana tokat atmak için havalandığında yüzüme inecek olan o tokat havada ilk kez asılı kaldı. Bakışlarım heybetiyle önümü kapatan abimi bulduğunda ne zaman geldiğini sorguladım kendi içimde. Öfke dolu nefeslerim odayı doldururken abim babaannemin bileğini havada yakaladı.

"Sen o elin kime kalktığının farkında değilsin herhalde, babaanne?" dedi abim tehlikeli bir sesle. Öfkesi herkese yansıdığında halamlar dahil salondaki herkes bir adım geri çekildi. "Sen benim canıma kalkan o elin hesabını ver önce!" dedi sertçe. Bileğini bıraktığında babaannem geriye doğru sendeledi. Abimin kahveleri halamları buldu.

"Ya siz?" dediğinde ikisi de bakışlarını önüne düşürdü. Bana gelince aslan kesiliyorlardı ama abimi karşılarından buldukları her an korkuyla yerlerine siniyorlardı. "Sen kendini ne zannediyorsun da benim kardeşime, babamın biriciğine, bu evin kızına, hanımına saygısızlık edeceğini sanıyorsun, hala? Siz kim oluyorsunuz, lan?" diye bağırdı. "Siz kimsiniz de evine gelen kardeşime neden geldi diye hesap soruyorsunuz?"

"Oğlum," dedi babaannem panikle. "Sen yanlış anladın." Bakışları beni buldu. "Değil mi İz?" dedi uyarırcasına ama sesimi çıkarmadım.

Abim bakışlarını herkesin üzerinde tek tek gezdirerek, "Ben ne gördüğümü gayet iyi biliyorum, babaanne," dedi. Egemen sinirden titreyen bedenimi sıkı sıkı tutarken Şebnem de sakinleştirmek için kolumu sıvazlıyordu. "Siz bence ne yaptığınızı da ne söylediğinizi de bilmiyorsunuz," dedi sertçe. "Kendinize çekidüzen verin. Bir daha İz'e karşı tek bir yanlışınızı görürsem ya da duyarsam gözününüzün yaşına bakmam! Hepiniz kendinizi kapının önünde bulursunuz!" dedi öfkeyle. "Siz gidersiniz ama o kalır!" dediğinde babaannemin öfkesi gözlerine yansıdı. Bana olan nefreti gibi kini de katlanarak arttı.

Abim bana doğru döndüğünde, Egemen'in üzerimdeki kolları gevşedi. Beni her daim herkesten korurdu. Kötü tek bir şeyin bana ulaşmasına izin vermezdi. En olmadık zamanlarda bile gölgesi her zaman üzerimdeydi. Abim benim için zamanında can da almıştı ama yeri gelir canını da verirdi.

Abin Simay'ı sana tercih de ederdi, İz.

Adımlarını bana doğru attığında, "Güzelim," dedi temkinli bir sesle. Sıcak avuçları yanaklarımı bulduğunda kahveleri yeşillerimle birleşti. Gözlerinde yer edinen endişe benim içindi. Kalbimde annesizliğin acısı, eksikliği bir kez daha belli etti kendini. Gözlerimin dolmasını engellemek adına yanaklarımın içini ısırdım. "İyi misin? Bir şeyin yok, değil mi?" dediğinde buruk bir şekilde gülümsedim. Beni kollarının arasına çekip göğsüne bastırdığında dudaklarını saçlarımın üzerinde hissettim. Yüzüm göğsüne yaslıyken nefret ve tiksinti dolu bakışları görmesem de hissettim. "Evine, tekrar hoş geldin." Sıkı sıkı sarıp sarmaladı beni. Kırgınlığımı bir yana bırakarak içimdeki eksikliği gidermek amacıyla ben de ona sarıldım. Ellerim sırtını bulduğunda parmaklarım ceketini çekiştirdi.

Abisinin küçük İz'i gibi yine ona sığındım. O beni saklasın istedim her şeyden. Korusun, kollasın, güvenli kollarının altına alsın istedim ve öyle de oldu.

Abim işini gücünü bıraktı ve benim için evde kaldı.

Saatler geçmek bilmezken Asya'yla bahçede, kalabalıktan uzak bir köşede, dalgın halimle oyun oynuyordum. Herkes içeride düğün için konuşuyor, hazırlıklarla uğraşıyordu. Bense aralarına katılmak gibi bir girişimde bulunmamıştım.

"Abla?" Simay'ın sesi kulaklarıma sızdığında bakışlarım ağır bir yavaşlıkla onu buldu. Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. "Esra abla geldi. Bir *hoş geldin*, de istersen. Sonra yine buraya gelirsin," dedi yumuşacık bir sesle. Çekingen hali gözümden kaçmadı. İçeride olan tartışmada o da vardı ve yaşananlardan sonra köşeme çekilmem onu meraklandırıyordu.

Çimlerden ayaklandığımda üzerimdeki tozları silkeledim. Üzerimde krem rengi, yüksek bel, uzun bir etek vardı. Sağ bacağında derin bir yırtmacı varken yine yırtmacın olduğu kısımda hafif bir püskül bulunuyordu. Straplez, göğüs kısmı kalp şeklinde olan kot bir korse vardı üzerimde. Ayağımda yine krem rengi topuklularım varken kıyafetime uygun bir çanta almış ve inci küpe takmıştım. Saçlarıma taktığım beyaz taç, yüzümü ortaya çıkarmıştı. Siyah saçlarım belime doğru maşayla şekillendirdiğim için gür dalgalar halinde dökülüyordu ve perçemlerim yine yüzümü çevrelerken sade bir makyaj yapmıştım. Dudaklarıma gül kurusu bir ruj sürmüştüm ve makyajımı da genel olarak bu tonlarda kullanmıştım. Kirpiklerimi bolca rimelle taçlandırırken yeşil, büyük gözlerimi daha çok ortaya çıkarmıştım. Beyaz tenim ay gibi parıldıyordu.

"Yine her zamanki gibi çok güzel olmuşsun," dedi koluma girdiğinde. "Krem ve kot çok yakışıyor ama bir bordo etmiyor tabii," dedi gülerek. Gülümsedim. Onunla birlikte yürürken Simay bir anda duraksadı. O durunca ben de durmak zorunda kaldım. Karşımda dururken boğazını temizledi. "Abla," dedi mavilerini iri iri açarak. Bana korkuyla baktı. "Seni çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" dediğinde içimde yer edinen huzursuzluk dağıldı. "Tamam, babaannemlerle anlaşamıyorsun hatta kimseyle anlaşamıyorsun," dediğinde tebessümüm büyüdü. "Ama ben seni çok seviyorum, bunu sakın unutma, olur mu?" dedi yumuşacık bir sesle. "Ben, Egemen, annem, abim... Hepimiz seni çok seviyoruz. Kiminle her ne yaşarsan yaşa, ne yaparsan yap, sen benim ablamsın. Ve hiç kimsenin benim ablamı böylesine üzmeye, kırmaya hakkı yok. O yüzden her zaman yanında olduğumu ve seni ne kadar çok sevdiğimi bil istedim." Sözleri içimi sıcacık ederken,

onu kendime çekip kollarımı bedenine sardım. Benden kısa olduğu için kollarımın arasında küçücük kalmıştı.

"Biliyorum. Biliyorum ve senin de bilmeni istiyorum ki ben seni, sizi canımdan çok seviyorum, Simay," dediğimde daha sıkı sarıldı bana. İçimi sıkıştıran derin bir nefes aldım.

"Biliyorum, abla," dediğinde çenesini omzuma yasladı. "Biliyorum," diye mırıldandı bir kez daha.

"Kıskanıyorum ama artık." Egemen'in sitem dolu sesiyle ikimiz de gülerek geriye doğru çekildik. Somurta somurta bize doğru gelirken kollarımı ona da açtım. "Hep bensiz, hep bensiz."

"Gel buraya, deli," dedim. Bizden uzun olduğu için bu sefer o bizi kollarının altına aldı ve huzuru en derinlerimde hissettim. Onlarla böyle olmayı özlemiştim.

"O çemberde bana da yer yok mu?"

Kulaklarıma sızan tanıdık sesin sahibi olan abim yüzünde keyif dolu bir gülümseyle bize doğru yaklaşırken Esra da arkasında belirdi.

"Olmaz mı?" dedim gülerek. "Sensiz eksik oluruz biz," dediğimde Esra'nın elini bıraktı ve o da aramıza dahil olduğunda dördümüz zor da olsa birbirimize sarıldık.

"Ben de ben de!" diyen Asya, oyuncaklarını bırakıp, neşeyle bize doğru koştuğunda eğilip onu kucakladım. Abim hemen yanımdaydı ve eli sırtımda yer edindi.

Esra çantasından telefonunu çıkarıp, "Hazır bir aradayken ben de sizin bir fotoğrafınızı çekeyim," dedi.

"Ay, dur, o zaman saçımı düzelteyim, Esra abla!" dedi Simay. Eliyle saçlarını düzeltirken Egemen'i *olmuş mu*, diye sorup darlıyordu. Deliydi.

Esra telefonu yan tutarak bize doğru baktığında gülümsedi. "Çekiyorum!" dediğinde dördümüz de yan yana dizildik. Asya benim kucağımdayken ben ortadaydım. Abim hemen solumda dururken eli sırtımdaydı. Başını yana yatırarak gülümsedi. Egemen sağımda kalırken bir elini omzuma koydu ve o da gülümsedi. Simay da başını Egemen'in omzuna yasladı. Esra art arda bu pozu defalarca kez çekti.

"Esra," dediğimde ela gözleri beni buldu. "Sen de gelsene. Beraber çekilelim."

Gözleri mutlulukla parlarken, "Kim çekecek ki ama?" dedi etrafa bakarak.

Bana eşlik eden korumam Aybars, "Ben çekerim, Esra Hanım," dedi. Esra, Aybars'ı fark ettiğinde telefonu ona uzattı ve koşa koşa ya-

nımıza geldi. Abimin yanında yer alıp koluna girdi ve başını omzuna yasladığında gülümsedi. Abimin de diğer eli Esra'nın belini buldu. Aybars bizi çektiğinde, ben de abimin koluna girdim ve başımı sola doğru eğerek yeniden gülümsediğimde abimin bakışlarını üzerimde hissettim.

Aybars çektikten sonra telefonu Esra'ya uzattı ve geri çekildi. Esra telefonuyla uğraşırken, "Şimdi fotoğrafları tek tek hepinize atıyorum," dedi. Asya, Egemen'e gitmek için kollarını uzattığında onu Egemen'e verdim.

Yeniden Esra'ya dönerek, "Hoş geldin," dedim. Kumral saçları omuzlarına dökülürken buğday teni ışıldıyordu. Kahve tonlarında bir rujla süslediği dudaklarında derin bir tebessüm hâkimdi. Güzel ve çekici bir kadındı. Gözalıcı bir fiziği vardı. Oldum olası onu beğenirdim. Abimle birbirlerine çok yakışıyorlardı.

"Hoş buldum, İz," dedi nahif sesiyle. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu ama yıllar sana yaramış," dedi beni süzerek. "Her geçen gün seni daha da güzelleştirmiş. Çiçek gibi açmışsın."

Gülümsemekle yetindim sadece. "Sen nasılsın?" dedim merakla. "Nasıl gidiyor evlilik hazırlıkları?"

"Yorucu," dedi dudak bükerek. "Bir sorun çıkmasından korkuyorum sadece," dedi endişeyle. Abimin kaşları çatıldı. "Sonuçta bu evliliği isteyen kadar istemeyen de birçok kişi var." Kısa bir süre abimle bakışlarımız kesiştiğinde Esra'nın korkusunun onu ne kadar yaraladığını fark ettim. "En mutlu günümün cehenneme dönüşmesini istemiyorum," dedi sıkıntıyla.

"Eğer güvenlikten dolayı sıkıntı ediy-"

"Ondan yana hiç şüphem yok, İz," dedi tebessüm ederek. "Kara ailesi ve Karadere ailesi arasında yapılacak olan bir düğünde güvenliğin en üst seviyede olacağına eminim. Ama senin nikâhında, Alacahan ailesinin kontrolünde olan nikâhta bile sen keskin nişancıların, kurşunların hedefiyken sözkonusu ben olduğumda ne olur, nasıl olur, hiç bilmiyorum," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Anlamadım?" dedim sorgu dolu bir sesle. Abim uyarırcasına Esra'ya baktı. "Bizim nikâhımız sorunsuz geçti, Esra. Hiçbir sıkıntı yoktu. İmzaları attık ve bitti," dedim şüpheyle. Esra, abimin uyarısıyla pot kırdığını anlayınca dişlerini dudaklarına geçirdi. "Söylesenize!" dedim öfkeyle. "Ne saklıyorsunuz?"

"Bunu sana bizim anlatmamız doğru olmaz," dedi abim. "Kes-"

"Keskin söyleseydi bunca zamana kadar söylerdi," dedim sertçe. "O yüzden beni uğraştırma ve sen anlat, abi."

"Bu durumdan Keskin'e bahsedersen sana zaten anlatacaktır," dedi abim sıkıntıyla. "Önemli bir şey olsaydı sana söylerdi zaten. Üsteleme, İz."

Burnumdan sertçe nefes verirken sakin kalmaya çalıştım. Bu meseleyi bizzat ona soracaktım. Bakışlarım yeniden Esra'yı buldu. "İstersen güvenliği senin için sağlayabilirim," dediğimde merakla bana baktı. "Kabul edersen polis ya da kendi korumalarımdan birileri o gün seni, sizi, oradaki insanları korumak için orada bulunur."

"Gerçekten mi?" dedi heyecanla. "İz, yapabilir misin bunu?" derken sözlerimin onu rahatlattığını gördüm.

"Gerek yok," dedi abim kestirip atarcasına.

"Gerek var," dedim tersçe. "Kaç candan bahsediyoruz, haberin var mı senin? En azından polisler orada olursa sizin için daha iyi olur. Bir günlüğüne bizimle işbirliği yapmak çok mu zor, abi?"

"İstihbaratla asla çalışmayacağımızı biliyorsun," dedi öfkeyle. "Onlarla asla işbirliği yapmam!"

"Ama senin kardeşin bizzat istihbarata çalışıyor, abi," dediğimde yutkundu. "Senin kardeşin bir cumhuriyet savcısı ve sen bunu çoğu zaman unutuyor musun yoksa görmezlikten mi geliyorsun, ben anlamıyorum," dedim düz bir sesle. "Tamam. İstihbaratla işbirliği yapma ama her şeyi bana bırak. Ben gereken prosedürleri ayarlayacağım. Polisler o gün sizin güvenliğiniz için orada olacak."

Esra minnetle gülümsediğinde abim bu durumdan hiç hoşlanmış gibi durmuyordu ama kabul etmek zorundaydı.

"İz Hanım?" Gözlerim abimin arkasında beliren Aybars'ı buldu. "Berna Hanım ve Ayşe Hanım geldiler," dediğinde hayretle ona baktım. Neden gelmişlerdi ki? "Kendileri salonda, sizleri bekliyorlar."

"Neden gelmişler?" diye merakla sordum. Bu sırada çoktan aceleyle adımlarımı eve doğru atmaya başlamıştım.

"Bilmiyorum, efendim."

"Bilmiyor musun yoksa söylemek mi istemiyorsun?" dediğimde sessiz kaldı. Sürgülü kapıyı açıp içeriye girdiğimde salondan gelen gürültülü sesi işittim, bir hayli kalabalık olmalılardı.

"Gelinim nerede?" dediğini duydum Ayşe babaannenin. Gülümsedim. Yürürken topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses içeride yankılandı.

"Aybars haber vermeye gitti, anne. Gelir birazdan," dediğini duydum Berna Hanım'ın. Salondan içeriye girdiğimde bütün gözler üzerime çevrildi. Ayşe babaanne ve Berna Hanım'ı koltukta otururken bulduğumda tekrar gülümsedim.

"Hoş geldiniz," dedim. Yanlarına vardığımda Ayşe babaannenin elini tutup öptüm ve Berna Hanım'a sarıldım. "Geleceğinizi neden haber vermediniz? Hazırlık yapardık sizin için," dedim gülümseyerek.

Ayşe babaanne ellerimden tutup, beni yanına oturturken, "Gel, otur bakalım sen önce yanıma," dedi. Bakışları babaannemi bulduğunda, "Hoş geldin, Nesrin," dedi düz bir sesle. "Düğününüz hayırlı olsun."

"Sağ ol, Ayşe," dedi babaannem. "Düğün telaşı işte, görüyorsun. Şanımıza yaraşır bir düğün için uğraşıyoruz ki sonra elalem laf etmesin," dedi imayla. Bakışları kısa süreliğine bana uğradı. "Karalar nasıl gelin alırmış, cümle âlem görecek."

Ayşe babaanne, göğsünü kabarta kabarta, "Doğru," dedi. "Biz de hayırlı bir iş için gelmiştik," dediğinde kaşlarım çatıldı. Berna Hanım bana gülümsedi. Babaannem merakla Ayşe babaanneye baktı. Şükran halamla Gülcihan halam da yanlarında oturan kızlarına baktı.

Ben hiç Sergen'i onlara yedirir miydim? Avuçlarını yalarlardı.

"Benim kara oğlanla gelin kızımın düğününü yapamadık," diye başladı söze. "Gelin kızım istememişti." Evet, istememiştim ama şimdi bu nereden çıkmıştı? "Ama bizim âdetlerimize ters," diye devam ettiğinde lafın nereye gideceğini anladım. "Şanımıza yaraşır bir düğün yapalım diye karar aldık biz de." Babaannemin rengi mora çaldığında halamların hevesi kırıldı. "Hazır siz de buradayken yeniden git, gel olmasın. Mert'le, Esra'dan sonra yapalım dedik düğünlerini."

"Ama öyl-"

Tam itiraz edecektim ki Berna Hanım elini dizime koyarak beni susturdu. "Olması gereken bu," dedi sıcak bir sesle. "Bizim tarafta çoğu kişi Keskin'in evlendiğini bile bilmiyor. Evliliğinizin duyurulması için en doğrusu bu. Medyada bile nikâhın bahsi doğru düzgün geçmedi," diye devam ettiğinde söyleyecek söz bulamadım. Hiçbir fotoğrafa izin vermemiştim. Bu yüzden de nikâhın sadece söylentilerden ibaret olduğu bir süre gündemdeydi. Ta ki Keskin o postu atana kadar.

Şebnem, aynı samimiyetle onlara dönerek, "Çok iyi düşünmüşsünüz," dedi. "Biz hemen hazırlıklara başlarız."

Ayşe babaanne memnuniyetle gülümsedi. Bana dönerek, "Ee, sen de biraz ayrı kalacaksın kocandan," dedi. Kaşlarım çatıldığında, salonu gülüşmeler doldurdu. Yanaklarım ısınırken bu ayrı kalma kısmının en çok onu deli edeceğini biliyordum.

Şebnem'le aramızda oturan Aylin'e, "Abinin haberi var mı?" diye sordum. Gözlerini kapatıp açtığında bu durumu en son benim öğren-

miş olduğumu anladım. Hayır, hiçbir şey de söylememişti ki. Ne ara karar vermişti bu düğün işine? Hem ne gerek vardı?

Telefonumun çalan sesi içeriyi doldurduğunda ekranda onun adı belirdi. "Müsaadenizle," diyerek yanlarından kaçtım ve bahçeye çıktım. "Aşk olsun!" diyerek açtım telefonu. "İnsan bir haber verir ya! Böyle mi öğrenecektim!" dedim sitemle.

"Ben iyiyim, İzgi. Sen nasılsın?" diye alay etti.

"Ya, nereden çıktı bu düğün? Hem ne gerek vardı, Allah aşkına? Niye yapıyoruz ki?" dedim sıkıntıyla.

"İstemiyor musun?" diye sordu.

"Yok," dedim hızla. "İstememek değil de çok ani oldu. Haberim de yoktu. Babaannen herkesin içinde pat diye söyleyince *hayır*, diyemedim zaten."

"Aklımdaydı zaten bayağıdır," dedi tok bir sesle. "Nikâh aceleye geldi ama düğünün olması gerekiyordu zaten, İzgi. Geç bile kaldım."

"Anlamıyorum, ne bu acele? Neyi ispat etmeye çalışıyorsun ki?" dedim merakla.

"Karım olduğunu," dediğinde bulunduğum yerde taş kesildim. Kısa bir an için konuşmayı unuturken küt küt atan kalbimi susturmak istedim. Aniden söylediği şeyler kalbimin ritmini bozuyordu.

Boğazımı temizleyip, "Neredesin sen?" diye merakla sordum. "Dışarı da mısın?"

"Arabadayım," dediğinde sesinin boğuk çıktığını fark ettim. Muhtemelen telefonu arabaya bağlamıştı. "Size geliyorum. Beş dakikaya orada olurum."

"Bize mi geliyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bütün gün orada kalmayı düşünmüyorsun herhalde, değil mi?" dediğinde hatırladığım şeyle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Hem annemleri de alırım. Beraber eve geçeriz."

"Ha, senin haberin yok daha," dedim eğlenen bir sesle.

"Neyden?" dedi.

"Babaannen düğüne kadar ayrı kalmamız gerektiğini söyledi," dedim gülerek. "Öyle olması gerekiyormuş. Âdetlerinize tersmiş."

Öfke dolu bir sesle, "Ne demek düğüne kadar ayrı kalmamız gerekiyormuş?" dedi. "Olmaz öyle şey."

"Vallahi ben bilmem," dedim dudak bükerek. Bahçede bir ileri bir geri yürürken sürekli gülümsüyordum. "Babaannen postaladı beni. Hem zaten babamın beni sana verip vermeyeceği de muamma."

"Sen biraz fazla kaşınıyor gibisin sanki, ha?" dedi alayla. "Benimle alay eden o aklını alırım senin," dediğinde gülümsemem büyüdü.

"Yaa," dedim alayla. "Nasıl olacakmış o?" Bir süre sessiz kaldığında, telefonu kapatıp kapatmadığını anlamak için ekrana bakmıştım ki belimde hissettiğim temasla dudaklarımın arasından küçük bir çığlık kaçtı.

Arkama doğru dönerken, "Hiii!" diye bağırdım ve onun eşsiz gülümsemesiyle karşı karşıya geldim.

Katran karası gözleri üzerimde dolaşırken, "Alırım aklını demiştim," dedi tok sesiyle.

Gülerek, "Delisin sen," dedim. İki eli de belimde beni sıkı sıkı tutarken benim ellerim kollarına tutundu. "Ne ara geldin?"

"Yakınlardaydım zaten," dedi. "Beş dakikaya geleceğimi söylemiştim," dediğinde onaylarcasına başımı salladım.

Katran karası bakışları üzerimde gezindiğinde beni beğeniyle süzdü.

Bir ıslık sesi kulaklarıma ulaştığında, "Bu ne güzellik, yengeler yengesi?" diyen Sergen'in sesini duydum. Arkasında Douglas ve Batur belirdi. Ev bugün bir hayli kalabalık olmuştu. Üçü birlikte yanımıza geldiğinde biz de onlara doğru dönmüştük ama Keskin'in bir kolu hâlâ belime dolanmış haldeydi.

Sesinden akan bir kıskançlıkla, "*Twitter*'da da *tt* olmuşsun zaten," dedi.

Merakla, "Nasıl *tt* olmuşum?" diye sordum.

Parmakları fotoğraf çekiyormuş gibi bir hal aldığında, "Kara kardeşler!" dedi neşeyle. "Mert, hep birlikte çekildiğiniz fotoğrafları paylaşmış ya *Instagram*'da. Gerçi Esra da yanındaymış. O fotoğrafta benim de olmamam kalbimi kırdı. Bilgin olsun," dediğinde sitemine güldüm. "Gelin görümce yan yana gelmişsiniz, fotoğraf çekilmişsiniz. Siz evleneli ne kadar oldu, bir gün olsun *gel, fotoğraf çekilelim*, demedin! Yazıklar olsun sana!"

"He, sen o fotoğraftan bahsediyorsun," dedim az önce çekildiğimiz fotoğrafları kastederek. Simay ve Egemen de kesin paylaşmıştı. Daha sonra ben de paylaşsam iyi olacaktı. "Ayrıca fotoğraf fikri de Esra'dan çıktı. Madem bu kadar dert ediyordun, sen niye gelip söylemedin?" dediğimde sessiz kaldı.

Haklıyken haksız duruma düşmüştü. Gözlerim ondan ayrılıp Batur ve Douglas'a dönünce, "Hoş geldiniz," dedim.

İkisi de aynı anda, "Hoş bulduk," dedi.

"Siz geçin, oturun şöyle," dedim bahçedeki masayı göstererek. Çay? Kahve? Soğuk bir şeyler?

Sergen yanımdan geçip, sandalyeye otururken, "Ben bol köpüklü bir Türk kahveni alırım, yengeciğim," dedi. "Orta olsun."

Batur ensesine bir tane yapıştırıp, "Sipariş veriyor sanki, penzevek herif!" dedi. Sandalyede onu sarstı. "Kalk, lan! Düzgün otur, eşek herif! Babanın evi mi burası!"

O, Sergen'le dalaşırken ben de yeniden Keskin'e döndüm. "O zaman hepimize Türk kahvesi yapıyorum," dedim.

"Fark etmez," dedi düz bir sesle. "Sen yap, getir." Bakışları masadaki adamlara döndü. "İçmeyen de zıkkım içsin," dediğinde hepsi kınarcasına ona baktı.

Yanından ayrılırken, gülerek, "Çok ayıp," dedim.

Tekrar eve girdiğimde yine o boğucu atmosferin içinde buldum kendimi. Babaannem beni gömmek için yer ararken Şebnem, Berna Hanım ve Ayşe babaanne her seferinde ağzının payını veriyor, susmasını sağlıyordu. Halamlar da lafa dahil olmaya kalktığında Şebnem'in bıçak kesilen bakışlarıyla karşı karşıya geliyor, söylene söylene susmak zorunda kalıyorlardı.

Onları es geçerek mutfağa girdiğimde çalışanlar beni gördüğü gibi oturdukları sandalyeden ayaklandı. "Kalkmayın, kalkmayın," dedim elimle oturmalarını işaret ederek. Tezgâha yaklaşıp cezveyi ve kahveyi çıkardım.

"İz Hanım, biz hallederdik," dedi yanıma gelen kâhya. Adı Sevil'di. Çalışanlarla pek içli dışlı değildim, hepsiyle belli bir mesafem vardı.

"Sadece kahve yapacağım, Sevil abla," dedim. Titreyen ellerimi gizledim ondan. "Elime yapışacak hali yok ya. Sen otur, yemeğini ye lütfen," dediğimde istemeye istemeye masaya geri döndü. Titreyen ellerimi yumruk yapıp açtığımda sol elimdeki uyuşukluk kendini belli etti.

Lütfen. Bugün değil, hayır. Burada değil.

Kahveyi cezveye koyarken bir fincan aldım. Su doldurup ölçekli bir şekilde boşaltmaya başladığımda ellerim o kadar çok titriyordu ki suyun yarısı döküldü. Son bardağı da koymak için musluğa tekrar eğildiğimde kulaklarımda sağır edici bir çınlama kendini belli etti. Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım bardak gürültüyle düşerken ayaklarımın altında parçalara ayrıldı. Dönen başım yüzünden tezgâha tutundum.

Sevil ablanın telaşla, "İz Hanım!" dediğini duydum. Titreyen el-

lerimden biri alnımı bulduğunda, o dehşet verici ağrının geçmesini umdum. "İyi misiniz? Neyiniz var?" diye sordu endişeyle. Kolumdan sıkıca tutmuş, her an düşeceğim diye tetikte bekliyordu. Kulaklarımda dehşet bir çınlama vardı. Benden cevap alamayınca, "Çabuk Şebnem Hanım'ı çağırın!" dedi panikle.

"Telaşa gerek yok," diyebildim zorlukla. Nefes alma ihtiyacıyla dolup, taşarken beni dikkatlice sandalyeye oturttu ve yüzümü örten saçlarımı geriye doğru çekti.

"Sen çabucak bir tuzlu ayran yap, Hatice," dedi diğer çalışan kıza. "Tansiyonu falan düşmüştür belki." Hatice dolaba doğru adımladığında kapıda Şebnem göründü.

"İz?" Böyle bir şey görmeyi beklemiyor olacak ki endişeyle bana doğru geldi. "Ne oldu?" diye sordu Sevil ablaya. "Nesi var?"

Sevil abla hızla, "Bir anda fenalaştı, anlamadık biz de," dedi.

"Bir an başım döndü sadece," diye mırıldandım. "Tansiyonum düşmüştür. Birazdan gelirim kendime."

Söylediklerimi duymazlıktan gelerek, "Kalbin mi?" diye sordu. "Hissediyor musun İz?" dediğinde neden bahsettiğini anlamadım. Bakışlarım vücuduma düştüğünde sol elimi sıkan elini fark ettim. Görmeseydim asla fark etmezdim. "İlaçlarını almıyor musun sen?" diye kızdı bana. "Söyle korumalara, arabaları hazırlasınlar. Hastaneye gidiyoruz."

Oturduğum yerden zorlukla doğrulurken, "Gerek yok," dedim. Sol koluma saplanan acıyla dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Olmaz öyle şey," dedi kesin bir dille. "Yüzün zaten bembeyaz olmuş. Temasımı da hissetmediğine göre tedbiri elden bırakamam, İz. Yine bir krizin eşiğinde olabilirsin."

Son zamanlarda üst üste gelen krizlerim zaten başlı başına büyük bir sorundu. Kalbimin durumu iyi değildi. Tedaviye yanıt vermiyordum. Düzenli beslenmiyor, iyi uyumuyor ve kendime bakmıyordum. İlaçlarımı aksatıyor ya da hiç kullanmıyordum. Bir anda gelen krizlerin sebebi kalbimin tedaviye yanıt vermemesinden ötürüydü. Şimdi içeride bu kadar insan varken yine hasta muamelesi görmek istemiyordum.

"Sen bahçedekiler için kahve yapar mısın?" dedim çalışana. "Bir terslik olduğunu sanmasınlar."

"İz, saçmalıyorsun," dedi Şebnem. "Halini görmüyor musun? Hastaneye gitmemiz gerek!" dedi sitemle.

"Hayirdur?" Babaannemin şiveli sesi aramıza sızdığında bedeni

mutfak kapısında belirdi. Başımda toplanan çalışanları ve Şebnem'i görünce kaşları çatıldı. Bize doğru ilerlerken, "Noli ha burada?" diye sordu.

"İz'in kalbi tuttu yine," dedi Şebnem. "Hastaneye gideceğiz."

"Hayır, gitmeyeceğiz," dedim inatla. "İyiyim ben. Arada yoklayıp duruyor işte."

"Anan da ha böyleydi," dediğinde kalkmak için hareketlenen bedenim kaskatı kesildi. Kirpiklerim ağır ağır örttü gözlerimi. Düşmemek için ada tezgâha sıkı sıkı tutundum. "Olur olmaduk yerlerde sorun çıkarip dururdi. Hep bir sıkıntusi, derdu vardi. Hastaluğu desen ayrı bir iletti. Bu eve geldiğu günden beri ne kendisi rahat nefes aldi ne de oğluma aldurdi." Tiksinircesine baktı halime. "*Göçüp gittu, kurtuldik*, derken bir de sen çıktun başımuza. Ah! O baban olacak herife de dinletemedum ki lafımi! Verecektuk yetimhaneye, gül gibi yaşayup gidecektuk!" diye söylendi. Her bir kelimesi kalbimdeki acının katlanarak artmasına sebep oldu ama dimdik durdum karşısında. Tek kelam edemedim acımdan ama eğmedim başımı karşısında. "Tutturdi, kizum da kizum diye!"

"Anne!" dedi Şebnem uyarıcasına. "O ne biçim laf öyle, Allah aşkına? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Atıf duys-"

Babaannem öfkeyle, "Duysun ha, duysun!" dedi. Ayaklarımdaki güç yavaş yavaş çekildi. "Duysun! Ne edecek bağa? Ne edebilur o gaybana kocan bağa? Onun gücü yeter mi bağa, de bakayım sen hele?"

"Sözkonusu İz olduğunda ne kadar hassas olduğunu biliyorsun!" dedi Şebnem sertçe. "Bu lafların kulağına giderse senin için hiç iyi olmaz! Hele Mert hiç duymasın! Gözünün yaşına bakmaz!"

"Sen desene bağa ben bunları tek tek söyleyeceğum diye!" diye yükseldi babaannem. "Fesatluk edeceksen açık açık söyle! Kaçak oynama, Gelin Hanım!"

Şebnem hayretle ona bakarken, "Pes!" dedi bezgince. Sevil ablanın uzattığı tuzlu ayrandan ağır ağır yudumladım. Tekrar bana dönüp, "İz?" dedi. "Nasılsın? Daha iyi misin?"

"İyiyim, Şebnem. Büyütülecek bir şey yok," dedim kesik kesik nefeslerimin arasından.

"Hah!" dedi babaannem. "Kendu ağzuyla da söyleyi işte! Sen de geç içeru! Misafirleru bekletme daha fazla. Ayup oldi millete."

Derin derin nefesler alırken sakinleşmeye çalıştım. Asla gidip boğazına yapışmayacaktım.

Sakin kalmam gerekiyordu.

Onu öldürmek istemiyordum.

Sakin olmam gerekiyordu.

Hayır, olamıyordum.

Onu öldürmek istiyordum. Boğazına yapışmak, o leş kokan ruhunu akıtmak ve kalbini deşmek istiyordum. Nefretle bakan gözlerini oymak, avuçlarımın arasında sudan çıkmış balık gibi çırpınmasını istiyordum.

Hayal ettiğim her şey zihnimde bir bir gerçekleştiğinde, bunları eyleme dökemeyecek olmak sinirle dolup taşmama sebep oldu.

Bu kadın boşuna yaşıyordu.

"İzgi?" Kulaklarımın aşina olduğu ses ortama girdiğinde dudaklarıma belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. Mutfak kapısının cam sürgüsünü geçti ve hızlı adımlarla yanıma geldi. "Ne oldu?" diye merakla sordu. Çalışanları başımda gördüğünde kaşları çatıldı. "Solgun görünüyorsun."

Sevil abla, konuşamayacağımı anlayınca, "Sadece biraz tansiyonu düşmüş, Keskin Bey," dedi. "Ciddi bir şey yok ama. Endişelenmeyin. Biz tuzlu bir ayran yaptık. O iyi gelir."

"Tuzlu ayranla olacak iş mi?" dedi sert bir sesle. Avuçları yanaklarıma yaslandığında, önümde çömeldi ve baygın gözlerime baktı. "Hastaneye gidelim mi? İyi görünmüyorsun." Endişeli gözleri üzerimde gezindi. "Az önce hiçbir şeyin yoktu," dedi anlamak istercesine. "Ne oldu bir anda?"

Şebnem araya girerek sıkıntıyla, "Kalbi tuttu yine, ne olacak?" dedi. Ona kızarcasına baktığımda bana gözlerini devirdi. Keskin'in kaşları daha çok çatıldı. "Hastaneye gidelim diyorum, gitmeyeceğim diye inat ediyor."

"Gerçekten iyiyim ama," dedim ona dönerek. "Öyle bir anda başım döndü sadece."

"Eksik söyleme," diyerek kızdı Şebnem. Keskin burnundan sinirle nefesini verdi. "His kaybı da var."

"Aman, yok bir şeyu kara uşak," dedi babaannem. "Abartup duruyorlar işte. İz'in her zamanki halleru. Boş ver."

"Torununuzun rahatsızlığından haberiniz yok herhalde," dedi Keskin sertçe. Öfkeyle ona döndü. "Yoksa durumunun boş verilmeyecek kadar ciddi olduğundan haberiniz olurdu."

Yeniden bana döndüğünde, "Gerçekten iyiyim," dedim. Yalan söylemiyordum. Kendimi gerçekten iyi hissediyordum. "Anlık bir şeydi sadece."

"Hastaneye gideceğiz," dedi kesin bir dille.

"Keskin..."

"Gideceğiz dedim, İzgi!" dedi sertçe. "Bitti."

Sıkıntıyla oflarken kalbimin sürekli bir sorun çıkarması sinirimi bozuyordu.

Sandalyeden kalkmama yardımcı oldu. Eli belimdeyken ağır adımlarla birlikte salona geçtik. Halam kurula kurula, "Damadımız bu mu?" dedi. "Hay maşallah, tü tü tü," dedi tükürerek. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Keskin, oldukça beyefendi bir şekilde, "Hoş geldiniz, efendim," dedi.

"Hoşbulduk," dediler hep bir ağızdan.

Ayşe babaanne ayaklanarak, "Kara oğlanım da geldiğine göre biz artık kalkalım," dedi. "Misafirliğin kısası makbuldür."

Berna Hanım bana doğru gelerek, "İz," dedi. "Sık sık görüşelim ama tamam mı? Sürekli gel. Orası artık senin de evin."

Keskin çatık kaşlarıyla aramıza girerek, "Nereye?" diye sordu.

"Malikâneye, oğlum," dedi Berna Hanım.

"Onu anladım da neden biz gidecekmişiz de İzgi burada kalacakmış gibi konuşuyorsun, onu anlamadım?" dedi sorgular bir halde.

Ayşe babaanne gülümseyerek, "Ee, düğüne kadar gelin kızımızın babasının evinde kalması icap eder, oğlum," dedi. "Az sabredeceksin artık."

"Hayatta olmaz," dedi sertçe. Beni kendine doğru çektiğinde bırakmak istemiyormuş gibi sıkı sıkı tuttu. "Karımın yeri benim yanım. Ne saçma saçma âdetler," diye söylendi.

Babaannem araya girerek, "Madem her şey usulüne göre olsun istiyorsun, o halde İz burada kalacak," dedi. Kaşlarım havalandı.

Sergen şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" dedi. "Yengem bizimle gelmiyor mu?"

"Günaydın," dedi Batur alayla.

Keskin, itiraz istemeyen bir tonla, "Karım, benimle birlikte evine gelecek," dedi.

"Onu bana haber bile vermeden, düğün hazırlıklarına başlarken düşünecektin, canım," dedim yüzümde şirin bir gülümsemeyle. Kızgınlıkla bana baktı.

"Hadi, hadi," dedi Simay aramıza girerek. Bizi ayırdığında dudaklarım büzüldü. Göğüs kafesi aldığı nefesle yükselip kalktığında bu yaptığına içten içe sövdüğünü hissettim. "*Gelini düğünden önce gör-*

mek uğursuzluk getirirmiş, derler, enişteciğim. O yüzden ablamın güzel yüzüne hasret kalacaksın biraz."

"Bari geçirseydim," diye sızlandığımda kalçama yediğim çimdik yüzünden yüzüm buruştu.

"Yenge, ya!" dedim acıyla.

"Sus, kız!" dedi beni azarlayarak.

"Elini vicdanına koy," dedim duygu sömürüsü yaparak. "Haftalarca görmeyeceğim zaten. Bari izin ver, geçireyim!"

"Ben amcanı gerdek gecesi görmüştüm, kızım," dedi alayla. "Sen de kocanı yolcu etmeyiver, ne olmuş yani?" dediğinde hayretle ona baktım.

"Ama sonuçta nikâhlı kocam," dedim üste çıkarak. İstemeye istemeye gitmek zorunda kalan adamın arkasından baktım. "Yolcu etmem gerek, uğursuzluk gelir vallahi," dediğimde oyunumu anlasa da bozmadı.

"İyi, git hadi," dediğinde gülerek arkalarından koştum. "Çok yanaşma yanına! İki cilve yap, al aklını ve geri gel!" diye arkamdan bağırdığında dudaklarımın arasından çıkan kahkahaya engel olamadım. Afitap yengem böyleydi işte. Deli ve biraz arsız. Tam benim kafamdandı.

Evin kapısını açıp, dışarı çıktığımda onları çoktan arabaya binerken buldum. Kapıda beklerken gözlerimi üzerlerinden ayırmadım. Keskin beni fark edip, arabadan inerken ona doğru attım adımlarımı.

O, büyük adımlarla yanıma ulaştığında etraftaki hiç kimseyi hatta arabanın camlarına yapışan Ayşe babaanneyi, annesini, Sergen'i, bizi izleyen Douglas'ı, Batur'u umursamadan beni kolumdan yakaladı. Gövdem sertçe gövdesine çarparken bir eli başımın arkasına yaslandı ve dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Dişleriyle dudaklarıma işkence ederken ağzım onun için aralandı ve havada asılı kalan ellerim ensesiyle saçları arasında yol çizdiğinde öpüşüne karşılık verdim.

Dili dilime dolandığında denizin o yakıcı tadını damağımda hissettim. Dudakları altdudağımı çekiştirip, bırakırken bana tatlı bir eziyet çektirdi. Soluksuz bırakana, kızartıp şişirene kadar öptü.

Nefes nefese geri çekilmeme izin vermedi ve kısa bir öpücük daha bıraktı dudaklarıma. Bir eli yine belimde varlığını korurken soluklanmama izin vermedi.

"Keskin..." dedim. "Dur."

Durmadı. Kısa ama nefesimi kesen bir öpücüğü daha dudaklarıma bıraktı. "Bunu yapmayı özlemişim," dediğinde sesli bir şekilde güldüm.

Kesik kesik nefeslerimin arasından, "Gerçekten..." dedim. "Gerçekten doyumsuz ve deli herifin tekisin."

"Ne kadar doyumsuz olduğumu henüz göstermedim bile," dedi boğuk bir sesle. "O günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum." Boğazımı temizleyip yutkundum. "Ne yapalım?" dedi sessiz kalmama karşılık. "Yastığa sinen kokunuzla idare edeceğiz artık birkaç gün." Kalbim tekledi. "Ondan sonra ne olur, ne yaparım, hiç bilmiyorum."

Yalandan bir uyarıyla, "Gizlice eve girmeye kalkarsan almam seni içeri," dedim.

"Camdan girerim."

"Gece yatmadan önce hepsini kilitlerim."

"Kırarız, yavrum," dediğinde ona bakakaldım. Bana *yavrum*, diyordu ve her söylediğinde midemde garip bir his peydah oluyordu. "Dert etme sen," dedi ve göz kırptı. "Bizde seçenek bol."

Konuşmak için hareketlenmiştim ki üst üste basılan korna sesiyle bakışlarımız arabayı buldu ve ön koltuğa uzanıp kornaya basan Douglas'a ters bir bakış attım.

"Neyse," dedim geri çekilirken. "Git artık sen. Haftaya düğünde görüşürüz." Geriye doğru bir adım daha attığımda beni durdurdu. Son kez kısa ama tutkulu bir öpücüğü daha dudaklarıma bıraktığında gitmeden önce sıkı sıkı sarıldım ona. Sol kolumdaki sızı yeniden kendini belli ettiğinde acıdan kasılan yüzümü, gülümsememin arkasına sakladım ve geri çekildim. "Hadi, git artık," dediğimde istemeye istemeye bana arkasını döndü ve arabaya doğru ilerledikten sonra kapıyı açtı ve bindi.

Arabayı çalıştırırken, ona el sallayıp gülümsedim. Arabası kapının önünden ayrılır ayrılmaz kastığım vücudumu serbest bıraktım ve öne doğru eğilip, iki büklüm olurken acıdan nefesim kesildi. Korumların dikkatli ve temkinli bakışlarını üzerimde hissederken eve girdim. Kimseyle muhatap olmamak adına dikkatli adımlarla üçüncü kata, odama çıktım ve kendimi yatağa bıraktım. Gözlerim yorgunluğun verdiği ağırlıkla kapandı ve uykuya daldım.

Uykuyla uyanıklık arasında saçlarımın üzerinde hissettiğim baskıyla kirpiklerim titredi. Gözkapaklarıma tonlarca ağırlık binmiş gibi bir his hâkimken başım yumuşak yatağa değil, sert bir şeye yaslıydı.

Gözlerim, yatağın hemen yanındaki komodinin üzerinde duran çerçevenin içindeki fotoğrafa çarptı. Annemin üzerinde beyaz bir elbise vardı. Mini, kısa, düz kesim, straplez bir elbiseydi. O elbise şu an

benim dolabımdaydı. Solunda babam duruyordu ve eli annemin belindeydi. Bakışlarındaki o yoğun sevgi bu fotoğraf karesinden bile belli oluyordu. Annem, genç ve çok güzel bir kadındı. Geceye ev sahipliği yapan saçları sırtına doğru dökülürken yemyeşil gözleri fotoğrafta resmen bir mücevher gibi parlıyordu. Kırmızı bir rujla süslediği dolgun dudakları kemikli yüzüne yakışmıştı. Ay gibi bir teni vardı.

Annemin sağında ise hiç tanımadığım bir adam vardı. Gözlerinin rengini fotoğraftan tam seçemesem de sanırım elaydı. Uzun, yapılı, oldukça heybetli bir vücudu vardı. Boyları hemen hemen babamla eşit sayılırdı. Annemle babamın arkadaşı olmalıydı. Birlikte geleceğe güzel ama asla tekrarlanamayacak bir anı bırakmışlardı.

O adamın kim olduğunu bilmiyordum ama şu an babamın yanında değilse bir daha asla bir araya gelemeyeceklerdi, bunu biliyordum.

"Benim güzel kızım," diyen babamın sesi ulaştı kulaklarıma. Gözlerim yavaş yavaş daldığım yerden sıyrılırken saçlarımı okşayan ellerini hissettim. Beni dizine yatırmıştı.

Ona doğru dönüp, "Baba?" dediğimde kahveleri beni buldu. Yüzümü örten saçlarımı geriye doğru çekti.

"Canını sıktılar mı çok?" diye sordu. "Gönlünü kırdılar mı?"

Boğazıma oturan yumruyla yutkunamadım. "Annesizlik o kadar zor ki baba," dedim acı dolu bir sesle. "Hele ki bir kız çocuğuna bu hayatta annesinin eşlik etmemesi öylesine zor ki hâlâ yaşayan anneleri için şükretmeli herkes." Derin, içli bir nefes aldım. "Annem şimdi burada, yanımda olsun diye her şeyi feda ederdim ben."

Kaskatı kesildi. "Onu özlüyor musun?" diye sordu. "Sen onu hiç tanımadın ki İz. Nasıl böylesine seviyor, her geçen gün daha çok bağlanıyorsun ona?"

"O benim annem," dedim kırık bir sesle. "Nasıl sevemem? Nasıl özlemem? Nasıl aramam yokluğunu, baba?" diye sitem ettim. "Hayatımın her anında aradı gözlerim varlığını. Doğum günlerimde, ödül törenlerimde, mezuniyetimde... Her yerde aradım. Âşık olduğumda ona anlatmak istedim mesela hissettiklerimi ama kendimi bulduğum tek yer mezarlıktı." Gözlerimden akan yaşlar pantolonunu ıslattı. "Konuştuğum toprağıydı," dedim burnumu çekerken. "Annesiz bir hayata göz açmak ne demek, en iyi ben bilirim. Bu acıyı en derinimde saklıyorum yıllardır. Çünkü ondan bana kalan başka hiçbir şey yok, baba. Kokusunu bilmiyorum. Sesini bilmiyorum. Nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Beni gerçekten seviyor muydu yoksa dedemin söylediği gibi hiç istemedi ve mecbur mu kaldı doğurmaya, hiçbir zaman

bilemeyeceğim. Çünkü ne zaman birilerine annem hakkında bir şeyler sorsam aldığım cevaplar ya yarım yamalak ya da yalan oluyor." Kendimi her sıktığımda, kaçmak istediğimde yaptığım gibi t. "Benim annem bana hiç ninni söylemedi mesela. Benim annem başarılarım yüzünden benimle hiç gurur duymadı. Tebrik etmedi de beni. Soğuk havalarda hasta olurum diye endişelenmedi de. Yurtta kaldığım dönemlerde arayıp sormadı. *Kızım, nasılın? Bir derdin var mı*, demedi. Ben yirmi altı yıldır annesiz, kimsesiz, eksik ve öksüz bir kadınım, baba," diye yakardım. "Hep de öyle kalacağım."

"Ben varım ya, kızım," dedi babam içime işleyen sesiyle. "Ben yetmez miyim sana? Biliyorum. Ne ben, ne Şebnem ne de bir başkası doldurur o boşluğu ama sen de biraz gayret et, be kızım. Sen de harap edip durma kendini." Nasırlı elleri akan yaşlarımı sildi. "Ben hep elim yüreğimde, gözüm, kulağım telefonda bekliyorum. Ben her gün acaba bir zarar geldi mi? Üzülüyor mu? Hasta mı? Aç mı? Tok mu diye düşünmekten kafayı yiyeceğim, kızım. Kaç kez kriz geçirmişsin oralarda ama haberim bile olmamış. Belki de o kadar iyi bir baba değilimdir," dedi kırgınlıkla. "Belki de annen olsaydı sen bu kadar eksik hissetmezdin kendini."

Yorgun gözlerimi ona çevirerek, "Sence bizi izliyor mudur baba?" diye sordum. "Görüyor mudur?"

Yüzündeki ifade taş gibi olurken dişlerini sıktı. "İzlemiyordur," diyerek kırdı umudumu. "Ölüler seni göremez, duyamaz, ne yaptığını bilemez ve varlığını hissedemez." Dişlerimi dudaklarıma geçirirken bakışlarımı ondan kaçırdım. "Sen her fırsatta soluğu mezarında alıyorsun ama toprağına sinen varlığını, kokunu hissedemez. Sen onunla ne kadar konuşursan konuş, annen seni hiçbir zaman duymayacak, İz," dediğinde katılığı karşısında kalbim ezildi. Tutamadım kendimi. Dudaklarımın arasından kaçan hıçkırığa engel olamazken için için ağladım dizinde.

Gerçekleri acımadan yüzüme vurduğunda, içimde bir gün annesinin döneceğine inanan o küçük kız çocuğunu da öldürdü.

Babam benim hayallerimin, umutlarımın katiliydi. Hiçbir zaman kahramanım olmamıştı.

Olmayacaktı da.

Ruhumdaki derin yaranın sebebi, içimde asılı kalan kız çocuğuydu.

19. KIRIK HAYAT

Bir insanın hatalarına göz yumup ses çıkarmamak, kötülükten başka bir şey değildi. Ruhu beyaz olan bir kalbi kötülükle kirletmek, bir cinayetten farksızdı.

"Kiz!" Tepemde sabahın yedisinden beri bağırıp duran Nuran yengem bir kez daha dürttü beni. Yüzümü yatağa gömmüş, yastığı kulaklarıma kapamıştım. "Ha öğlen oldi, öğlen! Kalk, da! Bir süri işimiz varidur. Daha kahvalti edup gelun evune gideceğuz!"

Yorganı öfkeyle tekmeleyerek saçım başım birbirine girmiş bir halde doğrulduğumda yengem dehşet içinde bana baktı.

"Tövbe bismillah, ya Rabbi'm!" dedi korkuyla. "Kiz, bu ne hal böyle?" diye dehşetle bağırdı.

"Yengeee!" diye bağırdım. Sesim fazla yüksek çıktığı için yüzümü buruşturdum. "Allah aşkına, sabah sabah bir uyutmadın ya! Bak, vallahi ararım kocamı, gelip alır beni. Sen de babaanneme laf anlatmakla kalırsın!" diye cırladım.

"Uy, üstüme iyiluk sağluk," dediğinde ona arkamı dönüp kafamı tekrar yastığa koydum. "Kiz? Abin evleniyır, da. Sen hâlâ uyuma peşindesun! Ne biçum görumcesun sen?"

"Ay, yemin ederim şiştim, yenge!" dedim yataktan kalkarken. "Vallahi şiştim, da! Banane sizin çeyizinizden, gelin hamamınızdan! Bensiz gidin!" dedim sitemle.

"Hayatta olmaz!" derken peşimden geliyordu. Elimi, yüzümü bir güzel yıkayıp, saçlarımı gelişigüzel toplarken duşa gireceğim için dolabımdan kıyafetlerimi çıkardım. "Sensuz olur mi hiç? Vallahi elâlem laf eder," dedi kınarcasına.

"Ne geldiyse başımıza bu elâlem ne der yüzünden geldi zaten!" dedim öfkeyle. "Hayır, hayatımıza boşboğazlıktan, sinsilikten, fesatlıktan başka bir getirisi olmayan o elâlemden bana ne, yenge! Bak, saydıklarımın tek birinde bile olumlu bir şey yok, farkında mısın? O yüzden bence sen de hayatın boyunca bir iki kez göreceğin insanlar için bazı şeyleri çok takma kafaya."

"Olmaz," dediğinde onu umursamadım. "Laf, söz olur." Ben gerçekten bu evde kimseye derdimi anlatamıyordum.

Dolabın kapağını sertçe kapadığımda çıkan tok sesle yengem yerinden sıçradı. "Ortalıkta *elâlem ne der*, diye gezeceğinize, bir zahmet yeri geldiğinde, biri laf söz ettiğinde ağzının payını vermesini de bilin o zaman!" diye öfkeyle bağırdım. Banyoya girip, kapıyı arkamdan kilitlerken kıyafetlerimi köşeye koydum.

"Babaannenle uğraşmak istemiyorsan geleceksun o çeyize de hamama da!" diye bağırdı kapı arkasından. Kapıya birkaç kez vurdu ama ses çıkarmadın. Onun yerine kıyafetlerimi çıkarıp suyu açtım. "Kiz!" diye cırladığında yüzümü buruşturdum. "Kiz, kime diyirum? İzgi!"

Suyun altına girerken, "Hasbünallah ya!" diye homurdandım.

"Ha, sen böyle siç bizum ağzimiza he mu İzgi?" dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ha böyle kafanin dikine dikine git sen! Aferum sağa!"

"Teveccühün, yengeceğim!" diye bağırdım. Cevabı yüksek sesle odanın kapısını çarpmak olduğunda kahkaham banyoda yankılandı.

Üzerimde gömlek tarzında beyaz bir elbise vardı. Ayaklarımda da kahverengi çizmelerim varken saçlarıma değişiklik olsun diye güzel bir fön çekmiştim bugün ve normalden daha uzun duruyorlardı.

Yüzüme kondurduğum sahte tebessümün sebebi babaannemdi. Sabah kahvaltıya inmemiştim ve bunu saygısızlık olarak algılayan babaannemle her gün olduğu gibi yeni bir kavgaya tutuşmuştuk. Evden de patlamaya hazır bir bomba gibi çıkmak zorunda kalmıştık.

Ailecek, daha doğrusu sülalecek Karaderelere ait olan malikâneye, babaannemin âdetleri yüzünden çeyiz getirmiştik. Hep beraber salonda otururken büyükler kendi aralarında sohbet ediyorlardı ve meclisten birkaç tanıdık yüz de buradaydı. Birkaç saat sonra ayarlanan gelin hamamına gideceğim için içim daralıyordu.

"Ee, İz?" Kahvemden bir yudum alırken gözlerim Karadere ailesinin bahçesindeydi. İdil'in buz mavisi gözleri uzakta dahi olsa masadaki kadınların üzerindeydi. Bana karşı yapacakları en ufak bir yanlışta buraya damlayacak gibi duruyordu. Keskin onu özellikle göndermişti. Eve geri dönene kadar benimleydi ve koruma sayısını yetmezmiş gibi iki katına çıkarmıştı.

Gözlerim hemen karşımda oturan kadını buldu. *Nisan Erdem.* Mecliste gerçekten gücünün farkında olarak hareket eden ve fütursuzca davranmayan sayılı kadınlardandı.

"Sen nasılsın? Uzun zamandır hiç denk gelemedik," dedi merakla.

"İyi, Nisan," dedim düz bir sesle. "Bildiğin gibi işte."

"Keskin'le düğün yapacakmışsınız, doğru mu?" Bunu soran Nevra'ydı. Meclisteki on sekizinci üye olan Yavuz Akbulut'un kızıydı. Aynı zamanda yirmi ikinci üyeyle, Savaş Yaman'la henüz iki aylık taze evliydi.

"Doğru," dedim düz bir sesle. "Düğün için geç bile kaldık. Nikâh zaten çok aceleye gelmişti. Biz de artık yapılması gerektiğine karar verdik," dedim rahat bir şekilde arkama yaslanırken.

"Evliliğin güzel gidiyor o halde?" diyen Funda yılanına çevirdim bakışlarımı. Esra'nın teyzesinin kızı olduğu için bugün burada olmak hakkıydı. Esra da zaten sabahtan beri bu yüzden bir hayli gergindi.

Aylin benden önce, "Neden kötü gitsin?" dediğinde bakışlar ona döndü. "Abim üzerine titriyor İzgi'nin. Hepimiz de onu çok seviyoruz zaten. Aile içindeki ilişkimiz de abimle olan evliliği de gayet güzel ilerliyor." *Sen onu bir de bana sor, Aylinciğim.* "Benim merak ettiğim İz'in ve abimin evliliğinin seni neden bu kadar ilgilendirdiği?" Funda samimiyetsizce gülümsedi. Aylin, "Yoksa bazı şeyleri hâlâ aşamadın mı?" dediğinde gülümsemesi yüzünde asılı kaldı.

Kahvemden bir yudum daha alırken Funda, "Hayır," diye cevap verdi ama bu masada ben dahil herkes o sorunun cevabının ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Seçil ortalığı kızıştırmak istercesine, "Sence öyle olsaydı bir şey değişir miydi?" diye sordu. "Funda'nın aklı hâlâ Keskin'de olsaydı Keskin, İz'i bırakıp tekrar ona döner miydi?"

Sözlerine karşılık alayla güldüm.

"Böyle bir şey sözkonusu bile olamaz, Seçil." Canım kayınvalidem nahif sesinin altında yatan uyarıyla lafa girdi. Elleri sandalyemin arkasına yaslandı ve varlığını hemen arkamda hissettim. Hepsinin duruşu dikleşirken kendini toparlamayan tek kişi bendim. Berna Hanım imayla, "Boş hayaller için o güzel aklını yorma sen," dedi. "Olur mu?"

"O halde oğlunuzun birkaç gün önce neden Funda'nın evine gittiğinin de bir açıklaması vardır herhalde?" dediğinde dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı. "Yoksa ben de olur olmadık şeyler hakkında konuşmazdım, Berna Hanım," dedi alayla.

Sözleri karşısında kaşlarım çatılırken, "Muhtemelen benim bundan haberim olmadığını ve aslında ortalığı karıştırmak, huzursuzluk çıkarmak için böyle bir şeye kalkıştığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun, Seçil?" dedim alayla. Berna Hanım'ın ve Aylin'in gergin bakışları yerini rahatlığa bıraktı. Seçil'in yüzündeki gülümseme silindi. "O halde gerçekten aptal olmalısın," diye alay ettiğimde yerinde rahatsızca kıpırdandı.

Buradaki tek aptal şu anda bendim. Bozuntuya vermemek için toparlamak zorunda kaldığım durum şimdiden içimdeki kurtların harekete geçmesine ve zihnimi bulandırmaya başlamasına sebep olmuştu.

İçimde baş gösteren kırgınlık kalbimi ele geçirdiğinde, devam eden sohbete dahil olamadım. Telefonumda bir şeylerle uğraşırken defalarca kez onu aramak için hamlede bulundum ama her seferinde vazgeçtim.

Hiçbir şey normal olmadığı halde normalmiş gibi davranmak ve insanlara bu izlenimi vermeye çalışmak zorunda olmak o kadar zordu ki... Bazen kalbimden değil de kederimden, üzüntümden, kırgınlığımdan öleceğimi düşünürdüm nedense. Yine öyle düşündüğüm bir andaydım.

"İz?"

Abimin sesi beni andan soyutladığında mutfaktan bahçeye çıkan abimi fark ettim ve oturduğum sandalyeden hızla ayaklandım.

"Abi," dedim adımlarımı ona doğru atarken. Onun da yönü bana doğru döndüğünde arkamda bir yere, muhtemelen Esra'ya göz kırptı ve gülümsedi.

"Güzelim," dedi. Beni kollarının arasına alırken içimde ona kırgın olan kız çocuğunu susturmak çok zordu ama hayat çok kısaydı ve bir gün ölecektim. Öldüğümde ona kırgın olduğumu bilmesini istemiyordum. "Seni bu yabanilerin arasında tek başına bırakmak istemedim," dediğinde gülümsedim ve kollarının arasından çıktım. "Gerçi senin de onlardan bir farkın yok ama neyse," diye alay ettiğinde gülerek omzuna vurdum. "Hazırlıklar nasıl gidiyor?" diye merakla sordu.

"Bilmem," dedim dudak bükerek. "Zorla geldim zaten. Biliyorsun, sevmem böyle ortamları."

"Abin için en azından bir süreliğine katlanabilirsin," dedi gülümseyerek.

Abin için... Baban için... Simay için... Sevdiklerin için... Meclis için...

Bir gülümseme yer edindi dudaklarımda. Buruk ve kırık. Ama abim bunu anlamadı ve yanımdan geçip gittiğinde tırnaklarım hep olduğu gibi avuçlarımı kanattı.

Sanırım acılarımın, yaşadıklarımın, yaşatılanların ağırlığının bende yarattığı enkazın görmezlikten gelinmesi benim kaderimde vardı.

"Nereye daldın yine acaba?"

Tok ve kalın bir ses kulaklarıma ulaştığında bakışlarımı daldığım yerden çektim ve ne ara buraya geldiğini asla bilmediğim ve anlamadığım, aynı zamanda kırgın olduğum katran karası gözlerin güzelliğine sahip olan adamın karşımda dikildiğini fark ettim.

"Bir şey düşünüyordum," diye geveledim. "Sen neden buradasın?"

"Sen buradasın," dediğinde kırgınlığıma rağmen istemesizce ona gülümsedim.

"Beni bu kadar önemsediğinden haberim yoktu," dedim alay dolu bir sesle.

Ellerini ceplerinden çıkardığında bana doğru yaklaştı ve bir kolu belime dolandı. Bakışları saçlarımda gezindiğinde parmak uçlarının belli belirsiz saçlarımın ucuyla oynadığını fark ettim. Fark ettiğim bir diğer şey ise ne zaman bir eli belimde yer edinse bunu yaptığıydı. Saçlarımla oynamak hoşuna gidiyordu.

"Öğrenmiş oldun." Gözlerinde sorgu dolu bir ifade vardı. Bakışları çehremde uzun uzun gezinirken, "Neyin var?" diye sordu.

"Uykusuzum sadece," diyerek yalan söyledim.

Kaşları çatıldı. "Durgunsun, sessizsin ve içten gülmüyorsun," dedi tespitte bulunur gibi. "Gözlerinde o her an ağlayacakmışsın gibi duran ıslaklık da neyin nesi?" Merakla bana bakarken sessiz kaldım. Sessizliğim, huzursuzlanmasına sebep oldu. Bakışları arkamı bulduğunda burnundan öfke dolu bir nefes verdi. "Canını sıkacak bir şey mi yaptılar? Eğer öyleys-"

"Canımı sıkan sensin," dediğimde bana daha dikkatli baktı.

Kaşları çatılırken, "Anlamadım, ne?" dedi tok bir sesle.

"Devrim'i bu kadar sorun ederken..." dediğimde onun adını duymak sinirle dolup taşmasına sebep oldu. "Öğrendiğinde bana hak etmeyeceğim kadar ağır konuşurken ve bütün bunlar için bir özür bile dilemezken üstelik..." dedim imayla.

"Ee?" dedi. Konuşmanın sonu nereye varacak, merak ediyordu.

"Sözkonusu Funda olduğunda neden aynı tavrı sergilemiyorsun?" dedim öfkeyle. "Hani Devrim benim âşığımdı, ya? Üstelik benim onun buraya geleceğinden haberim bile yokken, ben bile isteye onu hayatıma almamışken ve buna mecbur bırakılmışken sen neden kendi âşığına sahip çıkmıyorsun, Keskin?" Belimdeki tutuşu sıkılaştı. "Yoksa benim de Funda'yı öldürmekle tehdit mi etmem gerekiyor seni?"

"Haddini aşma!" dedi sertçe. "Bizim Funda'yla aramızda olan şey hiçbir zaman duygusal yüklü bir şey değildi," dedi sabrı sınanıyormuş gibi. "Ben ona âşık değildim. Onu sevmiyordum," dedi kelimelerin üzerine basa basa. "Benden eğer onu meclisten yollamamı isteyeceksen unut bunu," dedi aklımdan geçenleri bilir gibi. Alayla güldüm. "Bu benim elimde olan bir şey değil."

"Bu tam da senin elinde olan bir şey," dedim sertçe. "Devrim'i

göndermek de benim yetkim dışındaydı ama ben sırf sen rahatsız oluyorsun diye onu bir şekilde yolladım. Sözkonusu önemsediğim insanlar olduğunda en azından bir şeyler yapabiliyorum," dedim imayla. "Her şeye ve herkese rağmen bir şeyler için çabalayıp deniyorum." Kollarının arasından sıyrıldım. "Bence sen de bazı şeyleri bahane edeceğine, yeri geldiğinde Ali için kopardığın kıyameti Funda için de kopar. Biraz da senin başın ağrısın. Vallahi bak. Çok iyi geliyor, terapi gibi. Hayatındaki gereksiz şeylerden kurtulursun. Sana da tavsiye ederim," dedim alayla. "Tavsiyeme uymazsan ben de sanırım senden kurtulmak zorunda kalacağım," diyerek yanından ayrıldım ve mutfağın açık sürgülü cam kapısından içeriye girdiğimde bana bakan çalışanlara gülümsemekle yetindim.

Mutfaktan salona geçerken içerideki sesleri duydum. Herkes tatlı bir telaş içindeydi. Salona girdiğimde bakışlar anında beni buldu. Esra'nın annesi Gülfem Karadere beni görünce yüzünde bir tebessüm açtı.

Elini koltuğa vurup, beni yanına çağırarak, "Nerelerdesin, benim bal kızım?" dedi. Kız kardeşi Semiha Hanım burun kıvırdı ve yanındaki kadına döndü. "Geldiğinden beri göremedim o güzel yüzünü. Nereye kayboldun yine hemen?"

Yanına oturduğumda kucağındaki çeyiz bohçasını fark ettim.

"Kızların yanındaydım," dedim sıcacık bir sesle. "Bahçede laflıyorduk öyle."

Babaannem bir anda aramıza girerek, "Kocan geldu," dedi. "Gördin mi?"

Yüzüne bakma gereği bile duymadan, "Gördüm," dedim. "Bahçede, o da gelir birazdan."

"Ne diye yanluz biraktun oni?"

Nuran yengem, babaannemi dürterek, "Karışmasana anne," dedi. Babaannem ağzının içinde bir şeyler homurdanırken sıkıntılı bir nefes koyverdim.

Bohçalar açılmaya başlandığında kızlar da içeriye doluştu ve Esra beyaz elbisesiyle ortaya konan pufa oturdu. Yüzünde heyecan dolu bir gülümseme hâkimdi. Abim ve Keskin de gelmiş, yan yana koltuğa oturmuşlardı. Onlar burada olduğu için iç çamaşırlarının olduğu bohçalar açılmamıştı. Esra her şey için sürekli teşekkür edip, dururken babaannem halinden gayet memnun görünüyordu. Neyse ki Esra'ya ve ailesine karşı kötü bir söz etmemişti.

Babaannem çantasından lacivert, kadife bir kutu çıkararak, "Bu

da son hediyemiz," dedi. "Aile yadigârımızdır. Sen de layığıyla taşıyacaksındır," dediğinde kutunun altın sarısı kısmına işlenmiş olan *A.Ş.K* detayını fark etmemle yüzümdeki gülümseme sarsıldı ve abimin belli belirsiz, "İz," dediğini duydum.

O kutuyu tanıyordum.

Annemden bana yadigârdı ve kaybolmasın diye babamın çalışma odasındaki kasasına koymuştum ama Keskin'le olan evliliğimizde onu almak aklıma hiç gelmemişti. Muhtemelen babaannem şu anda göstermeseydi bile ne zaman hatırlardım, bilmiyordum.

Babaannem kutuyu açtığında pırlantalarla süslenmiş zümrüt takımı gördüm. Dedemin, anneme evlendiğinde takmış olduğu kolyeydi.

Kara ailesine ait değildi.

Benim anneme aitti.

Aşan ailesinin aile yadigârıydı ve annemden bana kalan bir emanetti.

Aliye Aşan Kara'ya aitti. Benim anneme aitti.

Oturduğum koltukta kaskatı kesilirken benim gibi kolyenin kime ait olduğunu bilen herkesin şaşkınlık dolu bakışları üzerimde durdu. Acı göğüs kafesimde kendine yer edindiğinde, babaannem kolyeyi Esra'ya doğru uzatmıştı ki Şebnem beklemediğim bir şey yaptı ve ona engel oldu. Eğer o yapmasaydı şüphesiz ben yapacaktım.

Şebnem ne yapmaya çalıştığını anladığı için, "Yanlış kolyeyi getirmişsin, anne," dedi. Babaannemin elindeki kutuyu sertçe çekip aldı ve yanında getirdiği kırmızı kadife kutuyu ona uzattı. "O İz'in kolyesi."

Babaannem bozulurken, istemeye istemeye, "Karıştırmış olmalıyım," demek zorunda kalmıştı.

"Yaşlılık işte," dedi Şebnem. "Bu aralar çok sık yaşar olduk. Alışıyoruz artık," dediğinde kimse sesini çıkarmadı. Diğerleri bir şey anlamazken babaannem kırmızı kadife kutuyu açtı ve Kara ailesine ait olan aile yadigârı kolyeyi Esra'ya sundu. Onlar kendi aralarında sohbete dalmışken Şebnem'e minnetle baktım.

Kolyeyi güvenceye almak ister gibi çantasına koydu ve çantasını, almak isteyen halamdan uzaklaştırdığında kucağında sıkı sıkı tuttu.

Abimin yapmadığını yapmıştı.

Bakışlarım onu bulduğunda, "Bilmiyordum," dedi dudaklarını oynatarak.

Hayal kırıklığı içinde başımı iki yana salladım. Salona sığamadığımı hissedip, ayaklanarak, "Benim çıkmak gerek," dedim. "Adliyede önemli birkaç işim vardı. Onları halletmem gerek."

Esra'nın yüzü düşmüştü. "E gelin hamamı?" dedi.

"Bensiz olsun," dedim buz gibi bir sesle. Bakışlarım toplanan kadınların üzerinde tek tek gezindi. "Size kolay gelsin."

Keskin de ayaklanarak, "Ben bırakayım seni," dedi. Yanımda yer alırken eli elime sarıldı. "İdil sizi eve bırakır, anne," dedi tok bir sesle. Berna Hanım sessizce oğlunu onaylarken Keskin gitmek için hareketlendi ve beni de yanında çekiştirdi.

Evden çıkarken sessizliğim sürüyordu. Soru sormadım. Konuşmadım. Bu sefer o konuşsun, o anlatsın, o çırpınsın istedim.

Arabaya bindiğimizde de sessizliğim devam etti. Ne o konuştu ne ben. Sanki bu durumdan bir hayli rahatsızmış gibi arada bir gözlerini üzerimde hissediyordum ve ona bakmadığımı, onunla konuşmadığımı gördükçe gaza daha çok yükleniyor, ağzının içinde bir şeyler mırıldanıyordu.

"Funda sana ne söyledi?" dedi bir anda.

Bakışlarımı akan yoldan çekmeden, "Aslında senden öğrenmem gereken herhangi bir şeyi," dedim buz gibi bir sesle.

"Herhangi bir şey?" diye sordu çatık kaşlarının altından. "Sana söylemediğim başka ne varmış?"

"Bilmem," dedim ona bakmadan. "Onu da sen bileceksin artık."

"İzgi!"

"Adımı ağzına alma," dedim buz gibi bir sesle. "Eğer bana yalan söylemeye devam edeceksen ve o kadının gölgesini hayatımızın üzerinden çekmeyeceksen adımı sakın ağzına alma, Keskin. Çünkü sen geçmişten gelen bir adamın gölgesinden rahatsız oluyorsan ben de senin geçmişinden gelen o kadından -her ne kadar sevmesen de duygusal anlamda ona karşı hiçbir bağ beslemesen de- rahatsız oluyorum." Bu sefer öfkesine rağmen sakince, dikkatle beni dinledi.

"Şundan nefret ediyorum, anasını satayım!" dedi öfkeyle direksiyona vurarak. "Benim için hiçbir değer, önem arz etmeyen kişiler yüzünden bir tartışma yaşanmasından nefret ediyorum!" Sustum. Ona cevap vermedim.

Sessizlik çığ gibi aramıza devrildiğinde o da konuşmadı. Konuşmamı, yine kendimi anlatmamı, onunla eğlenmemi bekledi ama hiçbir şey yapmadım.

En sonunda sabrı tükenmiş gibi, "Konuş benimle," dedi. "Bir şeyler anlat, saçma sapan bile olsa olur ama benimle konuş. Bana kendini anlat ve ben de sesini duyayım."

Omzumun üzerinden bakışlarımı ona çevirerek, "Soru bir," dedim.

"Funda'nın evinde ne işin vardı?" Alayla güldü. "Soru iki," dediğimde kara gözleri beni buldu ve gözlerimiz birleşti. "Bizim nikâhımızda ne oldu?" diye sorduğumda sinirle gözlerini yumdu ve tekrar açtığında bana değil, yola baktı. O sırada aslında malikâneye gitmediğimizi fark ettim. "Nereye gidiyoruz?" diye sorma gereği duydum.

"Çiftliğe," dedi gaza yüklenirken. Derin bir nefes aldı. "Funda'nın evine gittim ama Funda için değil," dedi düz bir sesle. "Babasıyla görüşmem gereken önemli bir mevzu vardı. Geçtiğimiz günlerde yaptığımız silah sevkiyatında çıkan sorun ve İtalyanlarla yaptığımız anlaşma hakkında konuşmak için gitmiştim ve yalnız değildim. Yanımda Douglas da vardı."

"Bana neden söylemedin?" diye merakla sordum. Seçil'le görmem gereken bir hesabım vardı. Sözlerinin altındaki ima yüzünden gereksiz yere üzülmüştüm.

"Çok da önemli değildi," dedi yola bakarken. "Üstelik Funda o gün evde bile değildi. Sana her ne söyledilerse yalan. Ne yapmaya çalıştıklarını anlayacak kadar zeki bir kadınsın. Gereken cevabı vermişsindir diye düşünüyorum. Böyle aptal oyunlara kanacak değilsin herhalde, değil mi?"

"E zaten," dedim göğsümü kabartarak. "O konuda şüphen olmasın."

"Yok zaten," dedi beni bilir gibi.

Alacahan ailesine ait çiftliğe girdiğimizi belirten bir tabela gördüm. Metal tabelaya işlenmiş bir pusula simgesi vardı. Bu, Alacahan ailesinin ezelden beri simgesiydi. Malikâneye giden yolda ve evin kapısında da aynı şekilde bir işleme bulunuyordu. Üstelik Berna Hanım'ın sol bileğinin iç kısmında ve Aylin'in sol omzunda da bu simgenin dövmesini görmüştüm. Ayşe babaanne ise şalına geçirdiği broşla bir Alacahan kadını olduğunu belli ediyordu.

Anlamını bilmiyordum ama öğrenmek için can atıyordum.

Çiftliğe yaklaştığımızda araba girişte durdu ve kapılar bizden önce korumalar tarafından açıldı. Delikanlı bir çocuk hürmetle, "Hoş geldiniz, efendim," dedi.

"Hoş bulduk," dediğimde çiftliğin dağın başında olmasından ya da ben üzerime bir şey almadığımdan buz gibi ayaz tenime çarptı ve ürperdim.

"Üşüdün mü?" Sıcak ceketi omuzlarımda yer edindi. Sanki günün sonunda onun ceketi hep benim omuzlarımda kendine yer edinecek ve o beni hep sarıp sarmalayacaktı. Sıcaklığı böyle hissettiriyordu.

"Buralar soğuk olur. Gel, içeri geçelim." Başımı salladım. Bize eşlik eden korumaya, "Şömineyi yaktınız mı?" diye sordu.

"İstediğiniz her şey eksiksiz yerine getirildi, efendim."

"Gözünüzü dört açın," dedi otoriter bir sesle. "Silvan iti bu aralar fazla sessiz. Bir sorun istemiyorum."

"Merak etmeyin, efendim."

Birlikte ahşap evden içeriye girdiğimizde içerinin sıcaklığı kaskatı kesilen bedenimin gevşemesine sebep oldu. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp bir köşeye attım ve parmak uçlarımda koşarak kahve tonlarında döşenmiş salondaki şöminenin önüne tünedim.

"Buz gibiymiş ya burası!" dedim sitemle. Koltuğun üzerindeki pikeyi alıp, sarınırken şöminenin önündeki beyaz, tüylü, yumuşacık halıya oturdum ve onun heybetli bedeni salonda göründü.

"Ne içersin?" diye sordu. Gömleğinin kollarını katlarken damarlı kolları ve elleri gözlerimin önüne serildi. Amerikan mutfağa girdiğinde buradan onu görebiliyordum. Etrafta loş bir ışık hâkimdi ve gecenin karanlığında şömineden yükselen çıtırdı sesi içimi ısıtıyordu.

Ve o.

O, yanımdaydı.

Ve ben huzurlu hissediyordum.

"Kahve çok iyi olur!" diye seslendim beni duyabilmesi için. "Şekersiz olsun! Erken yaşlanıp kırışmak istemiyorum!"

"Seni duyuyorum, İzgi! Bağırma!" dediğinde, kendisinin de bağırdığının farkında değildi.

Beş dakika sonra elinde sıcak kahve kupasıyla geldi. Kupayı bana uzattığında içkilerle dolu olan kısma doğru ilerledi. Kendine bir kadehle viski alıp karşımda oturdu.

Merakla, "Nikâh günü neler olduğundan bahsetmeyecek misin?" diye sordum. Kahvemden koca bir yudum aldığımda dilim yandığı için yüzümü buruşturmak zorunda kaldım.

"Nikâha geç kalmamın bir sebebi vardı." Nikâh günü tam yarım saat geç kalmıştı. "Silvan'ın o gün seni öldürmek için tuttuğu tetikçiler vardı," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. "Zamanında fark etmiş olmasaydık şu anda yaşamıyordun." Bardağına doldurduğu içkiyi kafasına dikti.

"Sen ne yaptın?" dedim dehşete düşmüş bir halde.

"Karımı korudum," diyerek kendini savunduğunda sinirle güldüm. "Ve kalbinin attığından, benim karım olduğundan emin oldum," dediğinde gülümsemem silikleşti ve ona bakakaldım.

"Birini öldürmenin sebebi yoktur," dedim sertçe.

"Ben onları öldürmeseydim onlar seni öldürecekti," dedi alayla ve göz kırptı. "İşe biraz da hukuki yönden değil de benim tarafımdan bak." Kınarcasına ona baktığımda ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Bir nevi nefsi müdafaa gibi düşünebilirsiniz, Sayın Savcı'm," dediğinde içten bir şekilde güldüm. "Hukuki yönden de haklı olduğum kısımlar mevcut." Başını sağa yatırarak gülümsedi ve gamzesini huzuruma sunduğunda kalbim tekledi.

Gülümsemem dudaklarımda yerli yerindeyken kahvemden bir yudum daha aldım ve çıplak bacaklarımı öne doğru uzatıp üst üste attığımda bakışları kısa, dar eteğimin açıkta bıraktığı uzun bacaklarımda oyalandı.

Bir anda, "Neden pusula?" diye sordum. "Ailenizi simgeleyen şey neden pusula?" Derin bir nefes aldığında oturduğu yerden ayaklandı. Arkasından merakla, "Nereye?" diye sordum.

"Geliyorum şimdi," dediğinde salondan çıktı ve gözden kayboldu. Gelmesi dakikalar sürerken merak içimi kemirdi ama oturduğum yerde beklemeye devam ettim onu.

Elinde siyah bir kutuyla salonun girişinde belirdiğinde, uzandığım yerden yavaşça doğruldum.

Karşıma geçip oturduğunda bu sefer uzakta değil, daha yakınındaydım ve yeşillerimde yer edinen bariz merak gülümsemesine sebep oldu.

Kutuyu açtığında amber pırlantalarla süslenmiş olan, yılların emaneti olduğunu belli edercesine göz kamaştıran bir pusula kolyesi, eşsiz güzelliğiyle gözlerimin önüne serildi. Hem bir o kadar zarif hem de bir o kadar büyüleyici gözükmesi hayranlıkla kolyeye bakmama sebep oldu.

"Bu..." dedim. Yeşillerim katran karası gözlerini buldu. "Keskin, bu muhteşem bir şey!"

"Dedem, Alacahan kadınları ucu bucağı belli olmayan yollarda bile Alacahan erkeklerine eşlik etsin diye özellikle seçmiş," dedi. Pürdikkat onu dinlemeye başladım. "Basit görünebilir ama manası derindir. Pusulanın etrafındaki o elmas işlemeye dağılan belli belirsiz kan lekeleri dedemin kız kardeşine ait. O zamanlar henüz babaannemle evlenmediği için ve hanedeki en güçlü Alacahan kadını Firuze olduğu için o takıyormuş. Dedemin pusulası oymuş o zamanlar. Tabii bu durum Firuze, dedemin düşmanları tarafından suikasta kurban gidince son bulmuş. Kalbinden yemiş kurşunu. Boynundaki pusulada ken-

dinden bir iz bırakmış kanı ve göçüp gitmiş bu dünyadan. Babaannem de onun gibi olmaktan korktuğu için takmamış hiç. Dedem de zaten böyle bir teklifte bulunmamış ama henüz yirmilerimin başındayken bu pusulayı bana vermişti. *Sana yol göstericin olarak seçtiğin kadına ver. Beraber bir yolda yürüyün*, demişti." Katran karası gözlerinde yansımam vardı. "Ben şimdi bu pusulayı sana veriyorsam İzgi, kendimi çıkmazda hissettiğim o anlarda bile sen elini bana uzat diye. Çünkü içimden bir ses ne pahasına olursa olsun bu kolyeyi boynunda görmem gerektiğini fısıldayıp duruyor bana. Sanki yıllardır yanımda emanet diye taşıyordum da o da sahibini tanımış gibi yerini bulmak için can atıyor," dedi tek nefeste. "Şimdi soruyorum sana. Bu kolyeyi takmak istiyor musun?" Ne diyeceğimi bilemedim. Sözleri karşısında kalakalırken göğsümü kamçılayan bilinmez his, yerini heyecan dolu bir sevince bıraktı.

Başımı sallayarak onu onayladığımda söyleyecek tek kelime bulamadım. Ona arkamı döndüğümde saçlarımı omzumda topladım ve ona yer açtım. Kolye gözümün önünde sallanırken, boynuma geçirip taktı ve saçlarımı kolyenin içinden çıkardı.

Yeniden ona doğru dönerken hâlâ elimde tuttuğum boş kahve kupasını kenara bıraktı ve belimden yakalayıp, beni kucağına çekerken dudakları dudaklarımı buldu. Ellerim anında ensesini buldu ve ona karşılık verdim. Dar eteğimin izin verdiği kadarıyla bacaklarımı aralayıp, kucağına yerleşirken beni daha çok bastırdı kendine. Öpüşü gittikçe derinleşirken benimle birlikte oturduğu yerden ayaklandı ve bacaklarımı ona doladığımda, kucağında benimle birlikte bir yere doğru giderken, öpüşü hız kesmeden devam etti.

Saçlarım yüzüme dökülürken tırnaklarım ensesine saplandı. Beni dikkatlice merdivenlerden çıkardığında bir odaya girdiğimizi fark ettim. Kapıyı ayağıyla ittirdiğinde şiddetle kapandı ve sırtım kapıya yaslandığında beni tüketmek istercesine deli gibi öptü.

Beline sardığım bacaklarımı sıkılaştırdığımda sırtım yaslandığım kapıdan ayrıldı ve çok geçmeden yumuşak yatakla buluştuğunda, üzerimdeki takımın bir parçası olan ve içine sutyen dışında hiçbir şey giymediğim ceketin düğmesini tek eliyle açtı ve aceleyle üzerimden çıkardı. Onun altında yarı çıplak bir halde dururken heybetli bedeni üzerime çökmüştü.

Keskin'in parmakları saç diplerimden başlayarak boynuma doğru ilerledi. Boynumdan kayarak göğüslerimin arasından geçti ve tenimde kendine bir yol çizdi. Dudaklarım dudaklarının arasındayken, acele

etmeden, tadımı çıkarmak istermişçesine uzun, derin ve tutku dolu öpücüğü aklımı başımdan alıyordu.

Parmakları, yatakta dikleşen bedenimden arkama sızdı ve sırtımı bulduğunda tenim ürperdi. Sutyenimin kopçasını bulan parmaklarıyla dudaklarımız ayrıldı. Aldığım nefesle göğsüm yükselip kalktı ve kaburgalarım aldığım nefesle kendini belli etti.

Bordo, dantelli ve işlemeli sutyenimi üzerimden ayırıp bir köşeye fırlattığında katran karası gözleri bir an olsun çekilmedi gözlerimden.

Dolgun ve ucu sertleşmiş göğüslerim tüm çıplaklığıyla karşısındaydı. Damarlı ve büyük ellerinden biri neredeyse avcundan taşan göğüslerimden birini sardığında, dudaklarımın arasından kaçan inlemeyle beraber boğuk hırıltısı ulaştı kulaklarıma. Kasıklarımdaki sızıyla bacaklarımı birbirine [redacted] ihtiyacıyla yanıp, tutuşurken bunu yapmama izin vermedi. Diğer eli bacaklarımı onun için aralarken dar eteğimin izin verdiği kadarıyla bacak aramda kendine yer edindi.

Dudakları yeniden dudaklarıma kapandığında bu kez daha vahşi ve yırtıcıydı. Göğsümdeki elinin baskısı arttığında bana verdiği his ağzına doğru inlememe sebep oldu. Parmakları sertleşmiş göğüs ucumu okşamaya başladığında başım geriye doğru düştü ama o, dudaklarıyla dudaklarımı yeniden yakaladı ve altdudağımı iki dudağı arasında tıpkı göğüslerime yaptığı gibi çekiştirerek ezdi.

İçimde göğsümden taşıp beni yok edecek olan o his kasıklarımda kendine yer bulduğunda bir inleme daha kaçtı dudaklarımın arasından. İşkence ettiği şişmiş dudaklarımı serbest bırakırken, çenemden başlayarak boynuma doğru küçük öpücükler bırakmaya başladı. Başımı geriye doğru atıp, ona yer açarken dili boylu boyunca gerdanımda gezindi. Dudaklarının boynumda bıraktığı iç gıdıklayıcı tatlı his, iç çamaşırımdaki ıslaklığın daha çok artmasına sebep olurken, yavaşça üzerimden kayarak köprücükkemiklerime, omuzlarıma küçük öpücükler kondurdu. Dudakları sol göğsümün üzerinde durduğunda, kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. Sertleşmiş göğüs ucumu ağzına aldı ve dudaklarımın arasından kaçan çığlığım odada yankılandı.

Kasıklarımdaki zonklama sabırsızlığımı arttırırken diğer eliyle sağ göğsüme yaptığı tatlı işkence dudaklarının eziyetinin yanında hiçbir şeydi.

"Siktir!" dedi erkeksi bir hırıltıyla ve parmaklarının arasına aldığı göğüs ucumu çekiştirip, sıkarken ağzı göğsümü daha fazla alabilmek için aralandı ve dilinin yaptığı darbeler neredeyse aklımı yitirmeme sebep oldu. "Avuçlarıma sığmayacak kadar büyükler. Üstelik..." dedi

sol göğsümü emip, çekiştirirken. "Üstelik şu anda altımda kıvranıyorsun, göğüslerin benim için bu kadar sertleşmiş," dedi duraksayarak. Sağ göğsümden ayrılan elleri homurdanmama sebep olurken yerini dudakları aldı. Parmaklarının baskısını zonklayan kadınlığımın tepesinde hissettiğimde gözlerim kaydı ve zevk dolu bir inleme kaçtı dudaklarımdan. Küfretti ama algılayamadım. Nefesi tenime dökülürken, "Ve senin o deliğin benim için mi bu kadar ıslak?" dedi. "Bana aklımı kaybettirecek kadar akmana sebep olan şey yine ben miyim?"

İki parmağı klitorisime baskı uyguladığında, "Keskin!" diye inledim. Belim yay gibi gerildi ve sırtım yatakta havalanırken kıvranan halim hoşuna gitmiş olacak ki dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle iki yana kıvrıldı.

Dağınık siyah saçları ve arzudan koyulaşmış kara gözleriyle bana bakarken esmer teni loş ışıkta ay gibi parlıyor, heybetli cüssesi, karın kasları, adonisleri, pazıları aklımı başımdan alıyordu. Bu işkenceye ne kadar dayanabilirdim, bilmiyordum.

"Söyle," dedi boğuk bir sesle. Nefesini kulağımın dibinde hissederken tam oraya uyguladığı baskıyla yatakta kıvrandım. Gerdanım açıldı ve terden yüzüme yapışan saçlarımı geriye doğru itti. "Bana, beni istediğini söyle," dedi kalın ve erkeksi sesiyle. "Beni içinde istiyor musun?" İki parmağını birden içime ittiğinde dudaklarım aralandı ve gözlerim açıldı. Nefesim kesilirken genzimden kaçan şehvet dolu inlemem onu daha çok çıldırttı.

"Keskin!" dedim kıvranır bir halde. Kendime dokunmak istedim ama ellerimi yakalayarak bunu engelledi.

"Şşt," dedi çekici bir sesle. "Söyle bana, benim güzel karım." Yeşillerim karalarıyla buluştuğunda gittikçe koyulaşan gözlerinde yansımamı gördüm. Başparmağı klitorisime baskı uygularken işaretparmağıyla ortaparmağı içimde hareketsizce durduğu için aklımı yitireceğimi sandım. Gözlerim kayarken bedenim istekle havalandı ve kendimi ona doğru ittim. "Kadınlığın benim için sulanmıyor mu? Seni sabaha kadar her an, her saniye doldurmamı istemiyor musun?"

"Evet!" diye bağırdım sabırsızca. "Keskin... Evet."

"Neye evet?" diye sordu. Onun da zorlandığını biliyordum ama derdinin her şeyin tadını çıkararak yaşamak olduğunu ve aceleye getirmemek olduğunun da farkındaydım.

Kesik kesik aldığım nefeslerimin arasından, "İstiyorum," dedim. Kadınlığım ihtiyaçla sızladığında dişlerim dudaklarımı ezdi. "Seni içimde istiyorum."

Gözlerinde çakan şimşekler yansımamı gölgelerken, resmen hırlayarak üzerime doğru eğildi ve parmakları içimden çıkarken boşluk hissiyle savrulduğumu hissettim. Yarı çıplak bir halde, altımda sadece dar eteğimle beni kucağına alırken saçlarım sırtıma döküldü ve parmakları tenime gömüldüğünde kadınlığımdaki sızıya rağmen bacaklarımı aralayıp kucağına oturdum. Şişen erkekliğini altımda hissederken, öpüşü gittikçe derinleşti ve göğüslerimin ucu tenine çarparken ellerim saçlarının arasına daldı. Bir eli saçlarımın arasına sızdığında belime gömdüğü parmaklarıyla beni kendine doğru çekti ve ağzım onun için daha fazla aralandığında öpüşü derinleşti. Parmaklarım aceleyle kemerinin tokasını bulurken açamamak sinirlerimi bozdu. Burnumdan öfke dolu bir nefes verirken dudakları dudaklarıma yaslı olduğu için dudaklarının kıvrıldığını hissettim.

"Gel bakalım," dedi oyunbaz bir sesle ve sırtım yeniden yatakla buluştuğunda sonunda çözdüğüm kemerin tokasını odanın bir köşesine fırlattım. Onun elleri dar eteğimi ortadan ikiye ayırıp parçaladığında güldüm.

Gülüşüm hoşuna gitmiş olacak ki bir süre beni izledi. Artık bir bez parçasından ibaret olan kumaşı da odanın bir köşesine attığında üzerime doğru eğildi ve bakışları bordo iç çamaşırımın izin verdiği kadarıyla ıslanmış olan kadınlığımı buldu.

Dudakları iki göğsümün arasını bulduğunda ellerim saçlarının arasına yeniden daldı ve başım geriye doğru düşerken göğüslerime çarpan dili ve dudaklarıyla zevkle inledim. Saçlarını çekiştirirken yanakları iki göğsümün arasında sıkıştı. Hırıltılı nefesi tenime dökülürken dudakları göğüslerimden karnıma doğru kaydı ve iç çamaşırımın üzerinde durdu. Kenarlarından tutup ağır ağır çekiştirdiğinde bedenim havalandı ve iç çamaşırımı üzerimden sıyırdı.

"Siktir!" dedi karşılaştığı görüntüyle. Nefesinin kadınlığıma çarpmasıyla sesi aklımı karıştırıyor, dudaklarının varlığı çıldırmama sebep oluyordu. Ondan önce davranarak bacaklarımı iki yana doğru ayırdığımda, boynunda, şakaklarında, kollarında ve ellerinin üzerinde gittikçe belirginleşen damarlarını fark ettim.

Burnundan sert bir nefes verip yüzünü kadınlığıma doğru yaklaştırdığında zaten dolgun olan göğüslerim onun yaptığı işkenceyle daha çok şişmişti. Kesik kesik nefeslerim odanın içini doldururken bacaklarımı onun için daha fazla aralamamla dudakları şiddetle kadınlığıma kapandı ve belki de sağır sultanın duymasına bile sebep olacak çığlığım dudaklarımın arasından kaçtı.

Tırnaklarımı çarşafa geçirdim. Dudakları kadınlığımdaki ıslaklığı yayarken sanki onun için daha çok açılıyor ve genişliyordum. Nefes almakta bile zorluk çekerken bilinçsizce inliyor, dilinin klitorisime yaptığı darbelerle çığlıklarım odayı dolduruyordu. Dengemin sarsıldığını hissederken kadınlığımı emdiğini fark ettim. Kadınlığımı dişlerinin arasında ezerken gözlerim geriye doğru kaydı ve bir an için karanlık dışında hiçbir şeyi göremedim.

Dili deliğimden içeriye sızarken ellerim ani bir refleksle çarşafı sıkmayı bıraktı ve yatakta bilinçsizce dirseklerimin üzerinde doğrulurken ellerim saçlarının arasına daldı ve dudaklarının baskısını daha çok hissetmek için onu tam oraya bastırdım. Kalçalarımdan tutup, beni kendine doğru çekerken vajinamda gezinen dili duvarlarıma çarptı. İki eliyle de kaçlarımı yoğururken dudakları artık tamamen kadınlığımla bir bütün halindeydi ve ağzından çıkan sesler mantığımı yitirmeme, onu daha çok istememe sebep oluyordu.

Bir eli kalçalarımdan yukarıya doğru kayarak göğsümü buldu ve başım geriye doğru düşerken saçlarım sırtımda salındı. Titremelerim baş gösterdiğinde, dudakları hâlâ kadınlığıma yaslıyken bile bana baktığını hissettim.

"Keskin!" Kalçalarımı kaldırıp, ağzını daha çok kendime yaslarken katran karası bakışları üzerimdeydi ve hırıltılı nefesleri tenimde can bulurken tükürüğünü kadınlığımda hissettim. Beni büyük bir açlıkla yalarken zangır zangır titredim ve zevk dolu çığlıklarımla boşalmaya başladım. Titreyerek yatağa düştüğümde ıslaklığımı ağzıyla bütün kadınlığıma yaydı ve dudakları oradan ayrıldıktan sonra üzerimde yükseldi.

Nefes nefese bir halde yatakta uzanırken büyük avcu çarşafın üzerindeki elimin üzerine kapandı ve parmaklarımız iç içe geçti. Sağ eli terden yüzüme yapışan saçlarımı geriye doğru çektiğinde yeşillerim onun artık karanlığı yuva edinmiş olan gözleriyle buluştu. "Henüz başlamadık bile, bebeğim," dedi. Elinin tersiyle yanağımı okşarken yutkundum. "Bu gece ve daha birçok gece, altımda böyle kıvranışını zevkle izleyeceğime emin olabilirsin."

"Sen de..." dedim nefes nefese. "Her daim içimi seninle dolduracağımdan emin olabilirsin," dediğimde dudaklarının arasından bir küfür kaçtı.

Onu yatağa ittiğimde ne yapacağımı merakla izledi ve üzerinde yükselirken parmaklarım pantolonunun düğmesini çözdü. Fermuarını indirirken onu elimin altında hissetmemle büyüklüğü karşısında

kısa bir an duraksadım. Yamuk gülümsemesi dudaklarında yer edindiğinde pantolonunu çıkarmamda yardımcı oldu ve siyah *boxer*'ını da sıyırdığımda damarların sardığı sertleşmiş erkekliği karnına doğru uzandı. Korkuyla yutkunurken onu içime tamamen alabileceğimden şüphe ettim.

Şehvet korkuyu gölgelediğinde yatakta dikleşip bana bakan adamın damarlarla çevrili boynuna elimi sardım. Utancımı bir köşeye iterek iyice yükseldim ve daha fazla bekleyemeyeceğimden diğer elimi sertleşmiş erkekliğine sardım. Onu içime aldığımda dudaklarımdan kaçan çığlığa onun genzinden gelen kalın, erkeksi ve kışkırtıcı boğuk sesi eşlik etti. Çarşafa yaslı elleri sırtıma gömüldüğünde kucağında yükselen bedenimi ters çevirdi ve ufak bir sızıyla inlerken sırtım yatağı buldu. İçimden bir anda çıkıp beklemediğim bir anda ona yaptığım gibi içimi daha sert bir şekilde kendisiyle doldurdu ve çığlığımı dudaklarının arasına hapsetti.

Bir süre ona alışmam için içimde hareketsiz kalırken dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve sıcak nefesini kulağımın dibinde hissederken kesik kesik nefesler aldım. Göğüslerim tamamen kaslı göğsüne yaslıydı ve göğüs uçlarım altında ezilmişti.

"İzgi," diye fısıldadı. Sesi zihnimdeki duvarlara çarparak beni sersem etti. "Ne kadar güzel ve büyüleyici göründüğünü bilseydin benim her seferinde gözlerinin güzelliği karşısında aklımı yitirdiğim gibi kendi güzelliğin karşısında aklını yitirirdin."

Kirpiklerim titrediğinde gözlerimiz yeniden buluştu ve karanlığında kayboldum. İçimde hareket etmeye başladığında dudaklarımdan zevk dolu bir inleme döküldü. Hazla, "Keskin!" diye inledim.

"Sen..." dedi karanlık bir sesle. "Bana aitsin. Benimsin. Bendesin. Benim karımsın," dedi her bir kelimenin üzerine basa basa.

İçimdeki hareketleri hızlandı.

Darmaduman oldum.

İçimdeki doluluk hissi gittikçe arttığında hareketleri hızlandı ve zevk dalga dalga bedenime yayılırken erkekliğini bir kez daha içime doğru itti. Nefesimin kesildiği an, işte o andı.

Tırnaklarım çıplak sırtında boylu boyunca yol çizerken, "Ahh!" diye zevkle inledim.

Erkekliğinin sadece yarısı her seferinden daha sert bir şekilde kadınlığıma gömülüyor, duvarlarımı zorluyordu.

"Siktir!" dedi gırtlağından gelen bir sesle. "Siktir, siktir, siktir! O

kadar sıkısın ki her seferinde içine girmekte zorlanıyorum!" dedi hırıltıyla.

Karabasan gibi üzerime çöktü. İçimden bir kez daha çıkıp sertçe duvarlarımı zorlamasıyla, "Keskin!" diye bağırdım. "Durma sakın!" diye inledim. Daha büyük bir sertlikle kendini tamamen içime itti ve onun inlemesi benim çığlığımı bastırdı.

"Off!" diye bağırmasıyla içime defalarca kez vurdu. Büyüklüğü kadınlığımı zorlarken gözlerim kayıyor, zevkten dört köşe olduğumu hissediyordum. Bacaklarımı iki eliyle iyice ayırdığında gözlerim iri iri açıldı ve avuçları her iki elimin üzerine kapandı. Havalanan bedenimi yatağa bastırdığında dudaklarıma vahşice yapıştı. İçime bir kez daha sertçe vurduğunda, ikimizin de bedeni tir tir titredi ve birbirimize karıştığımızda bile öpüşünü kesmedi. Beni yavaş yavaş içine çekerek tüketti ve karanlığında yok etti.

İçimdeki derinliği artınca zevkle dudaklarına doğru inledim. Elimi ensesine yaslayıp onu kendime doğru çektiğimde kadınlığımdan taşan sıvıları görmezlikten gelerek, birbirimizi delicesine, dünyada sanki hiçbir derdimiz yokmuşçasına öptük.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında alınlarımız birbirine yaslandı ve nefeslerimiz birbirine çarptı. Derin derin soluklanırken bir an nefessizlikten tıkanacağımı düşündüm. "Sen..." dedi boğuk sesiyle. Parmakları tenimi ezberlemek istercesine her zerremde geziniyordu. Sanki vücudumu keşfe çıkmıştı. "Sen bana aklımı kaçırtacaksın, yemin ederim," diye fısıldadı. "Sonum olacaksın. Birbirimizin sonu olacağız."

Kaburgalarımdaki çatlaktan sızan kelebeklerim özgürlüğüne kavuşmuş gibi bir bir kanatlandı ve içimi kıpır kıpır etti. Gözlerimi açtığımda onun zaten beni izlediğini karalarına çarptığımda hissettim.

"Gözlerin..." dedi efsunlu bir sesle. Sanki gözlerimin rengi, güzelliği onu büyülüyor gibiydi. "*Felaketim*," dedi bir şeyden kesinlikle emin olmuş gibi. Daha önce bir kez daha söylemişti bunu bana.

Gülümsedim. Bütün yorgunluğuma ve bitkinliğime inat kocaman gülümsedim. Gözleri uzun uzun gülümsememi izledi.

Saf bir merakla, "Bunu nasıl başarıyorsun?" diye sordu.

"Neyi?"

İşaretparmağının tersi güldüğüm için kısılan göz kenarlarımda, kirpiklerimin bittiği kısımda gezindi. "Gülümsemeni gözlerinde saklıyorsun sanki," dedi. "Kısılan gözlerinde, yanaklarında oluşmayan gamzelerin oluşuyor sanki." Bakışları sürekli gözlerim ve dudaklarım

arasında gidip geldi. "Gülümsemeni izlemeyi seviyorum ama gülünce gözlerinin kenarında beliren o küçük, belli belirsiz göz gamzelerini izlemek benim için paha biçilmez, izlemeye doyamayacağım eşsiz bir sanat eseri." Ona bakakaldım. "Keşke gülünce oluşan bu görüntünü resmedebilsem ama zihnimde bile zaman zaman öyle silikleşiyor ki her gün yeniden gülümsemeni görmek için sebepsizce can atıyorum."

Sözlerinin güzelliği karşısında nutkum tutulurken ne söyleyeceğimi bilemedim. Onun yerine çok saçma ve yersiz bir şekilde, "Ayşe babaanne bizi bu halde görse kalpten gider," dedim.

Güldü ve gamzesi huzuruma serildi. "O niyeymiş?" diye sordu.

"Ee, düğünden önce gerdeğe girdim seninle," dedim kıkırdayarak. "Evlenmeden olmaması gerekiyordu babaannene göre."

Gür bir kahkahayla başını geriye doğru attı. "Yavrum, sen farkında mısın bilmiyorum ama biz zaten evliyiz," dedi gülerek. Gözleri arsızca vücudumda gezindi. "Hoş, bugün bunu sana yeterince kanıtladım zaten," dedi.

"Cık," dedim çenemi havaya kaldırarak. "Ben hiç hatırlamıyorum öyle bir şey," dediğimde kaşları havalandı.

Kolları belime yılan gibi sarılırken, "Hatırlatalım o zaman, yavrum," dedi. "Hiç mi bir şey hatırlamıyorsun?"

"Yok," dedim. "Hiç hatırlamıyorum. Hem de hiç ha-"

Dudakları şiddetle dudaklarıma kapandığında ikimizin de dudakları yukarıya doğru kıvrıldı ve gülümsedik.

"O zaman..." dedi. "Sana tüm ayıntılarıyla, en ince detaylarıyla hatırlatmaktan zevk duyarım, karıcığım!"

"O zaman sabahlar olmasın!" dedim tutku dolu bir sesle.

"Hay hay!" dedi benim gibi ve dudakları yeniden dudaklarıma yapıştığında bana bütün gece, şafak sökene, gün ağarana dek ne kadar doyumsuz, sözünün eri biri olduğunu çok güzel kanıtladı.

Güneşin ışıkları yüzüme vururken rahatsızca yerimde kıpırdandım. Üzerimden tır geçmiş gibi yorgun hissediyordum ve kadınlığımdaki sızı kendini bana arada sırada belli ediyordu. Sabaha doğru birlikte aldığımız bir duşun ardından uyumuştuk. Üzerimde hiçbir şey yoktu. Tamamen çıplaktım ve o da benim gibi tamamen çıplakken beni üzerine yatırmıştı ama uykuyla uyanıklık arasında olduğum için bedenim onun kaslı gövdesine yaslı değildi. Yüzümü yastığa gömdüm.

Omuzlarımda, gerdanımda hissettiğim öpücükler gülümsememe yol açtı.

"Bebeğim, sence de artık uyanmanın vakti gelmedi mi?" dediğinde dudaklarını yanağımda hissettim.

"Beş dakika daha," diye yalvardım.

Dudaklarını bu kez şakaklarımda hissederken, "Çok mu yordum seni?" diye merakla sordu.

Yattığım yerde ona doğru dönüp, tek gözümü açarak katran karası gözleriyle karşılaştım. Dağınık saçları ve uykulu bakan gözleri ona ayrı bir hava katıyordu.

"Dün öğlenden bugünün sabahına kadar seviştiğimizi ve senin doyumsuzluğunu düşünecek olursak... Evet," dedim. "Yordun beni."

"Bak sen," dedi tatlı bir tınıyla. Üzerime doğru eğildi. "Hoşuna gitmediğini inkâr edemezsin," dedi gittikçe yaklaşırken.

"Fazlasıyla," dedim kışkırtıcı bir sesle. "Hoşuma gittiğinden emin olabilirsin." Dudakları dudaklarımın üzerine kapandığında anında karşılığını aldı. Sert, tutku dolu bir öpücüğü dudaklarıma bıraktığında oradan çeneme ve boynuma indi. Boynuma vuran nefesi huylanmama sebep olurken dudaklarımın arasından çıkan gür kahkahayla birlikte onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o kafasını boynumdan kaldırırken şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne oldu?" diye sordu. Gözleri kısıldı. "Neye güldün?"

"Huylanıyorum," dedim gülüşlerimin arasından. "Boynumda tikim var."

"Hımm," dedi genzinden gelen bir sesle.

Ne yapacağını anladığımda, "Keskin, hayır!" diye cırladım ama çok geçti. Bedenimi resmen yatağa yapıştırırken birkaç kez boynuma sıcak nefesini üfledi ve kahkahalara boğuldum. "Ya!" diye bağırdığımda gülüşlerimin arasından parmakları bu sefer çıplak karnımın üzerinde hareket etti ve katıla katıla gülmeme sebep oldu. Altından kaçmak için debelenirken, "Ne- Nefes," dedim ama devamı gelmedi. Hareket eden parmakları ve boynuma çarpan nefesi yüzünden kahkahalarım bütün çiftlik evinde yankılanıyordu.

"Yeter lütfen," dedim. Kısa bir an durup bana baktığında hâlâ gülüyordum. "Kahvaltıyı ben hazırlarım, söz!" diye bir teklifte bulundum.

"Bak sen," dedi ve beni belimden kavrayıp, yatakta döndürerek kucağına oturttu. "Üçkâğıtçı bir karım olduğundan haberim yoktu."

"Şikâyetin mi var?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Asla," diye yanıtladı. Kucağındaki çıplak vücudumu arsızca süzerek, "Ama ilgimi çeken daha cazip şeyler bulabilirsin, karıcığım," dedi. "Kahvaltı senin yanında sönük kalıyor."

"Azgın herif," diye homurdandım. "Senin yüzünden uzun bir süre ne elbise, ne dekolteli kıyafetler ne de etek giyeceğim!" Omzuna vurdum. "Yamyam herif! Her yerim morluk içinde!"

"Yamyam mı?" dedi gülerken. Belimden tutarak beni iyice kendine doğru yaklaştırdı ve kucağında yükselmemi sağlarken saçlarım yüzümü örttü.

"O yamyam yesin seni," dedi burnunu burnuma sürterek.

"Yamyam tabii!" dedim. "Baksana halime!"

"Çok yakışmış," dedi eğlenen bir sesle.

İşaretparmağımı ona doğru sallayarak, "Tekrarı olursa..." dedim. "Seni kendi ellerimle geberteceğim!"

Kucağında iyice yükselmemi sağlarken, "Dün gece tadını aldığım bir kadın için fazla iddialı sözler değil mi bunlar?" dedi beni dumura uğratarak. Gözleri arsızca bedenimi süzdü. "Cık," dedi bıraktığı izlere bakarken. Âdemelması kışkırtıcı bir güzellikteydi. "Yeterince gösterememişim yamyamlığımı. Müsaadenle sevgili karıcığım, biraz daha tadına bakmak istiyorum," dediğinde dudakları dudaklarımı buldu ve altımda varlığını hissederken ellerim saçlarının arasına daldı.

Merdivenlerden aşağıya inerken, "Hayvan herif!" diye bağırdım. "Senin hiç acıman yok mu bana?" dedim ağlamaklı bir sesle. Bu sefer ayrı ayrı duş almıştık. O çoktan aşağıya inmiş, kahvaltı hazırlamaya başlamıştı bile ama bir sorun vardı. Büyük bir sorun.

Her yerim morluklar içindeydi!

"Neredesin sen?" derken içeriye doğru girdim. Salona ve mutfağa baktım ama onu bulamadım. Tam arkamı dönecektim ki arkamdan belime sarılan kollar yüzünden duraksadım.

"Az bile yapmışım," dedi utanmadan. Beni kendisine doğru çevirirken somurtuyordum. "Hem bence fazlasıyla yakıştı."

"Ya, ne demezsin!" diye sitem ettim. "Hayır, eteğimi de parçaladın, dangalak herif! Ne giyeceğim ben şimdi?" Beni iyice kendine doğru çektiğinde, üzerimde ona ait olan ve kalçalarımı örten tişört yukarıya doğru toparlandı.

"Senin bu ağzın biraz fazla bozulmuş sanki." Parmakları sırtıma gömüldü. "Biraz toparlasam fena olmaz," dedi arsızca.

"Yemin ederim, doyumsuz herifin tekisin," derken bir yandan da öpücüğüne karşılık veriyordum. Dudakları dingin ve sakin bir şekilde dudaklarıma sarılırken andan soyutlandığımı hissettim.

"Keskin Bey?"

Aybars'ın sesiyle onu hızla iterken mutfağa doğru kaçtım. Her yerim morluk içindeydi ve beni böyle görmemesi daha iyiydi.

"Umarım önemli bir şeydir, Aybars!" diye öfkeyle bağırdı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Aybars'ın sırtı bana dönük bir haldeyken elinde tuttuğu poşeti fark ettim.

"Siparişlerinizi getirmiştim," dedi şaşkınlıkla. "Süt istemiştiniz."

Keskin elindeki poşeti sertçe çekip aldığında, "Dua et, bugün güzel uyandım," dedi düz bir sesle. "Yoksa bu sütü senin bir taraflarına sokmasını iyi bilirdim." Ona kınarcasına baktığımda, *ne*, dercesine kafasını salladı.

"Gideyim mi ben şimdi?" dedi Aybars.

Keskin alayla, "Yok, Aybars, ne münasebet," dedi. "Gel, otur. Bizimle kahvaltı et."

"Sağ olun, efendim ama ben kahvaltımı ettim," dedi Aybars ciddi ciddi. "Size afiyet olsun," dedikten hemen sonra arkasını döndü. Beni fark ettiğinde ona gülümseyerek el salladım ve o da bana gülümseyip selamımı baş selamıyla aldıktan sonra evden çıktı.

Mutfaktaki dört dörtlük masaya otururken, "Ellerine sağlık," dedim.

"Afiyet olsun," dediğinde süt poşetini tezgâha bıraktı ve karşımda yerini aldı. Birlikte kahvaltıya başlarken çayımdan bir yudum aldım. "Bugün ne yapacaksın?" diye sordu. "Bir işin var mı?"

"Yok. Niye?"

"Benim şirkette birkaç işim var bugün ama erken biter muhtemelen." Bakışları saati buldu. "Gerçi çoktan öğleni geçmişiz bile," dedi sıkıntıyla. Ekmeğime çikolata sürüp, yerken hiç sesimi çıkarmadım çünkü karnımı doyurmakla meşguldüm. "Ben seni eve bırakırım. Oradan da şirkete geçerim. Sen de saat beş ya da altı gibi şirkete gelirsen akşam yemeğini dışarıda birlikte yeriz."

Olur, der gibi kafamı salladım. Ağzıma attığım ilk lokmadan sonra kendimi durduramamıştım. Onun için ekmeğe sürdüğüm kaymağın üzerine balı da sürdükten sonra tabağın yanına bıraktım. "Ee, bana kıyafet?" dedim ağzım doluyken.

"İdil senin için bir şeyler getirdi," dediğinde rahat bir nefes aldım ve kahvaltıma geri döndüm.

Uzun zamandır bu kadar çok yememiştim.

Kahvaltıdan sonra İdil'in benim için getirdiği kıyafetleri giydim ve birlikte evden çıktık.

"Söyle, kardeşim."

Keskin telefonunu arabaya bağladığında Douglas'ın sesi arabanın içini doldurdu.

"Neredesin sen, oğlum?" dedi sitemle. "Dün öğlen kaybolup gittin, dönmek de bilmedin! Sabah arıyorum, telefonlarımı da açmıyorsun!"

Keskin'in bakışları beni bulduğunda hiç oralı olmadım. "Uyuyordum," dedi dudağında yamuk bir gülümsemeyle.

"Kış uykusuna mı yattın, amına koyayım!" dedi Douglas sinirle. "Uyanmak bilmedin!"

"Uzatma, Douglas. Ne söyleyeceksen çabuk söyle."

"Olivia burada, şirkete geldi. Seninle konuşması gereken önemli bir konu varmış. Ayrıca İtalyanlarla yapacağımız görüşme de bugün. Bir saate onlar da burada olur. Elini çabuk tutsan iyi olur," dediğinde sinirle güldüm.

Keskin, "Sevkiyatı ne yaptınız?" diye sordu. "Silahlar Almanya'ya teslim edildi mi? Bir aksilik çıkmadı, değil mi?"

"Yok, kardeşim. Her şey sorunsuz ilerledi. İsviçre'de yapacağım sevkiyat ve toplantı için de hazırlıklar eksiksiz ilerliyor."

Keskin, "Neyse, gelince daha detaylı konuşuruz," dedikten hemen sonra telefonu kapadı.

"Olivia'sı, Funda'sı bitmiyor ki!" dedim sinirle. "Hangi biriyle uğraşacağımı şaşırdım!" Öfkeyle ona baktım. "Hem senin ne işin var İsviçre'de? Ayrıca o kadın niye senin şirketinde şu anda? Daha ben gelmedim be şirketine!" diye cırladım.

Bizim evin olduğu sokağa giriş yaparken, "Yavrum, biraz sakin mi olsan?" dedi. "Yine neye sinirlendin, anlamıyorum ki."

"Sakinim ben!" dedim öfkeyle. Araba malikânenin önünde durduğunda hızla indim. O da peşimden inerken, "Görüşürüz," deyip, yanından geçecektim ki kolumdan tutarak buna engel oldu.

"Hey, hey, hey!" dedi kızgın bir sesle. "Böyle hiçbir yere gidemezsin," dedi çatık kaşlarının altından. "Hele beni geçirmeden hiç gidemezsin."

"Olivia geçirsin seni."

"İzgi," dedi uyarırcasına.

"Ne var?" dedim ona doğru dönerek. "Ne konuşacakmış ki seninle bu kadar önemli? Hayır, telefonda niye söylemiyor da şirkete kadar gidiyor?" dediğimde dudakları kıvrılacak gibi oldu ama kendisini tuttu.

"Bilmiyorum, İzgi," dedi beni izlerken. "Şirkette işlerim vardı zaten. Hazır o da oradayken, gidip öğrenirim."

"İyi," dedim tersçe. "Sen git şirketine. Malum, bir gün gitmedin

ya, batar falan! Allah korusun, daha sonra biz ne yaparız? Hem ben fakir bir koca da istemem zaten!"

"Şirketin batmasıyla tüm mal varlığımı kaybedecek halim yok, İzgi," dedi alayla. "O şirket benim mal varlığımın çeyreğine bile katkı sağlamıyor. Bir paravan sadece."

"Anladık, zenginsin," diye homurdandım. "Neyse. Git hadi artık."

"Öpücüğümü almadan hayatta gitmem," dedikten hemen sonra dudaklarıma yapıştığında homurdansam da karşılık vermekten geri durmadım. *Bu da iyi alışmıştı.* Kısa ama derin bir öpücüğü dudaklarıma bıraktığında geri çekildi.

"Git hadi. Olivia'n bekler," dedikten hemen sonra yanında kaçtım.

"Hasbünallah ya!" diye söylendiğini duydum arkamdan. Evin kapısından içeriye girmeden önce arkamı döndüm ve gülümseyerek el salladım.

Yüzündeki gülümseme derinleştiğinde gamzesi ortaya çıktı. Ben içeriye girene kadar orada bekledikten birkaç dakika sonra arabanın motorunun sesini duydum ve arkamı döndüğümde Nuran yengemin çatık kaşlarıyla karşı karşıya geldim.

Elinde tuttuğu ev terliğiyle bana bakarken gergince gülümsedim. "Yenge?" dedim tedirgin bir halde. "Hayır olsun?" Geriye doğru adımlar atarken o da üzerime doğru geliyordu.

"Hayır mı yoksa şer mi orasına sen karar vereceksun artık!" diye kızdı. "Kiz, sen neredesun? Babaanenu ikna edeceğum diye kaç takila attum, haberun var mi senun?"

Ben kaçarken o da peşimden terliğiyle kovalıyordu. "Ya, yenge, insanlık etmişsin işte!" dedim masanın arkasından dolanırken. "Hem yardım ediyorsun hem de dayak atıyorsun! Anlamadım ki ben seni! Madem öyle, yalan söylemeseydin!" Terliği kalçamı bulduğunda küçük bir çığlık attım. "Ya, ben mi dedim beni kurtar diye?"

"Sus, kiz!" diye cırladı. Bu tiz sesi bir gün beni sağır edecekti. "Biz demeduk mu sağa evlenmeden o uşakla görüşmeyeceksun diye!"

"Ya, biz zaten evliyiz, evli!" diye bağırıp içeriye kaçtım ve salonda telefonla konuşan babamın arkasına saklandım.

Babam kaşlarını çatarak, "Nuran?" dedi. Nuran yengem babamı görünce öfkeyle soludu. "Ne oluyor?"

"Hiç, abi," dedi yengem. "Yeğenimle hasret gideriyorduk öyle."

Babamın arkasından kafamı uzatarak, "Ya ya," dedim. "Sen bir de onu bana sor! Ne hasret, ne hasret! Geldiğimden beri bitmek bilmedi!"

"Dalaşmayun yine!" dedi Selma yengem. "Nuran, sen de ne karışaysun? Otur oturduğun yerde, sağa ne!"

Nuran yengeme dil çıkardığımda, "Kiz, vallahi seni paralarum bak!" diyerek üzerime koştuğunda merdivenlere uçtum.

Günün geri kalanında yengemle kendimize kahve yapmıştık ve salonda otururak dedikodularını dinlemek zorunda kalmıştım. Nuran yenge tarafından bana verilen bir cezaydı bu.

İçinde bulunduğum araba şirkete doğru yol alırken saat akşamın altısıydı. Evde biraz oyalandıktan sonra üzerimi değiştirmiş ve yemek için uygun bir şeyler giymiştim. Üzerimde kahverengi, mini, kare yaka bir elbise vardı ve morluklarla dolu vücudumu kapatmak bir hayli zor olmuştu. Bu kısımda Nuran yengemden yardım aldığım için sözleri beni utandırmıştı.

Hatta başta, "Kiz, dayak mi yedun sen?" diye sormuştu ama anlayınca ağzı beş karış açık bir şekilde bana bakakalmıştı. Bunlar hep onun yüzünden başıma geliyordu.

Elbisemle aynı renkte olan çizmelerim ve çantam uyum içindeydi. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaparken perçemlerimi şekillendirmiştim. Kulağımda pırlanta küpelerim varken bileklerimde de yine pırlanta bir saat ve bilezik vardı. Oldukça hafif bir makyajla yetinirken sade ve şık görünüyordum.

Tabletimden son haberlere bakarken çalan telefonumun sesi arabanın içini doldurdu ve Aybars'ın bakışları dikiz aynasından beni buldu.

Douglas'ın araması ekranımda belirdiğinde bekletmeden yanıtladım. "Alo?" dedim merakla.

"İz, rahatsız ediyorum ama önemli," dedi Douglas.

Oturduğum yerde diklenirken, "Ne oldu?" diye merakla sordum.

"Keskin, bugün Silvan'la görüşecekti ama saatlerdir haber alamıyoruz ondan. Senin yanında mı?" dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Hayır," dedim anında. "Sabah ayrıldık biz. *İşim var, şirkete uğrayacağım*, dedi. İdil yanında değil mi?"

"Kimseyi yanında götürmemiş," dediğinde öfkeyle gözlerimi yumdum. "Ne yapalım istersin?"

"Bana adresi at. Herkesi topla, neredelerse bütün adamları oraya yığ." Aybars ayağını daha sert gaza basarak arabanın asfaltta hızlanmasını sağladı. "Ben de geliyorum," dedim telefonu kapamadan hemen önce.

Douglas'ın bana gönderdiği konuma bakarken Aybars, "İz Hanım, bir sorun mu var?" diye sordu.

"Sana gönderdiğim konuma ne kadar sürede varırız?"

Aybars ekrana düşen konuma bakarken, "On beş dakikaya orada oluruz," dedi.

"On dakika." Göğüs kafesim korkuyla yükseldi. "On dakika içinde orada olacağız," dediğimde araba artık son hızdaydı. İçimdeki huzursuzluk arttıkça arttı. On dakika boyunca onu sayısız kez aradım ama açmadı. Neden tek başına gitmişti?

Yolda Engin Komiser'i arayıp, bir ekip çıkarmasını isterken en kısa sürede orada olmasını istedim. Araba toprak bir araziye girdiğinde dikkatle camdan dışarıya baktım.

Sonra onu gördüm. Silvan'la silahlarını birbirine çekmiş olan Keskin'i. Etrafında bir düzine koruma çember oluşturmuşken meclise ait olan arabalar hemen arkamdan araziye giriş yaptı.

"Silahını ver," dedim Aybars'a. İkiletmeden, silahını verince araçtan indim ve silahın emniyetini açtım. Avuçlarımın arasında sıkı sıkıya tuttuğum silahı havaya doğrulttuğumda bir el sıktım.

Bütün gözler üzerime dönerken gözlerim onun kara gözlerini buldu. "At silahını," dedim silahımı Silvan'a doğrulturken. Gözlerim hareketlenen korumalara kaydığında, "Hepiniz silahlarınızı indirin," dedim sertçe. Herkes birbirine baktı. Kuklalarıma sızan siren seslerini duyduğumda araziyi kırmızı, mavi ışıklar aydınlattı. "Hepiniz tutuklusunuz."

Silvan yüzünü bana dönmedi ama gerildiğini gördüm. Meclistekileri silahlarını çekmemeleri için yolda tembihlediğimden hiçbiri hareket etmiyordu ama tetiktelerdi.

Polis memurlarının araçları araziden içeriye giriş yaptığında, "Yolun sonu, Silvan," dedim. Silahının ensesine yaslarken gözlerim hâlâ onun kara gözlerimdeydi. "O silahını indir."

"Hata yapıyorsun, İz," dedi öfkeyle. "Pişman olacaksın."

"Alın bunu," dedim. Yere bıraktığı silahına bir tekme savurup, ondan uzaklaştırırken polis memurları bileklerine kelepçeyi geçirdi.

Bütün silahlar indi. Silvan geri çekilmek zorunda kaldı. Keskin'in gözleri benim üzerimdeyken silahını bir oyuncak gibi parmağında çevirdi ve ellerini havaya kaldırdı. Öfkeyle bir soluk bırakırken adımlarımı ona doğru attım. Gülümsemesi hâlâ yüzündeyken suratını parçalamak istiyordum. Yanından sıyrılıp, arkasına geçtiğimde silahını öfkeyle çekip elinden aldım.

Omzunun üzerinden bana bakarken havadaki ellerini sertçe sırtına yasladım ve gülümsemesi büyüdü. "Biraz fazla mı sinirlisiniz, Sayın Savcı'm?" dedi beni kışkırtmak istercesine.

Bileklerini sertçe çekip, kelepçeyi geçirirken, "Kes sesini," dedim öfkeyle. "Şartlar gereği bu muameleyi hak ediyorsun. Az bile sana!"

"Tebrik ederim, sevgilim," dedi erkeksi sesiyle. "Eğer amacın beni etkilemekse bunu zaten öylece durarak da yapabiliyorsun ama bugünkü şovunun üzerimde bıraktığı etkinin acısını senden çıkaracağımdan emin olabilirsin!" Yutkunamadım. "Ve bundan büyük bir zevk alacağını sana garanti ederim!" dediğinde, dün yaşadıklarımız gözlerimin önüne geldi.

Bir şekilde de olsa o kelepçeler yine onun bileklerindeydi. Ve bu, felaketin ön gösterimi bile değildi.

20. SEVGİNİN GÖLGESİ

Adliyede Keskin'in ifadesini aldıktan sonra işlerini halletmek için beraber şirkete gelmiştik. Odasında bacak bacak üstüne atmış, otururken sıkıntıdan patlamak üzereydim. Toplantıdaydı ve çıkmak bilmemişti.

Bu odaya evliliğimizin ilk günlerinde gelseydim şüphesiz yapacağım ilk şey odasını karıştırmak olurdu ama şimdi bunu düşünmek bile beni huzursuz ediyordu.

Uslu uslu yerimde oturuyordum ki odanın kapısı açıldı ve kucağında çığlık çığlığa ağlayan bir oğlan çocuğuyla Keskin'in kuzeni Uğur içeriye girdi.

"İz?" dedi beni fark etmesiyle. "Sen de mi buradaydın? Ne zaman geldin?" dedi merakla.

"Yarım saat oluyor," dedim ayaklanırken. "Susturamadın mı?"

"Sorma," dedi kucağındaki oğlunu sallayıp, dururken. "Melis'in acil işi olmasaydı bana bırakmazdı ama yaklaşık bir on dakikadır çığlık kıyamet," dedi sıkıntıyla. "Normalde hiç yapmazdı böyle şeyler ama bugün tersinden kalkmış olsa gerek."

Oğlu beni fark edince, susup, babasının göğsüne sinerek için için ağlamaya başladı. "Alabilir miyim?" diye sordum çekinerek.

"Yok, kalsın," dedi anında. "Seni tanımıyor ya, yabancılar şimdi. Sonra yeni bir krizle uğraşmak istemiyorum," dedi sıkıntıyla.

Gülümsedim. "Çocuklarla aram iyidir," dedim yumuşacık bir sesle. "Belki iyi anlaşırız," dediğimde onu görmek için eğildim ve ağlamaktan kızarmış bir çift ela gözle karşı karşıya geldiğimde gülümsemem büyüdü. Başını babasının omzundan kaldırarak merakla bana baktı. "Kaç yaşında?"

"Bir," dedi.

"Adı ne?" diye sordum bu kez.

"Oğuz," diye cevapladığında onu kucağıma almak için kollarımı uzattım. Uğur tereddütte kalsa da oğlunun merakla bana baktığını fark ettiğinde Oğuz'u kollarımın arasına bıraktı.

Oğuz kucağımdayken ela gözleri hâlâ merakla üzerimdeydi. "Merhaba," dedim yumuşacık bir sesle. Parmaklarım yanağını tüy gibi ok-

şadığında huylanmış olsa gerek gülümsedi. "Sen ne kadar güzel bir şeysin ya!" dedim kucağımda onunla hareket ederken. "Uykusu olduğu için huysuz olabilir," dedim Uğur'a dönerek. "Karnı tok mu?"

"Saat iki gibi vermiştim mamasını," dediğinde kınarcasına ona baktım.

"Bebekler çabuk acıkır," dedim hızla. Oğuz'un küçük parmakları saçlarıma dolandı ve saçlarımla oynamaya başladı. "Üç saatte bir karnını doyurman gerek ve umarım saatin şu anda altı olduğunun ve yaklaşık bir saattir oğlunun aç olduğunun farkındasındır!"

"Ya, ben ne anlarım ki bebek bakmaktan?" diye huysuzlandı. "Melis acıkınca ver mamasını dedi de ben bunun dilinden de anlamıyorum ki!" diye isyan ettiğinde dudaklarımın arasından bir kahkaha kaçtı. "Yemin ediyorum, bugün bir kez daha karıma hayran kaldım."

"Ya," dedim hâlâ gülerken. "Biz kadınlar, sizin küçümsediğiniz çoğu şeyi hayatımızın hemen hemen her günü yapıyoruz ve siz o küçümsediğiniz şeyleri yaparken bile sızlanıp duruyorsunuz." Derin bir nefes aldım. "Neyse Uğur. Sen eşyalarını, mamasını falan getir de ben karnını doyurup uyutayım Oğuz'u."

"Geliyorum hemen," dedikten sonra odadan çıktı.

Bakışlarım Oğuz'u bulduğunda, "Biz seninle ne yapalım bakalım?" dedim onu dikkatlice kucağımda tutarken. "Oyun oynayalım mı?"

"Aaa!" dediğinde gülümsedim. Ellerini havaya kaldırarak kendi dilinde bir şeyler anlatmaya başladı. Kucağımda onunla birlikte odada dönüp, dururken gülümsüyordum.

Uğur elinde Oğuz'un puseti ve eşyalarıyla içeriye girdiğinde, büyük deri koltuğu işaret ederek, "Şuraya bırak onları," dedim. Oğuz'u pusete yerleştirirken huysuzlandı. Karnına hafifçe vurarak, "Şşt," dedim yumuşacık bir sesle. "Yok bir şey, karnını doyuracağız sadece." Bebek çantasından mamasını çıkardım.

"İz..." dedi Uğur. Bakışlarım tepemde dikilip bana bakan Uğur'u buldu. "Yarım saatliğine ilgilenebilir misin? Ben toplantıya girememiştim, en azından ona yetişsem olur mu?"

"Tamam, tamam. Git sen," dediğimde bunu bekliyormuş gibi hızla odadan çıktı.

Biberonu çalkalarken Oğuz'un gözleri benim üzerimdeydi. Karnını doyurup altını da değiştirdikten sonra keyfine diyecek yoktu. Bir enerji gelmişti çocuğa.

"Ooo!" Beklemediğim bir ses kulaklarıma sızdığında irkilmeden edemedim. Aylin bütün neşesiyle içeriye girerken yüzünde ay gibi bir

gülümseme vardı. Kucağımdaki Oğuz'a bakarken, "Eline de pek yakışmış," dediğinde gözlerimi devirmeden edemedim. "Ne zaman hala olacağım ben?" dedi imayla. Üzerinde kalın askılı, beyaz, mini bir elbise vardı. Sarı saçlarını maşayla dalgalandırmış, omuzlarına dökülmesini sağlamıştı.

Oğuz'u kucağımdan alırken, "Halasının bir tanesi," dedi. Yanaklarına öpücükler kondururken rujunun izi bir imza gibi çocuğun yanaklarına çıktı. "Ay, nasıl özlemişim!"

"Aylin!" diye kızdım. "Öpme şöyle. Sonra boya oluyor, silince de tahriş olur yüzü. Bebekler hassastır," dedim kınarcasına. Kollarını iki yana açarak gülen Oğuz'u tekrar kucağıma aldığımda küçük ellerini yanaklarıma yerleştirdi.

Yüzümde bir gülümseme açarken, "Ne var, ne?" dedim tatlı tatlı. Burnumu burnuna sürttüm. "Karnını doyurdum. Senden mutlusu yoktur şimdi. Ne istiyorsun yine bakalım?" Oğuz neşeyle kıkırdadığında benim de boğazımdan şuh bir kahkaha döküldü. "Oyun mu oynayalım seninle, he? dedim onu kucağımda sallarken. Ellerim küçük parmaklarını kavradı.

"Annelik sana çok yakışırdı," diyen Aylin'in sözleriyle elim ayağım buz keserken gözlerim yüzünde sıcak bir tebessümle bizi izleyen Aylin'i buldu. Yüzümdeki gülümseme silinirken, ellerine saçlarımı dolayıp parmaklarının arasında düğüm ettiği saçlarımı ciddi bir şekilde açmaya çalışan Oğuz'u sıkı sıkı tuttum. "Hamile olsaydın ve abim bunu bilseydi delirirdi." Sözleri boğazımı düğüm düğüm etti. "Bu hayatta en çok istediği şeylerden biri baba olmak." Aylin başını öne doğru eğip, yüz ifademi görmeye çalışarak, "Kız babası olmak," dedi. Zorlukla gülümsediğimde Aylin'in gözlerine yerleşen tereddütü gördüm. "İz?" dedi merakla. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Kalbimi saran kasvete rağmen dolu dolu gülümsedim. En iyi bildiğim şeyi yaptım: Oynadım.

"Yok," dedim. Oğuz'u koltuğa oturturken yanına yastıkları koydum. "Öyle bir anda söyleyince şaşırdım sadece."

"Neden?" dedi sorgu dolu bir sesle. "Neye şaşırdın ki?"

Boğazımı düğüm düğüm eden yumru yüzünden sesim boğuk çıktı. "Abinin..." dedim titrememesi için büyük bir çaba sarf ettiğim sesimle. "Baba olmayı istediğini biliyordum ama..." dediğimde yüzündeki tereddüt dolu ifade silindi. Yerini güzel bir gülümsemesi aldı. "Delirecek kadar olduğunu bilmiyordum," dediğimde benimle birlikte o da güldü.

"Hamile kaldığında neyden bahsettiğimi daha iyi anlarsın," dediğinde başımı sallayarak onayladım. Oğuz'un dağınık oyuncaklarına sarıldım. "Nasip olursa tabii."

Oyuncaklarının hepsini koltuğa dökerken o çıngıraklarıyla oynuyor, ara ara kafasını eğerek bana bakmaya çalışıyor ve ben ona baktıkça gülümsüyordu. Ben ise Oğuz'un oyuncaklarından bir kuleyi yapmakla meşguldüm şu anda ve bence çok ciddi bir iş üzerinde çalışıyordum.

"Bilgisiyarda birkaç işim var, onu halledip çıkacağım. Belki daha sonra yemek yeriz," dedi Aylin, beklentiyle bana bakarak.

"Olur," demekle yetindim sadece.

Oğuz bir anda sinirle, "Ayı! Ayı!" dedi. Ellerini *hayır*, dercesine iki yana sallayarak, "Öle deli," dedi. "Deli, deli." Sanırım *değil*, demek istiyordu.

"Nasılmış bakalım?" dedim kuleyi küçük avuçlarına bırakarak. "Göster hadi," dediğimde kendini kanıtlama çabasına girdiğinden olsa gerek kuleyi birleştirmeye çalıştı.

Çok geçmeden huysuzlandı ve kuleyi sinirle bir köşeye fırlatıp kızgın bakışlarını bana çevirdi. Bu haline gülmeden edemezken, pusetteki küçük bedenini kucaklayıp ayağa kalktığımda odanın kapısı açıldı ve Keskin, girişte gördüğüm asistanıyla içeriye girdi.

"Finanstan Ayla'yı yollayın odama, ihale için nasıl bir yol çizmişler bir bakalım," diyerek odanın ortasına geldiğinde, az önce Oğuz'un yere attığı kule ayağına çarptı ve bakışları asistanından ayrılarak beni buldu.

Oğuz da ben de ona bakarken, o da neden kucağımda bir bebekle odasında olduğumu sorgularcasına bana bakıyordu. "Siz çıkabilirsiniz, Filiz Hanım," dedi Keskin. Filiz denen kadın onu onayladıktan sonra dışarıya çıktı. "Seni bu odada bırakırken döndüğümde bu halde bulmayı beklemiyordum," dedi adımlarını bana doğru atarak. Bakışları etrafa dağılan oyuncaklardaydı. "Ne bu dağınıklık?"

"Sorma," dedim. Oğuz'un küçük parmakları yüzüme dokunup duruyordu. "Oğuz'u oyalayacağım diye sanırım biraz odanı istila etmiş olabilirim."

Kara gözleri kısıldığında gülümseyerek, "Biraz mı?" diye sordu.

İşaretparmağımla başparmağımı birleştirerek, "Çok azıcık ya, şu kadarcık," dediğimde gülümsedi.

Oğuz bir anda, "A- Aaaa!" dedi. Başka bir şey bildiği yoktu herhalde. "Bu! Bu!"

"Ne var, ne?" dedim tatlı bir sitemle. Burnumu boynuna sürttü-

gümde kıkırdadı ve benden kaçmaya çalıştı. "Ne?" dedim bir kez daha.

"Seni sevdi," dedi kara gözlerini üzerimden çekmeden. Oğuz'u sıkı sıkı sardığımda mis gibi kokusu doldu burnuma. "Gerçi bana kalırsa dünya üzerinde seni sevmeyecek tek bir çocuk bile olacağını zannetmiyorum." Hareketlerim dondu. "Onlarla aranda çok farklı bir bağ kuruyor ve sanki hepsine kendini bir şekilde sevdirmeyi başarıyorsun."

"Daha ne istiyorsun?" dedim gururla göğsümü kabartarak. "Herkese, her şeye uyum sağlıyorum işte! Asosyal bir karın da olabilirdi bak!"

"Ya ya, ne demezsin!" dedi alayla. "O kadar uyumlusun ki her seferinde kedi köpek gibi birbirimize girmemizden bahsetmiyorum bile."

"Sanırım burada köpek sen oluyorsun," dediğimde kaşları çatıldı. "Her seferinde soluğu kapımda aldığın için peşimde köpek oldun da ondan diyorum."

Kaşları iyice çatılırken dişlerinin arasından, "Kaşınma, İzgi," dedi.

"Aman!" dedim sitemle. "Sana da bir şey demeye gelmiyor! Değil mi Oğuz? Senin bu amcan çok huysuz bak! Hiç geçinemiyor benimle! Halbuki bir dediğimi iki etmese gül gibi yaşayıp gideceğiz ama inat ediyor işte!"

"Gerçekten..." dedi hayretle. "Pes!"

"Cık, cık, cık," dedim kınarcasına.

"Sen kucağındaki Oğuz'a dua et," dedi başını tehditkâr bir ifadeyle sallayarak. "Yoksa ben bilirdim sana ne ceza vereceğimi."

Heyecanla gözlerim açıldığında, "Ya," dedim. "Merak ederim ama bak. Söylemezsen ölürmüşüm."

Sözlerimle birlikte kaşları çatıldı. Odanın kapısı açıldığında Uğur ve Batur içeriye girdi. Oğuz babasını görünce kollarını ona doğru uzattı. Uğur hızlı adımlarla yanıma gelerek oğlunu aldı.

"Kucağına da pek yakışmış." Batur'un sözleri kaskatı kesilmeme sebep olurken gözleri Keskin'i buldu. Bir anda, "Sana da baba olmak çok yakışırdı, kardeşim," dediğinde nefes bile alamadım.

Uğur'un gözleri kısa bir süre bana uğradığında, "İzgi'nin de hakkını yeme," dedi. Minnetle gülümsedi. "O olmasaydı ne yapardım, bilmiyorum. Şüphesiz o da çok güzel bir anne olurdu."

Kelimeler birer kurşun görevi görüp kalbimi deldiğinde artık ruhum kanıyordu.

Keskin haklıydı. Benimle evlenerek hayatının hatasını yapmıştı. Eğer baba olmak gibi bir hayali varsa benim yüzümden bu hayali hiçbir zaman gerçekleşmeyecekti.

Katran karası gözleriyle göz göze geldiğimde Batur ve Uğur'un cümlelerinin onu gülümsettiğini gördüm.

İstiyordu. Baba olmak istiyordu ve ben bu hakkı ondan alıyordum.

Zorlukla gülümserken bakışlarımı ondan kaçırdım ve Oğuz'a çevirdim.

Benden anne olmazdı.

Olmamalıydı. Bu hayatta anne olmayı hak etmeyen tek kadın bendim belki de.

Keskin, işlerini hallettikten sonra şirketten birlikte ayrılmıştık. Yemeği dışarıda yeme planı tamamen iptal olunca kendimizi yine dün gittiğimiz çiftlikte bulmuştuk.

Çizmelerimi çıkarıp bir köşeye fırlatmıştım. Şöminenin yanındaki koltuğa sırtımı dayamış, yerde bacaklarımı uzatarak, otururken kırmızı şarabımdan ara ara yudumluyordum. Keskin de hemen karşımda otururken babaannem kaçıncı olduğunu sayamadığım bir aramayla daha sessizliğimizi böldü ama benim cevabım bu sefer diğerlerine nazaran daha netti.

Telefonu kapatmak yerine, bu işkenceden bir ömür kurtulmak adına kendisinin kuduracağına adım kadar emin olduğum keyif dolu engelimi attım.

Telefonumu bir köşeye bırakırken parmaklarım tekrar şarap kadehimi kavradı.

"Mesleği bıraktın da haberim mi yok?" dedi bir anda. "Ay olacak neredeyse ama adliyeye uğramıyorsun hiç," diye sorguladığında kısa bir an dudaklarıma yasladığım kadehle kalakaldım.

Ben şimdi bu adama ne diyecektim?

Tatlı tatlı gülümserken, "Gizli görevdeyim," dedim.

Aferin, İz. Çok açıklayıcı oldu gerçekten. Görevin ne olduğunu da açıklamak ister misin pek sevgili kocana?

"Aç şu gizli görevi biraz," dedi merakla.

Keşke sen de beni açsan...

Oha! Yuh! Bir kadehle şuurunu mu yitirdin?

"Cık," dedim boşalan bardağımı doldururken. "Açamam."

"O niyeymiş?" diye sordu.

İkinci kadehi kafama dikerken, "Adı üstünde *gizli görev* de ondan," dedim. "Hem sana ne benim mesleğimden, görevimden? Boş versene," dedim elimi sallayarak. "Yaşayıp gidiyoruz işte bir şekilde."

"Bu kadar uzun süre ortalıkta gözükmemen hayra alamet değil de

ondan, İzgi," dedi sorgu dolu bir sesle. "Yine ne işler karıştırıyorsun acaba?"

Yansıması ikiye bölündüğünde gözlerim kısıldı. "Hı?" dedim merakla. Ne söylediğini anlamamıştım. Sesi kulaklarımda yankılanıyordu. "Aman, neyse," dedim kadehi tekrar dudaklarıma yaklaştırarak ama damağıma yayılan yakıcı hisse ulaşamadım. "E bitmiş bu," dedim saf saf. Yanımdaki şişenin de kaybolduğunu görünce etrafa bakındım ve Keskin'in hemen yanında gördüm. "Hadi, bir tane daha doldur bana," dedim kadehimi ona doğru uzatarak.

Oturduğu yerden ayaklanıp, "Cık, olmaz," dedi. Kaşlarım çatıldı. "İki kadeh bile çarptı, iyice uçmadan önünü kesmek lazım." Elimdeki bardağı alıp kenara bıraktı.

"Ama ben çok sevmiştim onu," dedim küskün bir sesle. Dudaklarım büzüldü. "Daha önce içtiklerime benzemiyordu. Bir on bardak daha içerdim yani."

"Hmm," dedi bana doğru yaklaşarak. "Ben senin daha çok seveceğin başka aktiviteler biliyorum. İkimizin de seveceği ve hoşuna gideceği..."

"Neymiş o?" diye sordum saf saf. Dudakları iki yana doğru kıvrıldığında kolumdan çekerek beni kaldırdı ve kucağına oturmamı sağladığında dudaklarımın arasından bir gülüş kaçtı. Saçlarım yüzüme dökülürken kolları yılan gibi belime sarıldı.

"Sen de iyi alıştın," dedim kollarımı aheste aheste boynuna sararak. "Utanmaz herif."

"Alıştıran utansın," dedi arsızca. Dudakları dudaklarıma sürtündü. Gülümsedim.

"Burası da iyice şey oldu."

Geriye doğru çekilip, bana bakarak, "Ne?" dedi.

"Hani herkesten gizli saklı gelip sevişiyoruz ya," dedim bir anda. Güldü. Uzun ve sesli bir şekilde hatta. Gözlerim dehşetle açıldı. "Ayşe babaanne bizi yakalarsa var ya senin kafanı, benim de bacaklarımı kırar," dedim korkuyla.

Yüzünde eşsiz bir gülümsemeyle beni izliyordu. "Kimse hiçbir şey yapamaz," dedi tok bir sesle. "Hem biz evliyiz, güzelim. Yeni evli çiftlerin ilk aylardaki favori aktivitesidir sevişmek."

Kıkırdadım. Alkolün getirdiği sabırsızlıktan olsa gerek dudaklarım dudaklarının üzerini örttü. Bacaklarımı iki yana doğru açarak iyice kucağına yerleştim. Ellerim yüzünü kavrarken onun parmakları elbisemin askısını buldu ve askının omuzlarımdan kayıp, düşmesine sebep olurken göğüslerim huzuruna serildi.

Parmaklarım yüzünden kayarak gömleğinin düğmelerini buldu. Açmakla uğraşmayıp, iki yandan tutarak, kopardığımda dili dilimin içine sızarken dudaklarının kıvrıldığını hissettim ve kucağında yükselirken, gömleği çekip üzerinden çıkardım.

Elleri eteğimin altına sızdığında parmakları oyunbaz bir hareketle tenimde kıpırdandı. Koyu kahverengi bir iç çamaşırı vardı altımda. Tamamen dantelden ibaretti ve üzerimdeki elbise sıyrıldığı anda iç çamaşırlarımı boşuna giymiş olduğumu anlayacaktı. Parmakları kadınlığıma temas ettiğinde dudaklarımın arasından kopan inlemeyle beraber dudaklarımız birbirinden ayrıldı ve başım geriye doğru düşerken dudakları boynumu buldu. Beni kucaklayıp hızlı bir hamleyle koltuğa geçtiğinde üzerimdeki elbiseyi çıkardı ve bir köşeye fırlattı.

Parmakları ağır ağır çamaşırın üzerinden kadınlığımı okşarken kesik kesik nefeslerime inlemelerim karıştı. "Keskin!" diye inledim.

"Siktir!" dedi. Parmakları belli bir ritimle kadınlığımda hareket ederken kadınlığım sanki zonkluyordu. "Şimdiden nasıl bu kadar ıslaksın? Seni hazırlamama gerek bile yok, yavrum." İç çamaşırımın kenarlarından tutarak kopardığında kumaşı bedenimden ayırdı ve katran karası gözlerini tam oraya diktiğinde hırıltılı bir nefes verdi. "Sen zaten benim için yeterince hazırsın." Koltukta geriye doğru kayarken bir eli kaçlarımı buldu ve beni sabit tuttu. "Tadını aldım," dedi. Gözlerini gözlerimin en derinine dikti. "Kolay kolay vazgeçmeye de hiç niyetim yok." Şişmiş ve zonklayan kadınlığım beni çıkmaza sokarken parmakları ağır ağır yeniden okşamaya başladığında içimdeki sıvının daha da taştığını fark ettim.

"Şu haline bak," dedi boğuk bir sesle. "Kadınlığın benim için nasıl da akıyor avuçlarıma." Parmakları ıslaklığı gittikçe yaydı. "Nasıl kalp gibi atıyor, hissediyor musun?" Nefeslerim gittikçe sıklaştı. "Siktir, bebeğim!" Kadınlığımdaki dehşet sızıyla inledim. "Seni parmaklamama bile gerek yok, kadınlığın seni okşadıkça benim için açılıyor. Her anlamda benim için hazırsın." Islaklığımı boylu boyunca kadınlığıma yaydığında parmakları kilotresime can alıcı bir baskı yaptı ve tırnaklarım koltuğun deri yüzeyini tırmaladı.

Sırtım yay gibi gerildiğinde bedenimi ona doğru ittim ama bu, isteğim dışında oldu. Üç parmağı birden içimi doldurduğunda gözlerim aldığım zevkle geriye doğru kaydı.

"Sikeyim!" dedi boğuk bir sesle. "Parmaklarımı nasıl sarıp sarmaladığına bak. Kadınlığının parmaklarım içindeyken nasıl istekle aralandığına bak." Gölgesi üzerime devrildiğinde dudaklarını gerdanımda

hissettim. Dili boynumda dolandı ve boynumu emmeye başlarken parmaklarını içime bir kez daha sertçe itti.

"Keskin!" diye zevkle inledim.

"Söyle," dedi nefesi kulağıma çarparken. "Söyle, uğuruna dünyayı yok edeyim. Sen söyle, ben senin için her şeyi altüst edip yeni bir düzen kurayım," diye fısıldadı kulağıma. Zevkle bir kez daha inlediğimde, içimde gidip gelen parmaklarının hareketi hızlandı ve kasıklarımdaki sızı katlanarak arttı.

Parmaklarının içimdeki hareketi durduğunda boşluğa düşme hissiyle öfkeyle ona baktım. "Söyle bakalım, benim güzeller güzeli karım," dedi tahrik edici bir sesle. "Sana ne yapmamı istiyorsun?"

"Başlatma fantezine," dedim öfkeyle.

Dördüncü parmağını da bir anda içime ittiğinde bir anlık hissettiğim acıyla kirpiklerim titredi ama anlık bir acı anında zevke dönüştü. Dudaklarım aralandı ama nefes bile alamadım. "Söyle," dedi nefesi dudaklarıma çarparken. "Sana ne yapayım ben şimdi?"

Parmakları içimde hareketsizce dururken, "Keskin!" diye şehvetle inledim.

"Keskin, ne?" dedi.

Öfkeyle ona bakıp, "Seni istiyorum," dediğimde dudakları iki yana doğru kıvrıldı.

"Hay hay, karıcığım," dedi. Üzerimden doğrulurken parmaklarının içimdeki varlığı geri çekildi. Damarlı elleri kemerinin tokasını çekip açtığında loş ışığın altındaki kasları can alıcı gözüküyordu. Pantolonuyla çamaşırını çıkardığında, karnına doğru uzanan erkekliğini görünce, yutkunmadan edemedim. Kemeriyle bileklerimi bağlarken üzerime doğru eğildi ve erkekliği kadınlığıma çarptığında kesik bir inleme kaçtı dişlerimin arasından.

Keskin dişlerini birbirine bastırırken ellerimi başımın üzerinde bağladı ve koltuğa oturmadan hemen önce beni kucağına aldı. Kucağında benimle birlikte koltuğa oturduğunda sertleşmiş ve şişmiş erkekliğinin varlığını zonklayan kadınlığımda hissettim. Bağlı ellerimi boynuna sardığımda kucağında kıpırdandım.

"Rahat dur," dedi dişlerinin arasından. Alnında ve boynunda beliren damarlara çarptı gözlerim. Bir benzeri şu anda altımdaydı. Kucağında geriye doğru kayıp öne doğru hareket ettiğimde başını geriye attı ve gözlerini kapadı. Islaklığımı erkekliğine yayarken kadınlığım her seferinde daha çok ıslandı. Aynı hareketi beşinci kez tekrarladığımda bir kez daha geriye doğru kaydım ve erkekliğinin ucunu kadınlığımın

girişine sürtüp, sadece ucunu içime alırken anında geri çıkardım. Bana yaptığı işkencenin bir benzerini ona yaparken genzinden gelen boğuk ve yırtıcı inleme salonun taş duvarlarına çarptı.

Elini sırtıma atıp, ani bir hareketle sutyenimi çıkarırken her iki avcu da dikleşmiş ve ucu sertleşmiş göğüslerime kapandı. Kucağında hareketlenirken bir kez daha zevkle inledim. Kalçamı ileri geri hareket ettirerek erkekliğini yeniden kadınlığımın girişine yasladım ve ona doğru hafifçe sürtündüm ama bu sefer içime almadım.

"İzgi!" dedi kesik kesik nefeslerinin arasından. Başını kaldırıp, bana bakarken avuçlarına sığmayan göğüslerimi okşadı. Dişlerimi dudaklarıma geçirirken ona alttan bir bakış attım. Kucağında sağa sola doğru hareket ederken altımdaki erkekliğinin uyarıldığını ve benim her hareketimde daha çok büyüdüğünü fark ettim.

Beni ters çevirip üzerimde yükseldi ve erkekliğini yeterince hassaslaşmış olan klitorisime sertçe bastırdığında, "Keskin!" dedim bir solukta.

Beni kendine daha çok yaslarken sertleşen erkekliğini bir anda içime ittiğinde başım geriye doğru düştü ve ani hareketi karşısında dudaklarımın arasından minik bir çığlık kaçtı. Bağlı ellerim bana yardımcı olmazken bir eli sağ göğsümü avuçladı ve parmaklarının ucuyla göğüs ucumu ezdi.

Bacaklarımı daha çok aralarken içimde daha derine kaydı ve kadınlığımın zorlanmasına sebep oldu. Çok büyüktü. İlk seferde beni hazırlıksız yakaladığı için içimi tamamen kendisiyle doldurmuştu ama yavaş yavaş olacak iş değildi. Eğer bu şekilde ilerlersem onu tamamen içime alamazdım.

Kapanmış gözlerimi araladığımda, "Ellerimi çöz," dedim nefes nefese. Kendini içime bir kez daha ittiğinde içimde hareket etmedi. Her itişinde ona alışmamı ve kadınlığımın onun için daha çok açılmasını bekliyordu. Bileklerimdeki kemeri çözdüğünde onu geriye doğru ittim ve kucağına oturdum. Tamamen içimi doldurmasını sağlarken başım geriye doğru düştü ve ikimizin de dudaklarından çıkan boğuk inleme birbirine karıştı. Ani hareketim anlık bir acıyla sonuçlansa da kucağında hareket etmeye başlamamla acı dalga dalga yayılarak yok oldu ve yerini dehşet bir zevk aldı.

Kucağında yükselirken bir eli kalçamı buldu ve bana yardımcı olurken, sol göğsümü öne doğru uzanarak ağzının içine aldı, ucunu dişleriyle çekiştirdi. Göğsümü emmeye başladığında diğer eli sağ göğsümü kavradı ve sıkmaya başladı.

Kucağında hareket ettikçe, kasıklarımdaki sızı çoğaldıkça çoğaldı. Beni yeniden koltuğa yatırdığında dudakları iki göğsümü de talan etti ve içime sertçe vurmaya başladığında ikimizin de boğuk inlemeleri, benim yeri gelen çığlıklarım bütün evi doldurdu. Dudakları göğsümden ayrıldığında bu kez dudaklarımı buldu ve erkekliğinin içimde seğirdiğini hissederken kollarının arasında titremeye başladım. Bir kez daha içime sertçe vurduğunda erkekliğinden akan sıvılar kadınlığımı doldurdu ve benim sıvılarım da onun erkekliğine karıştığında kadınlığımdan sızan suları hissettim. Dudaklarımın arasından küçük bir çığlık kaçarken dudakları dudaklarımdan ayrılmadı ve bir eli klitorisime baskı yapıp rahatça boşalmamı sağladı.

Başı göğsüme düşmüşken ikimiz de derin derin nefesler aldık. Erkekliği içimden çıktığında kadınlığımdan akan sıvıların bacaklarımın arasından sızdığını hissettim. Alnı alnıma dayanmadan önce ufak bir öpücük kondurdu ve dudaklarının baskısını bu sefer kirpiklerimin bittiği yerde hissettiğimde gülümsedim. Gözlerimin kenarlarında oluşan gamzelerimden öptü.

"Öylesine büyüleyicisin ki..." dedi kısık bir sesle. "Öylesine eşsiz ama bir o kadar da benimsin ki güzelliğin karşısında kimi zaman aklımı yitireceğimi zannediyorum." Yutkundu. "Hele gözlerin..." dedi karanlığa takla attıran sesiyle. "Yemyeşil." Vurgun yemiş gibiydi. "Çam yeşili gibi koyu ve eşsiz bir ton." Parmak uçları saç diplerimde gezindi. "Gözleri yeşil olan çok insan gördüm ama yeşilin bir çift gözde nasıl bu kadar güzel gözüktüğüne ilk kez rastladım." Parmak uçları yüzümü ezberlemek ister gibi her yanımda gezindi. "Sanki yeşillerinde yeni bir yaşam vaat edilmiş gibi," diye fısıldadı. "İnsanı günaha sürükleyen ve o günahın sonunda cehennemin olduğunu hissettiren ama aslında cenneti vaat eden bir çift göz senin gözlerinde yaşam bulmuş gibi," dedi. "Yanlışı düşündüren ama aslında en doğru olan," dediğinde sözlerinin karşısında söyleyecek tek söz bulamadım.

Sadece onun sevdiği ve görmek istediği şekilde gülümsedim.

Bu onun için en büyük, en güzel cevaptı.

Tam altı gün. Altı gündür geceleri bir şeyleri bahane ediyor ve Keskin'le çiftlik evinde buluşuyordum. Her geceye onunla başlayıp sabahına onun kollarında uyanıyordum. Herkes abimin düğün telaşında olduğu için beni pek fark etmiyorlardı. Yetmezmiş gibi Diyarbakır'dan dedemler de gelmişti ve evde adım atılacak yer yoktu. Aşan aşiretinin çoğu Kara otellerinde konaklıyordu.

Özellikle dedemle görüşmekten kaçınıyordum. Keskin geldiğini

öğrendiğinden beri onun da bana ulaşmasını engelliyordu. Ondan nefret ediyordu.

Bugünkü suratsızlığımın sebebi ise dün gece söz verdiğim gibi çiftlik evine gidememiş olmamdı. Babaannemle büyük bir kavgaya tutuşmuştuk. Annemin eşyalarının saklı olduğunu öğrenince odaya girmiş ve eşyalarını atmaya kalkmıştı. Neyse ki bütün bunlar olurken evdeydim ve buna izin vermemiştim.

Ne abimin ne de babamın olanlardan haberi vardı. Zaten onların konu ben olduğumda hiçbir şeyden haberlerinin olmamasına da alışmıştım artık. Babaannem hep bir bahane bulur, beni dinlemelerine engel olurdu. Ya da olayı tamamen çarpıtırdı.

Keskin'in telefonlarını açmamıştım. Dün geceden beri defalarca kez aramıştı ama hiçbir aramasına dönmemiştim. Simay'a onu aramasını ve rahatsız olduğumu söylemesini rica etmiştim ama dün geceden beri gözüme bir gram uyku girmemişti.

Bugün, o gündü işte.

Herkesin bin bir heyecanla beklediği o gündü. Abimin evlendiği gündü ama ben ne bir hazırlık yapmıştım ne de bir elbise almıştım. Düğüne gitmeyi de düşünmüyordum zaten ya. Dün gece akşam yemeğine de inmemiştim. Bu sabah kahvaltıya da oturmamıştım. Bütün günümü odamda geçirmiştim.

Kapıma gelen abimi, babamı, Şebnem'i ve kardeşlerimi de kabul etmemiştim. Biraz rahatsız olduğumu söyleyip kabuğuma çekilmiştim sadece.

İşbirliği bitti! Bundan sonra ben yokum!

Bedelini çok ağır ödetirim sana. Uyarmadı deme, İz!

Zihnime düşen anılar ürpermeme sebep olurken sıkıntıyla iç çektim.

Odanın kapısının tıklatılmasıyla eşzamanlı olarak, "İz Hanım?" diye seslenen Hatice ablanın sesini işittim ama bakışlarımı camın arkasındaki görüntüden çekmedim. Bahçede misafirler için hazırlık yapılıyordu. "İz Hanım?" dedi bir kez daha ama cevap vermedim. Günlerim kapının ardında bana seslenen insanlarla ve cevap olarak karşılaştıkları sessizliklerimle geçmişti.

Uzun bir süre ses gelmedi Hatice abladan. Sanırım gitmişti. Odanın kapısı bir kez daha tıklatılınca, "Başım ağrıyor, Hatice abla," dedim tahriş olmuş, kısık sesimle. Dün geceden sonra sesim de gitmişti zaten.

"İzgi?" Onun dingin bir suyu andıran tok sesi kulaklarıma ulaştığında gözlerim pencereden ayrıldı ve yattığım yerden hızla doğrul-

dum. "Benim, sevgilim." Kapının kolunu indirdi ama kilitli olmasıyla, "Açar mısın şu kapıyı? Seni görmem lazım," dedi sabırsız bir sesle.

Bu adam neden ben kendimi her çıkmazda, kimsesiz ve yalnız hissettiğimde sanki hissediyormuş gibi soluğu yanımda alıyordu?

"İzgi!" dedi bir kez daha. Sesi bu sefer sert ve toktu. "Eğer bir dakika içinde kapıyı açmazsan kıracağım," dediğinde sıkıntıyla nefesimi vererek ayağa kalktım. Küçük adımlarla kapıya doğru gittiğimde anahtarı çevirdim ve daha ben kapıyı açmadan, kapı sertçe çekilerek açıldı ve endişeyle bakan bir çift kara gözle karşı karşıya geldim.

Rahatça nefesini verdiğinde kolumdan tutup beni göğsüne çekti ve kollarını bedenimin etrafına doladığında ellerim geniş sırtını bulup omuzlarına tutundu. Denizin kokusu genzime dolarken göğüs kafesime huzur doldu.

"Aklım çıktı." Yüzü saçlarımın arasına gömülüydü ve sesi boğuk çıkıyordu. "Senden haber alamayınca bir şey oldu sandım." Geri çekildiğinde büyük avuçları yanaklarıma sarıldı. Gözleri yüzümü taradı. "Telefonlarımı neden açmıyorsun? Ayrıca neden burada yalnızsın?" diye sordu çattık kaşlarıyla.

"Keskin," diyebildim kısık sesimle. Yüzümde buruk bir gülümse vardı. Sol gözümden akan bir damla yaş avuçlarının arasına karıştı.

"Söyle," dedi. "Biri sana bir şey mi yaptı? Söyle bana, gidip onun canını alayım." Gözleri uzun uzun yeşillerimi taradı.

"Bu evde bir oda var." Merakla söyleceklerimi bekledi. "İçinde annemden kalan eşyalar bulunuyor," dediğimde kara gözlerine gölgeler düştü. "Onları kimsenin dokunamayacağı, zarar vermeye kalkışamayacağı bir yere saklayabilir misin?" Sinirle gözlerini yumdu. "Ben beceremedim herhalde. Bilmiyorum, sözkonusu annem olduğunda fazla hassaslaşıyorum." Gülümsemeye çalıştım ama olmadı. "Baksana, elime yüzüme bulaştırıp duruyorum her şeyi," dedim ağlamaklı bir sesle. "Annemin hatırasına bile sahip çıkamı-"

"Şşt!" diyerek kızdı bana. Parmakları nazik hareketlerle yanaklarıma akın eden yaşları sildi. "Ciğeri beş para etmez, hatıraya saygısızlık eden insanların yaptıkları şey için sakın kendini suçlama," dedi sertçe. "Sen nasıl istiyorsan öyle olsun. İçinin rahat edeceği, güvenli bir yere yerleştiririz annenin eşyalarını. Arada kontrole de gideriz beraber. Hem o zaman aklın da kalmaz artık."

Minnetle gülümsediğimde, "Teşekkür ederim," dedim. Yeniden kollarının arasına girdiğimde yanağımı göğsüne yasladım. "Her şey için çok teşekkür ederim, Keskin."

"Etme," dedi. "Hiçbir şey için teşekkür etme bana. Senin ağzından

çıkan her bir söz emirdir benim için. Ne nasıl istiyorsan öyle olacak." Kolları sırtımı sıvazladı. "Bunu bir nevi savcı, komiser ilişkisi gibi düşünebilirsin," dediğinde güldüm. "Sen nasıl adliye koridorlarında, karakollarda herkese kök söktürüyorsan... Oradaki herkes nasıl senin ağzından çıkacak tek bir lafa bakıyorsa ve sözlerinin nasıl bir kıymeti, önemi varsa hepsinin üzerinde..." Parmak uçları yine saçlarımın uçlarıyla oynadı belli belirsiz. "Senin isteğinin, arzunun, kelimelerinin, sözlerinin kıymeti de benim için bir emirdir, kanundur, fermandır," dedi.

Kollarımı daha sıkı sardım heybetli bedenine. Başımı kaldırıp, ona bakarak, "Hep saklasana beni böyle kollarının arasında," dedim. "Kimsecikler görmesin beni senden başka. Ulaşamasın."

Kolları beni sıkı sıkı sardı. "Bazen içime sokasım geliyor seni. Her türlü kötülükten korumak istiyorum ama sana en büyük kötülüğü de ben yaparım, onu da biliyorum," dedi sıkıntıyla. "Hiç kimse göremez benim sende gördüklerimi. Hiç kimse bakamaz benim baktığım gibi sana. Hiç kimse dokunamaz benim dokunduğum gibi. Hiç kimsenin yansıması yer edinemez gözlerimde senden başka. Ve İzgi, kimsenin gücü yetmez seni benden almaya. Hiç kimse ulaşamaz içimdeki yerine." Katran karası gözleri uçsuz bucaksız bir uçurumu andırıyordu. "Senin bile."

Kapıyı kapatıp, daha sonra elinden tutarak onu yatağa çekiştirdim. "Biraz uzanalım mı? Göğsünde dinleneyim mi biraz?" diye sordum çocuk gibi.

Ona çok yakışan gülümsemesi yüzünde yer edindiğinde gamzesi ortaya çıktı. Yatağa uzanıp, beni de göğsüne çekerek, "Gel," dedi. "Gel bakalım, benim küçük kızım." Kollarını bedenime sardığında iyice sokuldum göğsüne. "Ne zaman büyüyeceksin de benim seni sarıp sarmaladığım gibi sen de beni sarıp sarmalayacaksın acaba?" dedi tatlı bir sitemle.

Gülümsedim. Derin ve içli bir nefes çektim ciğerlerime. Çenemi göğsüne yaslayıp alttan alttan ona baktığımda o da başını eğerek üstten üstten bana baktı. "Baba olmak ister miydin?" diye merakla sordum.

Tedirgin bir şekilde ona bakarken, "Hayır," dedi. Tekrar göğsüne sindim. "Henüz bu dünyaya çocuk getirecek kadar aklımı yitirmedim," dedi buz gibi bir sesle. "Babasının ben olacağım hiçbir çocuk böyle bir hayatı istemez, İzgi ve ben, kız veya erkek fark etmez, Rabbi'm nasip ederse ileride çocuklarımın onlara sunduğum bu hayat yüzünden benden nefret etmelerini istemiyorum."

"Merak etme," dedim rahat bir nefes alarak. "Benim de anne ol-

mak gibi bir düşüncem yok ama yine de merak ettiğim için sormak istedim. Batur ve Uğur şir-"

"Baba olmayı istiyordum," dedi bir anda sözümü keserek. "Eskiden."

Bende isterdim anne olmak.

Eskiden.

Çok eskiden.

"Şu anda istememenin tek sebebi bütün dünyadaki imparatorluğun yüzünden mi?" diye sordum. "Yoksa başka bir sebebi mi var?"

Yutkunduğunu hareket eden âdemelmasından anladım. Katran karası gözleri beni yeni bir bilinmezliğin için sürüklediğinde sessiz kaldı.

Baba olmak istememesinin başka bir sebebi vardı.

Neydi onu hayalinden vazgeçiren?

"Kalksak iyi olacak," dedi doğrulurken. Ben de üzerinden kalktım. "Düğüne geç kalacağız yoksa. Sen de hazırlanmaya başlasan iyi olur."

Eğilip başımın üstüne bir öpücük kondurduktan hemen sonra odadan çıktı ve beni, içimdeki savaşla bir başıma bıraktı.

Üzerimde kırmızı, belden korseli ve omuzları düşük, sağ bacağında kalçalarımın hemen altında biten bir yırtmacı olan, eteği yere kadar uzanan bir elbise vardı. Saçlarımı düzleştirmiş, perçemlerimi kulağımın arkasına sıkıştırarak hafif bir makyajla süslediğim yüzümü ortaya çıkarmıştım. Yeşil gözlerimin içini siyah bir göz kalemiyle doldurmuş ve yine siyah ve kahve tonlarında bir farla gözlerimin ortaya çıkmasını sağlamıştım. Elbisemle birebir aynı renkte olan kırmızı rujum beyaz tenimle bütünleşmiş haldeydi. Aynadaki aksim cesur ve güzel gözüküyordu. Aynı zamanda dikkat çekici.

Parmağımdaki yakut yüzükle alyansım çarptı gözüme. İstemsizce yüzüklerimle oynamaya başladım. Bunu farkında olmadan çok sık yapıyordum. Bileğimde pırlanta bir bilezik varken bu elbiseye güzel bir pırlanta kolyenin de yakışacağına emindim ama Keskin'in bana verdiği üzeri pırlantalarla işlenmiş pusula kolyesi daha zarif ve güzel duruyordu. Onu çıkarmak istememiştim.

İçimde derin bir huzursuzluk hâkimken kalbim kasıldı. Sakinleşmek adına aldığım nefesler pek yardımcı olmasa da idare etmek zorundaydım.

Çantamı da alarak odadan çıktığımda adımlarımı salona inen merdivenlere attım. Hep birlikte çıkacağımız için ve ben biraz geç hazırlandığım için herkes aşağıda beni bekliyordu. Keskin aşağıda olmasay-

dı kesin bir şeyler zırvalayıp huzurumu kaçırırlardı ama o varken tek kelime etmeye cesaretleri yoktu.

Basamakları tek tek indikten sonra adımlarımı salona doğru attım. Yaklaştıkça sesler arttı. Salondan içeriye girdiğimde gözlerim ilk olarak onu aradı ve onun katran karası gözleriyle göz göze geldim.

Babaannem, "Şükür," derken oturduğu yerden ayaklandı. "Hadi, gidelum artuk! Geç kalacağuz!"

Göğüs kafesim aldığım nefesle yükselirken Keskin'in gözleri uzun uzun üzerimi taradı ve yutkundu. Gözleri kısıldığında bakışları uzun uzun yırtmacımda gezindi. Başını sağa doğru eğdiğinde ağzının içinde bir şeyler homurdandı.

"Çıkmıyor muyuz?" diye sordum. Adımlarımı ona doğru atarken salon çoktan boşalmaya başlamıştı. Dedemin çatık kaşlarla Keskin'i süzdüğünü ve teyzemin zoruyla homurdana homurdana salondan çıktığını fark ettim.

Keskin'in yanına ulaştığımda bir kolu belime dolandı ve göğüs kafesim sertçe kaslı göğsüne çarptı. "İyi fikir," dedi sertçe. Parmaklarının tersi çıplak omuzlarımda tüy gibi gezindiğinde tüylerim diken diken oldu. "Bugünü de çiftlik evinde geçirebiliriz," diye bir teklifte bulundu.

Gülümserken bir elim ensesindeki saçları okşadı. "Bugünü değil belki ama bu geceyi sana ayıracağımdan emin olabilirsin," dediğimde güldü.

"Bu gece hiçbir yere oturmayacaksın," dedi sertçe. Kaşlarım çatıldı. "Yürüdükçe bile açılıyor, anasını satayım! Kim bilir oturunca nasıl açılır?"

"Abartma istersen," dedim gözlerimi devirerek. "Hadi, çıkalım artık. Abimin düğününe geç kalmak istemiyorum."

Bir eli belimdeyken kendisiyle beraber beni de yürüttü. "Gel, başımın tatlı belası, gel," dedi sitemle.

Birlikte evden çıktığımızda kapıdaki koruma ordusu ve ondan fazla araba çarptı gözüme.

"Şaka yapıyorsun!" dedim şaşkınlıkla. Cevap vermedi. "Keskin!" dedim sitemle.

"Tedbiri elden bırakamam." Arabanın kapısını açtı ve ben yolcu koltuğuna oturmadan hemen önce, "Hele ki yanımda sen varken," diyerek tamamladı sözünü.

Önümüzde bize eskortluk eden ondan fazla araba varken arkamızda da bir o kadarı bulunuyordu ve yola çıktığımızda, sağımızda ve solumuzda da araçlar belirdi.

"Bu kadar tedbir ne için?" diye merakla sordum. "Ben zaten gereken tedbiri almıştım."

"Senin aldığın tedbir düşmanlarımızın yapacaklarının yanında hiçbir şey, İzgi," dedi. Tek eliyle direksiyonu ustalıkla kullanırken diğer eli çıplak bacağımdaydı. "Hayatımızın normal olmadığını gayet iyi biliyorsun. Bir Kara'yken yeterince tehdit altında olmayabilirsin. Hayatını özgürce de yaşayabilirsin ama bir Alacahan'ken bunu sağlamak çok zor. Her daim tetikte olman lazım," dediğinde sıkıntıyla iç çektim. "Torpido gözünde bir silah var. Senin için özel olarak yapıldı. Bacağına sarman için de bir korse bulunuyor. Arabadan inmeden önce halletsen iyi olur."

Bugün fazla ciddi ve katıydı nedense.

"Bilmem gereken bir şey var mı Keskin?" Torpido gözünden gecenin karanlığında bile parlayan, üzerinde altın sarısı harflerle yazılmış olan *İKA* işlemesinde parmaklarımı gezdirirken korseyi de çıkardım. Oturduğum için daha fazla açılan çıplak bacağıma hafifçe yükselerek sardıktan sonra silahı da yerleştirdim ve elbisenin kumaşını üzerine örttüm.

"Dikkatli ol," dedi temkinli bir sesle. "Ben yanında değilken bile her an dikkati ol, İzgi ve mümkünse bu gece yanımdan bir an olsun ayrılma."

Düğünün yapılacağı otelin bahçesine giriş yaparken, "Bir sorun mu var?" diye merakla sordum. İçimi kaplayan huzursuzluk gittikçe arttı. "Mecliste işler yolunda, değil mi?"

Araba durduğunda kemerini çözdü ve bana doğru döndü. "Şu anda sana anlatabileceğim bir durum değil." Kaşlarım çatıldı. "Senden sadece yanımdan ayrılmamanı istiyorum."

"Kesk-"

"İzgi," diyerek kesti sözümü. "Sorgulama," dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. Arabadan indiğinde benim tarafıma geldi ve kapımı açtığında elimden tutarak inmemde yardımcı oldu. Tam o anda flaşlar yüzümüzde patladı.

Eli elime sarıldığında derin bir nefes aldım ve bizi çekmek için uğraşan magazincilerin arasından sıyrıldım.

"İz Hanım, Keskin Bey'le sessiz sedasız evliliğinizin sebebinin hamilelikten ötürü olduğu konuşuluyor. Bu konu hakkında ne söyleyeceksiniz?"

"Hamile olduğunuza dair söylentiler gerçek mi? Bu konu hakkında bir açıklama yapmayacak mısınız?"

"Bu iddalar hakkında söylemek istediğiniz bir şey yok mu? Keskin Bey? *İz* Hanım?"

"Gizli saklı yapılan evliliğiniz hakkında ki dedi-"

Gerisini dinlemedim. İçeriye girene kadar uğultular da dedikodular da arttı ama hepsine kulağımı tıkadım. Birlikte el ele içeriye girdiğimizde otelin balo salonunun davetliler için nasıl güzel süslendiğine baktım. Bahçeye açılan kapıdan gözüktüğü kadarıyla oraya da masalar kurulmuştu.

Kolu yeniden yılan gibi belime dolandığında salonu dolduran kalabalık, içimin sıkılmasına sebep oldu. Birlikte bize ayrılan masaya geçerken Berna Hanımları da gördüm.

Aylin beni görünce, gülümseyerek, "İz," dedi. "Çok güzel olmuşsun."

"Sen de çok güzel olmuşsun, Aylin." Üzerinde ona çok yakışan askılı, turkuaz saten bir elbise vardı. Gözlerinin güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Ayşe babaanneyle Keskin'in arasında yer alırken Rıza Bey'in bakışlarını üzerimde hissettim.

"Hoş geldin, kızım," dedi başıyla selam vererek.

Gülümseyerek, "Hoş buldum, uzun zaman oldu görüşmeyeli," dedim sorgu dolu bir sesle.

"İş için Fransa'daydım," dediğinde bakışları kısa bir süreliğine oğlunu buldu.

"Anladım," dedim düz bir sesle.

Abimle Esra'nın geldiğine dair bir müzik sesi içeriyi doldurduğunda hepimiz ayaklandık ve alkışlar eşliğinde ikisi de salona girdiğinde artık gülümsüyordum. Nikâh masasına geçtiklerinde benim de adımlarım o tarafa doğru yönelmişti ki Keskin'in eli bileğime sarıldı.

"Sen nereye?" diye sordu çatık kaşlarıyla.

"Esra şahit olarak beni yazmış," dediğimde bırakmak zorunda kaldı.

"Gözümün önünden ayrılma, İzgi," dedi sertçe. "Gözlerimin sana değeceği yerlerde ol ama seni göremeyeceğim hiçbir yere gitme," derken endişe kara gözlerinin en derinlerindeydi.

Eli bileğimden ayrılığında Egemen de yanıma ulaştı ve birlikte nikâh masasında şahitler için ayrılan kısma oturduk.

Esra beyazlar içinde güzelliğine güzellik katarken heyecandan yerinde duramıyor gibiydi. Abimle bakışlarımız kesiştiğinde ona gülümsedim ve aynı şekilde karşılık aldım.

Nikâh memuru, "Gelin Hanım, adınız ve soyadınız?" diye sordu. Gerisi çorap söküğü gibi gelirken salonda bir alkış tufanı koptu. Çekilen fotoğrafların ardından kendimi nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde, çalan dans müziğiyle beraber onun kollarının arasında buldum.

Kollarımı boynuna dolamışken onun elleri de çıplak sırtımdaydı.

"Bir şeyi çok merak ediyorum," dediğimde kaşları havalandı. "Hiç hayalin var mıydı? Bir meslek hayalin yani. Eğer bu işlere bulaşmasaydın ne olmak isterdin?"

"Hiç düşünmedim. Çünkü bunu düşlemem bile yasaktı," dediğinde sorduğuma pişman oldum. Çenemi okşadı. "Düşürme o güzel yüzünü. Ben seninle gayet mutluyum," dediğinde buruk bir tebessüm ettim. "Bu evlilik ikimizin tercihi değildi, biliyorum. Evet, mecburduk ama beni sevmeni istiyorum," dediğinde sertçe yutkundum. "Ve bunun bir mecburiyetten değil, beni gerçekten kendi isteğinle sevmeni istiyorum, İzgi."

"Deniyorum, Keskin," dedim yumuşacık bir sesle. "Ama senden nefret etmiyorum artık, bunu da sakın unutma."

"Biliyorum," dedi tok bir sesle. "Her neyse."

Yüzümde buz gibi bir ifade. Kalbim taştan. Göğüs kafesim zifften. Ben nasıl yaptım bunu sana?

"Farz edelim ki..." dedi merakla. Sorgu dolu gözlerle ona baktım. "Bak, *farz edelim*, diyorum. Eğer hamile olsaydın... Kız ya da erkek, fark etmez. Adını ne koymak isterdin?" diye sordu.

Kollarının arasında salınırken düşünceli bir sesle, "Hmm," dedim. "Eğer öyle bir isteğim olsaydı ilk çocuğumun kesinlikle erkek olmasını isterdim," dediğimde güldü. "Bir kız, bir oğlan olsun isterdim ama ilki erkek olsun, her zaman kardeşini korusun isterdim."

"Peki," dedi memnuniyetle. "Adı ne olurdu?"

"Alparslan," dedim zihnime düşen o ismi söyleyerek. "Alparslan olsun isterdim."

"Alparslan Alacahan." Kendi kafasında ölçüp tartıyordu. "Sevdim bunu," dediğinde tebessüm ettim.

"Bazen sevmek az gibi geliyor," dedim sıkıntılı bir sesle. *Nereden çıktı bu*, der gibi bana baktı. "Yani ne bileyim... Bir insanın bir insanı sevmesi, bazı durumlar için yeterli gelmiyor bence. "

"Daha önce gerçekten hiç sevmemişsin o zaman," dediğinde bakışlarımı gözlerine kaldırdım. "Sevseydin eğer sevginin her şeye yettiğini de çok iyi bilirdin."

"Sen bildiğine göre sevdin o zaman. Kimi?"

"Baş belası birini," dedi dürüstçe. Gülümsemem büyüdü. Çenemi omzuna yaslarken dans etmekten öte ona sarıldım. İçimde garip bir his vardı.

"Geri dönüşü olmayan bir yola girdik seninle," dediğimde dudaklarının baskısını çıplak omzumda hissettim. "Dilerim pişman etmezsin beni."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi yemin eder gibi. "Buna sebep olan ne varsa yakıp yıkarım."

Dans müziği bittiğinde birbirimizden ayrıldık. Elime sarılıp beni yanına çekti. Herkes çalan dingin müziklere kendini kaptırırken onun yanından ayrılmadım hiç. Yanımıza gelen insanlarla ayaküstü konuştuk ve kısa sohbetler ettik. Keskin bir an olsun beni yanından ayırmazken gözleri salonun içinde geziniyordu.

"Keskin?"

Douglas'ın sesi aramıza sızdığında lacivert bir takım elbisenin içinde olan bedeni de görüş açıma girdi. Bütün vücudum gerilirken onu görmek rahatsızca kıpırdanmama sebep oldu.

Tedirgin hali Keskin'in de gözünden kaçmamış olacak ki yaslandığı yerden doğrularak, "Ne oldu?" diye sordu. Douglas'ın mavileri beni bulduğunda söyleyip söylememek arasında kaldı. "Karşında karım duruyor, Douglas," dedi Keskin sertçe. "Bilmem gereken her şeyi bilmeye hakkı var."

"Çatıdaki adamlar indirilmiş, kapıdaki adamların da bizden olmadığı belli." Keskin düz bir şekilde Douglas'a bakmaya devam etti. "On altı ölümüz var. İndirilen hiç kimse yaşamıyor, sadece bir kişi..." dedi temkinli bir sesle. "Bir kişi sağ kalmış ama onun da durumu ağır."

"Kim?" diye sordu. Keskin'in yüzünde mimik bile oynamıyordu. Öylece karşısındaki arkadaşını dinliyordu.

"İdil," dedi Douglas. Şaşkınlıkla ona bakmama sebep olduğunda Keskin'in yüzündeki ifade sarsıldı. Çehresinde korkunç bir ifade belirdi. "Sayıca İdil'den çok fazla olmalılar," diyerek devam etti. "Yoksa başka türlü İdil'i alt edemezlerdi ya da işlerini keskin nişancıyla hallettiler çünkü sırtından yediği üç kurşunla, terasa çıkan koridorda baygın halde buldum."

"Durumu nasıl?" diye sordum panikle. "Nasıl olmuş bu? Bu kadar güvenliğin içinde hem de?"

"Kötü," dedi Douglas. "Yarası çok ağır." Keskin gözlerini sinirle yumarken bar tezgâhına yaslı eli yumruk halini aldı.

"Keskin..."

"Hiçbir yere..." dedi gözlerini açıp, bana bakarak. Sesindeki buz gibi tını irkilmeme sebep oldu. "Ayrılmıyorsun. Burada beni bekle." Konuşmak için hareketlenmiştim ki Douglas'la birlikte yanımdan ayrıldı. Başıyla adamlarına bir emir verirken hepsinin gözleri üzerimde asılı kaldı.

Kapıdaki özel harekâta doğru yöneldiğimde önüme çıkan ve yakasında meclise ait olduğunu belirten bir kuşun kanadını andıran ama

aslında kanadın etrafını saran ejderhanın kıvrak bedeni aşağıya doğru yol çizen altın sarısı simgenin görüntüsü çarptı gözüme. Meclisteki kadınlar bunu kıyafetlerine broş olarak kullanırken bazıları kulağına küpe olarak takıyordu ve erkekler de küçültülmüş halini ceketlerinin mendil kısmına takıyordu.

"Maalesef buradan ayrılamazsınız, İz Hanım." İtiraz etmek için dudaklarımı aralamıştım ki, "Lider'in kesin emri var," diyerek öfkeyle ona bakmama sebep oldu.

Arkamı dönüp piste doğru ilerlemiştim ki öne doğru attığım üçüncü adımım havada asılı kaldı. Elektriklerin kesilmesiyle hep bir ağzından çıkan seslere birkaç saniye sonra silah sesleri eklendi. Salondan çığlıklar yükseldiğinde ellerim anında bacağıma gizlediğim silahımı buldu ama o anda ellerim arkamdan tutularak sertçe sırtıma sabitlendi ve silahın soğuk varlığını şakaklarımda hissettiğimde esneme çarpan sıcak nefes midemin bulanmasına sebep oldu.

"İzgi!" dedi onun endişeli sesi.

Beni duyması için gür bir sesle, "Keskin!" dedim.

Dudaklarım bağırmak için aralandı ama ağzıma kapanan el buna engel oldu. Keskin bu kez bütün salonu inletircesine, "İzgi!" diye bağırdı.

Kurtulmak için hamlede bulunacaktım ki bu sefer karnımda hissettiğim soğuk namluyla birlikte bir karaltı belirdi karşımda ama karanlıkta yüzünü seçemedim.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi Mrs Alacahan?" dedi İngilizce konuşarak ve aksanlı çıkan tok sesi onu tanımama sebep olduğunda, ensemde küçük bir sızı hissettim. Kirpiklerim acıyla titredi.

Silvan Vance, benim için buradaydı ve tam karşımdaydı.

Bedenimi ele geçiren uyuşukluk beni hissizleştirdiğinde gözlerimin arkasına çekilen perde zifiri karanlıktan ibaretti.

21. RUHUN KIRIK İZİ

Grinin içindeki hayatımı tamamen karanlığa bürümüştüm. Sanki kaburgalarım paramparça olmuş da kalbime bir hançer gibi saplanmıştı. Gecenin uğursuzluğu kulaklarımda çınlarken karanlık kara bir çarşaf gibi üzerimi örtmüştü.

Karanlık bir depodaydım. Ellerim ve ayaklarım bir sandalyeye bağlıyken deponun her bir köşesinde dizilen adamları seçebildim. Tepemde cızırdayarak, yanıp sönen lamba, içimdeki korkunun yansıması gibiydi. O ışık her yandığında içim acıyor, her kapandığında yüreğimde bir korku meydana geliyordu.

Ensemde dehşet bir acı varken öne eğilen başımı kaldırmak öylesine zordu ki parmak uçlarıma kadar uyuştuğumu hissediyordum. Bana her ne verdilerse etkisi henüz geçmemiş olmalıydı.

"Uyandı," dedi yabancı bir erkek sesi. "Haber verin." Birkaç adım sesi duydum. Daha sonra bir kapı gıcırdayarak açıldı ve gürültüyle kapandığında içeride hâlâ adım sesleri vardı.

"İzgi Kara Alacahan," dedi yine o yabancı erkek sesi. Başımı ağır ağır kaldırdığımda bir çift yeşil gözle karşı karşıya geldim. Sağ yanağında derin bir bıçak yarası vardı. Üç numaraya vurulmuş saçları, kemikli ve korkutucu çehresi irkilmeme sebep oldu. Bakışlarında nefreti, düşmanlığı görmeyi bekledim ama gözlerinde bunlardan hiçbiri yoktu. "Sonunda seninle tanışabilmek ne büyük bir şeref."

"Sen kimsin?" diye sordum kısık bir sesle. Sesim kuru ve tahriş olmuş gibi boğuk çıkıyordu.

"Adımı duymuşsundur ama şahsi olarak tanışma şerefine nail olamamıştım seninle," dedi tok bir sesle. "Ama eşin..." dedi nefretle. "Lider beni iyi tanır."

"Kes sesini de soruma cevap ver!" dedim öfkeyle. Zihnimdeki bulanıklığın yavaş yavaş dağıldığını fark ettim. "Sana bir soru sordum. Şimdi boş konuşmak yerine soruma cevap ver."

Alayla güldü. Hatta o kadar çok güldü ki kahkahası kulaklarımda iğrenç bir hal aldı. "*Rey de la muerte*," dedi bir anda İspanyolca konuşarak. Türkçeye nazaran anadili gibi konuşuyor ve İspanyolca konuşurken sesi daha kalın çıkıyordu.

Kaşlarım çatıldı. Zihnimde buna benzer bir şey aradım ama öylesine silikti ki her şey, kısa bir an kendi içimde bu lakabı daha önce nerede duyduğumu sorguladım ve hatırladığımda ona bakakaldım.

"Sen..." dedim hayretle.

Karşımda duran bu adam İspanya'nın kralıydı. Ölümün kralıydı. Canilikleriyle, acımasızlığıyla, merhametsizliğiyle bilinirdi.

Tıpkı Keskin gibi.

Bir zamanlar aynı yolda yürüdüğü ve yollarını ayırdığı dostu gibi.

Bağlandığım sandalyede debelenirken, "Bu ne hadsizlik?" dedim öfkeyle. Bakışlarım etraftaki adamlarda gezindi. "Sizin karşınızda bir Alacahan var! Meclisin bir diğer lideri var! Derhal çözün beni!"

"Senin de karşında bir kral var, İz," dedi alayla.

"Sen İspanya'nın kralı olabilirsin, Hector," dedim nefretle. "Ama unuttuğun şey Keskin'in bütün dünyanın hatta senin bile üstünde bir gücü sahip olduğu." Alayla güldüm. "Karşında kralın karısı dururken bile hâlâ onu taklit etmekten utanmıyor musun?" dediğimde bakışları kısıldı. Sandalyede rahatça arkama yaslanarak, "Sen İspanya'ya istediğin kadar hükmedebilirsin," dedim. "Ama Keskin bütün dünyaya hükmederken yanında esamen bile okunmaz." Dişlerini birbirine bastırdığında öfkeyle soludu.

"O, bütün dünyaya hükmederken senin ona hükmettiğin gerçeğini ne yapacağız peki, İz?" dedi alayla. Bir hayli rahat ve sakindi. "Bir kralın zaafları olmamalıdır. Hele ki bu zaafı bir kadınsa o kral her daim yenilmeye mahkûmdur."

Haklıydı.

Keskin bütün dünyaya, ben ise ona hükmediyordum.

"Yanılıyorsun. Hâlâ zaaflarımızın, kaybetmekten korktuğumuz birilerinin olduğu gerçeği bizi yaşama bağlar ve sanırım sen hiçbir zaman bunu anlamayacaksın," dediğimde bana bakakaldı. Uzun, çok uzun bir süre gözlerime baktığında, gözlerinde ufacık da olsa yer edinen merhamet benim için miydi anlayamadım.

Başka bir adam aramıza girerek, "Hector," dedi. "Yanında getirdiğin kadın bir kaçığın teki!" dedi öfkeyle. Eliyle alnını tutarken ensesinden süzülen kanları fark ettim.

Hector öfkeyle, "Sakın bana onun kaçtığını söyleme!" dedi.

"Onu tutabilene aşk olsun!" diye yükseldi yabancı adam. "Geldiğinden beri bir ağzımıza sıçmadığı kalmıştı zaten ama yakında onu da yapar, hiç şüphem yok!"

Hector sinirle gözlerini yumarken, "Isabelle, Isabelle, Isabelle,"

dedi gazap dolu bir sesle. Adımlarını kapıya doğru atarken, "Şimdi seni benim elimden kim alacak bakalım?" dedi öfkeyle.

Kapı gürültüyle kapandığında başımı geriye doğru atmış, derin bir nefes almıştım ki ensemdeki ağrı kendini belli ettiğinde acıyla inledim.

Bu it herifler bana ne vermişti?

Hector gideli yarım saate yakın olmuştu ki deponun kapısı gıcırdayarak açıldı ve bu ses yüzümü buruşturmama sebep olurken Silvan'ın sesini işittim.

"İz!" dedi garip bir neşeyle. "Görüşmeyeli bir hayli uzun zaman olmuştu." Karşımda yer alırken arkasında Hector'u ve yanında öfkeyle soluyan oldukça güzel bir kadın gördüm.

Tıpkı benim gibi siyah saçları vardı ama onun saçları benimkinin aksine biraz daha dalgalı ve ince telliydi. Üstelik saçları beline değil, göğüslerine kadar uzanıyordu ve tahminen sırtına geliyordu. Beyaz teniyle büyük bir uyum içinde olan lacivert gözlerine dolgun, kırmızı dudakları eşlik ediyordu Üzerinde straplez, mini, siyah bir elbise vardı. Dizkapağına kadar ulaşan siyah deri çizmeleri eşlik etmişti elbisesine.

Güzel bir kadındı. Yanındaki adamın kötülüğüne yakışmayacak kadar güzel bir kadındı.

Sana benziyor, İz. O da mahvolmuş. Tıpkı senin gibi.

Onun da beni süzdüğünü fark ettiğimde kaşlarım havalandı ve görüş açıma Silvan girdi. Bir sandalye çekip, karşıma otururken, "Seninki ülkeyi ayağa kaldırmış," dedi. "Ortalığın anasını ağlatmış desem daha doğru olur."

Kaşlarım çatıldı. Merakla ona baktım. "Ne yaptı?" diye sordum buz gibi bir sesle.

"Kıyamet," dediğinde dudakları yukarıya doğru kıvrıldı ve daha tehlikeli bir gülümseme Hector'un yüzünde yer edindi. "Senin için bir kıyamet başlattı. Ülkede hatta bütün dünyada bir katliam sözkonusu ve bunlar sadece iki gün içinde gerçekleşti."

"İki gün mü?" dedim şaşkınlıkla. İki gündür mü buradaydım yani?

"İlacın dozunu biraz kaçırmış olmalıyım," dedi alayla.

"Kim bu kadın?"

Kulaklarıma sızan nahif sesin sahibine çevirdim bakışlarımı. Bir çift mavi göz, yeşil gözle buluştuğunda Hector'un yüzündeki bıkkınlığı okudum.

"İzgi Kara Alacahan," dedi buz gibi bir sesle.

Kadının kaşları çatıldı. "Adını sormadım," dedi sertçe. Öfkelenmişti. "Kim olduğunu sordum."

"Kim olduğunu bilmene gerek yok," dedi Hector. Yeşilleri yeniden beni bulduğunda kadının da gözleri beni buldu. "Ama adını ezberlesen iyi olur." Kadının gözlerine yerleşen merakı gördüm. "Çünkü onu bir kez tanıyan birinin onu unutması mümkün değil. Sen unutsan bile o bir şekilde kendisini hatırlatacaktır."

Bu adam yine ne saçmalıyordu, Allah aşkına?

"Bana olan hayranlığından şair mi oldun?" dedim alayla. "Gerçi varlığım kadar yokluğum da koyar herkese."

"Yokluğunun koyduğu doğru," dedi öfkeyle. "Ama bana değil, ona."

Yutkunamadım.

"Burada ne işin var?" diye merakla sordum. "Senin çıkarına yaramayacak hiçbir işte yer almazsın sen, Markov."

Derin bir nefes aldığında, "İşin ucu ona dokunuyorsa İz..." dedi sertçe. Kastettiği Keskin'di. "Benim varlığım değil, yokluğum seni endişelendirsin."

Yanındaki kadın, "Başladı yine edebiyat yapmaya," diye homurdandı. Hector öfkeyle ona baktığında, "Ne?" dedi sinirle.

"Sabır ver, Allah'ım!" diye yakardı.

"Sende bu kadın olduktan sonra sen daha çok sabır dilersin," dedi Silvan alayla.

Kadın ters ters, "Ne o, beğenemedin mi?" diye sordu. Adı neydi?

"Yeter, Isabelle," dedi Hector sertçe. "Biraz sus da sessizliğinin verdiği huzurdan biz de nasibimizi alalım." Isabelle'in mavilerine yerleşen kırgınlık anlıktı. "Birileriyle sürekli çocuk gibi dalaşıp durmaktan zevk mi alıyorsun?" diye sorduğunda bir cevap bekledi ama Isabelle ona cevap vermedi. Kollarını göğsünde birleştirip gözlerini bana diktiğinde, ona ısrarla ve dikkatle bakan yeşillere bakmadı.

Mavileri bu sefer yeşil harelerle buluşmadı.

"Benim şimdi çıkmam gerek," dedi Hector sıkıntıyla. Bakışları Silvan'ı buldu. "En geç yarın sabah yine uğrarım." Arkasını döndü. "Yürü," dedi yanındaki kadına.

Isabelle öfkeyle, "Cehenneme kadar yolun var, Hector," dedi. "Siktir git. Seninle hiçbir yere gelmiyorum."

Şu anda bu ikisinin kavgasına şahit olduğuma inanamıyorum.

Hector dişlerinin arasından garip ve hırıltılı bir sesle, "Ne dedin sen?" dedi. Isabelle'in mavileri ona alayla baktı. "Tekrar et." Kadının

dudakları aralandığında, "Tekrar et ve bu sefer yaşanan her şeyin sorumlusu sen ol," diyerek kesti sözünü Hector.

Sıkıntılı bir nefes verdim istemsizce. Isabelle, Hector'a doğru bir adım attığında çenesini dikleştirdi ve gözlerini gözlerinin içine dikti. İstemsizce bu hareketi onda kendimi görmeme sebep oldu. Büyük bir cesaretle üzerine basa basa, "Siktir git," dedi ve kahkaham depoda yankılandı.

"Ah, ah," dedim başımı iki yana sallayıp, gülerken. Herkesin bakışları bana döndü ama benim alay dolu bakışlarımın hedefi Hector'du. "Sahi, ne diyordun, Hector?" Dilimi damağıma vurarak şaklattım ve tok bir ses genzimden yükseldi. Tıpkı onun depoya ilk girdiğinde İspanyolca konuşarak söylediği gibi, "*Bir kralın zaafları olmamalıdır. Hele ki bu zaafı bir kadınsa o kral her daim yenilmeye mahkûmdur,*" dedim. Isabelle'in kaşları çatıldı.

Hector, "Kes sesini!" diye dişlerinin arasından hırladı.

"Ne oldu, *Rey de la muerte*?" dedim alayla. "Sanırım biraz canını sıkmış olmalıyım, ha? Ne dersin?"

Üzerime doğru bir adım attığında Isabelle hızla, "Gidelim," dedi. Hector onu dinlemediğinde iki elini göğsüne koyarak onu geriye doğru itti ve ona bakmasını sağladı. "*Now*!" dedi ikaz edercesine ve aralarında bana bir asır gibi gelen sessiz bir bakışma geçtiğinde, Hector depodan ayrılmadan hemen önce bana son kez öfkeyle baktı.

"Silvan," dedi arkasını dönmeden önce. Adımları kısa bir süreliğine duraksadı. "Rauf sadece İz'i tehdit ettiğinde ve Keskin bunu öğrendiğinde başına neler geldiğini biliyorsun, değil mi?" Silvan'ın yüzündeki geniş gülümseme yavaşça soldu. "Parçalarını bile bulamadılar," dediğinde nefesim kesildi. "Eğer ona zarar verecek olursan sana neler yapar, ben bile akıl sır erdiremiyorum. O yüzden akıllı ol." Bu bir uyarıydı. "Aptallık edersen ölmeden kendini cehennemin içinde, bir zebaninin kolları arasında bulursun, ona göre."

"Eski dostunu mu önemser oldun, Hector?" dedi Silvan alayla.

"Sadece bir uyarıydı. Yaşamak istiyorsan karısına zarar vermezsin." Omzunun üzerinden bakışları beni bulduğunda kaşlarım havalandı. "Lider acımaz," dedi gazap dolu bir sesle. Gözleri tekrar Silvan'a döndü. "Hele ki sözkonusu karısıysa... Anlatabildim mi?"

Silvan öylece Hector'a baktığında Isabelle'in gözlerinde bana yönelik merakın gittikçe arttığına şahit oldum.

İkisi birlikte arkasını dönüp depodan ayrıldıklarında harelerim beni dikkatle inceleyen Silvan'ı buldu. "Cesaretin aptalığından mı

yoksa kendine olan güveninden mi geliyor, bazen anlayamıyorum," dedi meraklı bakışlarıyla. "O aklından yine neler geçiyor, İz?"

Gülümsediğimde, "Cesaretimin aptallığımdan ötürü olmadığı kesin," dedim alayla.

"Ona ne şüphe!" dedi.

Başımı sol omzuma doğru eğdiğimde, "Senin aksine ne cesaretim aptallığımdan ötürü ne de zekâm içi boş bir saksıdan ibaret," diyerek adamlarının önünde onu aşağıladığımda mavileri nefretle parladı. Sandalyeyi kavrayan parmaklarındaki kan akışı kesildi. "Senin aksine Silvan, ben nerede aptalı oynayacağımı da hamlemi ne zaman yapacağımı da gayet iyi biliyorum," dedim buz gibi bir sesle. Tehlikeli ve tekinsiz bir şekilde g "Kocam sağ olsun, bana çok katkıda bulundu bu konuda," dedim övünerek.

Gözlerindeki nefret giderek katlandığında, dudaklarına iğrenç bir gülümseme yerleşti. "Közü getirin," dediğinde yüzümdeki gülümsemem soldu. Kaşlarım çatıldı. "Babam hep *bir insan gerçekten yanmadan hayatı anlayamaz*, derdi," dedi oturduğu yerden ayaklanarak. "Tabii bu terimi gerçek anlamda kullanmamış olsa da ben bunu senin için gerçeğe dökmek istedim." Adım sesleri duydum. "Nasıl olsa onur konuğunu memnun etmek, bir ev sahibinin en büyük görevidir." Başıyla arkamdaki adamlarına işaret verdiğinde sol bileğime sarılan halat çözüldü ve iki kişi sıkı sıkı omuzlarımdan tuttu. "Öyle değil mi Bayan Alacahan?"

Birkaç dakika sonra karşımda iki takım elbiseli adam belirdi. İki ucundan tuttukları büyük saçta kor kızıl közler bulunuyordu. Bir de maşa. Demir bir maşa. Ateşten yanmış ve kızarmış bir maşa.

Silvan adamının ona uzattığı demir maşayı sıkı sıkı kavradığında nefesimi tuttum. Közle birlikte yaklaştığında vücudum kasıldı. Közü diğer közlerin içine daldırdı ve daha fazla ısınmasına sebep olurken kalbim korkuyla kanat çırptı.

"Hayır," derken sesim bir fısıltıdan farksızdı. Öyle ki sesim kulaklarıma bile zor ulaşmışken onun beni duyması imkânsızdı. Maşayla tuttuğu közle bana doğru yaklaştığında bir anda sol avcumun üzerine bıraktığı köz nefesimi kesti.

Tuttuğum nefesim soluk boruma takılırken canhıraş haykırışım bütün depoda yankılandı. Acı dalga dalga katlanarak bedenime yayıldı ve maşayla köze bastırarak avcuma iyice işlemesine sebep olduğunda çığlığım yeri göğü inletti. Yaşlar bilinçsizce gözlerimden aktı.

Beni tutan kollardan kurtulmak için çırpındığımda maşayla tekrar

tuttuğu köz sol kolumdan şahdamarıma doğru ince ama can yakan uzun bir yol çizdi. Omuzlarım geriye doğru çekilirken çığlıklarım arttı.

Göğüs kafesimdeki yangın avuçlarıma, oradan da şahdamarıma sıçradı. Beni tutan kolların arasında çığlık çığlığa bağırıyor, çırpınıp debeleniyordum ama nafileydi. Kalbim kanıyordu. Göğsüm yanıyordu ve nefesim kesiliyordu.

Közü sertçe boynuma bastırdığında yangının şiddeti harlandı ve feryadım yeri göğü inletti. O kadar uzun süre közü boynumda, şahdamarımın üzerinde bekletti ki derimin çekildiğini ve yırtıldığını hissederken damarlarım gerildi.

Şahdamarımdaki acı beni öldürecek sandım. Bu acı beni delirtecek sandım.

Ne çığlıklarım dindi ne de gözyaşlarım.

Üzerimdeki baskısı azaldığında nefes alma ihtiyacıyla çırpındım ama burnuma dolan iğrenç yanık kokusu midemin altüst olmasına sebep oldu. Beni tutan kolları geri çekildiğinde bütün vücudum tir tir titremeye başladı.

Birilerinin belli belirsiz, "Ne oluyor?" dediğini duydum. Başım öne doğru düşerken çırpınışlarım durdu. Feryadım kesildi. "Sikeyim, Silvan!" diye gürledi biri. Bu sesin sahibi Hector'a aitti. Gitmemiş miydi? "Ne yaptın sen?"

Birinin dehşet içinde, "Aman Tanrı'm!" dediğini duydum.

Kirpiklerim acıyla titrediğinde, gözkapaklarım gözlerimin üzerini örttüğünde bile yaşlar yanaklarımdan süzülmeye devam etti.

"Seni mahvedecek," dediğini duydum. Sesler yavaş yavaş silikleşti. "Saklanacak delik arasan iyi olur çünkü yemin ederim, seni bulursa gazabından kurtuluşun yok."

Bunlar duyduğum son sözler olurken bilincim derin bir karanlığa gömüldü.

Yağmurun sesini duyuyordum. Cama vuran yağmurun huzurlu sesini. Açık pencereden içeriye sızan soğuğun kokusu genzime dolduğunda aldığım nefes boynumun gerilmesine ve acıyla inlememe sebep oldu. Yağmurun şiddetini arttırdığını açık pencereden içeriye sızan ve yere sertçe çarpan sesinden anladım.

Yağmur, gözyaşlarımı andırıyordu.

Aslında güçlü duran, insanlara saklanacak delik aramasına ve lanetler yağdırmasına sebep olan, keskin soğuğu iliklerine kadar hisset-

tiren ve kışın habercisi olan yağmur yağarken gök gürlüyor, şimşekler çakıyor ve içimdeki zelzelenin, acının yansıması olarak gökyüzünde kendini belli ediyordu.

Beyaz renklerle süslenmiş, tıpkı bir hastaneyi andıran, ilaç kokan bir odadaydım. Sol tarafımda derin bir sızı vardı. Artık hiç geçmeyecek, ağrı kesicilerin bile dindiremeyeceği bir sızıydı. Birbirine karışan kirpiklerim kısa aralıklarla birbirlerinin üzerini örttü. Yeşillerim beyaz ışığa alışmak için kendine zaman tanıdığında, sol avcumdan başlayıp koluma ve oradan da şahdamarıma doğru uzanan kanlı sargıyı gördüm.

İzi kalacaktı.

Kalmamasına imkân yoktu.

Sol elim yaralı olduğundan sağ elimin tersinde serum takılıydı ve gerçekliğe tamamen döndüğümü hissettiğimde, zihnimde kulaklarımın çınlamasına sebep olan o sesin kalbime bağlı olan monitörden geldiğini fark ettim.

Odanın kapısı açıldığında, Isabelle içeri girdi. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve koyu mor bir bluz vardı.

"Ah," dedi şaşkınlıkla karışık sevinçle. "Sonunda uyanmışsın." Tepsiyi komodinin üzerine bırakırken serumumu kontrol etti. "Nasıl hissediyorsun?" diye merakla sordu.

"Burası neresi?" Sesimde çölde susuz kalmış bir insanın kuruluğu vardı. Konuştukça ses tellerimin acıdığını, şahdamarımdaki yanığın sızım sızım sızladığını fark ettim. "Ne zamandır buradayım?"

"Yaklaşık üç haftadır buradasın," dediğinde şaşkınlıkla ona baktım.

"Ne?" dedim hayretle.

Yatağın yanındaki küçük tabureyi çekti ve yanıma oturdu. "Ciddi bir operasyon geçirdin," diye başladı söze. "Silvan'ın yaptığı akılalır gibi değildi ama durumunun bu kadar kötüye gideceğini hiçbirimiz beklemiyorduk. Neredeyse iki haftadır komadaydın." Sözleri daha çok şaşırmama sebep oldu. "Seninle ilgilenen doktorun söylediğine göre durumun pek iyi değil." Gülümsedi. "Uyanmanın mucizeden ibaret olacağını söylemişti ama sen hepimizi yanılttın ve beklenilenden daha çabuk ulaştın aydınlığa."

"Keskin?" dedim yerimden doğrularak. "Bir haber var mı ondan?" Sıkıntılı bir nefes verdiğinde tırnaklarını çekiştirdi.

"Silvan," dedi tedirgince. "Sana işkence ederken çektiği görüntüleri yollamış." Nabzım atmayı bıraktı. "Almanya yok oldu, İz," dediğinde tek kelam edemedim. "Silvan'ın imparatorluğu, ailesi, dostları,

sevdiği, değer verdiği kim varsa artık yok. Hiçbiri yaşamıyor. Keskin ortalığı birbirine kattı senin için." Her bir kelimesi dışarıda olanları daha çok merak etmeme sebep oldu. "Frankfurt, Stuttgart, Düsseldorf, Dortmund, Essen, Leipzig, Bremen, Dresden, Hannover..." diye sıraladı. "Ve Almanya'nın birçok şehri yok oldu. Dünya karışmış halde. Saldırıların arkasında Keskin'in olduğunu biliyorlar ama ülkeyi pisliklerden temizlediği ve Almanya eyaletine belki de büyük bir katkıda bulunduğu için herkes olanlara göz yumuyor." Onun bile bu olanlara karşı olan şaşkınlığını hissettim. "Meclis..." dedi temkinli bir şekilde. "Artık eskisinden daha da güçlü. Almanya'yı tamamen ele geçirdiler desem daha doğru olur. Keskin'in edindiği güçten bahsetmiyorum bile. Bilmen gereken önemli şey senin için yeni bir direniş başlattığı. Kalplere korkuyu en derininden işledi ve artık sadece o değil..." Duraksadı. Söyleyip, söylememek arasında gidip geldi. "Bütün dünyada seni arıyor. Silvan'ı buldukları ilk yerde mec-"

Odanın kapısı bir anda sertçe açıldığında Hector kapıda belirdi. "Isabelle," dedi bakışlarını üzerimden çekmeden. "Dışarı çık."

"Sebep?" diye sordu Isabelle.

"Bir şeyi de bilme!" dedi öfkeyle. "Bir şeyden de haberim olmasın! Bir şeyden de eksik kal, Isabelle!" diye gürledi. "Şimdi bizi yalnız bırak." Isabelle birkaç saniye Hector'un gözlerine baktıktan sonra altındaki tabureyi iterek ayağa kalktığında tabure yere düştüğü için çıkan tok ses odada yankılandı.

"Geçmiş olsun, İz," dedi odadan çıkmadan hemen önce ve kapıyı arkasından şiddetle kapadı.

Hector burnundan solurken elini ceketinin cebine attı ve eklemlerindeki dövmeler gözüme çarptı. Telefonunu çıkardığında yattığım yerden doğruldum ve merakla ona baktım. Telefonda bir şeyler yaptıktan sonra bana uzattı. "Sadece beş dakika," dedikten sonra telefonu kucağıma bıraktı ve o da odadan çıktı.

Sağ elimle hızla kucağımdaki telefona sarılırken ekranda onun numarasını ve adını gördüm. Telefonu kulağıma yaslarken, "Alo?" dedim tereddütle.

"Şükür," dedi rahatlamış bir sesle. "Şükür, duydum sesini." Sesini duymak, gözlerimin yaşlarla dolmasına sebep oldu.

"Keskin," dedim hırıltılı bir sesle. Şahdamarımdaki yanık, konuşmamı zorlaştırıyordu.

"Söyle, güzelim." Sesindeki yorgunluğu hissettim. "Söyle, uğuruna dünyayı yok edeyim," dedi yemin eder gibi.

Güldüm ama bu, yaralarımın sızlamasına sebep olduğunda dişlerimi dudaklarıma geçirdim. "Yok etmedin mi zaten?" dedim sesimi neşeli çıkarmaya çalışarak. "Alıyorum haberlerini, Lider." Derin, içli bir nefes aldım. Sanki beni dinlemeye ihtiyacı varmış gibi sessizce, lafımı bölmeden beni dinliyordu. "Senin için bu kadar kıymetli olduğumu bilmiyordum."

"Öğrenmiş oldun," dedi tok ve erkeksi sesiyle. "Seninle birlikte bütün dünya da öğrendi," diye devam ettiğinde gülümsemem büyüdü. "Bu saatten sonra düşmanım bile senin önünde benim için değil, sen olduğun için ceketini ilikleyecek, İzgi," dedi otoriter bir sesle. "Asıl kıyamet şimdi başlıyor."

"Keskin..."

"O Silvan'ı geberteceğim," dedi nefretle. "Sana yaptığının bin katını ona yapacağım."

"Keskin..." dedim bir kez daha ama beni dinlemedi. Öfkesi onu bile yakacaktı.

"Seni buldum," dedi umutla. "Yerini buldum. En kısa sürede orada olacağım."

"Geç kalma," diye mırıldandım. Gülüşü en sevdiğim müziğin notaları gibi kulaklarıma ulaştı.

"Seni özledim," dedi bir anda. Göğüs kafesim aldığım nefesle yükseldi ve öylece kalakaldı. Benim gibi. "Kokunu, sesini, evimizdeki, yatağımızdaki o halini..." dedi hasretle. "Tenini, dudaklarını ama en çok o çam yeşili gözlerine yeniden bakabilmeyi çok özledim."

"Keskin..." dedim ama yine devam etmeme izin vermedi.

"Senin..." dedi kısa bir süre duraksayarak. "Her zerrene ayrı bir hasretim. Bu öyle bir hasret ki seni içime soksam bile yetmeyecek gibi."

"Keskin..." dedim bir kez daha ısrarla.

"Biliyorum," dedi. Sesindeki kabulleniş yüreğime işledi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve bir gün bunu söylemekten çekinmeyeceğim."

Buruk bir gülümseme yer edindi dudaklarımda. "Benden o kadar kolay kurtulacağını sanıyorsan yanılıyorsun, hem daha düğünümüz var," dedim alayla.

"Senden kurtulmak mı?" dedi sitemle. Sitemi banaydı. "Sana bir ömür mahkûm olmak varken mi?" Gülümsemem gözlerime ulaştı ama o bunu bu sefer göremedi. "Hakkımda sürekli böyle yanılır mısın karıcığım?"

Sessiz sessiz akan birkaç gözyaşımı silerken, "Deli," dedim.

"Bir tek sana," dedikten sonra sustum. Aramızda kısa bir sessizlik oluştu.

"Keskin," dedim sessizliğimin ardından. Söyleyip, söylememek arasında gidip geldim. Kalbim bas bas bunu bağırırken bir yanım henüz sırası olmadığını söylüyordu ama buradan kurtulup kurtulamayacağımın bir garantisi yoktu. Bir anlık cesaretle, "Seni seviyorum," dedim içimde dolup taşan o hisle. Sesim bir fısıltıdan farksızken, sesimin ona ulaşıp ulaşmadığı konusunda tereddüte düştüm. Sadece bir dakikam kalmıştı. Hızlı cevap verse iyi olurdu.

"Artık kimse seni benden alamaz," dedi karanlık bir sesle. Yutkunamadım. "Sen bile malihülya.* Sen bile."

Son cümlesi kafamı karıştırırken ona *malihülya ne demek*, diye sormak istedim ama Hector kapıyı açtığında susmak zorunda kaldım.

Batur'un sesi ulaştı telefondan kulaklarıma. "Nereye?" diye merakla sordu.

Keskinin cevabı ise netti. "Karımı almaya," dedi ve telefon kapandı.

Sıkıntılı bir nefes verirken telefonu Hector'a uzattım. Hector telefonunu aldıktan hemen sonra Isabelle elinde yemek tepsisiyle tekrar odaya girdi. Hector'un omzuna çarparak yanından geçti. Çıkmadan önce yere devirdiği tabureyi kaldırıp yerine oturdu ve tepsiyi bacaklarının üzerine yerleştirdi.

Kaşığı çorbaya daldırıp, bana uzatırken, "Biliyor musun İz?" dedi.

"Neyi?" diye merakla sordum.

"Hayatım boyunca erkeklerin ne kadar geri zekâlı ve boşa oksijen israfı olduklarını düşünüp dururdum ama bugün bu terimin ne kadar da az olduğunu fark ettim." Hector kaşlarını çatarak ona baktı. "Embesil beyinli ve hayatta gerçekten yaşamayı hak etmeyen canlı türlerinin erkeklerin olduğuna bugün bir kez daha emin oldum."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken, "Hayatında biri var mı?" diye sordum. Hareketleri duraksadı. "Dünyadaki bütün erkeklerden ayrı tuttuğun ve gerçekten önemsediğin bir erkek mesela."

"Var," dedi hızla. Hector'un ona bakakaldığını fark ettim. "Yani vardı," dedikten hemen sonra gülümsemek için gülümsedi.

Biten çorba kâsesini geri çektikten sonra önce ilacımı, daha sonra da suyumu içirdi. İkimizin de bir anda irkilmesine sebep olan ses, kapının kırılacakmış gibi kapanmasıydı.

* *Karasevda.*

"Sana bir şey dinleteceğim," dedi cebinden telefonunu çıkarırken. "Çok kısa ama olsun. Belki iyi gelir."

Kaşlarım çatılırken ses kayıtlarına girdi ve kaydı başlattı.

"Keskin bu kadarı çok fazla değil mi?" diyordu İdil. *"Almanya'yı yok etmek ne demek? Meclis zaten karışmış durumda. Ne seni durdurabiliyoruz ne de Atıf Kara'yı. İkiniz de kafayı yemiş gibi her yere saldırıyorsunuz. Bu şekilde İz'i bulamazsınız!"* dedi sitemle. *"Kendine gel artık! Aklını kullan. Yerini biliyoruz. Tek yapmamız gereken harekete geçmek. Görmedin mi videodaki halini?"*

"Kes sesini," dedi sertçe.

"Bile bile yaktılar, Keskin," dedi İdil acı bir sesle. *"Bağırmaktan ses telleri kopacaktı. Şimdi kim bilir ne haldedir. Kurallara göre hareket etmek zorundayız."*

Canım burnumdayken Isabelle'in bana dinlettiği ses ona aitti. Sevdiğim adama.

"Sözkonusu karımsa eğer bu savaşta her şey mübah. Sözkonusu karımsa kurallar da sınırlarda yok," dedi sertçe.

"Ne yapmamızı istiyorsun?" dedi İdil sıkıntılı bir sesle.

"Almanya'yı ateşe verin."

Ve kayıt bitti. Sesi, kaburgalarımdaki her bir yarama merhem olurken silik bir tebessüm yer edindi dudaklarımda.

Isabelle oturduğu yerden ayaklanırken sıkıntıyla, "Ben şu öküze bir bakayım," dedi ve yerinden ayrılırken, tepsiyi bırakıp odadan çıktı.

Bıkkınlıkla oflarken başım yastığıma düştü ve kirpiklerim yeniden gözlerimin üzerini örttü.

Uykuya dalmadan önce düşündüğüm tek şeyse oydu.

Birileri tarafından sarsıldığımı hissettiğimde gözlerim anından açıldı. "Kalk," dedi tepemde dikilen yabancı bir adam. Sağlam kolumdan tutmak yerine, eli sol koluma sarıldığında acıyla inledim ama bu onu durdurmadı. Üzerimde saten, beyaz bir pijama takımı vardı.

"Bırak!" dedim öfkeyle. Kurtulmak için çırpındığımda bu sadece canımın daha çok yanmasına sebep oldu. Odadan çıktığımızda kendimi karanlık bir koridorda buldum. Ayaklarım çıplaktı ve ayaklarımın altındaki zemin buz gibiydi. "Çek elini, it herif!" dedim dişlerimin arasından.

Birlikte dışarıya çıktığımızda gecenin soğuğu tenimi ısırdı. Çıplak ayaklarımla beni taşlı yolda yaramdan kavrayarak, zorla ilerletirken ayaklarıma batan küçük taşları hissettim. Sol kolumdaki sargı kan-

lanmaya ve tenime yapışmaya başladığında acı, nefesimi kesti. Demir, paslı bir kapıyı açtığında bedenimi ileriye doğru savurdu ve sertçe dizlerimin üzerine düştüm. Ellerim zemine çarptı ve acıyla inleyip çığlığımı içime hapsettim.

Yaralarımdaki yangın kendini yeniden belli etti. Şahdamarımın üzerindeki yanık derinin çekildiğini hissettim ve bu, canımın daha çok yanmasına sebep oldu.

Haftalar önce getirildiğim o depodaydım ama bu sefer duvarda bir projeksiyon vardı. Bir video kayıdı. Altında tarihi yazıyordu.

18 Aralık 1998.

Doğum günümden iki gün sonrasına ait bir görüntüydü ve ekranda bana sırtı dönük bir kadın vardı.

"Hep merak ettin, biliyorum." Silvan'ın sesi kulaklarıma dolduğunda varlığını yanımda hissettim. "Anneni..." dediğinde bütün vücudum buz kesti. "Ama kimse sana istediğin cevapları vermedi, değil mi?" dedi alayla. "Keskin bile." Yüzüme dökülen saçlarımı çekmek için bir hamlede bulundu. Sağlam olan elim, bana uzanmak için hareketlenen bileğini yakaladı ve başımı sağa doğru eğerek ona nefretle baktım. "Sana bugün anlatacaklarım hiçbir şey, İz. Bugün buna ağlarken bile kandırılmış bir kadın olacaksın hâlâ."

Mavilerinin akı kıpkırmızıydı. Gözlerindeki sonsuz nefret çehresinde yer edinmişti.

"Deneme bile," dedim buz gibi bir sesle. Bileğini bıraktığımda onu ittirdim ve bakışlarımı yeniden ekrana çevirdim.

"Pekâlâ," dedi. "O halde başlayalım." Dudakları keyifle iki yana kıvrıldı. "Aliye Aşan Kara!" diyerek başladı söze. "Annen seni doğururken ölmedi," dedi acımasızca. Kaşlarım çatıldı. "Öldürüldü."

Bir an için bütün sesler sustu. Zihnimde bir patlama meydana geldiğinde ona sorgu dolu gözlerle baktım.

"Baban tarafından 18 Aralık gecesi, meclise ait olan gizli bir evde öldürüldü."

Güldüm. Uzun uzun ve alayla.

Yalan söylüyordu.

Böyle bir şeyin olması imkânsızdı.

"Yalan söylüyorsun," dedim alayla. "Gerçekten sana inanacağımı mı düşündün, Silvan?"

"İnanıp inanmamak sana kalmış," dedi omuz silkerek. "Ben kanıtlarla karşındayım, İz. Tam da senin sevdiğin şekilde," diyerek mesle-

ğime vurgu yaptı. "Sahi, Keskin'in, onu bitirmek için onunla evlendiğinden haberi var mı? Ya da aldığın görevden?"

Harelerim donuklaştı.

Bunu nasıl öğrenmişti?

"Başsavcı'yı ikna etmek inan hiç zor olmadı," dedi alayla. "Sahi, sizin meslekte üç kuruşa şahsiyetini, şerefini satanlar var mıydı ya? Herhalde mesleğini gerçekten hakkıyla yapan bir sen kaldın o adliyede. Yoksa her şeye rağmen dosyayı bırakmak istememenin başka bir sebebi olamaz." Kalbim korkuyla kanat çırptı. Ona bakakaldım. "Gerçekten adaletin olmadığı bir dünyada, senin adaleti sağlamak için gösterdiğin bu çaba neden, İz?" Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Sadece merak ediyorum."

"Saçmalama," dedim bozuntuya vermeden. "Yok öyle bir şey. Kimden ne öğrendiğini bilmiyorum ama böyle bir şey yapmayacağımın farkında olamayacak kadar aptal mısın?"

İğrenç kahkahası depoda yankılandı. "Gerçekten," dedi. "Biz seni aptal sanarken sen hepimizi aptal yerine koymuşsun da haberimiz yokmuş. Elimde görevi senin aldığına dair dosya olmasa hiç bu konunun bahsini bile açmazdım." Adamlarının ona uzattığı ve üzerinde kocaman harflerle **ALACAHAN AİLESİ VE MECLİSİN OPERASYON DOSYASI** yazılı olan dosyayı gördüm.

GÖREVDEN SORUMLU SAVCI: İZGİ KARA

BU GÖREVDE ONA EŞLİK EDECEK YÜZBAŞI: ~~DEVRİM ALİ ÖZKAN~~

Devrim'in üzeri kırmızı kalemle çizilmişti çünkü artık bu dosyada yer almıyordu.

BAŞSAVCI: KERİM DURMAZ

Korku kalbimi ele geçirdiğinde ne yapacağımı bilemedim. Elim ayağım birbirine dolandı.

"Merak etme," dedi. "Bundan kimseye bahsetmeyeceğim çünkü onların çöküşünü izlemeyi her şeyden çok istiyorum. Hatta sana bu konuda yardımcı bile olabilirim, ne dersin?" diyerek bir teklifte bulundu.

İçimi sıkıştıran o huzursuzluk hissi yine kalbimde yer edindi. Bu his içimi kemirirken soluğumu kesiyordu. Silvan öğrendiyse Keskin'in de öğrenmesi an meselesiydi ve benim buna engel olmam gerekiyordu.

"Madem bana inanmıyorsun, o halde her şeyi kendi gözlerinle gör bakalım," dedi. Karşımdan çekildiğinde bir baş işareti verdi ve video başladı.

Bir kadın belirdi ekranda. Gözlerim tamamen ekrana odaklıyken, avcumdan başlayıp koluma doğru uzanan ve oradan şahdamarıma ulaşan acı göğüs kafesimde kendine yer edindi.

Gür, siyah saçları beline doğru uzanırken beyaz teni ay gibi parlıyordu. Üzerinde koyu yeşil bir elbise varken sırtı ekrana dönüktü ama kucağında bir bebek tuttuğunu seçebilmiştim. Durduğu yerde sallandığında, hafifçe ekrana doğru döndü ve annemin yüzü karşımda belirdi. Yeşil gözleri kucağındaki kız çocuğundayken kollarını sallıyordu.

"Benim güzel kızım," diyordu nahif sesiyle. Gülümsedim. Sesi öylesine güzeldi ki kelimeler kifayetsiz kalırdı annemi anlatmaya. *"Benim nazlı, küçük kızım."* Küçük avuçlarımın arasında sıkı sıkıya işaretparmağını yakaladım. Annemin yüzünde eşsiz bir gülümseme yer edindiğinde, birbirimize olan benzerliğimiz konusunda bir kez daha hayrete düştüm.

"Annem," dedi içi gider gibi. Kokumu derin derin soludu. Yüzüme, saçlarımın arasına, parmaklarımın ucuna öpücükler kondurdu. Yeşillerine dolan yaşlardan biri firar etti gözlerinden. Annemin kucağında gözlerimi açmış, kıpırdanıp duruyordum. *"Uyutayım mı seni son kez?"* Burnumun direği sızladı. Gözlerime dolan yaşlar akmasın diye kendimi sıktım. *"Ninnim son kez ulaşsın mı kulaklarına? Sen son olduğunu bilmeden, böyle sıkı sıkı bana yapışırken nasıl olacak ama?"* dedi gülümsemeye çalışarak.

Video sadece beş dakikaydı.

Kucağında beni sallarken nahif sesinden bir ninni döküldü.

"Bebeğin beşiği camdan
Yuvarlandı, düştü damdan
Bey babası gelir Şam'dan..."

Gözleri sürekli kapıdaydı ve oldukça tedirgin görünüyordu. Korkusunu buradan hissederken, kucağında beni sallayarak ninnisini söylemeye devam etti.

"Anne," diye fısıldadım sessizce.

Anne... Niye, anne?

"Nenni nenni
Nenni nenni
Nenni nenni
Nenni bebek, oy..."

Ama ninninin devamı gelmedi. Annem bir anda ayakta kaskatı kesildiğinde beni dikkatlice beşiğe yatırdı ve bu yaptığı çığlık çığlığa ağlamama sebep oldu.

"Şşt, uyu, bebeğim," diye fısıldadı. *"Uyu da büyü, benim güzel bebeğim."* Parmakları sakinleştirmek için saçlarımda gezindi. Gülümsedi belli belirsiz. *"Sen benim kızımsın, İzgi. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Sen benim canımsın ve ben seni canımdan çok seviyorum, güzel kızım."*

Gözlerinden akan bir damla yaş, küçük avuçlarıma düştüğünde annem avuçlarımdan öptü.

"Sen benim İzgi'msin. Annesinin biriciği, canından çok sevdiği nazlı bebeğisin."

Tir tir tireyen hali, elimin ayağımın buz kesmesine sebep oldu.

Neyden korkuyordu bu kadar?

"Aliye'nin İzgi'si," diye fısıldadı. *"Özür dilerim."* Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. *"Özür dilerim, kızım. Seni bu kötü dünyada bir başına bırakacağım için çok özür dilerim,"* dedi acıyla. *"Yaşatacağım her şey için çok özür dilerim. Günü geldiğinde, gerçekler karşında dikildiğinde benden nefret edeceksin, biliyorum ama yine de etme."* Dudaklarını bir kez daha saçlarıma bastırırken, *"Sen benim kızımsın,"* dedi ve beşiğin üzerinden doğruldu. *"Herkes benim kızım olduğunun bilincinde olacak ve hiç kimsenin gücü yetmeyecek sana zarar vermeye,"* dedi yemin eder gibi. *"Deden arkanda, kızım. Deden arkanda ve deden benden ona kalan emanete gözü gibi bakacaktır. İşte bu yüzden içim rahat gideceğim."*

"Canım," dedi içi gider gibi. *"Canım kızım."*

Canıymışım.

Canından çok seviyormuş.

Bilmiyordum.

Yanıldın, anne. Dedem hiçbir zaman arkamda durmadı. Önüne gelen herkes gibi o da canımı yakmaya kalktı.

En önemlisi dedem senden kalan emanete hiç sahip çıkmadı, anne.

Sen gittin.

Sen öyle bir gittin ki ben daha küçükken kapandı bütün kapılar yüzüme.

Ben daha el kadarken nefret dolu bakışlar işlendi üzerime. Sırf senin kızın olduğum için.

"Burada henüz iki günlüktün," dedi Silvan. "Herkes anneni yoğun bakımda, komada sanıyordu ama aslında annen hastaneden ayrılalı günler olmuştu, İzgi."

İğrenç nefesini ensemde hissettim. "Bütün bunlar saçmalık!" diye bağırdım. Oturduğum yerden ayaklanırken dönen başım yüzünden sendeledim. "Yalan!"

Gülümsedi. Alay dolu bir gülümsemeydi bu.

Göğüs kafesimde tarifi olmayan bir acı vardı.

Ağlamak istiyordum.

Deli gibi bağıra çağıra ağlamak ve acıyla haykırmak istiyordum ama bunu burada, onun gözünün önünde yapmak istemiyordum.

Sakinleşmem lazımdı.

Annesinin kucağına verilen iki günlük bir bebekken henüz el kadar değil miydim?

Annesine muhtaç küçük bir bebek değil miydim?

Babam nasıl kıymıştı bana?

Nasıl kıymıştı anneme?

Nasıl yapabilmişti?

Eli nasıl titrememişti?

Beşiğin içinde annesini isteyen ve çığlık çığlığa ağlayan, üzerinde kırmızı bir tulumla yeşil gözlerini açmış, kollarını havaya uzatan bir bebek vardı.

O bebek, bendim.

O gün de olduğu gibi bugün de annesine muhtaç ve ihtiyaç duyuyordum.

Benim annemin varlığına, sıcaklığına ihtiyacım vardı. Her şeyden çok hem de.

Babamın siması kapıda belirdiğinde bakışların ekrana saplandı. Elinde bir silah vardı. Her daim yanından ayırmadığı ve belinde gezdirdiği silahıydı bu. Kimseye elletmez, dokundurtmazdı.

Peki, o silahın namlusu neden benim anneme dönüktü?

Silvan beni çıldırtmak istercesine bir yavaşlıkla, "Annen, İzgi..." dedi.

Yanlış!

Yanlış!

Her şey yanlıştı.

İzgi'ydim ben.

Babasının İz'i, İzgi'si, biriciği, gözbebeğiydim.

Babam bana bu kötülüğü yapmış olamazdı.

Silvan, "Bir MİT ajanıydı," diye devam etti.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Ona verilen görev tıpkı sana verilen görevde olduğu gibi meclise sızmak ve bilgi edinmekti." Ağır ağır döndü etrafımda. "Görevin asıl amacı ise meclise ait olan bütün belgeleri toplamak ve örgütü yıkmaktı." Sol gözümden akan bir damla yaş, çeneme doğru yol çizdi. "Senin annen, babana ihanet etti, İz. Baban öğrendiğinde annene acımadı.

Onu canından çok sevmesine rağmen ihanetini kabul etmedi. Sevdiği kadına bakınca gözleri titreyen adam, ihanetinin bedeli olarak canını aldı. Eli bile titremedi." Nefesimin soluk boruma tıkandığını hissettim. "Sana kıyamaz mı sanıyorsun?" Tırnaklarım nefes alma ihtiyacıyla derimi çekiştirdi.

Sevdiği kadına bakınca gözleri titreyen bir adam, nasıl olur da eli bile titremeden almıştı canını? Nasıl kıymıştı?

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdım. Onu göğsünden sertçe ittirdiğimde kahkahası depoda yankılandı.

Yalan.

Yapmaz. Babam yapmaz.

Yapmaz.

Hayır, hayır, hayır.

Bakışlarım yeniden ekrana döndü.

Lütfen, baba.

Baba, ne olursun, baba.

Baba, yalvarırım, baba.

Yalvarırım yapma bunu bana.

Annem koruma içgüdüsüyle sırtını beşiğe yasladığında bile babam indirmedi silahını. Sevdiği adama korkuyla baktı annem.

"Atıf," dedi, *yapma*, dercesine ama bu, babamın silahı daha sıkı kavramasına sebep oldu. *"O daha çok küçük."* Gözleri beşiğin içindeki beni buldu. *"O bensiz yapamaz. Yolunu şaşırır,"* diye yakardı. *"Beni affetme ama onu da annesiz bırakma."*

Buz gibiydi. Sanki kendinde değil gibiydi. Bunu yapmak istemediğini gözlerinde görüyordum ama sanki bunu yapmaya da mecburdu.

Öylesine nefret ve kinle doluydu ki gözü, beşiğin içinde çığlık çığlığa ağlayan beni bile görmedi ve babam iki el ateş etti.

Silahın gür sesi irkilmeme sebep olurken annemin kalbinde bir delik oluştu. Yerimde sıçrarken gözlerim dehşetle açıldı.

Kalakaldım.

Nefes bile alamadım. Öylece ekrana bakarken bütün vücudum buz kesti.

Annemin elleri beşiğe yaslıyken sol göğsünün altına yediği ikinci kurşun dizlerinin üzerine düşmesine sebep oldu ama o halde bile bırakmadı beşiğin korkuluklarını. Çığlıklarım odayı inletirken kalan son gücüyle, sol gözünden süzülen bir damla yaşla beşiğimi son kez salladı.

"Kızım," diye fısıldadı. Saniyeler sonra gözleri boşluğa daldığında

göğüs kafesi son kez yükseldi ve parmakları tutuğu korkuluğu bıraktığında eli karnının üzerine düştü.

Oradaydı. Beşiğin hemen altında, yerde kanlar içinde yatıyordu.

Dudaklarım aralandı ama tek kelime bile çıkmadı ağzımdan. Ruhumdaki derin acı kalbime sıçradığında nefes bile alamadım.

"Anne," diyebildim sesime ulaşabildiğimde. Boğazımı düğüm düğüm eden bu kelime, kalbime oturdu. Annesizliğin eksikliği içimde ukde kaldı. "Anne!" diye haykırdım can havliyle.

Anne, ne olur, anne.

Anne, yapma bunu bana.

Anne, ne olur.

Deponun buz gibi soğuğu içimi üşütüyordu.

Her bir söz, kalbimin tam ortasına kurşun gibi saplanırken kanayan şey kalbim değildi.

Ruhumdu.

Ruhum yirmi sekiz senedir acılar içinde kıvranıyordu ve artık kanıyordu.

Ruhum yanıyordu.

Ruhum kanıyordu.

Kalbim acı çekiyordu ve beni teselli edecek hiç kimse yoktu.

"Yapmaz," dedim kabullenmek istemeyerek. Ayaklarım zeminde kayarken beni tutan kollar gevşedi ve dizlerimin üzerine düştüğümde şahdamarımda dehşet bir acı peydah oldu. "Babam bunu yapmış olamaz!" Ayağa kalkmaya çalıştım. Avuçlarımı deponun pis ve kirli zeminine yasladığımda sol avcumdaki yanık sızım sızım sızladı. Tıpkı kalbim gibi.

Düşmanımın önünde zayıf düşmek istemedim. Ayağa kalmak ve karşılarında durmak istedim ama tek yaptığım hıçkıra hıçkıra ağlamak oldu.

Yeşillerime yayılan acının emareleri bir ömür ruhumu yakacaktı. Sol gözümden akan bir damla yaş çeneme doğru yol çizdiğinde çığlığım haykırışa dönüştü. Deponun soğuk duvarları çığlıklarımla inledi.

İki kurşun.

İki kör kurşun annemi benden almıştı.

İki kör kurşun yirmi sekiz senemi ve bundan sonraki ömrümü bana zehir etmişti.

Böyle yaşanır mıydı?

Bu acıyla yaşanır mıydı?

Ben bu acıyla nasıl yaşayacaktım?

Her şeyle, herkesle başa çıkan ben, bu acıyla nasıl baş edecektim, bilmiyordum.

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Ruhumdaki canavarın pençeleri kalbime saplanmıştı. Avuçlarının arasında tuttuğu kalbimi lime lime etmek istermiş gibi ezdiğini, un ufak olduğumu hissettim.

Bu acının tarifi yoktu.

"Bu haksızlık!" diye bağırdım avaz avaz. "Ben bunu hak edecek ne yapmış olabilirim ki?" Kaburgalarım göğüs kafesimi sıkıştırdı. Nefes alamadım. "El kadardım daha! El kadar bir bebeği annesiz bırakacak kadar kötü müydün sen, baba?" diye haykırdım. "Ben senin kollarında ağlarken, annem diye kendimi paralarken senin o vicdanın hiç sızlamadı mı? Yıllarca annemin katili diye suçlanırken sen niye sesini çıkarmadın?"

Sesim ona ulaşsın, acımı hissetsin istedim.

Bir kez daha can havliyle, "Hayır!" diye çığlık attım. Birileri tarafından zorla yeniden sandalyeye oturtulduğumda çırpınan bedenimi sıkı sıkı tuttular ve bu, acıyla çığlık atmama sebep olduğunda yaşlar gözlerimden akın etti. "Anne!" diye haykırdım acıyla. "Anne!" diye bağırdım bir kez daha.

"Yalvarıyorum, bırakın!" dedim gözyaşlarımın arasından. "Bırakın! Bırakın!" diye bağırdım çığlık çığlığa. Depo çığlıklarımla inlerken canım içimden çıkarmışçasına ağlıyor, kurtulmak için debeleniyordum.

Soğuktur o mezar, anne.

Sen, ben üşümeyeyim diye beni sarıp, sarmalarken bir avuç toprak seni nasıl ısıtacak?

Buz gibidir orası şimdi.

Yalvarırım, anne.

Anne, kalbim hiç olmadığı kadar üşüyor. Ne olursun gel, ısıt beni.

Ne olur, bir kez daha sarıp sarmala beni.

Ne olur.

Gel, ört artık üzerimi çünkü ben sensiz çok üşüyorum.

"Ben ona sordum!" diye feryat ettim. "Ben herkese sordum!" dedim çaresizce çırpınırken. Hıçkırıklarım boğazıma dizildi. Omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya devam ettim. "Yalvardım! İnandım! Güvendim!"

Buna kimsenin hakkı yoktu. Bunu bilmek, benim en büyük hakkımdı ve bunu benden saklamaya hiç kimsenin hakkı yoktu.

"Bırakın!" dedim çaresizce. "Yalvarıyorum, bırakın!" Zorla oturttukları sandalyede tir tir titriyordum. "Bu kadar çok fazla," diye fısıldadım acıyla. Debelenmedim. Çırpınmadım.

Bu bir kabullenişti.

Bu benim hayatımdaki en ağır kabullenişti.

"Bu neyin cezası? Neyin bedeli?" diye yakardım. "Ben kime, ne kötülük ettim de cezasını bununla ödüyorum?" Tırnaklarımı avuçlarıma batırdığımda yaram yandı.

Annem, yüreğimin yarasıydı.

Kalbimde her daim var olacak ve asla kapanmayacak bir yaraydı. Yirmi sekiz senelik o yara ilk günkü gibi oluk oluk kanıyordu.

İçin için kanıyordu.

Ben kabuk tuttu sanırken o yara daha da derine indi şimdi.

Ama artık kanamıyordu.

Artık kanayan ruhumdu ve yaram yanıyordu.

O yara artık hiç kapanmayacaktı.

Beni yakıp kül edecekti.

"Annesinin kızı," diye fısıldadım acıyla. Kirpik diplerim acıyla sızladığında bir yaş daha sessizce firar etti gözlerimden. Halbuki içimde yer yerinden oynuyordu. "Reva mıydı bu sana?" dedim sitemle.

Beni çok seviyormuş.

Canıymışım ben onun. Öyle dedi. *Sen benim canımsın*, dedi.

Keşke şimdi yanımda olsaydı ve bana yine *sen benim canımsın*, deseydi.

"Keskin'in de haberi vardı," dedi bir anda. "Her şeyi en başından beri o da biliyordu. Hayatında değer verdiğin kim varsa senden hep bir şeyler sakladı."

Düşmanım, dediğim adamın ayağına gitmemek için sormuştum ben hepsine tek tek. Bir cevap aramış, çırpınıp durmuştum.

Bu reva mıydı bana?

Ben bunu hak edecek ne yapmıştım ki?

Yaşlar gözlerimden akın ederken, "Defalarca kez sordum," dedim histerik bir şekilde. Zihnimin uyuştuğunu hissediyordum. "Ben ona inandım." Yaralarım sızım sızım sızladı. "Ben ona sordum," dedim kendimden geçmiş bir halde. "Ben herkese sordum." Silvan önüme çömeldi. "Ben bunu hak edecek ne yaptım, Allah aşkına?"

"Mutlu yıllar," dedi bir anda. Yüzünde bu halimden keyif aldığını belirten bir ifade hâkimdi. "Yıllarca sırf annenin vefatı yüzünden kutlamadın doğum gününü. Kimseye de kutlatmadın ama bu sefer ilk ben kutlamak istedim. Bu anı unutulmaz kılmak için elimden gelen her şeyi yaptım," dedi ayaklanarak. "Umarım, konukseverliğimden memnun kalmışsındır," dedi alayla. "İyi ki doğdun, İz!"

Bugün benim doğum günümdü.

Bugünü özellikle beklemişti.

Silah sesleri işittim belli belirsiz. Silvan'ın korkusunu iliklerime kadar hissettim. Beni tutan kollar bedenimden uzaklaştığında oturtulduğum sandalyeden kaydım ve dizlerimin üzerine düştüğümde ağlamalarım durmadı.

Bugün benim doğum günümdü ve bana bunu yaşatmaya hiç kimsenin hakkı yoktu.

Silvan ve adamları depoda sıkışıp, kalırken deponun kapısı gürültüyle açıldı.

"İzgi."

Dingin bir denizi andıran sesi kulaklarıma ulaştığında, başımı ağır ağır çevirerek ona baktım. Kara gözlerindeki ışıltı projeksiyonu fark etmesiyle söndü.

Kara gözleri bana uğramazken dakikalar sonra gözleri gözlerimi buldu ve ona nefretle bakan bir çift gözle karşı karşıya geldi.

Nefretim onu yıktı.

Saklanan çoğu şey paramparça olmama sebep oldu.

Yirmi sekiz senelik ömrüme sığdıramadığım annemi beş dakikaya sığdırmışlardı.

Beş dakika, annemi benden bir ömür almıştı.

Ben de onlardan koca bir ömrü esirgeyecektim.

Devam Edecek...

Ayışığı Kitaplığı